Studiu asupra cărții APOCALIPSA

George Ceamatu

CARTEA APOCALIPSA

Studiu asupra cărții Apocalipsa

O parcurgere verset cu verset a ultimei cărți a Scripturii

George Ceamatu

Cuprins

Cuvânt înainte 7

Cum sunt folosite textele din celelalte cărți ale Scripturii 9

Apocalipsa lui Isus Hristos: introducere + structura cărții 11

Un salut trinitar și un imn de laudă pentru Isus Hristos 43

Orice ochi Îl va vedea, toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui 72

Părtași la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos 96

Isus Hristos, Regele și Judecătorul bisericii Lui 122

Te-ai întâlnit cu adevăratul Hristos? 135

Cel dintâi și Cel de pe urmă, care a fost mort și este viu 147

Lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele 155

Cele 7 stele și cele 7 sfeșnice de aur 165

Cele 7 biserici: introducere | Îngerii celor 7 biserici 175

Biserica din Efes 185

Biserica din Smirna 199

Biserica din Pergam 215

Biserica din Tiatira 229

Biserica din Sardes 244

Biserica din Filadelfia 262

Biserica din Laodiceea 280

O ușă deschisă în cer, tronul și slava lui Dumnezeu 297

24 de bătrâni, 7 lămpi de foc, „fulgere, glasuri și tunete” 313

Cele patru făpturi vii, marea de sticlă 327

Cartea, Leul, Rădăcina, Mielul înjunghiat cu 7 coarne și 7 ochi 341

Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat 360

7 peceți, 7 trâmbițe, 7 potire - privire de ansamblu, rezumat 374

Cei patru călăreți care cutreieră pământul în tot veacul acesta 390

Sufletele și strigătul martirilor de sub altar 410

Ziua cea mare a mâniei Mielului și răzbunarea sfinților lui Dumnezeu 426

144.000 de evrei pecetluiți pe frunte cu pecetea lui Dumnezeu 445

O mare mulțime din toate neamurile care vine din necazul cel mare 467

Mânia lui Dumnezeu asupra creației întinată de păcat (trâmbițele 1-4) 492

Armatele demonice care chinuie oamenii în veacul acesta 512

Un înger puternic cu o carte deschisă, un picior pe mare și unul pe pământ 549

Sfârșitul vremurilor, necazul cel mare — ultimii trei ani și jumătate din istorie 566

Templul lui Dumnezeu și cei doi martori 591

Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său 622

Femeia cu 12 stele pe cap, balaurul cu 7 capete și 10 coarne, copilul 635

Satana a fost aruncat din cer, Hristos domnește acum peste toată creația 661

Balaurul persecută femeia și face război cu rămășița seminței ei 687

Fiara cu 10 coarne și 7 capete, a cărei rană de moarte a fost vindecată 702

Fiara face război cu sfinții și-i înșală pe locuitorii pământului 722

Fiara care seamănă cu un miel, dar vorbește ca un balaur 741

Semnul fiarei: numele/numărul fiarei (666) pe mâna dreaptă sau pe frunte 759

144.000 - primele roade ale mântuirii 785

Cine se închină fiarei va bea din vinul neamestecat al mâniei lui Dumnezeu 805

La venirea Domnului Isus pământul e secerat, iar strugurii sunt zdrobiți 825

Biruitorii fiarei și pregătirea pentru etapa finală a mâniei lui Dumnezeu 844

Cele 7 potire ale mâniei lui Dumnezeu, Armaghedon — confruntarea finală 858

Babilonul, curva cea mare care șade pe ape mari, 7 munți și 7 împărați 895

Antihrist — fiara se întrupează la finalul istoriei și o ucide pe curva cea mare 921

Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Ți-a venit judecata! 949

A venit nunta Mielului! Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului! 971

Confruntarea finală (Armaghedon): armata lui Hristos vs. armata fiarei 991

Satana e legat, ca să nu mai înșele neamurile (legarea Satanei) 1019

Împărăția de o mie de ani și prima înviere 1045

Gog și Magog, războiul de la finalul lumii: tabăra sfinților sub asediu 1074

A doua înviere, nimicirea morții, moartea a doua, cartea vieții 1100

Noua creație, Noul Ierusalim - mireasa Mielului, biruitorii - fiii lui Dumnezeu 1121

Noul Ierusalim: măreția, forma și dimensiunile cetății lui Dumnezeu 1151

Templul Noului Ierusalim, neamurile vor intra în cetate - profețiile lui Isaia 1174

Râul cu apa vieții care curge din tronul lui Dumnezeu, noua grădină a Edenului 1195

Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri 1219

Ce înseamnă să fii scris în cartea vieții Mielului 1240

CUVÂNT ÎNAINTE

Mă numesc George Ceamatu. Mărturia mea personală despre cum Dumnezeu m-a adus la credință este publică în format audio pe YouTube, așa că nu o să mai intru în aceste amănunte. Oricine poate căuta „mărturie George Ceamatu" și o va găsi.

Astăzi slujesc ca prezbiter (pastor) într-o adunare independentă din județul Constanța, mărturisirea noastră de credință fiind una „baptistă reformată" – un aspect interesant e că această adunare e formată deocamdată în exclusivitate din oameni veniți din lume, care nu au crescut în familii de creștini născuți din nou. O adunare mică în ochii lumii, dar prețioasă în ochii lui Dumnezeu. Harul Lui a lucrat și lucrează cu putere în mijlocul nostru, iar roadele sunt evidente: dragostea, smerenia, simplitatea și sinceritatea închinării, bucuria în Duhul Sfânt, legătura frățească, unitatea în duh și în doctrină. Toate sunt rezultatul Harului și Puterii Dumnezeului și Mântuitorului nostru, care a lucrat și lucrează în mijlocul nostru prin Duhul și prin Cuvântul Lui. De aceea toată gloria I se cuvine doar Lui! Și nu sunt doar vorbe goale, clișee creștine, TOATĂ GLORIA este a Lui!

Pe lângă acest har de care mi s-a făcut parte, să slujesc în această adunare prețioasă, tot prin harul și puterea Lui, în slăbiciunea, neputința și lipsa mea de experiență, am deschis acum câțiva ani un canal de YouTube unde am început să postez tot felul de mesaje și predici cu teme biblice – se numește „Gândește Biblic".

Printre altele, am postat acolo o serie de predici audio din cartea Apocalipsa; am trecut prin toată cartea, verset cu verset. Iar într-o zi am primit un e-mail din partea unui frate care mi-a spus că a scos predicile în format electronic, în scris, cuvânt cu cuvânt, direct de pe YouTube (cu ajutorul inteligenței artificiale) și că ar vrea să le distribuie și altora. Și așa s-a născut ideea acestei cărți.

IMPORTANT: NU SUNT SCRIITOR!

Nu sunt nici mare cititor. Vocabularul meu nu e așa bogat, iar educația mea nu e una înaltă (nu mi-a plăcut niciodată școala). Nu veți găsi în această carte vreo operă literară sau cine știe ce comentarii sofisticate. Limbajul meu e foarte simplu, direct și la obiect. Sunt pur și simplu PREDICILE mele de pe YouTube transpuse în scris. Țineți cont de asta atunci când citiți.

Mi s-a părut o idee bună să fie transpuse și în scris, pentru că sunt oameni care înțeleg mai bine atunci când citesc, iar cărțile le ai mereu la îndemână, le poți lăsa chiar moștenire.

Chiar dacă nu veți fi de acord cu mine în toate detaliile, sper ca aceste predici să vă ajute măcar un pic să avansați în înțelegerea cărții Apocalipsa. Însuși Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor celor care ne-am pus încrederea și nădejdea salvării doar în Fiul Său și Domnul nostru, Isus Hristos, să vă lumineze pe fiecare, prin Duhul Lui!

NOTĂ INTRODUCTIVĂ

CUM SUNT FOLOSITE TEXTELE DIN CELELALTE CĂRȚI ALE SCRIPTURII

Cartea Apocalipsa nu trebuie citită separat de restul Scripturii. Imaginile, simbolurile și expresiile folosite în ea își au adesea rădăcinile în Vechiul Testament și sunt lămurite de alte texte biblice. De aceea, atunci când explicăm un pasaj din Apocalipsa, vom apela deseori la texte din Daniel, Isaia, Ezechiel, Zaharia, din Evanghelii sau din epistolele apostolilor.

Aceste texte nu ne îndepărtează de pasajul studiat și nu înseamnă că începem explicarea unei alte cărți. Ele sunt folosite pentru a lumina textul din Apocalipsa, pentru a arăta de unde este preluat limbajul lui și pentru a ne ajuta să înțelegem mesajul pe care Dumnezeu îl transmite.

De exemplu, dacă într-o secțiune dedicată unui verset din Apocalipsa sunt citate pasaje din Daniel sau Ezechiel, acele pasaje rămân parte a aceleiași explicații. Ele nu devin subiectul principal, ci sprijină interpretarea versetului din Apocalipsa și arată unitatea Scripturii.

În felul acesta putem urmări mai ușor firul cărții fără să pierdem legătura dintre profețiile Vechiului Testament și împlinirea sau lămurirea lor în Noul Testament. Scriptura nu este o colecție de texte fără legătură între ele. Ea transmite un mesaj unitar, iar diferitele ei cărți se luminează reciproc.

Prin urmare, cititorul este încurajat să privească toate aceste trimiteri biblice ca pe niște ferestre deschise spre același adevăr. Pasajul din Apocalipsa rămâne centrul explicației, iar celelalte texte ne ajută să-i vedem mai clar sensul, profunzimea și locul în întreaga revelație a lui Dumnezeu.

01

APOCALIPSA 1:1–3

APOCALIPSA LUI ISUS HRISTOS: INTRODUCERE + STRUCTURA CĂRȚII

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:1–3

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.

• • •

TRECERE DE LA TEXTUL CITIT LA INTRODUCEREA CĂRȚII

Astăzi vom face o scurtă introducere în cartea Apocalipsa, pentru a înțelege imaginea de ansamblu. Vom parcurge și primele trei versete, deoarece aici avem descris clar cine este expeditorul, cine sunt destinatarii și care este scopul cărții. La final, voi

încerca să schițez o structură a cărții, cât mai simplu posibil. Nu este ușor să pui în cuvinte structura ei — este o carte care trebuie mai degrabă văzută decât vorbită —, dar mă voi strădui.

Atunci când vine vorba de Apocalipsa, cea mai importantă parte este felul în care te apropii de ea, perspectiva din care o privești. Dacă te apropii de ea cu preconcepții și cu învățături primite dinainte, vei vedea acele învățături peste tot; iar acolo unde textul nu se potrivește cu ideile tale, îl vei forța cumva să se potrivească, numai ca să îți iasă calculele. Acesta este marele pericol atunci când abordăm o carte plină de simboluri. Uităm că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și credem că fiecare are libertatea să o interpreteze după cum simte, după presimțirile sau preconcepțiile proprii.

Vorbesc din experiență, fiindcă asta am făcut și eu ani de zile. Nu mai știu de câte ori am avut impresia că, în sfârșit, Dumnezeu mi-a revelat mie cum se interpretează Apocalipsa. Însă acea euforie nu ținea mult. Bucuria mi se spulbera imediat ce realizam că, de fapt, erau doar propriile mele preconcepții sau imaginații. Nu eram consecvent, ideile nu se legau cu restul cărții sau cu restul Bibliei, așa că eram nevoit să renunț la „marea revelație" pe care credeam că am primit-o.

Desigur, toți avem preconcepții și idei prestabilite. Întrebarea este: de unde vin ele? Vin din text, din Scriptură, dintr-un studiu profund al limbajului lui Dumnezeu? Sau le-am auzit la alții, le repetăm fără să gândim și apoi încercăm să le impunem în text? Care este temelia noastră?

Aceasta este întrebarea pe care ar trebui să și-o pună oricine este serios și înțelege că se află în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Nu ne jucăm de-a ghicitul. Și nu mă refer aici la detalii. Nu există nimeni, absolut nimeni, care să cunoască fiecare detaliu din această carte. Mă refer strict la felul în care te apropii de ea și la imaginea de ansamblu pe care o ai, la perspectiva din care o privești. De aici pleacă totul.

În rândul creștinilor, există patru tabere mari de interpretare: Unii o văd dintr-o perspectivă istorică, ca pe o cronică a evenimentelor istorice și încearcă să potrivească diverse momente din istoria omenirii în textul ei. Astăzi, în general, doar adventiștii mai folosesc această abordare, pretinzând că ei sunt „miezul" cărții și că, de la jumătate încolo, Apocalipsa vorbește despre apariția și lucrarea lor, identificându-se cu cele trei solii îngerești — niște pretenții goale, desigur. În rest, aproape nimeni nu o mai interpretează așa.

Alții o văd dintr-o perspectivă preteristă, ca pe o carte împlinită deja în cea mai mare parte. Ei susțin că a fost scrisă în anul 66 (nu în anii 90, cum consideră majoritatea) și se concentrează pe judecata lui Israel din anii 66–70 d.Hr.

Pentru a treia tabără, lucrurile stau total invers. Ei văd Apocalipsa ca pe o descriere a evenimentelor viitoare, care vor avea loc în ultimii șapte ani ai istoriei. Aceasta este cea mai populară tabără astăzi, numită dispensaționalistă sau pretribulaționistă. Ei afirmă că Domnul va veni pe ascuns, într-o manieră invizibilă — deși nu au niciun argument biblic clar în acest sens —, iar creștinii vor fi răpiți și vor dispărea dintr-odată de pe

pământ. Apoi ar urma șapte ani de necaz, descriși de la capitolul 6 la capitolul 19. Practic, după logica lor, cea mai mare parte a cărții nu îi vizează pe oamenii care trăiesc acum.

Alții o privesc dintr-o perspectivă idealistă, adică drept o carte plină de simboluri și principii spirituale. Nu o interpretează literal, dar îi recunosc aplicațiile și implicațiile reale în lumea vizibilă. Aici se încadrează cei numiți adesea amileniști, categorie în care intră cei mai mulți creștini reformați de astăzi.

Perspectiva pe care o ai va influența inevitabil felul în care interpretezi textul. Personal, mă încadrez în această ultimă tabără. Totuși, dacă m-ar întreba cineva ce cred despre carte și ar trebui să fac un rezumat, nu aș spune că am o viziune idealistă sau că sunt amilenist. Oamenii de rând nu înțeleg acești termeni, iar aceste denumiri pot fi ușor înțelese greșit sau caricaturizate.

Dacă un om simplu, fără cunoștințe teologice, m-ar întreba ce cred, i-aș răspunde direct: Dumnezeu preia imagini și teme din Vechiul Testament și le dă o aplicație spirituală.

Când spui „amilenist", termenul sună negativ, ca și cum nu ai crede deloc în Mileniu. De aceea prefer să îmi iau două secunde în plus și să explic clar: Dumnezeu folosește limbajul Vechiului Testament pentru a exprima realități spirituale. După ce am studiat toate perspectivele cu atenție și smerenie, am ajuns la convingerea deplină că așa dorește Dumnezeu să privim această carte. Această abordare este cea mai consecventă cu întreaga Scriptură și cea mai ziditoare pentru un creștin, din orice epocă.

Nu cred că trebuie să înghesuim evenimentele din Apocalipsa într-o perioadă scurtă de timp din istorie. Aici avem de-a face cu două extreme: fie spui că totul s-a întâmplat deja, fie că totul se va întâmpla într-un viitor îndepărtat.

Cred, în schimb, că de la capitolul 4 încolo, cartea trebuie privită din perspectiva veșniciei, dincolo de timp și spațiu. Dumnezeu ne oferă harul de a vedea întreaga istorie a lumii și a răscumpărării prin ochii Săi, din diferite unghiuri și prin diferite imagini. În esență, Apocalipsa ne prezintă marele exod al celor răscumpărați, care ies din vechea creație și merg spre noua creație. Aceasta este imaginea de ansamblu.

Vestea bună este că putem avea păreri diferite în aceste privințe și să rămânem frați. Nici mântuirea, nici părtășia noastră nu depind de felul în care interpretăm Apocalipsa. Vestea mai puțin bună este că, dacă nu o interpretăm așa cum a intenționat Dumnezeu, ne privăm singuri de binecuvântările și încurajările spirituale pe care ea le oferă.

Aceasta este singura carte din Scriptură care promite o binecuvântare specială pentru cititori: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape.” (Apocalipsa 1:3)

Dacă însă preconcepțiile mele mă împiedică să văd textul corect și mă fac să îl distorsionez, lectura nu îmi va aduce niciun folos spiritual.

Până acum am vorbit despre creștinii care citesc textul. Pe de altă parte, foarte mulți credincioși nici măcar nu deschid această carte. Fug de ea pentru că li se pare prea grea, îi doare capul sau pur și simplu le este frică de ceea ce scrie acolo. Iar dacă o citesc, o fac doar de formă, ca să bifeze lectura, fără să mediteze la ea.

Nu avem voie să o neglijăm! Apocalipsa este Cuvântul lui Dumnezeu, la fel ca orice altă carte din Biblie. Mai mult, eu cred că este o carte unică, regina Noului Testament — cartea care încheie canonul și pecetluiește revelația completă a lui Dumnezeu.

Mulți caută în ea mesaje ascunse, coduri secrete sau potriviri cu știrile de la televizor, întrebându-mă: „În ce capitol din Apocalipsa ne aflăm noi astăzi?" O astfel de abordare este complet greșită și pe lângă subiect; nu are nicio legătură cu scopul textului.

Este trist că unii o discreditează și nu o apreciază, iar alții o distorsionează. Din acest motiv, nici unii, nici ceilalți nu se aleg cu un beneficiu spiritual. Apocalipsa este o adevărată comoară. Scopul ei este să te încurajeze, să îți descopere gloria lui Dumnezeu și suveranitatea Lui peste întreaga istorie. Ea are un rol extrem de practic: te motivează la sfințenie, la perseverență și te pregătește să fii gata chiar să îți dai viața pentru Isus.

Această carte a fost trimisă unor biserici din primul secol care treceau prin persecuții crunte. Și aici există dezbateri cronologice: unii spun că a fost scrisă în timpul lui Nero (anii 60 d.Hr.), alții în timpul lui Domițian (anii 90 d.Hr.). Majoritatea istoricilor și teologilor înclină spre a doua variantă. Însă, indiferent de an,

contextul era unul de prigoană. Pentru creștinii de atunci, nu exista o încurajare mai mare decât să audă această carte citită în adunare.

În primul secol, oamenii nu aveau Biblii personale pe care să le studieze acasă cu dicționarul pe masă. Ei doar ascultau textul citit în comunitate. Credeți că înțelegeau ei toate detaliile tehnice sau simbolurile complicate? Nicidecum! Dar înțelegeau mesajul principal, iar acel mesaj îi făcea să fie gata să moară pentru Hristos: Hristos a învins, Hristos învinge, El este suveran și Domn al împăraților pământului! Asta trebuie să înțelegem și noi.

De la început până la sfârșit, Apocalipsa te învață cum să trăiești în această lume având o perspectivă veșnică și conștiința că Dumnezeu stă pe tron. Ea îți dă motivația de a trece prin cele mai grele suferințe. Este exact gândirea Domnului Isus, descrisă în Evrei: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2)

Aceasta era și perspectiva apostolului Pavel: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Romani 8:18)

Acesta este scopul practic al cărții Apocalipsa: să te întărească pentru a rămâne în picioare până la capăt, așa cum spune textul însuși: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

• • •

APOCALIPSA 1:1A
DESCOPERIREA LUI ISUS HRISTOS

Să trecem acum prin primele trei versete, unde vedem clar cine este expeditorul cărții, cine sunt destinatarii și cu ce scop a fost trimisă.

Primul cuvânt este și titlul cărții: „DESCOPERIREA lui Isus Hristos" sau „APOCALIPSA lui Isus Hristos". Oamenii, de obicei, când se gândesc la „Apocalipsa", au cu totul altceva în minte. Dar cuvântul se referă pur și simplu la o revelație, o dezvăluire, la ceva descoperit, ceva ce înainte era acoperit, iar acum este descoperit.

Este important să înțelegem și că nu este nimic ascuns în cartea aceasta. Ni se descoperă totul. Aici o să vă aduceți aminte de Daniel. După ce primește niște prorocii despre vremurile din urmă, i se spune să pecetluiască cartea.

> *Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește.*
>
> DANIEL 12:4

Daniel 12:9 spune același lucru. Daniel era nedumerit cu privire la această descoperire și îngerul îi răspunde: „Du-te, Daniele, căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului." Deci, oricât ar fi încercat Daniel și cei din vremea lui să o înțeleagă, nu ar fi putut. Cartea era pecetluită, era închisă. O puteau citi, dar sensul cuvintelor era ascuns. Nu le puteau înțelege.

În cartea Apocalipsa, în schimb, avem exact opusul. Lui Ioan i se spune la finalul cărții: „Să NU pecetluiești cuvintele profeției din cartea aceasta, căci vremea este aproape" (Apocalipsa 22:10). Este exact opusul. Vremea este aproape. Nu este pentru niște vremuri îndepărtate și nu este nimic ascuns în ea. Nimic pecetluit în ea. De aceea se și numește „revelația, dezvăluirea".

Vremurile pe care le trăim noi acum, de la venirea Domnului Isus încoace, sunt numite în Scriptură VREMURILE DIN URMĂ, adică vremea sfârșitului despre care a profețit Daniel. Toată epoca Bisericii reprezintă vremurile în care Daniel a profețit că mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți, cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege (Daniel 12:10). Astea sunt vremurile în care trăim noi. Daniel nu face referire acolo la o perioadă scurtă de timp de la finalul istoriei. Este vorba de toată epoca Bisericii.

Dumnezeu ne revelează în cartea aceasta mai mult decât i-a revelat lui Daniel, care nu a avut revelația completă. Cartea aceasta încheie revelația lui Dumnezeu, încheie canonul Scripturii. Și nu este pecetluită. Cuvintele ei nu sunt ascunse. Nu este nimic tainic. O putem înțelege. Ce har avem! Perdeaua se dă la o parte. Totul este descoperit. Dumnezeu ne lasă să vedem ce se întâmplă în lumea spirituală prin ochii Lui. Despre asta este vorba în cartea Apocalipsa. Se dă la o parte cortina!

Ni se revelează ce se întâmplă în spatele cortinei. Dumnezeu ne lasă să vedem toată istoria prin ochii Lui. Ne cheamă să avem o gândire veșnică, să înțelegem că facem parte dintr-un plan mult mai mare. Și sigur, este încurajator lucrul acesta. Dumnezeu nu era nevoit să facă asta. Din dragoste pentru noi și pentru încurajarea noastră ne-a dat cartea aceasta.

Și ne descoperă lucrurile acestea prin diferite simboluri și teme preluate din Vechiul Testament, printr-un limbaj figurativ. Acest limbaj nu trebuie luat literal. Ioan folosește limbajul Duhului Sfânt — Duhul lui Hristos, prin care au prorocit toți prorocii din Vechiul Testament. Și dacă ești creștin, și tu ai același Duh Sfânt. „Dacă nu are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui", spune Pavel (Romani 8:9). Și dacă ai Duhul Lui, vei putea înțelege limbajul cărții. Vei rezona cu ea, va avea sens, îți va aduce bucurie.

Problema este că avem mintea intoxicată de tot felul de idei și teorii nebiblice despre cartea aceasta și ne privăm singuri de binecuvântările ei. Nu mai putem vedea cum trebuie ceea ce ne transmite Dumnezeu. Avem noi tabelele noastre pe care încercăm să le potrivim cu Scriptura, încercăm să facem Scriptura să se potrivească cu ideile noastre și după aceea nu ne mai poate zice nimeni nimic. Spune-i unui om care a predicat zece ani după tabelul lui, poate a scris și cărți despre asta, că nu este corect tot ce a spus. Ce o să facă? Va scoate cărțile de pe piață? Va apărea public să spună că a greșit? Nicidecum. Prestigiul și îngâmfarea lui sunt mai presus de Cuvântul Domnului. Nu va renunța niciodată la tabelul lui, la preconcepțiile lui, oricâte argumente ai aduce.

Domnul să ne ferească de atitudinea aceasta. Dar aceasta este atitudinea pe care o au cei mai mulți creștini. Este foarte greu să te smerești și să recunoști că atâția ani ai avut o abordare greșită. Este foarte greu. Trebuie să ne smerim și să ne apropiem de cartea aceasta așa cum vrea Dumnezeu. Trebuie să înțelegem

limbajul Lui. Și limbajul Lui îl găsim în Scriptură. Atunci când interpretăm Scriptura cu Scriptura, ne aflăm pe cel mai sigur teritoriu.

Cartea aceasta este scrisă într-un stil apocaliptic, adică figurativ, simbolic, la fel ca multe alte scrieri din Vechiul Testament. Ezechiel, Zaharia, chiar și Pavel au folosit stilul acesta în scrierile lor inspirate de Duhul Sfânt. Este foarte important să înțelegem lucrul acesta. Aproape toată cartea este scrisă în stilul acesta. Nu trebuie luată literal. Este plină de simboluri: animale, culori, cifre. Toate sunt simbolice și trebuie să ne concentrăm asupra mesajului din spatele acestor simboluri.

Este ca și cum Dumnezeu ne desenează realitatea spirituală din spatele acestei lumi, ca unor copii mici. Așa a ales Dumnezeu să ne transmită mesajul prin diferite imagini sau cifre simbolice. Așa a considerat El că este cel mai bine să o facă și eu mă bucur. Știu că tot ce face El este bine. A făcut asta cu un scop. Și veți vedea că multe lucruri din carte se vor explica singure pe traseu.

Cartea este scrisă în așa fel încât să te țină în suspans. Se revelează progresiv. Nu știi cine sunt cei douăzeci și patru de bătrâni de la începutul cărții? Mergi la sfârșitul cărții și vei vedea. De cele mai multe ori o să interpretăm Apocalipsa cu Apocalipsa. Se revelează singură, treptat. Îți dă puțin câte puțin, dacă ești atent.

Pe lângă simboluri, avem și multe contraste, imagini care vorbesc despre același lucru sau despre aceleași persoane, dar din unghiuri diferite. De foarte multe ori Ioan aude ceva, dar vede altceva. De exemplu, în capitolul 5, Ioan aude despre Leul din Iuda care a biruit. Dar când se întoarce, vede un Miel. AUDE

un Leu, VEDE un Miel. Două animale total diferite, dar care scot în evidență mai multe aspecte ale Domnului Isus. Vorbesc despre aceeași Persoană.

În capitolul 7, Ioan AUDE numărul celor pecetluiți, o sută patruzeci și patru de mii, și imediat după aceea VEDE o gloată mare pe care nu o poate număra nimeni. Este vorba despre aceiași oameni, priviți din unghiuri diferite: Israelul spiritual, toți cei mântuiți, sămânța lui Avraam.

Să nu uităm partea cea mai importantă: în cartea aceasta ne este descoperită gloria Domnului Isus. În descoperirea pe care a dat-o Dumnezeu lui Isus ca să ne-o trimită nouă, Îl avem descoperit pe Domnul Isus. Aici Îl vedem pe adevăratul Isus. Nu bebelușul pe care și-L imaginează lumea sau blondul cu ochi albaștri care bate la ușa ta ca un milog până când deschizi, ci pe adevăratul Isus. Toată creația I se închină. El este suveran peste toate lucrurile.

Vedem cine este cu adevărat Cel care ne iubește și Și-a dat viața pentru noi: Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Fiul lui Dumnezeu întrupat. În capitolul 19, Îl vedem încununat cu multe cununi împărătești. Se întoarce biruitor ca să facă judecată. De cartea aceasta ar trebui să fugă necredincioșii, nu creștinii. Inima creștinului, atunci când citește cartea aceasta, ar trebui să tresalte de bucurie. Ce citim aici ar trebui să ne ducă la închinare.

Și apropo, vom vedea și multă închinare în carte. Îngerii și toți sfinții Îi dau slavă lui Dumnezeu pentru răscumpărarea Lui, dar și pentru dreptatea Lui. Când te uiți în jurul tău, în lumea aceasta vezi numai haos și răutate. Dar când privești în cartea

aceasta, vezi cum stau de fapt lucrurile, vezi ce se întâmplă în spatele cortinei. Dumnezeu este suveran, El controlează totul, nimic nu se mișcă fără voia Lui. Și ai nădejde că într-o zi Dumnezeu va face dreptate, îi va răsplăti pe aleșii Lui și îi va pedepsi pe cei necredincioși. Asta te încurajează, îți mărește credința, te ajută să treci prin cele mai grele încercări și să rămâi credincios până la capăt.

Este minunat că Dumnezeu ne-a trimis cartea aceasta. Și ce trist că majoritatea creștinilor o ignoră sau o distorsionează.

• • •

APOCALIPSA 1:1B
PE CARE I-A DAT-O DUMNEZEU CA SĂ ARATE ROBILOR SĂI

Mai citesc o dată primul verset: „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan." (Apocalipsa 1:1)

Deci revelația vine de la Dumnezeu, care I-a dat-o lui Isus, care la rândul Lui trimite un înger la Ioan. Și majoritatea sunt de acord că este vorba despre apostolul și evanghelistul Ioan. Ioan o trimite robilor lui Dumnezeu, adică creștinilor. Dumnezeu, Isus, înger, Ioan, Biserică. Așa a ajuns revelația la noi.

Expeditorul principal este Dumnezeu. Și este destul de clar cine sunt destinatarii: robii Săi. „Ca să arate robilor Săi." Ești și tu un rob al lui Dumnezeu? Cartea aceasta este pentru tine. Nu zice: „ca să arate robilor mai deștepți". Zice: „robilor Săi". Orice creștin adevărat este rob al lui Dumnezeu.

Apocalipsa 22:3–4 vorbește despre Noul Ierusalim și despre toți cei care fac parte din el, credincioșii mântuiți. Și zice așa: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. ROBII LUI Îi vor sluji și Îi vor vedea fața, și numele Lui va fi pe frunțile lor." Aceștia sunt robii lui Dumnezeu, cei cărora le-a fost adresată cartea: toți cei mântuiți, cetățenii Noului Ierusalim, toți cei scriși în cartea vieții Mielului.

Nici vorbă de o categorie specială de oameni sau doar de păstori și învățători. Toți creștinii vor fi cu Dumnezeu o veșnicie, vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor, adică vor fi proprietatea lui Dumnezeu. Este un limbaj figurativ, ca în toată cartea.

Deci nu ai voie să o ignori sau să fugi de ea. Cartea aceasta este pentru toți creștinii. Deși a fost trimisă inițial celor din primul secol, nu este doar pentru cei din primul secol și nu este doar pentru cei din ultima generație dinaintea venirii Domnului. Nu este doar pentru oameni deștepți sau pentru cei care știu istorie. Este trimisă de Însuși Dumnezeu pentru toți robii Lui care vor moșteni viața veșnică. Dumnezeu nu face nimic în zadar. Cuvântul Lui nu se întoarce la El fără rod. Dumnezeu nu ne trimite revelații doar de dragul de a trimite. A avut un scop.

• • •

APOCALIPSA 1:1C

LUCRURILE CARE TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE ÎN CURÂND

Chiar aici spune cu ce scop a trimis-o și ce a avut în gând atunci când a trimis-o: „...ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând."

Și, la finalul cărții, Dumnezeu întărește din nou lucrul acesta, în caz că ai dubii sau ai uitat, ca să știi sigur de la cine este cartea, cui este adresată și cu ce scop a fost trimisă.

> *Și îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul Dumnezeul duhurilor prorocilor a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.*
>
> APOCALIPSA 22:6

Observați că în ambele cazuri scrie „au să se întâmple" (se vor întâmpla). Și datorită traducerii noastre, atunci când citești, ai senzația că Dumnezeu vrea să ne spună ce se va întâmpla în viitor. În parte este adevărat, dar nu aceasta este ideea transmisă aici. Cuvântul din greacă face referire la o asigurare, nu la o prezicere a viitorului. Tradus mai corect, ar suna așa: „lucrurile care TREBUIE să se întâmple". Este o asigurare: lucrurile acestea se vor întâmpla cu siguranță.

Chiar dacă aparent nu este cine știe ce, este o mare diferență. Tradus corect, ne ajută să înțelegem intenția lui Dumnezeu atunci când a dat cartea aceasta. Chiar dacă în ea se vorbește și despre lucruri viitoare, intenția lui Dumnezeu nu este să ne

satisfacă curiozitatea cu privire la viitor, ci să ne dea o asigurare. Să ne asigure că El este suveran și că lucrurile acestea se vor întâmpla după planul Lui, în mod direct sau prin faptul că le va permite să se întâmple. Totul este după planul Lui. TREBUIE să se întâmple.

Dumnezeu, în bunătatea și dragostea Lui, vrea să știm că lucrurile acestea se vor întâmpla cu siguranță, ca să nu fim luați prin surprindere, să nu fim uimiți de ele, ci să înțelegem că El este în control, să fim liniștiți, să ne odihnim în suveranitatea Lui, să fim credincioși chiar și prin cele mai mari necazuri, să fim credincioși până la capăt. Oricât de rău ar fi în lumea aceasta, să știm ce se întâmplă în spatele cortinei. Și asta ne liniștește și ne încurajează.

Vreau să vă dau un exemplu din Apocalipsa 13 și 14. Și mărturisesc că mi-e ciudă că sunt separate capitolele acestea, pentru că amândouă formează o imagine completă a aceleiași viziuni, menită să îi încurajeze pe creștini, nu să îi sperie, cum fac cei mai mulți. În capitolul 13, în timp ce fiara își face de cap pe pământ, Mielul stă pe Muntele Sionului cu poporul Lui. Acesta este mesajul viziunii. Chiar dacă creștinii sunt persecutați în lumea aceasta, realitatea din spate este cu totul alta. Creștinii sunt adevărații biruitori.

Majoritatea se opresc la Apocalipsa 13 și încep să aiureze: vine vaccinul, vine cipul. Nu înțeleg limbajul simbolic al lui Dumnezeu. Toată viziunea este simbolică. Nu avem voie să interpretăm literal ultimele două-trei versete. Dacă mergem măcar un verset mai încolo, în Apocalipsa 14:1, următorul verset după semnul fiarei, vedem care este de fapt realitatea: fiarele își fac de cap pe pământ pentru o vreme limitată, dar Mielul stă pe Mun-

tele Sionului, biruitor, împreună cu toți credincioșii Lui, care, în opoziție cu cei care au semnul fiarei, au pe frunte numele Mielului și al Tatălui Său (Apocalipsa 14:1).

Ai o imagine glorioasă acolo, care este ratată mereu, pentru că oamenii, de obicei, sunt orbiți de senzațional și de numărul 666. Nu mai pot vedea gloria Mielului. Și asta mă întristează profund. Trebuie să ne lărgim privirile, să vedem imaginea întreagă, viziunea completă din capitolele 12-14 (este o singură viziune). Dar o să vorbim mai mult când ajungem acolo.

Deci Dumnezeu ne descoperă lucrurile care trebuie să se întâmple pentru ca, atunci când se vor întâmpla, să ne încredem în suveranitatea Lui, să înțelegem că El este în control și că totul este după planul Lui, iar toate acestea să ne încurajeze să perseverăm și să fim credincioși până la capăt.

Mai departe, observați că atât în capitolul 1, cât și în capitolul 22 zice că lucrurile acestea se vor întâmpla „în curând". O traducere mai bună aici ar fi: rapid, repede, cu viteză. Nu schimbă cu nimic situația, dar eu cred că este important. Aici insistă de obicei „preteriștii". Este unul dintre argumentele lor principale. Spun că aceasta este o dovadă că în carte este vorba de niște evenimente care aveau să se întâmple atunci, în primul secol. Cei mai mulți spun că este vorba de distrugerea Ierusalimului în anul 70 — asta dacă acceptăm că această carte a fost scrisă în anul 64 și ceva, nu în 90 și ceva, cum crede majoritatea. Alții zic că este vorba de Imperiul Roman, pe care îl judecă Dumnezeu în primele secole. Am auzit pe undeva și varianta aceasta. Pe mine nu mă afectează cu nimic data scrierii ei, e irelevant, nu-mi afectează cu nimic interpretarea. Dar pentru ei e VITAL.

Nu vreau să fiu dur, dar părerea mea este că vor doar să își forțeze teoriile în carte și, de dragul teoriilor, ajung să sucească Cuvântul lui Dumnezeu. Cum am spus la început, fac asta doar ca să li se potrivească cu teoria lor. O să demonstrez asta imediat, iar la final trageți voi concluziile. O să vedem că Scriptura se explică singură. Și o să insist un pic pe asta, pentru că mi se pare foarte important.

Felul în care înțelegi cuvintele acestea schimbă total perspectiva cărții, îți schimbă total concepția despre cartea aceasta, felul în care vei privi cartea aceasta. Este vital să înțelegem corect la ce se referă Dumnezeu aici.

Tot ce vrea Dumnezeu să ne spună aici este că toate lucrurile acestea descrise în carte se vor întâmpla repede, rapid, cu rapiditate. Acest „în curând" se referă la toată perioada asta, până la a doua venire a Domnului Isus. Iar Dumnezeu ne vorbește aici din perspectiva Lui. Pentru Dumnezeu, o zi este ca o mie de ani, spune Petru. Pentru El, o mie de ani sunt repede. Pentru El, trei mii de ani trec repede.

Doar dacă citim ce spune Domnul Isus la finalul cărții, în aceeași carte, în Apocalipsa, ne putem da seama la ce se referă în capitolul 1 când spune „în curând".

> *Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.*
>
> APOCALIPSA 22:12

— este același cuvânt în greacă, rapid, repede —

Pentru mine lucrurile sunt simple și doar versetul acesta ar trebui să fie de ajuns pentru orice preterist ca să nu mai folosească argumentul acesta. Domnul Isus nu vorbește aici de anul 70. Vorbește despre ziua când va veni să răsplătească. Când se va întâmpla asta? Curând. Același cuvânt: rapid, repede. Și este vorba despre aceeași perioadă de timp despre care se vorbește și în primul capitol. Este același cuvânt în greacă și este în aceeași carte. Nu ai unde să fugi.

Câți ani au trecut de când a spus Domnul Isus că va veni în curând ca să răsplătească? Aproximativ două mii de ani. Acum suntem tot în perioada aceasta de timp în care Îl așteptăm pe Domnul Isus să vină în curând, repede.

Același lucru spune și la finalul capitolului 22, în versetul 20: „Iată, Eu vin curând." Eu vin repede, fără întârziere. Aceeași idee. Și în versetul 17 scrie: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!»"

Cred că înțelegem cu toții că Duhul și Mireasa nu spun aici: „Vino, Doamne, în anul 70 ca să judeci Ierusalimul" sau: „Vino, Doamne, să judeci Imperiul Roman." Cred că înțelegem că nu la asta se referă. Este vorba despre aceeași venire despre care a spus de mai multe ori deja în același capitol că va avea loc „în curând", rapid, repede: venirea Lui ca să răsplătească fiecăruia.

Dacă vreau să fiu consecvent, trebuie să interpretez cuvântul de aici la fel ca în capitolul 1, pentru că este același cuvânt și este vorba despre aceeași perioadă de timp. Ori înseamnă că Domnul a mințit, ori venirea despre care vorbesc Duhul și Mireasa a avut loc deja, pentru că Domnul a zis: „Iată, Eu vin curând."

Observați inconsecvența despre care vă spuneam la început. Este un exemplu clar. Același cuvânt, aceeași perioadă de timp, în aceeași carte, ei ne spun că într-o parte înseamnă un lucru, iar în altă parte, altceva. Nu are sens. Nu poți fi consecvent. Dacă lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească, fără să încercăm să îl potrivim noi cu ideile noastre, se va explica singur.

Pot da și alte exemple din Scriptură care au legătură tot cu venirea Domnului și folosesc același cuvânt. Deci aceste exemple vorbesc despre o perioadă lungă, de mii de ani, despre întreaga perioadă până la venirea Domnului și folosesc același cuvânt.

Luca 18, pilda Domnului Isus, versetele 7 și 8: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?"

Hristos vorbește despre venirea Lui. Atunci va face dreptate aleșilor Lui. Adică în curând.

Romani 16:20: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre."

Este o aluzie tot la venirea Domnului Isus. Atunci Satan va fi zdrobit sub picioarele noastre. Adică în curând.

Cred că este suficient pentru cine vrea să înțeleagă. Cuvântul e folosit ca o încurajare: „Nu mai este mult, voi veni curând, repede. Eu vin repede, vin rapid. Răbdați." Aceeași idee este și în capitolul 1. Lucrurile acestea se vor întâmpla repede.

Eu zic că Scriptura se explică singură. Trebuie doar să o lăsăm să ne vorbească. Sunt conștient că toți greșim, nu suntem infailibili, dar nu cred că ne permitem să facem genul acesta de greșeli care schimbă total înțelesul cărții, doar ca să o facem să pară ce vrem noi. Domnul Isus ne explică foarte clar, în aceeași carte, folosind același cuvânt, la ce se referă când spune „în curând". Lucrurile descrise în carte se vor întâmpla rapid și Domnul va veni rapid. Asta este ideea. Rapid din perspectiva Lui.

• • •

APOCALIPSA 1:2

CARE A MĂRTURISIT DESPRE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI DESPRE MĂRTURIA LUI ISUS HRISTOS

Mai departe, versetul 2. Ioan continuă și vorbește despre sine: „care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut." (Apocalipsa 1:2)

Pe scurt, Ioan vrea să ne spună că este un slujitor autentic al lui Dumnezeu, un mărturisitor al Cuvântului și al mărturiei lui Isus Hristos, adică al mărturisirii pe care a făcut-o Isus când a fost pe pământ (al Evangheliei).

Putem vedea de aici, în mod clar, că revelația lui Dumnezeu este completă. Canonul Scripturii este închis. Cuvântul lui Dumnezeu la care face referire Ioan aici este Vechiul Testament, iar mărturia lui Isus Hristos putem spune că este Noul Testament. Nu se mai poate adăuga nimic. Avem revelația completă. Deci putem fi siguri că Mahomed, care a apărut la vreo cinci sute de ani după Isus, este un mincinos. Putem fi siguri sută la sută.

Și Ioan mai adaugă ceva: zice că a spus „tot ce a văzut”. Adică nu a ascuns nimic și nu a ținut nimic pentru el. El a spus tot ce i-a arătat Domnul Isus. Aceasta este ideea.

• • •

APOCALIPSA 1:3

FERICE DE CINE CITEȘTE ȘI DE CEI CE ASCULTĂ CUVINTELE ACESTEI PROROCII

Mai departe, versetul 3: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.” (Apocalipsa 1:3)

După cum am zis deja, aceasta este singura carte în care avem o binecuvântare pentru cei care o citesc sau o ascultă (adică o aud citită) și păzesc lucrurile scrise în ea (adică le păstrează în minte și rămân credincioși până la capăt).

Am zis deja că primii creștini nu aveau cu toții cartea aceasta, așa cum o avem noi astăzi. Nu aveau cum să o studieze fiecare acasă. Nu aveau posibilitatea aceasta. Cei mai mulți o auzeau citită în adunare și atât. Era binecuvântat atât cel care citea, cât și cei care auzeau.

Și se întâmplă ceva interesant atunci când citești cartea aceasta cu voce tare sau când o auzi citită. Îi simți ritmul. Are un ritm aparte, te ține cu sufletul la gură. Este unică, are o frumusețe deosebită.

La final, observați din nou același sentiment al urgenței: „căci vremea este aproape.” Cred că am lămurit destul de clar la ce vreme se referă: la vremea revenirii Domnului Isus. Apocalipsa 22:10: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta,

căci vremea este aproape." În contextul capitolului 22 se vorbește de mai multe ori despre venirea Domnului Isus. În versetul 7 zice Domnul Isus: „Și iată, Eu vin curând. Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta." Și în versetul 12, din nou: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui." Deci la ce vreme se referă în capitolul 1? Cred că e evident.

1 Petru 4:7: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape."

Aceeași idee, același sentiment al urgenței: sfârșitul este pe aproape, vremea este aproape.

Înseamnă că Dumnezeu vrea să nu mai facem nimic pentru că vremea este aproape, să stăm cu capul pe geam și să Îl așteptăm pe Isus? Nu. Deși ne spune de mai multe ori că va veni în curând, repede, vrea să avem mereu o atitudine de așteptare, să avem mereu gândul la revenirea Domnului Isus, să știm că perioada aceasta, veacul acesta, va trece repede. Inima noastră să poată spune oricând: „Amin. Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20) Asta zic Duhul și Mireasa la finalul cărții. Aceasta ar trebui să fie atitudinea inimii oricărui creștin care face parte din Mireasa Lui. În timp ce își vede de lucrurile lui în lumea aceasta, inima lui să fie în această stare de veghe și așteptare a revenirii Domnului Isus, „căci vremea este aproape".

Deci aceasta este introducerea cărții. Dumnezeu Îi dă o revelație lui Isus. Isus o trimite lui Ioan printr-un înger, iar Ioan o trimite bisericilor. Prin cartea aceasta, Dumnezeu vrea să arate tuturor creștinilor lucrurile care trebuie să se întâmple. Aceste lucruri se vor întâmpla repede; aceasta este ideea. Dumnezeu ne va descrie toată istoria acestei lumi și a răscumpărării prin ochii

Lui, din perspectiva veșniciei, printr-un limbaj figurativ, simbolic. De aceea cartea este valabilă și aplicabilă pentru toți creștinii, pentru fiecare generație, până la venirea Domnului Isus.

• • •

TRECERE DE LA APOCALIPSA 1:1–3 LA SCHIȚA CĂRȚII

Am zis că o să fac și o schiță a cărții, ca să fie mai ușor de urmărit. Asta am zis că este partea cea mai complicată. Sunt sigur că o să vă pierd pe mulți, dar îmi dau toate silințele. Este o carte unică, plină de imagini. Este greu să le pui pe toate în cuvinte, la fel cum este greu să explici un tablou sau o poză în cuvinte. Nu este același lucru. TREBUIE SĂ VEZI. Trebuie să percepi imaginile cu ochii și cu mintea duhovnicească.

Chiar dacă nu înțelegeți, nu este nicio problemă. Voi repeta de mai multe ori pe parcursul cărții. Sunt conștient că este imposibil să înțelegi din prima, mai ales dacă nu ești obișnuit cu perspectiva asta asupra cărții și până acum ai interpretat totul literal și cronologic, prin gândirea firească, nu prin gândirea Duhului.

STRUCTURA CĂRȚII

În primul capitol, după cum am văzut, avem introducerea cărții și apoi Îl avem descris pe Domnul Isus, Fiul Omului proslăvit. Se descoperă ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Îl vedem prezent acolo ca Judecătorul Bisericii Lui. El vede tot, El judecă cu dreptate.

O să vedem că atunci când le trimite scrisorile celor șapte biserici, la început se prezintă cu una sau mai multe dintre caracteristicile acelea din capitolul 1. Ideea pe care vrea să le-o transmită este că El este Capul și Judecătorul adunărilor.

După aceea, în capitolele 2 și 3, avem cele șapte scrisori trimise celor șapte biserici. Și, desigur, numărul șapte nu este la întâmplare. Cele șapte biserici reprezintă plinătatea Bisericii, reprezintă toată epoca Bisericii. Numărul șapte se referă la ceva deplin, complet. Este numărul perfecțiunii. Aplicațiile sunt foarte practice și valabile și pentru noi astăzi. Orice adunare se poate regăsi în una dintre cele șapte. Și dacă ne regăsim în vreuna dintre ele, ar fi bine să ascultăm îndemnurile Capului Bisericii și să ne încredem în promisiunile Lui pentru cei biruitori.

În capitolul 4 se schimbă perspectiva. Aici e VITAL de înțeles ce se întâmplă. Ioan este luat de pe pământ în cer — adică începe să vadă totul de sus, din perspectiva veșniciei. În capitolele 4 și 5 vedem, prin diferite simboluri, gloria lui Dumnezeu, scaunul Lui de domnie și biruința Mielului, adică Isus. Mielul este singurul vrednic să ducă planul lui Dumnezeu la îndeplinire. El este singurul vrednic să ia cartea din mâna lui Dumnezeu.

Din capitolul 6 încolo, vom vedea întreaga istorie a lumii și a răscumpărării prin ochii lui Dumnezeu. Așa trebuie privită cartea de aici încolo: de sus în jos, din cer pe pământ. Trebuie privită din veșnicie, din afara timpului și spațiului. Este foarte important să înțelegem asta. Nu putem să punem toate evenimentele descrise de la capitolul 6 încolo într-o anumită perioadă

scurtă de timp, fie în anul 70, fie la finalul istoriei. Nu asta este ideea. Cu cât vom avansa, vom înțelege tot mai bine lucrul acesta.

Nu vă dau argumente acum, dar găsim în carte două categorii de oameni prezentați la grămadă: toți cei mântuiți și toți cei necredincioși, locuitorii pământului și locuitorii cerului. Nu vorbește doar despre unii de la finalul istoriei. Sunt doar două categorii de oameni: cei mântuiți și cei nemântuiți, cei scriși în cartea vieții Mielului și cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului. Simplu.

În imaginea de ansamblu, vom vedea marele exod al tuturor celor răscumpărați din lumea aceasta, și din Vechiul Testament, și din Noul Testament. Este o imagine a ieșirii tuturor celor răscumpărați din lumea aceasta, din vechea creație, spre noua creație. La fel cum evreii au ieșit din Egipt în timp ce Dumnezeu judeca Egiptul, tot așa avem o imagine acum cu toți răscumpărații care ies din lumea aceasta și merg spre o nouă creație, merg spre Canaanul ceresc. Aceasta este ideea centrală, imaginea mare.

Prin cele șapte peceți, cele șapte trâmbițe și cele șapte potire ne sunt prezentate trei perspective diferite ale istoriei. Nu sunt cronologice. Este foarte important de reținut asta. Nu vin una după alta. Toate trei se desfășoară în aceeași perioadă. Este aceeași perioadă privită din unghiuri diferite. Ni se prezintă istoria din trei unghiuri diferite. Veți observa că la final, la pecetea a șaptea, la trâmbița a șaptea și la potirul al șaptelea, vine mereu SFÂRȘITUL. Avem mai multe „sfârșituri".

Vă spun de acum și despre pauzele dintre ele, ca să le lămurim de la început și să ne fie mai ușor să înțelegem imaginea de ansamblu. Între pecetea a șasea și a șaptea, între trâmbița a șasea și a șaptea și între potirul al șaselea și al șaptelea avem mereu un interludiu, o mică întrerupere care are legătură directă cu poporul lui Dumnezeu.

Între pecetea a șasea și a șaptea vedem poporul lui Dumnezeu pecetluit cu pecetea Lui, în opoziție cu locuitorii pământului, adică toți cei nemântuiți, care vor fi pecetluiți cu pecetea fiarei. Ni se va descoperi asta progresiv. Cartea se va explica singură.

Între trâmbița a șasea și a șaptea avem iarăși un interludiu care vorbește despre Biserică. Vedem Biserica și mărturia ei în lume în toată perioada aceasta. Deși Biserica este urâtă și persecutată, nimeni nu poate stinge mărturia aceasta.

Între potirul al șaselea și al șaptelea vedem iarăși o mică întrerupere. Domnul Isus intervine direct și cheamă poporul la veghere și curăție: „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea.” (Apocalipsa 16:15)

Iar în centrul cărții, de la capitolul 12 la capitolul 15, avem o pauză mai lungă, o pauză mai mare între trâmbițe și potire, în care vedem conflictul acesta dintre Biserică și Balaur. Vedem repetându-se mereu aceeași perioadă de timp de trei ani și jumătate, la fel ca în capitolul 11; aceasta reprezintă o perioadă de persecuție. Nu este vorba despre trei ani și jumătate literali. La fel ca orice cifră din cartea Apocalipsa, nu trebuie luată literal. Trebuie să fim consecvenți; nu ne alegem noi când e literal și când e simbolic.

Este vorba despre epoca Bisericii, care, deși este persecutată de Balaur și de cele două fiare ale lui — sfera politică și cea religioasă —, este păzită și hrănită în pustiu de Dumnezeu, la fel cum au fost hrăniți evreii cu mană în pustiu, în drum spre Canaan. Aceeași imagine din pustiu este aplicată și Bisericii. O face și Pavel în 1 Corinteni 10, o găsim și în Evrei capitolele 3 și 4. Este vorba despre Biserica persecutată, dar păzită în toată perioada aceasta dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, perioadă numită în Scriptură „vremurile din urmă".

Acestea sunt vremurile din urmă. Vremurile din urmă au început odată cu venirea Domnului Isus. Lucrurile acestea se întâmplă în același timp cu peceții, trâmbițele și potirele, doar că în capitolele acestea este mutată camera de filmat pe Biserică. Se mută camera de filmat de la judecata lui Dumnezeu asupra lumii la Biserica persecutată. Aceasta este ideea. Este ca la un meci de fotbal, unde sunt mai multe camere și se mută camera dintr-o parte a terenului în alta, de pe un jucător pe altul.

Acum că am scăpat de pauzele acestea, să revenim la peceți, trâmbițe și potire, ca să înțelegem imaginea de ansamblu. Deci pecețile, trâmbițele și potirele sunt trei narațiuni mai mici din carte. Zic „mai mici" pentru că vom vedea că avem și o narațiune mai mare.

Nu sunt câte șapte la nimereală. Reprezintă o perioadă deplină, completă. Asta reprezintă mereu cifra șapte în cartea Apocalipsa. Nu are cum să reprezinte într-o parte ceva și în altă parte altceva. Fiecare serie de șapte ne prezintă istoria din trei unghiuri diferite, prin ilustrații diferite preluate din Vechiul Testament. Fiecare narațiune mică, adică fiecare serie de câte șapte, se termină cu „tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de

pământ". Puteți verifica după aceea și veți vedea că semnele acestea apar mereu la a șaptea pecete, la a șaptea trâmbiță și la al șaptelea potir. Sunt semnele măreției lui Dumnezeu și ne indică faptul că Dumnezeu S-a ridicat să judece. Ne arată că s-a terminat narațiunea aceasta mică. Dumnezeu a venit să judece.

Și acum urmează partea mai complicată: în același timp, toate cele trei serii de câte șapte fac parte dintr-o narațiune mai mare, progresivă, cronologică, o imagine a judecății și a judecăților progresive care se îndreaptă către un apogeu. Mesajul este că până la venirea Domnului lucrurile vor deveni din ce în ce mai rele și totul se va termina cu o mare răzvrătire mondială — Armaghedon, Gog și Magog și așa mai departe —, acea apostazie despre care citim în 2 Tesaloniceni 2, care înseamnă o rebeliune împotriva credinței adevărate și a adevărului biblic.

Să nu vă pierd, pe scurt: avem trei narațiuni mai mici care formează sau fac parte dintr-o narațiune mai mare. Pecețile, trâmbițele și potirele sunt trei unghiuri separate din care privim istoria, dar în același timp, pe fundal, se derulează și o narațiune mare.

Poate este mai ușor dacă iau invers: avem o narațiune mare, în care, dacă dăm zoom, vedem înăuntru trei narațiuni mai mici. Și toate cele trei narațiuni mai mici vorbesc despre aceeași perioadă, până când Domnul va veni să judece. Îmi pare rău dacă vă dau dureri de cap sau vorbesc chineză. Este greu de pus în cuvinte, trebuie să vedeți.

Dacă e prea complicat, măcar asta vreau să ții minte: peceții, trâmbițele și potirele vorbesc despre aceeași perioadă, privită din unghiuri diferite. Ne descriu istoria din trei unghiuri diferite. Dacă ții minte asta, cartea Apocalipsa nu va mai fi așa complicată.

Sunt conștient că nu este ușor de procesat toate lucrurile acestea, mai ales dacă le auzi pentru prima oară sau dacă nu ești obișnuit cu cartea. Suntem învățați să gândim așa, pe de o parte, pentru că auzim numai prostii despre cartea aceasta și ne apropiem de ea cu preconcepții și, pe de altă parte, pentru că nu suntem obișnuiți cu astfel de scrieri apocaliptice. Creierul nostru este setat altfel: 1 + 1 = 2. Creierul nostru nu poate înțelege gândirea ciclică, care ne prezintă aceeași perioadă din perspective diferite, cu tematici diferite. Și, mai mult decât atât, toate acestea formează o imagine mai mare. Este greu, dar așa a ales Dumnezeu să ne reveleze planul Lui. Și mie personal îmi place la nebunie. Doar Dumnezeu putea să facă asta și iubesc tot ce face El. Știu că tot ce face este perfect. Are un scop pentru care a făcut asta.

Totuși, chiar dacă nu înțelegem toată structura aceasta a cărții, ar trebui să înțelegem că imaginile din carte sunt preluate din Vechiul Testament. O să încerc să vă spun acum narațiunea mare și cele trei narațiuni mici preluate din Vechiul Testament.

Cei patru călăreți cutreieră pământul ca o anticipare a judecății, la fel ca în Zaharia 6. Apoi Dumnezeu Însuși Se arată și judecă pământul. Acesta este sfârșitul primei narațiuni mai mici: cele șapte peceți. Dar narațiunea mare care se derulează în spate continuă, avansează.

În Apocalipsa 7, tot poporul lui Dumnezeu este sigilat și pregătit pentru marele exod din lumea aceasta și, în același timp, este aliniat pentru război: douăsprezece mii, douăsprezece mii, douăsprezece mii, douăsprezece mii, la fel ca evreii din Numeri capitolele 1 și 3. Și după aceea sună șapte trâmbițe de avertizare, în așteptarea judecății finale, la fel ca la Ierihon, când evreii au înconjurat cetatea de șapte ori și au sunat din trâmbiță, iar în ziua a șaptea zidurile Ierihonului au căzut. În Apocalipsa 11, când sună trâmbița a șaptea, împărăția lumii trece în mâinile lui Dumnezeu și ale lui Hristos. Și tot aici se termină a doua narațiune mică. Dar narațiunea mare continuă.

După ce sună trâmbițele, încep să fie vărsate potirele mâniei lui Dumnezeu. La finalul celor șapte potire, în Apocalipsa 16, când exodul este complet și judecata lumii este completă, cetatea cea mare este împărțită în trei și cetățile neamurilor sunt prăbușite. Aici avem finalul celei de-a treia narațiuni mici.

Apoi este prezentat mai detaliat finalul narațiunii mari. Babilonul este judecat și totul se termină cu o răzvrătire finală a fiarei și a împărăției ei împotriva Mielului, în Apocalipsa, capitolele 17, 18 și 19. Apoi avem o creație nouă și un nou Eden, în care poporul lui Dumnezeu, cei scriși în cartea vieții Mielului, vor fi veșnic în prezența lui Dumnezeu.

Sfârșit. Vechea creație a fost distrusă, iar acum vedem o nouă creație în care omul este din nou în prezența lui Dumnezeu. Neam întors la Geneza. Acesta este finalul narațiunii mari.

Mă opresc aici. Vom vorbi mai mult pe parcurs. Domnul să ne deschidă ochii să vedem frumusețea acestei cărți.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

02

APOCALIPSA 1:4–6

UN SALUT TRINITAR ȘI UN IMN DE LAUDĂ PENTRU ISUS HRISTOS

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:4–6

Ioan, către cele șapte biserici care sunt în Asia: har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte Duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului!

A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

• • •

TRECERE DE LA APOCALIPSA 1:1–3 LA APOCALIPSA 1:4–6

În primele trei versete, prin care am trecut data trecută, am văzut introducerea cărții: cine este expeditorul, cine sunt destinatarii și cu ce scop a fost trimisă.

Iar acum Ioan le transmite un salut sau o binecuvântare din partea Dumnezeului triunic. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ne transmit har și pace. După aceea, Ioan parcă izbucnește într-un imn de laudă la adresa lui Isus. Se concentrează în mod special pe Isus: „A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin."

Deci vedem că Isus Hristos, Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu întrupat, este vrednic de închinare și adorare alături de Dumnezeu, oricând, datorită naturii Lui, pentru că este Dumnezeu, una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, dar și pentru ce a făcut, pentru lucrarea Lui de răscumpărare.

Lucrurile pe care le avem scrise aici ar trebui să ne facă să medităm la cine este Hristos și la ce a făcut pentru noi, să ne dea nădejde, să ne întărească credința și să ne încurajeze. Toate descrierile pe care le face Ioan au menirea să ni-L prezinte pe Hristos ca vrednic de încredere și vrednic de închinare.

• • •

APOCALIPSA 1:4A

„IOAN, CĂTRE CELE ȘAPTE BISERICI CARE SUNT ÎN ASIA”

Să ne ocupăm de binecuvântarea pe care o transmite Dumnezeu. Vedem aici unicitatea cărții Apocalipsa. Aceasta este singura carte din Scriptură în care avem o astfel de binecuvântare directă din partea celor trei Persoane ale Dumnezeirii. Dumnezeu ne transmite o binecuvântare.

Deși cartea este adresată inițial celor șapte biserici din Asia, bisericile acestea reprezintă plinătatea Bisericii, reprezintă toată Biserica lui Isus Hristos. Deci, prin extindere, ni se adresează și nouă.

Și acestea nu sunt dorințele mele, ca și cum așa mi-ar fi plăcut mie să fie. Acesta este singurul motiv pentru care sunt șapte. În toată cartea Apocalipsa, cifra șapte înseamnă mereu același lucru: ceva deplin, complet, desăvârșit.

Evident că se adresează în primul rând celor șapte biserici din secolul întâi, dar nu am voie să spun că aici trebuie să interpretez numărul șapte doar literal, pe când în celelalte părți este peste tot simbolic. Nimic nu îmi dă voie să fac asta.

Cifra șapte este o cifră simbolică în toată cartea: șapte biserici, șapte stele, șapte Duhuri, șapte lămpi de foc, șapte coarne, șapte ochi, șapte peceți, șapte trâmbițe, șapte potire, șapte îngeri, șapte tunete, șapte mii de oameni care mor în capitolul 11, balaurul cu șapte capete, fiara cu șapte capete, șapte munți, șapte împărați. Numărul șapte apare peste tot în carte și are valoare simbolică. Peste tot reprezintă ceva deplin, complet, desăvârșit.

Nu am cum să spun că doar aceste șapte biserici trebuie luate literal. Și aici simbolizează același lucru. Cele șapte biserici reprezintă plinătatea Bisericii. Și cel mai probabil erau mai multe biserici în zona aceea, dar Dumnezeu alege în mod suveran șapte, iar din punct de vedere geografic bisericile acestea formează un cerc. Oare de ce? De ce ar alege Dumnezeu în mod suveran șapte biserici care formează un cerc? Ca să ne transmită un mesaj.

Vom vedea în versetul 13 că în mijlocul celor șapte sfeșnice, care reprezintă cele șapte biserici, stă Cineva care seamănă cu Fiul omului. Bisericile acestea formează un cerc, iar Domnul Isus stă în mijlocul lor. Aceasta este imaginea. Și mesajul este că Domnul Isus este mereu în mijlocul bisericilor Lui, tot timpul, în toată epoca Bisericii, până la sfârșitul veacului. El judecă cu dreptate în mijlocul bisericilor Lui.

Textul pe care l-am citit a fost inițial pentru cele șapte biserici care au primit cartea. Dar, prin extindere, este și pentru toate bisericile până la venirea Domnului Isus. Este și pentru noi, care citim astăzi cartea, după două mii de ani.

• • •

APOCALIPSA 1:4B

„HAR ȘI PACE VOUĂ DIN PARTEA CELUI CE ESTE, CELUI CE ERA ȘI CELUI CE VINE”

Să vedem acum exact din partea Cui vine această binecuvântare: „Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine.”

Aici sunt sigur că este vorba de Dumnezeu. Vedem de mai multe ori titlul acesta în carte și de fiecare dată îi este atribuit lui Dumnezeu. Vedem aceasta încă din primul capitol, versetul 8: „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul", zice Domnul Dumnezeu, „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic."

Același lucru vedem și în Apocalipsa 4:8, unde scrie că făpturile vii care stau în jurul scaunului de domnie zi și noapte zic fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine."

La fel și în Apocalipsa 11:17: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești și care erai și care vii."

Deci nu este nicio urmă de îndoială la Cine se referă. Este vorba de Domnul Dumnezeu, Yahweh, Cel veșnic. Ne duce la Exod 3:14, unde Moise Îl întreabă pe Dumnezeu cum Îl cheamă, iar Dumnezeu îi răspunde: „Eu sunt Cel ce sunt." Și adaugă: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce Se numește «Eu sunt» m-a trimis la voi."

„Eu sunt" — adică Cel ce există prin Sine Însuși, necreat și nelimitat de timp și spațiu. El este în prezent și a existat dintotdeauna, adică nu a fost niciodată o zi în care să nu fi fost. Și vine, adică nu va fi nicio zi în care să nu fie. El era, este și va fi. Este Cel veșnic sau Cel Îmbătrânit de zile, cum Îi spune Daniel. El este Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine.

• • •

APOCALIPSA 1:4C

„ȘI DIN PARTEA CELOR ȘAPTE DUHURI CARE STAU ÎNAINTEA SCAUNULUI SĂU DE DOMNIE”

Știm sigur la cine se referă după aceea: la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, om adevărat și Dumnezeu adevărat. Vom vedea clar aceasta mai încolo, în același capitol, de ce are sens să fie pus alături de Dumnezeu.

Dar ce este cu cele șapte Duhuri? De unde putem fi siguri că este vorba de Duhul Sfânt? Și de ce șapte?

La întrebarea aceasta cred că am răspuns deja. Am spus data trecută că foarte multe lucruri din carte ni se vor revela progresiv. Dacă nu înțelegi ceva, mergi mai departe și, de cele mai multe ori, cartea se explică singură.

Vom vedea în capitolele 3, 4 și 5 că cele șapte Duhuri sunt numite cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. În capitolul 3, Isus Se prezintă pe Sine ca Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. În capitolul 5, vedem aceeași imagine cu Mielul care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, care sunt trimise pe tot pământul.

Ideea este că aceste Duhuri nu pot fi îngeri sau alte ființe. Sunt Duhurile lui Dumnezeu. Ce ne bagă în ceață este că sunt șapte. Nu vedem nicăieri în Scriptură că Dumnezeu ar avea șapte Duhuri. Putem găsi un singur verset, în Isaia 11, unde avem o profeție despre Mesia și unde se vorbește despre șapte Duhuri sau despre șapte caracteristici ori manifestări ale Duhului Sfânt, dar nu despre asta este vorba aici.

Ce am spus mai devreme? Cifra șapte reprezintă mereu același lucru: ceva deplin, complet, desăvârșit. Deci putem fi siguri sută la sută că aici este vorba de plinătatea Duhului lui Dumnezeu, plinătatea Duhului Sfânt. Din faptul că Isus are toate cele șapte Duhuri, înțelegem că are plinătatea Duhului.

Ioan 3:34: Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Fiecare creștin are tot Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este o Persoană; nu poate fi împărțit pe procente. Atunci când Scriptura vorbește de o umplere sau o măsură a Duhului, este vorba despre manifestările Lui. Duhul Sfânt este o Persoană care locuiește în toți credincioșii. Prin unii Se manifestă mai mult, prin alții mai puțin, dar toți credincioșii au toată Persoana Duhului Sfânt.

Cred că există o legătură între cele șapte Duhuri, care în capitolul 4 sunt numite șapte lămpi de foc, și cele șapte biserici, pe care le vom vedea mai încolo reprezentate prin șapte sfeșnice. Este vorba de lucrarea Duhului Sfânt în Biserică.

La finalul cărții nu vom mai vedea șapte Duhuri, ci unul singur, asociat cu Biserica: „Duhul și mireasa zic: «Vino!»" (Apocalipsa 22:17) Duhul, unul singur, și mireasa, Biserica, zic: „Vino!" Acestea sunt cele șapte Duhuri: Duhul Sfânt.

Îl mai vedem și pe Duhul Sfânt ilustrat prin cifra șapte la templul din Vechiul Testament. Sfeșnicul de aur cu șapte candele reprezenta Duhul Sfânt. La fel, în Zaharia 4, Îl avem pe Duhul Sfânt reprezentat prin sfeșnicul de aur cu șapte candele.

Cred că putem fi siguri sută la sută că este vorba de Duhul Sfânt. Și, dacă stăm să ne gândim, nici nu ar putea fi vorba de altcineva. Cine altcineva ar mai putea fi asociat cu Tatăl și cu Fiul aici și să ne transmită har? Un înger sau orice altă ființă? Dacă Duhul Sfânt nu este Dumnezeu, această asociere este absurdă.

În Matei 28 avem un singur Nume: „botezați în Numele" — la singular — „Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt." (Matei 28:19) Despre asta este vorba aici: un singur Dumnezeu în trei Persoane.

Poate că ne induce în eroare ordinea: Tatăl, Duhul și apoi Fiul. Aici ordinea nu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, dar nici nu găsim mereu în Scriptură aceeași ordine. 2 Corinteni 13:14: „Harul Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți." Aici Îl vedem mai întâi pe Fiul, apoi pe Tatăl, apoi pe Duhul. Nu este aceeași ordine.

În primele trei versete din Geneza, la fel, la creație, avem aceeași ordine ca aici, în Apocalipsa: Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu și Fiul, Cuvântul. În versetul 1 Îl avem pe Dumnezeu, în versetul 2 vedem Duhul lui Dumnezeu, iar în versetul 3 Cuvântul, Fiul. Aceeași ordine ca aici.

Dar motivul principal pentru care cred că avem ordinea aceasta aici este că aici Îl avem prezentat pe Isus ca Mesia, ca Fiul omului. Putem deduce aceasta după descrierile pe care le face Ioan: Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului.

În același timp, pentru că este pus alături de Dumnezeu și de Duhul Lui, putem fi siguri că este și Dumnezeu. Vedem cele două naturi ale lui Isus: Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu cel

veșnic. Nicio creatură nu poate fi pusă alături de Dumnezeu. Dumnezeu spune destul de clar în Isaia că nu Își va împărți slava cu nimeni. Dacă Isus sau Duhul Sfânt nu sunt Dumnezeu, nu pot fi puși alături de Tatăl. Dumnezeu nu Își împarte slava cu nimeni.

Deci salutul acesta sau binecuvântarea vine din partea Dumnezeului triunic. Nu ar trebui să fie nicio urmă de îndoială: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ne transmit har și pace.

• • •

APOCALIPSA 1:5A

„ȘI DIN PARTEA LUI ISUS HRISTOS, MARTORUL CREDINCIOS"

De aici încolo, Ioan se concentrează doar pe Isus Hristos. Isus este Fiul lui Dumnezeu, iar noi suntem îndatorați să-I aducem închinarea noastră datorită naturii Lui divine, pentru că este Dumnezeu. În continuare, Ioan ne va da mai multe motive de laudă, mai multe motive pentru care să spunem la fel ca el: „A Lui, a lui Isus, să fie slava și puterea în vecii vecilor!"

Primul lucru pe care ni-l spune Ioan despre Isus este că El este Martorul credincios, Martorul vrednic de încredere. Mărturia Lui este adevărată.

În Apocalipsa 3:14, Isus îi spune bisericii din Laodicea: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat." „Amin" înseamnă ceva vrednic de încredere, adevărat, de care putem fi siguri. Vă aduceți aminte că Isus zice mereu în Evanghelii: „Adevărat, adevărat vă spun." Acesta este cuvântul folosit: „Amin, amin vă spun." Este ca o asigurare: puteți fi

siguri. Isus repetă de două ori ca să întărească și mai tare afirmația Lui. Afirmația Lui este vrednică de crezare și adevărată.

Așa este și Isus. El este „Amin". El este Martorul credincios, cel loial și vrednic de încredere, care nu poate să mintă. Ce alt martor mai vrednic de încredere ar putea fi? El a venit să ne mărturisească despre Tatăl și, în același timp, este una cu Tatăl. Cine este mai calificat ca să ne mărturisească despre Tatăl? Este de aceeași natură cu El, întipărirea Ființei Lui. Cine L-a văzut pe El L-a văzut pe Tatăl.

În Ioan, capitolul 3, Ioan Botezătorul zice ceva foarte interesant: „Cel ce vine din cer", adică Isus, „este mai presus de toți. Cel ce este de pe pământ este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toți. El mărturisește ce a văzut și a auzit și totuși nimeni nu primește mărturia Lui. Cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul; căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură." (Ioan 3:31–34)

Nu există altul mai vrednic de încredere decât Cel pe care L-a trimis Tatăl, care vine din cer. Isus Îl cunoaște pe Tatăl din veșnicie. El este Cuvântul care a fost de la început cu Dumnezeu și era Dumnezeu. El nu numai că mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu, ci El Însuși este Cuvântul lui Dumnezeu întrupat. El mărturisește despre lumină și El Însuși este Lumina. Mărturisește despre adevăr și El Însuși este Adevărul.

Apocalipsa 19:11: „Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el se cheamă Cel credincios și Cel adevărat și El judecă și Se luptă cu dreptate." În versetul 13: „Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu."

Isus este Fiul lui Dumnezeu întrupat, Cuvântul care era la început cu Dumnezeu și care este Dumnezeu. Nu poate să mintă. Deci putem avea încredere în El datorită naturii Lui divine și ne putem încrede în El și datorită lucrării Lui, datorită ascultării Lui până la moarte, datorită loialității Lui față de Tatăl. El este Martirul suprem, Cel care a ascultat de Dumnezeu până la moarte. Cuvântul „martir" vine de la „martor". El nu este doar unul dintre martori. El este Martorul suprem, Martorul credincios și adevărat.

• • •

APOCALIPSA 1:5B
„CEL ÎNTÂI NĂSCUT DIN MORȚI"

După aceea vedem că El este Cel întâi născut din morți. Știu foarte bine că, până la învierea Lui, au înviat și alții. Dar nimeni nu a înviat ca El. Toți au înviat și au murit apoi din nou.

Termenul „întâi născut" în Scriptură înseamnă că are autoritate, este preeminent, este mai presus de toți, are dreptul de întâi născut peste toți ceilalți care vor învia. El are autoritatea supremă. La fel cum este întâi născut peste toată creația, pentru că toate au fost create prin El și pentru El, este întâi născut din morți și are întâietate peste noua creație.

Pavel le arată pe amândouă în Coloseni 1, de la versetul 15: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea" — sau peste toată zidirea, peste toată creația. Eu cred că este mai corect așa. Isus nu este creat. Are dreptul de întâi născut peste creație. Aceasta este ideea. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri; toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El." Adică este Dumnezeu, este Susținătorul creației. „El ține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui", scrie în Evrei 1:3.

Apoi Pavel continuă: „El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate."

Despre asta este vorba. Aceasta înseamnă că este Cel întâi născut din morți. Este Capul și are întâietate peste toți cei născuți din morți, care vor învia la fel ca El. Este Capul peste noua creație făcută după chipul lui Isus, al doilea Adam. De la primul Adam moștenim păcatul și moartea; de la Isus moștenim neprihănirea și viața și suntem făcuți după chipul Lui.

Romani 8:29: „Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați."

El are autoritatea supremă peste cei mântuiți. Și dacă El este Cel întâi născut dintre mai mulți frați, înseamnă că urmează să învie și frații Lui la fel ca El. Cum să fie întâiul născut, dacă după El nu mai vin alții? El este primul dintre mai mulți frați. El este primul rod al unei noi creații, primul rod al învierii. Aceasta este ilustrația pe care o face Pavel în 1 Corinteni 15.

Învierea Lui este garanția învierii noastre. 1 Corinteni 15, de la versetul 22: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos, dar fiecare la rândul cetei lui: Hristos este Cel dintâi rod, apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos."

Deci toți cei ce sunt ai lui Hristos vor învia la venirea Lui. Nu vor fi mai multe învieri ale creștinilor. Nu există așa ceva în Scriptură. La venirea Lui unică și vizibilă, când orice ochi Îl va vedea, vor învia toți.

Pavel face aici o aluzie la sărbătoarea roadelor. Primul rod era ca o pregustare a recoltei care urma să vină și reprezenta recolta. Pentru că Isus a înviat, El este primul rod. Noi suntem recolta. El este prima roadă; noi suntem recolta completă. Învierea Lui este asigurarea învierii noastre.

Toți credincioșii Lui vor avea un trup glorificat ca al Lui. Filipeni 3:21: „El va schimba trupul stării noastre smerite și îl va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile."

1 Ioan 3:2: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este."

Aceasta este nădejdea oricărui creștin. Nu vom fi niște spirite care plutesc pe nori. Atunci când Se va arăta El, adică la venirea Lui, vom fi ca El. Adică vom avea și noi un trup glorificat și veșnic ca al Lui și vom trăi pe un pământ nou, în care va locui neprihănirea. Nu va fi păcat. Chiar și creația suspină după ziua aceea, spune Pavel în Romani. Întreaga creație așteaptă cu o

dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu, adică învierea. Atunci se va ridica și blestemul de pe pământ. Totul va fi nou și simplu, într-o armonie perfectă.

• • •

APOCALIPSA 1:5C
„DOMNUL ÎMPĂRAȚILOR PĂMÂNTULUI"

Ultimul lucru pe care ni-l spune Ioan despre Isus este că El este Domnul împăraților pământului. Acum, în prezent, nu în viitor. La fel cum este Martorul credincios și Cel întâi născut din morți acum, tot așa este și Domnul împăraților pământului acum.

Dar ce înseamnă asta? Înseamnă că împărații pământului ascultă de El? Nici vorbă. Din contră, vedem în Psalmul 2 că împărații pământului se răzvrătesc împotriva Unsului Domnului, împotriva lui Mesia, împotriva lui Isus.

Ideea este că Isus este mai mare decât toți. La final îi va zdrobi pe toți. Nu este vorba de o bătălie între El și împărații pământului, în care stăm cu sufletul la gură să vedem cine câștigă. Oare pariază cineva pe Isus sau pe împărații pământului? Nu despre asta este vorba aici.

El este Domnul lor pentru că Dumnezeu L-a făcut Domnul lor. L-a pus pe Fiul Lui pe Muntele Sionului. El este Fiul omului, Omul perfect și singurul care are dreptul să judece toată umanitatea. A primit autoritatea de la Dumnezeu.

Ioan 5:27: Tatăl „I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului." Motivul este că este Om. Pe om îl judecă un Om. El judecă și Se luptă cu dreptate, cum am citit în Apocalipsa 19:11.

Apocalipsa 19:16: „Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: Împăratul împăraților și Domnul domnilor."

În Apocalipsa 17:14 este vorba despre zece împărați. Zece este, din nou, o cifră simbolică, la fel ca orice cifră din cartea Apocalipsa. Reprezintă totalitatea împăraților pământului. Și zice: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui." De ce? „Pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui."

Noi biruim lumea și împărații ei prin Hristos. Nu prin război, nu prin dominație. Noi biruim lumea prin credința și răbdarea noastră, prin loialitatea noastră față de Isus, Domnul domnilor. Așa biruim lumea și împărații ei.

În același timp, Isus este Domnul împăraților pământului în sensul că este suveran peste toate acțiunile lor. Nimic nu se mișcă fără voia Lui. Fiul lui Dumnezeu întrupat, Fiul omului proslăvit, acum stă pe scaunul de domnie, acum guvernează toate lucrurile, conduce tot universul. Un Om la fel ca noi are toată autoritatea în cer și pe pământ. Un Om conduce universul: Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Matei 28:18: „Toată puterea" — sau autoritatea — „Mi-a fost dată în cer și pe pământ." Nu doar în cer. Și pe pământ. El are toată autoritatea acum, în prezent.

Deci, recapitulând: Isus este Martorul credincios, Cel în care ne putem încrede, Cel care spune mereu adevărul. Isus este Cel întâi născut din morți; El are întâietate peste noua creație și este primul rod al învierii. Învierea Lui este garanția învierii noastre. Și este Domnul împăraților pământului. Este mai presus de toți și are toată autoritatea în cer și pe pământ.

• • •

APOCALIPSA 1:5D

„A LUI, CARE NE IUBEȘTE, CARE NE-A SPĂLAT DE PĂCATELE NOASTRE CU SÂNGELE SĂU"

Aici se încheie binecuvântarea, salutul din partea Tatălui, a Duhului și a Fiului. De aici încolo, Ioan izbucnește într-un imn de laudă la adresa lui Isus: „A Lui, a lui Isus, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin."

Deci, pe lângă toate lucrurile menționate mai devreme, Ioan mai dă trei motive pentru care să-L lăudăm, încă trei lucruri pentru care Isus este vrednic de închinarea noastră. Acum pune accentul pe lucrarea pe care a făcut-o pentru noi.

Prima oară zice: „care ne iubește." Aici este vorba strict despre cei spălați de păcatele lor prin sângele lui Isus, pentru că imediat după aceea spune asta. Nu este vorba de dragostea lui Dumnezeu pentru toată lumea, de harul Lui general. Este vorba de acea dragoste specială pe care Hristos o are pentru poporul Lui, adică pentru cei pe care i-a cunoscut mai dinainte și cu care are o relație intimă. Îi cunoaște pe nume.

Ce înseamnă că îi cunoaște? Nu doar că știe cum îi cheamă, ci are o relație intimă cu ei. Sunt oile Lui, pe care I le-a dat Tatăl din veșnicie și pentru care Și-a dat viața.

Este foarte important că Ioan vorbește la prezent: ne iubește. Nu doar ne-a iubit când S-a adus ca jertfă la cruce. Ne iubește și în prezent, în mod continuu. Cel despre care am citit mai devreme, Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului, ne iubește. Cel care nu poate să mintă, Cel care are întâietate în toate lucrurile, Cel căruia Tatăl I-a dat putere peste orice făptură, Suveranul întregului univers, Cel care are toată autoritatea în cer și pe pământ, te iubește.

Doar dacă am medita în fiecare dimineață la versetele acestea și dacă le-am lăsa să ne pătrundă în minte și în inimă, ar fi de ajuns pentru a ne încuraja. Nu meriți nimic. Meritai iadul la fel ca toți ceilalți. Și totuși, El a ales să te iubească. Nu doar o oră, nu doar o zi obișnuită, ci te iubește în mod continuu. Orice ai face, dragostea Lui pentru tine nu va scădea niciodată.

Cum să nu-L lauzi și să nu te închini? Acest lucru nu îl pot înțelege oamenii firești. De aceea trebuie să menționez că dragostea despre care vorbește aici este doar pentru cei mântuiți, nu pentru toată lumea. Pentru oamenii firești, acesta este un motiv de a păcătui: „Hai să păcătuim, că Dumnezeu ne iubește oricum." Așa gândește omul firesc.

Dar pentru cei născuți din nou, pentru cei iertați și eliberați de sclavia păcatului, este un motiv de închinare și de laudă. Inima lor strigă împreună cu Ioan: „A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin."

Dar cum putem fi siguri de dragostea Lui? De unde știm că nu sunt doar vorbe goale, cum spun oamenii de obicei? Ioan continuă: „care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său."

Dragostea lui Isus pentru noi a fost arătată și pecetluită pe vecie la cruce, cu sângele Lui. Așa știi că te iubește cu adevărat și că acestea nu sunt doar vorbe goale.

Ioan 15:13: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi."

Fiul lui Dumnezeu cel veșnic, de bunăvoie și nesilit de nimeni, după planul veșnic al Tatălui, a ales să Se întrupeze, să Se coboare din cer, din veșnicie, să Se limiteze în puterea Lui, să renunțe pentru o vreme la slava Lui, să Se smerească și să trăiască viața sfântă și fără pată ca Om pe pământ, în ascultare deplină de Tatăl, doar ca la final să Se lase batjocorit de oameni și să-Și dea viața de bunăvoie la cruce ca preț de răscumpărare pentru poporul Lui, adică pentru toți cei ce vor crede în El și în lucrarea Lui desăvârșită.

Sângele Lui curăță de orice păcat. Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu altfel. De aceea spune despre El că El este Calea, singura Cale. Adam, Abel, Enoh, Noe, Avraam și toți cei de după ei, până la ultimul răscumpărat de pe pământ, sunt mântuiți doar prin sângele lui Isus. Nimeni nu va intra în împărăția cerurilor pe altă cale. Nimeni.

O traducere mai bună aici este: „care ne-a dezlegat de păcatele noastre prin sângele Său." Păcatele ne țineau captivi, dar El ne-a dezlegat de ele, ne-a eliberat. Aceasta este ideea. Asta transmite cuvântul folosit aici. Ne-a dezlegat de păcatele noastre.

Ambele sunt adevărate. Nu poți fi spălat de păcate, iertat, fără să fii eliberat de sclavia păcatului. Așa știm că sângele Lui ne-a fost aplicat și nouă. Așa știm că am crezut cu adevărat. Așa știm că ne iubește: am fost eliberați de sclavia păcatului, am fost aduși la viață și cugetul nostru a fost curățat.

Sunt sigur sută la sută că El a plătit pentru păcatele noastre. Dacă nu ești sigur de asta, nu ai crezut cu adevărat niciodată. Aceasta este Evanghelia. Asta trebuie să crezi ca să fii mântuit. Nu este o fantezie, o poveste, ceva imaginar. Nu am înnebunit. Știm că am fost spălați de păcatele noastre prin sângele Lui. Știm asta. Știm că am fost socotiți neprihăniți o dată pentru totdeauna prin credință în Isus și am fost eliberați de sclavia păcatului.

Nu înseamnă că devenim perfecți. Înseamnă că păcatul nu mai domnește în viețile noastre. Acum domnește Duhul Sfânt. Legea Duhului de viață ne-a eliberat de legea păcatului și a morții. Nu mai este păcatul șef acum; Duhul Sfânt este șef. Nu mai spune el legea acum; nu mai spune păcatul. Aceasta este ideea pe care vreau să o spun: Fiul, Isus, ne-a făcut cu adevărat liberi. Suntem creații noi. Avem o inimă nouă, un duh nou. Dumnezeul de care înainte fugeam, acum Îl căutăm în fiecare zi. Prin sângele lui Isus am fost împăcați cu El. Noi eram dușmanii Lui și fugeam de El. Acum vrem să-L cunoaștem mai mult, vrem să-L urmăm, vrem să facem voia Lui.

Romani 5, de la versetul 6: „Căci, pe când eram noi încă fără putere”, fără putere împotriva păcatului, „Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar

găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi."

Ce vrea să spună Pavel aici? Eram niște nelegiuiți, nu eram binefăcătorii lui Dumnezeu; nu meritam nimic. Mai mult de atât, eram dușmanii Lui. Și totuși Isus a murit pentru noi. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Lui pentru dușmanii Lui. Așa Și-a arătat dragostea față de noi.

„Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu cât mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea."

Am căpătat. Am primit împăcarea ca un dar. Totul prin har. Nu meritam nimic. Și pentru că am fost împăcați cu Dumnezeu, ne bucurăm. Hristos a murit pentru noi când eram dușmani ai lui Dumnezeu. Ne-a iubit când Îl uram din toată inima și pe El, și pe Dumnezeu. Eram ca niște animale fără minte, înrobiți de păcat, niște batjocoritori mândri în fața Creatorului, credeam că totul se învârte în jurul nostru.

Și Isus, Creatorul universului, știa mai dinainte cum suntem. Acum două mii de ani, El a venit și Și-a dat viața pentru noi. Și, la vremea potrivită, S-a apropiat de fiecare dintre noi cu blândețe, cu răbdare, ne-a atras la El, ne-a spălat în sângele Lui și ne-a făcut oameni noi.

Ce dovadă mai mare de dragoste vrem? Cum să ne îndoim de dragostea Lui? Pur și simplu nu avem voie să facem asta. Cum să nu fie vrednic de lauda și închinarea noastră? Cum să nu zicem împreună cu Ioan: „A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin."

• • •

APOCALIPSA 1:6A

„ȘI A FĂCUT DIN NOI O ÎMPĂRĂȚIE ȘI PREOȚI PENTRU DUMNEZEU, TATĂL SĂU"

La final vedem scopul pentru care ne-a răscumpărat. Iertarea nu este scopul în sine, nu este scopul final. Este mijlocul prin care intrăm într-o relație corectă cu Dumnezeu. Isus ne iubește, ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Lui și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său. Acesta este scopul final.

Acesta a fost și scopul inițial pentru care am fost creați: să-I slujim lui Dumnezeu și să împărățim împreună cu El pe pământ. Mandatul lui Adam era să populeze pământul cu mici imagini ale lui Dumnezeu. Dar, datorită neascultării lui, acea imagine a fost alterată, iar natura lui răzvrătită ne-a fost transmisă și nouă. Am moștenit natura lui păcătoasă. Dar al doilea Adam, Isus, vine și repară ce a stricat primul Adam. Face o nouă creație, o împărăție de preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, care, prin adopție, devine și Tatăl nostru.

Datorită răscumpărării lui Isus, absolut toți creștinii, toți cei mântuiți, sunt și vor fi pentru veșnicie o împărăție de preoți pentru Dumnezeu. Aceasta este o promisiune preluată din Vechiul Testament. Mai întâi, Dumnezeu a spus asta poporului Israel.

În Exodul 19:6, Dumnezeu îi spune lui Moise: „Voi Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel." Dar știm bine că ei nu au ascultat.

După aceea, în Isaia 61:6, avem o promisiune pentru noul legământ: „Dar voi vă veți numi preoți ai Domnului și veți fi numiți slujitori ai Dumnezeului nostru."

Aceasta este o făgăduință pentru noul legământ, în care au fost integrate și neamurile. Împlinirea acestei promisiuni este în Biserică, în Israelul spiritual format din evrei și neamuri. Toți suntem acum o împărăție de preoți. Toți formăm un singur popor. Scrie destul de clar în 1 Petru 2. Dumnezeu nu are două popoare. Are un singur popor, un singur Israel, un singur neam sfânt, o singură împărăție de preoți.

1 Petru 2:9 vorbește despre creștini, despre toți creștinii: „Voi însă sunteți o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată."

Aici vedem o slujbă importantă pe care o are un preot, adică orice creștin. Pe lângă faptul că aduce jertfe duhovnicești lui Dumnezeu, prin rugăciunile lui sau prin viața lui trăită la cotele lui Dumnezeu, viața lui este o jertfă. Orice creștin este un mijlo-

citor între Dumnezeu și oameni și vestește puterile minunate ale Celui ce l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, adică Evanghelia Cuvântului.

Aceasta este datoria oricărui creștin: să asculte de Dumnezeu, să își aducă trupul ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu (Romani 12:1) și să vestească Cuvântul Lui.

Este cel mai mare har și cea mai mare onoare să faci parte din această semințe aleasă, din această preoție împărătească. Este cea mai mare onoare din univers. Acum nu pare așa. Suntem disprețuiți și suntem priviți ca niște oi de tăiat. Dar suferințele de acum nu se compară cu slava viitoare care va fi arătată față de noi.

Scumpii mei, facem parte din această semințe aleasă nu datorită bunătății noastre, nu pentru că am fost mai buni decât alții. Dumnezeu nu a găsit nimic bun în noi. Facem parte din această semințe doar datorită îndurării Lui, pentru că așa a vrut El. Toți meritam iadul. Niciunul dintre noi nu era vrednic să se apropie de Dumnezeu sau să-I slujească, să fie preot. Toți meritam iadul.

Doar prin îndurarea lui Dumnezeu în Hristos ne putem apropia de El. În Deuteronom 9:6, Dumnezeu îi spune lui Moise despre evrei: „Să știi dar că nu din pricina bunătății tale îți dă Domnul Dumnezeul tău această țară bună ca s-o stăpânești; căci tu ești un popor tare încăpățânat."

La fel eram și noi, niște încăpățânați. Nu era nimic bun în noi. Ne luptam împotriva Lui. Chiar și faptele noastre bune erau o scârbă înaintea Lui. Este ca și cum ai încerca să-i dai cuiva o

prăjitură cu mâna plină de noroi. Oricât de bună ar fi intenția ta, este o scârbă înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să fii spălat prin sângele lui Isus.

În Isaia, capitolul 1, Dumnezeu le spunea evreilor următoarele lucruri, valabile pentru orice om care vrea să se apropie de Dumnezeu: „Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie. Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare. Nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea. Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre. Sărbătorile voastre Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile", adică atunci când vă rugați, „Îmi întorc ochii de la voi. Și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult. De ce? Căci mâinile vă sunt pline de sânge." (Isaia 1:13–15)

Mă întreb ce simte Dumnezeu de Crăciun și de Paște, când oamenii lumii, chipurile, Îl sărbătoresc pe Isus. Și mereu ajung la același răspuns: scârbă. Sunt sigur că lui Isus Îi este scârbă. Este o batjocură la adresa Lui. Caracterul lui Dumnezeu nu se schimbă. La fel ca atunci, nici astăzi nu poate să vadă nelegiuirea unită cu sărbătoarea.

Toți oamenii sunt murdari, au mâinile pline de sânge, beau nelegiuirea ca apa, se gândesc numai la păcat. Aceasta este natura lor. Sunt sclavii naturii lor păcătoase și știu asta. Conștiința îi condamnă. Le este frică de Dumnezeu și încearcă să-L cumpere. Se duc la mănăstiri, pupă icoane, pupă morți, fac orice doar ca să Îl facă pe Dumnezeu dator. Și nu fac altceva decât să-și agraveze situația. Se fac din nou vinovați. Cu fiecare pupătură de icoană, cu fiecare pupătură de mort, se fac mai vinovați, mai vinovați. Strâng mai multă mânie pentru ziua mâniei. Nu doar

că nu sunt vrednici, ci nici nu vor și nici nu ar putea să se închine lui Dumnezeu așa cum a poruncit El. Închinarea lor este o batjocură la adresa Lui.

Niciun om nu se naște închinător al lui Dumnezeu. Niciunul. Toți, de fapt, Îl urăsc pe adevăratul Dumnezeu de când se nasc. Își iubesc dumnezeii imaginari din mintea lor, dar Îl urăsc pe adevăratul Dumnezeu, Cel viu, care S-a revelat în Scripturi. Nu vor să aibă nicio legătură cu El.

Așa eram și noi. Așa eram și noi. Nu meritam nimic. Doar Isus ne-a făcut preoți.

Prin sângele Lui, prin credință, am fost socotiți drepți și perfecți înaintea lui Dumnezeu, ca să ne putem apropia de El și să-I slujim, să fim preoți. Altfel nu avem cum să ne apropiem de Dumnezeu. Păcatul nu poate sta în prezența Lui. Și ca să scapi de păcat, trebuie să faci cum spune El. Nu cum te duce pe tine mintea. Trebuie să te lepezi de tine însuți, să uiți ideile tale stricate despre Dumnezeu, să renunți la ideea că îți poți câștiga cumva mântuirea. Trebuie să te încrezi doar în Isus pentru mântuirea ta și să te supui, să asculți de El. Asta înseamnă că El este Domnul tău. Nu înseamnă doar să spui cu gura „Doamne, Doamne". Asculți de El, faci ce a spus El. El este Mântuitorul tău, El este Stăpânul tău.

Isus a făcut totul la cruce și a zis: „S-a sfârșit!" (Ioan 19:30) Oricine vine la El cu pocăință și credință va fi mântuit, va avea viața veșnică și va face parte din această semințe aleasă, din această preoție împărătească.

Trebuie să crezi în bunătatea lui Dumnezeu. Să crezi că El îl socotește pe cel mai mare păcătos drept și perfect, doar datorită lui Isus. Atât. Nimic în plus, nimic în minus. Atât. Trebuie să crezi asta. Altfel nu te poți apropia de Dumnezeu. Oricât te-ai ruga, nu te ascultă. Ești murdar. Trebuie să fii spălat în sângele lui Isus ca să intri într-o relație corectă cu Dumnezeu.

Trebuie să te împaci cu El de acum, de aici, de pe pământ. După ce mori, nu mai ai nicio șansă. Biblia spune că omului îi este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata. Gata. Dacă nu asculți acum, nu vei asculta nici după ce mori. Nu te transformi dintr-odată într-un închinător adevărat. Cum ai murit, așa rămâi.

Evrei 9:14: „Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!"

Uite scopul final: ca să-I slujiți lui Dumnezeu. Și asta vom face pentru veșnicie. Îi vom sluji ca preoți. Vom fi o împărăție de preoți. Pentru asta ne-a născut din nou, ne-a făcut creații noi: ca să slujim și să ne închinăm înaintea Lui de bunăvoie, din toată inima, nu cu forța.

Pentru asta a fost creat omul încă de la început. Am fost creați să-L lăudăm și să ne bucurăm de El și de tot ce a creat. Dar, din cauza păcatului, ne-am răzvrătit. Am vrut să fim ca Dumnezeu, am vrut să fim independenți. Uitați-vă la Adam și Eva și uitați-vă la oamenii de astăzi. „Sunt liber, fac ce vreau." Faci ce vrei pe acest pământ, dar de fapt ești sclavul păcatului tău. Doar Hristos

ne face cu adevărat liberi. Și adevărata libertate este să faci ce ai fost creat să faci: să-L glorifici pe Dumnezeu. Aceasta este libertatea adevărată.

În Exod vedem cum Dumnezeu îi eliberează pe evrei din robia Egiptului, care era o imagine a eliberării noastre din robia păcatului. În capitolul 5, când Moise se duce la Faraon, zice: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu să plece ca să țină în pustie o sărbătoare pentru Mine." (Exodul 5:1)

Pentru asta am fost mântuiți: ca să ținem o sărbătoare pentru Dumnezeu, să-L lăudăm, să ne închinăm înaintea Lui. Și asta facem chiar de acum. Acum suntem în pustie, în drum spre Canaanul ceresc.

Apocalipsa 22:3–4: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo." În Noul Ierusalim, adică noul Eden, în veșnicie, „scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui" — care suntem noi, cei cărora le-a fost adresată cartea Apocalipsa, pentru că asta scrie în capitolul 1, versetul 1, robii Lui — „Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor."

La fel cum peste robii fiarei, în cartea Apocalipsa, este pus semnul fiarei, peste robii lui Dumnezeu este Numele lui Dumnezeu, pecetea Lui. Adică vom fi proprietatea Lui, slujitorii Lui. Vom fi mereu în prezența Lui și a Mielului, a lui Isus, și Îl vom glorifica veșnic pentru harul și dragostea de care am avut parte.

Doar sângele lui Isus și neprihănirea Lui, care ne este imputată prin credință, ne-au făcut vrednici să ne apropiem de Dumnezeu și să-I slujim. Doar datorită Lui vom fi cu Dumnezeu pentru

veșnicie: datorită Celui care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său.

• • •

APOCALIPSA 1:6B

„A LUI SĂ FIE SLAVA ȘI PUTEREA ÎN VECII VECILOR! AMIN"

Cum să nu-L lauzi și să nu te închini? Cum să nu spui împreună cu Ioan: „A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!"

În Apocalipsa 5 vedem cum toată creația I se închină lui Isus și Îl laudă pentru că ne-a răscumpărat. Cu atât mai mult ar trebui să-L lăudăm noi pentru aceasta, pentru că pe noi ne-a răscumpărat.

„Și cântau o cântare nouă și ziceau: «Vrednic ești Tu, Mielule», adică Isus, «să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ.»

M-am uitat și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii, miliarde și miliarde de îngeri. Ei ziceau cu glas tare: «Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!»

Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!» Amin."

03

APOCALIPSA 1:7–8

ORICE OCHI ÎL VA VEDEA, TOATE SEMINȚIILE PĂMÂNTULUI SE VOR BOCI DIN PRICINA LUI

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:7–8

Iată că El vine pe nori și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Da. Amin.

Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic. Amin.

• • •

TRECERE DE LA APOCALIPSA 1:1–6 LA APOCALIPSA 1:7–8

Am văzut deja introducerea cărții: cine este expeditorul, cine sunt destinatarii și cu ce scop a fost scrisă. Data trecută am trecut și prin salutul sau binecuvântarea din partea Dumnezeului triunic, apoi prin imnul de laudă adresat lui Isus. Acum Ioan ne dă o asigurare: Isus va reveni. Da. Amin. Așa va fi. Fiți siguri de asta.

Și poate că versetul 8 pare aleatoriu, dar nu întâmplător intervine Dumnezeu imediat după aceea: „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic." Aceasta este o întărire, o asigurare puternică a faptului că așa va fi. Dumnezeul Cel Veșnic și Atotputernic întărește afirmația de mai devreme: Isus va reveni, orice ochi Îl va vedea și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui.

În timp ce venirea lui Isus e un motiv de bucurie și de încurajare pentru toți cei răscumpărați, pentru ceilalți același eveniment va fi un motiv de groază și de plâns, de tânguire. Se vor boci. Domnul Dumnezeu, Începutul și Sfârșitul, ne asigură că așa va fi.

• • •

APOCALIPSA 1:7A
„IATĂ CĂ EL VINE CU NORII"

Ce vreau să stabilim din prima e că venirea despre care citim aici e singura și unica venire a Domnului Isus, care va avea loc la sfârșitul veacului acestuia. Când va veni El, se va termina totul. Domnul nu va veni în două faze sau două etape: o dată pe ascuns pentru Biserică și o dată vizibil pentru toată lumea.

Învățătura aceasta, care a apărut în creștinism acum aproximativ o sută de ani, a fost promovată intens și este crezută astăzi de cei mai mulți creștini, dar nu există în Biblie.

Evrei 9:28: „Tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta" — cuvântul de aici, tradus literal, înseamnă „a vedea cu ochii" — „Se va arăta a

doua oară", nu a treia, nu în mai multe etape, a doua oară, „nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă."

Deci, la a doua venire, aceeași venire despre care citim aici, când orice ochi Îl va vedea și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui, cei care Îl așteaptă, credincioșii Lui, vor avea parte de mântuire, adică de înviere, de răscumpărarea trupului.

Dacă vrei să crezi că Domnul va veni de mai multe ori, e alegerea ta. Dar nu spune că ai învățătura asta din Scriptură, pentru că nu e acolo, nu există. Și de obicei cei care spun asta știu că Scriptura nu vorbește de mai multe veniri. De aceea le numesc etape sau faze ale venirii lui Isus. Adică e o singură venire, dar sunt mai multe etape. Unii zic două, alții chiar trei. Și e absurd. Ori sunt două veniri, ori e una. Nu ai cum să spui: o singură venire, dar mai multe etape. Nu are logică, nu are sens. Ori a venit, ori nu a venit. Simplu. Dacă vine de două ori, sunt două veniri. E logică simplă: 1 + 1 = 2.

„Etape" sau „faze" sunt cuvinte pe care le folosesc doar ca să pară corecți doctrinar. Pentru că Biblia vorbește doar de o singură venire. Și cum poți împăca învățătura ta cu Scriptura? Trebuie să spui că sunt mai multe faze sau etape ale unei singure veniri. Nu ai cum altfel. Trebuie să vorbești fără sens. Ești obligat să faci asta.

Cei mai sinceri recunosc că nu există învățătura asta în Scriptură, dar spun că trebuie să o vezi printre rânduri. Îmi pare rău, dar eu nu pot și nici nu vreau să-mi fac o doctrină printre rânduri. Chiar dacă e ceva secundar, chiar dacă nu ține de mântuire, e vorba de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu îmi permit să fac așa

ceva. Nu mă lasă cugetul. Cine poate face asta cu un cuget curat, treaba lui e între el și Dumnezeu. Nu e eretic, nu e învățător fals, nu suntem dușmani. Nu înseamnă că nu putem avea părtășie, pentru că credem diferit despre asta. Dar nici nu am cum să te aprob când spui că învățătura asta e în Scriptură, pentru că nu e. Pur și simplu nu e.

Nu pot crede ceva ce nu e acolo. Nu-mi poate arăta nimeni din Scriptură un verset clar care învață că la final Domnul va veni o dată invizibil și o dată vizibil. Nu există așa ceva în Scriptură. Doar dacă introduci tu în anumite texte ideile tale, te apropii de ele cu preconcepțiile tale și le faci să pară ce nu sunt. Dar Scriptura nu învață așa ceva. Nu poți indica niciun verset în care spune: „Uite, aici scrie că Domnul va veni invizibil pentru Biserică." Nu poți să faci așa ceva.

Chiar dacă nu ni se dau toate detaliile și nu este nimeni care să înțeleagă totul perfect, Scriptura este foarte clară în ceea ce privește imaginea de ansamblu a venirii Domnului. Vorbește mereu de același eveniment unic, gălăgios și glorios.

Am mai vorbit despre asta și am trecut prin toate versetele din Noul Testament. Nu are rost să le reluăm. Peste tot vedem că apostolii așteptau arătarea sau apariția, epifania Domnului Isus. Și asta suntem îndemnați și noi să așteptăm: ziua Domnului Isus, acea zi în care Domnul Isus Se va arăta ca să-Și adune aleșii și să judece lumea. Scriptura e foarte clară în privința asta. Nu e ceva obscur sau greu de înțeles. E sută la sută clară în privința asta.

Dacă nu poți vedea învățătura clară, ce rost are să vorbim despre alte detalii sau despre alte texte mai dificile? Vorbim în vânt. Trebuie să înțelegem corect fundamentul, lucrurile care

sunt clare. Mergem întâi la versetele clare și după aceea ne ocupăm de cele mai dificile. Când construiesc o casă, pun întâi fundația. De modelul sau de culoarea ușilor și geamurilor mă ocup după aceea. E o chestiune de logică simplă.

Acum vreau să înțelegem mai bine ce înseamnă expresia aceasta: „Iată, El vine pe nori." O traducere mai bună aici e: „El vine cu norii." El vine cu norii. Știm că Domnul Isus va reveni tot așa cum S-a înălțat la cer, cum scrie în Fapte 1. Și, apropo, S-a înălțat o singură dată, nu de două ori. Tot așa va reveni o singură dată.

Dar norii au mereu o semnificație simbolică în Scriptură. Și ca să înțelegem ce înseamnă, e vital să înțelegem limbajul Scripturii. Scriptura are un limbaj al ei. Norii, când au legătură cu Dumnezeu, reprezintă mereu maiestatea, puterea, gloria Lui. Asta e ideea transmisă și prin expresia de aici. Isus va veni în glorie ca să judece pământul.

În Vechiul Testament, norul era un simbol al prezenței lui Dumnezeu, manifestată vizibil, dar și al puterii Lui.

Exodul 13:21: Domnul mergea înaintea lor, înaintea evreilor în pustiu, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum.

Exodul 24:16: Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai, iar norul a acoperit muntele timp de șase zile. În ziua a șaptea, Domnul l-a chemat pe Moise din mijlocul norului.

Exodul 34:5: Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului.

2 Cronici 5:13–14, la inaugurarea templului construit de Solomon: Casa Domnului s-a umplut cu un nor. Preoții n-au putut să mai stea acolo ca să facă slujba din pricina norului, căci slava Domnului umpluse Casa lui Dumnezeu.

În Psalmul 18 avem un limbaj mai poetic. E vorba de Dumnezeu care vine în ajutorul sfinților când strigă la El. Și scrie psalmistul că Dumnezeu a plecat cerurile și S-a coborât. Un nor gros era sub picioarele Lui. Călărea pe un heruvim și zbura. Venea plutind pe aripile vântului. Așa venea Dumnezeu să-i răspundă la rugăciune. Aici norul e un simbol al puterii Lui.

Isaia 19:1, prorocie împotriva Egiptului: „Iată, Domnul călărește pe un nor repede și vine în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea Lui și li se îndoaie inima egiptenilor în ei." O imagine a Domnului care vine pe un nor ca să judece Egiptul. E tot un simbol al puterii Lui.

Daniel 7:13–14, prorocie despre Mesia: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un Fiu al Omului. A înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată."

Avem aici o imagine a înălțării Domnului Isus și a glorificării Lui. La venirea Lui va fi la fel. Vine tot pe nori, doar că în direcția opusă. Aici Se urcă la cer pe nori ca să domnească. La venirea Lui Se coboară tot pe nori. Se coboară din cer, de unde domnește acum, pe pământ.

Matei 26:63–64: „Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: «Te jur pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.» «Da», i-a răspuns Isus, «sunt. Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând», adică împărățind, «la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.»"

Isus le spunea iudeilor aici că El e Fiul Omului din Daniel 7, Cel care va fi proslăvit, glorificat, și care va veni pe nori, adică cu putere, cu autoritate, ca să judece. Asta înseamnă venirea lui Isus pe nori sau cu norii. Domnul Isus vine cu putere ca să judece pământul.

• • •

APOCALIPSA 1:7B
„ȘI ORICE OCHI ÎL VA VEDEA"

Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, ne spune foarte clar că venirea Lui pe nori nu va fi invizibilă sau vizibilă doar pentru unii. Orice ochi Îl va vedea. Ioan nu putea fi mai clar de atât: orice ochi Îl va vedea.

Matei 24 ne ajută să vedem aceeași imagine. Mai întâi, Domnul Isus ne avertizează clar că nu va veni pe ascuns: „Dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo; «Iată-L în odăițe ascunse», să nu credeți. Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului." (Matei 24:26–27) Nu vin pe ascuns. Acesta e mesajul. Nu putea să ne-o spună mai clar de atât: nu vin pe ascuns.

Și de la versetul 30 zice așa: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului. Toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă."

În primul rând, observați limbajul aproape identic cu cel din Apocalipsa 1:7: toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului. E evident că e vorba de aceeași venire, de același eveniment unic.

În al doilea rând, observați că venirea Lui pe nori are legătură cu puterea și slava Lui. Va veni pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. Am zis că asta simbolizează venirea pe nori.

În al treilea rând, observați din nou prezența îngerilor. În Matei 13, îngerii îi aruncă pe cei răi în cuptorul aprins. Aici îngerii îi adună pe aleșii lui Dumnezeu. Îngerii sunt mereu activi la sfârșitul veacului. Ei execută poruncile Domnului Isus.

În al patrulea rând, observați că atunci când va veni pe nori cu putere și slavă mare ca să judece pământul — eveniment unic, gălăgios și foarte vizibil — Își va aduna și aleșii, toți aleșii, nu doar evreii și nu doar pe unii din ultimii șapte ani ai istoriei. E vorba de toți aleșii Lui, toți cei răscumpărați de pe pământ. Îngerii îi vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. E vorba de un eveniment mondial și unic. Nu spune că a mai venit o dată înainte sau că va mai veni o dată după aceea. Aici se termină totul.

La începutul capitolului 24, ucenicii pun două întrebări: una cu referire la templu și alta cu referire la sfârșitul veacului acestuia: „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?" (Matei 24:3) Venirea Lui în slavă, când toate semințiile pământului se vor boci și Îl vor vedea, pune capăt veacului acesta. Toate semințiile pământului se bocesc pentru că a venit judecata, iar creștinii, credincioșii Lui, toți credincioșii Lui, sunt adunați împreună cu Isus. Asta e imaginea.

Despre aceeași zi vorbește și Pavel în 1 Tesaloniceni 4, când spune că vom fi răpiți în nori împreună cu toți sfinții. Important: toți sfinții, și cei din Vechiul Testament, și cei din Noul Testament, sunt înviați în același timp. Nu sunt două învieri. Iar a răpi pe cineva înseamnă a-l lua cu forța. Nu se referă la ceva ascuns, invizibil. Domnul apare și noi suntem adunați la El.

1 Tesaloniceni 4:15–18: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului", adică prin revelație directă și infailibilă de la Dumnezeu. „Noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului" — venirea unică a Domnului; Pavel nu vorbește de două veniri — „noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți", adică a credincioșilor care au murit în Domnul.

Observați că Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, vorbește de un singur eveniment. Atunci vor învia toți. „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt" — gălăgie — „cu glasul unui arhanghel" — gălăgie — „și cu trâmbița lui Dumnezeu" — mai multă gălăgie — „Se va coborî din cer", nu pe ascuns, nu invizibil. Domnul Isus Însuși Se va coborî din cer și mai întâi vor învia cei morți în Hristos.

„Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas" — până când? Până la venirea Domnului, venirea unică, gălăgioasă și vizibilă — „vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori", adică împreună cu sfinții adormiți înviați. Va fi o singură înviere a tuturor sfinților. Cei care sunt pe pământ la venirea Lui vor fi schimbați într-o clipă, cum zice în 1 Corinteni 15, vor avea un trup glorificat și vor fi răpiți cu toții în nori.

De ce? „Ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh." Îl întâmpinăm cum se întâmpină un rege. Îi ieșim în cale Regelui. Asta e ideea. Regele vine în Împărăția Lui, Se coboară din cer pe pământ și noi Îl întâmpinăm. E foarte important să înțelegem corect cuvântul folosit de Pavel aici, ca să înțelegem ce vrea să ne transmită.

„Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul." Încheie Pavel: „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul." Sfârșit. Aici se termină totul. E ca și cum am spune noi astăzi: „Și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețe." Asta e ideea. Nu ne dă detalii. „Astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă așadar unii pe alții cu aceste cuvinte."

Pavel le spunea lucrurile acestea tesalonicenilor ca o încurajare în mijlocul persecuțiilor și e atât de evident că vorbește de o singură venire a Domnului. Era ocazia perfectă să le spună: „Așteptați să fiți răpiți pe ascuns înaintea ultimilor șapte ani de necaz." Dar nu asta le spune. Nici măcar nu-i trecea prin minte așa ceva. Nu exista în mintea lui Pavel ideea aceasta a unei veniri invizibile. Pur și simplu nu exista. Acestea sunt invențiile creștinilor din secolul al XIX-lea.

La apariția unică, vizibilă, gălăgioasă și glorioasă a Domnului Isus, aleșii Lui sunt strânși la El. Are loc adunarea noastră în jurul Lui, cum o numește tot Pavel în 2 Tesaloniceni 2, în timp ce toate semințiile pământului se bocesc pentru că a venit ziua judecății. Asta e Ziua Domnului. Așa numește Pavel evenimentul acesta unic în 2 Tesaloniceni 2. Și în alte părți îi spune Ziua Domnului Isus. Un singur eveniment. Pentru unii va fi bucurie, pentru alții va fi plâns.

În 2 Tesaloniceni 1:6–10, Pavel le spunea tot tesalonicenilor, cărora le scrisese și prima epistolă: „Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează", adică celor ce îi persecutau, celor nemântuiți care îi persecutau, „și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă." Și aici, bineînțeles, sunt incluși toți creștinii. Voi, tesalonicenilor, și noi, Pavel și Timotei, toți la grămadă, în același timp, toți creștinii.

Când? „La descoperirea" — Apocalipsa, revelația — „Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos." Deci, în același timp, atunci când Domnul Isus Se descoperă, creștinilor le dă odihnă; pe ceilalți îi pedepsește. Nu se poate mai simplu de atât.

Și versetul 9: „Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut." Deci, în aceeași zi în care e proslăvit în sfinții Săi, ceilalți, cei nemântuiți, sunt judecați. Mai simplu de atât nu se poate.

Asta e venirea Domnului Isus sau Ziua Domnului, despre care va vorbi Pavel imediat după aceea, în următoarele versete. Apostolul Pavel e foarte consecvent. Nu vrea să ne ducă în confuzie. Pentru el, Ziua Domnului e Ziua Domnului Isus, aceeași zi în care are loc și strângerea noastră laolaltă cu El. Una singură, nu mai multe.

În 1 Corinteni 5:5, același Pavel spunea: „Am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus." Ziua Domnului Isus e o zi a mântuirii pentru credincioși.

În 2 Corinteni 1:14, același Pavel spunea: „După cum și voi veți fi lauda noastră în ziua Domnului Isus." Asta aștepta Pavel.

Ziua Domnului din Vechiul Testament, acea zi mare a judecății, în Noul Testament devine Ziua Domnului Isus. Dumnezeu va judeca lumea prin Isus la apariția Lui și tot atunci sunt înviați și credincioșii. Pavel e foarte consecvent. La fel sunt și Domnul Isus, Ioan și Petru. E aceeași zi pe care Petru ne îndeamnă să o așteptăm și să o grăbim: Ziua lui Dumnezeu, ziua când Dumnezeu va veni să judece. Învățătura Scripturii e foarte clară în privința asta. Nu se contrazice niciodată: o singură venire. Pentru unii e mântuire, pentru alții e judecată.

Apocalipsa 14:14–20: „Apoi m-am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un Fiu al Omului. Pe cap avea o cunună de aur, iar în mână o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: «Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este copt.» Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ și pământul a fost secerat."

Asta e o imagine a adunării aleșilor lui Dumnezeu de pe tot pământul, la fel ca în Matei 24. Și ce se întâmplă exact după aceea? Strugurii sunt călcați în picioare în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Lumea e judecată. Aceeași imagine, aceeași învățătură în toată Scriptura. Nu sunt două etape ale venirii Domnului și nu vor fi mai multe învieri ale celor mântuiți. Nu există așa ceva în Biblie. Domnul vine, îi seceră pe ai Lui, Își strânge roadele, iar pe ceilalți îi calcă în picioare. La venirea Lui se termină totul.

• • •

APOCALIPSA 1:7C
„ȘI CEI CE L-AU STRĂPUNS”

Ioan mai adaugă: „și cei ce L-au străpuns.” Aici fie se referă literal la soldații romani care I-au bătut cuiele în mâini, fie este un termen general și se referă la toată generația de atunci, și evrei, și romani. Eu cred că a doua variantă are mai mult sens. Se referă la acea generație care L-a crucificat. Îl vor vedea pe Cel pe care L-au batjocorit și L-au pironit pe cruce ca pe ultimul om, venind acum cu slavă și putere mare ca să judece toată umanitatea.

Pilat, Irod, liderii evreilor, toți cei care L-au condamnat pe nedrept, care L-au disprețuit și și-au bătut joc de El atunci, vor sta la final înaintea Lui, la judecată. Și ce gând înfiorător! Nu aș vrea să fiu în locul lor atunci când vor da ochii cu Isus. Chiar dacă totul a fost după planul lui Dumnezeu, ei sunt responsabili pentru acțiunile lor. Nu i-a împins Dumnezeu de la spate să-L omoare pe Isus. Suveranitatea lui Dumnezeu nu exclude responsabilitatea omului. Fiecare om va da socoteală de faptele lui.

Expresia aceasta pare preluată din Zaharia 12:10: „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.” Prorocea Domnul prin Zaharia. Ioan vrea să ne confirme că Isus e Mesia, Cel despre care era prorocit în Scripturi. Asta face și în Evanghelia scrisă de el.

Ioan 19:36–37: „Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească Scriptura” și citează: „Niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.” Și în altă parte Scriptura mai zice. Citează din nou: „Vor vedea pe cine au străpuns.” Ioan scria aici despre crucificare. Acesta e contextul în care citează din Psalmul 34 și din Zaharia 12 și face asta ca să confirme cu Scriptura că așa trebuia să se întâmple, că Isus e Mesia, Cel despre care vorbeau prorocii.

Asta e ideea și în Apocalipsa. Cel ce va veni pe nori în glorie e Cel despre care a prorocit Zaharia, Cel pe care L-au străpuns. Asta e ideea.

• • •

APOCALIPSA 1:7D

„TOATE SEMINȚIILE PĂMÂNTULUI SE VOR BOCI DIN PRICINA LUI”

După aceea ne spune care va fi efectul venirii Lui: atunci când Îl vor vedea, toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui. Nu se vor boci pentru că se vor pocăi și vor crede în El, și nu vor fi lacrimi de bucurie, ca și cum toată lumea e fericită că a venit Isus. Nu va fi lumea plină de creștini care abia așteaptă să vină Domnul. Nu. Asta e ideea. Aici e exact opusul.

Ideea transmisă aici e că se vor jeli cum jelești un mort. Se vor tângui, vor fi în agonie. Îi va tăia la inimă. Se vor bate în piept, se vor văita: „Aoleu, aoleu, a venit judecata!" Asta e imaginea. La apariția Lui nu va mai fi nicio șansă. Vine judecata. Va fi o zi de groază pentru toate semințiile pământului. Oricât L-ar ignora și ar fugi de El acum, atunci toți vor ști cine este și vor ști ce îi așteaptă. De aceea se bocesc.

Îl vor vedea pe Cel pe care L-au sfidat toată viața lor, pe Cel al cărui Nume l-au folosit în înjurăturile lor, pe Cel pe care L-au batjocorit prin muzica și filmele lor, sau prin sărbătorile lor, chipurile în cinstea Lui, sau prin bisericile lor în care batjocoresc Numele Lui în fiecare săptămână. Nu mai zic de icoanele lor, în care Îl portretizează ca pe un milog. Îl vor vedea pe Cel pe care L-au disprețuit și batjocorit toată viața, venind cu putere și mare slavă. Vor fi îngroziți.

Apocalipsa 6:15–17: „Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștirilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi, s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?»"

La apariția Domnului Isus s-a terminat totul. Vine judecata. Nimeni nu mai are nicio șansă să fie mântuit. Nu vor mai fi șapte ani, nu vor mai fi o mie de ani, nu va mai fi nici măcar o secundă. La venirea Lui s-a terminat totul.

În Matei 25:31–33, Domnul Isus spunea: „Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui."

Observați când sunt judecate toate neamurile, toate neamurile: când va veni Fiul Omului în slava Sa. La venirea Lui s-a terminat totul. Și țineți minte cu cine vine aici: cu toți sfinții îngeri. Vom vedea că mereu la venirea Lui sunt și îngerii prezenți. Acesta e un semn clar că se vorbește de același eveniment, de sfârșitul veacului acestuia.

Biblia împarte timpul în două: veacul acesta, care se referă la lumea de acum, și veacul viitor, care se referă la lumea viitoare, la veșnicie. Așa gândeau evreii și așa gândește și Domnul Isus: veacul acesta, veacul viitor. Nu e nimic între ele. Venirea Lui pune capăt veacului acestuia. Și acestea sunt lucruri elementare în Scriptură. Până să ajungem la detalii despre Antihrist, despre alte lucruri, trebuie să înțelegem lucrurile elementare, limbajul simplu pe care îl folosește Scriptura. Oamenii de obicei vor să sară direct la lucrurile complicate și de aceea ajung să facă tocăniță. Nu mai înțelegi nimic.

În Matei 12:32, Domnul Isus spune: „Dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor." Veacul acesta, veacul viitor.

În Efeseni 1:21 scrie despre Isus că este mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. Veacul acesta, veacul viitor.

Luca 18:29–30: „Și Isus le-a zis: «Adevărat vă spun că nu este nimeni care să-și fi lăsat casa sau nevasta sau frații sau părinții sau copiii pentru Împărăția lui Dumnezeu și să nu primească mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor viața veșnică.»”

În Luca 20:35, tot Domnul Isus spunea: „Dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita.” Veacul viitor e veșnicia, când vom învia și nu ne vom mai înmulți. Asta e ideea.

În Matei 28:20, tot Domnul Isus spune: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”, adică până la sfârșitul lumii acesteia. Și tot El ne explică în Matei 13, aceeași Evanghelie, prin două pilde, și după aceea și în Matei 24, mai detaliat, ce se va întâmpla la sfârșitul veacului.

În pilda neghinei ne spune că la sfârșitul veacului îngerii îi aruncă pe cei răi în iad și cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Sfârșit. În pilda năvodului, îngerii vor ieși, îi vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni și îi vor arunca în cuptorul aprins. Acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților. Sfârșit. Cei necredincioși sunt trimiși în iad. Cei neprihăniți moștenesc Împărăția Tatălui lor. Simplu. E un limbaj foarte simplu.

La venirea lui Isus e judecata finală. Nu mai e nimic între venirea Lui și judecata finală. Venirea Lui pune capăt veacului acestuia.

• • •

APOCALIPSA 1:7E
„DA. AMIN.”

Domnul vine pe nori, orice ochi Îl va vedea și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. „Da. Amin”, spune Ioan. Adică, în mod sigur, așa se va întâmpla. Puteți fi siguri de asta.

• • •

APOCALIPSA 1:8A
„EU SUNT ALFA ȘI OMEGA, ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL”

Mai mult decât atât, Dumnezeu Însuși intervine imediat după aceea ca să ne asigure că așa va fi. Versetul 8: „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.”

Dumnezeu întărește afirmația de mai devreme. El este Alfa și Omega. Acestea sunt prima și ultima literă a alfabetului grecesc. Adică El este Începutul și Sfârșitul. Este Cel Veșnic. El știe de la început sfârșitul. Toate încep cu El și se sfârșesc cu El. El este suveran peste toate și toate vor ajunge să împlinească, în final, planurile Lui, pentru că El este Cel Atotputernic. Are puterea să împlinească tot ce a spus.

Dacă Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel Atotputernic, ne asigură că așa va fi, înseamnă că așa va fi. Isus va veni pe nori, orice ochi Îl va vedea și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Nu ne spune când se va întâmpla asta, dar ne asigură că așa va fi.

Ce știm sigur din Scriptură e că va veni când lumea nu se așteaptă. Asta ne-a spus Domnul Isus de mai multe ori. În Apocalipsa 16:15, Domnul Isus spune: „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea." Va veni ca un hoț. Asta spune și Pavel, și Petru: Ziua Domnului va veni ca un hoț.

Observați că Domnul Isus spune despre Sine: „Eu vin ca un hoț." Pavel și Petru spun: „Ziua Domnului va veni ca un hoț." (1 Tesaloniceni 5:2; 2 Petru 3:10) Există o singură venire în Scriptură și venirea aceasta se numește Ziua Domnului sau Ziua Domnului Isus. Și când zice că va veni ca un hoț, nu înseamnă că va veni pe ascuns, invizibil. Înseamnă că va veni când nu se așteaptă nimeni. Tocmai de aceea suntem îndemnați să veghem și să avem mereu în inima noastră venirea Lui.

Observați ceva interesant aici. În versetul 7 spune despre Isus: „Iată că El vine pe nori." Isus. În versetul 8 scrie că Domnul Dumnezeu, Yahweh Elohim, e Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine. Cine vine până la urmă? Isus sau Domnul Dumnezeu? Răspunsul este: da. Ambele afirmații sunt adevărate. Isus este Domnul Dumnezeu, Yahweh Elohim, a doua Persoană a Dumnezeirii, iar în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Are toată esența divină și toate atributele divine. Este una cu Tatăl.

Vom vedea clar asta când ajungem la versetul 11 sau la versetul 17, unde Isus va spune despre Sine Însuși că El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Și la finalul cărții avem ceva similar cu ce vedem și aici, în versetele 7 și 8. Cartea începe și se încheie cu o asigurare că Domnul va veni.

În capitolul 22, după ce Domnul Isus spune că va veni curând, adică repede, rapid, imediat după aceea, tot El ne asigură că El este Alfa și Omega. Adică ce a spus mai devreme se va împlini cu siguranță. Același lucru ca și aici.

Apocalipsa 22:12–13: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul." E o asigurare că așa se va întâmpla. El este Începutul și Sfârșitul și ne garantează că așa va fi.

Chiar și în ultimul verset din carte zice: „Da, Eu vin curând." (Apocalipsa 22:20) Și aici cuvântul înseamnă foarte rapid, fără întârziere. E încă o asigurare. Și e uimitor de câte ori suntem asigurați de asta și cât accent se pune pe venirea lui Isus. Să nu avem niciun dubiu. Isus va reveni.

• • •

APOCALIPSA 1:7–8
ÎNTREBAREA: CE AI FĂCUT CU ISUS?

Problema noastră nu este dacă va reveni. Asta este sigur sută la sută. Problema este ce vom face atunci și în care tabără vom fi.

Oamenii de obicei se gândesc că în ziua aceea lui Dumnezeu I se va face milă de ei și îi va ierta pe toți, pentru că Dumnezeu e bun, Dumnezeu e dragoste. Preferă să se mintă singuri sau să viseze frumos, iar atunci când vor fi treziți la realitate va fi prea târziu.

Domnul Dumnezeu, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel Atotputernic, ne-a spus exact cum va fi la venirea lui Isus: toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Singurul lucru care va face diferența în ziua aceea e ce ai făcut cu Isus. Ce ai făcut cu Isus?

Ori te vei afla printre cei fericiți, care vor fi adunați la El, ori te vei afla printre cei care se vor boci, se vor jeli pentru că a venit vremea judecății. Nu există cale de mijloc. Tot ce va conta atunci e ce ai făcut astăzi cu Isus. Te-ai încrezut doar în El pentru mântuirea ta? Ți-ai spălat hainele în sângele Lui? Te-ai pocăit așa cum ți-a spus El? Ai ascultat de El sau ți-ai trăit viața ca și când El nu ar exista și te-ai prefăcut că nu auzi Evanghelia?

În ziua aceea nu vei mai avea nici mamă, nici tată, nici frate, nici soră. Vei fi tu singur cu Dumnezeu și tot ce va conta e ce ai făcut cu Isus în viața de aici.

În Marcu 8:36–38, Domnul Isus spunea: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” Aceeași venire unică de la sfârșitul veacului acestuia.

În ziua aceea vei realiza că mândria și orgoliul tău te-au dus în iad. Te-ai rușinat de El acum, ca să nu te creadă oamenii prost sau ca să nu ai de suferit, și El Se va rușina de tine atunci. Domnul Isus nu minte când face afirmațiile acestea. Nu Se joacă cu noi. Dacă nu L-ai crezut și nu L-ai urmat în lumea aceasta, și

El Se va rușina de tine în ziua aceea. Atunci se va închide ușa milei. Va fi prea târziu. Te vei trezi în mijlocul celor ce se bocesc. Vei ști că e prea târziu și vei ști că îți meriți soarta.

Ai avut ocazia de atâtea ori să te împaci cu Dumnezeu prin Isus și I-ai întors spatele. Ți-ai bătut joc de harul Lui. L-ai batjocorit pe Duhul harului. Ai crezut că știi tu mai bine. Ai crezut că Îl poți cumpăra pe Dumnezeu cu lumânările tale sau cu faptele tale. Ai crezut că Dumnezeu te va ierta pentru că tu ești o persoană bună, nu ești ca ceilalți, nu ai omorât pe nimeni, ai o inimă bună. Nu ai vrut să recunoști că ești un sclav al păcatului și singura ta scăpare e Hristos. Nu ai vrut să strigi la El pentru milă, din orgoliu și mândrie, și asta te va trimite în iad.

Nu ai vrut să te smerești, să-I dai dreptate lui Dumnezeu și să I te supui, să primești mântuirea Lui în dar. Dumnezeu îți oferă în dar viața veșnică și tu spui: „Nu, lasă că știu eu mai bine." Nu vrei să te împaci cu El în termenii Lui, doar prin Hristos, doar prin credință. Atât.

Dacă crezi cu adevărat că Isus a murit pentru păcatele tale, dacă realizezi cu adevărat ce a făcut la cruce, e imposibil să nu-L urmezi și să nu asculți de El. Imposibil să nu ți se schimbe viața radical. Isus va deveni cea mai mare comoară a ta, singura ta speranță. Acesta e singurul lucru care va face diferența în ziua aceea: ce ai făcut cu Isus?

În Ioan 5:24, Domnul Isus spunea: „Adevărat, adevărat vă spun" — sau: „Amin, amin vă spun" — „că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață."

Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică."

Ioan 3:18: „Oricine crede în El nu este judecat." Nu este judecat. „Dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu."

Ioan 3:36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el."

Mai clar de atât nu se poate. Nu ai mai multe variante. Ori crezi în Fiul, ori ești pierdut. Și nu înseamnă să crezi că există, cum spun oamenii de obicei: „Eu cred în inima mea că există Dumnezeu, eu cred că există Isus." Nu asta înseamnă. Oricum, El există, chiar dacă tu crezi sau nu. Trebuie să crezi că doar prin El poți fi mântuit și să-L urmezi, să asculți de El.

Nu există veste mai bună ca aceasta: cine crede în Isus a scăpat de judecată și are viața veșnică. Vestea aceasta răsună pe tot pământul de aproape două mii de ani. Ar trebui ca oamenii să se îmbulzească la o asemenea ofertă, dar majoritatea îi întorc spatele, iar aceasta este cea mai mare ofensă la adresa lui Dumnezeu.

În ziua aceea, și El îți va întoarce spatele, iar toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui. Vor realiza pe cine au respins: pe Domnul vieții, singurul care le putea da viața veșnică. El e Calea, Adevărul și Viața. El e Viața. Nu există viață în afara Lui. Respingându-L pe El, alegi de bunăvoie moartea și întunericul veșnic.

Dumnezeu oricum va fi glorificat, fie prin mântuirea ta, fie prin judecata ta. Tot cerul Îl va lăuda pentru dreptatea Lui. Nu va plânge nimeni după tine. Toți Îl vor lăuda. Dumnezeu nu va face nicio nedreptate nimănui. Ori crezi că L-a pedepsit pe Isus în locul tău, ori te va pedepsi pe tine pentru păcatele tale. Dumnezeu va fi perfect drept. Nu poate să fie altfel. Tocmai de aceea L-a dat pe Fiul Lui, ca să rămână drept atunci când îl socotește drept pe cel mai mare păcătos, pentru că L-a pedepsit pe Isus în locul lui.

La cruce vedem clar că Dumnezeu nu va ierta pe nimeni oricum, pe ochi frumoși, cum își imaginează oamenii. Dreptatea Lui trebuie satisfăcută și tot cerul Îl va lăuda pentru dreptatea Lui.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin."

04

APOCALIPSA 1:9–11

PĂRTAȘI LA NECAZ, LA ÎMPĂRĂȚIE ȘI LA RĂBDAREA ÎN ISUS HRISTOS

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:9–11

Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.

În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea!

APOCALIPSA 1:9–11

• • •

TRECERE DE LA APOCALIPSA 1:7–8 LA APOCALIPSA 1:9–11

Până acum ne-am uitat la introducerea cărții și am fost asigurați că Isus va reveni. Acum Ioan se prezintă pe sine și ne dă detalii despre locul unde se afla și despre felul în care a primit revelația. De aici încolo începe să ne spună ce a auzit și ce a văzut.

Primul lucru pe care îl aude este glasul Domnului Isus, care îi spune să scrie într-o carte ce va vedea de aici încolo. Ne vom ocupa de versetele acestea, mai ales de ce spune Ioan în versetul 9, pe care îl voi analiza la urmă.

Nu vreau să trecem repede prin carte. Putem trece foarte rapid prin fiecare capitol, facem o aplicație la final și gata, spunem că am studiat cartea Apocalipsa. Dar vreau să înțelegem corect ce citim, altfel tot ce facem este în zadar. Cartea aceasta a fost dată ca să înțelegem. Doar așa beneficiem de binecuvântările și încurajările ei.

• • •

APOCALIPSA 1:10A
„ÎN ZIUA DOMNULUI ERAM ÎN DUHUL”

Încep cu versetul 10. După ce Ioan spune inițial unde se afla — pe insula Patmos, care era un fel de penitenciar unde erau reținuți cei ce se răzvrăteau împotriva Imperiului Roman —, acum scrie despre timpul și felul în care a primit revelația: „În ziua Domnului eram în Duhul.” (Apocalipsa 1:10)

„Ziua Domnului" în Scriptură se referă, în general, la ziua judecății, fie la judecata națiunilor, fie la judecata lumii întregi. Dar, în același timp, ziua Domnului se referă și la ziua salvării. Așa numea Pavel acea zi în care Domnul Isus Se va arăta ca să judece lumea și ca să-i mântuiască pe credincioșii Lui: ziua Domnului sau ziua Domnului Isus. Despre ziua Domnului Isus, când lumea este judecată, iar credincioșii sunt înviați, vorbesc și 1 Corinteni 5:5, 2 Corinteni 1:14 și 2 Tesaloniceni 2:2.

De ce e important să înțelegem asta? Creștinii din primul secol numeau duminica, prima zi a săptămânii, „Ziua Domnului", tocmai pentru că aceasta este ziua salvării, ziua când Domnul Isus a înviat și a garantat învierea tuturor credincioșilor Lui. Așa pare să fie și sensul în care Ioan folosește aici expresia aceasta. Se referă la prima zi a săptămânii, la ziua învierii Domnului Isus.

Această zi a salvării este și o zi a judecății. Are un dublu sens. Învierea lui Isus este o judecată asupra lumii. Pentru cei credincioși este o zi a mântuirii; pentru necredincioși este o zi a judecății. Noi nu avem o poruncă în Biblie cu privire la ziua aceasta, dar aceasta a fost ziua în care s-au întâlnit mereu creștinii încă din primul secol, un fel de tradiție, dar cu autoritate apostolică, din moment ce vedem că și Ioan numește așa ziua aceasta.

Are o simbolistică foarte mare. Este prima zi a unui nou început. Arată spre o nouă creație. Într-un sens, noua creație a început deja odată cu învierea lui Isus, iar lumea a fost deja judecată. El este primul rod al învierii, Cel întâi născut din morți,

garanția învierii noastre. Și tot învierea Lui este garanția judecății lumii. De aceea are sens ca ziua învierii lui Isus să fie numită Ziua Domnului.

După aceea vedem că Ioan era „în Duhul". Expresia aceasta ne arată că nu era un simplu vis. Era în Duhul, în sensul că Duhul preluase controlul. Ioan era în acea stare în care erau toți prorocii din Vechiul Testament când Domnul le dădea vedenii sau când vedeau slava Domnului, cum a fost cu Ezechiel sau cu Daniel.

Are sens dacă ținem cont că în versetul 3 scrie foarte clar că toată cartea este o profeție: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții." (Apocalipsa 1:3) La finalul cărții, la fel, Apocalipsa 22:10: „Să nu pecetluiești cuvintele profeției din cartea aceasta, căci vremea este aproape." Ioan a fost în aceeași stare în care a fost și Pavel când a fost luat în al treilea cer și zice că nu știe dacă era în trup sau fără trup. Ceva de genul acesta se întâmpla și cu Petru în Fapte 10:10. Nu a avut un vis; scrie că a căzut într-o răpire sufletească.

Cred că nici nu știu cum pot fi descrise experiențele acestea. Pur și simplu Duhul prelua controlul în mod suveran. Foarte important: nu îți poți induce singur starea aceasta. Mai repet o dată: nu îți poți induce singur starea aceasta. Nu trebuie să o cauți. Nu trebuie să umbli după ea. Nu ești mai special, nu ai ajuns la un nivel mai înalt al spiritualității. Aceasta este lucrarea suverană a lui Dumnezeu. Ioan nu a căutat asta, nici Pavel, nici Petru, nici vreun profet din vechime. Pur și simplu se întâmpla în mod suveran.

Și, totuși, asta nu era viața normală a unui proroc sau a unui apostol. Zic „se întâmpla", pentru că astăzi nu se mai întâmplă. Avem revelația completă. Cartea Apocalipsa încheie canonul Scripturii. Cine umblă după astfel de manifestări sau caută să și le inducă singur este în mare pericol și se deschide de bunăvoie forțelor demonice. Habar nu are ce face. Caută aceste lucruri doar din mândrie și dintr-o curiozitate firească.

Coloseni 2:18: „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri". Aici sensul este o smerenie falsă, autoimpusă, inventată de el. „Amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești". Pavel vorbește despre oameni care se cred super-spirituali, care caută tot felul de experiențe din acestea super-spirituale. Și spune că nu se țin strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine închegat, cu ajutorul încheieturilor și al legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu (Coloseni 2:19). Capul este Hristos.

Manifestările acestea senzaționale pe care le caută oamenii vin din firea lor pământească, din mândrie. Îi separă de adunare și le iau ochii de la Hristos. Sunt capcane demonice. Te fac să te simți deștept, special, că știi tu lucruri ascunse, că ești mai spiritual ca alții, că ai experiențe mai speciale. Dar, de fapt, te depărtează de Hristos, Capul din care tot trupul își primește creșterea, și te depărtează de adunare. Bineînțeles, te crezi deasupra lor.

Vreau să fiu foarte clar: feriți-vă de astfel de gânduri și de astfel de oameni care fac pe misterioșii super-spirituali. Personal sunt sătul de cât de multe ori am auzit de oameni care spun că

au relații speciale și că sunt chemați să facă mari treziri. Era un român, odată, în America, care spunea că l-a trimis Dumnezeu în America să facă o mare trezire. Toți sunt niște mincinoși. În urma lor lasă doar întuneric și confuzie. Mai târziu, fac tot felul de lucruri urâte. Absolut toți sunt foarte îngâmfați și mândri. Este o mândrie ascunsă sub o formă de spiritualitate, de smerenie falsă.

Ascultați sfatul lui Pavel: țineți-vă strâns de Hristos, de Capul din care tot trupul își primește creșterea pe care o dă Dumnezeu. Doar privind la El poți crește spiritual, prin cunoașterea Lui. Meditează la El zi și noapte. Studiază Biblia. Pune-ți la punct doctrina. Fără o doctrină corectă ești ca mort, umbli purtat de vânt. Doar Cuvântul ți-L descoperă pe Hristos în toată splendoarea Lui și doar așa o să crești spiritual.

Apostolul Pavel nu se ruga pentru efeseni să fie răpiți în al treilea cer ca el. Nici măcar nu a vorbit despre ce a văzut acolo; i-a fost interzis. Astăzi sunt o grămadă de oameni care se duc în cer și se coboară zilnic, parcă urcă cu liftul la cer în fiecare zi. Degeaba, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu și nu înțeleg Evanghelia.

Efeseni 1:17–18: „Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți.” Pentru aceasta se ruga Pavel. Lucrurile acestea le cunoști prin Cuvânt, sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu prin vise sau manifestări speciale. Acestea nu te ajută la nimic în creșterea spirituală. Te fac doar să te mândrești.

Chiar și Pavel era în pericolul acesta. 2 Corinteni 12:7: „Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.” Așa spunea Pavel, care fusese răpit la cer.

Romani 15:4: „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” Scriptura ne dă răbdare, mângâiere și nădejde.

2 Timotei 3:16–17: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Adică nu ai nevoie de nimic în plus. În Scripturi ai tot ce îți trebuie.

• • •

APOCALIPSA 1:10B–11

GLASUL CA SUNETUL UNEI TRÂMBIȚE ȘI PORUNCA DE A SCRIE

Vedem chiar și în textul nostru că aceasta este metoda prin care alege Domnul Isus să le vorbească: prin Cuvânt. Primul lucru pe care îl aude Ioan este un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, despre care aflăm în continuare că era glasul Domnului Isus și care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea!” (Apocalipsa 1:11)

Prima parte de aici, „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă" (Apocalipsa 1:11), nu apare în cele mai multe manuscrise. Dar știm că, în ultimul capitol, exact așa Se prezintă Domnul Isus. Apocalipsa 22:13: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul." Și chiar și în capitolul 1, de la versetul 17, Isus va spune despre El Însuși că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă. Cel care a fost mort și a înviat este Fiul lui Dumnezeu întrupat. De aceea poate spune, la fel ca Domnul Dumnezeu în versetul 8, că El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, pentru că este una cu Tatăl. Este Cuvântul care era la început cu Dumnezeu și care era Dumnezeu (Ioan 1:1).

Este o Persoană distinctă de Tatăl, este Fiul Tatălui, care era cu El din veșnicii, dar este una cu Tatăl în esență. Este Dumnezeu. Are toată esența divină.

Vedem că îi spune lui Ioan să scrie într-o carte ce vede și să trimită celor șapte biserici din Asia, care sunt alese în mod special de Dumnezeu ca să reprezinte plinătatea Bisericii. Chiar dacă ele au primit inițial cartea, cartea nu este doar pentru bisericile din primul secol. Apocalipsa 22:16: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici." Nu doar pentru bisericile din primul secol, ci pentru toate bisericile. Imediat după aceea scrie: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!»" (Apocalipsa 22:17) Este vorba de toată Biserica lui Hristos, de Mireasa Lui, adică de toți cei răscumpărați de pe pământ.

Gândiți-vă un pic. Dacă Domnul Isus voia să Se descopere fiecărui creștin în parte așa cum S-a descoperit lui Ioan, nu putea să facă asta? Dar ce face? I Se descoperă lui Ioan și îi spune: „Ce vezi scrie într-o carte." (Apocalipsa 1:11) Cuvântul scris este

metoda principală prin care Isus ne vorbește fiecăruia. Așa vrea El. Așa a ales El. Cel ce nu se mulțumește cu asta este doar un om plin de mândrie. Nu îl interesează cu adevărat voia Domnului Isus. Vrea doar să fie mai special și este leneș. Nu vrea să studieze Scriptura. Nu vrea să Îl cunoască pe Dumnezeu. Nu asta îl interesează pe el. Caută doar experiențe supranaturale. Nu Îl caută pe Dumnezeu. Lucrurile acestea vin din firea pământească.

Dumnezeu a ales să ni Se reveleze și să ne vorbească prin Cuvântul Lui, care este complet. După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, în care ne aflăm și noi acum, în vremea sfârșitului, ne-a vorbit prin Fiul (Evrei 1:1–2). Ne-a vorbit prin Fiul. Mărturia lui Isus Hristos încheie revelația lui Dumnezeu.

Apocalipsa 19:10: „Mărturia lui Isus este duhul proorociei." Nu este despre mine: cu cine mă însor eu, ce mașină să-mi cumpăr eu. Este despre Hristos. Despre El vorbesc Scripturile. Duhul lui Hristos era peste toți prorocii din vechime, spune Petru (1 Petru 1:11). El este Martorul credincios și adevărat, care ne aduce revelația completă a lui Dumnezeu și ne-a transmis-o în scris prin apostolii Lui. De ce a făcut așa? Pentru că așa a vrut El. Ar trebui să-I mulțumim zilnic pentru asta.

Cuvântul lui Dumnezeu scris este lumină și călăuză pentru noi în lumea aceasta întunecată. Fără el suntem orbi. Este darul lui Dumnezeu pentru noi, mijlocul prin care Duhul Sfânt ne ține pe cale. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea." (Psalmul 119:105) „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul." (Ioan 17:17) Nu visele și

experiențele supranaturale, ci Cuvântul scris mă sfințește. Prin el cresc în cunoașterea lui Dumnezeu și prin el cresc spiritual în omul dinăuntru. Cuvântul este mana cerească, pâinea sufletului meu. Fără el sufletul meu este mort.

Și sunt sigur că toți cei care umblă după alte lucruri nu Îl cunosc pe Dumnezeu și nu înțeleg Cuvântul. Nu le place Cuvântul. Îl citează, dar fiecare îl sucește cum vrea. Nu au nicio teamă de Dumnezeu. De ce? Pentru că sunt mândri și, de fapt, nu caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Caută să-și satisfacă poftele lor firești, pofta lor după senzațional.

Nu există nimic mai senzațional decât să Îl cunoști pe Dumnezeu și pe Hristos, să vezi gloria lui Hristos în Cuvântul scris, să vezi cum Duhul Sfânt Îl descoperă pe Hristos în toată splendoarea Lui. Nimic nu se poate asemăna cu asta. Inima îți saltă de bucurie și se umple de încredere și adorare. Asta te încurajează. Așa suntem schimbați după chipul lui Isus, privind la slava Lui.

2 Corinteni 3:18: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului."

• • •

APOCALIPSA 1:9A
„EU, IOAN, FRATELE VOSTRU"

Ne ocupăm acum și de versetul 9, pentru că aici vedem anumite caracteristici prin care sunt descriși toți creștinii. Este un verset foarte important, care ne ajută să înțelegem corect cartea Apocalipsa.

În primul rând, observați cum se prezintă Ioan: „Eu, Ioan, fratele vostru." (Apocalipsa 1:9) Ioan nu este doar fratele creștinilor din primul secol. Este și fratele nostru, al tuturor. Se identifică aici cu toți creștinii de-a lungul veacurilor.

Pentru mine este uimitor, mă lasă mut felul în care se prezintă Ioan. Este unul dintre fiii lui Zebedei, fratele lui Iacov, cei despre care citim în Evanghelii că se băteau pe poziții, voiau să fie cei dintâi în Împărăția cerurilor. Și tot ce văd aici este smerenie. Dă dovadă de o schimbare radicală. Zice: „Eu, Ioan, fratele vostru." (Apocalipsa 1:9) Ioan era apostolul Domnului, ucenicul pe care îl iubea Isus, cel care la cină se rezemase pe pieptul Lui și care acum era deja în vârstă, era veteran. Și Ioan se prezintă pe sine: „Eu, Ioan, fratele vostru." (Apocalipsa 1:9) În versetul 1 se numește „robul Său Ioan" (Apocalipsa 1:1), la fel cum se numește mereu și Pavel.

Ce lecție de smerenie ar trebui să fie asta pentru toți slujitorii Domnului de azi. Dar cine mai ține seama de lucrurile acestea? Deschizi astăzi internetul și vezi: numai doctori, doctor, profesor universitar, conferențiar, reverend. Nu mai zic de tot felul de vedete creștine și de oameni ridicați în slăvi. Ar trebui să intre în pământ de rușine: „Eu, Ioan, fratele vostru." (Apocalipsa 1:9)

Bun, ai făcut o școală teologică. Este foarte bine că o ai. Dar un titlu după care te strigă lumea? Domnul Isus a interzis total asta. Nu există nicio scuză pentru așa ceva. Lucrurile acestea duc doar la mândrie. Duhul Sfânt dă darul de învățător unui om ca să îl practice spre zidirea bisericii, nu ca să fie un titlu după care îl strigă oamenii sau ca să fie îmbrăcat cu nu știu ce haine speciale. Acestea duc doar la mândrie. Inevitabil îți hrănesc firea pământească. Te fac să te simți special.

Învățătorul trebuie să fie sclavul tuturor. Cel dintâi trebuie să fie cel din urmă. Aceasta este învățătura Domnului Isus: „Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat.” (Matei 23:12)

Ioan putea să spună că este doctor în teologie, dar nu se prezintă pe sine ca profesor doctor Ioan. Și asta pentru că Ioan a ascultat îndemnul Domnului Isus din Matei 23: „Voi să nu vă numiți «rabi», fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați.” (Matei 23:8) „Eu, Ioan, fratele vostru.” (Apocalipsa 1:9)

• • •

APOCALIPSA 1:9B

PĂRTAȘI LA NECAZ, LA ÎMPĂRĂȚIE ȘI LA RĂBDAREA ÎN ISUS HRISTOS

Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.

APOCALIPSA 1:9

Am zis că Patmos era o insulă pentru deținuți și Ioan ne spune de ce era acolo: din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. Exact așa sunt descriși toți creștinii peste tot în cartea Apocalipsa: ca niște mărturisitori ai Cuvântului și ai mărturiei lui Isus Hristos, care trec prin necaz și sunt chemați să aibă răbdare.

Vreau să fiți foarte atenți la ce spune Ioan aici. Repet, acesta este un verset-cheie care ne ajută să înțelegem corect cartea Apocalipsa. Nu e vorba doar de unii din primul secol sau din ultimii șapte ani. Este vorba de toți creștinii. În carte găsim doar două categorii de oameni: cei credincioși și cei necredincioși. Descrierile pe care ni le dă Ioan aici despre el sunt, de fapt, descrierile tuturor credincioșilor. Ioan se identifică cu toți credincioșii adevărați, cu toți cei răscumpărați de pe pământ. Toți sunt frații lui. Așa ar trebui să ne vedem și noi, cu toții. Formăm un singur popor și, indiferent de dezbateri și neînțelegeri, lucrurile acestea descrise aici îi leagă pe toți creștinii adevărați de-a lungul veacurilor.

Apocalipsa 1:2, despre Ioan, scrie: „care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut."

Apocalipsa 6:9: „Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați." De ce? „Din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră." Aici sunt incluși toți martirii creștini. Și imediat după aceea li se spune să mai aștepte până se va împlini numărul fraților lor.

Apocalipsa 12:10. După ce a venit sămânța femeii, care a zdrobit capul șarpelui, adică după ce Hristos a venit în lume, a murit, a înviat și S-a înălțat, scrie așa: „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.»" Asta s-a întâmplat la venirea

lui Isus. Lui Satana i s-a luat autoritatea și Împărăția lui Dumnezeu a fost inaugurată. Datorită jertfei lui Hristos, Satana nu ne mai poate pârî înaintea lui Dumnezeu.

Versetul 11 zice: „Ei" (Apocalipsa 12:11), adică frații noștri și frații lui Ioan — bineînțeles, toți credincioșii —, „l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte." (Apocalipsa 12:11) Observați că e vorba de categorii întregi de oameni. Locuitorii cerului, frații noștri, sunt toți cei care l-au biruit pe Satana prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor. În Apocalipsa 13 vedem că locuitorii pământului sunt toți cei ce se închină fiarei.

Apocalipsa 12:17: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos." La fel ca Ioan, fratele lor. Este vorba de toți creștinii care sunt persecutați în toată epoca Bisericii.

Apocalipsa 13:10: „Cine îi duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților." Deci, în timpul persecuției fiarei suntem îndemnați să răbdăm. Aceasta este răbdarea în Isus Hristos despre care vorbește Ioan. Nu e vorba doar de unii creștini. Toți sunt părtași cu Ioan la răbdarea în Isus Hristos.

Apocalipsa 14:12: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu", la fel cum am citit în Apocalipsa 12, „și credința lui Isus." Este vorba de toți sfinții, de toți creștinii.

Apocalipsa 19:10: „Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui". Aici Ioan s-a aruncat la picioarele unui înger, dar el i-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-

slujitor cu tine și cu frații tăi". Și cine sunt aceștia? Îngerul continuă: „care păstrează mărturia lui Isus." Adică toți creștinii, frații lui Ioan, care păstrează mărturia lui Isus, mărturia lui Isus pentru care Ioan era acum pe insula Patmos.

Apocalipsa 20:4: „Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu". Acestea sunt motivele pentru care Ioan era pe insula Patmos. „Și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână." Adică toți creștinii, toți martirii și toți cei ce nu s-au închinat fiarei. Aceștia sunt biruitorii fiarei din Apocalipsa 15, toți cei răscumpărați de pe pământ, care cântă cântarea lui Moise și cântarea Mielului: Vechiul Testament și Noul Testament. Aceștia sunt toți frații lui Ioan și toți frații noștri. Un singur popor, o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu l-a câștigat ca să fie al Lui (1 Petru 2:9). Aici sunt incluși toți creștinii adevărați, care nu vor gusta moartea a doua.

Aceștia sunt biruitorii fiarei care nu vor gusta moartea a doua. Apocalipsa 2:11: „Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul." Deci nu doar bisericii din Smirna, ci bisericilor. „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte." Exact asta le spune și Ioan în Apocalipsa 20: cei care au parte de prima înviere nu vor fi vătămați de a doua moarte.

Aceștia sunt biruitorii fiarei. Și cum îi cunoaștem? Chiar în Apocalipsa 12:11: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte." Așa biruiesc toți creștinii adevărați, nu doar unii din primul secol sau din ultimii șapte ani. E vorba de toți cei răscumpărați de pe pământ. Biruim lumea prin răbdarea și loialitatea

noastră față de Domnul Isus. Nu ne iubim viața chiar până la moarte. Mai bine murim decât să ne lepădăm de Domnul Isus. El este mai prețios pentru noi decât viața noastră. Pentru El trăim, pentru că El a murit pentru noi. Am fost cumpărați cu un preț, sângele Lui sfânt. Suntem ai Lui. Avem Numele Lui și al Tatălui Său pe frunțile noastre. E vorba de toți creștinii.

În Matei 10:37–39, Domnul Isus spune: „Cine își iubește tatăl ori mama mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine, și cine își iubește fiul ori fiica mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine." „Cine nu-și ia crucea lui", adică cine nu moare zilnic față de sine, „și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine." „Cine își va păstra viața o va pierde, și cine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga."

Domnul nu vorbește de o anumită categorie mai specială de oameni. Le spunea tuturor. Oricui vrea să-L urmeze, oricărui ucenic al Lui. Ar trebui să Îl iubească pe Isus mai mult decât pe oricine. Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi. Îl urmăm pentru că El ne-a căutat și ne-a chemat mai întâi. Și, dacă este cazul, murim pentru El, pentru că El a murit pentru noi mai întâi. Asta înseamnă să fii creștin. „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig" (Filipeni 1:21), spunea Pavel. Așa trebuie să fie gândirea oricărui creștin. Isus nu este o simplă opțiune. Isus este totul. Este mai presus de toți și de toate. Este comoara fiecărui credincios. Asta trebuie să-i caracterizeze pe toți creștinii.

Ne întoarcem acum la versetul 9, unde vedem clar că Ioan se face pe sine părtaș cu toți creștinii la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos. Atenție: toți creștinii sunt părtași cu

Ioan la toate cele trei elemente descrise aici: la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos. Este vital să înțelegem ce spune Ioan aici ca să înțelegem corect cartea Apocalipsa.

Nu pot spune că este valabil doar pentru creștinii din primul secol. Nu pot diviza lucrurile acestea. Nu pot spune că toți creștinii sunt părtași la Împărăție, dar doar unii la necaz sau doar unii la răbdare. Nu pot diviza. La fel cum toți creștinii sunt părtași ai aceluiași har mântuitor și fac parte din Împărăția lui Dumnezeu, sunt părtași la aceeași Împărăție, tot așa toți sunt părtași la răbdare și la necaz.

Atenție, Ioan vorbește la singular aici: necaz. Se poate traduce și „necazul". Chiar așa este tradus în unele traduceri: „Ioan, care sunt părtaș cu voi la necazul, la împărăția și la răbdarea în Isus Hristos." (Apocalipsa 1:9) Un singur necaz.

Este un verset-cheie care ne va ajuta să înțelegem corect capitolul 7, unde vedem aceeași gloată mare, care îi reprezintă pe toți cei răscumpărați de pe pământ prin sângele Mielului și care vin din necazul cel mare. Nu e vorba de un eveniment care a avut loc în primul secol, în anul 70, sau care va avea loc în viitor, în ultimii șapte ani din istorie. Aici nu e vorba de ce spune Domnul Isus în Matei 24 sau Pavel în 2 Tesaloniceni 2. Cuvântul „necaz" nu se referă peste tot la același lucru. Nu așa se interpretează Scriptura.

Lăsăm cartea Apocalipsa să se interpreteze singură. În cartea Apocalipsa, necazul se referă la tot veacul acesta, de la creație până la venirea Domnului Isus în slavă și mai ales la epoca Bisericii, de la venirea Domnului Isus încoace. Este vorba de toată

perioada aceasta în care credincioșii adevărați sunt persecutați în lume. Necazul acesta este doar pentru credincioși. De aceea au nevoie de răbdare.

Creștinii așteaptă lumea viitoare, veacul viitor, în care va locui neprihănirea, adică pământul cel nou. Acum suntem cu toții părtași la necaz, la fel cum suntem cu toții părtași la Împărăție și la răbdare. Nu le pot diviza. Împărăția lui Dumnezeu este o realitate prezentă acum, a fost inaugurată odată cu venirea lui Isus, și în același timp este o realitate viitoare, care se va manifesta pe deplin la a doua venire, atunci când vom învia în veacul viitor. Așa este prezentată Împărăția lui Dumnezeu în cartea Apocalipsa și în tot Noul Testament. A venit și va veni. Iar în timp ce așteptăm Împărăția care va veni în veacul viitor, trecem prin necaz. De aceea avem nevoie de răbdare.

Și creația suferă împreună cu noi durerile nașterii. Așteaptă să fie reînnoită. Așteaptă veacul viitor. În Romani 8, de la versetul 17, se vorbește despre creștinii adevărați, despre toți copiii lui Dumnezeu: „Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum” (Romani 8:18), adică din veacul acesta, „nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare” (Romani 8:18), din veacul viitor, „care are să fie descoperită față de noi.” (Romani 8:18)

De asemenea, și firea" (Romani 8:19), natura, creația, „așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu" (Romani 8:19), adică învierea. Versetul 22: „Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii." (Romani 8:22) Înseamnă că așteaptă să nască ceva. Natura, creația așteaptă să nască ceva, dacă suferă durerile nașterii. Versetul 23: „Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

ROMANI 8:23

Trebuie să înțelegem limbajul Scripturii, limbajul lui Dumnezeu. Pavel spune ceva glorios aici. Ar trebui să medităm mai mult la acest pasaj și la imaginea mare pe care o găsim în cartea Apocalipsa. Vedem durerile nașterii unei noi creații: un pământ nou și un cer nou. Aceasta este perioada în care ne aflăm noi acum, o perioadă în care trecem prin suferințe, prin necaz. Dar la final, după ce lucrurile dintâi vor trece, adică în veacul viitor, Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii noștri, cum scrie în Apocalipsa 7:17 și 21:4.

Adevărații creștini au fost, sunt și vor fi persecutați tot timpul în lumea aceasta. Acesta este necazul la care se referă Ioan. Noi avem harul să trăim în vremea aceasta de libertate, într-o parte a lumii mai liniștită. De aceea nu simțim acest necaz în toată plinătatea. Trebuie să recunoaștem că suntem răsfățați. Chiar dacă și noi suntem persecutați zilnic și urâți pentru credința noastră, nu se compară cu ce se întâmplă în alte părți ale lumii. Nu vine nimeni să ne omoare pentru credință.

Du-te și spune fraților tăi care sunt omorâți zilnic, care merg la biserică cu gândul că nu se vor mai întoarce acasă, în alte părți ale lumii, că ei vor fi răpiți înainte de necaz. Du-te și spune-le asta în față celor care trăiesc în țări musulmane sau în China sau Coreea de Nord. „Stați liniștiți, că veți fi răpiți înainte de necaz." Ei nu știu altceva decât necaz. Asta este creștinismul: necaz, persecuție, moarte. Ce har avem să trăim în partea aceasta a lumii, într-o vreme de libertate, care nu se știe cât va mai dura. Nu a fost mereu așa. Toată epoca Bisericii este o perioadă de necaz sau de strâmtorare.

Despre vremea aceasta avem scris în Daniel 12. Daniel 12:1: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte." Poporul lui Daniel suntem și noi. Neamurile au fost integrate în măslinul cel bun, spune Pavel în Romani 11. Cu toții formăm un singur popor cu evreii, spune tot Pavel în Efeseni 2. Este vorba de Israelul spiritual, de toți cei scriși în cartea vieții Mielului. Daniel este fratele nostru, la fel cum Ioan este fratele nostru, și noi suntem poporul lui.

Versetul 2: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii – pentru viața veșnică, și alții – pentru ocară și rușine veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce îi vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci. Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului! Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește." (Daniel 12:2–4)

Avem aici un rezumat al vremii sfârșitului, care, conform Scripturii, este acum, de la venirea Domnului Isus încoace. Acum este vremea de strâmtorare. Acum este timpul în care citim Daniel și îl înțelegem, iar cunoștința crește. Acum cei înțelepți îi învață pe mulți să umble în neprihănire. Apoi unii vor învia pentru viața veșnică, alții pentru rușine veșnică. Nu ni se dau toate detaliile, ci un mic rezumat al vremii sfârșitului în care ne aflăm acum.

Versetul 7: „Și l-am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului" (Daniel 12:7). Era un înger. „El și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că vor mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot." (Daniel 12:7) Este vorba despre poporul sfânt, din care facem parte și noi, după cum scrie destul de clar Pavel în Efeseni 2 și 3, în Galateni și în Romani 11. Aceasta era taina lui Dumnezeu descoperită în Hristos: că neamurile formează un singur popor cu evreii în Hristos. Sunt o singură clădire, un singur trup.

De aici este preluată imaginea cu îngerul de la mare, din capitolul 10 al Apocalipsei. Fiți atenți la perioada descrisă aici: o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. Trei ani și jumătate. Aceasta reprezintă mereu o perioadă de persecuție. Aceeași perioadă apare și în Apocalipsa 11, 12 și 13. Acolo avem epoca Bisericii privită din trei unghiuri diferite.

Versetul 8: „Eu am auzit, dar n-am înțeles și am zis: «Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?»" (Daniel 12:8) Iar el a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și

pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege." (Daniel 12:9–10)

În aceeași perioadă de strâmtorare, mulți sunt curățiți, albiți și lămuriți. Acum se întâmplă asta. Aceasta este vremea sfârșitului: toată epoca Bisericii. Aceasta este vremea în care mulți sunt curățiți, albiți și lămuriți prin sângele Mielului.

Acum vreau să înțelegem la ce se referă Ioan când spune că este părtaș cu noi la necaz. În unele traduceri: „la necazul" (Apocalipsa 1:9). Unul singur. Ioan vorbește de un singur eveniment la care suntem părtași cu toții și care se extinde pe toată perioada Bisericii în tot veacul acesta.

Nici Daniel, nici Ioan nu vorbesc de un necaz pentru lume. Se referă strict la sfinți, la credincioși. Este un necaz pentru creștini. Nu este vorba de ce se va întâmpla la final cu toată lumea, acea vreme de apostazie și înșelare din 2 Tesaloniceni 2. Nu trebuie să încurcăm lucrurile acestea.

Cei din lume nu sunt părtași cu Ioan la necaz, la fel cum nu sunt părtași cu el nici la Împărăție. Este vorba doar de creștini. Doar creștinii sunt părtași cu Ioan la lucrurile acestea. Toți creștinii sunt părtași cu el la Împărăție și sunt chemați să rabde persecuția în această perioadă de necaz.

Creștinii adevărați îl biruiesc pe Balaur; sunt biruitorii fiarei, rămășița seminței femeii, au aceeași genealogie spirituală cu Hristos. Sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos, cei cu care Balaurul face război în Apocalipsa 12. Și cum îl biruiesc? Prin sângele Mielului și prin cuvân-

tul mărturisirii lor. Nu și-au iubit viața chiar până la moarte. Biruiesc prin răbdarea și loialitatea lor față de Domnul Isus până la moarte.

Nu umblă cu lingușeli doar ca să fie acceptați, cum fac cei mai mulți creștini falși azi. Nu spun că negrul este, de fapt, gri. Nu spun că sunt mai multe căi și că fiecare simte că e mai bine pentru el. Nu se închină nimănui altcuiva și nu-l urmează pe nimeni altcineva decât pe Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Aceștia sunt adevărații creștini și tocmai de aceea sunt persecutați, la fel ca Ioan, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.

Necazul și suferința caracterizează toți creștinii în lumea aceasta. Asta spune toată Scriptura. Suntem îndemnați să răbdăm, să rămânem credincioși, cu gândul la bucuria ce ne stă înainte în veacul viitor, să avem privirile ațintite la Hristos, care, pentru bucuria care era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Evrei 12:2).

Dacă ajungi să fii apreciat și iubit de lumea aceasta, poți fi sigur că te depărtezi de la adevăr și nu ai parte de necaz. Dacă lumea nu L-a iubit pe Isus, Omul perfect, nu te va iubi nici pe tine.

În Ioan 16:33, Domnul Isus le spune apostolilor, iar cuvintele se aplică și nouă: „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea!" Ioan 17:14: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume." Marcu 13:13: „Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu,

dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit." Din nou avem nevoie de răbdare, de răbdarea în Isus Hristos la care suntem părtași cu Ioan.

În 2 Timotei 3:12, Pavel vorbește despre toți, absolut toți: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți." 1 Petru 5:9: „Împotriviți-vă lui", lui Satana, „tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi!" Este vorba de un necaz pentru sfinții din toată lumea.

În Faptele Apostolilor 14:22, Pavel întărea astfel sufletele ucenicilor din Antiohia. El îi îndemna să stăruiască în credință, adică să persevereze, și le spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri. Deci și Pavel, și ucenicii din Antiohia sunt părtași cu Ioan și cu noi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos.

1 Tesaloniceni 3:3: „Pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri, căci știți singuri că la aceasta suntem rânduiți." La aceasta suntem predestinați: la necazuri. Versetul 4: „Când eram la voi, v-am spus mai dinainte că vom avea să suferim necazuri, ceea ce s-a și întâmplat, cum bine știți." (1 Tesaloniceni 3:4) Pavel îi avertizase mai dinainte că vor avea necazuri. Nu le spunea că, dacă devin creștini, va fi totul roz, cum mint mulți creștini falși.

Evrei 10, de la versetul 32: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe. Pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor, iar pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi." (Evrei 10:32–33) La fel cum zice

și Petru: „Știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi!" (1 Petru 5:9) S-au făcut părtași cu toți creștinii adevărați la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos. Asta ne leagă pe toți creștinii de-a lungul veacurilor: necazul, Împărăția și răbdarea.

În Romani 8, de la versetul 33, Pavel vorbește de toți aleșii lui Dumnezeu, toți cei chemați după planul Său, cunoscuți mai dinainte și hotărâți mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, toți copiii lui Dumnezeu, toți cei ce vor fi mântuiți de pe pământ. „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba, mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!" (Romani 8:33–34) Adică pentru toți cei din Apocalipsa 12, care au biruit Satana prin sângele Mielului. Nimeni nu ne poate condamna, nici chiar Satana, pârâșul fraților.

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?" (Romani 8:35) „După cum este scris: «Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.»" (Romani 8:36) Citează Pavel din Psalmul 44. Așa sunt priviți toți creștinii adevărați în lumea aceasta: nesemnificativi, ca niște oi de tăiat, dați morții toată ziua din pricina mărturisirii lor.

Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.

ROMANI 8:37

Așa biruiesc toți creștinii lumea: prin Hristos. Și nimic nu îi poate despărți de dragostea lui Dumnezeu pentru ei în Hristos, nici chiar moartea. Nimeni nu îi poate acuza. Nimeni nu îi poate despărți de Dumnezeu. Dumnezeu i-a ales, L-a dat pe Fiul Lui pentru ei și dragostea Lui a fost turnată în inimile lor prin Duhul Sfânt. Cu toții Îl iubesc pe Dumnezeu pentru că El i-a iubit întâi. Dragostea lui Dumnezeu pentru ei și dragostea lor pentru Dumnezeu îi ține loiali până la capăt.

„Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece." (Cântarea Cântărilor 8:7) Prin oricâte necazuri ar trece, nimic nu mai poate separa pe creștini de Dumnezeu. Sunt ai Lui pe vecie. Au scrise pe frunte Numele Mielului și al Tatălui Său.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

05

APOCALIPSA 1:12–16

ISUS HRISTOS, REGELE ȘI JUDECĂTORUL BISERICII LUI

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:10–16

În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea!" M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada, ochii Lui erau ca para focului, picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor, și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.

APOCALIPSA 1:10–16

• • •

TRECERE SPRE DESCRIEREA DOMNULUI ISUS

Aici ne vom ocupa de descrierea Domnului Isus din versetele 12–16.

• • •

APOCALIPSA 1:12–16
DESCRIEREA DOMNULUI ISUS PRIN SIMBOLURI

În primul rând, trebuie să clarific un lucru: aceasta nu este înfățișarea reală a Domnului Isus. Nu așa arată El. Sunt doar simboluri care au menirea să scoată în evidență caracteristicile Lui.

Toată cartea Apocalipsa este plină de simboluri și despre asta este vorba și aici. Caracteristicile Domnului Isus sunt descrise prin diferite simboluri.

Unii comentatori biblici spun că aici Îl avem pe Isus prezentat ca Mare Preot, pentru că are o haină lungă și un brâu de aur, la fel cum aveau marii preoți în Vechiul Testament. Așa este descrisă îmbrăcămintea lor în Exodul capitolul 28.

Totuși, cred că este foarte greu să fim consecvenți cu interpretarea aceasta. Nu doar marii preoți aveau haine lungi. Așa se îmbrăcau și regii, împărații, în vechime, ca să-și arate măreția. Eu cred că aici Îl avem descris pe Domnul Isus ca Rege și Judecător.

O să vă dau doar trei argumente în acest sens, care, spun eu, sunt destul de convingătoare. Nu ar trebui să mai existe niciun dubiu.

• • •

APOCALIPSA 1:12–16
LEGĂTURA CU DANIEL 10

În capitolul 10 din Daniel, Daniel are o viziune în care Îl vede pe Domnul Isus, iar acolo găsim o descriere aproape identică cu cea de aici. Daniel 10:5–6: „Am ridicat ochii, m-am uitat, și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc, dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită, și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi."

Descrierea pe care o avem aici este aproape identică cu cea din Apocalipsa. La fel cum Ioan ne spune după aceea că a căzut la picioarele Lui ca mort, tot așa se întâmplă și cu Daniel, care ne zice că l-au lăsat puterile, și-a pierdut toată vlaga și a căzut leșinat la pământ (Daniel 10:8–9).

Iar în viziunea lui Daniel nu este vorba nicidecum despre Isus ca Preot. Isus nu este prezentat acolo ca un preot, ci mai degrabă ca Judecător, ca Rege sau Împărat. Este prezentat ca având toată autoritatea. El îi poate da putere lui Daniel să se ridice atunci când îi spune, la fel cum face și cu Ioan în Apocalipsa, pentru că El are toată autoritatea.

Un alt argument care ar trebui să excludă direct ideea că Isus ar fi prezentat aici ca Mare Preot este că, în cartea Apocalipsa, nu este prezentat niciodată astfel.

În cartea Apocalipsa, de cele mai multe ori Domnul Isus este prezentat ca un Miel, adică jertfă de ispășire. Apoi, în Apocalipsa 5, Îl avem prezentat ca Leul din Iuda care a biruit, adică drept Rege. În Apocalipsa 1:7 și Apocalipsa 14:14 este prezentat ca Fiul

Omului care vine pe nori, adică Omul glorificat, Judecătorul omenirii. Niciodată nu este prezentat ca Mare Preot. Accentul se pune pe biruința Lui prin jertfă, pe autoritatea Lui de Rege, ca Leul din Iuda, și pe puterea și autoritatea Lui de a judeca omenirea ca Fiul Omului.

Al treilea argument este că numai atunci când Îl privim prezentat aici ca Rege și Judecător simbolurile prin care este descris au sens, au logică și se leagă toate între ele.

Nu putem spune că este prezentat ca Mare Preot doar pentru că are o haină lungă și un brâu de aur și apoi să ignorăm celelalte elemente prin care este descris, care nu au nicio legătură cu preoția, ci au legătură cu autoritatea, cu măreția și cu judecata. Așadar, o asemenea interpretare nu este consecventă.

În Apocalipsa 2:18, de exemplu, Domnul folosește aceleași simboluri ca aici ca să Se prezinte bisericii din Tiatira ca Judecător, să transmită un mesaj de judecată. Introducerile Lui au mereu legătură cu mesajul pe care îl va transmite acelei biserici; nu sunt aleatorii.

Apocalipsa 2:18: „Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: «Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă...»"

Așa Se prezintă, apoi le vorbește despre Izabela, falsa prorociță, pe care o va judeca.

Așa face și cu biserica din Pergam. Se prezintă ca Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri, exact ca în descrierea lui Ioan. Apoi le adresează mesajul pe care îl are pentru ei, iar la final zice: „Pocăiește-te dar! Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele." (Apocalipsa 2:16)

Este o avertizare, un mesaj de judecată. Nu are legătură cu preoția.

Deci putem fi siguri sută la sută că în descrierea pe care o face Ioan aici Îl avem prezentat pe Hristos ca Rege și Judecător. Este Judecătorul Bisericii și Judecătorul lumii. Este vorba în special despre autoritatea Lui de a face judecată în Biserică, pentru că apoi Se adresează bisericilor.

• • •

APOCALIPSA 1:12–13A

FIUL OMULUI ÎN MIJLOCUL CELOR ȘAPTE SFEȘNICE

O să iau pe rând, foarte rapid, simbolurile pe care ni le prezintă Ioan aici.

Despre cele șapte sfeșnice am vorbit deja. Reprezintă cele șapte biserici, iar numărul șapte simbolizează deplinătatea epocii Bisericii și reprezintă întreaga perioadă a Bisericii. Iar în mijlocul lor Îl găsim pe Cineva care seamănă cu Fiul Omului, sau „Cineva care seamănă cu un Fiu al Omului", cred că ar fi o traducere mai bună, exact cum este descris în Vechiul Testament, în special în Daniel capitolul 7, unde Îl avem descris pe Fiul Omului, căruia I s-a dat toată stăpânirea și autoritatea, căruia I se vor închina toate popoarele și a cărui împărăție este veșnică (Daniel 7:13–14).

Desigur, este o referire la Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a pus să șadă la dreapta Sa, adică să domnească în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor, Efeseni 1:20–21.

Aceeași imagine a lui Hristos, care domnește pe scaunul de domnie, o găsim și în Ezechiel 1:26, unde scrie:

> *Deasupra cerului care era peste capetele lor era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el.*
>
> EZECHIEL 1:26

Este imaginea lui Hristos, Fiul Omului, care împărățește de pe scaunul de domnie.

Cum am zis deja, în Apocalipsa 14, același Fiu al Omului descris aici vine pe nori. Venirea Lui pe nori nu se referă doar la a doua venire. Este ceva simbolic. Arată că El are autoritatea să judece omenirea.

Este Fiul Omului care vine pe nori. Apocalipsa 1:7: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Da, amin!"

Adică El are autoritatea să judece pământul întreg, toate semințiile pământului, toată omenirea. De ce El? Pentru că este Fiu al Omului. Este de-al nostru, S-a făcut la fel ca noi și, ca Om perfect, are tot dreptul să judece umanitatea. Dumnezeu va judeca lumea prin Omul Isus Hristos. Asta zice Pavel în Fapte 17:31 și asta zice Isus în Ioan 5:27. Tatăl I-a dat putere să judece. De ce? PENTRU CĂ este Fiul Omului.

Este foarte important că Îl găsim pe Isus aici în MIJLOCUL celor șapte sfeșnice. În Apocalipsa 2:1 scrie că El umblă prin MIJLOCUL celor șapte sfeșnice. El personal umblă prin mijlocul bisericilor. Nu există niciun intermediar între El și biserici, niciun sfânt, nicio fecioară, nicio agenție, nicio ierarhie, nicio organizație, nimic. El are o legătură directă cu ele. Se ocupă personal de fiecare adunare locală. El este în mijlocul lor; toate privesc spre El. Poziția Lui în mijlocul lor nu este descrisă în mod aleatoriu.

• • •

APOCALIPSA 1:13B
HAINA LUNGĂ ȘI BRÂUL DE AUR

Apoi vedem că este îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Cum am zis deja, nu doar marii preoți erau îmbrăcați așa, iar brâul de aur era purtat și de regi în vechime ca să arate măreție. Poate reprezenta și neprihănirea Sa. Isaia 11:5: „Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia – brâul mijlocului Său."

• • •

APOCALIPSA 1:14A
CAPUL ȘI PĂRUL ALBE CA LÂNA ALBĂ, CA ZĂPADA

Mai departe, capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada. Albul reprezintă curăția, puritatea, dar poate fi o aluzie și la înțelepciunea Lui și la veșnicia Lui.

Părul alb este un simbol pentru înțelepciune în Scriptură. Se presupune că cei cu părul alb trebuie să fie înțelepți. Și în Daniel 7 este reprezentat Dumnezeu ca Cel Îmbătrânit de zile, cu referire la veșnicia Lui.

Asta nu înseamnă că Domnul Isus arată exact așa cum este descris aici. Sunt simboluri preluate din lumea fizică prin care Duhul Sfânt vrea să ne arate caracteristicile Domnului Isus, slava și măreția Lui.

• • •

APOCALIPSA 1:14B

OCHII LUI ERAU CA PARA FOCULUI

Mai departe, ochii Lui erau ca para focului. Asta reprezintă cunoașterea Lui. Ochii Lui văd totul, cercetează totul. Nu te poți ascunde de El. Ochii Lui pătrund peste tot. El cercetează inima și rărunchii, cum scrie în Vechiul Testament. Este un Judecător care vede totul. Nu-I scapă nimic.

În Apocalipsa 2, atunci când Se prezintă bisericii din Tiatira ca Cel care are ochi ca para focului, când pronunță judecata asupra Izabelei, zice așa: „Îi voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că ‹Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima›; și-i voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.” (Apocalipsa 2:23)

Deci Cel ce are ochi ca para focului cercetează rărunchii și inima și răsplătește fiecăruia după faptele lui. De aceea vedem că este descris aici ca Judecător.

• • •

APOCALIPSA 1:15A
PICIOARELE LUI CA ARAMA APRINSĂ

Mai departe, picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă în cuptor. Aceasta este din nou o referire la judecată. Tot bisericii din Tiatira Se prezintă așa.

Și în Vechiul Testament, în Daniel 10, citat mai sus, este prezentat la fel. Asta ne arată și slava Lui, strălucirea Lui. Despre cele patru făpturi vii din Ezechiel capitolul 1 ni se spune că picioarele lor scânteiau ca o aramă lustruită, adică erau strălucitoare (Ezechiel 1:7). Aceeași imagine este aici. Picioarele Lui sunt strălucitoare, sunt curate, strălucesc ca arama aprinsă.

• • •

APOCALIPSA 1:15B
GLASUL LUI CA VUIETUL UNOR APE MARI

Mai departe, glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. Este o imagine a puterii și autorității Lui, un glas care te face să te temi, să tremuri.

În Daniel 10 este aceeași idee: glasul Lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi. În Ezechiel 43, la fel, avem aceeași imagine a puterii și autorității lui Dumnezeu. Ezechiel 43:2: „Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari, și pământul strălucea de slava Sa.”

• • •

APOCALIPSA 1:16A
ÎN MÂNA DREAPTĂ ȚINEA ȘAPTE STELE

După aceea vedem că în mâna dreaptă ținea șapte stele. Despre stelele acestea ni se spune în versetul 20 că sunt îngerii celor șapte biserici (Apocalipsa 1:20).

Faptul că le ține în mâna dreaptă ne arată că El are controlul, puterea și autoritatea asupra lor.

• • •

APOCALIPSA 1:16B
SABIA ASCUȚITĂ CU DOUĂ TĂIȘURI

După aceea zice că din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri. Este destul de clar că sunt doar simboluri. Nu este o reprezentare fizică. Nu așa arată Domnul Isus. Nu am cum să aleg: aici este simbol, iar în partea cealaltă nu este simbol. Cred că toți suntem de acord că Isus nu are o sabie în gură.

Sabia cu două tăișuri reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este instrumentul judecății Lui. Cuvântul este instrumentul judecății Lui.

În Isaia 49:2, Isus spune prin Duhul Sfânt: „Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită."

Evrei 4:12: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii."

Acesta este instrumentul judecății Domnului Isus: Cuvântul.

Efeseni 6:17 are aceeași imagine: „Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu!”

În Apocalipsa 19 vedem clar că sabia din gura Lui, adică Cuvântul, este instrumentul prin care Domnul Isus judecă neamurile. Apocalipsa 19:15: „Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier.”

• • •

APOCALIPSA 1:16C

FAȚA LUI CA SOARELE CÂND STRĂLUCEȘTE ÎN TOATĂ PUTEREA LUI

Ultima caracteristică: fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. Asta arată slava Lui, frumusețea Lui, dar și divinitatea Lui.

Pavel spune despre Dumnezeu în 1 Timotei 6 că El locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii (1 Timotei 6:16). Aceeași imagine: ca soarele care strălucește în toată puterea lui. Isus este Soarele care strălucește în toată puterea Lui. Nu te poți apropia.

Deci vedem slava Lui și vedem și dumnezeirea Lui. Slava aceasta au văzut-o Petru, Iacov și Ioan când s-au suit cu El pe munte, acolo unde Domnul S-a schimbat la față, când S-a metamorfozat și Și-a schimbat înfățișarea înaintea lor. Le-a arătat slava Lui, le-a arătat Cine era întrupat. Le-a arătat că El nu este doar un simplu om, ci este și Fiul lui Dumnezeu, sută la sută Om, sută la sută Dumnezeu.

Matei 17:2: „El S-a schimbat la față înaintea lor." Cuvântul din greacă este: S-a metamorfozat, Și-a schimbat înfățișarea. „Fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina."

Citesc și Filipeni 2, de la versetul 6: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor." (Filipeni 2:6–7)

Deci Fiul lui Dumnezeu, Cel veșnic, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.

> *La înfățișare a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.*
>
> FILIPENI 2:8–11

Este Stăpânul. Exact asta vedem în această viziune. Îl vedem pe Hristos, Fiul Omului, înălțat mai presus de orice nume. El este Omul glorificat și are autoritatea supremă.

Acesta este scopul acestor descrieri simbolice: să ni-L prezinte pe Hristos ca Rege și Judecător, să scoată în evidență măreția, splendoarea și autoritatea Lui.

Descrierile acestea nu sunt pentru lume. Sunt în special pentru Biserică, pentru ca Biserica să aibă această viziune glorioasă despre Hristos. Să nu-L vadă ca pe un cerșetor care așteaptă

să-L bagi în seamă, care trece cu vederea și închide ochii la tot ce faci. Așa Și-L imaginează majoritatea oamenilor: nesemnificativ, neimplicat, undeva departe. Dar în cartea Apocalipsa vedem exact contrariul.

Isus este Capul Bisericii Lui. Știe tot ce se întâmplă în Biserica Lui. El este în mijlocul ei și El judecă în mijlocul ei. Vom vedea asta clar când vom trece prin cele șapte biserici. Toate descrierile de aici au legătură cu ce le spune celor șapte biserici.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

06

APOCALIPSA 1:17

TE-AI ÎNTÂLNIT CU ADEVĂRATUL HRISTOS?

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:12–20, CA CONTEXT PENTRU APOCALIPSA 1:17

M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada, ochii Lui erau ca para focului, picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor, și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților. Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele! Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici, și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici.

APOCALIPSA 1:12–20

• • •

TRECERE LA APOCALIPSA 1:17

Am citit pasajul pentru a avea contextul, dar aici ne vom concentra doar asupra versetului 17. Vreau să medităm mai mult la reacția lui Ioan atunci când are această viziune cu Domnul Isus glorificat.

Ne aducem aminte că, de la versetul 10, Ioan spune că a auzit un glas puternic, care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici…" (Apocalipsa 1:11) Deci cartea nu este pentru lume. Este foarte important: este pentru biserici.

Când se întoarce să vadă Cine vorbea, vede șapte sfeșnice, despre care am văzut că reprezintă bisericile, și pe Cineva ca un Fiu al Omului în mijlocul lor, care era, desigur, Domnul Isus. Ioan ne dă detalii despre felul în care arăta Domnul Isus în această viziune.

Aceasta este o imagine simbolică. Nu așa arată în realitate Domnul Isus. Este o imagine a măreției și a autorității Lui. Îl avem prezentat pe Isus, prin diferite simboluri, ca Rege și Judecător al bisericilor Lui.

Repet: imaginea de aici este strict pentru bisericile Lui. Toată cartea este scrisă pentru biserici, iar imaginea de aici este, de asemenea, strict pentru bisericile Lui. Este important să ținem minte lucrul acesta. Vom vedea mereu că, atunci când Se prezintă bisericilor din capitolele 2 și 3, folosește caracteristicile și simbolurile prin care este prezentat aici.

• • •

APOCALIPSA 1:17A

„CÂND L-AM VĂZUT, AM CĂZUT LA PICIOARELE LUI CA MORT”

Ioan ne spune care a fost reacția lui când a avut viziunea aceasta: „Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort.” (Apocalipsa 1:17)

Apostolul Ioan este cel despre care știm că era cel mai apropiat de Domnul Isus. Nu înseamnă că Domnul nu îi iubea pe toți, dar este evident că avea cu el o legătură mai specială. Este descris în Evanghelie ca fiind ucenicul pe care îl iubea Isus, cel care, la cină, stătea rezemat pe pieptul Lui.

Iar acum, când Îl vede glorificat, leșină înaintea Lui. Așa au făcut toți prorocii din vechime când au văzut gloria lui Dumnezeu: Isaia, Ezechiel, Daniel, chiar și Pavel în Noul Testament. Toți au căzut la pământ când au văzut slava Lui sau au avut o viziune cu El. Nu L-au luat în brațe, nu au început să-I pună întrebări sau să-I ceară socoteală. Nu au venit cu aroganță înaintea Lui. Au căzut la picioarele Lui ca morți.

Dacă nu ai văzut niciodată gloria Domnului Isus, dacă nu ai simțit vreodată puterea prezenței Lui, nu ai cum să înțelegi ce s-a întâmplat cu Ioan aici. Desigur, noi nu-L vedem așa cum L-a văzut Ioan atunci. Noi nu avem viziuni cu El, dar Îl vedem prin credință. El ni Se revelează prin Cuvânt.

Orice creștin adevărat, fără excepție, poate mărturisi că atunci când a văzut prima oară gloria Lui și a simțit puterea prezenței Lui, a căzut la picioarele Lui ca mort.

Nu vi se pare ciudat că atâția oameni pretind astăzi că au viziuni cu Domnul Isus, dar se comportă ca și cum Isus este vecinul lor de la etajul doi? Mi se pare ciudat, ca să spunem cât mai puțin, dar mai ciudat este că tot așa Îl văd majoritatea celor care se numesc creștini astăzi. Îl văd pe Isus ca pe un milog. Hristos bate la ușa ta, poate ți se face milă și Îl primești și pe El. Acesta este Isusul creștinismului fals de azi.

Aceasta este o dovadă clară că nu s-au întâlnit niciodată cu adevăratul Isus, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel Viu, Cel care a fost mort și a înviat, și nu au căzut niciodată ca morți înaintea Lui.

Noi auzim tot felul de clișee stupide: „Te-ai hotărât pentru Domnul?", „Ai făcut legământ cu Domnul?", „Te decizi?", „Fă un pas" și așa mai departe. Clișee stupide, fără nicio bază biblică.

Poate că am înnebunit eu, poate că sunt eu paranoic, dar întrebați-vă: când ați simțit pentru prima dată prezența lui Dumnezeu? Când, dintr-odată, totul a devenit real? Nu a mai fost o poveste dintr-o carte sau din auzite de la alții. Când v-ați văzut cu adevărat starea înaintea sfințeniei Lui? Când ați simțit că nu mai aveți unde să fugiți dinaintea ochilor Lui, care ardeau ca para focului? Când ați realizat că știe totul despre voi, că nu aveți nicio scăpare înaintea judecății Lui? Când sabia Cuvântului Lui v-a pătruns în inimă și v-a cercetat inima? V-a trebuit timp ca să vă decideți sau să vă hotărâți? Ați zis: „O, cât de minunat ești, Dumnezeule! O, cât de minunat ești, Doamne Isuse, dar mai lasă-mă până la anul"? Asta ați făcut?

Dacă ați avut într-adevăr o întâlnire cu adevăratul Isus, ați căzut înaintea Lui ca morți și înțelegeți perfect ceea ce a simțit Isaia când a văzut slava Domnului și a strigat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și L-am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul Oștirilor!" (Isaia 6:5)

Chiar dacă noi nu am avut o viziune ca Isaia, am simțit ce a simțit și el în prezența sfințeniei lui Dumnezeu. Ne-am văzut nevrednicia. Am văzut că suntem pierduți și am recunoscut păcatul. Nu mai aveam unde să fugim. Totul era descoperit înaintea ochilor Lui.

Până nu are loc această întâlnire reală cu Dumnezeu și cu Isus Cel Viu, prin Duhul Sfânt, nu va avea loc nicio pocăință reală. Toți cei mântuiți de pe pământ au parte de această întâlnire în care Dumnezeu li Se revelează, așa cum S-a revelat lui Avraam, lui Isaac, lui Iacov, lui Moise și lui Iosua. Până când Dumnezeu li S-a descoperit, nu L-au cunoscut cu adevărat.

Inițiativa Îi aparține întotdeauna lui Dumnezeu. Niciun om nu Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu. Toți fug de El. Pavel spune destul de clar în Romani 3: „Nu este niciunul care să-L caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu." (Romani 3:11)

Omul își caută un Dumnezeu care să-i dea ce vrea. Dar când Dumnezeul Cel Viu și Adevărat ni Se descoperă, ne vom pocăi cu adevărat și vom spune împreună cu Iov: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă." (Iov 42:5–6)

Aceasta este întotdeauna consecința întâlnirii cu Dumnezeu și așa s-a întâmplat cu fiecare dintre noi, cei născuți din nou. Orice întâlnire reală cu Dumnezeu produce o pocăință reală. După aceasta îți poți da seama dacă un om s-a întâlnit cu adevăratul Dumnezeu sau cu adevăratul Isus.

Sunt mulți care fac pe pocăiții doi-trei ani de zile, după care continuă să-și vadă de viețile lor. Viața lor nu face decât să adeverească cuvintele Domnului Isus din pilda semănătorului. Sunt doar semințe căzute în pământul stâncos sau cu spini. Nu au rădăcină, nu au cu adevărat viață, nu sunt cu adevărat conectați la Viață, care este Isus. Nu au fost niciodată născuți din nou, născuți din Dumnezeu, din Duhul Sfânt. Nu L-au cunoscut niciodată cu adevărat pe Isus sau, mai bine zis, El nu i-a cunoscut niciodată.

Orice om poate auzi despre Isus și poate avea o cunoaștere superficială despre El, fără ca Isus să-l cunoască vreodată. Cunoașterea, în Biblie, se referă mereu la o relație intimă. Avraam a cunoscut-o pe Sara. Tot așa Domnul Isus îi cunoaște pe ai Lui. Este vorba de o relație intimă.

Sunt alții care pretind că Îl cunosc, dar El nu i-a cunoscut niciodată. Așa cum scrie în Matei 7, El le va spune în ziua judecății. Toți cei de acolo sunt creștini falși și tuturor le va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut.” (Matei 7:23) Ei pretindeau că Îl cunosc, dar Domnul Isus nu i-a cunoscut niciodată. „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!” (Matei 7:23)

Dacă te-ai întâlnit cu adevărat cu Hristos, nu te vei mai afla printre lucrătorii fărădelegii, cărora Isus le va spune în ziua aceea că nu îi cunoaște, pentru că vei fi o făptură nouă.

2 Corinteni 5:17: „Căci, dacă este cineva în Hristos…" Expresia aceasta, pe care Pavel o folosește foarte des în Noul Testament, este însă analizată foarte puțin sau doar superficial. A fi în Hristos înseamnă că ești mutat din primul Adam în al Doilea Adam. Acum ești în Hristos.

Pavel continuă: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă." (2 Corinteni 5:17) Aceasta este consecința. Nu ai cum să fii în Hristos fără să fii o făptură nouă. „Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi." (2 Corinteni 5:17) Aceasta este dovada că ești în El: ești o făptură nouă, nu mai ești în primul Adam. Din sclav al păcatului, ai devenit un sclav al neprihănirii. Despre aceasta vorbește în detaliu Pavel în capitolul 6 din Romani.

Pe lângă această întâlnire inițială cu adevăratul Isus, pe care o avem atunci când suntem născuți din nou și credem Evanghelia pentru prima oară, vom realiza că avem mereu nevoie, pe parcursul vieții noastre de creștini, de viziuni proaspete despre El.

Repet: nu mă refer la viziuni sau descoperiri precum cele pe care le-au avut Isaia sau apostolul Ioan. Cu timpul tindem să uităm, ne obișnuim, intrăm în monotonie, uităm cine este El. Vă aduceți aminte că viziunea de aici este pentru biserici. Domnul le amintește mereu, la începutul scrisorilor către cele șapte biserici din capitolele 2 și 3, Cine este El. O face cu un scop precis.

Ca să-i cheme la pocăință, mai întâi li Se descoperă drept Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce are sabia cu două tăișuri și Cel ce are ochii ca para focului. Li Se descoperă ca să-i cheme la pocăință.

O viziune sau o descoperire proaspătă a Domnului Isus va produce în inimile celor născuți din nou o întoarcere de pe calea monotoniei. De aceasta avem nevoie când suntem leșinați: „Aoleu, ce greu e! Aoleu, nu mai sunt în stare să mă rog!" Ai nevoie de o descoperire proaspătă a Domnului Isus, pe care, bineînțeles, o găsești în Cuvânt.

De aceasta au nevoie și bisericile de azi. Nu de muzică mai bună, nu de vorbitori mai buni, ci de o descoperire proaspătă a Domnului Isus. Doar atunci are loc cu adevărat o trezire, fie în adunare, fie în mod personal, în inima adormită. Doar aceasta produce o pocăință reală. Și dacă ești al Lui, Domnul Isus va avea grijă ca, pe parcursul vieții tale de creștin, să ai mereu aceste descoperiri proaspete ale Lui.

• • •

APOCALIPSA 1:17B

„EL ȘI-A PUS MÂNA DREAPTĂ PESTE MINE ȘI A ZIS: «NU TE TEME»"

Observați ce se întâmplă cu Ioan după ce cade ca mort la picioarele Domnului: „El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților.»" (Apocalipsa 1:17–18)

Nu te teme. De ce? Pentru că Eu sunt Cel Veșnic. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Eu sunt Cel ce a murit și acum este viu în vecii vecilor. Eu sunt Cel ce are autoritate peste moarte — adică peste moartea fizică — și peste Locuința Morților, locul unde merg sufletele celor ce mor. El are autoritate peste trupurile oamenilor și peste sufletele lor. Aceasta înseamnă să ai „cheile".

Acum vă aduc aminte că orice detaliu din cartea Apocalipsa este important. Observați că specifică în mod clar: „Și-a pus mâna dreaptă peste mine." (Apocalipsa 1:17) Nu mâna stângă, ci mâna dreaptă. Aceasta reprezintă puterea, autoritatea sau aprobarea.

Dacă Domnul Isus nu ne dă aprobarea și puterea să stăm în picioare înaintea Lui, nu putem sta. La fel s-a întâmplat și cu Daniel, și cu Ezechiel, chiar și cu Isaia. Experiențe similare găsim în Daniel 10, Ezechiel 1–2 și Isaia 6. Toți au leșinat înaintea Domnului și a trebuit ca El să le dea putere să stea în picioare înaintea Lui.

Asta se întâmplă cu orice creștin adevărat când vede pentru prima oară gloria și sfințenia Domnului Isus. Paralizează înaintea sfințeniei Lui. Și dacă ești născut din nou, știi foarte bine ce spun. Ai experimentat asta.

Problema creștinilor de azi este că majoritatea sunt falși. Au un Isus fals, care le spune: „Nu te teme", fără ca ei să fi căzut mai întâi ca morți înaintea lui. Ei cred că Isusul inventat de ei, acel milog cu atitudine smerită din picturile lor, bate la ușa lor ca să primească atenție.

Isus nu le spune „nu te teme" celor care nu au avut o întâlnire reală cu El și nu au căzut ca morți la picioarele Lui. Dimpotrivă, dacă nu Îl cunoști pe adevăratul Hristos, teme-te! Ai toate motivele să te temi. Vei merge în iad o veșnicie. Isus, adevăratul Isus, Cel revelat în Scripturi, te va trimite în iad. El îi trimite și pe demoni, și pe oameni în focul cel veșnic. Acesta este adevăratul Isus revelat în Scripturi. Lui I s-a dat toată autoritatea și toată judecata. El este Omul care va judeca întreaga umanitate.

El le spune doar celor ce au căzut ca morți la picioarele Lui: „Nu te teme!" Doar lor le dă putere să stea în picioare înaintea Lui. Își întinde mâna dreaptă doar peste cei care I s-au supus aici, pe pământ, acum, astăzi. Mâine nu ai cum să sari peste pasul acesta. Nu ai cum să ai aprobarea Lui fără ca El să ți Se descopere mai întâi. Iar dacă El ți Se descoperă, vei cădea ca mort înaintea Lui. Nu te vei târgui cu El și nu vei avea nevoie de timp să te hotărăști dacă Îl urmezi sau nu, ci vei cădea la picioarele sfințeniei Lui și vei cere milă. Și o vei avea dacă vei face asta. O vei avea.

Acesta este Hristosul care mi S-a descoperit și mie, înaintea căruia am căzut și eu ca mort. Nu milogul din icoane. Milogul pe care îl văd pictat în icoane sau pe care și-l imaginează oamenii din filme nu mă face să mă închin înaintea lui. Acesta este Hristosul care Și-a pus mâna dreaptă și peste mine, ca să stau în picioare înaintea Lui, care m-a adus la viață și căruia Îi voi rămâne credincios până în ultima clipă, pentru că este vrednic. Este singurul vrednic. Nu este altul ca El.

Este Fiul lui Dumnezeu întrupat, Cel prin care și pentru care au fost create toate, Cel ce Și-a dat viața pentru ca și eu să am viață, Cel care a murit în mod real și a înviat în mod real,

Hristosul înălțat în mod real la dreapta lui Dumnezeu, de unde guvernează acum tot universul și va reveni în glorie ca să judece pământul.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

07

APOCALIPSA 1:17–18

CEL DINTÂI ȘI CEL DE PE URMĂ, CARE A FOST MORT ȘI ESTE VIU

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:17–18

Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților.»" (Apocalipsa 1:17–18)

Reacția apostolului Ioan din versetul 17 a fost deja analizată. Acum vreau să ne concentrăm asupra cuvintelor Domnului Isus: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu.

APOCALIPSA 1:17–18

• • •

APOCALIPSA 1:17B

„NU TE TEME! EU SUNT CEL DINTÂI ȘI CEL DE PE URMĂ”

Mai devreme, Ioan văzuse pe Cineva care semăna cu un fiu al omului. Știm că a auzit un glas puternic și, când s-a întors, a văzut pe Cineva ca un fiu al omului în mijlocul celor șapte sfeșnice. Acum acest Fiu al Omului spune despre Sine Însuși că este Cel dintâi și Cel de pe urmă.

Acesta este un titlu pe care și-l poate atribui doar Dumnezeu, doar Creatorul. Este un fel de „Eu sunt”, numele cu care i-a răspuns Dumnezeu lui Moise, care înseamnă: „Eu sunt Cel ce sunt.” (Exodul 3:14) Adică: „Eu nu am nici început, nici sfârșit. Eu sunt Cel Veșnic și Viu.”

Isaia 44:6 spune așa: „Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul Oștirilor: «Eu sunt Cel-dintâi și Cel-de-pe-urmă, și în afară de Mine nu este alt Dumnezeu.»”

„În afară de Mine nu este alt Dumnezeu.” (Isaia 44:6) Un singur Dumnezeu. „Eu sunt singurul Dumnezeu adevărat.” Asta vrea să spună.

Totuși, vedem că acest Fiu al Omului din Apocalipsa 1 afirmă că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă. El este Dumnezeul adevărat.

Acesta este unul dintre cele mai clare pasaje în care vedem doctrina Trinității și ambele laturi ale Domnului Isus. Vedem divinitatea și umanitatea Lui. Isus este Fiul lui Dumnezeu cel

veșnic întrupat. Nu este Tatăl. Este o Persoană distinctă de Tatăl. Nu Tatăl S-a întrupat, dar El este una cu Tatăl și deține toată esența divină.

Doctrina Trinității explică acest adevăr. Isus este Fiul lui Dumnezeu, născut, nu făcut, cum spune și un crez mai vechi. El are și va avea veșnic ambele naturi. Este om adevărat și Dumnezeu adevărat. Este cu adevărat om și cu adevărat Dumnezeu.

Fiul deține toată esența divină și Își permite să spună, chiar și acum, ca Fiu al Omului, că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, pentru că este Dumnezeu întrupat.

> *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*
>
> IOAN 1:1

De aceea Isus poate spune despre El Însuși că este și Fiul Omului, dar și Cel dintâi și Cel de pe urmă.

În Apocalipsa 1, Domnul Dumnezeu spune că este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine (Apocalipsa 1:8). Dar în capitolul 22 Îl vedem pe Isus că zice despre El Însuși: „Iată, Eu vin curând, și răsplata Mea este cu Mine, ca să-i dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.” (Apocalipsa 22:12–13)

În capitolul 1 vedem că Domnul Dumnezeu este Cel ce vine. Aici Isus spune: „Eu vin curând.” (Apocalipsa 22:12) Scriptura ne învață clar doctrina Trinității. Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și am văzut din primele versete că și Duhul este

Dumnezeu: toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii transmit har și pace. Nu există alt Dumnezeu. Este un singur Dumnezeu, trei Persoane distincte. Toate cele trei Persoane dețin toată esența divină. Toate cele trei Persoane pot spune: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă" (Apocalipsa 1:17), pentru că sunt veșnice și au toate atributele divine.

Nu există alt Dumnezeu. Acesta este singurul Isus adevărat. Toți ceilalți sunt falși. Este om adevărat și Dumnezeu adevărat. Așa va fi o veșnicie. Va avea ambele naturi.

• • •

APOCALIPSA 1:18A

„CEL VIU. AM FOST MORT ȘI IATĂ CĂ SUNT VIU ÎN VECII VECILOR"

Dacă cineva ar mai avea dubii că aici este vorba despre Isus și că El spune despre Sine Însuși că este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu, imediat după aceea continuă: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor." (Apocalipsa 1:18)

Cine a fost mort și a înviat? Cine a fost mort și acum este viu? Domnul Isus.

Cum putea Cel dintâi și Cel de pe urmă să moară, dacă nu S-ar fi întrupat? Asta trebuie să credem ca creștini: Fiul lui Dumnezeu cel veșnic, Cel dintâi și Cel de pe urmă, S-a întrupat, a murit și a înviat. Dacă nu crezi asta, nu ești creștin. Ai un alt Isus.

Asta vrea să zică și apostolul Petru în Faptele apostolilor 2, când citează dintr-un psalm al lui David și zice: „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința Morților…" (Faptele apostolilor 2:27)

A existat și un crez creștin din primele secole: Hristos S-a coborât în Locuința Morților.

Mulți învățători falși nu înțeleg ce este această Locuință a Morților, despre care vom vorbi imediat, și au ajuns să spună că Isus S-a dus în iad, adică în locul unde sunt demonii acum. Unii spun că Isus a fost chinuit de demoni în iad.

Nu asta vrea să spună apostolul Petru în Faptele apostolilor 2. Nu asta au vrut să spună primii creștini când au formulat acele crezuri, că S-a coborât în Locuința Morților. Ideea este că a murit cu adevărat. Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat și a murit cu adevărat. Nu a fost o scamatorie. Nu a fost: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, vă păcălesc, e o iluzie, Eu nu simt nimic." Nu. Isus a murit cu adevărat.

Asta spune și Domnul Isus aici: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor." (Apocalipsa 1:18)

Dacă nu crezi asta, ai un alt Isus, un Isus fals. Trebuie să crezi că Isus a murit cu adevărat și a înviat cu adevărat.

• • •

APOCALIPSA 1:18B

„EU ȚIN CHEILE MORȚII ȘI ALE LOCUINȚEI MORȚILOR"

După aceea zice: „Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților." (Apocalipsa 1:18)

Ce înseamnă să ții niște chei? Înseamnă că tu ai autoritate să închizi și să deschizi.

Mai târziu, vedem că Domnul Isus îi spune unei biserici că El are cheia lui David. Acolo se referă la cheia casei lui David: El închide și deschide, are autoritate asupra celor care intră și ies.

Aceeași idee este și aici. El are autoritate peste moarte și peste Locuința Morților. Moartea se referă la moartea fizică, iar Locuința Morților se referă la locul unde se duce sufletul atunci când omul moare. La aceasta se referă mereu Scriptura. Nu știe nimeni unde este locul acesta. Pur și simplu, așa se numește în Scriptură: Locuința Morților. Are legătură cu sufletele oamenilor, cu locul unde se duc sufletele celor morți.

În cartea Apocalipsa vom vedea că și moartea, și Locuința Morților sunt personificate, ca și cum ar fi niște persoane. În Apocalipsa 6, de exemplu, se arată un cal gălbui, iar cel ce stă pe el se numește Moartea; după el vine Locuința Morților (Apocalipsa 6:8). Vedeți că scrie „el", ca și cum moartea ar fi o persoană.

În Apocalipsa 20:14 vedem că moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc, ca și cum ar fi niște persoane aruncate acolo.

Ideea este că Isus are autoritate și este Stăpân peste trupurile oamenilor și peste sufletele lor. El este Stăpânul, are autoritate peste moarte și peste Locuința Morților. Asta înseamnă: „Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților." (Apocalipsa 1:18)

Și în Matei capitolul 16 găsim ceva foarte interesant, care este mereu înțeles greșit. După ce Dumnezeu îi descoperă în mod suveran lui Petru că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus spune: „Și Eu îți spun: tu ești Petru" — Petros, care

înseamnă „piatră" — „și pe această piatră" — pe această stâncă — „voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței Morților nu o vor birui." (Matei 16:18)

Stânca pe care Își zidește Isus Biserica este declarația lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!" (Matei 16:16)

Asta trebuie să crezi ca să intri în Biserica Lui, ca să fii zidit în Biserica Lui. Vedem aici clar că El zidește Biserica: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea." (Matei 16:18)

Dar vreau să ne concentrăm asupra cuvintelor de la final: „Și porțile Locuinței Morților nu o vor birui." (Matei 16:18)

Și aici, parcă, toată lumea creștină a uitat ce înseamnă Locuința Morților și începe să spună că se referă la împărăția lui Satan, care se luptă cu Biserica, și că porțile Locuinței Morților nu vor birui Biserica. Nu are nicio legătură. Ratează total ce vrea să spună Domnul Isus aici.

Am spus ce înseamnă Locuința Morților, Hades. Înseamnă același lucru peste tot în Scriptură: locul unde se duc sufletele celor morți. Atât de simplu. Nu are cum să însemne aici împărăția lui Satan, iar peste tot în Scriptură să se refere la locul unde se duc sufletele.

Ce vrea să spună Domnul Isus aici? Că cei care sunt în Biserica lui Isus Hristos nu își vor pierde niciodată sufletul. Asta înseamnă.

Orice creștin adevărat, născut din nou, zidit de El — nu unul care se zidește singur, nu care zice singur: „Eu sunt creștin, Îl cunosc pe Domnul Isus" — zidit de El în Biserica Lui, nu își mai poate pierde sufletul.

Este ca o paralelă la ce spune Ioan aici: „Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților." (Apocalipsa 1:18)

Eu sunt Stăpânul. Nu te teme. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Nu te teme, Ioane. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților. De aceea, nu te teme, Ioane.

Asta este ideea. De aceea nu trebuie să ne temem nici noi. Cu asta trebuie să fim încurajați și noi. Cel ce Și-a dat viața pentru noi, Cel dintâi și Cel de pe urmă, are cheile morții și ale Locuinței Morților. Are autoritate peste toate. De aceea nu te teme.

Dacă ți-ai pus încrederea în adevăratul Hristos, nu ai de ce să te temi. Nu mai ai de ce să te temi.

Domnul să ne ajute să creștem în cunoașterea Lui, să înțelegem cine este Acela în care ne-am pus încrederea, fiecare dintre noi. Suntem cei răscumpărați cu sângele Lui. El ne-a spălat și ne-a făcut o împărăție de preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Lui și Tatăl nostru, prin El.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

08

APOCALIPSA 1:19

LUCRURILE CARE SUNT ȘI CELE CARE AU SĂ FIE DUPĂ ELE

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 1:19

Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele!

APOCALIPSA 1:19

• • •

APOCALIPSA 1:19
„SCRIE DAR LUCRURILE PE CARE LE-AI VĂZUT…”

În viziunea pe care o are Ioan cu Domnul Isus, după ce cade la picioarele Lui, Domnul Își pune mâna dreaptă peste el și îi spune să nu se teamă. Apoi continuă și zice: „Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele!” (Apocalipsa 1:19)

Deci lucrurile pe care le vom avea descrise în carte de aici încolo sunt lucruri care sunt, adică erau prezente atunci, în primul secol, când Domnul i S-a descoperit lui Ioan, și lucruri care au să fie după ele, adică se vor întâmpla în viitor, în viitorul lui Ioan. Atenție: nu în viitorul nostru.

Desigur că unele lucruri se vor întâmpla și în viitorul nostru. În cartea Apocalipsa avem descrise toate evenimentele care vor avea loc din primul secol până la a doua venire a Domnului Isus și chiar și după aceea: judecata finală și noua creație.

Greșeala este să credem că doar ceea ce le spune celor șapte biserici este valabil pentru noi astăzi. Deci, cumva, doar primele trei capitole ni s-ar aplica nouă astăzi și ar avea niște aplicații pentru noi, iar restul cărții s-ar concentra pe o anumită perioadă scurtă de timp, undeva în viitor. Nu așa trebuie să citim cartea Apocalipsa.

Partea tristă este că așa o citesc majoritatea creștinilor. Majoritatea creștinilor sunt pretribulaționiști. Cred că din capitolul 4 Biserica este răpită la cer și din capitolul 6 până în capitolul 19 este vorba de ultimii șapte ani din istoria omenirii, din istoria acestei lumi. Deci cea mai mare parte a cărții s-ar concentra pe acești ultimi șapte ani, pe care ei îi numesc șapte ani de necaz. Deși nu există așa ceva în Biblie. Nu există expresia aceasta, „șapte ani de necaz", în Biblie, nicăieri. Dar ei spun că acesta este necazul cel mare de șapte ani.

Problema necazului celui mare din cartea Apocalipsa și a necazului celui mare din Matei 24 necesită o analiză separată. Aici este suficient să observăm cum privește majoritatea cartea și că nu așa trebuie să citim cartea Apocalipsa.

Am ratat total intenția Domnului Isus. Domnul Isus nu le vorbea în primul rând destinatarilor din primul secol despre ultimii șapte ani ai istoriei omenirii. Nu are niciun sens. Nu îi ajută la nimic. „Uite, vă las o epistolă cu evenimentele care se vor întâmpla în ultimii șapte ani." Așa. Și la ce ne este de folos, Doamne Isuse, nouă, acum, în primul secol?

Lucrurile acestea descrise în carte aveau să-i afecteze și pe ei, pe cei din primul secol. De aceea, în capitolul 3, Domnul Isus îi promite adunării din Filadelfia că o va păzi de ceasul încercării care are să vină peste locuitorii pământului, peste cei nemântuiți. Aceștia sunt locuitorii pământului în cartea Apocalipsa. Se referă la înșelarea din partea fiarei, de care cei credincioși vor fi păziți. Ei nu vor fi înșelați de fiară.

Iar expresia „ceasul încercării" (Apocalipsa 3:10) se poate traduce și prin „ceasul testării". Locuitorii pământului vor fi testați. Le va fi testată loialitatea față de Creator. Vom vedea după aceea, pe parcursul cărții, că se vor închina fiarei. Nu se vor închina Creatorului, Adevăratului Dumnezeu. Toți cei nemântuiți, toți locuitorii pământului, toți cei care nu-I sunt credincioși Domnului Isus, care nu sunt locuitori ai cerului, i se vor închina antihristului, duhului lui antihrist, care este activ în lumea aceasta pe tot parcursul istoriei.

Cei din Filadelfia din primul secol aveau să prindă această perioadă. De aceea le spune Domnul Isus: „Te voi păzi și Eu de ceasul încercării" (Apocalipsa 3:10), pe tine, adunare din Filadelfia din primul secol. Da, ce se întâmplă cu cele șapte adunări are aplicații și pentru noi astăzi. Da, sunt șapte tipuri de adunări în care se poate regăsi orice adunare astăzi. Fiecare adunare de astăzi se poate cerceta în baza lucrurilor pe care le spune Domnul Isus celor șapte adunări, dar aplicația primară, aplicația principală, este pentru adunările din primul secol. Adunării din primul secol din Filadelfia îi promite Domnul Isus că o va păzi de ceasul încercării.

Deci această adunare avea să prindă această perioadă de testare, de încercare, prin care va trece. Nu va fi răpită. Va trece prin această perioadă, dar va fi păzită de Domnul Isus pentru că ea păzește Cuvântul Lui. Și, prin însuși faptul că păzești Cuvântul Lui, ești păzit de înșelarea fiarei. Este atât de simplu.

Fiara, duhul antihristului, este activă pe parcursul istoriei. Fiara aceea din Apocalipsa 13 nu apare undeva în viitor. Duhul antihristului este activ pe tot parcursul istoriei și îi călăuzește pe împărații pământului care se împotrivesc lui Hristos până la a doua venire a Domnului Isus. Iar la final această fiară se întrupează. Devine omul fărădelegii, antihristul, al optulea și ultimul împărat. Ultima manifestare a fiarei în trup, printr-un om, va fi în acest om al fărădelegii.

Dar această fiară este activă pe tot parcursul istoriei, după cum ne-a spus și Ioan în epistola lui: „Și orice duh care nu-L mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul Antihristului, de a cărui venire ați auzit" (1 Ioan 4:3). Deci orice om care nu-L mărturisește pe Hristos este călăuzit de acest duh al antihristului, despre care ați auzit că vine. Voi știți că trebuie să vină antihristul. Și adaugă Ioan: „El chiar este în lume acum" (1 Ioan 4:3). Cum este în lume? Prin duhul lui. Prin duhul lui care îi călăuzește pe toți împărații pământului și pe toți oamenii care I se împotrivesc lui Hristos, care nu I se supun lui Hristos.

Fiara aceasta avea să înșele lumea întreagă, cum o și face până astăzi. Dar cei credincioși Domnului nu i se supun și sunt persecutați de ea, cum vedem în Apocalipsa 13. Ei sunt biruitorii fiarei: toți credincioșii adevărați care nu se supun fiarei și sunt persecutați de ea.

Deci cartea Apocalipsa nu se concentrează pe ultimii șapte ani ai istoriei. Se concentrează pe tot veacul acesta. Ni se descoperă ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi până la a doua venire a Domnului Isus. De aceea cartea se numește Apocalipsa, descoperirea. Ni se descoperă aceste lucruri, ni se trage cortina la o parte. Dumnezeu ne lasă să vedem lumea spirituală prin ochii Lui, tot ce se întâmplă în veacul acesta.

Apoi, la finalul cărții, se concentrează și pe răzvrătirea finală a Satanei și a omenirii împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, împotriva lui Hristos. Este vorba de acea apostazie care are loc împreună cu apariția lui antihrist, o rebeliune mondială împotriva adevărului, despre care vorbește Pavel în 2 Tesaloniceni capitolul 2. După aceea va veni judecata finală și cei credincioși vor lua în stăpânire noua creație. Vor împărăți veșnic alături de Hristos pe un pământ nou. Acestea sunt evenimentele finale din carte.

În rest, cartea se concentrează pe această luptă spirituală care are loc în tot veacul acesta, în timp ce Dumnezeu Își varsă mânia peste necredincioși și îi atenționează. Acesta este rolul trâmbițelor. Sunt judecăți de atenționare, ca ei să-și întoarcă privirile spre El. Dar ei se răzvrătesc tot mai tare și nu vor să se pocăiască.

Credincioșii merg triumfători spre noua creație. La fel cum evreii, în trecut, au ieșit din Egipt în timp ce Dumnezeu Își vărsa mânia peste egipteni. Aceeași imagine. Așa este și cu creștinii. Creștinii au ieșit din lumea aceasta din punct de vedere spiritual, nu fizic, așa cum au ieșit evreii în trecut. Din punct de vedere spiritual, cetățenia lor nu este aici, este în ceruri. Ei sunt cetățeni ai cerului. Ei sunt locuitori ai cerului în cartea Apocalipsa. Și acum se îndreaptă spre patria lor cerească.

Aceasta este imaginea mare din cartea Apocalipsa. Este o imagine a unui mare exod al poporului lui Dumnezeu din tot veacul acesta. Poporul lui Dumnezeu este prezentat la grămadă. Cu toții ne aflăm într-un mare exod. Trebuie să vedem cartea în lumina veșniciei, prin ochii lui Dumnezeu. De aceea Ioan, în capitolul 4, este luat la cer. Vede din cer, din perspectiva lui Dumnezeu, tot ce se întâmplă pe parcursul istoriei, în spatele cortinei. Vede realitatea spirituală din spatele cortinei.

Cartea este plină de ilustrații preluate din Vechiul Testament și aplicate poporului spiritual al lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat cu evreii în vechime se întâmplă cu toți credincioșii în tot veacul acesta, din punct de vedere spiritual, cu toți creștinii. Iar Dumnezeu ne descrie aceste lucruri spirituale folosindu-Se de elemente din lumea noastră materială, vorbindu-ne pe limba noastră. Ne vorbește într-un limbaj omenesc despre niște realități spirituale și preia aceste ilustrații, aceste imagini din Vechiul Testament, care se aplică acum poporului spiritual al lui Dumnezeu.

Gândiți-vă puțin, gândiți logic: ar fi absurd ca Domnul Isus să ne lase o carte care, în cea mai mare parte, ne spune ce se va întâmpla în ultimii șapte ani ai istoriei. Cât de absurd este! Cartea aceasta nu ar avea niciun folos, nu ar aduce nicio zidire nimănui. Dar, înțeleasă corect, privită din perspectiva corectă, este o sursă de îmbărbătare. Te face să vezi lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu, să înțelegi că faci parte dintr-un plan mult mai mare și că, oricât ai suferi pentru credința ta în lumea aceasta, ești de fapt cel mai mare biruitor.

Din punct de vedere fizic, fiara te biruiește în lumea aceasta. Din punct de vedere spiritual, tu ești biruitorul fiarei. Acesta este mesajul. Tu stai cu Mielul pe muntele Sionului. Împărățești împreună cu El din punct de vedere spiritual. Domnul Isus este suveran peste toate. El deține controlul asupra istoriei. Lui I s-a dat toată autoritatea. Vedem aceasta în capitolul 5: peste toată creația. Toți aleșii Lui, toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, vor ajunge cu bine la destinație, pe pământul cel nou. Toți cei ce sunt de partea Lui, toți cei care Îl urmează, vor birui pentru că El a biruit. El a biruit, biruiește și va birui. La fel și tu: ai biruit dacă ai crezut Evanghelia, biruiești și vei birui. Aceștia sunt biruitorii fiarei, toți credincioșii adevărați de pe tot parcursul istoriei.

Cartea aceasta este menită să fie o încurajare pentru toți creștinii de-a lungul secolelor. Nu este vorba de ce se va întâmpla în ultimii șapte ani. Nu avem voie să o aruncăm undeva în viitor. Nu avem niciun motiv să facem aceasta. Bine, există motive, dacă interpretezi literal cartea. Te uiți și spui: „Păi, nu s-au întâmplat lucrurile acestea literal. Deci o să se întâmple undeva în viitor." Nu așa trebuie să privești cartea. Trebuie să înțelegi limbajul lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegi limbajul Duhului Sfânt. Este un limbaj duhovnicesc.

De aceea cartea se numește „descoperirea". Nu ne descoperă doar niște lucruri fizice care se vor întâmpla. Ne descoperă niște lucruri spirituale, niște realități spirituale care se desfășoară în spatele cortinei, lucruri pe care nu le vedem. Vedeți voi fiara pe undeva? Vedeți duhul lui antihrist? Este în spatele cortinei acestei lumi. Este activ și îi pecetluiește pe toți cei care i se supun. Cei care nu i se supun au scrise pe frunte Numele lui

Dumnezeu și Numele Mielului. Îi aparțin lui Dumnezeu și Mielului, iar fiara nu se poate atinge de ei din punct de vedere spiritual. Ei sunt păziți de ceasul încercării din punct de vedere spiritual. Nu sunt înșelați. Nu au cum să fie înșelați.

În primul verset din carte scrie: „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să le arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând" (Apocalipsa 1:1). Nu ca să ne arate doar ce se va întâmpla în ultimii șapte ani, ci lucrurile care o să se întâmple în curând, care ne afectează și pe noi, robii Lui, și pe cei din primul secol, și pe toți robii Lui de pe parcursul istoriei.

Scopul pentru care ne-a fost dată această carte este ca să ne atenționeze, să ne spună dinainte ce se va întâmpla, să nu fim luați prin surprindere, să înțelegem ce se întâmplă în spatele cortinei și, bineînțeles, să ne arate gloria noii creații în care vom împărăți împreună cu Domnul Isus o veșnicie.

Toate acestea se vor întâmpla curând, adică repede, repede din perspectiva lui Dumnezeu, nu din perspectiva noastră. De acest cuvânt se leagă de obicei preteriștii și spun că s-a împlinit cartea în primul secol. Nu despre aceasta este vorba. La finalul cărții, în Apocalipsa 22, Domnul Isus spune: „Iată, Eu vin curând" (Apocalipsa 22:12), vin repede, „și răsplata Mea este cu Mine, ca să-i dau fiecăruia după fapta lui" (Apocalipsa 22:12). Domnul Isus nu i-a răsplătit încă fiecăruia după fapta lui. Nu a făcut aceasta. Este vorba de a doua Lui venire în glorie, de la finalul istoriei, și spune că va veni repede. Deci toate evenimentele acestea, din perspectiva lui Dumnezeu, se desfășoară repede.

Chiar cuvântul acesta este o încurajare pentru credincioși. Aceasta este menirea acestui cuvânt: să-i încurajeze să rabde până la capăt și să rămână în credință până la capăt. Aceasta este menirea acestui cuvânt. „Hai, mai rabdă un pic. Eu vin repede. Eu vin repede." Se aplică fiecărei generații de credincioși. Fiecare generație de credincioși Îl așteaptă pe Domnul să vină, pentru că Domnul le-a spus că vine repede. Iar fiecare creștin, când citește „Iată, Eu vin curând" (Apocalipsa 22:12), adică „Eu vin repede", și că lucrurile acestea se vor întâmpla repede, se gândește că Domnul este aproape. Domnul vine. Este încurajat: „Hai că mai rabd un pic, că Domnul vine în curând. Vine repede. Așa a promis."

Așa se și încheie cartea Apocalipsa: „Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând!»" (Apocalipsa 22:20) „Eu vin repede", din nou, ca o încurajare. Iar răspunsul nostru trebuie să fie: „Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20)

În concluzie, scopul cărții, scopul lucrurilor descrise în ea, nu este să ne arate ce se va întâmpla în ultimii șapte ani. Nu despre aceasta este vorba. Scopul acestei cărți este să ne încurajeze, să înțelegem că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile acestea. Domnul Isus este în control. El are autoritate peste toată creația. Chiar dacă fiara ne persecută în tot veacul acesta, noi suntem biruitori. Noi suntem adevărații biruitori. Noi am biruit fiara prin loialitatea noastră față de Hristos. Am biruit-o, o biruim și o vom birui. Și ne așteaptă un viitor glorios. Biruitorii vor împărăți o veșnicie în prezența lui Dumnezeu, în comuniune perfectă cu Dumnezeu, împreună cu Domnul Isus, pe un pământ nou, în care nu va mai fi păcat și nu va mai fi niciun păcătos.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

09

APOCALIPSA 1:20

CELE 7 STELE ȘI CELE 7 SFEȘNICE DE AUR

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 1:20

Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici, și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici.

APOCALIPSA 1:20

• • •

APOCALIPSA 1:20

TAINA CELOR ȘAPTE STELE ȘI A CELOR ȘAPTE SFEȘNICE DE AUR

După ce Domnul Isus i-a spus lui Ioan să scrie ce a văzut, acum îi dezvăluie aceste două taine: ce reprezintă cele șapte sfeșnice de aur și ce reprezintă cele șapte stele.

Vreau să începem cu cele șapte stele. Ce înseamnă că sunt îngerii celor șapte biserici? Nu cred că are cineva o interpretare infailibilă cu privire la cine sunt acești șapte îngeri, deci nu vreau să petrec foarte mult timp aici. Mi-am bătut mult capul cu bucata asta, dar nu vreau să vă fac și vouă capul mare.

Interpretarea cea mai răspândită este că cei șapte îngeri sunt slujitorii bisericii. Cuvântul grecesc tradus prin „înger" înseamnă „mesager" și, de aici, majoritatea au ajuns la concluzia că sunt mesagerii celor șapte biserici, adică, probabil, slujitorii celor șapte biserici. Și eu am crezut asta foarte mult timp, până când am început să studiez mai atent cartea Apocalipsa și să văd că interpretarea asta nu are niciun sens.

Nu pot să cred că e vorba de slujitorii bisericii doar pentru simplul fapt că acel cuvânt din original înseamnă și „mesager". Nimic nu-mi dă voie să fac asta. În primul rând, cuvântul de aici este folosit de foarte puține ori pentru mesagerii umani. În cea mai mare parte a Scripturii, cuvântul acesta se referă la îngeri.

Un motiv important pentru care cred că interpretarea aceasta nu funcționează este că, atunci când Domnul Isus le trimite cele șapte epistole celor șapte biserici, Se adresează îngerului bisericii. La fiecare biserică în parte — Efes, Smirna, Sardes, Laodiceea — la început se spune: „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i" (Apocalipsa 2:1). Ce facem când Domnul îi spune îngerului unei biserici: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort" (Apocalipsa 3:1)? Dacă noi credem că este vorba despre slujitorii bisericii, este slujitorul responsabil pentru întreaga biserică? Nu ar avea sens.

Slujitorul, pastorul, prezbiterul din acea biserică este responsabil pentru faptul că unii curveau cu Izabela? Nu se poate. Prezbiterul nu poate fi tras la răspundere pentru faptele celor care poate că nici măcar nu erau creștini, pentru că, în cartea Apocalipsa, doar biruitorii sunt creștinii adevărați. În adunări existau și oameni care nu erau născuți din nou. Dacă tu nu asculți, nu am cum să fiu judecat în locul tău.

Dacă credem că îngerii de aici sunt slujitorii bisericilor, pentru că ei sunt mesagerii Cuvântului lui Dumnezeu, înseamnă că ei sunt responsabili pentru faptele fiecărui individ din adunare. De exemplu, îngerului bisericii din Pergam îi spune: „Dar am ceva împotriva ta" (Apocalipsa 2:14). Ai ceva împotriva cui? Ca slujitor, ca prezbiter?

În Apocalipsa capitolul 3, îngerului bisericii din Sardes, Domnul îi spune: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu!" (Apocalipsa 3:2) Și apoi îi spune: „Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine" (Apocalipsa 3:3). Adică Domnul îl trage la răspundere pe prezbiterul bisericii? Îi spune prezbiterului bisericii că nu i-a găsit faptele desăvârșite și de aceea îl va judeca? Pentru mine nu are niciun sens.

Un alt motiv pentru care interpretarea cu mesagerii umani nu are sens este că, în întreaga carte a Apocalipsei, îngerii sunt ființe duhovnicești. Nicăieri nu e vorba de oameni. Niciun înger din cartea Apocalipsa nu se referă la un mesager uman.

O să vă dau o altă interpretare, o interpretare la care am ajuns în urma unui studiu foarte lung și a multor bătăi de cap. Vă asigur că am citit o grămadă de comentarii, dar niciunul nu a fost atât de convingător ca interpretarea la care am ajuns în urma unui studiu propriu. Nu știu cine interpretează așa cele șapte stele. Nu trebuie să fiți neapărat de acord cu mine. Vă spun doar că, pentru mine, are foarte mult sens, are mult mai mult sens decât să zic că sunt mesageri umani.

Interpretarea la care am ajuns este că se referă la duhurile din spatele celor șapte tipuri de biserici. Ce înseamnă asta? Cele șapte sfeșnice țin de partea materială; cele șapte stele, cei șapte îngeri, țin de partea spirituală din spatele lumii materiale. Asta vedem mereu în cartea Apocalipsa: vedem aceste două lumi paralele și vedem mereu în Scriptură că în spatele acestei lumi materiale există o lume spirituală.

Ca să înțelegeți mai bine ce vreau să spun, în Apocalipsa 16:5 îl găsim pe îngerul apelor vorbind și lăudându-L pe Dumnezeu. Ce înseamnă asta? Înseamnă că există un înger al apelor. E vorba de lumea spirituală din spatele lumii materiale.

Pentru mine are mult mai mult sens ca Domnul Isus, când trimite cele șapte epistole către cele șapte biserici, să Se adreseze duhului din spatele acelei biserici, duhului acelui tip de biserică. Duhul bisericii din Sardes. Nu vorbește cu biserica, vorbește cu îngerul bisericii, adică acel înger reprezintă acea biserică. Și, atunci când Domnul îl trage la răspundere pe îngerul bisericii, trage la răspundere, de fapt, întreaga biserică, acest tip de biserică. Asemenea adunări locale există și astăzi: au duhul bisericii din Efes și și-au părăsit dragostea dintâi.

Pentru mine are mult mai mult sens asta decât interpretarea că sunt mesageri umani. Chiar dacă interpretarea asta pare mai complicată, are mai mult sens în contextul cărții Apocalipsa, dacă rămânem la structura cărții și lăsăm Scriptura să ne vorbească. Chiar dacă nu înțelegem noi totul, nu avem voie să deviem de la ea pentru că nu are sens în capul nostru și să începem să spunem lucruri care nu sunt acolo, care nu au sens.

• • •

APOCALIPSA 1:20

CELE ȘAPTE SFEȘNICE SUNT ȘAPTE BISERICI

Trecem la lucruri mai ușor de înțeles. Cele șapte sfeșnice de aur sunt șapte biserici. Vreau să răspundem la două-trei întrebări: de ce sunt șapte? De ce sunt cele șapte biserici comparate cu niște sfeșnice? Și de ce sunt din aur?

Încep cu prima întrebare: de ce sunt șapte? Cifra șapte în cartea Apocalipsa reprezintă mereu ceva desăvârșit, ceva deplin. Mereu. Nu e folosită niciodată la nimereală. E folosită cu un scop precis: reprezintă ceva desăvârșit. Șapte duhuri, șapte coarne, șapte ochi, șapte peceți, șapte trâmbițe, șapte potire și așa mai departe. Mereu cifra șapte va reprezenta același lucru. Nu poate să reprezinte aici ceva și în altă parte altceva.

Deci, chiar dacă inițial cartea Apocalipsa este trimisă unor biserici locale din Asia Mică din primul secol, mesajul ei este unul universal. Nu e limitat în timp și spațiu. Cele șapte biserici reprezintă plinătatea epocii Bisericii, adică întreaga perioadă a Bisericii, de la prima venire a Domnului Isus până la a doua venire, unică și vizibilă, nu în două faze, nu pe ascuns, nu invizibil, nu vizibil doar pentru credincioși; a doua venire unică și vizibilă despre care se vorbește în toată Scriptura, când Domnul va veni să aducă mântuirea celor ce sunt ai Lui și să-i judece pe cei ce nu sunt ai Lui.

Pe lângă asta, aceste șapte biserici sunt și șapte tipuri de adunări pe care le vom găsi mereu în epoca Bisericii. Unii au încercat să spună că sunt și anumite perioade din istoria bisericii, adică Efes reprezintă Biserica primară, Smirna, Biserica de după perioada Bisericii primare și așa mai departe. Cred că asta e o

interpretare forțată. Cele șapte biserici reprezintă plinătatea epocii Bisericii, dar sunt și șapte tipuri de adunări pe care le vom găsi mereu în epoca Bisericii.

Orice adunare din orice secol trebuie să se cerceteze când citește mesajele Domnului Isus către cele șapte biserici. Observați că mereu la final spune: „Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul" (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22). Domnul Isus spune la finalul cărții: „Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici" (Apocalipsa 22:16). Domnul Isus a trimis această descoperire pentru biserici până când va veni El ca să răsplătească fiecăruia după faptele lui (Apocalipsa 22:12).

Mereu, pe parcursul istoriei, au existat și există până astăzi adunări care și-au pierdut dragostea dintâi, cum e biserica din Efes. Acea adunare trebuie să citească mesajul Domnului Isus pentru biserica din Efes și să se pocăiască. Tot timpul au existat adunări persecutate, cum e biserica din Smirna. Credincioșii din ele pot să citească, la rândul lor, încurajările Domnului Isus de acolo și să fie îmbărbătați. Sunt adunări cărora le merge numele că trăiesc, dar sunt moarte, și așa mai departe. Nu mai zic de Laodiceea. Azi e plin de adunări de tip Laodiceea, care cred că sunt bogate și nu au nevoie de nimic și, de fapt, sunt sărace, pierdute și nu Îl cunosc pe Domnul Isus. Tot timpul, pe întreaga perioadă a Bisericii, au existat aceste tipuri de adunări locale.

A doua întrebare era de ce sunt comparate bisericile cu șapte sfeșnice. În primul rând, aici nu e primul loc unde găsim sfeșnice de aur. Găsim și în Vechiul Testament un sfeșnic cu șase brațe care trebuia pus în Cortul Întâlnirii. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise: „Să faci un sfeșnic din aur curat; sfeșnicul acesta să fie

făcut din aur bătut" (Exodul 25:31). La fel, un sfeșnic de aur. Apoi, la construirea templului, spune că Solomon a făcut zece sfeșnice de aur, cinci la dreapta și cinci la stânga, înaintea Locului Preasfânt (1 Împărați 7:49). Mai găsim un sfeșnic de aur în viziunea lui Zaharia: „M-am uitat, și iată că este un sfeșnic cu totul de aur" (Zaharia 4:2).

Nu e primul loc unde găsim simbolul sfeșnicului și e foarte simplu să înțelegem de ce Domnul alege acest simbol pentru cele șapte biserici dacă înțelegem care e menirea unui sfeșnic. Menirea și scopul unui sfeșnic. Care e rolul sfeșnicului? Să lumineze. Atât de simplu. Biserica este lumina lumii. Acesta este rolul ei pe acest pământ: să fie lumină. Tocmai de aceea cele șapte biserici sunt comparate cu șapte sfeșnice.

În Ioan 8:12 spunea Domnul Isus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții". Adică cine Îl urmează pe El luminează și el, la rândul lui, umblă în lumină. Și cine Îl urmează pe El? Biserica Lui. În Ioan 9:5, Domnul Isus spunea: „Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii". El a plecat din lume. Cine e acum în lume? Biserica Lui. Biserica Lui reflectă Lumina Lui.

În Matei 5 le spunea creștinilor: „Voi sunteți lumina lumii" (Matei 5:14). În Ioan 8:12 spune: „Eu sunt Lumina lumii". În Ioan 9:5: „Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii". În Matei 5 le spune creștinilor, celor ce Îl urmează: „Voi sunteți lumina lumii" (Matei 5:14). Isus e Lumina și noi suntem lumină pentru că Isus nu mai e în lume acum, dar e în noi, în fiecare credincios născut din nou. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8:9).

Vreau să vă arăt ceva interesant. Isaia 49 este o prorocie despre Mesia. Dumnezeu vorbea despre Robul Său, despre Mesia: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului" (Isaia 49:6). Te pun să fii Lumina neamurilor. Este vorba despre Isus. El este Lumina neamurilor, El duce mântuirea până la marginile pământului.

În Faptele Apostolilor 13:47 este vorba despre Pavel și Barnaba. Ei au zis: „Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.»" Deci, până la urmă, cine este Lumina neamurilor? Isus este Lumina neamurilor și noi suntem lumina neamurilor. Biserica Lui este lumina neamurilor. Pavel și Barnaba nu spuneau aici că ei sunt Mesia. Nu, ci Hristos, prin ei, aducea lumina neamurilor și mântuirea până la marginile pământului. Așadar, Isus este Lumina neamurilor, iar noi, Biserica, suntem lumina neamurilor.

În Matei 5:14–16 citim: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă". Adică dacă lumina e în voi, nu are cum să nu se vadă. „Și oamenii nu aprind lumina ca s-o pună sub obroc", adică s-o acopere, „ci o pun în sfeșnic și le luminează tuturor celor din casă". „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri". Pentru că știu că suntem creștini, știu ai Cui suntem. Deci nu ai cum să zici că ești lumină, dar nu luminezi, pentru că

o cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și nu aprinzi lumina ca să o acoperi. O pui în sfeșnic și le luminează tuturor celor din casă.

În Romani 13, apostolul Pavel ne explică mai exact ce înseamnă să luminezi: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua" (Romani 13:12). Pavel vorbește aici într-un mod metaforic. Noaptea este veacul acesta, ziua este veacul viitor, când va veni Domnul Isus. El este Luceafărul strălucitor de dimineață (Apocalipsa 22:16). Apoi vin niște îndemnuri: „Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în bețiii, nu în curvii și în fapte de rușine, nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos" (Romani 13:12–14). Ce frumos spune: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos" (Romani 13:14). Adică oamenii să-L vadă pe Hristos în voi. Comportați-vă la fel cum S-a comportat și El. Fiți ca El în lumea asta. Și asta zice și apostolul Ioan: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus" (1 Ioan 2:6).

Deci: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos" (Romani 13:14). Și continuă Pavel: „Și nu purtați grijă de firea pământească, așa încât să-i treziți poftele!" (Romani 13:14) Asta e datoria noastră: să nu mai purtăm grijă de firea pământească, ca să-i trezim poftele, să nu o mai acceptăm și să ne îmbrăcăm în Domnul Isus Hristos. De ce? Ca să fim lumini în lume. Ca lumina Lui să se vadă în noi.

Dacă mărturia unei biserici în lume se stinge, se stinge și lumina ei. Nu mai luminează. Nu mai face ce a fost făcută să facă. Sfeșnicul nu mai luminează. Nu mai face ce trebuie să facă. Nu își mai împlinește scopul pentru care a fost creat. Și atunci nu

mai luminează. Și dacă un sfeșnic nu mai luminează, e nefolositor. Este ceea ce spune și în Matei 5. Dacă sarea își pierde gustul, nu rămâne decât să fie călcată în picioare de oameni (Matei 5:13).

Tot așa, o biserică, dacă își pierde mărturia în lume, se stinge lumina ei și Domnul o va judeca. Domnul o va judeca pentru că nu își mai împlinește scopul pe pământ. Despre asta e vorba în Apocalipsa 2:5. Îi spune bisericii din Efes: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi! Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești". Deci, atunci când o biserică nu își împlinește rolul de a fi lumină pe pământ, Domnul Isus o va judeca. Îi va lua sfeșnicul. Adunarea aceea va înceta să mai existe și exact asta s-a întâmplat în istorie cu biserica din Efes. O adunare stricată, fără mărturie, nu mai poate fi numită Biserica Lui. Face de râs Numele Lui.

Cred că e destul de clar de ce cele șapte biserici sunt comparate cu șapte sfeșnice. Rămâne întrebarea: de ce șapte sfeșnice de aur? De ce sunt din aur? Cel mai probabil sunt din aur pentru că aurul arată spre ceva curat, ceva rezistent, ceva valoros. Biserica Domnului Isus este cel mai valoros, cel mai curat și cel mai rezistent lucru din lumea asta. Ideologiile umane vor pieri, dar Biserica lui Dumnezeu va rămâne veșnic.

Despre Dumnezeu, Pavel spunea: „A Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin!" (Efeseni 3:21)

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

10

APOCALIPSA 2–3

CELE 7 BISERICI: INTRODUCERE | ÎNGERII CELOR 7 BISERICI

TEXTUL CITIT
INTRODUCERE LA CELE ȘAPTE BISERICI

Înainte de a analiza cele șapte biserici, este necesară o scurtă introducere despre structura fiecărui mesaj, deoarece aceleași elemente se repetă.

• • •

APOCALIPSA 2–3
FIECARE MESAJ ESTE ADRESAT ÎNGERULUI BISERICII

În primul rând, vedem că fiecare mesaj este adresat îngerului bisericii: „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i" (Apocalipsa 2:1).

Mesajul îi este adresat îngerului bisericii. Știm din capitolul 1 că acești îngeri sunt cele șapte stele pe care Domnul Isus le ține în mâna dreaptă, adică are autoritate asupra lor. Asta înseamnă mâna dreaptă.

Trebuie să ne amintim că Apocalipsa este o carte plină de simboluri. În viziunea din capitolul precedent, Ioan nu ni L-a prezentat pe Domnul Isus așa cum este El acum, în realitate. Ne-a prezentat niște simboluri care să ne facă să ne gândim la anumite caracteristici ale Lui.

Țineți minte că, tot în această viziune, Domnul Isus pune mâna dreaptă peste Ioan, adică îi dă autoritate să stea în picioare înaintea Lui. Unde erau stelele atunci? Ce a făcut, a dat drumul la stele? Ioan spune că Domnul Isus pune mâna dreaptă peste el și, în mesajul către biserica din Efes, spune că El ține cele șapte stele în mâna dreaptă. A dat drumul la stele și a pus mâna dreaptă peste Ioan? Absolut nu.

Trebuie să ținem cont de genul literar în care este scrisă cartea Apocalipsa, de la primul până la ultimul capitol. Nu trebuie să uităm asta. Este o carte plină de simboluri. Ne descrie prin mai multe simboluri o realitate spirituală. De aceea este foarte important să ținem cont de lucrul acesta.

• • •

APOCALIPSA 1:20
CINE SUNT ÎNGERII CELOR ȘAPTE BISERICI

Este necesar să precizăm pe scurt cine sunt îngerii celor șapte biserici. Varianta cea mai răspândită printre comentatori — și eu cred că mulți au luat-o unii de la alții — este că sunt mesageri umani, pentru că termenul din original pentru „înger" se traduce prin „mesager" și mai este folosit de foarte puține ori în Biblie pentru un mesager uman.

O altă variantă ar fi că sunt îngeri păzitori, un fel de îngeri păzitori ai bisericii. Sau pot fi îngeri care duc la îndeplinire judecata lui Dumnezeu. Asta vedem în toată cartea Apocalipsa: când Dumnezeu judecă, Își trimite îngerii. Și asta vedem, de fapt, în toată Scriptura.

Problema cu interpretările acestea este că nu sunt consecvente, nu se leagă cu ce va spune Domnul Isus după aceea. Cum adică: îngerului bisericii scrie-i că ai ceva împotriva lui? Sau: pastorului bisericii scrie-i că ai ceva împotriva lui?

Unii o să zică: „Nu, Domnul Isus a trimis epistola să fie citită de către pastor." Dar nu asta scrie. Mesajul îi este adresat îngerului bisericii. Deci aceste șapte biserici au șapte îngeri. A spus mai devreme Domnul Isus apostolului Ioan cine sunt ei: sunt legați de biserică, fiecare biserică are un înger, și Domnul trimite mesajul către îngerul acelei biserici. Nu avem voie să ajungem noi să sucim textele, să facem schimbări din acestea: „Stai că e pentru o echipă." De unde? Cum ajungi la concluzia aceasta?

Chiar dacă termenul din original pentru înger, mesager, este folosit și pentru mesager uman de foarte puține ori în Scriptură, în cartea Apocalipsa nu este folosit niciodată pentru oameni. În genul literar apocaliptic, oamenii sunt mereu separați de duhuri. Vedem asta și în Ezechiel, când are o viziune cu slava lui Dumnezeu: Dumnezeu i se adresează cu „fiul omului" (Ezechiel 2:1). De ce? Îl separă de celelalte ființe. Fiul lui Adam. Aceștia sunt alții, sunt altceva, au o altă esență.

Și în cartea Apocalipsa, în capitolul 14, vedem o grămadă de îngeri și, încă o dată, vedem un Fiu al omului care vine pe norii cerului (Apocalipsa 14:14). Deci fiii oamenilor sunt separați de acești mesageri care sunt duhuri. Aceștia sunt fiii lui Adam și aceștia sunt îngeri. Nu există nici cel mai mic indiciu că ar fi vorba de mesageri umani. Nici nu ar trebui să existe vreo dezbatere cu privire la asta.

Dacă ar fi așa, înseamnă că Domnul îl trage la răspundere pe mesagerul acela uman pentru toată biserica: „Știu faptele tale" (Apocalipsa 2–3). De ce îi spune îngerului bisericii, mesagerului uman, pastorului că îi cunoaște faptele și îi cere să se pocăiască? Același lucru este valabil și dacă vrem să spunem că sunt un fel de îngeri păzitori ai bisericii. De ce să-l tragă la răspundere pe îngerul păzitor pentru ce se întâmplă în adunare? Domnul se adresează îngerului bisericii.

O altă formă în care este folosit termenul „înger" în Biblie, o singură dată, este cu sensul de „duh". Și aceasta are sens, pentru că îngerii sunt duhuri, dar nu au trup. Asta s-a întâmplat după ce apostolul Petru fusese eliberat din închisoare de către un înger. Se duce să bată la poartă acolo unde erau ucenicii. Și scrie așa: „A cunoscut glasul lui Petru și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții. «Ești nebună!», i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: «Este îngerul lui.»" (Faptele Apostolilor 12:14–15)

Evident că ucenicii aceștia nu se refereau că este îngerul păzitor al lui Petru. Nu are nicio legătură. Se referă la duhul lui. Cel mai probabil au crezut că a fost omorât, știau că era la închisoare și au crezut că a fost omorât: a venit duhul lui, manifestat vizibil. Inclusiv aici este folosit cuvântul „înger".

Acesta este, cred, sensul cuvântului „înger" și aici, la îngerii bisericilor. Dacă înlocuim „înger" cu „duh", totul are sens și nu mai este nicio contradicție. Se referă la duhul acelui tip de biserică. Domnul vorbea cu acea biserică în întregul ei: „Știu faptele tale", „iată ce am împotriva ta" (Apocalipsa 2–3). Îngerul bisericii, duhul acelui tip de biserică, reprezintă acea biserică.

Este ca și cum sfeșnicele, care reprezintă cele șapte biserici, sunt pe pământ, iar cele șapte stele, adică îngerii celor șapte biserici, sunt în cer, adică reprezintă lumea spirituală. Este o legătură directă între cele șapte biserici și îngerii celor șapte biserici, o legătură pe care nu avem voie să o separăm. Nu înțelegem? Nu înțelegem, asta e, dar nu avem voie să separăm.

În cartea Apocalipsa, toate lucrurile materiale au în spatele lor o realitate spirituală. Un alt exemplu este îngerul apelor din Apocalipsa 16 (Apocalipsa 16:5). În capitolul 5 scrie că toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri Îl laudă pe Dumnezeu. Ce înseamnă asta? Câinii, pisicile, găinile, peștii, păsările vorbesc: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava" (Apocalipsa 5:13). Asta spun câinii și pisicile? Este un limbaj metaforic care vrea să ne transmită un mesaj: Dumnezeu este Suveranul universului.

Când spune „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i" (Apocalipsa 2:1), se referă la toată biserica și la acel tip de biserică. Nu am găsit alte cuvinte mai potrivite și mai simple. Îngerul bisericii este duhul din spatele acelui tip de biserică, duhul care reprezintă acel tip de biserică.

Știu, este mai ușor să mergem cu mulțimea și să spunem că sunt mesageri umani, să nu ne mai batem capul, sau să spunem că nu contează atât de mult. Într-adevăr, nu este ceva ce ține de mântuire și ideea principală se înțelege chiar dacă nu înțelegi cine sunt îngerii: înțelegi că mesajul este pentru toată biserica. Dar nu cred că asta ne dă voie să facem ce vrem cu textul. Trebuie să extragem înțelegerea din text.

Această precizare este importantă pentru înțelegerea fiecărui mesaj adresat celor șapte biserici. Deci acesta este primul lucru pe care îl vedem în fiecare mesaj adresat celor șapte biserici: mesajul este adresat îngerului bisericii.

• • •

APOCALIPSA 2–3

PREZENTAREA DOMNULUI ISUS ÎN FIECARE MESAJ

Al doilea lucru pe care îl vedem la fiecare biserică este prezentarea Domnului Isus. Lucrul de care trebuie să ținem cont este că nu alege la nimereală cum Se prezintă fiecărei biserici. Are legătură directă cu ce spune în mesajul către acea biserică.

De exemplu, îngerului bisericii din Sardes i se prezintă așa: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele" (Apocalipsa 3:1). Și după aceea: „Știu faptele

tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort" (Apocalipsa 3:1). Eu am Duhul Sfânt, Eu pot să îți dau viață, tu ești mort, viața este la Mine. Asta este ideea.

Îngerului bisericii din Tiatira îi zice: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă" (Apocalipsa 2:18). Ce înseamnă că are ochii ca para focului? Că vede totul, pătrunde totul și judecă cu dreptate. Despre asta este vorba în mesajul pe care i-l adresează bisericii din Tiatira: Domnul o va judeca pe Izabela și pe cei ce au preacurvit cu ea.

Prezentarea pe care o face Domnul Isus fiecărei biserici are legătură cu mesajul pe care i-l adresează. Și este foarte interesant că la două biserici, când Se prezintă, spune că El are cele șapte stele. Bisericii din Efes îi zice: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur" (Apocalipsa 2:1). Care este mesajul către biserica din Efes? Dacă nu te pocăiești, îți voi lua sfeșnicul din locul lui (Apocalipsa 2:5). Îți voi stinge lumina. Are legătură directă cu felul în care Se prezintă: Eu umblu prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, Eu știu tot ce se întâmplă, Eu țin cele șapte stele în mâna dreaptă, Eu am autoritate peste bisericile Mele.

Și în Apocalipsa 3:1: „Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele»". Cele șapte Duhuri, știm că se referă la Duhul Sfânt. Dar sunt menționate și cele șapte stele. „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort". Din nou, ca și în Efes, are legătură cu viața bisericii, cu lumina ei și în special cu partea spirituală. La ambele Se prezintă ca Cel ce are cele șapte stele și ambele erau pe moarte. Deci stelele acelea au legătură cu

viața bisericii, cu lumina bisericii. Este ca și cum Domnul spune: Eu știu tot ce se întâmplă în bisericile Mele și am autoritate spirituală peste ele. Eu am autoritate și peste lumea fizică, și peste lumea spirituală. Asta este ideea.

• • •

APOCALIPSA 2–3
STRUCTURA MESAJELOR CĂTRE CELE ȘAPTE BISERICI

Mai departe, al treilea lucru este că tuturor le spune ceva bun după ce Se prezintă, dacă are ceva bun de spus. Laodiceei, de exemplu, nu are nimic bun de spus.

Al patrulea lucru este mustrarea. Le mustră, le cheamă la pocăință, din nou, dacă are ceva de mustrat. La Smirna și Filadelfia nu găsim nicio mustrare.

Al cincilea lucru: la toate găsim o chemare la pocăință sau o încurajare, unde nu este nimic de mustrat.

Al șaselea lucru: la final găsim mereu promisiuni pentru cei biruitori. „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu" (Apocalipsa 3:12). „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie" (Apocalipsa 3:21). Și așa mai departe. Sunt promisiuni pentru biruitori.

Vedem clar că în fiecare adunare sunt oameni mântuiți și oameni nemântuiți. Cei mântuiți, cei născuți din nou, scriși în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, în toată cartea, aceștia sunt biruitorii (Apocalipsa 13:8; 17:8). Sunt numiți biruitori pentru că au biruit lumea, au biruit fiara (1 Ioan 5:4–5; Apocalipsa 15:2). Așa se numesc în toată cartea doar cei născuți

din nou. Și doar ei vor asculta îndemnurile Domnului Isus. Doar ei vor birui. Ei au biruit deja și vor birui. Au biruit prin credință. Asta spune apostolul Ioan: „Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" (1 Ioan 5:5) Și vor birui. Este ceva ce s-a întâmplat deja și se întâmplă. Biruitorii din viitor au biruit deja acum.

Promisiunile acelea nu le sunt făcute oamenilor pentru că își dau toată străduința, ca și cum mântuirea ar fi prin fapte. Cei născuți din nou își vor da toată silința până la capăt și vor asculta de Domnul Isus, dar nu ca să fie mântuiți, ci pentru că au fost mântuiți, pentru că au fost scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Despre textele care spun că mântuirea se pierde se discută foarte mult. Alții, mai vicleni, mai moderni, nu spun că se pierde mântuirea, ci că îți pierzi credința, te pierzi tu pe traseu, ceva de genul acesta. Este adevărat că o credință se pierde: credința falsă, nu credința adevărată. Asta spune Domnul Isus în Matei 13, în pilda semănătorului. Mulți cred, primesc cu bucurie Cuvântul, stau până la o vreme (Matei 13:20–21). Asta nu înseamnă că au fost mântuiți. Ei nu fac parte dintre cei biruitori. Biruitorii sunt doar aceia care au luat Cuvântul și l-au primit cu adevărat. Doar ei vor asculta de îndemnurile Domnului Isus. Ceilalți nu ascultă, de aceea ajung apostați, ajung să se lepede.

• • •

APOCALIPSA 2–3

„CINE ARE URECHI SĂ ASCULTE CE LE ZICE BISERICILOR DUHUL”

Al șaptelea lucru: ni se spune mereu: „Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul” (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22). Atenție mare: nu bisericii din Sardes, nu bisericii din Laodiceea, ci bisericilor.

Cele șapte biserici reprezintă plinătatea epocii Bisericii, de aceea sunt șapte, și în același timp sunt șapte tipuri de biserici care vor exista mereu în toată epoca Bisericii. Deci ce spune Domnul la final este și pentru noi.

La sfârșitul cărții Apocalipsa, când Domnul Isus spune că a trimis îngerul Său să adeverească aceste lucruri pentru biserici, nu spune pentru bisericile din Asia Mică, ci spune pentru biserici (Apocalipsa 22:16). În același capitol spune că El va veni și va da fiecăruia după fapta lui (Apocalipsa 22:12). Vorbește despre revenirea Lui. Deci lucrurile acestea pe care le avem scrise sunt ca să le citim și să ascultăm de ele până la venirea Lui. Sunt pentru biserici, pentru toate bisericile din toată epoca Bisericii.

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul

APOCALIPSA 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

11

APOCALIPSA 2:1–7

BISERICA DIN EFES

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 2:1–7

Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:

'Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu-i poți suferi pe cei răi, că i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși.

Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.

Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.

Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi! Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.

Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.'

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul: «Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.

APOCALIPSA 2:1–7

• • •

APOCALIPSA 2:1
„ÎNGERULUI BISERICII DIN EFES SCRIE-I”

Acesta este mesajul adresat de Domnul Isus primei dintre cele șapte adunări. Chiar Domnul Isus explică semnificația celor șapte stele și a celor șapte sfeșnice: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici sau adunări, iar cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici sau adunări (Apocalipsa 1:20).

Îngerii celor șapte adunări sunt duhurile celor șapte adunări. Domnul Isus vorbește cu duhul adunării. Știu că sună ciudat, dar așa este cartea Apocalipsa: este foarte ciudată. În Apocalipsa 16 apare îngerul apelor; se referă la duhul apelor, care vorbește și Îl laudă pe Dumnezeu (Apocalipsa 16:5).

Dacă veți citi în cele mai multe comentarii, veți găsi că îngerii acestor adunări sunt identificați ca fiind prezbiterii. Am impresia, când citesc comentarii, că se iau toți unul după altul; parcă niciunul nu îndrăznește să meargă puțin mai înainte. Nu are cum să se refere la prezbiterii adunării. Domnul Isus nu-l trage la răspundere pe prezbiterul unei adunări pentru toate faptele pe care le fac cei din adunarea de acolo. E absurd.

Domnul vorbește cu adunarea ca un întreg. Vorbește cu duhul din spatele acelei adunări. Îngerului Bisericii din Efes îi spune: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi.” (Apocalipsa 2:4) Nu vorbește cu prezbiterul: „Prezbiterule, ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Vorbește cu adunarea ca un întreg. Adunarea ca un întreg este chemată la pocăință. Deci Domnul, când Se adresează îngerului adunării, Se adresează întregii adunări, Se adresează duhului din spatele acelei adunări.

Domnul Isus ține cele șapte stele în mâna dreaptă, adică are autoritate peste starea spirituală a adunărilor, peste cei șapte îngeri ai adunărilor. Și El este prezent în mijlocul adunărilor Lui. Asta înseamnă că El umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, care sunt cele șapte adunări. El nu este undeva departe, la distanță. El este prezent în mijlocul adunărilor Lui. El Își cercetează adunările, umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Acesta este mesajul: El are autoritate peste starea spirituală a adunărilor și El umblă prin mijlocul adunărilor Lui. El le cercetează, El știe ce se întâmplă în mijlocul adunărilor.

• • •

APOCALIPSA 2:2–3

„ȘTIU FAPTELE TALE, OSTENEALA TA ȘI RĂBDAREA TA”

În versetele 2 și 3 îi laudă pe cei din adunarea din Efes: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta.” (Apocalipsa 2:2) Sunt conștient de faptele tale, de osteneala ta, de răbdarea ta și de faptul că nu-i poți suferi pe cei răi. De ce sunt conștient? Pentru că Eu umblu prin mijlocul celor șapte sfeșnice. Eu știu tot ce se întâmplă.

„Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu-i poți suferi pe cei răi, că i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși.” (Apocalipsa 2:2) Asta trebuie să facă adunările: să-i pună la încercare pe cei ce vin și spun că sunt trimiși de Domnul Isus. Nu trebuie să-l crezi pe oricine vine și spune că este trimis de Hristos, oricine vine și pretinde că vorbește în Numele Lui, că este slujitorul Lui. Trebuie să-i cercetezi. Cum faci asta? După Scripturi. Se confor-

mează adevărului revelat în Scripturi sau aiurează? Așa îi verifici. Și trebuie să-i verifici. Este responsabilitatea ta, este responsabilitatea adunării să-i verifice pe cei care vin și spun că vorbesc în Numele Lui. Cu toții trebuie cercetați.

Domnul Isus nu Se supără. Nu este cum spun unii astăzi, că, dacă îi cercetezi pe ei, gata, L-ai hulit pe Duhul Sfânt, că ei sunt unșii Domnului. Nu. Aceia sunt direct niște șarlatani. Orice slujitor care vine și spune că el este unsul Domnului și n-ai voie să-l cercetezi, n-ai voie să spui nimic împotriva lui, este direct un șarlatan. Este un mincinos.

Apoi, în versetul 3, îi laudă pentru răbdarea lor: „Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit." (Apocalipsa 2:3) Îi felicită pentru răbdarea lor în suferințele pe care le-au îndurat de dragul Lui, pentru Numele Lui.

Până aici, toate bune și frumoase: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu-i poți suferi pe cei răi, că i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit." (Apocalipsa 2:2–3) Toate bune și frumoase. Iar acum vine partea proastă.

• • •

APOCALIPSA 2:4–5
„ȚI-AI PĂRĂSIT DRAGOSTEA DINTÂI"

Până acum le-a spus lucrurile bune. Acum ne spune lucrurile rele din acea adunare: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi." (Apocalipsa 2:4)

Aici foarte mulți creștini folosesc expresia aceasta în mod eronat. Se gândesc la niște sentimente, la sentimentele acelea pe care le aveam la început, la starea aceea pe care o aveam la început, când eram copil în credință. Nu. Nu o să mai fii niciodată copil în credință. Nu despre asta vorbește Domnul Isus aici.

Chiar El ne explică ce înseamnă dragostea dintâi. Trebuie doar să citim mai departe: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut." (Apocalipsa 2:5) Deci: ți-ai părăsit dragostea dintâi; adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Dragostea dintâi, faptele tale dintâi. Dragostea ta dintâi nu se mai vede în faptele tale. Asta este dragostea dintâi. Nu este un sentiment, nu este o stare de pioșenie în care mă aflam eu sau nu știu cum s-o numesc. „Ce bine era atunci, la început!" Nu despre asta este vorba. Este vorba de faptele dintâi.

Oamenii aceștia au făcut niște fapte la început pe care acum nu le mai făceau, niște fapte izvorâte din dragoste, pe care acum nu le mai făceau. Au devenit cumva formali în sensul acesta și au părăsit dragostea dintâi. Adică nu se mai vedeau roadele dragostei printre ei. Dragostea se manifestă în fapte. Ei deveniseră formali, deveniseră reci. Despre asta este vorba. Aveau învățătura corectă, toate erau bune, dar nu mai făceau faptele pe care le făceau la început, acele fapte izvorâte din dragoste.

Acum Domnul Isus îi cheamă să se întoarcă: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut." (Apocalipsa 2:5) Ți-ai părăsit dragostea dintâi, nu se mai vede acea dragoste în faptele tale, nu mai faci faptele dintâi. „Pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi!" (Apocalipsa 2:5) Domnul Isus ne explică clar la ce Se referă.

„Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apocalipsa 2:5) Avertizarea este că, dacă nu se pocăiesc, le va stinge lumina, în termeni mai populari. Nu-i va mai recunoaște ca adunarea Lui. Îi va lăsa în întuneric. Acea adunare va înceta să mai existe sau poate că va mai exista din punct de vedere fizic, dar El nu o va mai recunoaște ca fiind adunarea Lui. Îi va stinge lumina. Va lua sfeșnicul din mijlocul ei.

• • •

APOCALIPSA 2:6
„URĂȘTI FAPTELE NICOLAIȚILOR”

Domnul Isus continuă: „Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.” (Apocalipsa 2:6)

Nu știe nimeni cu exactitate care erau faptele nicolaiților. Cel mai probabil erau niște imoralități sau aveau legătură cu imoralitatea. Erau fapte care nu erau pe placul Domnului. Sunt multe păreri: că era șefia, că erau urmașii lui Nicolae și tot felul de idei. Dar în realitate nu știe absolut nimeni ce era cu nicolaiții aceștia. Ce știm sigur este că făceau ceva ce nu-I era plăcut Domnului.

• • •

APOCALIPSA 2:7

„CINE ARE URECHI SĂ ASCULTE CE LE ZICE BISERICILOR DUHUL”

„Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul.” (Apocalipsa 2:7) Observați: mesajul este pentru toate bisericile, nu doar pentru biserica din Efes. Ce le zice bisericilor — adunărilor, tuturor adunărilor — Duhul.

„Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 2:7) Raiul este acolo unde este prezența lui Dumnezeu. Dacă ești în prezența lui Dumnezeu, ești în rai. Pomul vieții, menționat și în Apocalipsa 22, este în Noul Ierusalim, adică acolo unde este prezența lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:2, 14). Aceasta este promisiunea pentru biruitori, pentru învingători: că vor avea viața veșnică în prezența lui Dumnezeu. Vor mânca din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.

Observați că aceste adunări sunt văzute și cu credincioși adevărați, și cu credincioși falși. Biruitorii sunt credincioși adevărați. Ei au biruit și vor birui. Vedem apoi în toată cartea Apocalipsa că Domnul îi cunoaște pe toți biruitorii dinainte de întemeierea lumii. Ei sunt scriși în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii (Apocalipsa 13:8; 17:8). Toți aceștia se vor afla printre biruitori la final. Ei au biruit și vor birui lumea prin credința în Evanghelie.

Este un sens în care noi deja am băut din apa vieții și am mâncat din pomul vieții atunci când am crezut Evanghelia și am primit Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este comparat cu o apă vie în Ioan 4 și Ioan 7 (Ioan 4:10, 14; 7:37–39). Domnul Isus ne-a dat să

bem din apa vie, adică din Duhul Sfânt. Ne-a botezat în Duhul Sfânt. Așa te afli printre biruitori: prin credința și loialitatea ta față de Hristos. Dacă crezi cu adevărat în Hristos, Îi vei fi loial până la moarte. Vei birui lumea, vei birui fiara, duhul antihrist din spatele lumii acesteia.

Aceștia sunt biruitorii fiarei în cartea Apocalipsa, iar cartea însăși ne arată cine sunt. Nu trebuie să ne gândim că Domnul Isus ne vorbește aici de o mântuire prin fapte. Nu așa biruim. Biruim prin credință, iar dacă avem o credință adevărată, vom birui până la capăt, ne vom afla printre biruitori.

„Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte." (Apocalipsa 12:11) Observați: nu prin fapte l-au biruit, ci prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor. I-au fost loiali lui Hristos până la moarte. Așa îl biruiești pe Satana. Așa biruiești lumea. Așa te vei afla printre biruitori, dacă ai crezut cu adevărat Evanghelia. Ai biruit și vei birui.

Promisiunile acestea pe care le face Domnul Isus adunărilor sunt pentru tine, care ai crezut cu adevărat Evanghelia. El îți va da să mănânci din pomul vieții. Este un sens în care ți-a dat deja să mănânci din pomul vieții, dacă ai crezut cu adevărat Evanghelia. Ai viața veșnică și vei avea viața veșnică.

Îi avem descriși aici pe biruitori: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos." (Apocalipsa 12:17) Aceștia sunt biruitorii. Așa sunt descriși: ca unii care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. Nu sunt mântuiți pentru că păzesc poruncile lui

Dumnezeu. Ei așa trăiesc. Aceasta este starea lor naturală, normală acum: păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus.

„Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat." (Apocalipsa 13:8) Aceștia sunt biruitorii: cei care sunt scriși de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat. Ei nu se închină fiarei.

Biruitorii aceștia mai sunt numiți în cartea Apocalipsa locuitori ai cerului (Apocalipsa 12:12; 13:6). Doar locuitorii pământului se închină fiarei, cei care nu vor fi mântuiți niciodată, cei care aparțin lumii acesteia, cei care se închină fiarei, care au semnul ei pe frunte și îi aparțin fiarei.

„Și locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni." (Apocalipsa 17:8) Deci doar cei nemântuiți, locuitorii pământului, care nu vor fi mântuiți niciodată, care nu au biruit și nu vor birui lumea prin credință, doar ei se miră de fiară, o urmează și iau semnul ei. Cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii vor birui fiara. Ei sunt biruitorii.

Avem o imagine cu ei în glorie: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei." (Apocalipsa 15:2) Ei nu s-au supus fiarei. Ei au semnul lui Dumnezeu pe frunte, Numele Tatălui și Numele Mielului (Apocalipsa 7:3; 14:1). Aceștia sunt biruitorii. Lor le sunt făcute aceste promisiuni de fiecare dată când Domnul spu-

ne: „Celui ce va birui.” (Apocalipsa 2–3) Promisiunile sunt pentru ei, pentru biruitorii aceștia scriși în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, pentru aleșii lui Dumnezeu.

În adunări sunt oameni credincioși și oameni necredincioși. Așa sunt prezentate adunările de Domnul Isus în cartea Apocalipsa. Doar cei biruitori, doar cei ce au crezut cu adevărat Evanghelia, care Îl urmează pe Domnul Isus cu adevărat și Îl vor urma până la capăt, doar lor le sunt făcute aceste promisiuni. Restul nu au crezut cu adevărat Evanghelia. De aceea nu au biruit. Așa trebuie înțeleși biruitorii din cartea Apocalipsa. Nu că biruiesc ei prin faptele lor.

Altă imagine cu biruitorii o avem în Apocalipsa 20: „Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. […] Aceasta este întâia înviere.” (Apocalipsa 20:4–5) Aceștia sunt toți credincioșii din toate timpurile.

Învierea spirituală: dacă ai înviat cu adevărat din punct de vedere spiritual, dacă ai crezut cu adevărat Evanghelia și ai fost născut din nou, nu te vei închina fiarei și icoanei ei și nu vei primi semnul ei pe frunte sau pe mână. Vei păstra mărturia lui Isus până la capăt. Îți vei da și viața, nu-ți vei iubi viața chiar până la moarte. Îi vei fi loial lui Hristos și Cuvântului lui Dumnezeu.

Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere!" (Apocalipsa 20:6) Adică de nașterea din nou, de învierea spirituală. „Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

APOCALIPSA 20:6

Aici avem un rezumat al veacului acestuia în care Evanghelia avansează la neamuri. Neamurile aud Evanghelia, cei ce o cred cu adevărat sunt aduși la viață și încep să împărățească din punct de vedere spiritual cu Hristos. A doua moarte nu mai are nicio putere asupra lor. Le este garantată viața veșnică, pentru că ei au fost aduși la viață din punct de vedere spiritual și au fost uniți cu Hristos, iar Hristos i-a scufundat în Duhul Sfânt.

De aceea, putem spune că ei au mâncat deja din pomul vieții și au deja viața veșnică. Și chiar și Domnul Isus vorbește la prezent: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică!" (Ioan 6:47) Și va avea viața veșnică. Deci acum avem parte de întâia înviere, acum biruim fiara, acum domnim cu Hristos în locurile cerești (Efeseni 2:6). Aceștia sunt biruitorii, cei ce vor birui, cărora le sunt făcute promisiunile de la finalul mesajelor Domnului Isus pentru cele șapte adunări.

Așa biruim lumea: prin credința noastră în Hristos. Dacă credem cu adevărat în Hristos, Îi vom rămâne loiali până la moarte. Am biruit lumea și vom birui lumea.

„Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele, pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea." (1 Ioan 5:3–4) Când suntem născuți din Dumnezeu? Când credem Evanghelia.

Observați limbajul apostolului Ioan: oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea. O biruie în mod continuu. „Și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" (1 Ioan 5:4–5)

Așa biruiești lumea. În momentul în care ai crezut cu adevărat în Hristos, în momentul în care ai crezut cu adevărat Evanghelia, când ai fost unit cu Hristos, când ai fost adus la viață, când ai fost născut din nou, tu ai biruit lumea și tu continui să biruiești lumea acum. Vei păzi poruncile lui Dumnezeu, vei iubi Cuvântul lui Dumnezeu și te vei afla la final printre biruitori. Nu ai cum să nu te afli printre ei dacă ai fost născut din nou. Ai biruit lumea, biruiești lumea și vei birui lumea. „Ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră." (1 Ioan 5:4)

Dacă ai o credință adevărată, o credință mântuitoare, această credință ține până la capăt. Asta este credința mântuitoare. Cum scrie și în Evrei 10, la final: „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi, ca să se piardă, ci din aceia care au credință, pentru mântuirea sufletului." (Evrei 10:39) Credința aceasta pentru mântuirea sufletului ține până la capăt.

Dacă am crezut cu adevărat Evanghelia, Îi voi fi loial Domnului Isus până la capăt. Dacă am avut o credință superficială, nu mă voi afla printre biruitori. Poate am făcut parte dintr-o aduna-

re, dar mă voi lepăda de Hristos sau mă voi întoarce înapoi în lume, pentru că nu am o credință adevărată și nu mă voi afla printre biruitori la final.

Așa trebuie înțelese aceste promisiuni pentru biruitori. Sunt ca niște încurajări, ca niște asigurări pentru biruitori. Nu trebuie înțelese ca și cum mântuirea ar depinde de faptele mele, de cât de bun sunt eu ca să biruiesc până la capăt. Nu aceasta este ideea. Biruim prin credință, iar dacă avem o credință adevărată, vom birui. Credința aceasta va ține până la capăt. Nu ne vom lepăda de Hristos. Vom asculta de El.

Dacă crezi cu adevărat în Hristos, ai biruit deja lumea și o vei birui, nu pentru că ai fost tu mai bun decât ceilalți, ci doar datorită lui Hristos și harului pe care Dumnezeu ți l-a dăruit în Hristos.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

12

APOCALIPSA 2:8–11

BISERICA DIN SMIRNA

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 2:8–11

Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: «Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat:

‘Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.

Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi! Iată că Diavolul are să-i arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce.

Și veți avea un necaz de zece zile.

Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții!’

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul: «Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.

APOCALIPSA 2:8–11

• • •

TRECERE LA A DOUA ADUNARE
SMIRNA

Aceasta este cea de-a doua adunare din Asia Mică, căreia Domnul Isus îi trimite un mesaj. Înțelegem destul de clar că problema cu care se confruntau era persecuția. Observăm că Domnul Isus nu are nimic să le reproșeze; dimpotrivă, le trimite acest mesaj ca o încurajare. Smirna și Filadelfia sunt singurele adunări cărora Domnul nu le reproșează nimic, ci doar le încurajează să fie credincioase până la capăt.

Chiar dacă noi nu ne aflăm acum într-o situație similară cu cea din Smirna, suntem și noi persecutați în diferite moduri, dar nu cum erau ei. Nu suntem închiși sau chiar omorâți pentru credința noastră. Totuși, faptul că nu ne aflăm acum în situația lor nu înseamnă că nu ne vom afla în viitor. De aceea nu trebuie să neglijăm mesajul acesta. Dimpotrivă, cuvintele Domnului de aici ne pregătesc și pe noi pentru asemenea persecuții.

Bineînțeles că astfel de persecuții, chiar până la moarte, nu sunt de domeniul trecutului. Au loc și astăzi în lumea întreagă. O mulțime de frați creștini, la fel ca noi, sunt închiși sau omorâți pentru credința lor în toată lumea. Nimic nu ne garantează că nu va veni vremea când vom fi și noi în astfel de situații mai radicale. Ar trebui să fim pregătiți mereu pentru asta.

Cum ne pregătim? Ne încredem în suveranitatea și în promisiunile Domnului Isus de aici. Cuvintele acestea îi încurajau pe cei din Smirna să fie loiali până la moarte și ar trebui să le păstrăm în inimile noastre, ca la vremea potrivită să fie o încurajare și pentru noi.

Privit în ansamblu, întregul mesaj este despre moarte și viață. Aceasta este esența lui. În versetul 8: „Cel ce a murit și a înviat" — moarte și viață (Apocalipsa 2:8). În versetul 10: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții!" — moarte și viață (Apocalipsa 2:10). În versetul 11: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte" — totul este despre moarte și viață (Apocalipsa 2:11).

Chiar și numele orașului este foarte sugestiv. Smirna era o substanță frumos mirositoare, un mir cu care se îmbălsămau morții. Cu smirnă a fost îmbălsămat și Domnul Isus când a fost îngropat; știm că Nicodim a adus smirnă și aloe (Ioan 19:39). Mesajul este că jertfa credincioșilor are un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu. Bineînțeles, jertfa de cel mai plăcut miros înaintea lui Dumnezeu este jertfa lui Hristos, dar și jertfa tuturor credincioșilor Lui este de un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu. Deci numele orașului este foarte sugestiv și se potrivește perfect cu ceea ce se întâmpla acolo cu creștinii.

Dar de ce erau persecutați? Ce îi făcea pe toți să fie împotriva lor? Simplu: loialitatea lor față de Hristos. În sfințenia în care trăiau, nu urmau practicile păgâne de atunci, nu participau la idolatria lor și, în primul rând, nu voiau să se închine împăratului, Cezarului, ca unui zeu. Puteau să o facă formal și să-și vadă de treaba lor, iar nimeni nu i-ar fi persecutat. Era simplu: puțină tămâie sau un pahar de vin aruncat pe un altar al împăratului, și gata, după aceea nu le mai zicea nimic. Dar ei nu puteau face aceasta. Și-ar fi compromis credința și loialitatea față de Hristos.

Loialitatea, credincioșia față de Hristos, va aduce mereu persecuție în lumea aceasta. Mereu. Dacă vezi creștini astăzi care sunt apreciați de toată lumea, cel mai probabil s-au compromis.

Este ceva anormal. Creștinii nu sunt din lumea aceasta. Trăiesc în lumea aceasta, dar nu sunt din lumea aceasta (Ioan 17:14, 16). Ideologiile lumii nu sunt compatibile cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeul veacului acestuia este Satana (2 Corinteni 4:4). Tocmai de aceea nu pot fi compatibile. Tocmai de aceea oricine ascultă de Dumnezeu va fi persecutat în lumea aceasta, în veacul acesta. Unii mai mult, alții mai puțin, dar toți vor fi persecutați în diferite moduri. Poate nu chiar până la moarte, dar vor fi persecutați în fiecare zi în diferite moduri.

Apostolul Pavel spune: „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți." (2 Timotei 3:12) Toți. Asta făceau și cei din Smirna: voiau să trăiască cu evlavie în Hristos Isus și de aceea erau prigoniți. Acesta este singurul motiv pentru care erau prigoniți și motivul pentru care sunt prigoniți majoritatea creștinilor și astăzi.

• • •

APOCALIPSA 2:8

„CEL DINTÂI ȘI CEL DE PE URMĂ, CEL CE A MURIT ȘI A ÎNVIAT"

Versetul 8: „Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: «Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat.»" (Apocalipsa 2:8)

Ca de obicei, Domnul Se prezintă cu una dintre caracteristicile descrise în capitolul 1. Introducerile la fiecare adunare au mereu legătură directă cu ceea ce va spune celor din adunarea respectivă. Felul în care Domnul Se prezintă are legătură cu ceea ce urmează să le spună în acel mesaj, în acea epistolă.

Aici Domnul Se prezintă ca fiind Cel dintâi și Cel de pe urmă, adică El este suveran peste toate. El are mereu ultimul cuvânt de spus. Totul începe cu El și se termină cu El. El este Dumnezeu, este Iahve. În același timp, El este Cel ce a murit și a înviat.

Ce îmbărbătare trebuie să fi fost aceasta pentru cei din Smirna și ce îmbărbătare este pentru noi astăzi! „Nu vă fie frică de moarte. Vă vorbește Cel ce a murit și a înviat. La fel cum am înviat Eu, veți învia și voi. Nu vă temeți de necazurile care vor veni peste voi. Nu vă temeți de moarte. Eu sunt Dumnezeu, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Eu am totul sub control. Și Eu sunt Fiul Omului care a murit și a înviat. Nu vă temeți."

Apoi îi asigură că știe necazurile prin care trec, pentru că este Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 2:9

„ȘTIU NECAZUL TĂU ȘI SĂRĂCIA TA (DAR EȘTI BOGAT)"

Versetul 9: „Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei." (Apocalipsa 2:9)

Deci, din punct de vedere al lumii acesteia, ești în necaz, suferi, ești sărac, ești batjocorit, aparent ești vai de capul tău. Dar, din punct de vedere al veșniciei, ești bogat. Aceștia sunt biruitorii din cartea Apocalipsa: cei persecutați de Satana în lumea aceasta, dar care, în același timp, îl biruiesc pe Satana prin loialitatea lor față de Hristos.

Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

APOCALIPSA 12:11

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

APOCALIPSA 14:12

Aceștia sunt biruitorii fiarei din Apocalipsa 15, care stau înaintea tronului lui Dumnezeu pe marea de sticlă, sau cei care stau cu Mielul pe Muntele Sionului în Apocalipsa 14. Creștinul adevărat este un paradox: este persecutat și omorât în lumea aceasta, dar, de fapt, el biruiește lumea. Este cel mai mare biruitor. Și biruiește lumea prin sângele Mielului și prin loialitatea lui față de Hristos.

Așa i-a descris apostolul Pavel pe creștini în Romani, ca fiind unii care sunt dați la moarte toată ziua, sunt priviți ca niște oi de tăiat, dar care sunt mai mult decât biruitori prin Hristos (Romani 8:36–37). Deci, aparent, în veacul acesta, în lumea de acum, sunt în necaz, săraci, batjocoriți. Dar, de fapt, sunt cei mai bogați și vor avea parte de cea mai mare cinste din univers.

„Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:17) Deci Dumnezeu este moștenirea noastră. „Și împreună-moștenitori cu Hristos.” (Romani 8:17) Îl moștenim pe Dumnezeu și suntem împreună-moștenitori cu Hristos ai tuturor lucrurilor, „dacă suferim cu adevărat împreu-

nă cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El." (Romani 8:17) Deci în veacul acesta suferim împreună cu El, ca să fim și proslăviți în veacul viitor împreună cu El.

Observați că batjocurile veneau din partea iudeilor care, de fapt, nu erau iudei, ci o sinagogă a Satanei. Oamenii aceștia se dădeau drept oameni religioși, credincioși, dar, de fapt, făceau lucrarea Satanei. Câți nu sunt așa și astăzi!

Adevărații închinători, adevărații oameni care Îl laudă pe Dumnezeu — asta înseamnă Iuda: „Lăudat să fie Domnul" — sunt creștinii adevărați. „Iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă." (Romani 2:29) Deci creștinii născuți din nou, care au inima tăiată împrejur, sunt adevărata sămânță a lui Avraam. Citim aceasta destul de clar și în cartea Galateni: cei ce cred în Hristos sunt sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință, copiii făgăduinței (Galateni 3:7, 29; 4:28).

Totuși, mulți se pretind astăzi a fi creștini, cum făceau și iudeii aceștia din Smirna, dar sunt de fapt o sinagogă a Satanei. Fac lucrarea lui Satana și îi persecută pe adevărații creștini. Deci creștinii adevărați sunt mereu persecutați și de lumea seculară, dar și de lumea religioasă. Asta se întâmpla și cu creștinii din Smirna. Nu doar că erau persecutați de stat, de Imperiul Roman, ci și de credincioșii falși, cei care erau iudei din punct de vedere biologic, dar nu erau iudei din punct de vedere spiritual.

În Apocalipsa 13 vedem că Satana are două fiare în lumea aceasta: una politică, seculară, și una religioasă (Apocalipsa 13:1–18). Persecuția vine din ambele părți pentru creștinii adevărați, pentru cei scriși în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Acest lucru era valabil și pentru creștinii din Smirna de

atunci, dar este valabil și pentru creștinii de astăzi. Mereu lumea politică și lumea religioasă au complotat împotriva creștinilor adevărați. Mereu. Asta făceau și iudeii aceștia atunci: îi batjocoreau și îi târau pe creștini la stat, spuneau tot felul de lucruri neadevărate despre ei.

Dar Domnul Isus îi încurajează mai departe, avertizându-i că vor avea de suferit, dar promițându-le și asigurându-i că cei credincioși până la moarte vor avea viața veșnică.

• • •

APOCALIPSA 2:10
„FII CREDINCIOS PÂNĂ LA MOARTE, ȘI-ȚI VOI DA CUNUNA VIEȚII!"

Versetul 10: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi! Iată că Diavolul are să-i arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții!" (Apocalipsa 2:10)

Ce face Domnul Isus aici? Îi avertizează mai dinainte că vor suferi. De ce? Ca să îi întărească, să nu îi ia prin surprindere, să fie pregătiți. Când știi la ce să te aștepți, faci față mai bine atunci când vine încercarea. Nu le spui oamenilor că, dacă vin la Hristos, totul va fi roz, cum promit mulți mincinoși. Le spui adevărul, ca să știe la ce să se aștepte.

Apostolii nu păcăleau oamenii ca să îi atragă la Hristos. Le spuneau din prima că vor suferi. La fel și Domnul Isus. Domnul Isus nu i-a promis nimănui o viață roz aici pe pământ, fără griji. Dimpotrivă, ne-a spus mereu că vom avea necazuri.

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea!" (Ioan 16:33) Domnul le spunea mereu ucenicilor Lui că vor avea necazuri și că trebuie să fie credincioși până la capăt.

Observați că lucrurile pe care urmau să le sufere cei din Smirna din partea diavolului aveau rolul de a-i încerca, de a le testa credința, exact cum s-a întâmplat și cu Iov. „Diavolul are să-i arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce." (Apocalipsa 2:10) Niciunde nu este testată mai bine credința noastră decât în necazuri și persecuții. Atunci se vede dacă este autentică sau nu.

Totuși, Domnul le spune că suferințele lor vor fi limitate: „Și veți avea un necaz de zece zile." (Apocalipsa 2:10) Necazul acesta are o limită și El este suveran. El pune limitele până unde poate merge Satana, la fel cum s-a întâmplat și cu Iov. Acest lucru, din nou, avea menirea să-i încurajeze să reziste, să își aducă aminte că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, cum S-a prezentat la început. El are totul sub control.

Dar de ce nu sunt nouă sau unsprezece zile de necaz, ci sunt zece? Pentru că citim cartea Apocalipsa, o carte plină de cifre simbolice, și nu numai aici. În toată Scriptura, cifra zece are o simbolistică importantă. Înseamnă ceva întreg, ceva complet, ceva deplin din punct de vedere cantitativ. De exemplu, avem cele zece porunci sau avem zece generații de la Adam la Noe. Aceasta este perioada deplină, completă, a lumii vechi până a venit judecata. Sau, mai clar, în cartea Daniel, îi vedem pe Daniel și prietenii lui încercați zece zile (Daniel 1:12–15). Apoi, și în Daniel, și în Apocalipsa vedem zece coarne sau zece împărați, care reprezintă totalitatea, deplinătatea împăraților pământului (Daniel 7:7, 24; Apocalipsa 17:12).

La fel și aici: cele zece zile ne arată că cei din Smirna urmau să treacă printr-o perioadă deplină de necaz, dar, în același timp, ne arată că acest necaz este limitat. Iar aplicația pentru noi este aceeași ca și pentru ei atunci: prin orice încercare sau necaz am trece, să ținem cont că Dumnezeu este în control. El știe de la început totul. El știe cât va dura totul. El permite să se întâmple lucrurile acestea. El este Cel dintâi și Cel de pe urmă.

La fel ne promite și nouă: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții!" (Apocalipsa 2:10) Cât de înviorătoare trebuie să fi fost aceste cuvinte pentru cei din Smirna când le-au auzit! Domnul Isus, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat, le promitea că îi va aștepta la finalul cursei ca să le dea cununa. Aceasta este o metaforă, bineînțeles. Nu ne va pune nimeni o cunună pe cap. Este preluată din competițiile sportive de atunci. Și nu orice cunună, ci cununa vieții: viața veșnică, adevărata viață.

• • •

APOCALIPSA 2:11
„CEL CE VA BIRUI NICIDECUM NU VA FI VĂTĂMAT DE A DOUA MOARTE"

În ultimul verset, versetul 11, întărește ce a zis mai devreme pentru cei care vor fi credincioși până la moarte: „Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul: «Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.»" (Apocalipsa 2:11) Cel ce va birui este cel care va fi credincios până la moarte.

Aceasta înseamnă că El îți va da cununa vieții. Vei avea viața veșnică, iar a doua moarte, moartea veșnică, nu te va mai atinge.

Cartea Apocalipsa ne explică destul de clar că moartea a doua, moartea aceasta veșnică, este iazul de foc, acel loc de chin veșnic: „Iazul de foc este moartea a doua." (Apocalipsa 20:14) Este prezentat printr-un limbaj metaforic, simbolic. De acest limbaj metaforic se leagă cei care nu cred în pedeapsa veșnică, în chinul acesta veșnic. Dar limbajul metaforic descrie o stare reală de suferință veșnică. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge (Matei 8:12; Marcu 9:48). Este o stare conștientă.

Aceeași promisiune de aici o găsim tot în cartea Apocalipsa pentru cei ce au parte de prima înviere: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani." (Apocalipsa 20:6) Același lucru îl spune despre biruitori: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte." (Apocalipsa 2:11)

Deci înseamnă că biruitorii aceștia au avut parte de prima înviere și de aceea a doua moarte nu îi va atinge. Biruitorii din cartea Apocalipsa sunt doar creștinii adevărați, cei născuți din nou. Doar ei au parte de prima înviere. Doar asupra lor a doua moarte nu mai are nicio putere și nu vor fi vătămați nicidecum de a doua moarte.

Observați cum se explică singură cartea Apocalipsa, fără să facem noi speculații. Există două morți și două învieri. Moartea fizică este prima moarte, de care au parte toți oamenii, bineînțeles cu cele două excepții, Enoh și Ilie. Moartea veșnică este a doua moarte, de care au parte doar cei pierduți. În cazul învierii

este invers și are sens, pentru că, în ordine cronologică, întâi este nașterea din nou, apoi învierea fizică. Deci întâi este învierea spirituală, apoi învierea fizică.

Domnul Isus spunea: „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta vor învia!" (Ioan 5:25) Observați jocul de cuvinte: vine ceasul — învierea fizică va veni în viitor; și acum a și venit — învierea spirituală are loc acum, când auzi glasul Domnului Isus prin Evanghelie, prin predicarea Evangheliei. Deci Domnul vorbește de înviere într-o singură propoziție, dar învierea aceasta are două sensuri: una spirituală și una fizică.

La fel se întâmplă și în Apocalipsa 20. Este vorba de o înviere spirituală, de care au parte doar cei răscumpărați de pe pământ, și de învierea fizică, de care au parte toți la final. De aceea, la judecată, după învierea aceasta fizică, se deschide și cartea vieții. Doar cei ce au avut parte de prima înviere sunt scriși în cartea vieții, iar ei nu vor fi judecați după faptele lor. Ei sunt înscriși în cartea vieții Mielului. Viața lui Hristos, neprihănirea lui Hristos, le este aplicată lor, este imputată lor.

Deci prima înviere este învierea spirituală de care au parte doar cei născuți din nou, cei scriși în cartea vieții Mielului. A doua înviere este învierea fizică, de care au parte toți oamenii: unii învie pentru viața veșnică, alții pentru rușine și ocară veșnică, cum scrie în Daniel capitolul 12 (Daniel 12:2). Toți au parte de această înviere fizică. Niciunul dintre cei ce au parte de prima înviere nu va fi vătămat de a doua moarte.

Prin urmare, biruitorii din cartea Apocalipsa sunt doar cei născuți din nou, care au parte de prima înviere, care au fost aduși la viață, care au înviat din punct de vedere spiritual. Ei au biruit lumea, o biruiesc și o vor birui până la capăt, pentru că numele lor este scris în cartea vieții Mielului.

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere." (Apocalipsa 20:6) „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte." (Apocalipsa 2:11) Deci cei ce au parte de prima înviere și sunt născuți din nou au scăpat de a doua moarte.

Cum poate scăpa cineva de a doua moarte? Cum se poate afla cineva printre biruitori? Ne spune oare Domnul Isus aici că mântuirea este prin fapte, că depinde de noi dacă o ținem până la capăt? Nicidecum. Ar contrazice toată Scriptura. Avertizările și îndemnurile acestea sunt instrumente prin care Dumnezeu Își ține aleșii pe cale. Doar cei cu adevărat credincioși le vor lua în serios. Doar cei născuți din nou vor lua în serios avertizările Domnului Isus. Ceilalți de aceea vor ajunge apostați, pentru că nu Îl iau în serios pe Domnul Isus și nu au o credință mântuitoare. Au o credință falsă, care ține pentru o vreme, dar apoi se leapădă de El.

Mântuirea este doar prin har, doar prin credință. Cei care au crezut cu adevărat Evanghelia, care au auzit glasul Domnului Isus, au fost aduși la viață, au avut parte de prima înviere, de învierea spirituală. Ei sunt cei pentru care Hristos a suferit mânia lui Dumnezeu la cruce, ca să îi scape de moartea a doua. Ei sunt biruitori. Ei l-au biruit pe Satana prin sângele Mielului și

biruiesc și vor birui lumea datorită Duhului lui Hristos care este în ei și îi călăuzește. Doar ei vor rămâne credincioși până la moarte.

„Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu." (1 Ioan 5:1) Adică este adus la viață, are parte de prima înviere, este născut din nou.

Apostolul Ioan explică: „pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea" (1 Ioan 5:4). Oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea. „Și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră." (1 Ioan 5:4)

Aceștia sunt biruitorii din cartea Apocalipsa: cei născuți din nou, care biruiesc lumea prin Hristos; cei care au o credință autentică, mântuitoare, care nu se vor lepăda niciodată de Hristos.

„Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi, ca să se piardă, ci din aceia care au credință, pentru mântuirea sufletului." (Evrei 10:39) Ceilalți, care dau înapoi ca să se piardă, nu au credință pentru mântuirea sufletului. Au o credință falsă. Ei nu se vor afla la final printre biruitori. De ce? Pentru că nu sunt înrădăcinați în Hristos, nu au fost scrișI niciodată în cartea vieții Mielului.

• • •

ÎNCHEIERE

CREDINCIOȘIE PÂNĂ LA MOARTE

Mesajul adresat bisericii din Smirna este valabil pentru toți credincioșii din toate veacurile care vor trece prin necazuri și încercări și, mai ales, pentru cei care se află într-o adunare de tipul celei din Smirna, care este foarte persecutată.

Domnul Isus este în control. El este Cel dintâi și Cel de pe urmă. Nimic nu se întâmplă fără cunoștința și aprobarea Lui. Dacă până și firele de păr din cap ne sunt numărate, cum să nu știe necazurile noastre? (Matei 10:30)

> *Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: «Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.» Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.*
>
> ROMANI 8:35–37

Toți aleșii lui Dumnezeu vor birui lumea. Doar credincioșii adevărați biruiesc prin Hristos. Ei sunt cei mai mari biruitori.

Hristos este și Cel care a murit și a înviat. Nu a rămas mort. A murit și a înviat. El este garanția învierii noastre. Este primul rod al învierii, spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 15. La venirea Lui vor învia și toți cei ce sunt ai Lui (1 Corinteni 15:20, 23). Pentru că El a înviat, vom învia și noi.

Știind lucrurile acestea, să nu ne temem de necazurile și încercările din lumea aceasta și să privim țintă la promisiunile Lui: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții!" (Apocalipsa 2:10) „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte." (Apocalipsa 2:11)

Tot Domnul Isus spunea: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă!" (Matei 10:28)

De Dumnezeu să ne temem și de El să ascultăm, fiindu-I credincioși până la moarte.

Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic. Ce pot să-mi facă niște oameni?

PSALMUL 56:11

Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?

PSALMUL 118:6

Pot să-mi ucidă trupul, dar nu pot ucide sufletul.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

13

APOCALIPSA 2:12–17

BISERICA DIN PERGAM

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 2:12–17

Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri:

‘Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.

Dar am ceva împotriva ta: tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

Tot așa, și tu ai câțiva care de asemenea țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.

Pocăiește-te dar! Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.’

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul: «Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.

APOCALIPSA 2:12–17

• • •

TRECERE LA A TREIA ADUNARE
PERGAM

Ca să înțelegem ce este cu orașul acesta și de ce ni se spune că acolo locuia Satana, trebuie să înțelegem puțin contextul istoric.

Orașul Pergam era un oraș foarte bogat și foarte important în vremea aceea. Chiar aici s-a inventat „pergamentul" — de aceea se și numește așa, de la Pergam. Era vorba despre acele piei de animale pe care scriau oamenii din vechime.

Dar era și un fel de centru religios al Asiei Mici. Era plin de temple păgâne. Era centrul idolatriei. Tocmai de aceea Domnul Isus spune că aici era „scaunul de domnie al Satanei" (Apocalipsa 2:13). Este posibil să fi spus așa și datorită altarului lui Zeus care se afla acolo. Zeus era văzut de greci ca șeful zeilor, așa cum Satana este un fel de șef al demonilor.

Dar acolo mai era și așa-numitul zeu al vindecării, care era reprezentat printr-un șarpe. De aici avem semnul de pe farmacii cu acel șarpe. Ce legătură are șarpele cu medicina? Niciuna. E pur și simplu o reprezentare a acelui zeu care a rămas până astăzi.

Deci Pergam era un loc plin de idolatrie. De aceea spune Domnul Isus că acolo e „scaunul de domnie al Satanei" (Apocalipsa 2:13). Oriunde vedem idolatrie și închinare falsă în lumea aceasta, știm că acolo domnește Satana. E o activitate demonică intensă.

Într-un astfel de oraș se aflau creștinii din această adunare. Și vedem în versetul 13 că Domnul îi felicită că n-au lepădat Numele Lui, ci au continuat să-L mărturisească. Nu s-au lepădat de

credință nici chiar când un prezbiter cunoscut pe atunci, numit Antipa, a fost ucis. Nu s-au speriat de persecuție, ci au continuat să-L mărturisească pe Hristos ca Domn. În mijlocul orașului în care locuia Satana, unde era scaunul de domnie al Satanei, ei spuneau: „Isus Hristos este Domnul."

Și acum vă întreb: oare în țara noastră sau în orașul nostru nu este la fel? Oare nu ne aflăm și noi într-o situație asemănătoare? În afară de faptul că acum nu ne mai omoară nimeni pentru credință, oare nu suntem la fel de înconjurați de idolatrie ca și cei din Pergam?

Aș îndrăzni să spun că situația noastră e chiar mult mai complicată decât a celor din Pergam. Poate nu este la fel de periculoasă, dar este mult mai complicată. Pentru ei era simplu: ori erai creștin, ori erai păgân. Astăzi, păgânii și idolatrii se numesc creștini. Astăzi, închinătorii la idoli se numesc „drept-credincioși". Și nu mă refer doar la icoane, deși este o scârboșenie și o blasfemie la adresa lui Dumnezeu să te închini la icoane. Curvarii, mincinoșii și lacomii se numesc creștini.

Apostolul Pavel ne spune că nici măcar să nu mâncăm cu astfel de oameni, adică să nu avem nicio părtășie cu ei. Fac de râs numele de creștin.

„Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice «frate», totuși este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau bețiv sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați." (1 Corinteni 5:11) Adică își zice creștin și pretinde că este fratele nostru în Hristos. Nu

trebuie să avem niciun fel de părtășie cu el, pentru că, în primul rând, Îl face de rușine pe Hristos, iar în al doilea rând face de râs adunarea și numele de creștin.

Exact așa sunt 90% dintre „creștinii ortodocși" din țara noastră, ca să nu-i mai adaug și pe protestanții fățarnici. Aceasta este țara în care trăim. Putem foarte ușor să spunem, la fel ca în Pergam, că în orașul nostru este „scaunul de domnie al Satanei" (Apocalipsa 2:13), că aici locuiește Satana. Nu este Grădina Maicii Domnului; este grădina lui Satana. Suntem înconjurați de idolatrie și suntem marginalizați dacă nu luăm parte la idolatria lor. Suntem priviți ca niște sectanți care vor să le strice religia strămoșească.

Exact așa erau priviți și creștinii din Pergam. Iar Domnul le spune că știe unde locuiesc, știe ce se întâmplă acolo și îi laudă că și-au păstrat credința și nu s-au lepădat de El nici chiar atunci când și-au văzut prezbiterul omorât. Tot la fel, Domnul știe unde locuim și noi astăzi, știe prin ce trecem și ne vede credincioșia. Nu este nepăsător. Să fim tari în credință și să nu ne lăsăm intimidați de cei din jurul nostru. Domnul vede, este cu noi și va fi cu noi până la moarte. El a promis că va fi cu Biserica Lui până la sfârșitul veacului acestuia, iar Domnul nu minte.

Dar după lucrurile bune, vedem și lucrurile rele din acea adunare. Tocmai de aceea, la început, Domnul Se prezintă ca „Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri" (Apocalipsa 2:12). Sabia, bineînțeles, reprezintă Cuvântul Lui. Domnul Se prezintă acestei adunări ca Judecător. Și exact asta le va spune la final: dacă ei nu vor face disciplină, dacă nu se vor pocăi și vor lăsa lucrurile așa, va veni El Însuși și îi va judeca pe cei răzvrătiți cu sabia gurii Lui, prin Cuvântul Lui.

Să vedem ce are Domnul împotriva acestei adunări și, bineînțeles, împotriva tuturor adunărilor asemănătoare. Toate cele șapte sunt tipuri de adunări care vor exista mereu de-a lungul epocii Bisericii și au aplicații și pentru adunările noastre de astăzi.

> *Dar am ceva împotriva ta: tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie. Tot așa, și tu ai câțiva care de asemenea țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.*
>
> APOCALIPSA 2:14–15

Învățătura nicolaiților era urâtă de cei din Efes, dar se pare că era acceptată de cei din Pergam. Nu se știe cu exactitate cine erau acești nicolaiți, însă vedem clar că aveau o învățătură stricată, pe care Domnul o urăște. Unii presupun că era vorba despre șefie, datorită numelui lor, care ar însemna „stăpânitor al poporului". Dar și numele Balaam are o semnificație asemănătoare, iar în cazul lui nu era vorba despre faptul că făcea pe șeful, ci despre ceva mult mai grav. Semnificația numelui nu dovedește această interpretare.

Probabil că învățătura nicolaiților era asemănătoare cu cea a lui Balaam și ducea la idolatrie sau la imoralitate. Unii presupun că nicolaiții învățau că nu mai suntem sub Lege și că acum putem face tot ce vrem. Alții spun că este posibil să fi fost un fel de gnostici, care credeau că nu contează ce faci cu trupul, că

doar sufletul contează și trupul este ceva rău. Mai degrabă înclin spre această interpretare, pentru că și Ioan vorbea împotriva gnosticilor în epistola lui.

Despre Balaam știm exact ce a făcut: l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie. Și știm că a făcut asta pentru un câștig. Despre astfel de oameni și caracterul lor citim în epistola lui Iuda și în 2 Petru 2.

> *După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii.*
>
> 2 PETRU 2:15

Posibil ca și cei din Pergam să fi avut ceva de câștigat din treaba asta, ispitindu-i pe ceilalți. Nu știm.

De la versetul 17, Petru ne descrie caracterul acestor oameni. Este clar că oamenii aceștia nu sunt și nu au fost niciodată oameni mântuiți, născuți din nou. Iuda spune direct despre ei că n-au Duhul. Sunt învățători falși infiltrați în adunări creștine.

> *Oamenii aceștia sunt niște fântâni fără apă, niște nori alungați de furtună: lor le este păstrată negura întunericului. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, îi momesc cu poftele cărnii și cu desfrânări pe cei ce de-abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.*
>
> 2 PETRU 2:17–19

Deci oamenii aceștia se cred liberi, predică despre libertate (probabil că ziceau că dacă nu mai sunt sub Lege pot face ce vor, predicau un har ieftin, contrafăcut), dar ei înșiși sunt sclavi ai păcatului (adică nu sunt eliberați de sclavia firii pământești cum spune Pavel despre cei mântuiți în Romani 6 și 8, nu sunt născuți din nou). Și în același timp îi ispitesc și pe cei din jur, vor să-i tragă înapoi în mocirlă.

„Îi momesc cu poftele cărnii și cu desfrânări pe cei ce de-abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire" (2 Petru 2:18) — exact asta făceau și cei din Pergam. Îi ispiteau prin învățăturile lor stricate să meargă la acele temple idolești și să curvească. Idolatria și curvia mergeau mână în mână atunci. În templele păgâne existau locuri speciale, pline de prostituate. Când mergeai să mănânci mâncarea închinată unui idol, erai obligat să și curvești. Asta făcea parte din închinarea ta adusă acelui idol.

Și cum îi ispiteau acei învățători falși să facă asta? Probabil că propria conștiință le spunea că nu e bine să meargă acolo, că păcătuiesc. Cum reușeau să-i ispitească, să-i convingă? Prin învățăturile lor false: nu mai suntem sub Lege, putem să facem tot ce vrem; sau nu contează trupul, doar duhul contează, poți face ce vrei cu trupul.

Și în exterior oamenii aceștia probabil erau foarte blânzi, păreau foarte evlavioși. Altfel nu i-ar fi crezut nimeni. Dar învățătura lor era stricată. Arătau ca un miel, dar vorbeau ca un balaur. Așa este descrisă religia falsă în Apocalipsa 13 și așa erau și ei (Apocalipsa 13:11).

Și vedem că pentru Domnul contează învățătura din adunările Lui. Nu putem spune: „Merge și așa, hai să nu ne certăm, hai să fie bine, hai să fim uniți.” Nu. Tot ce nu este după adevăr, Domnul urăște. La fel cum spune că urăște învățătura nicolaiților, Domnul urăște orice învățătură falsă.

Apoi, în versetul 16, vedem că le dă soluția: pocăința. Și soluția e pentru adunare, nu pentru cei cu învățăturile.

> *Pocăiește-te dar! Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.*
>
> APOCALIPSA 2:16

Foarte important ce se întâmplă aici. Atenție mare. Domnul îi spune întregii adunări: pocăiește-te. Să nu uităm că Domnul vorbește cu îngerul acelei adunări, care reprezintă toată adunarea. Dar ce am împotriva ta, adunare, e că tu ai acolo niște oameni care țin învățătura lui Balaam și a nicolaiților. E responsabilitatea ta, adunare, să faci disciplină. Pocăiește-te că ai permis acele învățături în mijlocul tău! Dă-le afară!

Dacă nu faci aceasta, dacă continui așa, dacă nu iei atitudine, voi veni Eu și voi face judecată. Aceasta este ideea. Dar atenție: pe cine va judeca Domnul cu sabia gurii Lui? Toată adunarea? Nu. „Mă voi război cu ei” (Apocalipsa 2:16) — cu cei care învață acele lucruri. Deci adunarea e responsabilă să judece în interiorul ei, să practice disciplina, să dea afară aluatul care poate strica toată plămădeala (1 Corinteni 5:6–7). Dar în același timp nu vor

fi toți judecați pentru învățăturile stricate ale altora. Domnul îi va judeca doar pe acei oameni care promovează aceste învățături.

Cum îi va judeca? Prin boli, necazuri și chiar moarte. Asta făcea Domnul cu corintenii, care, deși erau mântuiți, luau în chip nevrednic Cina Domnului (1 Corinteni 11:29–30). Adică se îmbătau, se îmbuibau și își neglijau frații la Cina Domnului. Și pentru că nu au luat atitudine, Domnul i-a judecat. Iar dacă Domnul Își judecă poporul, cu atât mai mult îi va judeca pe învățătorii mincinoși.

Chiar dacă Domnul nu Se grăbește niciodată să judece și ne dă mereu timp să ne pocăim, la un moment dat este nevoit să intervină direct. De aceea este mai bine să ne judecăm noi între noi, ca adunare, să ne cercetăm, să veghem unii asupra altora și asupra învățăturilor din mijlocul nostru, ca să nu ne judece Domnul.

> *Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.*
>
> 1 CORINTENI 11:31–32

Dacă ne-am judeca fiecare, dacă ne-am cerceta fiecare și ne-am pocăi de greșelile noastre, dacă am veghea unii asupra altora, dacă s-ar practica disciplina în adunare și dacă nu am lăsa învățăturile false să dospească printre noi, nu ar mai fi nevoie ca Domnul să ne judece. Noi suntem responsabili să ne judecăm

după Cuvântul Lui, fie individual, fie ca adunare. Dacă nu facem aceasta, Domnul Isus va interveni direct la vremea hotărâtă de El.

Și, la final, bineînțeles, ca în toate mesajele, găsim promisiunile pentru biruitori.

> *Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul: «Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.*
>
> APOCALIPSA 2:17

Acestea sunt promisiuni nu doar pentru biruitorii din adunarea din Pergam, ci pentru toate bisericile. Toate promisiunile pentru biruitori sunt pentru toate bisericile.

Mana ascunsă este o referire la pâinea pe care le-o dădea Dumnezeu evreilor în pustiu. Domnul Isus ne spune în Ioan 6 că aceasta arăta spre El. El este Pâinea care S-a coborât din cer, Pâinea Vieții. Și probabil este „ascunsă" în sensul că e ceva intim, de care nu au parte toți oamenii. De această mană au parte doar cei născuți din nou. Aceștia sunt biruitorii din cartea Apocalipsa: cei mântuiți, care au crezut cu adevărat Evanghelia și au fost aduși la viață.

Doar ei au biruit și vor birui prin credință. Doar ei au mâncat din această Pâine a Vieții, doar lor Hristos le-a dat viață veșnică și doar cu ei are această părtășie intimă. Ei se hrănesc spiritual din Hristos în fiecare zi, în pustiul acestei lumi, în drumul lor

spre Canaanul ceresc, la fel ca evreii în pustiu. Hristos este mana lor ascunsă, Cel care le-a dat viață, le susține viețile spirituale și are părtășie intimă cu ei în fiecare zi.

Domnul Isus spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el." (Ioan 14:23) Este vorba despre o relație intimă și personală cu acel om. Aceștia sunt biruitorii din cartea Apocalipsa, cei care au părtășie personală cu Hristos.

Apoi vedem că biruitorilor li se promite și o piatră albă, pe care este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni. Piatra albă, în acele vremuri, era folosită pentru mai multe lucruri: fie ca semn de aprobare și de nevinovăție — așa erai declarat nevinovat în sala de judecată —, fie ca invitație la un banchet — acela era biletul tău de intrare —, fie în cadrul competițiilor sportive, unde câștigătorii primeau pietre albe cu numele lor scris pe ele.

Toate pot fi interpretări valabile.

Dar ce este cu numele acesta nou? Ni se va schimba numele din Gheorghe în Vasile și doar noi vom ști că ne cheamă Vasile? Nu aceasta este ideea. Este vorba despre identitate. Numele meu cel nou este identitatea mea cea nouă în Hristos. Oricine este în Hristos este o făptură nouă, spune Pavel, o creație nouă. „Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi." (2 Corinteni 5:17) Nu mă mai identific cu primul Adam, ci cu al doilea Adam. Sunt în Hristos și sunt așezat împreună cu El în locurile cerești.

În alte locuri din cartea Apocalipsa vedem că cei mântuiți au scris pe frunte Numele lui Dumnezeu sau Numele Tatălui și Numele Mielului. Locuitorii pământului se identifică cu fiara și au numele fiarei scris pe frunte, iar locuitorii cerului — cei mântuiți,

Israelul spiritual — se identifică cu Dumnezeu și cu Hristos și au Numele Lor scris pe frunte (Apocalipsa 13:16–17; 14:1; 22:4). Este vorba despre o nouă identitate. Biruitorii sunt doar cei născuți din nou: doar ei au această nouă identitate în Hristos.

Faptul că nu știe nimeni acel nume nou se referă din nou la acea părtășie intimă dintre creștin și Hristos, la o relație personală. Mana e ascunsă, numele cel nou e ascuns. Doar biruitorii, adică cei care cred cu adevărat Evanghelia și nu ascultă de învățăturile false ale lui Balaam sau ale nicolaiților, care biruiesc prin credința lor în Evanghelie, au parte de această părtășie intimă cu Hristos și de această identitate nouă în El.

Toate promisiunile acestea pentru biruitori par viitoare, ca și cum s-ar împlini la a doua venire a Domnului Isus. Dar nu despre aceasta este vorba. Ele sunt o realitate prezentă acum pentru orice om adus la viață prin credința în Evanghelie. Aceștia sunt adevărații creștini, care au biruit lumea și învățăturile ei false și vor birui până la capăt.

Nu pentru că sunt mai buni decât ceilalți, nu datorită faptelor lor, ci pentru că și-au pus încrederea doar în Hristos pentru mântuirea lor, au crezut Evanghelia, au mâncat din Hristos și au fost aduși la viață. Acum, în Hristos, au o identitate nouă și se hrănesc din Hristos zilnic. El le-a dat viață și tot El le susține viața.

Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.

IOAN 6:35

Este vorba despre hrană și apă spirituală, pe care El le dă tuturor celor ce vin la El, adică tuturor celor pe care i-a dat Tatăl din veșnicii și care își vor pune încrederea doar în El pentru mântuirea lor (Ioan 6:37).

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!" (Matei 5:6) El le satisface această foame și sete după neprihănire. El este neprihănirea lor.

Asta înseamnă să mănânci trupul și să bei sângele Lui, cum spune Domnul Isus tot în Ioan 6: să te încrezi în jertfa Lui (Ioan 6:53–56). Ceea ce spune acolo nu are nicio legătură cu Cina Domnului; Domnul Isus nici măcar nu instituise încă Cina. Trebuie să crezi că trupul Lui a fost frânt și sângele Lui a curs pentru păcatele tale, ca tu să fii iertat și să ai viață veșnică. Să fii făcut o făptură nouă, să fii eliberat de sclavia firii tale pământești, de sclavia păcatului. Să ai o identitate nouă în Hristos și să ai parte de o părtășie intimă și personală cu El, iar El să fie mana ta ascunsă, hrana ta spirituală zilnică.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

14

APOCALIPSA 2:18–29

BISERICA DIN TIATIRA

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 2:18–29

Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: «Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă:

'Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.

*Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice proroci**ță**, să învețe și să-i amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.*

I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei.

Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

Îi voi lovi cu moartea pe copiii ei.

Și toate bisericile vor cunoaște că ‹Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima›; și-i voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.

Vouă însă, tuturor celorlalți din Tiatira care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut ‹adâncimile Satanei›, cum le numesc ei, vă zic: nu pun peste voi altă greutate, numai țineți cu tărie ce aveți până voi veni!

Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri.

Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu.

Și-i voi da luceafărul de dimineață.'

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul.

APOCALIPSA 2:18–29

• • •

APOCALIPSA 2:18

FIUL LUI DUMNEZEU, CU OCHII CA PARA FOCULUI ȘI PICIOARELE CA ARAMA APRINSĂ

Ca de obicei, introducerea pe care o face Domnul Isus cu privire la Persoana Lui are legătură cu ceea ce îi va spune acelei adunări.

În cazul de față, adunării din Tiatira i Se prezintă ca fiind Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă.

Adică le spune de la început: Eu nu sunt doar Fiul Omului. Nu sunt doar un om. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Eu am toate atributele divine.

Am ochii ca para focului. Sunt omniscient. Văd totul. Ochii Mei pătrund până în interiorul ființei voastre. Nimic nu-i ascuns de ochii Mei.

Și am picioarele ca arama aprinsă. Adică sunt glorios, sunt perfect drept și curat. Picioarele arată și spre stabilitate. Domnul rămâne pur și drept în orice vreme. Nu Se schimbă. Asta-i ideea.

Și toate acestea sunt atribute divine. În același timp, fiind Dumnezeu, El are și dreptul să judece și va judeca cu dreptate. Va da fiecăruia după faptele lui.

Exact despre asta e vorba în epistola pe care o trimite bisericii din Tiatira. Domnul Isus știe ce se întâmplă acolo și El Însuși va face judecată. Deci introducerea Lui are legătură cu ce spune în cuprinsul epistolei.

• • •

APOCALIPSA 2:19

FAPTELE, DRAGOSTEA, CREDINȚA, SLUJBA ȘI RĂBDAREA

La început, ca de obicei, spune lucrurile bune din acea adunare: „Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.” (Apocalipsa 2:19)

Deci Domnul le apreciază progresul în sfințenie, în slujire, în dragoste, în credință, în fapte bune. Au progresat. Le apreciază lucrul acesta.

Așa ar trebui să fie cu orice adunare. Orice adunare ar trebui să progreseze, nu să stagneze sau, mai rău, să-și piardă dragostea dintâi, cum au făcut cei din Efes.

Cei din Tiatira nu și-au pierdut dragostea dintâi, adică faptele lor de pe urmă erau mai multe decât cele dintâi. Ei au perseverat în lucrurile plăcute Domnului.

• • •

APOCALIPSA 2:20
IZABELA ȘI ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ TOLERATĂ ÎN ADUNARE

Dar, deși progresul celor din Tiatira era vizibil și apreciat de Domnul, la fel ca și în cazul adunării din Pergam, problema acestei adunări era că permitea învățăturile false și idolatria în mijlocul ei. Nu făcea disciplină în interiorul ei.

Aceasta e problema în multe adunări de azi. Sub pretextul că ei nu judecă, permit tot felul de învățături în mijlocul lor, tot felul de învățături stricate, și cred că Domnul e de acord cu asta, când de fapt oamenii aceștia nu au discernământ. Nu înțeleg că e responsabilitatea lor să judece în interiorul lor.

Domnul le-a poruncit aceasta. E responsabilitatea adunării să fie atentă la învățăturile care intră în acea adunare, care se infiltrează în acea adunare și să facă disciplină dacă e cineva acolo care aduce învățături false. Să-l dea afară din adunare. Să facă disciplină. E responsabilitatea adunării.

Domnul îi spune: toate bune și frumoase, dar ce am împotriva ta e că o lași pe femeia aceasta, care se zice prorociță, care se dă ea singură prorociță, care pretinde ea că e prorociță. O lași să învețe și să-i amăgească pe ceilalți să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.

El spune: e responsabilitatea ta, adunare, să nu o lași. De ce o lași pe femeia aceasta, care pretinde ea că e prorociță, să învețe și să-i amăgească pe ceilalți să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor?

Bineînțeles, dedarea la curvie pe vremea aceea era asociată cumva cu mâncatul jertfelor închinate idolilor. Așa se proceda atunci la templele păgâne: mâncau lucruri jertfite idolilor și curveau. Asta se întâmpla la acele temple păgâne.

Dar curvia mai mare de aici e, de fapt, cea spirituală. Cumva curvia fizică arată spre cea spirituală. Asta e închinarea la idol: o curvie spirituală. Îl înșeli pe Creatorul tău cu un idol. Când ajungi să te închini la idol sau să curvești din punct de vedere fizic, tu de fapt ai o problemă spirituală.

Asta făcea, de fapt, femeia aceasta, pe care Domnul o numește aici Izabela. Îi ispitea pe cei din adunare să-L înșele pe Domnul și să curvească nu numai fizic, ci și spiritual, închinându-se la idoli.

Nu știm sigur dacă Izabela era numele real al acelei femei. Părerile sunt împărțite. Este posibil să fi fost numele ei real, dar această Izabela este asociată cu Izabela din Vechiul Testament, care a făcut poporul Israel să se închine la idoli și i-a omorât pe prorocii Domnului pe vremea lui Ilie.

Nu cred că această asociere este întâmplătoare. Fie că pe femeia aceea o chema într-adevăr Izabela, fie că Domnul o numește astfel din punct de vedere spiritual, nu știm exact. Este posibil să o fi chemat chiar Izabela.

Dacă ar fi avut discernământ și ar fi dat-o afară de la început pe femeia aceasta, aluatul nu ar fi ajuns să dospească acolo, în interiorul lor. „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?” (1 Corinteni 5:6)

Pentru că adunarea nu și-a împlinit această responsabilitate, n-a făcut ordine acolo și a lăsat-o să-i învețe pe alții și să-i amăgească pe robii Domnului, Domnul va fi nevoit ca El Însuși să ia atitudine.

• • •

APOCALIPSA 2:21–23
JUDECATA DOMNULUI ȘI DISCIPLINA ÎN ADUNARE

Despre aceasta citim mai departe: „I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei. Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Îi voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că ‹Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima›; și-i voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.” (Apocalipsa 2:21–23)

Vedem aici, în primul rând, răbdarea Domnului Isus. Putea să o omoare direct, dar chiar și ei, chiar și acestei înșelătoare, i-a dat vreme să se pocăiască. Totuși, nu s-a pocăit de curvia ei.

Aici, în mod evident, nu e vorba de o curvie fizică, pentru că după ce spune că o s-o arunce pe ea bolnavă la pat, Domnul spune că le va trimite un necaz mare și celor care preacurvesc cu ea, dacă nu se vor pocăi. Nu înseamnă că toți aceștia pe care îi amăgise ea preacurveau cu ea în mod fizic. Nu despre asta e vorba.

E vorba de o preacurvie spirituală. Bineînțeles, ea îi păcălea să curvească și fizic la templele idolilor, dar esența problemei e curvia spirituală. Toți cei care ascultau de ea, care erau păcăliți

de ea să se închine la idoli și să curvească la temple de idoli, de fapt preacurveau împotriva lui Dumnezeu. Îl înșelau pe Dumnezeu din punct de vedere spiritual.

Domnul spune că va lovi cu moartea pe copiii ei. Toate judecățile acestea au de fapt un scop mult mai mare. Spune Domnul Isus: „Și toate bisericile vor cunoaște" (Apocalipsa 2:23) — vor cunoaște astfel, când vor vedea aceste judecăți, că El este Cel ce cercetează rărunchii și inima și va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

Scopul e ca toate adunările să vadă că El este Dumnezeu. El știe totul, ce ziceam de la început cu introducerea, și El judecă în mijlocul adunărilor Lui. Dacă adunarea nu face disciplină în interiorul ei, El vine și face disciplină.

El cercetează rărunchii și inima. Expresia „rinichii și inima" (Ieremia 17:10) este împrumutată din Vechiul Testament. Asta spune Iahve, asta spune Dumnezeu despre El. Isus e Iahve, e Dumnezeu. Asta spune aici.

Evident, nu trebuie să ne gândim aici la organele fizice, la inimă și la rinichi. Nu despre asta e vorba. Vrea să zică că ochii Lui văd totul, văd până în adâncul ființei noastre: sentimente, gânduri, atitudini, motivații. El știe totul și El va da fiecăruia după faptele lui. El va judeca cu dreptate. El, Fiul lui Dumnezeu, e perfect drept și sfânt și are tot dreptul să judece și o va face.

Asta face și astăzi în adunările Lui. Nu S-a schimbat. E tot Același Isus, cu ochii ca para focului și picioarele ca arama aprinsă, Cel ce cercetează inima și rinichii. E Același. Știe totul. Ochii Lui pătrund până în adâncul ființelor noastre.

Asta ar trebui să insufle o teamă sfântă în noi. Să ne temem. Să ne temem. Domnul nu Se joacă de-a credința și închinarea cu noi, cu cei din adunările Lui. El dă tuturor timp să se pocăiască. Nu ne judecă în mod direct. Așteaptă ca noi să facem disciplină dacă e nevoie. Le dă timp să se pocăiască, chiar și profeților mincinoși. Dar răbdarea Lui are un sfârșit.

Oricine continuă să curvească din punct de vedere spiritual, oricine nu ascultă de Dumnezeu, oricine curvește cu lumea și nu se pocăiește va fi judecat de Însuși Fiul lui Dumnezeu. Chiar dacă adunarea nu-l va disciplina, Însuși Fiul lui Dumnezeu îl va judeca.

De aceea e mult mai bine să ne judecăm noi înșine, să facem noi înșine disciplină în interiorul nostru ca adunare. „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați." (1 Corinteni 11:31) Apostolul Pavel spune aceasta tot în contextul judecăților Domnului Isus în adunarea Lui, unde Domnul le dădea boli, neputințe și îi omora pe cei care curveau cu lumea, pe cei care trăiau și cu lumea și cu Dumnezeu, și cu paharul Domnului și cu paharul dracilor (1 Corinteni 10:21).

Domnul Isus îi judeca în mod direct. Apostolul Pavel, în 1 Corinteni 5, îi ceartă pe corinteni: de ce nu-l dați afară pe răul acela din mijlocul vostru, care curvește cu mama lui vitregă? E responsabilitatea voastră ca adunare să faceți disciplină în interiorul vostru.

Exact aceasta era problema adunării din Tiatira: nu a făcut disciplină în interiorul ei, iar acum Domnul Isus trebuie să intervină El Însuși, să-i judece și să-i dea ca exemplu, pentru ca

toate adunările să cunoască că El este Fiul lui Dumnezeu, că El judecă și că El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, că nu Se joacă cu noi, nu Se joacă de-a credința și închinarea cu noi.

Domnul să ne dea înțelepciune să luăm atitudine de fiecare dată când vedem că se infiltrează vreo învățătură falsă. Să luăm atitudine. E de preferat ca acela pe care îl dai afară din adunare să creadă despre tine că nu ai dragoste, decât să-l lași acolo și să te judece pe tine Domnul Isus după aceea, sau să infiltreze învățături false în toată adunarea.

Domnul să ne dea înțelepciune.

• • •

APOCALIPSA 2:24–25
„ȚINEȚI CU TĂRIE CE AVEȚI PÂNĂ VOI VENI”

Mai departe, continuă Domnul Isus: „Vouă însă, tuturor celorlalți din Tiatira care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut ‹adâncimile Satanei›, cum le numesc ei, vă zic: nu pun peste voi altă greutate, numai țineți cu tărie ce aveți până voi veni!” (Apocalipsa 2:24–25)

Cel mai probabil, așa numeau urmașii Izabelei acele învățături stricate: adâncimile Satanei. Domnul Isus e conștient de cum numeau ei lucrurile acelea: „adâncimile Satanei, cum le numesc ei” (Apocalipsa 2:24).

Cei care ascultau de Izabela probabil se credeau foarte spirituali, foarte profunzi: „Noi cunoaștem niște lucruri ascunse.” La fel cum sunt mulți pe internet și astăzi, care știu ei tot felul de taine ascunse, tot felul de secrete. Aceasta era probabil și atitudi-

nea lor. Credeau că cunosc adâncimile Satanei. Ei știau adâncimile Satanei. Aveau o cunoaștere foarte profundă. Erau luminați, erau foarte luminați.

Probabil acesta e duhul care îi călăuzea și pe acești oameni, duhul pe care îl vedem și astăzi la foarte mulți care se cred mari luminați. Știu ei nu știu ce taine.

Dar Domnul le spune celor ce nu s-au asociat cu aceste învățături să o țină tot așa, să-și păstreze credința și curăția până va veni El.

Prin faptul că zice „până voi veni" (Apocalipsa 2:25), înseamnă că această încurajare e valabilă pentru toți creștinii din toate timpurile care se află în astfel de adunări. Sunt și astăzi astfel de adunări care au astfel de probleme. E valabil pentru toți creștinii care se află în astfel de adunări și nu vor să se asocieze cu aceste învățături stricate din mijlocul lor.

Domnul îi încurajează să nu se strice și să țină cu tărie ce au până va veni El.

• • •

APOCALIPSA 2:26–27
„ÎI VOI DA STĂPÂNIRE PESTE NEAMURI"

La final, ca de obicei, vedem promisiunile pentru biruitori: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu." (Apocalipsa 2:26–27)

Avem aici o referință evidentă la Psalmul 2, unde e vorba de Hristos, Unsul lui Dumnezeu, căruia I se dă stăpânire peste neamuri (Psalmul 2:8–9). Biruitorilor li se promite că vor fi părtași cu El la această stăpânire.

Se ridică întrebarea: când se va întâmpla aceasta?

Cei mai mulți creștini ar spune că în „Mileniu", în împărăția de o mie de ani. Cred că vor împărăți cu Hristos pe pământ peste neamuri o mie de ani, adică creștinii cu trupuri de slavă, având deja viața veșnică și trupul glorificat, vor coexista împreună cu alți oameni care vor muri, iar creștinii vor fi un fel de șefi peste neamuri. Așa își imaginează majoritatea împărăția de o mie de ani din Apocalipsa 20, pentru că interpretează literal acel text și nu înțeleg că Hristos împărățește acum.

Problema e că Scriptura nu ne permite această interpretare. Oricât am încerca să forțăm această „mie de ani" undeva în viitor și să spunem că vom împărăți fizic pe pământ o mie de ani, Scriptura nu ne permite interpretarea aceasta.

În primul rând, cartea Apocalipsa nu trebuie interpretată literal și cronologic. În al doilea rând, teoria aceasta nu se leagă cu restul Scripturii.

Scriptura împarte timpul în două: veacul acesta și veacul viitor, lumea aceasta și lumea viitoare, adică veșnicia. Acesta e limbajul Scripturii: veacul acesta, veacul viitor. Nu vor exista o mie de ani între cele două veacuri, în care unii au trupuri veșnice și au intrat în veacul viitor, iar alții încă mor și sunt tot în veacul acesta.

Susținătorii acestei interpretări aduc ca argumente pasaje poetice pe care le interpretează literal. Unele vorbesc direct despre pământul cel nou, cum este Isaia 65, dar ei spun că este vorba despre Mileniu. Subiectul acesta a fost discutat într-o secțiune anterioară și nu îl voi relua aici.

Dacă Scriptura împarte timpul în două veacuri, iar veacul viitor este veșnicia, nu mai rămâne între ele nicio altă perioadă. Împărăția Domnului Isus se desfășoară acum, iar la a doua Lui venire începe veșnicia și vine pământul cel nou. Așa vorbesc Domnul Isus, apostolul Pavel și apostolul Petru. Nu va mai exista o perioadă în care cei proslăviți, cu trupuri glorificate, să locuiască pe pământ împreună cu păcătoși care încă mor. La venirea Domnului Isus se termină tot.

Promisiunea este că, dacă biruim — și toți creștinii adevărați am biruit deja și vom birui —, vom împărăți împreună cu El și vom lua parte împreună cu El la judecata finală a lumii.

Vom cârmui și noi neamurile cu un toiag de fier și le vom zdrobi ca pe niște vase de lut. Vom lua parte la judecata neamurilor pentru că suntem uniți cu Hristos. Ce este al Lui este și al nostru. Autoritatea Lui este și a noastră. Aceasta este ideea.

Apostolul Pavel spune: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?" (1 Corinteni 6:2) Este vorba despre judecata finală a lumii, care va avea loc la a doua venire a Domnului Isus.

„Numai țineți cu tărie ce aveți până voi veni!" (Apocalipsa 2:25) Iar când va veni, vom lua parte împreună cu El la această judecată finală a neamurilor. Celui ce păzește lucrările Mele îi voi da aceeași autoritate pe care Eu am primit-o de la Tatăl.

Acesta este mesajul, pe scurt. Nu înseamnă că vom stăpâni peste alți oameni și vom fi șefii lor. Nu la aceasta se referă. Este vorba despre autoritate: o autoritate pe care Domnul Isus o are deja și pe care, prin unirea noastră cu El, când suntem născuți din nou, la prima înviere, o avem și noi deja. Ea se va manifesta deplin la a doua venire a Domnului Isus. Toți oamenii vor vedea autoritatea pe care ne-a dat-o Domnul Isus. Vom judeca lumea împreună cu El.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

15

APOCALIPSA 3:1–6

BISERICA DIN SARDES

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 3:1–6

Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.

Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu!

Adu-ți aminte dar cum ai primit și ai auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.

Totuși, ai în Sardes câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.

Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul.

APOCALIPSA 3:1–6

• • •

APOCALIPSA 3:1A

„CEL CE ARE CELE ȘAPTE DUHURI ALE LUI DUMNEZEU ȘI CELE ȘAPTE STELE”

După cum ne-am obișnuit deja, felul în care Se prezintă Domnul Isus la început are legătură cu starea acelei adunări și cu ce avea să-i spună acelei adunări.

Aici Se prezintă ca Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.

Am vorbit deja despre lucrurile acestea. Cele șapte Duhuri reprezintă plinătatea Duhului Sfânt. O să ne mai întâlnim cu ele în capitolele 4 și 5 și o să mai vorbim despre ele.

Mesajul este că Hristos are plinătatea Duhului Sfânt, a Duhului dătător de viață. Observați cum se leagă deja de mesajul unei biserici moarte.

Domnul Isus îi spune că El are putere să-i dea sau să-i ia viața. El are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Tot El are și cele șapte stele, despre care tot El ne-a spus mai devreme că sunt îngerii bisericilor și despre care am vorbit pe larg la început.

Nu sunt nici ființe angelice, nici mesageri umani, așa cum se interpretează adesea. O asemenea interpretare nu se leagă deloc de ceea ce spune Domnul.

Am zis că îngerii adunărilor sunt duhurile celor șapte adunări. La fel cum îngerul apelor din Apocalipsa 16 este duhul apelor, cuvântul „înger” este folosit aici în sensul de duh (Apocalipsa 16:5).

Putem spune despre aceste stele că sunt viața adunărilor, partea lor spirituală. Cele șapte sfeșnice reprezintă adunarea care luminează în lumea aceasta, iar cele șapte stele sunt duhul din spatele adunărilor.

Când Domnul Se adresează îngerului adunării, Se adresează de fapt adunării în ansamblu, nu unui slujitor uman sau unei ființe angelice. Domnul vorbește direct cu adunarea, cu duhul ei.

Sunt șapte stele pentru că reprezintă plinătatea adunării, adică toate adunările Lui din veacul acesta.

Domnul Isus este Cel ce are plinătatea Duhului Sfânt și tot El este Cel ce are autoritate spirituală peste toate adunările Lui. El ține cele șapte stele în mâna Lui dreaptă, cum Se prezintă adunării din Efes.

Vă mai aduceți aminte de ce S-a prezentat astfel adunării din Efes? Care era mesajul Lui pentru adunare? „Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești" (Apocalipsa 2:5), adică: te voi omorî de tot, adunare, te voi stinge de tot, vei înceta să mai exiști.

De aceea Se prezintă astfel și aici. Această prezentare se leagă perfect de mesajul pe care vrea să-l transmită adunării din Sardes.

Eu am Duhul Sfânt. Eu am Duhul dătător de viață. Eu am autoritate spirituală peste adunările Mele. Ești pe moarte. Întoarce-te la Mine. Pocăiește-te. Întoarce-te de unde ai plecat. Dacă nu te pocăiești, te voi omorî de tot.

Acesta este mesajul pe care Domnul Isus îl transmite adunării din Sardes.

• • •

APOCALIPSA 3:1B

„ÎȚI MERGE NUMELE CĂ TRĂIEȘTI, DAR EȘTI MORT”

Domnul vorbește cu adunarea și îi spune: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1).

El spune „mort”, la masculin, pentru că vorbește cu îngerul bisericii: „ești mort” (Apocalipsa 3:1), îngerul care reprezintă toată adunarea.

Tocmai acesta este un argument clar că îngerii bisericilor nu sunt mesageri umani și nu sunt nici ființe angelice. Domnul nu-i spune aici unui înger sau unui om că îi merge numele că trăiește, dar e mort. Nu.

Ție, înger al bisericii, îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Ție, adunare, îți merge numele că trăiești, dar ești moartă.

Domnul vorbește despre viața spirituală a acelei adunări în ansamblu. Desigur, Se referă și la cei care formau adunarea. Vom vedea imediat că majoritatea erau morți din punct de vedere spiritual și doar câțiva erau cu adevărat vii, născuți din nou.

Tocmai de aceea i se spune adunării, în ansamblu, că este moartă sau pe moarte: majoritatea membrilor ei nu se aflau într-o stare spirituală bună.

Chiar dacă acea adunare era recunoscută de oameni, îi mergea numele că trăiește, oamenii spuneau că e o adunare a Domnului Isus, totuși nu se vedea deloc în ea viață spirituală.

Totul era formalism. Era ceva exterior, de fațadă. Probabil de aceea membrii ei nici nu erau persecutați. Nu aveau pentru ce să fie persecutați, pentru că erau doar formali.

N-avem cum să nu ne gândim la ce se întâmplă și astăzi în multe adunări. Exact aceasta este și starea lor. Le merge numele că trăiesc, dar sunt moarte.

Oamenii din astfel de adunări sunt aparent foarte activi, foarte implicați în activități religioase, dar acolo nu există viață spirituală. Le merge numele că trăiesc, dar sunt morți.

Personal, nu cred că există o stare mai gravă. Formalismul, această religie seacă și lipsită de viață, mi se pare cea mai mare amăgire în care se pot afla oamenii, pentru că ei cred că sunt bine, la fel cum credeau fariseii din primul secol.

Au „doar o formă de evlavie", după cum a prorocit apostolul Pavel că se va întâmpla în zilele din urmă (2 Timotei 3:1, 5). Lumea vorbește bine despre ei. Oamenii văd doar exteriorul, dar, de fapt, ei sunt morți din punct de vedere spiritual.

Bineînțeles, aș vrea să ne cercetăm în primul rând pe noi. Tendința este să spunem: noi nu suntem așa, ceilalți sunt.

Chiar dacă nu suntem așa acum — și slavă Domnului pentru aceasta —, nu înseamnă că nu putem ajunge așa. Adunarea aceasta din Sardes a ajuns astfel cu timpul. Domnul îi spune să se întoarcă la starea de la început.

A început bine, dar cu timpul s-a stins.

Mesajul Domnului Isus de aici ar trebui să cerceteze fiecare adunare și fiecare creștin în parte. Trebuie să ne cercetăm.

Vreau să fac o mică observație: a fi o adunare vie nu înseamnă multă activitate și multe programe religioase.

Asta cred oamenii că înseamnă o adunare vie: să te miști, să umbli încolo și încolo, să te sune unul și altul, să fii ocupat mereu. Nu asta înseamnă o adunare de oameni vii din punct de vedere spiritual.

Unii poate cred că înseamnă să zbieri mai tare. Știți că mai sunt câte unii: „Mamă, ce plin de Duhul Sfânt este acesta, cum zbiară!"

Alții poate cred că înseamnă să bolborosești aiurea ce-ți trece prin minte și să pretinzi că ai vorbire în limbi sau că proorocești, așa cum fac în mod fals carismaticii și penticostalii, sau să fii botezat cu Duhul Sfânt în sensul fals în care înțeleg ei lucrul acesta.

Nu asta înseamnă să fii spiritual.

Nu înseamnă nici să fii vreun călugăr care stă în munți și se crede duhovnicesc.

O să vedem imediat că a fi viu din punct de vedere spiritual are legătură cu faptele noastre. De aceasta Se va lega Domnul Isus. Este vorba despre faptele noastre făcute în Hristos, după ce am fost născuți din nou, după ce am fost aduși la viață, după ce am devenit făpturi noi (2 Corinteni 5:17).

Dacă nu ai fost cu adevărat adus la viață de Dumnezeu, dacă n-ai fost născut din nou, nu vei avea nici faptele unui om viu din punct de vedere spiritual. Îți va merge numele că trăiești, vei fi activ, dar tu de fapt ești mort.

• • •

APOCALIPSA 3:2–3
„VEGHEAZĂ ȘI ÎNTĂREȘTE CE RĂMÂNE”

Acum să vedem care este îndemnul Domnului Isus pentru o astfel de adunare: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu! Adu-ți aminte dar cum ai primit și ai auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine” (Apocalipsa 3:2–3).

În primul rând, observați că adunarea aceasta avea fapte, dar nu erau desăvârșite.

„N-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu” (Apocalipsa 3:2), adică faptele lor nu erau complete. Așa se mai poate traduce cuvântul „desăvârșit”.

Faptele lor aveau doar un caracter formal. Făceau anumite lucruri, dar le făceau de formă, pentru că așa trebuia. De fapt, majoritatea celor de acolo erau morți din punct de vedere spiritual.

Doar atunci când ești în Hristos, faptele tale sunt desăvârșite, sunt complete înaintea lui Dumnezeu.

Nimic din ceea ce facem în afara lui Hristos — adică înainte să fim născuți din nou, înainte să fim vii din punct de vedere spiritual, înainte să fim socotiți neprihăniți prin Hristos și să fim mutați, din punct de vedere spiritual, din primul Adam în al doilea Adam — nu poate fi desăvârșit înaintea lui Dumnezeu, pentru că faptele noastre sunt făcute în păcat.

Noi suntem sub păcat, sub mânia lui Dumnezeu. Orice facem nu poate fi desăvârșit, nu poate fi complet înaintea lui Dumnezeu.

Faptele noastre devin desăvârșite, complete, numai datorită lui Hristos, numai atunci când suntem în El.

De aici deducem că majoritatea oamenilor din adunarea aceasta erau morți din punct de vedere spiritual, nu erau născuți din nou, nu erau în Hristos, nu erau mântuiți. Aveau doar un creștinism formal.

Chiar dacă, la început, păreau să-L fi primit pe Hristos și au primit cu bucurie Cuvântul, așa cum citim în pilda semănătorului, Cuvântul nu a adus roade în inimile lor (Luca 8:13–15).

Soluția Domnului este clară.

Cu alte cuvinte: veghează, adunare! Nu adormi de tot! Fii trează și întărește ce rămâne, pentru că ești pe moarte, aproape să te stingi de tot (vezi Apocalipsa 3:2).

Aici, evident, Se referă la credincioșii adevărați despre care va vorbi după aceea. Ei sunt singurul lucru bun de acolo.

În versetul 3 le spune să-și aducă aminte cum erau la început, cum au primit și au auzit învățătura Domnului. Probabil se referă la acea bucurie și pasiune pe care o aveau la început pentru lucrarea Domnului.

Într-un fel, îi transmite acestei adunări un îndemn asemănător celui dat adunării din Efes: întoarce-te la dragostea dintâi, nu mai face totul de formă, pocăiește-te și fii ca la început, când ai primit Cuvântul (vezi Apocalipsa 2:4–5).

De aceea am zis că orice adunare poate ajunge așa dacă nu veghează. Chiar dacă nu se află acum în stadiul acesta, orice adunare trebuie să se cerceteze, la fel și fiecare creștin în parte.

Vă aduc din nou aminte de pilda semănătorului. Mulți primesc Cuvântul cu bucurie la început, dar acesta nu ajunge să aducă roade în ei, iar lucrul acesta se observă în timp (Luca 8:13–15).

Iar dacă adunarea în ansamblu nu se va pocăi, Domnul îi spune: „Voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine" (Apocalipsa 3:3).

Voi veni la tine în sensul de judecată. Aici nu Se referă la a doua venire a Domnului Isus. Va veni să o judece. Asta înseamnă: voi veni peste tine.

Voi veni peste tine să te judec, îi spune. La fel, i-a spus și adunării din Pergam: „Voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele" (Apocalipsa 2:16).

Este vorba despre judecată. Voi veni să te judec în ceasul în care nu te aștepți. Asta înseamnă „ca un hoț" (Apocalipsa 3:3): voi veni pe neașteptate și te voi judeca. Te voi stinge de tot, „îți voi lua sfeșnicul din locul lui", dacă nu te pocăiești, așa cum îi spune și adunării din Efes (Apocalipsa 2:5).

Te voi omorî de tot, adunare. Vei înceta să mai exiști. Eu am cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele. Eu am puterea și autoritatea aceasta.

• • •

APOCALIPSA 3:4
„AI ÎN SARDES CÂTEVA NUME CARE NU ȘI-AU MÂNJIT HAINELE”

> *Totuși, ai în Sardes câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici*
>
> APOCALIPSA 3:4

Cei care nu și-au mânjit hainele, adică nu s-au întinat cu lumea, au rămas loiali Domnului Isus, iar faptele lor arătau lucrul acesta. Ei constituiau tot ce avea mai bun această adunare. Acesta era singurul lucru bun din ea.

Metafora aceasta cu hainele este folosită de Domnul Isus și în Apocalipsa 16, cu același scop.

> *Iată, Eu vin ca un hoț! Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!*
>
> APOCALIPSA 16:15

Din nou, Domnul Isus nu ne spune aici că mântuirea este prin fapte. Se referă la loialitatea noastră față de El. Nu se referă aici la „haina neprihănirii” despre care vorbim adesea, ca și cum El ne-ar fi dat această haină, iar noi am fi pierdut-o. Nu. Este vorba despre loialitatea noastră față de El.

Cei care își vor păzi hainele și vor veghea sunt cei care vor fi loiali până la capăt. Aceștia nu vor fi rușinați la venirea Lui.

Aici observăm că, spre deosebire de adunarea din Smirna sau de cea din Pergam, în Sardes majoritatea se aflau într-o stare rea și doar câțiva erau într-o stare bună. „Ai în Sardes câteva nume" (Apocalipsa 3:4). Atât. Doar câțiva erau cu adevărat loiali Domnului Isus.

Domnul nu face aici doctrină. Nu ne învață doctrină. Eu vă aduc mereu aminte de doctrină ca să nu se înțeleagă că mântuirea este prin fapte, că depinde de cât de bun ești tu.

Intenția Domnului nu este să prezinte aici doctrina mântuirii. În niciun mesaj nu face asta. El doar descrie ce se întâmplă în adunarea aceea.

Îi merge numele că trăiește, dar este moartă. Domnul le promite doar celor câțiva de acolo — care nu și-au mânjit hainele, care sunt loiali și care nu s-au întinat cu lumea — că vor umbla cu El, adică vor avea părtășie veșnică cu El, îmbrăcați în alb (Apocalipsa 3:4).

Albul este un simbol al purității.

„Fiindcă sunt vrednici" (Apocalipsa 3:4) nu înseamnă că sunt mântuiți datorită faptelor lor. Sunt vrednici în sensul că au dovedit că sunt ai lui Hristos prin faptele lor, prin trăirea lor. Credința mântuitoare duce la fapte. Acele fapte sunt consecința mântuirii lor.

Doar cei mântuiți, doar biruitorii, vor fi îmbrăcați în haine albe. Asta vedem și în restul cărții Apocalipsa. Așa sunt înfățișați mereu cei mântuiți, cei mântuiți prin credința în jertfa lui Hristos, nu datorită faptelor lor.

Apocalipsa 7, de la versetul 13, zice așa: „Și unul dintre bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: «Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?» «Doamne», i-am răspuns eu, «tu știi.» Și el mi-a zis: «Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului»".

Hainele lor nu sunt albe datorită faptelor lor, ci pentru că și le-au albit în sângele Mielului.

Aici este vorba despre toți cei răscumpărați de pe pământ prin sângele Mielului. Necazul cel mare se referă la necazul de care au avut parte toți în lumea aceasta, în veacul acesta.

Toți sunt mântuiți dintr-un singur motiv: „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului" (Apocalipsa 7:14), în sângele lui Hristos. Asta au făcut și cei câțiva din Sardes.

Prin credința în Hristos și în sângele Lui au fost îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos și, de aceea, faptele lor, ale celor câțiva, sunt desăvârșite înaintea lui Dumnezeu.

Oamenii aceștia nu sunt mântuiți datorită faptelor lor.

Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele de dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să-l socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus

ROMANI 3:25–26

Dumnezeu Își arată dreptatea în așa fel încât El rămâne drept în timp ce îl socotește pe păcătos drept prin credința în Isus.

Doar așa poate fi un om mântuit.

Oricine a crezut cu adevărat că Hristos este jertfa de ispășire pentru păcatele lui și a fost socotit drept odată pentru totdeauna va intra într-un proces de sfințire. Faptele vor fi rezultatul credinței lui mântuitoare.

Fără fapte nu există credință mântuitoare. Credința se arată în fapte, spune Iacov destul de clar în epistola lui: „credința fără fapte este moartă" (Iacov 2:26). Nu există. Este doar amăgire.

Dacă cred cu adevărat, lucrul acesta se va vedea în faptele mele. Numai prin credință ești socotit neprihănit, drept; ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, ești perfect drept. Doar prin credință, Dumnezeu nu mai vede în tine nimic de condamnat.

Dar această credință, dacă este autentică, va duce la fapte. Oricine are această credință este o făptură nouă, o creație nouă (2 Corinteni 5:17). A scăpat de sclavia păcatului. Acum a devenit rob al neprihănirii, cum spune Pavel (Romani 6:18).

Dacă ești în Hristos, nu mai ești sclav al păcatului. Ai fost eliberat de sclavia firii tale pământești, în care lucrează păcatul. Nu înseamnă că firea ta nu mai este în tine; înseamnă că ai fost eliberat de sclavie, că nu mai ești sclavul ei.

Roada, consecința, urmarea inevitabilă a credinței mântuitoare este sfințenia. Nu există una fără alta. Nu există justificare fără sfințenie. Nu poți să spui că ești socotit drept dacă n-ai intrat în acest proces de sfințire.

Tocmai de aceea, în Apocalipsa 19 ni se spune despre Mireasa Mielului: „Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” Apoi textul explică: „Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apocalipsa 19:8).

Faptele lor dovedesc că fac parte din Mireasa Mielului, dovedesc că sunt ai lui Hristos. Și, exact cum spuneam mai devreme, doar prin Hristos faptele noastre devin neprihănite, devin desăvârșite înaintea lui Dumnezeu.

Faptele pot fi astfel numai dacă faci parte din Mireasa Mielului, din Mireasa lui Hristos și te numeri printre cei răscumpărați prin sângele Lui; adică dacă ești în Hristos, în al doilea Adam, unit cu El pe vecie.

Asta este taina căsătoriei despre care vorbește Pavel în Efeseni 5 (Efeseni 5:31–32). La fel cum bărbatul și femeia se unesc și devin un singur trup, Hristos și Mireasa Lui devin un singur trup. Dacă Hristos este neprihănit, atunci și Mireasa Lui este neprihănită.

Așa că, dacă nu ți-ai spălat mai întâi hainele în sângele Mielului, orice faci este în zadar. Faptele tale sunt făcute în primul Adam, sunt făcute în păcat; toate faptele tale sunt mânjite de păcat. Ele nu pot fi desăvârșite înaintea lui Dumnezeu dacă nu sunt făcute în Hristos, dacă ești încă în primul Adam și dacă nu ai fost îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin credință.

Orice ai face, îți merge doar numele că trăiești, dar ești mort.

Singurele fapte care contează sunt cele făcute în Hristos, după ce ți-ai spălat hainele în sângele Lui.

• • •

APOCALIPSA 3:5

„NU-I VOI ȘTERGE NICIDECUM NUMELE DIN CARTEA VIEȚII”

La final mai vedem alte promisiuni pentru biruitori: „Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apocalipsa 3:5).

Doar biruitorilor li se promite că numele nu le va fi șters din cartea vieții.

Atenție mare: aceasta este o promisiune. Accent pe cuvântul acesta. Cei mai mulți creștini o văd, de obicei, ca pe o amenințare. O văd exact invers. Nu o văd ca pe o promisiune. Se folosesc de versetul acesta ca să spună că poți avea numele șters din cartea vieții.

Nu asta spune Domnul Isus aici. Asta este o distorsiune a cuvintelor Lui, o sucire a cuvintelor Lui.

Domnul Isus pur și simplu face o promisiune. El nu a zis că va șterge numele cuiva. A zis exact opusul: nu-i va șterge nicidecum numele.

Cui? Biruitorilor.

Despre ceilalți ni se spune că au numele scrise în cartea vieții? Nu. Doar biruitorii sunt scriși în cartea vieții, iar Domnul le promite biruitorilor că nu le va șterge niciodată numele. Le promite viața veșnică.

Cine sunt biruitorii din cartea Apocalipsa, după cum am spus mereu? Cei născuți din nou, cei vii din punct de vedere spiritual, cei care sunt în Hristos și care biruiesc prin Hristos și datorită lui Hristos.

Doar ei au numele scrise în cartea vieții Mielului. În Apocalipsa, această carte este numită și „cartea vieții Mielului"; este vorba despre aceeași carte (Apocalipsa 13:8; 21:27).

În capitolul 13 vedem că aceste nume sunt scrise acolo de la întemeierea lumii (Apocalipsa 13:8).

Toți biruitorii au numele scrise în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii și niciunul dintre ei nu se va pierde. Toți vor avea viața veșnică. Domnul Isus le promite aici că nu le va șterge niciodată numele.

Am vorbit altădată despre ce înseamnă să ai numele scris în cartea vieții Mielului. Viața lui Hristos este cartea vieții Mielului. Este cartea vieții lui Hristos. Viața lui Hristos îi este imputată păcătosului prin credință. Asta înseamnă să fii scris în cartea vieții Mielului. Asta înseamnă să fii în Hristos.

Din ce vedem aici, singurii care erau în Hristos din adunarea din Sardes, ale căror fapte erau desăvârșite înaintea lui Dumnezeu, erau acei câțiva oameni cărora Domnul le promite că vor umbla cu El îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici, fiindcă au arătat că sunt ai Lui.

Restul și-au mânjit hainele. Faptele lor nu dovedeau că sunt în Hristos, că sunt ai Lui, nu dovedeau că sunt scriși în cartea vieții Mielului.

Pe lângă această promisiune, Domnul mai adaugă: „Și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui" (Apocalipsa 3:5).

Adică îl voi recunoaște ca fiind al Meu înaintea Tatălui și înaintea îngerilor, înaintea întregului cer. Îl voi recunoaște ca făcând parte din Mireasa Mea.

Despre ei vorbește Domnul în Evanghelie: sunt cei care nu și-au pierdut sufletul de dragul lumii acesteia, care nu s-au rușinat înaintea lumii și care au trăit în ascultare de El.

În Marcu 8, începând cu versetul 36, după ce afirmă mai sus că oricine vrea să-L urmeze trebuie să se lepede de sine însuși (Marcu 8:34–35), Domnul spune: „Și la ce-i folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în acest neam preacurvar și păcătos Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri".

Cei care și-au mânjit hainele din adunarea din Sardes sunt cei care nu s-au lepădat de ei înșiși și s-au rușinat de Hristos în lumea aceasta. În același fel, Hristos Se va rușina de ei.

Cei cu hainele curate, în schimb, sunt cei care s-au lepădat de ei înșiși și L-au urmat pe Hristos fără să se rușineze de El. Astfel, nici El nu Se va rușina de ei. Îi va mărturisi înaintea Tatălui și înaintea îngerilor Lui. Îi va recunoaște ca fiind cu adevărat ucenicii Lui.

• • •

APOCALIPSA 3:6
„CINE ARE URECHI SĂ ASCULTE CE LE ZICE BISERICILOR DUHUL”

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul

APOCALIPSA 3:6

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

16

APOCALIPSA 3:7–13

BISERICA DIN FILADELFIA

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 3:7–13

Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: «Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: 'Știu faptele tale; iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu.

Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei, și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.

Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să-i încerce pe locuitorii pământului.

Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!

Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.'

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul. (Apocalipsa 3:7–13)

Amin.

• • •

APOCALIPSA 3:7

„CEL SFÂNT, CEL ADEVĂRAT, CEL CE ȚINE CHEIA LUI DAVID”

După cum ne-am obișnuit deja, modul în care Se prezintă Domnul Isus are legătură directă cu ceea ce îi va spune acelei adunări. Și după aceea știm că fiecărei adunări îi spune mai întâi ce are bun și apoi ce nu are bun. Doar că această adunare și cea din Smirna sunt excepțiile: sunt singurele la care Domnul nu găsește nimic rău, nimic de mustrat, ci doar le încurajează să persevereze, să continue astfel până la capăt.

Și vedem clar că ambele erau persecutate și aveau puțină putere din punct de vedere al lumii acesteia. Deci mesajul este că atunci când suntem slabi, suntem puternici, pentru că atunci când suntem slabi nu ne mai încredem în forțele noastre, ci în puterea lui Dumnezeu. În secțiunea următoare vom vedea exact opusul, în adunarea din Laodiceea, care se încredea în forțele ei și de aceea Domnul Isus nu era în mijlocul ei.

Aici, în schimb, Domnul asigură această adunare fără putere că este cu ea, că o iubește și că până și dușmanii ei vor recunoaște aceasta. Bineînțeles, la fel ca în adunarea din Smirna, dușmanii erau acei iudei care se împotriveau Evangheliei, care îl urmau pe Pavel peste tot unde se ducea să predice Evanghelia. Veneau în urma lui ca să o distorsioneze.

La fel fac mulți credincioși falși și astăzi. De fiecare dată când un suflet se întoarce la Domnul, când aude adevărata Evanghelie și o crede, va apărea imediat de după colț un Martor al lui

Iehova, un adventist, un bolborositor, ca să-i sucească calea. Așa se întâmplă și astăzi și așa va fi mereu până la venirea Domnului.

Învățătorii falși vor sta mereu la pândă și vor apărea acolo unde este predicată Evanghelia. De ce? Ca să o distorsioneze. Și bineînțeles că ei cred că îi fac un favor lui Dumnezeu. Cei mai mulți nu realizează că luptă împotriva Evangheliei. Cred că Dumnezeu este cu ei, că au dreptate și nu vor altceva decât să-și racoleze ucenici.

Totuși, vedem că adunarea din Filadelfia a rezistat valurilor de învățători mincinoși și presiunii din partea lumii, chiar dacă avea puțină putere. Iar pentru o astfel de adunare, care I-a rămas loială în ciuda prigonirilor și greutăților, Domnul nu are decât cuvinte de încurajare, nu are nimic să-i reproșeze. Și bineînțeles, este un mesaj de încurajare pentru ei, dar și pentru toate adunările din orice vreme care se află într-o stare asemănătoare cu a lor.

Chiar din introducere vedem că scopul este să-i încurajeze. Vă vorbește Cel Sfânt, vă vorbește Dumnezeu, Cel Adevărat, Cel în care nu este minciună, Cel loial, Cel credincios, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce are cheile Împărăției lui Dumnezeu, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide, adică Cel suveran, Cel peste a cărui voie nu poate trece nimeni.

Eu deschid și închid ușa Împărăției cui vreau Eu. Nimeni nu poate trece peste voia Mea. Eu am toată autoritatea. Eu am cheia lui David.

Cuvintele de aici sunt preluate din Isaia 22, unde Domnul îi spunea dregătorului casei împărătești a lui David de atunci, pe nume Șebna, că va fi înlocuit de Eliachim. Iar aceasta, bineînțeles, era o profeție despre Hristos. Eliachim arăta spre Hristos, spre Mesia: „În ziua aceea", zice Domnul, „îl voi chema pe robul Meu Eliachim, fiul lui Hilchia, îl voi îmbrăca în tunica ta, îl voi încinge cu brâul tău și voi da puterea ta în mâinile lui. El va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Voi pune pe umărul lui cheia casei lui David: când va deschide el, nimeni nu va închide, și când va închide el, nimeni nu va deschide." (Isaia 22:20–22)

Adică îi voi da toată autoritatea peste casa lui David. Exact asta a primit Hristos. Dar nu peste casa fizică a lui David, cum a primit Eliachim, ci peste casa lui spirituală. Domnul Isus are cheia casei spirituale a lui David, cheia Împărăției lui Dumnezeu.

Aceasta are legătură directă cu ce va spune imediat după aceea.

• • •

APOCALIPSA 3:8
„ȚI-AM PUS ÎNAINTE O UȘĂ DESCHISĂ"

Știu faptele tale; iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu.

APOCALIPSA 3:8

Adică Eu, Cel suveran, Cel ce are cheia lui David, ți-am pus înainte o ușă deschisă pe care nimeni n-o închide. Chiar dacă toți îți închid ușile în nas, adunare din Filadelfia — să ne aducem aminte că vorbește cu adunarea ca întreg — chiar dacă toți îți închid ușile în nas, chiar dacă ai puțină putere, nimeni nu te bagă în seamă, chiar dacă nu ești mare în ochii lumii acesteia, chiar dacă nu ai prea mulți membri, chiar dacă nu ești o megabiserică, chiar dacă iudeii falși te batjocoresc, ușa Împărăției lui Dumnezeu este mereu deschisă pentru tine. Nimeni nu o poate închide. Eu am cheia lui David. Eu îți garantez asta. Eu sunt Suveranul și nimeni nu poate trece peste hotărârile Mele. Dacă Eu ți-am deschis ușa Împărăției, nimeni nu o va închide.

Știu că mulți spun că versetul acesta se referă cumva la evanghelizare. Spun că Domnul Isus le-a deschis o ușă pentru evanghelizare. Dar textul nu ne lasă nicidecum să ne gândim la așa ceva. Este o expresie metaforică, ce are menirea să-i încurajeze. Nu are legătură cu evanghelizarea. Scopul este să-i încurajeze.

De ce i-a pus acelei adunări înainte o ușă deschisă? Care este motivul?

> *Căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu.*
>
> APOCALIPSA 3:8

Datorită loialității ei, Domnul Isus îi garantează accesul în Împărăția Lui. Ușa este deschisă pentru ei în Împărăția Lui, pentru că ei au fost loiali. Deci loialitatea lor față de Hristos L-a făcut să le deschidă ușa aceasta. Nu programele lor, nu organiza-

rea lor, nu numărul mare de membri, nu lucrurile pe care pun preț cele mai multe adunări azi, ci loialitatea lor față de Cuvântul Lui. Asta este tot ce contează pentru Domnul Isus: prin orice ai trece, să-I fii loial și să-I rămâi loial până la capăt.

Pentru că au păzit Cuvântul Lui și nu au tăgăduit numele Lui, pentru că adunarea ca întreg I-a rămas loială, Hristos îi garantează acestei adunări intrarea în Împărăția Lui. El Însuși, Cel care are cheia lui David, le-a deschis ușa aceasta și nimeni nu o va închide.

El este Cel Sfânt și Adevărat. El nu minte, este credincios. Dacă El a zis așa, așa va face.

Și ce încurajare sunt cuvintele acestea și pentru adunările lipsite de putere de astăzi. Adunările mici, care sunt persecutate, poate batjocorite, nesemnificative în ochii oamenilor, dar care rămân loiale Cuvântului, rămân loiale Scripturii. Ce încurajare!

Nu te uita la ceea ce se întâmplă în jurul tău, adunare din Filadelfia. Nu asculta ce zice lumea seculară sau lumea religioasă. Eu știu faptele tale. Știu că Îmi ești loială. Eu am cheia lui David. Ce deschid Eu, nimeni nu va închide. Ai intrare liberă în Împărăția Mea. Ușa este mereu deschisă și nimeni nu o va închide.

• • •

APOCALIPSA 3:9

„IATĂ CĂ ÎI VOI FACE SĂ VINĂ SĂ SE ÎNCHINE LA PICIOARELE TALE”

Și mai mult de atât, versetul 9: „Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei, și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.” (Apocalipsa 3:9)

Dușmanii tăi religioși, cei care te batjocoresc acum, se vor închina la picioarele tale și vor ști că te-am iubit. Și desigur că limbajul este metaforic. Nu vor veni dușmanii lor să se închine fizic. Ideea este că acei iudei care se dădeau credincioși lui Dumnezeu, ca și credincioșii falși de astăzi, dar care erau de fapt o sinagogă a Satanei pentru că se împotriveau învățăturii lui Hristos și îi persecutau pe cei care erau loiali, vor recunoaște într-un final că Hristos este cu ei, că Hristos este cu acea adunare disprețuită și fără putere în ochii lor, că este adunarea Lui, că El este în mijlocul ei și că El o iubește.

Vă dau un singur verset din Isaia care transmite aceeași idee: „Câștigurile Egiptului și negoțul Etiopiei și al sabeenilor, oameni de statură înaltă, vor trece la tine și vor fi ale tale. Popoarele acestea vor merge după tine, vor trece înlănțuite, se vor închina înaintea ta și-ți vor zice, rugându-te: «Numai la tine Se află Dumnezeu și nu este alt Dumnezeu în afară de El.»” (Isaia 45:14)

Isaia vorbea aici despre neamurile care vor recunoaște că Dumnezeu este cu Israel și vor veni la Israel ca să fie mântuiți. Proorocia aceasta s-a împlinit la prima venire a Domnului Isus, când neamurile au fost integrate în măslinul cel bun, cum spune Pavel în Romani 11, și bineînțeles încă se împlinește.

Dar exact aceasta aveau să le spună acum iudeii neamurilor. Adică invers: iudeii aveau acum să zică neamurilor din Filadelfia: la tine se află Dumnezeu, adunare din Filadelfia. Recunoaștem că Dumnezeu este cu tine.

Și gândiți-vă ce înjosire pentru un iudeu să recunoască faptul că Mesia lor, pe care Îl așteptau ei, este de fapt cu neamurile și nu cu ei; că iubește neamurile, dar nu pe ei. Ba mai mult, pe ei îi consideră o sinagogă a Satanei.

Dar Scriptura ne spune clar că iudeu nu este acela care se arată pe din afară că este iudeu și tăiere împrejur nu este aceea care este pe din afară în carne. Adică nu descendenții fizici sunt considerați iudei, ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă. (Romani 2:28–29)

Creștinii adevărați, cei născuți din nou, cei cărora Dumnezeu Însuși le-a tăiat inima împrejur, sunt adevărații iudei. Ei sunt sămânța lui Avraam prin credința în Hristos. Indiferent din ce popor fac parte, evrei sau neamuri, toți credincioșii adevărați sunt iudei. Formează un singur popor, Israelul spiritual.

Noi suntem adevărații iudei. Iuda înseamnă „lăudat să fie Domnul". Iudeii sunt oamenii care Îl laudă pe Dumnezeu, dar nu doar în exterior, nu doar formal, nu doar cu gura, ci din inimă, care trăiesc în ascultare de El și Îi sunt credincioși, Îi sunt loiali. Loialitatea noastră față de Dumnezeu este o închinare adusă înaintea Lui. Viața noastră trăită în ascultare de El este o laudă la adresa Lui.

Aceștia sunt adevărații iudei, care au inima tăiată împrejur de Dumnezeu și sunt locuiți și călăuziți de Duhul Lui.

• • •

APOCALIPSA 3:10–11
„TE VOI PĂZI ȘI EU DE CEASUL ÎNCERCĂRII”

Mai departe, vedem încă o promisiune pentru această adunare. Versetul 10: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să-i încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apocalipsa 3:10–11)

Deci adunarea ca întreg este îndemnată să păstreze ce are, să rămână astfel și să vegheze ca nimeni să nu-i fure coroana. O ilustrație din competițiile sportive: ai grijă să rămâi așa, să rămâi pe primul loc. Continuă să alergi așa, să nu te întreacă nimeni. Continuă așa până la final.

Iar promisiunea pentru loialitatea ei este în versetul 10. Nu am cum să evit conflictele care apar în versetul 10. Sau poate conflictele acestea sunt doar în capul meu, doar eu văd conflictele acestea. Poate ei nu le văd.

Acesta este cel mai citat verset adus ca argument de dispensaționaliști și pretribulaționiști pentru teoria conform căreia biserica va fi răpită înainte de necazul cel mare de șapte ani, despre care am spus de atâtea ori că nu există în Scriptură. Nu este scris nicăieri „necazul de șapte ani”, nicăieri. Dar toată lumea folosește expresia aceasta ca și cum ar fi în toată Scriptura. Este tratată ca ceva normal, ca și cum oricine ar putea vedea aceasta. Nu, nu există așa ceva în Scriptură, nici chiar în Daniel 9:27, care este versetul de temelie al dispensaționalismului.

Din cauza unui singur verset, ei sucesc aproape toată Scriptura în ceea ce privește escatologia. Nici măcar acolo nu scrie de un necaz de șapte ani. Nici măcar acolo. Dar toată lumea spune „necazul de șapte ani". Și bineînțeles, ei văd că majoritatea cărții Apocalipsa descrie necazul cel mare din ultimii șapte ani: de la capitolul 6 până la capitolul 19, adică aproape toată cartea ne vorbește de necazul de șapte ani de la finalul istoriei.

Lucrul acesta a fost discutat într-o secțiune anterioară. Teoria aceasta nu are absolut niciun sens. Domnul Isus nu ne-a lăsat o carte în care descrie ce se va întâmpla în ultimii șapte ani și astfel nu mai are nicio aplicație pentru noi azi. Nu are niciun sens.

Dar acum să rămânem la versetul acesta. Vă voi da câteva motive, câteva argumente pe care nu le poate contesta absolut nimeni, prin care vom vedea că versetul acesta nu se referă nicidecum la un necaz de șapte ani la finalul istoriei. Putem ști asta sigur sută la sută, fără niciun dubiu. Nici nu ar trebui să existe dezbateri. Oricine spune că versetul acesta se referă la răpirea secretă înainte de necazul de șapte ani nu face altceva decât să sucească Cuvântul lui Dumnezeu și să-l facă să pară că spune ce vrea el să spună.

Să vedem ce spune de fapt textul. Vom vedea că nu se potrivește deloc cu teoria aceasta a răpirii secrete înainte de ultimii șapte ani.

Primul lucru de care trebuie să ținem cont este că ce spune Domnul aici este o promisiune pentru adunarea din Filadelfia, pentru acea adunare din primul secol. Deci trebuie neapărat să

aibă o aplicație imediată pentru ei, pentru că ei au păzit, ei vor fi păziți. Aceasta spune Domnul. Chiar dacă are aplicații și pentru noi azi, aplicația primară este pentru ei atunci.

Deci Domnul spune că cei de atunci, din secolul I, care au păzit Cuvântul Lui, vor fi păziți de ceasul încercării. Nu ai cum să pretinzi că Domnul le spunea aici vorbe goale, spunându-le că vor fi păziți de ultimii șapte ani ai istoriei, care vor avea loc peste mii de ani. Este absurd. Și doar acesta ar trebui să fie un motiv suficient ca să renunțăm la teoriile acestea, cum este necazul de șapte ani de la final.

Să nu mai încercăm să le forțăm în textul de aici. Dacă nu se potrivește cu teoriile noastre, să aruncăm teoriile noastre la gunoi, să le aruncăm la gunoi, să renunțăm la ele. Dacă chiar suntem sinceri cu Dumnezeu, cu cuvântul Lui și cu noi înșine, ar trebui să renunțăm într-o secundă la teoriile acestea. Ok, nu se potrivește, am aruncat-o. Nu să mă încăpățânez să tot forțez eu teoriile mele în versetul acesta. Dacă nu se potrivește, arunc teoriile mele la gunoi.

Deci doar motivul acesta ar trebui să fie suficient să renunț la teoriile acestea.

În al doilea rând, vedem că scrie: „te voi păzi" (Apocalipsa 3:10). Nu scrie: „te voi răpi". Scrie: „te voi păzi" (Apocalipsa 3:10). Dacă voia să le spună „te voi răpi", scria „harpazo" acolo. Folosea termenul din 1 Tesaloniceni 4. Dar scrie: „Te voi păzi" (Apocalipsa 3:10). „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu." (Apocalipsa 3:10) Nu spune: „Fiindcă ai răpit cuvântul răbdării Mele, te voi răpi și Eu." Este același cuvânt: „Te voi păzi" (Apocalipsa 3:10). La fel cum tu ai păzit Cuvântul Meu, „te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste

lumea întreagă" (Apocalipsa 3:10). Tu ești aici în timpul acestei încercări, iar Eu te păzesc. Aceasta este ideea. Aceasta este promisiunea Lui pentru această adunare.

Și bineînțeles, nu este vorba de o păzire fizică. Mulți creștini erau persecutați, sufereau. Este vorba de o păzire spirituală. Domnul spune: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de Cel Rău." (Ioan 17:15) Și știu că nu are legătură directă cu textul nostru, aici este vorba de Satana, dar vreau să scot în evidență că păzirea promisă credincioșilor este mereu una spirituală, nu fizică.

Aceeași idee o vom vedea și în cartea Apocalipsa. Chiar dacă credincioșii mor pentru credința lor, ei sunt pecetluiți, sunt păziți din punct de vedere spiritual.

Și în al treilea rând, vedem că încercarea aceasta este pentru locuitorii pământului, o expresie foarte importantă în cartea Apocalipsa: „ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să-i încerce pe locuitorii pământului" (Apocalipsa 3:10).

Locuitorii pământului, peste tot în cartea Apocalipsa, sunt cei nemântuiți. Deci încercarea aceasta vine peste toată lumea, dar îi afectează doar pe cei nemântuiți. Cei mântuiți sunt pe pământ, dar sunt protejați, sunt păziți de Domnul Isus, pentru că ei nu sunt „locuitori ai pământului", ci ai cerului.

Deci nu ar trebui să mai existe nicio dezbatere. Putem fi siguri sută la sută că textul de aici nu are absolut nicio legătură cu răpirea secretă. Chiar dacă nu-l interpretați la fel ca mine, putem fi siguri sută la sută că textul acesta nu are nicio legătură cu

răpirea secretă înainte de ultimii șapte ani ai istoriei. V-am dat trei argumente clare, dintre care doar unul ar fi suficient să demonstreze aceasta.

Oricine introduce teoria aceasta cu răpirea secretă în textul acesta pur și simplu refuză să vadă evidentul. Vrea doar să-și introducă teoria lui în text.

Și ceea ce aș vrea să reținem de aici este că Domnul Isus se referă la o protecție spirituală. Va păzi adunarea din Filadelfia din punct de vedere spiritual. I-a deschis o ușă pe care nimeni nu o poate închide și El o va păzi. Toate sunt promisiuni și încurajări pentru această adunare. Adică ei, fiind mântuiți, având o ușă deschisă în Împărăția lui Dumnezeu, nu vor fi atinși de judecățile lui Dumnezeu din veacul acesta, de acea judecată care se manifestă acum peste locuitorii pământului, peste fiii veacului acestuia care nu vor să se pocăiască.

• • •

APOCALIPSA 3:12–13
„PE CEL CE VA BIRUI ÎL VOI FACE UN STÂLP ÎN TEMPLUL DUMNEZEULUI MEU”

Mai departe, vedem la final, ca de obicei, promisiunile pentru biruitori: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou. Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul.” (Apocalipsa 3:12–13)

Din nou, îndemnul este pentru toate bisericile. Toate bisericile aveau să citească aceste mesaje și, bineînțeles, este și pentru noi astăzi.

> *Îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el.*
>
> APOCALIPSA 3:12

Este evident că este vorba de un templu spiritual. În Noul Testament nu mai există niciun templu fizic și nu va mai exista niciodată. Iar limbajul aici este unul metaforic. A fi un stâlp arată stabilitate, iar faptul că zice că nu va mai ieși din el înseamnă că va fi veșnic în prezența lui Dumnezeu.

Ce promisiune glorioasă! Să fii un stâlp în templul lui Dumnezeu, acolo unde locuiește Dumnezeu, veșnic în prezența Lui. Aceasta este promisiunea: că vor fi veșnic în prezența lui Dumnezeu. Nu vor mai ieși din prezența Lui.

Despre biruitori, despre credincioșii adevărați, scrie: „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor." (Apocalipsa 22:4) Aceasta înseamnă să fii un stâlp în templul lui Dumnezeu, să vezi fața Lui, să fii veșnic în prezența Lui.

Și la fel cum scrie în Apocalipsa 22, li se promite și biruitorilor din Filadelfia că vor avea numele lui Dumnezeu pe frunte (Apocalipsa 22:4), și încă două nume. Vedem aici că biruitorilor li se promite că vor avea trei nume scrise pe ei: numele lui Dumnezeu, numele cetății lui Dumnezeu, Noul Ierusalim, și numele cel nou al Domnului Isus.

Limbaj metaforic, bineînțeles. Nu va scrie nimeni pe tine niciun nume. Este vorba de identitate și apartenență. Identitate și apartenență. Biruitorii sunt cetățeni ai Noului Ierusalim. Se identifică cu Ierusalimul ceresc. La fel cum locuitorii pământului sunt cetățeni ai Babilonului. Vom vedea mai încolo în cartea Apocalipsa.

Biruitorii sunt cetățeni ai Noului Ierusalim, despre care citim clar că în el intră doar cei scriși în cartea vieții Mielului, adică doar cei născuți din nou (Apocalipsa 21:27). Am repetat mereu: doar cei născuți din nou sunt biruitorii din cartea Apocalipsa. Cei ce s-au identificat cu Hristos în moartea și învierea Lui, care au murit și au înviat împreună cu El, care au fost aduși la viață, au fost făcuți creații noi, cărora le-a fost imputată viața perfectă a lui Hristos prin credința în Evanghelie. Aceasta înseamnă să fii scris în cartea vieții Mielului. Și doar cei scriși în acea carte sunt cetățeni ai Noului Ierusalim.

Numele cel nou al Domnului Isus, de asemenea, nu se referă la un nume schimbat, la faptul că nu Se va mai numi Isus. Se referă la faptul că atunci Îl vom cunoaște în alt mod decât acum.

Vă aduc aminte că celor din Pergam li se promite un nume nou scris pe o piatră albă și am zis că acolo se referă la faptul că noi, cei născuți din nou, biruitorii, avem o identitate nouă. Nu este vorba despre schimbarea numelui nostru din Vasile în Gheorghe. Este vorba de o identitate nouă pe care o avem în Hristos.

Același lucru este și aici cu numele cel nou al Domnului Isus. Nu este vorba că nu Se va mai numi Isus. Este vorba că va avea o identitate nouă. Noi Îl vom cunoaște în alt mod decât Îl cunoaștem acum.

Iar prin faptul că numele lui Dumnezeu și numele Domnului Isus vor fi scrise pe noi, mesajul transmis este că Dumnezeu și Domnul Isus se identifică cu noi și noi cu Ei, bineînțeles. Și în același timp Își pun numele peste noi ca un sigiliu, ca o ștampilă care arată că aparținem Lor. Prin aceasta Dumnezeu spune: aceștia sunt ai Mei. Îi recunosc ca fiind ai Mei. Mă identific cu ei, Îmi aparțin pe vecie.

Ce promisiuni glorioase!

Când vom ajunge la Apocalipsa 14, vom vedea același limbaj. Cei mântuiți, Israelul spiritual, au pe frunte numele Mielului și numele Tatălui Său (Apocalipsa 14:1). Dacă am ține minte limbajul de aici când citim Apocalipsa 13, am termina cu prostiile și cipurile și codurile de bare și toată nebunia cu semnul fiarei. Același limbaj simbolic de aici îl avem și acolo. La fel cum cei mântuiți au pe frunte numele Tatălui și numele lui Isus, cei nemântuiți, locuitorii pământului, citim în Apocalipsa 13 că au scris pe frunte numele fiarei (Apocalipsa 13:16–17). Adică se identifică cu fiara, se supun fiarei, îi aparțin fiarei, sunt fiii veacului acestuia, trăiesc pentru lumea aceasta de acum, gândesc și acționează la fel ca fiara. Aceasta înseamnă semnul fiarei pe frunte și pe mână.

În Apocalipsa 13, doar locuitorii pământului au semnul fiarei. Doar cei care nu au numele scris în cartea vieții Mielului (Apocalipsa 13:8, 16–17). Textul este atât de clar, trebuie doar să ne concentrăm. Niciun mântuit nu poate lua semnul fiarei.

Cei mântuiți se identifică cu Dumnezeu și cu Isus. Au numele Lor pe frunte. Ei au mintea înnoită prin Duhul Sfânt, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Ei ascultă de El, Îi aparțin lui Dumnezeu și trăiesc așa cum a trăit și Isus în lumea aceasta.

Locuitorii pământului se identifică cu fiara și îi aparțin fiarei. Locuitorii cerului se identifică cu Dumnezeu și cu Isus, cu Mielul și cu Tatăl Său. Au scris pe frunte numele Mielului și numele Tatălui Său (Apocalipsa 14:1).

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

17

APOCALIPSA 3:14–22

BISERICA DIN LAODICEEA

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 3:14–22

Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: «Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu: 'Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

Pentru că zici: ‹Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic›, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu îi mustru și-i pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!

Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el – cu Mine.

Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.

Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul.'

APOCALIPSA 3:14–22

• • •

APOCALIPSA 3:14
„IATĂ CE ZICE CEL CE ESTE AMIN”

Aceasta este ultima adunare dintre cele șapte. Nu este ultima doar din punct de vedere cronologic, așa cum le avem înregistrate, ci și din punct de vedere spiritual. Domnul Isus pur și simplu nu are nimic bun de spus despre această adunare.

Dacă adunarea din Sardes, cea căreia îi mergea numele că trăiește, dar era moartă, avea totuși acolo câteva nume care nu și-au mânjit hainele, câțiva care încă erau loiali Domnului Isus, aici pur și simplu nu era nimeni. Domnul Isus nu are nimic bun de spus despre această adunare. Totul era formalism.

Bineînțeles, există și astăzi astfel de adunări. Am spus că cele șapte sunt imagini; pot fi și tipuri de adunări care vor exista tot timpul pe parcursul istoriei.

Problema principală cu adunarea aceasta era că se credea autosuficientă. Credea că le are pe toate, că nu are nevoie de nimeni și de nimic. Era plină de mândrie. Avea tot ce-i trebuia din punct de vedere lumesc. Era cea mai bogată, dar de fapt era cea mai săracă dintre toate din punct de vedere spiritual.

Era exact opusul adunării din Filadelfia. Filadelfia era lipsită de putere din punct de vedere lumesc, dar era puternică spiritual. Laodiceea era puternică din punct de vedere lumesc, dar era lipsită de putere spirituală.

Era și exact opusul adunării din Smirna, care era săracă din punct de vedere material, dar bogată din punct de vedere spiritual, pentru că Îl avea pe Domnul Isus. Cei din Smirna erau în dependență totală de El și își recunoșteau dependența totală de

El. În schimb, adunarea din Laodiceea era autosuficientă, se încredea în propriile puteri. De aceea zicea că era bogată, dar de fapt era săracă, pentru că nu Îl avea pe Isus. Nu Îl avea pe Isus.

Deci avem de-a face cu o adunare care pretinde că este creștină, o adunare pe care Domnul Isus o recunoaște ca fiind o adunare creștină, dar în mijlocul căreia nu este Domnul Isus. Foarte interesant. Oare câte adunări nu sunt așa și astăzi?

Fără Isus, oricâtă putere sau bogăție ai avea în lumea aceasta, nu ai nimic. Fără Isus nu ai nimic. Nu este doar un clișeu pe care îl vezi într-un statut pe Facebook: „nihil sine Deo", nimic fără Dumnezeu. Fără Isus nu ai nimic. Aceasta este o realitate prezentă în foarte multe adunări de astăzi.

Multe adunări de astăzi pretind că sunt ale Domnului Isus, dar Domnul Isus nu este în mijlocul lor. Sunt autosuficiente, se uită în jur, văd că au de toate și spun: „Suntem bine." Dar Domnul Isus nu este acolo. Este plină astăzi lumea de astfel de adunări de tipul celei din Laodiceea. Se cred bogate, se cred puternice, dar de fapt sunt sărace, goale și oarbe. Au o aparență de creștinism, au o mărturisire exterioară, spun cu gura că ei cred în Isus, că ei sunt ai lui Isus, dar de fapt Domnul Isus nu este în mijlocul lor. Se amăgesc singuri.

Ca să înțelegem mai exact mesajul pe care vrea să-l transmită Domnul Isus aici, trebuie să spun pe scurt câte ceva din contextul istoric al cetății Laodiceea, pentru că Domnul Isus se leagă de acest context ca să le transmită acest mesaj.

Laodiceea era un centru bancar în acea zonă. Era mult aur acolo. Era renumită pentru vopsirea lânii din care se făceau haine și pentru alifiile pentru ochi. Acestea erau lucrurile princi-

pale pentru care erau renumiți: aur, haine și alifie pentru ochi, unguent pentru ochi. Vom vedea că Domnul Isus Se va lega în mod direct de lucrurile acestea cu care ei se mândreau și le va da o aplicație spirituală.

Încă un lucru important: cetatea nu avea o sursă de apă proprie. Nu exista apă acolo. Apa le venea din două cetăți vecine. Una era renumită pentru ape termale, ape calde, care atingeau până la 40 de grade și care erau bune pentru diferite boli, precum reumatismul și bolile de oase. A doua cetate era renumită pentru apa ei rece, care era bună de băut.

Deci Laodiceea era cumva așezată între două extreme. Apele termale, până ajungeau la ea, se răceau, deveneau căldicele, nu mai erau în clocot. Apele reci, dimpotrivă, se încălzeau, nu mai erau bune de băut, deveneau și ele tot căldicele. Deci apa care ajungea la Laodiceea era mereu căldicică, indiferent de unde venea. Așa era și starea lor spirituală. Nu erau buni de nimic.

De data aceasta vedem că Domnul Isus Se prezintă ca Cel ce este Amin. Amin înseamnă adevărat, ceva sigur, de necontestat. Isus este adevărul. El nu Se schimbă. El este Amin.

Apoi vedem că El este Martorul credincios și adevărat, Martorul credincios și loial al lui Dumnezeu, și este adevărat în sensul că nu este un martor mincinos. Spune adevărul. Isus a fost trimis de Dumnezeu să ne mărturisească adevărul.

El este și Începutul zidirii, adică al creației lui Dumnezeu. Nu se referă la faptul că a fost creat. Aici „început" are sensul de sursă. El este sursa creației lui Dumnezeu, adică prin El au fost create toate și El le susține pe toate, cum citim și în Evrei capitolul 1 (Evrei 1:2–3).

Pe scurt, Isus Se prezintă pe Sine Însuși ca fiind vrednic de crezut. El este Amin, Martorul credincios și adevărat, și El este Dumnezeu. Prin El au fost făcute toate și toate se țin (Evrei 1:2–3). Introducerea aceasta are menirea să-i trezească la realitate pe cei din Laodiceea, să înțeleagă cu Cine au de-a face. De asemenea, îi cheamă și pe toți cei ce se află astăzi într-o stare asemănătoare să înțeleagă cu Cine au de-a face. El nu minte. Ce va spune în continuare este adevărat.

• • •

APOCALIPSA 3:15–16
„NU EȘTI NICI RECE, NICI ÎN CLOCOT”

Știu faptele tale.” (Apocalipsa 3:15) Eu sunt Dumnezeu, văd totul. „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

APOCALIPSA 3:15–16

Observați aluzia la apa de acolo, despre care vorbeam, care era mereu căldicică. Problema aceasta cu apa pe care o aveau în cetate, problema aceasta din lumea fizică, arăta de fapt spre starea lor spirituală. Aceasta este cea mai dezgustătoare stare în care se poate afla o adunare creștină. De aceea vedem că Domnul îi spune că, dacă nu se pocăiește, o va vomita din gura Lui. Este o exprimare foarte dură, menită să ne arate cât de dezgustat este El de o astfel de adunare.

Este exact ca atunci când ți-e sete, vrei să bei un pahar de apă și constați că apa aceea este călduță. Îți rămâne în gură. Îți vine s-o vomiți. Nu intră, nu alunecă, ți se face rău. Mai bine mori de sete decât să bei apa aceea caldă.

Atenție: de cele mai multe ori, atunci când se citează acest verset, se citează în mod eronat, ca și cum a fi în clocot este ceva bun și a fi rece este ceva rău. Nu aceasta este ideea. Ideea transmisă este că nu sunt buni de nimic. Domnul spune: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!" (Apocalipsa 3:15) Dacă ai fi rece, ar fi bine, ai fi bună de băut. Dacă ai fi în clocot, ar fi bine, ai fi bună din alte puncte de vedere, din punct de vedere medical. Dar tu ești căldicică. Aceasta este ideea. Nu ești de niciun folos nimănui.

Exact așa este orice adunare care se crede autosuficientă, care crede că le are pe toate și nu-și vede dependența de Domnul Isus. Nu este bună de nimic. Din punct de vedere lumesc pare foarte bună, dar din punct de vedere spiritual este dezgustătoare.

• • •

APOCALIPSA 3:17

„SUNT BOGAT, M-AM ÎMBOGĂȚIT ȘI NU DUC LIPSĂ DE NIMIC"

Apoi, în versetul 17, vedem aroganța lor, care este la fel de dezgustătoare: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic»." (Apocalipsa 3:17)

Ei se lăudau cu lucrurile acestea materiale. Erau aroganți. Aceasta era în inimile lor: „Sunt bogat, am de toate, nu-mi trebuie nimic." Dar Domnul le spune exact contrariul: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol." (Apocalipsa 3:17)

• • •

APOCALIPSA 3:18
„CUMPĂRĂ DE LA MINE"

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

APOCALIPSA 3:18

Aici vedem că Domnul Se leagă de cele trei lucruri pentru care am spus la început că era renumită Laodiceea. Se leagă de lucrurile cu care ei se lăudau, se făleau, pentru care erau renumiți: aur, haine și alifie pentru ochi. Este ca și cum le spune: „Degeaba vă lăudați cu lucrurile acestea lumești. La Mine sunt adevăratele bogății: aurul cel mai curat, hainele cele mai frumoase și cea mai bună doctorie pentru ochi. Veniți să cumpărați de la Mine."

Limbajul este unul metaforic, bineînțeles, duhovnicesc.

Aurul curățit prin foc ne-ar putea face să ne gândim la bogățiile cerești, faptele bune făcute în Hristos. Acestea sunt bogățiile care au o valoare veșnică. Tot Domnul Isus spunea în Evanghelia după Matei: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănân-

că moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură!" (Matei 6:19–20) Cu acestea se lăudau cei din Laodiceea.

Cum ne strângem comori în cer? Prin fapte bune. Faptele noastre bune făcute în Hristos, după ce suntem mântuiți, acestea sunt adevăratele comori. Comorile pe care le strângem cu Hristos atunci când suntem în Hristos. „Cine nu strânge cu Mine risipește", spunea Domnul Isus. (Matei 12:30)

Cei din Laodiceea nu strângeau cu Hristos, pentru că nu erau în Hristos. Vom vedea imediat. Erau doar formali, chiar dacă se numeau creștini. Oamenii aceștia încă nu erau mântuiți. Nu erau în Hristos, nu erau născuți din nou. Vom vedea clar aceasta până la final. Sună șocant, dar dacă ne concentrăm pe text nu avem cum să tragem altă concluzie. Erau pur și simplu niște oameni formali. Toată adunarea. Nu era niciunul bun acolo. Toată adunarea era formală. Niciunul nu avea acolo o credință adevărată. Aceasta reiese din text.

Al doilea lucru pe care sunt îndemnați să-l cumpere de la Hristos sunt hainele albe: „haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale." (Apocalipsa 3:18) Haina albă, citim în Apocalipsa capitolul 7, este haina spălată în sângele lui Hristos (Apocalipsa 7:14). Doar așa suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu: prin credința în sângele Lui, care ne spală de orice păcat.

Goliciunea în Scriptură are mereu legătură cu păcatul. Oamenii aceștia aveau nevoie de haine albe ca să nu li se vadă rușinea goliciunii lor. Vedem aceasta chiar din Geneza: omul a păcătuit

și a rămas gol, a avut nevoie să fie acoperit. Dumnezeu l-a acoperit. Este o imagine a îndreptățirii care vine prin har, prin credința în Isus. Cei din Laodiceea, fără această haină a neprihănirii lui Hristos, erau goi. Li se vedea goliciunea. Păcatele lor nu erau acoperite. Acesta este mesajul. Aveau nevoie de haine albe ca să nu li se vadă rușinea goliciunii lor.

Al treilea lucru pe care sunt îndemnați să-l cumpere de la Hristos este doctorie pentru ochi: „doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi." (Apocalipsa 3:18) Hristos este Cel care ne vindecă de orbirea noastră spirituală. Oamenii aceștia erau orbi din punct de vedere spiritual. Aveau nevoie să li se deschidă ochii. Aveau nevoie să fie aduși la viață. Erau morți din punct de vedere spiritual.

Acesta este și mesajul din Evanghelia după Ioan, capitolul 9. Domnul îl vindecă pe un orb din naștere și ne dă o lecție spirituală acolo. El este Cel care dă vedere orbilor spirituali. Așa ne naștem toți. Toți ne naștem orbi din punct de vedere spiritual. El ne deschide ochii atunci când suntem născuți din nou, ne face să vedem Împărăția lui Dumnezeu și să ne recunoaștem nevoia disperată de El, să ne încredem doar în El pentru mântuirea noastră.

De aceasta aveau nevoie cei din Laodiceea. Este foarte clar că oamenii aceștia nu erau mântuiți. Niciunul. Nu ni se spune de niciunul că era loial Domnului Isus. Toți erau formali. Vă aduc aminte că Domnul Isus vorbește aici cu toată adunarea, cu îngerul bisericii care reprezintă toată adunarea, cu duhul acelei adunări. Adunarea ca întreg era chemată la Hristos.

Nu există o stare mai gravă în care se poate afla o adunare care se numește creștină. Oamenii aceștia, chiar dacă își spuneau creștini, nu aveau absolut nicio legătură cu Hristos. Nu erau născuți din nou, nu erau justificați, socotiți neprihăniți. Era doar formalism. Făceau lucrurile de formă, pentru că trebuiau să le facă, dar nu aveau nicio legătură cu Hristos. De aceea Domnul îi cheamă la El: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine." (Apocalipsa 3:18) Îi cheamă să cumpere de la El ceva ce ei încă nu aveau.

Doar de la Hristos putem cumpăra această alifie pentru ochi care ne deschide ochii spirituali, haine albe ca să ne îmbrăcăm cu ele și să nu ni se vadă goliciunea păcatului, să fim justificați înaintea lui Dumnezeu și aur curățit prin foc. Faptele făcute în Hristos sunt cel mai curat aur. Prin ele ne îmbogățim pentru veșnicie. Așa ne strângem comori în ceruri, atunci când strângem împreună cu El.

Acesta este tot ceea ce contează în lumea aceasta și în lumea viitoare: să fim în Hristos, să ne împăcăm cu Dumnezeu prin credința în jertfa Lui ispășitoare, să credem că El a murit la cruce sub mânia lui Dumnezeu în locul nostru. Doar așa suntem mutați, din punct de vedere spiritual, din primul Adam în al doilea Adam. Doar așa suntem justificați înaintea lui Dumnezeu: atunci când suntem în Hristos și Dumnezeu ne vede perfecți în El, ne îmbracă cu El. În afara Lui nimic nu contează. Oricât de bine am vedea cu ochii fizici, suntem orbi. Oricât de bine am fi îmbrăcați din punct de vedere fizic, suntem goi. Oricât de bogați am fi din punct de vedere material, nu avem nimic. Cine nu strânge cu El risipește.

• • •

APOCALIPSA 3:19
„EU ÎI MUSTRU ȘI-I PEDEPSESC PE TOȚI ACEIA PE CARE-I IUBESC”

Eu îi mustru și-i pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!

APOCALIPSA 3:19

Aici Domnul Isus le arată motivul pentru care îi mustră atât de aspru: pentru că îi iubește. De aceea îi cheamă la pocăință.

Majoritatea oamenilor au impresia că, dacă Dumnezeu te iubește, te lasă să faci ce vrei. Dumnezeu te iartă, te lasă să faci ce vrei, pentru că te iubește. Acesta este exact opusul dragostei. Dimpotrivă, vedem clar în Romani capitolul 1 că cei pe care Dumnezeu îi lasă să facă ce vor sunt de fapt sub judecata Lui. Aceasta este o formă de judecată: Dumnezeu te lasă în voia minții tale (Romani 1:24, 26, 28).

În schimb, pe cei pe care îi iubește, Dumnezeu îi mustră și îi pedepsește pentru îndreptarea lor, ca să înțeleagă că sunt pe un drum greșit și să se pocăiască. Exact aceasta face Domnul Isus aici. Intenția Lui prin aceste mustrări și, probabil, și pedepse este să-i cheme la El și să fie mântuiți.

• • •

APOCALIPSA 3:20
„IATĂ, EU STAU LA UȘĂ ȘI BAT”

Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el – cu Mine.

APOCALIPSA 3:20

Atenție, versetul acesta nu are nicio legătură cu acel clișeu pe care îl auzim peste tot: „Isus stă la ușa inimii tale și așteaptă să-I deschizi tu ușa inimii tale și doar pe partea ta este clanța.” Acestea sunt prostii. Este pur și simplu o bătaie de joc. Îl prezintă pe Hristos ca pe un milog neputincios care așteaptă aprobarea ta: numai tu ai clanța, numai tu poți să-I deschizi. Nu despre aceasta este vorba aici.

Nu cred că este vorba nici de „ușa adunării”, chiar dacă este clar că Domnul nu era în acea adunare. L-au scos afară. Totul era formalism. Este pur și simplu o expresie metaforică. Nu trebuie să-i dăm tot felul de interpretări. Trebuie să înțelegem mesajul.

„Eu stau la ușă și bat!” (Apocalipsa 3:20), adică: „Încă nu v-am vomitat din gura Mea. Încă am răbdare cu voi. Vă aștept încă să veniți la Mine.” Acesta este mesajul. Încă am răbdare cu voi, încă nu v-am vărsat din gura Mea.

Dacă până acum a vorbit cu adunarea ca întreg, acum mesajul devine unul personal: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el – cu Mine.” (Apocalipsa 3:20) Avem de-a face cu o chemare personală la o părtășie personală și intimă cu Hristos.

Chiar dacă se numeau creștini, oamenii aceștia încă nu se întâlniseră cu adevăratul Hristos. Nu erau născuți din nou. Nu le spune: „Ați cinat cu Mine în trecut, vreau să cinez din nou cu voi." Îi invită să se întâlnească cu El într-un mod personal, pentru prima oară, cu fiecare în parte. Nu spune: „Deschideți ușa adunării." Nu. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el – cu Mine." (Apocalipsa 3:20) Acel cineva va avea părtășie intimă cu El.

Aceasta se întâmplă atunci când credem cu adevărat Evanghelia pentru prima oară. Pentru prima oară avem parte de o întâlnire reală cu Hristos Cel înviat prin Duhul Lui. Atunci vine să locuiască în noi prin Duhul Lui, atunci când credem Evanghelia. Atunci El intră la noi, adică vine să locuiască împreună cu noi, cinează cu noi și noi cu El. De aici încolo, El începe să aibă o părtășie intimă și personală cu noi.

Ceea ce spune Domnul Isus aici este similar cu ceea ce spune și în Evanghelia după Ioan, capitolul 14: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el." (Ioan 14:23) Când se întâmplă aceasta? Când vine Tatăl și Fiul să locuiască împreună cu noi? În momentul în care am crezut cu adevărat Evanghelia și am primit Duhul Sfânt. Despre Duhul Sfânt vorbea Domnul Isus aici. Atunci când primim Duhul Sfânt, începe această părtășie intimă între noi și Hristos. Atunci când ni se deschid ochii, când suntem îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos și când începem să strângem cu El bogății în cer, de atunci încolo începe părtășia aceasta, relația aceasta intimă și personală cu Hristos, care va ține o veșnicie.

La aceasta îi cheamă Domnul Isus aici pe cei din Laodiceea. Nu le spune: „Am avut părtășie cu voi în trecut în felul acesta, am cinat cu voi în trecut." Așa este interpretat foarte des acest pasaj, ca o chemare la restaurare. Dar nu aceasta este ideea. Domnul le spune că pentru prima oară vrea să cineze cu ei. Nu se înțelege că ar mai fi făcut-o până atunci. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el – cu Mine." (Apocalipsa 3:20) Aceasta se întâmplă în momentul în care primim Duhul Sfânt, adică atunci când credem cu adevărat Evanghelia și suntem născuți din nou. De atunci încolo intrăm în această comuniune spirituală cu El.

• • •

APOCALIPSA 3:21–22

„CELUI CE VA BIRUI ÎI VOI DA SĂ ȘADĂ CU MINE PE SCAUNUL MEU DE DOMNIE"

La final avem și promisiunea pentru biruitori, la fel ca la toate celelalte adunări: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi să asculte ce le zice bisericilor Duhul." (Apocalipsa 3:21–22)

Avem aici o promisiune glorioasă și, evident, un limbaj simbolic. Nu ne vom înghesui cu toții pe un scaun. Ideea este că vom fi părtași cu El la domnia Lui. Vom împărtăși gloria și autoritatea Lui.

Este o promisiune similară cu cea pe care a făcut-o Bisericii din Tiatira: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu.” (Apocalipsa 2:26–27)

Am vorbit deja despre aceasta în secțiunea despre Biserica din Tiatira.

Hristos a primit deja această putere de la Tatăl Lui. Hristos domnește acum peste neamuri. Domnul Isus a șezut deja cu Tatăl pe scaunul Lui de domnie și le promite biruitorilor — care, în cartea Apocalipsa, sunt toți cei născuți din nou, toți cei care au crezut cu adevărat Evanghelia — că vor fi părtași la domnia Lui. În momentul în care am crezut cu adevărat Evanghelia, am biruit lumea și vom birui lumea. Toți cei scriși în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, aceștia sunt biruitorii din cartea Apocalipsa (Apocalipsa 13:8).

Cum se întâmplă aceasta? Prin unirea credinciosului cu Hristos. În momentul în care am crezut Evanghelia, suntem scufundați în Hristos, botezați în Hristos, uniți cu Hristos, îmbrăcați cu Hristos și, astfel, ce este al Lui este și al nostru. Suntem așezați împreună cu El în locurile cerești, unde El șade la dreapta Tatălui și domnește peste toate neamurile (Efeseni 2:6).

El are toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28:18). Domnul Isus împărățește peste neamuri acum. El este Unsul lui Dumnezeu din Psalmul 2, care cârmuiește neamurile și le zdrobește ca pe niște vase de lut acum și le va judeca într-un mod

deplin la finalul istoriei (Psalmul 2:8–9). Dar El domnește acum în mijlocul vrăjmașilor Lui, cum scrie în Psalmul 110 (Psalmul 110:2).

Psalmii aceștia profetici se împlinesc acum. La a doua Lui venire, împărăția Lui se termină. Aceasta ne spune Pavel în 1 Corinteni 15: după înviere, după ce ne va învia, El va da această împărăție în mâinile Tatălui, după ce toți vrăjmașii Lui vor fi puși sub picioarele Lui (1 Corinteni 15:24–25), cum scrie în Psalmul 110 (Psalmul 110:1). De acolo citează Pavel. Lucrurile acestea au fost explicate într-o secțiune anterioară, așa că nu le voi relua aici.

Promisiunea este că cei care vor birui prin credința în Evanghelie, adică cei cu adevărat mântuiți, care vor auzi glasul Lui și vor cina cu El, vor avea o relație intimă, personală, cu El prin Duhul Sfânt și vor domni împreună cu El. Tot ce are Hristos, chiar și toată autoritatea Lui, El o împărtășește cu credincioșii Lui. Aceasta este ideea.

Bineînțeles, cu toții vom domni pe pământul cel nou, dar domnim și acum din punct de vedere spiritual, din momentul în care suntem născuți din nou și suntem botezați în El, scufundați în El, uniți cu El pentru totdeauna, așezați împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2:6). Toți creștinii adevărați au biruit și vor birui și au parte la domnia lui Hristos acum, prin unirea lor cu El. Este o promisiune și o realitate glorioasă.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

18

APOCALIPSA 4:1–3

O UȘĂ DESCHISĂ ÎN CER, TRONUL ȘI SLAVA LUI DUMNEZEU

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 4:1–3

După aceste lucruri m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!

Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu, și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

APOCALIPSA 4:1–3

• • •

APOCALIPSA 4:1A
„DUPĂ ACESTE LUCRURI M-AM UITAT”

De aici încolo începe o nouă porțiune a cărții Apocalipsa. În viziunea lui Ioan, el este luat la cer și de aici încolo va vedea totul de sus în jos, din perspectiva veșniciei.

Versetul 1 este un verset-cheie pentru înțelegerea corectă a cărții Apocalipsa de aici încolo. De aceea voi insista puțin mai mult pe el.

Este important de menționat: ce se întâmplă aici nu are absolut nicio legătură cu răpirea secretă. Nu despre aceasta este vorba aici. Am mai spus: nu există în Scriptură nici răpire secretă, nici necaz de șapte ani. Nu găsim așa ceva în Scriptură.

Totuși, unii pretribulaționiști încearcă să forțeze această teorie în textul acesta și spun că aici ar fi o aluzie la răpire și că de aici încolo Biserica este luată la cer, iar din capitolul 6 încolo, pe pământ are loc necazul de șapte ani. Unul dintre argumentele lor este că Biserica nu mai este menționată până la finalul cărții. Spun aceasta pentru că nu înțeleg că aici avem de-a face cu o schimbare de perspectivă.

Cartea trebuie privită din veșnicii și îi are în vedere pe toți cei răscumpărați de pe pământ, Israelul spiritual, toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. Biserica este menționată peste tot, dar nu sub numele de Biserică. Biserica Noului Testament este inclusă în Israelul spiritual, în poporul spiritual al lui Dumnezeu. În același timp, cartea se ocupă și în mod special de Biserica Noului Legământ, de perioada aceasta dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

Dar vom vedea aceste lucruri la vremea potrivită. Nu este cazul acum.

Acum să vedem ce înseamnă „după aceste lucruri". Ce vrea să spună Ioan aici? Vrea să ne dea o cronologie? Vrea să ne arate că lucrurile acestea se întâmplă după epoca Bisericii, cum pretind unii, pentru că spune „după aceste lucruri"? Nicidecum.

Aici nu este vorba de o cronologie a evenimentelor, ci de o cronologie a viziunilor pe care le are Ioan. „După aceste lucruri m-am uitat.” Am văzut altceva. Am avut o nouă viziune.

Ioan ne spune că, după ce a văzut lucrurile de mai înainte, cu Hristos în mijlocul celor șapte sfeșnice, în mijlocul bisericilor, acum vede altceva. După aceste lucruri m-am uitat. Am avut o nouă viziune.

Vom găsi foarte des în cartea Apocalipsa un astfel de limbaj atunci când începe o nouă viziune: „după aceea am văzut”, „apoi am văzut”, „apoi m-am uitat”. Cartea este plină de astfel de introduceri. Aceste introduceri scot în evidență o nouă viziune pe care o are Ioan. Ioan vede și aude mereu lucruri noi. Exact același lucru se întâmplă și aici: „după aceste lucruri m-am uitat”. S-a schimbat viziunea.

Să gândim puțin logic. Să presupunem că ar fi vorba de ceva cronologic, adică aici se termină epoca Bisericii și Domnul vine și ne răpește pe ascuns. De aici începe necazul de șapte ani. Să presupunem.

În Apocalipsa 5, Mielul înjunghiat este adus înaintea tronului și este întronat ca Stăpânul Universului. Apoi vedem cum toată creația I se închină Mielului (Apocalipsa 5:6–14).

Dacă vreau să fiu consecvent cu teoria aceasta pretribulaționistă, dacă iau totul cronologic, înseamnă că Mielul este întronat în ceruri după epoca Bisericii, după ce Biserica este răpită. Aceasta ar fi în totală contradicție cu Scriptura. Isus a fost proslăvit la înălțarea Lui, atunci când S-a înălțat la cer. Când a

intrat în cer, atunci a fost întronat ca Stăpânul Universului. Atunci a primit toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28:18).

Hristos nu este proslăvit când Biserica este răpită. Este absurd. Nu pot să fiu consecvent cu interpretarea aceasta. Trebuie să-mi aleg eu când este cronologic și când nu este, în funcție de preconcepțiile mele.

Dar dacă accept că pur și simplu Ioan are aici o altă viziune, că nu este ceva cronologic, totul are sens. Intenția lui Dumnezeu nu este să ne dea o cronologie exactă a evenimentelor. Este o cronologie a viziunilor pe care le are Ioan.

Cartea ne va descrie printr-un limbaj simbolic aceeași perioadă de timp, prin diferite ilustrații și din diferite unghiuri. Așa trebuie văzută cartea de aici încolo.

În capitolele 4 și 5 vedem ce se întâmplă în cer și apoi, de la capitolul 6 încolo, vedem din cer, de sus, ce se întâmplă pe pământ, printr-un limbaj simbolic, bineînțeles, și prin diferite ilustrații preluate din Vechiul Testament.

• • •

APOCALIPSA 4:1B
„IATĂ CĂ O UȘĂ ERA DESCHISĂ ÎN CER”

Mai departe scrie: „După aceste lucruri m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer.” (Apocalipsa 4:1).

Acesta este un limbaj simbolic pe care îl mai găsim de mai multe ori în Scriptură. Se spune că s-au deschis cerurile și că au avut loc vedenii dumnezeiești. Nu înseamnă că în mod literal s-au deschis cerurile.

La botezul lui Isus s-au deschis cerurile și Duhul Sfânt a coborât peste El. Ștefan, primul martir creștin, înainte să moară, a văzut cerurile deschise și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu. În Fapte 10, apostolul Petru a căzut într-o răpire sufletească și a văzut cerul deschis.

Despre aceasta este vorba și aici. De aici încolo, Ioan este luat la cer și va începe să aibă mai multe viziuni care, repet, nu trebuie interpretate literal. Tot limbajul este unul simbolic.

De aici încolo se schimbă perspectiva. Până acum Ioan era pe pământ. De acum încolo, toate viziunile sunt privite din locurile cerești, din veșnicii.

Așa trebuie privită cartea de aici încolo: din prisma veșniciei, prin ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu ne ilustrează, prin diferite imagini, modul în care vede El istoria pământului și istoria răscumpărării noastre până la venirea Domnului Isus, atunci când va fi un cer nou și un pământ nou.

Inițial, Ioan L-a văzut pe Hristos, Fiul Omului, care umbla prin mijlocul bisericilor pe pământ. De acum încolo Îl va vedea pe Hristos ca Suveranul întregului Univers. Vom vedea o de-creație, o distrugere a primei creații, care este sub blestemul păcatului, și o re-creație a unui pământ nou unde locuiește neprihănirea (2 Petru 3:13).

Dumnezeu ne ilustrează, prin diferite simboluri și imagini preluate din Vechiul Testament, modul în care vede El istoria omenirii și a răscumpărării. Dacă nu înțelegem lucrurile acestea, nu vom înțelege nimic din cartea Apocalipsa. Totul va fi un haos. Nu vom înțelege nimic.

Domnul să ne dea lumină să înțelegem lucrurile acestea, să înțelegem modul în care trebuie să privim cartea de aici încolo. Vom vedea că are sens. Dumnezeu nu ne-a trimis o carte care nu are sens. Totul are sens. Trebuie doar să înțelegem perspectiva din care trebuie să privim cartea.

De aceea pun atât accentul pe versetul acesta, pentru că este un verset-cheie, un verset foarte important, pe care, dacă nu îl înțelegem, nu vom înțelege nici cartea Apocalipsa.

• • •

APOCALIPSA 4:1C

„SUIE-TE AICI, ȘI-ȚI VOI ARĂTA CE ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE DUPĂ ACESTE LUCRURI”

Mai departe: „Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: «Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!»” (Apocalipsa 4:1).

Bineînțeles, era glasul Domnului Isus, Fiul Omului din capitolul 1, care acum era în ceruri. I-a spus: „Suie-te aici.” Adică îi vorbea de sus, din ceruri: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri.”

Aici, din nou, majoritatea interpretează expresia „după aceste lucruri" ca referindu-se la perioada Bisericii. Nu asta spune Domnul Isus aici.

Ca să înțelegem corect, nu trebuie să uităm momentul din istorie în care i Se adresează Domnul lui Ioan. Ioan se afla în secolul I. Unii spun că această carte a fost scrisă înainte de anul 70, iar cei mai mulți spun că în anul 90. Indiferent în ce an crezi că a fost scrisă, Domnul Se referă aici la ceva care era în viitorul lui Ioan.

Domnul nu le vorbea lor despre ce se va întâmpla peste trei mii de ani. La ce le-ar folosi aceasta? Cartea aceasta era menită să fie o încurajare în primul rând pentru creștinii din primul secol și apoi pentru toți creștinii din toate generațiile. Nu trebuie să uităm aceasta.

Domnul Isus nu le-a dat celor din secolul I o carte care are în vedere, aproape în întregime, ultimii șapte ani ai istoriei. Este pur și simplu absurd. Înseamnă că, timp de două mii de ani, cartea aceasta nu i-a folosit nimănui la nimic, ci doar a fost folosită pentru a speria lumea: „Aoleu, uite ce va veni peste pământ!" Atât. Cartea aceasta a fost folosită doar astfel, ca o sperietoare. Și chiar așa a fost folosită de cei care nu înțeleg.

Nu despre asta este vorba aici. Lucrurile pe care El i le va arăta lui Ioan de aici încolo, despre care spune că au să se întâmple după aceste lucruri, sunt aceleași lucruri din Apocalipsa 1:19, unde Domnul Isus spune: „Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele!"

Acestea sunt lucrurile care urmau în viitorul lui Ioan. Lucrurile care sunt, adică lucrurile care sunt acum, în momentul în care Domnul vorbește cu Ioan, în secolul I, și lucrurile care au să fie după ele sunt lucrurile pe care le va vedea Ioan acum din ceruri, care erau în viitorul lui: toate viziunile pe care le va avea cu judecata lumii, judecata fiarei, judecata împărăției fiarei, judecata Babilonului, judecata finală, pământul cel nou, Noul Ierusalim și așa mai departe.

Acestea sunt lucrurile viitoare care au să se întâmple după aceste lucruri. Domnul vorbește despre toate lucrurile care vor avea loc până la venirea Lui, din vremea lui Ioan, din secolul I, până la finalul istoriei.

În capitolul 22, la finalul cărții, este scris astfel: „Și îngerul mi-a zis: «Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul, Dumnezeul duhurilor prorocilor, l-a trimis pe îngerul Său să le arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.»" (Apocalipsa 22:6). Adică judecata lumii, judecata fiarei, judecata Babilonului, judecata finală, pământul cel nou, Ierusalimul, venirea Domnului Isus, tot ce avem descris în carte, care nu era încă împlinit în secolul I.

Acestea sunt lucrurile care au să se întâmple în curând. Apoi Domnul Isus spune: „Și, iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta!" (Apocalipsa 22:7).

Întrebare logică, de bun-simț: cum ar putea Domnul să spună aceasta dacă această carte era despre ultimii șapte ani din istorie? Nu mă ajută la nimic. De ce ar fi „ferice de mine" dacă citesc și

păzesc astăzi ce scrie în cartea aceasta, sau de creștinii din trecut, din secolul I, dacă această carte vizează ultimii șapte ani ai istoriei? Nu mi-ar folosi la nimic.

De ce să păzesc cuvintele acestei prorocii dacă nu sunt pentru mine? Nu-mi este de niciun folos. Să le păzească aceia din ultimii șapte ani. Eu nu voi fi aici. Ce mă interesează pe mine ce scrie în carte dacă eu nu voi fi aici? Eu voi fi răpit.

Este absurd. Nu are niciun sens ca Domnul Isus să spună asemenea lucruri. Le spune aceasta robilor Săi, tuturor robilor Săi.

Tot în capitolul 22, în versetul 10, îngerul îi spune lui Ioan: „Să nu pecetluiești cuvintele proorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape." (Apocalipsa 22:10). Aceasta înseamnă că nimic nu este pecetluit în cartea aceasta. Tocmai de aceea se numește descoperirea, Apocalipsa.

Nu este ca în cartea lui Daniel, când îngerul i-a spus să pecetluiască această carte, pentru că o vor înțelege doar cei din vremea de pe urmă (Daniel 12:4, 9–10). Adică noi astăzi. Aceasta este vremea de pe urmă: de la prima venire a Domnului Isus până la a doua venire a Domnului Isus. Aceasta este vremea de pe urmă. Cartea Apocalipsa este pentru noi, pentru Biserică. Nu este ascunsă, nu este pecetluită. Dacă vrem să o înțelegem, o putem înțelege.

Domnul Isus a dat cartea bisericilor ca să o citească și ca ea să fie o încurajare pentru ele până va veni El, nu pentru a se spune că este destinată celor din ultimii șapte ani sau pentru a fi folosită doar ca o sperietoare.

Însuși Domnul Isus spune la începutul și la sfârșitul cărții cui îi este adresată cartea. Bineînțeles că aplicația imediată era pentru cei din secolul I, dar cartea este pentru toți robii Domnului și pentru toate bisericile Lui din toate veacurile până la venirea Lui.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să le arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând." (Apocalipsa 1:1). Exact ce citim și la finalul cărții și exact ce citim și în Apocalipsa 4.

„Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri" (Apocalipsa 22:16). Pentru ultima generație din ultimii șapte ani? Nu. Pentru biserici. Domnul Isus ne spune clar că l-a trimis pe îngerul Lui să ne adeverească aceste lucruri pentru biserici, nu pentru ultimii șapte ani din istorie, când Biserica va fi deja răpită.

Este absurd. Este o contradicție directă a cuvintelor Domnului Isus. Cartea este pentru toți robii Lui și pentru toate adunările Lui care așteaptă venirea Lui. De aceea se și încheie cu „Duhul și Mireasa zic: «Vino!»" (Apocalipsa 22:17). Se referă la venirea Lui vizibilă, unică, gălăgioasă, glorioasă, despre care vorbește toată Scriptura, atunci când păcătoșii sunt judecați și cei neprihăniți vor stăpâni pământul cel nou.

De aici încolo, din Apocalipsa 4, Ioan Îl vede pe Mielul înjunghiat, pe Hristos care domnește peste toată istoria omenirii și va avea o serie de viziuni care ne descriu perioada aceasta prin diferite simboluri și ilustrații, majoritatea preluate din Vechiul Testament.

Lucruri care s-au întâmplat din punct de vedere fizic cu Israelul etnic au aplicații spirituale pentru Israelul spiritual. Locuitorii cerului din această carte, toți cei mântuiți, toți cei scriși în cartea vieții Mielului, sunt Israelul spiritual, din care facem parte și noi. Cei din Vechiul Testament și cei din Noul Testament formează un singur popor spiritual.

Pentru a fi mai simplu, ne putem gândi la filmările de la un meci de fotbal. Sunt cadre și unghiuri diferite: este o cameră la poarta gazdelor, o cameră la poarta oaspeților, o cameră la mijlocul terenului, una deasupra terenului, alta urmărește un jucător și așa mai departe.

Așa este și cartea Apocalipsa. Nu ne prezintă evenimente cronologice, ci mai multe viziuni care descriu aceeași perioadă, întreaga istorie a omenirii și răscumpărării. Cartea trebuie privită din perspectiva veșniciei, din ceruri, prin ochii lui Dumnezeu. Altfel nu va avea niciun sens.

• • •

APOCALIPSA 4:2
„ÎN CER ERA PUS UN SCAUN DE DOMNIE”

Mai departe vedem că Ioan este răpit în Duhul și primul lucru pe care îl vede în cer este scaunul de domnie al lui Dumnezeu și pe Dumnezeu șezând pe el: „Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.” (Apocalipsa 4:2).

Trebuie să menționez ceva foarte important: Ioan nu vede aici înfățișarea reală a lucrurilor din cer. Este foarte important să înțelegem aceasta. Ioan este răpit în Duhul, la fel cum, în Fapte

10, Petru a căzut într-o răpire sufletească și Domnul i-a arătat niște imagini cu animale curate și necurate care simbolizau ceva și aveau menirea să-i transmită un mesaj (Faptele Apostolilor 10:10–16).

Așadar, aici nu este vorba nici despre un vis, nici despre ceva real în sensul că ar fi înfățișarea reală a lucrurilor din cer. Este doar o reprezentare, o imagine plină de simboluri care ne transmit un mesaj. Este foarte important de reținut aceasta: aceasta nu este înfățișarea reală a lucrurilor din cer.

De exemplu, mai târziu, în Apocalipsa 5, vom vedea un Miel înjunghiat (Apocalipsa 5:6). Știm cu toții că acel Miel Îl reprezintă pe Cineva, arată spre Cineva. Nu este un miel real acum în cer. Este un simbol prin care este reprezentat Hristos și jertfa Lui.

La fel și aici, scaunul de domnie este un simbol al autorității și suveranității lui Dumnezeu.

Este foarte interesant că primul lucru pe care îl vede Ioan în cer este scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Astăzi sunt mulți oameni care spun că au fost în cer și s-au întors înapoi. Unii dintre ei au câștigat mulți bani din aceasta, au scris tot felul de cărți. Toți povestesc tot felul de lucruri izvorâte din imaginația omului: ce iarbă verde au văzut acolo, ce peisaje frumoase, ce flori frumoase. Nimeni nu spune nimic despre Dumnezeu. Aceasta pentru că toți sunt niște mincinoși.

Nimeni nu a fost în cer decât apostolul Pavel, care nu a spus nimic din ce a văzut acolo și nici din ce a auzit. A spus că nu este îngăduit să spună ce a auzit acolo.

Atracția cerului, primul lucru care le sare mereu în ochi profeților atunci când au viziuni cu cerul, este tronul lui Dumnezeu și slava Lui, nu floricele pe câmpii. Aceasta au văzut și Ezechiel, și Isaia (Ezechiel 1:26–28; Isaia 6:1–4). Nu ne spun nimic despre iarbă verde și floricele.

Nu ai cum să spui că ai fost în cer sau ai avut o viziune cu cerul, dar tronul lui Dumnezeu și slava Lui ți-au scăpat din vedere. El este centrul. El este admirația și atracția cerului. Toate se învârt în jurul Lui. Nu ai cum să-L ratezi.

Totuși, știm că nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu (Ioan 1:18). Ne spune Scriptura. Aici apostolul Ioan nu ne descrie forma lui Dumnezeu, cum arată Dumnezeu. Ioan a văzut slava Lui, frumusețea Lui, splendoarea Lui, lumina de care era înconjurat.

Aceasta spune și apostolul Pavel: Dumnezeu este „singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin!" (1 Timotei 6:16).

Deci Ioan aici nu vede forma lui Dumnezeu. Vede slava Lui.

• • •

APOCALIPSA 4:3A

„SCAUNUL DE DOMNIE ERA ÎNCONJURAT CU UN CURCUBEU"

Ne spune că scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Probabil că verdele era culoarea predominantă a acelui curcubeu. Sau poate era tot verde, nu știu. Totuși, Ezechiel, când are o viziune cu tronul lui Dumnezeu, nu menționează vreo culoare anume. Ezechiel spune: „Ca înfățișarea curcubeului care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului." (Ezechiel 1:28). Aceasta înseamnă că acolo erau toate culorile curcubeului.

Știm că curcubeul este simbolul credincioșiei lui Dumnezeu. Ne trimite la legământul pe care l-a făcut pe vremea lui Noe. Arată spre credincioșia lui Dumnezeu, care rămâne fidel legământului Său pe care l-a făcut nu doar cu noi, ci cu toată umanitatea, cu toate viețuitoarele de pe pământ. Este simbolul credincioșiei Lui.

• • •

APOCALIPSA 4:3B

„AVEA ÎNFĂȚIȘAREA UNEI PIETRE DE IASPIS ȘI DE SARDIU"

Acum vreau să ne concentrăm asupra înfățișării Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Ioan ne spune că avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu. Repet: este vorba de slava Domnului, nu de forma Lui sau de fața Lui. Era arătarea slavei Lui.

Iaspisul este un diamant transparent, limpede ca cristalul, așa cum scrie în Apocalipsa 21:11, unde avem descris Noul Ierusalim, cetatea cerească a celor răscumpărați. Scrie: „Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, strălucitoare ca cristalul."

Iar sardiul este o piatră prețioasă, un rubin de culoare roșie, culoare care era considerată în vechime o culoare regală.

Dar, în afară de frumusețea și culorile minunate pe care le vedem aici, cred că motivul pentru care sunt scoase în evidență aceste două elemente, iaspis și sardiu, este și acela de a ne transmite un mesaj.

Trebuie doar să ne folosim puțin imaginația.

În Vechiul Testament, pe pieptarul marelui preot erau douăsprezece pietre prețioase. Fiecare piatră îi era atribuită uneia dintre cele douăsprezece seminții ale poporului Israel. Găsim aceasta în cartea Exodul, în capitolul 28.

Sardiul sau sardonixul îi era atribuit primei seminții, seminției lui Ruben, al cărui nume înseamnă „vedeți, fiu" sau „iată un fiu". Iaspisul îi era atribuit ultimei seminții, seminției lui Beniamin, al cărui nume înseamnă „fiul dreptei mele", un fel de „fiul puterii mele"; dreapta reprezintă puterea.

Aceste două pietre le erau atribuite primei și ultimei seminții a lui Israel. Am putea deduce că mesajul care ne este transmis este că Dumnezeu este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. El ne spune: priviți la Ruben, adică la Isus, sau iată, El este Beniamin, Fiul puterii Mele, sau priviți la Fiul care stă la dreapta Mea.

Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.

IOAN 1:18

El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui

EVREI 1:3

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut

COLOSENI 1:15

Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

COLOSENI 2:9

Prin El Îl vedem pe Dumnezeu. Privește la Hristos și Îl vei vedea pe Dumnezeu, Cel dintâi și Cel de pe urmă.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

19

APOCALIPSA 4:4–5

24 DE BĂTRÂNI, 7 LĂMPI DE FOC, „FULGERE, GLASURI ȘI TUNETE”

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 4:4–5

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

APOCALIPSA 4:4–5

• • •

TRECERE
VERSETELE 4–5 ȘI SCAUNUL DE DOMNIE

Ne vom concentra doar asupra acestor două versete. Înaintăm mai încet pentru că vreau să înțelegem corect și clar mesajul pe care ni-l transmite Dumnezeu prin aceste simboluri, să interpretăm Scriptura cu Scriptura, nu cu părerile noastre.

În secțiunea anterioară am văzut că Ioan, în viziunea lui, a fost luat la cer și primul lucru pe care l-a văzut a fost scaunul de domnie al lui Dumnezeu și slava lui Dumnezeu. Acest scaun de domnie este atracția cerului. Toate lucrurile pe care le avem descrise în capitolele 4 și 5 se întâmplă în jurul acestui scaun de domnie. Scaunul acesta este în centru, toate se învârt în jurul lui.

Aici vedem că în jurul acestui scaun sunt alte douăzeci și patru de scaune de domnie, pe care stau douăzeci și patru de bătrâni. Înaintea scaunului de domnie erau șapte lămpi de foc, sau se poate traduce aici cu „torțe", care sunt identificate cu cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, iar din interiorul scaunului de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete.

Ne vom concentra mai întâi asupra versetului 5, iar apoi vom vedea cine sunt acești douăzeci și patru de bătrâni, de ce sunt douăzeci și patru și de ce sunt bătrâni.

• • •

APOCALIPSA 4:5A
FULGERE, GLASURI ȘI TUNETE

Primul lucru pe care îl vedem în versetul 5 este că din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Aceasta este o imagine a puterii și a maiestății lui Dumnezeu, o imagine menită să creeze reverență, o frică sfântă de Dumnezeu.

Aceleași manifestări le vedem și la Muntele Sinai, atunci când Domnul S-a coborât ca să dea Legea poporului Israel. În Exod, capitolul 19, de la versetul 16, citim că a treia zi dimineața au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița a răsunat cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.

Nu înseamnă că Dumnezeu este un tiran care voia să bage frica în ei: „Eu sunt Dumnezeu, temeți-vă de Mine." Nu aceasta era ideea. Erau niște imagini și sunete menite să-i trezească la realitate. Dumnezeu alege să Se manifeste așa spre binele lor, ca să-și dea seama cu Cine au de-a face și să se teamă, să aibă teamă sfântă, o reverență față de El, să înțeleagă că El este atotputernic și sfânt. Nu te poți apropia de El oricum. Era o imagine a puterii Lui.

Manifestările acestea le mai găsim în cartea Apocalipsa atunci când Dumnezeu judecă pământul. Le găsim de fiecare dată când se termină o serie de judecăți: pecețile, trâmbițele și potirele.

Apocalipsa 8:5: exact după ce se termină cele șapte peceți, s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.

Apocalipsa 11:19: exact după ce se termină cele șapte trâmbițe, au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.

Apocalipsa 16:18: exact după ce se termină cele șapte potire, au urmat fulgere, glasuri, tunete și a fost un mare cutremur de pământ.

Deci manifestările acestea sunt simboluri ale puterii și ale maiestății lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 4:5B

ȘAPTE LĂMPI DE FOC, CARE SUNT CELE ȘAPTE DUHURI ALE LUI DUMNEZEU

După aceea vedem că înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Textul explică direct ce reprezintă aceste lămpi: cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, adică plinătatea Duhului Sfânt.

Cifra șapte este simbolică. Reprezintă plinătatea peste tot în cartea Apocalipsa, ceva desăvârșit. Am vorbit despre cele șapte Duhuri la începutul cărții, unde avem acel salut din partea Tatălui, Fiului și celor șapte Duhuri. Cele șapte Duhuri nu pot fi altcineva decât Duhul Sfânt. Nimeni altcineva nu este asociat cu Tatăl și cu Fiul în Scriptură, nimeni. Încă de la începutul cărții ni se transmite un salut: har și pace din partea Tatălui, din partea celor șapte Duhuri și din partea Fiului. Este un salut trinitar.

O simbolistică similară a Duhului Sfânt o găsim și în Vechiul Testament. În Zaharia 4, de exemplu, vedem un sfeșnic cu șapte candele, care reprezenta Duhul Sfânt (Zaharia 4:2, 6). Sau în cortul întâlnirii, despre care am citit în Exod, Dumnezeu i-a spus lui Moise să pună acolo un sfeșnic. Sfeșnicul acela cu șapte candele reprezenta Duhul Sfânt, plinătatea Duhului Sfânt, și trebuia să fie mereu aprins, pentru că rolul Duhului Sfânt este să lumineze (Exodul 25:31–40; 27:20–21).

Totuși, aici vedem că nu este un sfeșnic cu șapte candele, ci sunt șapte lămpi. O traducere mai exactă este „șapte torțe" sau „șapte făclii". Dar este irelevant dacă este sfeșnic, lămpi sau torțe. Nu aceasta contează. Accentul nu trebuie pus pe elementele folo-

site de Dumnezeu, ci pe rolul pe care îl au aceste elemente. O lampă, o făclie, are rolul să lumineze. Deci este o referință la lumina care vine de la Duhul Sfânt.

Aceeași idee este și cu cele șapte sfeșnice care reprezintă Biserica. Biserica este lumina lumii (Matei 5:14), și aceasta doar pentru că Duhul Sfânt luminează prin ea. Lumina ei vine de la Duhul Sfânt. De aceea și Biserica, și Duhul Sfânt sunt comparate cu niște elemente care luminează.

Aceasta trebuie să înțelegem din acest simbol: rolul Duhului Sfânt este să aducă lumină în mințile și inimile noastre și face aceasta prin Cuvânt. Iar noi, la rândul nostru, trebuie să umblăm în lumina Lui și să răspândim această lumină; de fapt, să-L lăsăm pe El să răspândească această lumină prin noi. Să murim față de noi înșine și să ne lăsăm călăuziți de El, să ne supunem voii lui Dumnezeu în totul. Doar așa nu-L vom întrista pe Duhul Sfânt (Efeseni 4:30) și Duhul Sfânt Se va putea manifesta prin noi.

> *Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.*
>
> ROMANI 8:14

Așa arătăm că suntem copii ai lui Dumnezeu: dacă suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, dacă nu mai suntem călăuziți de firea noastră pământească, ci de Duhul Lui, care ne luminează pe noi și luminează prin noi în lume. De aceea este comparat cu șapte torțe care luminează.

• • •

TRECERE
CEI DOUĂZECI ȘI PATRU DE BĂTRÂNI

Mai departe, să vedem acum cine sunt cei douăzeci și patru de bătrâni. Să ne uităm mai întâi la elementele prin care sunt caracterizați. Scrie despre ei că stau pe douăzeci și patru de scaune de domnie, sunt îmbrăcați în haine albe și pe capete au cununi de aur.

Scaunele de domnie și cununile de aur ne arată că sunt împărați, că domnesc, împărățesc. Prin faptul că stau pe scaune de domnie în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu ni se arată că împărățesc împreună cu Dumnezeu. Aceasta este ideea. Sunt douăzeci și patru de împărați care împărățesc împreună cu Dumnezeu.

Dacă ne uităm mai jos, în versetele 10 și 11, îi vedem pe cei douăzeci și patru că se închină înaintea lui Dumnezeu și își aruncă cununile înaintea Lui. Își aruncă cununile înaintea lui Dumnezeu ca un semn al nevredniciei lor. Prin aceasta spun: „Nu suntem vrednici să stăm pe scaune de domnie și să împărățim împreună cu Tine, Doamne. Nu suntem vrednici.” Apoi declară: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11).

Deci până acum știm că sunt niște împărați care domnesc împreună cu Dumnezeu, deși nu sunt vrednici. Își recunosc nevrednicia.

Nu avem menționat aici, dar în Apocalipsa 5 mai vedem un detaliu important despre ei. „Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la

pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților." (Apocalipsa 5:8). Deci se închină și Mielului, se închină și lui Hristos.

Alăuta este un instrument muzical, un fel de cobză. Prin aceasta ni se arată că sunt închinători. I se închină Mielului și se închină și lui Dumnezeu prin cântare. Potirele pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților, ne arată că sunt preoți.

Atenție: aceasta nu înseamnă că ei mijlocesc la Dumnezeu pentru sfinți sau că sunt acum douăzeci și patru de bătrâni în cer ori alți sfinți în cer care se roagă pentru noi la Dumnezeu. Aceasta este o erezie catolică și ortodoxă. Nu există așa ceva în Scriptură. Înseamnă că cei douăzeci și patru se identifică cumva cu poporul lui Dumnezeu, cu sfinții din toate veacurile. Vom vedea imediat care este legătura dintre ei și toți sfinții, adică toți cei mântuiți de pe pământ prin sângele lui Isus.

Deci am mai aflat ceva despre ei: sunt niște împărați nevrednici și sunt și preoți. Și se identifică cumva cu toți cei răscumpărați de pe pământ, despre care cântă în versetul 10: „Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ." (Apocalipsa 5:10). Adică împărați și preoți. Așa sunt și cei douăzeci și patru de bătrâni: împărați și preoți.

Apoi vedem că sunt îmbrăcați în haine albe, care reprezintă neprihănirea, puritatea, o neprihănire care, bineînțeles, nu este a lor. Citim în Apocalipsa 7 că hainele se albesc în sângele Mielului (Apocalipsa 7:14). Îi mai găsim pe martirii din Apocalipsa 6 îmbrăcați în haine albe (Apocalipsa 6:11), apoi gloata cea mare pe care nu poate să o numere nimeni, în Apocalipsa 7:9, despre care citim că și-au spălat hainele în sângele Mielului (Apocalipsa

7:9, 14). Și găsim și o promisiune din partea Domnului Isus pentru biserici, în Apocalipsa 3: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe.” (Apocalipsa 3:5).

În Apocalipsa 19:8 ni se spune despre soția lui Isus că i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat; inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților, care, bineînțeles, devin neprihănite pentru că sunt făcute în Hristos, pentru că sfinții aceștia fac parte din soția Lui. Doar datorită lui Hristos faptele lor sunt neprihănite. Iar în Apocalipsa 21 vedem că această soție a Mielului este comparată cu o cetate, Noul Ierusalim, care este cetatea spirituală a tuturor celor răscumpărați de pe pământ (Apocalipsa 21:9–10).

Deci acești douăzeci și patru de bătrâni au o legătură strânsă, se identifică cumva cu biruitorii din biserici, cu împărații și preoții răscumpărați de Hristos din Apocalipsa 5, cu martirii din Apocalipsa 6, cu gloata cea mare din Apocalipsa 7, cu soția Mielului din Apocalipsa 19 și 21 și chiar și cu preoții care împărățesc cu Hristos o mie de ani din Apocalipsa 20. Este aceeași categorie de oameni, descrisă în feluri diferite în carte. Este vorba de toți cei mântuiți de pe pământ, toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. Cu ei se identifică cei douăzeci și patru de bătrâni.

Știu că, în general, datorită teoriilor pretribulaționiste, se crede despre acești bătrâni că reprezintă Biserica Noului Testament care acum, în Apocalipsa 4, este răpită în ceruri. Aceasta este teoria la care aderă majoritatea, dar este pur și simplu nebiblică. Este o rămășiță de adevăr în ceea ce privește Biserica, pentru că cei douăzeci și patru reprezintă Biserica, dar nu doar Biserica Noului Testament.

O astfel de teorie este simplu de demontat pentru că nu este consecventă cu simbolistica cărții Apocalipsa. Biserica, să nu uităm, ne-a fost descrisă în capitolul 1 prin simbolul celor șapte sfeșnice. Prin cele șapte sfeșnice este simbolizată întreaga perioadă sau dispensație a Bisericii Noului Testament, în care ne aflăm noi acum. Prin șapte sfeșnice, nu prin douăzeci și patru de bătrâni. Numărul este cu totul altul, simbolistica este cu totul alta. Deci, în niciun caz cei douăzeci și patru de bătrâni nu reprezintă doar Biserica Noului Testament.

Vă aduc aminte că din versetul 1, Apocalipsa 4:1, în momentul în care Ioan este luat la cer, se schimbă perspectiva. Acum Ioan vede totul din veșnicii, prin ochii lui Dumnezeu. Cei douăzeci și patru de bătrâni reprezintă tot poporul lui Dumnezeu. Atenție: nu sunt poporul lui Dumnezeu, reprezintă tot poporul lui Dumnezeu, adică Israelul spiritual, atât pe cei din Vechiul Legământ, cât și pe cei din Noul Legământ. Îi reprezintă pe toți cei răscumpărați de pe pământ. Toți au fost răscumpărați prin sângele Mielului, prin sângele lui Isus, și au fost făcuți împărați și preoți (Apocalipsa 5:9–10). Aceasta este legătura dintre cei douăzeci și patru de bătrâni și poporul lui Dumnezeu descris în cartea Apocalipsa în diferite moduri.

Cifra este simbolică, la fel ca toate cifrele din cartea Apocalipsa. Nu sunt șapte bătrâni, nu sunt zece, sunt douăzeci și patru, o cifră simbolică ce nu se referă la altceva decât la cele douăsprezece seminții ale lui Israel, care reprezintă vechiul legământ, și la cei doisprezece apostoli, care reprezintă noul legământ. Douăsprezece plus douăsprezece egal douăzeci și patru.

Vom vedea pe parcursul cărții Apocalipsa că cifra doisprezece are mereu legătură cu Israelul spiritual, reprezentat de bătrânii Vechiului Legământ, cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și bătrânii Noului Legământ, cei doisprezece apostoli. Există un motiv pentru care cei douăzeci și patru sunt numiți bătrâni. Sunt bătrânii Vechiului și Noului Legământ, bătrânii poporului lui Dumnezeu. Nu este vorba de vârsta lor, ci de poziția lor în poporul lui Dumnezeu, în Israelul spiritual. Simbolurile din cartea Apocalipsa sunt foarte consecvente. Nu înseamnă ceva într-un loc și altceva în alt loc. Oriunde vom vedea cifra doisprezece putem fi siguri că are legătură cu Israelul spiritual, cu toți cei răscumpărați de pe pământ.

Mai găsim cifra douăzeci și patru într-un singur loc în Vechiul Testament, în 1 Cronici capitolul 24, unde David împarte preoții în douăzeci și patru de cete. Foarte interesant. Am zis că cei douăzeci și patru sunt și preoți.

> *David i-a împărțit pe fiii lui Aaron, rânduindu-i după slujba pe care aveau s-o facă; Țadoc făcea parte dintre urmașii lui Eleazar, și Ahimelec – dintre urmașii lui Itamar. Printre fiii lui Eleazar s-au găsit mai multe căpetenii decât printre fiii lui Itamar și i-au împărțit, așa încât fiii lui Eleazar aveau șaisprezece căpetenii de case părintești, și fiii lui Itamar – opt căpetenii de case părintești. I-au împărțit prin sorți, între unii și alții, căci căpeteniile Sfântului Locaș și căpeteniile lui Dumnezeu erau din fiii lui Eleazar și din fiii lui Itamar.*
>
> 1 CRONICI 24:3–5

Șaisprezece plus opt egal douăzeci și patru.

Pun accentul tocmai pe cuvântul „căpetenii”, pentru că și cei douăzeci și patru de bătrâni sunt căpetenii. Acesta este motivul pentru care sunt numiți bătrâni. Un bătrân este un cap al familiei, o căpetenie. Dumnezeu nu alege cuvintele la întâmplare. De aceea sunt numiți bătrâni. Repet, nu este vorba de vârsta lor. Este un limbaj figurativ; se referă la poziția lor în poporul lui Dumnezeu. Cele douăsprezece seminții ale lui Israel și cei doisprezece apostoli sunt bătrânii poporului lui Dumnezeu, bătrânii împărăției de preoți ai lui Dumnezeu.

Dacă suntem atenți, vom observa că Dumnezeu Însuși ne arată cine sunt cei douăzeci și patru de bătrâni la finalul cărții Apocalipsa. De foarte multe ori, cartea Apocalipsa se interpretează singură. Trebuie doar să citești mai departe.

În Apocalipsa 21, unde avem descrisă cetatea cerească, Noul Ierusalim, cei douăzeci și patru de bătrâni dispar de tot din peisaj, nici nu mai sunt menționați, dar în schimb apar menționați alți oameni, tot douăzeci și patru: cele douăsprezece seminții ale lui Israel și cei doisprezece apostoli ai Mielului.

În Apocalipsa 21:9–15 citim că cetatea era înconjurată cu un zid mare și înalt, avea douăsprezece porți și pe ele erau scrise numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Apoi zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau scrise numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Tot acolo citim că zidul cetății avea o sută patruzeci și patru de coți: doisprezece ori doisprezece. Aceasta este ceea ce reprezintă cei douăzeci și patru de bătrâni. Ei sunt baza, ei sunt bătrânii poporului. Deci în Apocalipsa 21, Dumnezeu Însuși ne arată direct cine sunt cei douăzeci și patru de bătrâni atunci când vorbește de cetatea cerească, de Noul Ierusalim.

Limbajul de acolo este figurativ și poetic. Nu este vorba de o cetate fizică, ci de cetatea spirituală care în Apocalipsa este în opoziție cu Babilonul, cetatea spirituală a lumii. Vom vorbi pe larg când ajungem acolo.

Acum observați că cetatea aceasta se coboară din cer (Apocalipsa 21:2, 10), unde erau și cei douăzeci și patru de bătrâni în capitolul 4 și unde era și gloata cea mare din capitolul 7. Să ne concentrăm puțin și să ne folosim imaginația. Cetatea aceasta este formată din oameni, din toți cei răscumpărați de pe pământ: cele douăsprezece seminții plus cei doisprezece apostoli, care sunt zidul cetății, plus gloata cea mare din Apocalipsa 7, care intră în cetate. Formează poporul lui Dumnezeu. Douăsprezece plus douăsprezece, adică douăzeci și patru, sunt bazele, sunt bătrânii poporului, iar apoi gloata cea mare este poporul lui Dumnezeu, toată sămânța lui Avraam, toți copiii făgăduinței. Iar această cetate formată din poporul lui Dumnezeu se coboară la final pe pământ, adică începe să stăpânească pe pământ, când nu mai este niciun păcătos, după judecata finală. Vom mai vorbi despre aceasta când ajungem acolo. Am menționat aceasta acum doar în treacăt, pentru că are legătură cu cei douăzeci și patru de bătrâni.

Aceeași idee este și în cazul celor o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa 7 și Apocalipsa 14, care reprezintă tot Israelul spiritual (Apocalipsa 7:4; 14:1). Din nou vedem cifra doisprezece. Doar că acolo nu este doisprezece plus doisprezece, douăzeci și patru, ci doisprezece ori doisprezece, adică o sută patruzeci și patru, exact câți coți are zidul Noului Ierusalim: o sută patruzeci și patru înmulțit cu o mie, care înseamnă un număr mare, dar complet.

Deci avem doisprezece ori doisprezece ori o mie egal o sută patruzeci și patru de mii, egal Noul Ierusalim. Trebuie doar să ne folosim puțin imaginația. Douăsprezece plus douăsprezece: douăzeci și patru de bătrâni; plus o mare gloată pe care nu o poate număra nimeni: egal Noul Ierusalim. Este același lucru: mireasa Mielului, poporul lui Dumnezeu, Israelul spiritual. Este același lucru. Deci, în concluzie, cei douăzeci și patru de bătrâni reprezintă tot poporul lui Dumnezeu, de la primul până la ultimul mântuit, Israelul spiritual, din care fac parte atât evrei, cât și neamuri, toți cei răscumpărați de pe pământ. Toți formează un singur popor. Aceasta spune apostolul Pavel destul de clar în Efeseni 2, Romani 4, Romani 11, Galateni 3 și 4. Toți cei care au credință sunt fiii lui Avraam, adică fac parte din Israelul spiritual, fac parte din sămânța lui spirituală, sunt adevăratul Israel.

Atenție, nu înlocuiesc Israelul etnic. Ei sunt adevăratul Israel. Cei mântuiți dintre evrei și cei mântuiți dintre neamuri formează un singur popor. Ei sunt Israelul lui Dumnezeu (Galateni 6:16). Cu toții împărățesc împreună cu Dumnezeu, deși nu sunt vrednici, și cu toții vor recunoaște aceasta. Își vor arunca cununile înaintea lui Dumnezeu. Prin sângele lui Hristos, Dumnezeu i-a făcut împărați și preoți (Apocalipsa 5:9–10). Vor împărăți veșnic împreună cu El (Apocalipsa 22:5). Vor face ceea ce omul a fost creat de la început să facă: să fie un preot al lui Dumnezeu și să împărătească împreună cu El, sau mai bine zis, Dumnezeu să împărătească prin ei.

Omul a fost creat să fie o imagine fizică, vizibilă, a Dumnezeului invizibil (Geneza 1:26–28) și pentru aceasta am fost răscumpărați: ca El să fie glorificat în noi o veșnicie.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

20

APOCALIPSA 4:6–11

CELE PATRU FĂPTURI VII, MAREA DE STICLĂ

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 4:6–11

În fața scaunului de domnie mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul.

În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.

Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și era plină cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!

Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce șade pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce șade pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!

Amin.

APOCALIPSA 4:6–11

• • •

APOCALIPSA 4:6
MAREA DE STICLĂ ȘI CELE PATRU FĂPTURI VII

Ce imagine glorioasă! În secțiunile anterioare ne-am ocupat de primele cinci versete. Am văzut ce simbolizează cei douăzeci și patru de bătrâni, am văzut ce simbolizează cele șapte lămpi de foc dinaintea tronului și ce simbolizează tunetele, glasurile și fulgerele care ies din interiorul scaunului de domnie.

Vom vedea ce simbolizează cele patru făpturi vii sau cele patru ființe vii. Înainte de a intra în detalii, trebuie să ne amintim că tot ce vede Ioan aici nu este înfățișarea reală a lucrurilor din cer. Ioan are o viziune, iar în viziunea lui este luat la cer și vede lucrurile din veșnicii, din perspectiva lui Dumnezeu. Dar Ioan nu s-a dus cu adevărat în cer, unde este Hristos acum. Dumnezeu îi descrie care este atmosfera cerului prin diferite simboluri. Ne descrie realitatea prin simboluri.

Aceste simboluri nu sunt înfățișarea reală a lucrurilor din cer. Este foarte important să înțelegem aceasta. Rolul acestor simboluri este să ne transmită un mesaj, un mesaj real, dar nu ne descriu înfățișarea reală a lucrurilor din cer.

Imaginea și mesajul pe care trebuie să le înțelegem din această viziune sunt că Dumnezeu, Cel care stă pe tron, este Suveranul întregii creații. În timp ce pe pământ este haos, cum vom vedea de la capitolul 6 încolo, Dumnezeu stă liniștit pe tron și tot cerul I se închină. Aceasta trebuie să ținem minte pe tot parcursul cărții.

Chiar dacă nu este înfățișarea reală a lucrurilor din cer, toate simbolurile și detaliile de aici alcătuiesc o imagine glorioasă pe care trebuie să o pricepem și să ne rămână în minte: o imagine a maiestății, a suveranității, a puterii și a sfințeniei lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să înțelegem de aici.

• • •

APOCALIPSA 4:6A

„MAREA DE STICLĂ, ASEMENEA CU CRISTALUL"

Primul lucru despre care citim în versetul 6 este marea de sticlă, asemenea cu cristalul. Această mare de sticlă simbolizează cerul. Știm aceasta din viziunea similară pe care o are Ezechiel.

„Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor și se întindea în aer sus, peste capetele lor." (Ezechiel 1:22). Deci cerul este comparat cu un cristal strălucitor. În Apocalipsa 4 este comparat cu o mare, ca să ne arate imensitatea locului pe care îl vede Ioan: o mare de sticlă, asemenea cu cristalul.

Putem spune că cristalul arată spre puritatea acelui loc, spre strălucirea lui. Trebuie observat că aici marea de sticlă este goală. În Apocalipsa 7:9, în schimb, vom vedea că locul acesta dinaintea scaunului de domnie este plin de oameni: o mare gloată pe care nu o poate număra nimeni. De acolo putem vedea clar că marea de sticlă este o referire la imensitatea acelui loc. Acolo stă o mare gloată pe care nu o poate număra nimeni.

În Apocalipsa 15:2 vedem marea aceasta de sticlă amestecată cu foc, focul fiind o imagine a judecății sau a purificării, iar cei care stau pe acea mare de sticlă sunt toți biruitorii fiarei, adică toți creștinii de-a lungul veacurilor. Gloata cea mare pe care nu o poate număra nimeni din Apocalipsa 7 sunt aceiași oameni.

Prin simbolul mării de sticlă asemenea cristalului suntem chemați să ne gândim la imensitatea și la puritatea cerului. Acesta este scopul simbolului. Nu înseamnă că cerul este de sticlă. Repet: nu este înfățișarea reală a lucrurilor. Este un simbol care ne cheamă să ne gândim la imensitatea și la puritatea cerului.

• • •

APOCALIPSA 4:6B–8
CELE PATRU FĂPTURI VII

Apoi avem descrise cele patru făpturi vii, cele patru ființe vii, care sunt o combinație între heruvimii din Ezechiel 1 și Ezechiel 10 și serafimii din Isaia 6 (Ezechiel 1:5–14; 10:1–22; Isaia 6:1–3). Spun că sunt o combinație pentru că cei din Ezechiel sunt puțin diferiți de cei din Isaia.

Nu cred că Dumnezeu vrea să ne gândim în primul rând la cine sunt aceste făpturi vii. Vrea să ne concentrăm la simboluri, la simbolistica acestor făpturi și la ce vor să ne transmită ele despre Dumnezeu.

Știm că „serafim" înseamnă „arzător", adică „cel care arde". Așa sunt numiți în Isaia. Ființele acestea sunt menționate de mai multe ori în Biblie și rolul lor este mereu unul protector. Asupra acestui lucru trebuie să ne concentrăm: pe rolul pe care îl au aceste ființe.

Primul loc unde găsim heruvimi în Biblie este în Grădina Edenului. După ce Domnul l-a izgonit pe Adam din grădină, scrie că la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi care să învârtească o sabie învăpăiată, înflăcărată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții (Geneza 3:24). Aici nu ni se spune nimic despre înfățișarea lor, dar vedem clar că au un rol protector. Sunt puși să păzească.

Mai găsim heruvimi țesuți pe perdeaua de la cortul întâlnirii și de la templu, perdeaua care despărțea locul sfânt de locul preasfânt, adică îi despărțea pe oameni de prezența lui Dumnezeu (Exodul 26:31–33; 2 Cronici 3:14). Și mai erau doi heruvimi sculptați chiar deasupra chivotului legământului din locul preasfânt, care acopereau chivotul cu aripile lor (Exodul 25:18–22).

Heruvimii apar mereu acolo unde este prezența lui Dumnezeu. Sunt un fel de gardieni, un fel de păzitori ai slavei lui Dumnezeu, dacă putem spune așa. La fel, la intrarea în Grădina Edenului, heruvimii stăteau între Dumnezeu și oameni, ca oamenii să nu se apropie din nou de Grădina Edenului, de acel loc unde era prezența lui Dumnezeu.

Ființele acestea sunt un fel de gardieni ai slavei lui Dumnezeu. Nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de protecție. Este o viziune. Rolul lor simbolic este să ne transmită un mesaj despre

sfințenia lui Dumnezeu, să creeze o stare de reverență, o teamă sfântă, să înțelegi că te afli înaintea unui Dumnezeu sfânt și că nu te poți apropia de El oricum.

După cum vedem și în Apocalipsa 4, rolul lor este să strige zi și noapte, fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu" (Apocalipsa 4:8).

Făpturile acestea vii te atenționează: ai grijă că te afli înaintea lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 4:8
„SFÂNT, SFÂNT, SFÂNT ESTE DOMNUL DUMNEZEU"

Isaia scrie: „În anul morții împăratului Ozia, L-am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!»" (Isaia 6:1–3).

Din nou, este o imagine simbolică, o imagine a maiestății lui Dumnezeu. Limbajul viziunilor este mereu simbolic și ne transmite un mesaj despre Dumnezeu.

Aici vedem că făpturile acestea stau deasupra lui Dumnezeu ca să te avertizeze și își acoperă fețele și picioarele ca să-ți arate că Dumnezeu este prea sfânt. Nu pot sta oricum în prezența Lui. Același mesaj este și în Apocalipsa 4: o imagine care te îndeamnă la reverență, te face să realizezi înaintea Cui te afli. Este Creatorul cerului și al pământului și este sfânt, sfânt, sfânt.

Repetiția aceasta nu se referă la Trinitate, deși mulți spun aceasta. Nu are nicio legătură. Acesta este limbajul prin care evreii scoteau în evidență ceva. Cum spune și Domnul Isus: „Adevărat, adevărat vă spun...” Același lucru este și aici: sfânt, sfânt, sfânt. Este o referire la sfințenia absolută a lui Dumnezeu. Nu doar o dată, nu de două ori, ci de trei ori sfânt. El este apogeul sfințeniei. Nu este nimeni mai sfânt decât El.

În ceea ce privește înfățișarea, doar heruvimii sunt prezentați în Scriptură cu aripi. Îngerii nu au aripi. Heruvimii sunt niște făpturi mai speciale. Nu sunt îngeri, au un alt rol. Cele patru făpturi vii sunt separate de îngeri, au mereu un rol protector și sunt mereu în jurul prezenței lui Dumnezeu. Te fac conștient de prezența lui Dumnezeu și de sfințenia Lui. Același lucru îl vedem și în Isaia, și în Ezechiel. Scriptura este foarte consecventă în ceea ce privește simbolistica acestor făpturi.

Aici, în Apocalipsa 4, am văzut că nu stau deasupra, așa cum stăteau în Isaia, ci stau în mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie, adică înconjoară scaunul de domnie.

În Ezechiel vedem altă imagine. Vedem că făpturile acestea chiar poartă tronul lui Dumnezeu, Îl transportă pe Dumnezeu (Ezechiel 1:22–28; 10:1–22). Aceasta vedem și în Psalmi, într-un limbaj poetic, bineînțeles. Dumnezeu nu are nevoie de transport. Este un limbaj figurativ.

Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care ședzi pe heruvimi!

PSALMUL 80:1

Domnul împărățește, popoarele tremură; El șade pe heruvimi, pământul se clatină.

PSALMUL 99:1

Doamne al Oștirilor, Dumnezeul lui Israel, care șezi pe heruvimi!

ISAIA 37:16

Aceeași idee. Este ca și cum Dumnezeu este transportat de ființele acestea. De aceea și stau în jurul scaunului de domnie: sunt pregătite să-L transporte pe Dumnezeu și să anunțe: „Sfânt, sfânt, sfânt!" Să anunțe în prezența Cui te afli.

• • •

APOCALIPSA 4:6–8

CELE PATRU FĂPTURI VII ȘI CELE PATRU COLȚURI ALE PĂMÂNTULUI

Mai vedem ceva interesant despre cele patru făpturi vii, ceva care are legătură cu numărul lor, care, desigur, este simbolic, la fel ca toate cifrele din cartea Apocalipsa.

În Apocalipsa 6 vom vedea că cele patru făpturi vii îi arată lui Ioan, fiecare la rând, cei patru călăreți care cutreieră pământul (Apocalipsa 6:1–8). Pare că cele patru făpturi vii sunt cumva asociate cu cele patru colțuri ale pământului. Biblia folosește des expresia aceasta pentru a descrie întregul pământ sau cele patru vânturi ale pământului sau ale cerului. De aceea și făpturile acestea sunt patru. Patru este o cifră simbolică.

În afară de numărul lor simbolic, făpturile acestea vii sunt pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Acesta este un simbol al omniprezenței și al atotștiinței lui Dumnezeu. Nu-I scapă nimic. Imaginea este că prin aceste patru făpturi vii vede tot ce se întâmplă în cele patru colțuri ale pământului.

> *Din locașul locuinței Lui El îi privește pe toți locuitorii pământului.*
>
> PSALMUL 33:14

Exact aici ne aflăm și în Apocalipsa 4, în viziunea lui Ioan: în locașul locuinței Lui, de unde Dumnezeu îi privește pe toți locuitorii pământului. Și face aceasta prin cele patru făpturi vii pline de ochi.

Poate părea ciudat ceea ce spun. Țineți minte că este un limbaj figurativ. Trebuie să ne folosim puțin imaginația. Dumnezeu ne îndeamnă să facem aceasta prin simbolurile acestea. Ne îndeamnă să ne folosim imaginația.

• • •

APOCALIPSA 4:7
LEUL, VIȚELUL, OMUL ȘI VULTURUL

Desigur că simbolistica nu se termină aici. Ființele acestea vii sunt bogate în simbolistică și Dumnezeu nu ne spune lucrurile acestea degeaba, ca să trecem în grabă peste ele. Vrea să ne concentrăm la simbolistica lor.

Vedem că aceste patru făpturi vii au și patru fețe. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

Putem vedea în fețele acestea persoana și lucrarea Domnului Isus. Ne scot în evidență câte o caracteristică diferită a Domnului Isus și a lucrării Lui și par să se coreleze cu cele patru Evanghelii pe care le avem scrise: Matei, Marcu, Luca și Ioan, care au ajuns în cele patru colțuri ale pământului, adică pe întregul pământ.

Leul Îl reprezintă pe Hristos ca Leul din Iuda, ca Rege, ca Împărat (Apocalipsa 5:5). Asupra acestui lucru se pune accentul în Evanghelia după Matei.

Vițelul sau boul Îl reprezintă pe Hristos ca jertfă. Asupra acestui lucru se pune accentul în Evanghelia după Marcu.

Omul, fața ca a unui om, Îl reprezintă pe Hristos ca Fiul Omului. Asupra acestui lucru se pune accentul în Evanghelia după Luca.

Vulturul Îl reprezintă pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu. Asupra acestui lucru se pune accentul în Evanghelia după Ioan.

Cine sau cum arată aceste făpturi vii nu știm cu exactitate. Sunt mereu puțin diferite. Personal — și subliniez că aceasta este părerea mea — cred că nici nu există, cred că cele patru făpturi vii sunt folosite doar în mod simbolic. Atât. Repet: este părerea mea personală. Poate că există. În ce fel există, nu știu, pentru că Isaia mi le prezintă într-un fel, Ezechiel puțin diferit, iar Apocalipsa puțin diferit. Dacă există cu adevărat, nu știu exact

cum arată și nici nu cred că Dumnezeu vrea să ne preocupăm excesiv de aceasta. Este evident că făpturile acestea vii sunt folosite în carte doar cu un scop simbolic.

Ce știm cu exactitate este ce reprezintă ele, ce simbolizează. Ne trimit cu gândul la atributele lui Dumnezeu, la puterea Lui, la suveranitatea Lui, la omniprezența Lui, la omnisciența Lui, la maiestatea Lui și, mai ales, la sfințenia Lui. Asta strigă zi și noapte: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu" (Apocalipsa 4:8).

Fețele lor, după cum am spus, ne trimit cu gândul la persoana și lucrarea Domnului Isus, ne trimit cu gândul la Evanghelie, Evanghelie care este răspândită în toate cele patru colțuri ale pământului, de unde Domnul Isus va veni la final să-Și adune aleșii.

> *Atunci îi va trimite pe îngerii Săi și îi va aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.*
>
> MARCU 13:27

• • •

APOCALIPSA 4:9–11
ÎNCHINAREA CELOR PATRU FĂPTURI VII ȘI A CELOR 24 DE BĂTRÂNI

La final, versetele 9–11 arată că atunci când cele patru făpturi vii Îi aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și

patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!" (Apocalipsa 4:11).

Atenție, nu înseamnă că acum cele patru făpturi vii strigă fără încetare repetând același lucru, iar cei douăzeci și patru de bătrâni își aruncă cununile, le iau înapoi, apoi și le aruncă iar, apoi le iau înapoi și fac aceasta zi și noapte: iau coroana, aruncă coroana, iau coroana, aruncă coroana. Repet: ce vede Ioan nu este înfățișarea reală a lucrurilor din cer. Este o imagine simbolică, cu un mesaj foarte puternic și glorios.

Am spus și în secțiunea anterioară că, prin acest gest, prin faptul că își aruncă cununile înaintea lui Dumnezeu, cei douăzeci și patru de bătrâni, care reprezintă poporul lui Dumnezeu, își arată nevrednicia. Își arată nevrednicia. Este ca și cum I-ar spune lui Dumnezeu: „Nu suntem vrednici să stăm pe scaune de domnie în jurul Tău și să împărățim împreună cu Tine peste creația Ta. Vrednic ești Tu, Doamne. Tu ești Creatorul. Tu ești singurul vrednic să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute. Tu le-ai făcut și Tu le susții pe toate. Toate au fost create și încă există doar datorită voii Tale. Pentru că așa vrei Tu, prin voia Ta stau în ființă. Tu ești Creatorul suveran peste toate lucrurile, singurul vrednic de închinare și adorare, singurul căruia I se cuvin slava, cinstea și puterea."

Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem din acest capitol. Toate simbolurile acestea și întreaga imagine ne trimit cu gândul la cine este Dumnezeu — Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor — și la atributele Lui: puterea Lui, suveranitatea Lui, omniprezența Lui, omnisciența Lui, măreția Lui, maiestatea Lui, frumusețea Lui și mai ales sfințenia Lui, singurul atribut care este repetat de trei ori: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!" (Apocalipsa 4:8).

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

21

APOCALIPSA 5:1–7

CARTEA, LEUL, RĂDĂCINA, MIELUL ÎNJUNGHIAT CU 7 COARNE ȘI 7 OCHI

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 5:1–7

Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?

Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea și să se uite în ea.

Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul dintre bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei!

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

APOCALIPSA 5:1–7

• • •

APOCALIPSA 5:1–7
O VIZIUNE PLINĂ DE SIMBOLURI

Înainte de a intra în detalii, trebuie să ne amintim din nou că Ioan are o viziune. Ioan nu s-a dus cu adevărat în cer. Nu a văzut înfățișarea reală a lucrurilor din cer. A fost luat în cer în viziunea lui și are o viziune plină de simboluri, prin care Dumnezeu îi descrie și lui, și nouă, atmosfera cerului, atmosfera veșniciei, locul de unde Dumnezeu guvernează toate lucrurile.

După ce Ioan ne-a prezentat tronul lui Dumnezeu și personajele din jurul lui, acum ne prezintă un scenariu prin care Dumnezeu vrea să ne transmită un mesaj cât se poate de real. Scena este figurativă, mesajul este real. Simbolistica arată spre o realitate. Nu înseamnă că citim cărți de povești. Dumnezeu folosește un limbaj figurativ, simbolic, ca să ne transmită un mesaj real, să ne transmită o realitate.

Știu că majoritatea spun că scena asta poate fi identificată în timp și spațiu cu momentul în care Mielul, Domnul Isus, a fost glorificat, adică lucrurile despre care citim aici s-au întâmplat după moartea și învierea Lui. Are sens, dar personal cred că scena asta are loc în veșnicie.

Hristos a biruit dinainte să biruiască. Vom vedea asta și în Apocalipsa 6, cu călărețul de pe calul alb, care pleacă biruitor ca să biruiască (Apocalipsa 6:2). Pare o contradicție, dar nu e. Și în niciun caz nu e vorba de Antihrist acolo. Vom vorbi când ajungem. Hristos e Cel biruitor, care a pornit să biruiască.

Hristos e Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii (Apocalipsa 13:8). Toate jertfele din trecut, chiar și cea din Grădina Edenului, arătau spre jertfa Lui supremă, care nu se putea să nu

aibă loc. El a ales din veșnicii să moară pentru poporul Său. Când a făcut alegerea asta, planul era ca și împlinit. Trebuia doar să se desfășoare în timp și spațiu, dar biruința Lui era asigurată.

Hristos a murit la cruce pentru toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, cum scrie în Apocalipsa 13 și 17, pentru toți aleșii lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu i-a ales din veșnicii, cum scrie în Efeseni 1, Romani 8 și Romani 9 (Apocalipsa 13:8; 17:8; Efeseni 1:4–5; Romani 8:29–30; 9:11–24).

Biruința Lui era asigurată din momentul în care a ales să Se jertfească pentru poporul Său, și asta a făcut din veșnicii. Cred că asta e perspectiva din care trebuie să privim lucrurile. În viziunea lui Ioan, aici ne aflăm în veșnicie, chiar dacă jertfa Mielului s-a materializat în timp și spațiu în secolul I.

Sper să nu fie prea complicat ce spun, dar e foarte important să înțelegem perspectiva din care trebuie să privim cartea Apocalipsa. Am insistat pe asta încă din capitolul 4. Ioan, în viziunea lui, e luat la cer și vede lucrurile din cer, din veșnicii. Aceasta este ideea. Dumnezeu ne lasă să vedem istoria omenirii și istoria răscumpărării din perspectiva Lui.

Dacă am înțeles asta, cartea Apocalipsa va deveni dintr-odată foarte reală și aplicabilă în viețile noastre, pentru că este adresată nouă. E pentru tot poporul lui Dumnezeu, pentru toți cei răscumpărați de pe pământ. Doar creștinii pot înțelege simbolistica și limbajul ei. Pentru restul sunt doar povești.

Bineînțeles, nici chiar creștinii nu înțeleg deplin, în detaliu, dar înțeleg imaginea, înțeleg mesajul transmis. Orice creștin poate să-l înțeleagă dacă vrea să-l înțeleagă. Unii se apropie cu preconcepții de carte și ratează mesajul pe care Dumnezeu ni-l

transmite. Astfel nu capătă deloc zidire duhovnicească citind această carte, pentru că nu vor, pentru că țin la preconcepțiile pe care le au ei.

Scena asta simbolică, în viziunea lui Ioan, are loc în veșnicii. Dar dacă vrem s-o încadrăm în timp și spațiu, nu e nicio problemă. Putem să spunem că s-a împlinit în primul secol, atunci când jertfirea Mielului s-a materializat, atunci când Fiul lui Dumnezeu întrupat, Mielul lui Dumnezeu, a murit pentru poporul Său ales din veșnicie, apoi S-a înălțat la cer și a primit toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28:18).

Nu e nicio greșeală dacă încadrăm imaginea asta în timp și spațiu. Doar vreau să ținem minte că Ioan vede totul din veșnicie.

• • •

APOCALIPSA 5:1
CARTEA DIN MÂNA DREAPTĂ A CELUI CE ȘEDEA PE SCAUNUL DE DOMNIE

Să intrăm acum în text și să vedem care este mesajul acestor simboluri și care e, de fapt, mesajul acestei scene din cer.

Încă din primul verset vedem că totul se învârte în jurul acelei cărți pe care Dumnezeu o ține în mâna dreaptă. Mâna dreaptă reprezintă autoritatea, puterea, și ni se scoate în evidență importanța acelei cărți.

E vorba de un sul, de un pergament cum aveau ei în vechime. Nu e vorba de o carte cum avem noi azi. E vorba de o fâșie lungă de piele, scrisă și pe o parte, și pe alta, făcută sul și pecetluită cu

șapte peceți. Se pecetluia, bineînțeles, cu ceară. Cifra șapte e din nou simbolică, reprezintă ceva deplin, desăvârșit, peste tot în cartea Apocalipsa.

Ce poate fi în această carte atât de importantă? Și de ce nu se găsea nimeni vrednic să o deschidă? Desigur că sunt multe păreri, dar răspunsul e mult mai simplu decât pare.

În carte e scrisă istoria răscumpărării și a omenirii, exact ce vom avea descris de la capitolul 6 încolo. Dacă ar fi să parafrazăm întrebarea, ar suna cam așa: cine este vrednic să ducă până la capăt planul desăvârșit al lui Dumnezeu? Cele șapte peceți sunt planul desăvârșit al lui Dumnezeu de răscumpărare și judecățile Lui perfecte.

Cine este vrednic să ducă până la capăt istoria răscumpărării și judecățile lui Dumnezeu? Cui i se cuvine această autoritate? Cine are acest drept?

• • •

APOCALIPSA 5:2–4

„CINE ESTE VREDNIC SĂ DESCHIDĂ CARTEA?"

Nu se găsea nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

„Și am plâns mult", spune Ioan, „pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea" (Apocalipsa 5:4). Aici sensul e: „am jelit mult". Ioan a început să plângă cu glas tare, să strige, să se jelească. Atât de puternic l-a impactat scena asta. Nimeni din toată creația nu era vrednic să deschidă cartea.

Ce înviorat trebuie să fi fost când a auzit glasul bătrânului din versetul 5: „Nu plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei!” (Apocalipsa 5:5)

• • •

APOCALIPSA 5:5
LEUL DIN SEMINȚIA LUI IUDA ȘI RĂDĂCINA LUI DAVID

Cine e acest Leu din seminția lui Iuda? Cine e Rădăcina lui David?

Domnul Isus spune: „Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.” (Apocalipsa 22:16)

Cartea nu este adresată ultimei generații din ultimii șapte ani, ci bisericilor. El este urmașul lui David, dar și Creatorul lui, Rădăcina lui David. El este dinaintea lui.

O profeție despre Mesia spune: „Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui.” (Isaia 11:1)

Isai era tatăl lui David. Din tulpina lui Isai este Odrasla, adică din David, descendentul lui Isai, va veni Copilul promis. David provine din tulpina lui Isai. Hristos e Fiul lui David, e descendentul lui, și un Vlăstar, o ramură sau un descendent, va ieși din rădăcinile lui Isai.

Hristos e rădăcina lui Isai, tatăl lui David. Hristos e Creatorul lui Isai. Asta îi întreabă Domnul Isus în Evanghelia după Matei și pe farisei, când le citează din Psalmul 110. Dacă David Îl numește pe Mesia Domn, cum ziceți voi că este fiul lui? Voia să ne scoată în evidență că El nu e doar Sămânța lui David, El e și Rădăcina lui David, e Domnul lui David (Matei 22:41–46; Psalmul 110:1).

Hristos e Dumnezeu-om, născut din sămânța lui David în ce privește trupul, dar în ce privește Duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, cum spune Pavel în Romani 1 (Romani 1:3–4). Hristos e Dumnezeu adevărat și om adevărat, o singură persoană cu două naturi, una divină și una umană. El e Rădăcina și Sămânța lui David.

Mai vedem aici că e numit Leul din seminția lui Iuda, pentru că El e Cel despre care a profețit Iacov în Geneza 49, cu mii de ani înainte de venirea Lui.

> *Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică: cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va îndepărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo și de El vor asculta popoarele.*
>
> GENEZA 49:9–10

Șilo este Mesia.

De aceea Isus mai e numit Leul din seminția lui Iuda.

• • •

APOCALIPSA 5:6

MIELUL CARE PĂREA ÎNJUNGHIAT, DAR STĂTEA ÎN PICIOARE

Totuși, deși bătrânul i-a vorbit de un leu, de un animal puternic, de un rege, Ioan vede un miel. Și nu doar un miel, ci un Miel înjunghiat.

> *Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat.*
>
> APOCALIPSA 5:6

Poziția este foarte importantă: la mijloc, în centrul atenției.

Foarte interesant: un Miel care părea înjunghiat, dar stătea în picioare. Cum poate un miel mort să stea în picioare? La ce ne duce cu gândul imaginea asta? La moartea și învierea Domnului Isus. Mielul lui Dumnezeu nu doar a fost înjunghiat, dar a și înviat. E înjunghiat, dar stă în picioare.

Cum a biruit Leul din semința lui Iuda? Ce L-a învrednicit să deschidă cartea? Ce I-a dat acest drept? Cum a biruit ca să deschidă cartea? Făcându-Se ca un Miel și aducându-Se ca jertfă pentru poporul Său.

Vedem aceasta în cântarea de la versetele 9–10: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din ori-

ce seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam! Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ." (Apocalipsa 5:9–10)

Acesta este motivul pentru care este vrednic.

Asta I-a dat lui Hristos dreptul să deschidă acea carte. El e Fiul lui Dumnezeu întrupat, Leul din Iuda și Rădăcina lui David, care a biruit prin jertfă. El S-a făcut Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1:29). Prin El a fost făcută posibilă răscumpărarea tuturor aleșilor Tatălui. El a fost înjunghiat și a răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Său, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam (Apocalipsa 5:9).

Tocmai de aceea Hristos e singurul vrednic să ducă până la capăt istoria răscumpărării și judecățile lui Dumnezeu, să deschidă cartea și să-i rupă pecețile. Lui I-a dat Tatăl toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28:18). El duce la îndeplinire planurile Lui. Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu întrupat, e acum Suveranul întregului Univers. A fost înălțat mai presus de oricine (Filipeni 2:9).

Cine nu-L cinstește pe El nu-L cinstește pe Tatăl. Oricât ar spune oamenii că ei cred în Dumnezeu, că există un Dumnezeu, oricât de morali ar fi, dacă nu-L cinstesc pe Fiul, dacă nu-I dau slava și cinstea care I se cuvin ca Suveran al Universului, ca Domn al Universului, Îl necinstesc pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu L-a pus să fie Suveranul întregului Univers. I-a dat toată autoritatea să ducă până la capăt istoria răscumpărării și a omenirii și judecățile lui Dumnezeu.

Tot prin Isus Dumnezeu va judeca la final toată omenirea, fiecare om. Hristos îi va judeca pe toți. De ce prin El? Pentru că este Fiul Omului. E om, la fel ca noi, și Omul perfect, fără păcat, va judeca cu dreptate.

Domnul Isus spune: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului, pentru ca toți să-L cinstească pe Fiul cum Îl cinstesc pe Tatăl. Cine nu-L cinstește pe Fiul nu-L cinstește pe Tatăl, care L-a trimis." (Ioan 5:22–23)

Tatăl a dat toată judecata Fiului, pentru ca toți să-L cinstească.

Dacă nu-L cinstești pe Hristos, n-ai cum să-L cinstești pe Dumnezeu. Orice ai spune tu, orice ai crede tu, dacă nu-L cinstești pe Fiul, nu-L cinstești pe Tatăl. Cine nu-L are pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl (1 Ioan 2:23) și va merge în iad. Va fi judecat cu dreptate. Singura ta speranță este să te încrezi în Fiul. Doar așa scapi de judecata finală.

Domnul Isus spune mai departe: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață!" (Ioan 5:24)

„Amin, amin vă spun": are, la prezent, viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

Singura modalitate prin care poți scăpa de judecata lui Dumnezeu e să te încrezi doar în Domnul Isus, să crezi că Dumnezeu L-a trimis pe Isus ca să moară pentru păcatele tale. În momentul când ai crezut în Hristos, toate păcatele tale sunt iertate, nu mai vii la judecată, ai scăpat de judecată, ai viața veșnică și nu vii la judecată, ci ai trecut din moarte la viață.

Domnul Isus continuă: „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta vor învia! Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa I-a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul Omului." (Ioan 5:25–27)

„Amin, amin vă spun." Aici folosește un limbaj cu o interpretare fizică și una spirituală. Cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, adică glasul Lui.

Atenție: I-a dat putere să judece pentru că este Fiul Omului. Un om va judeca toată omenirea. Fiecare om va fi judecat de Omul perfect. Tatăl I-a dat autoritatea, I-a dat putere să judece, pentru că este Fiul Omului.

Nimeni nu va putea spune că Dumnezeu e incorect, că Dumnezeu nu știe ce simțim noi, că Dumnezeu nu e ca noi, că nu cunoaște ispitele noastre și necazurile noastre. Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, S-a făcut om, a simțit ce simțim și noi, și El va judeca toată umanitatea.

Hristos e singurul vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile. El e singurul vrednic să ducă istoria răscumpărării și judecățile lui Dumnezeu la îndeplinire. El are toată autoritatea peste orice făptură. Tatăl I-a dat autoritatea asta. E Suveranul întregului Univers. Lui I-a supus Tatăl toate lucrurile, pentru că El a biruit.

A biruit prin jertfa Lui. La fel ca El, biruim și noi în lumea asta prin jertfă. Ne jertfim, murim față de noi înșine și trăim pentru Dumnezeu, la fel cum și Isus a trăit în ascultare deplină de Tatăl până la moarte. Tot la fel și noi, după ce ne vom jertfi în lumea asta, vom fi înălțați, vom fi glorificați. „Dacă suferim cu

adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El." (Romani 8:17). Noi suntem biruitorii fiarei din cartea Apocalipsa (Apocalipsa 15:2), care biruim fiara, biruim lumea asta prin loialitatea noastră față de Domnul Isus chiar până la moarte. Iar la final vom fi glorificați, vom fi veșnic preoți ai lui Dumnezeu și vom împărăți pe pământul cel nou (Apocalipsa 22:5).

Într-un sens, ce s-a întâmplat cu Hristos se întâmplă și cu fiecare creștin în parte. El e modelul nostru suprem, Domnul nostru și Fratele nostru mai mare. Ne asemănăm cu El.

• • •

APOCALIPSA 5:6

ȘAPTE COARNE ȘI ȘAPTE OCHI, CARE SUNT CELE ȘAPTE DUHURI ALE LUI DUMNEZEU

Mai departe, la final, vedem că acest Miel care părea înjunghiat avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pământul. Ideea transmisă aici este că Domnul Isus are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Exact așa Se prezintă și bisericii din Sardes, în capitolul 3 (Apocalipsa 3:1).

Ce înseamnă aceasta? Cifra șapte este simbolică, bineînțeles, și reprezintă același lucru mereu. Simbolistica cifrelor din cartea Apocalipsa este consecventă. Nu le interpretăm noi după cum ne vine nouă. Șapte reprezintă mereu ceva desăvârșit, ceva deplin. Am spus că cele șapte Duhuri reprezintă plinătatea Duhului Sfânt. Aceasta înseamnă că Hristos are plinătatea Duhului Sfânt. El dă Duhul cui vrea El, când vrea El.

Aici, într-adevăr, putem localiza în timp și spațiu momentul în care Hristos a primit această autoritate. Aceasta s-a întâmplat atunci când S-a înălțat la cer după ce a murit și a înviat. La înălțarea Lui, El a primit plinătatea Duhului și L-a trimis pe pământ la Cincizecime, cum spusese deja apostolilor că o va face în Ioan capitolul 15 (Ioan 15:26).

Apostolul Petru spune: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.” (Faptele Apostolilor 2:33)

După înălțarea Lui, Domnul Isus a primit această făgăduință a Duhului într-un mod unic, desăvârșit, deplin și L-a turnat peste Biserică. Limbaj metaforic, bineînțeles. Duhul Sfânt nu este un lichid, ci o Persoană, la fel ca Fiul, la fel ca Tatăl. Este Dumnezeu, are toată natura și esența divină. Dar, din punct de vedere economic, acum această Persoană ascultă de Hristos. Nu face aceasta într-un mod forțat, ca și cum Hristos ar fi Stăpânul, iar Duhul, slujitorul. Face aceasta de bunăvoie, în armonie perfectă cu El.

Isus trimite Duhul cui vrea El. El are această autoritate. El are plinătatea Duhului Sfânt. Prin Duhul Sfânt, Hristos și Tatăl locuiesc în fiecare credincios (Ioan 14:23). Tot prin Duhul, Hristos este prezent acum pe tot pământul. Vedem că cele șapte Duhuri sunt trimise pe tot pământul, sunt omniprezente.

Înlocuitorul lui Isus pe pământ nu este papa, ci Duhul Sfânt. Instituția papală este cea mai mare blasfemie la adresa lui Hristos și a Duhului Sfânt, pentru că Duhul Sfânt este Înlocuitorul Domnului Isus pe pământ.

De ce este comparat aici Duhul cu șapte coarne și șapte ochi? Ce ne transmit aceste simboluri despre Duhul Sfânt?

În capitolul 4 am văzut că Duhul Sfânt este comparat cu șapte lămpi sau torțe. Aici vedem că este comparat cu șapte coarne și șapte ochi. Coarnele, în cartea Apocalipsa și în general în Scriptură, reprezintă puterea și autoritatea. Deci cele șapte coarne se referă la puterea deplină a Duhului Sfânt, pe care o are acum Domnul Isus.

Cei șapte ochi, la fel ca și în cazul celor patru făpturi vii pline de ochi, sunt un simbol al atotștiinței și omniprezenței. Se referă la atotștiința și atotprezența Duhului Sfânt. Vede și știe tot ce se întâmplă pe pământ. Aceasta este ideea. Cele șapte Duhuri sunt ochii Domnului Isus pe pământ, metaforic vorbind. Acesta este mesajul transmis prin aceste simboluri.

• • •

ZAHARIA 4
ACEEAȘI SIMBOLISTICĂ PENTRU DUHUL SFÂNT

În Zaharia 4 găsim aceeași simbolistică folosită în cartea Apocalipsa pentru Duhul Sfânt. Aceste simboluri nu sunt ceva nou, inventat de Ioan, și nici interpretări bazate pe impresii personale. Dacă ne cunoaștem Scriptura, vom ști ce reprezintă aceste simboluri. Aceeași simbolistică apare și la prorocii din vechime, pentru că erau călăuziți de același Duh care a inspirat Cuvântul lui Dumnezeu.

Îngerul care vorbea cu mine s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: «Ce vezi?» Eu am răspuns: «M-am uitat, și iată că este un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui – un vas cu untdelemn, și pe el – șapte candele, cu șapte țevi pentru candelele care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui.

ZAHARIA 4:1–3

Asta e viziunea pe care o are Zaharia, pe care vom vedea că nu a știut să și-o explice și o explică îngerul după aceea. Despre măslini vom vorbi când ajungem în Apocalipsa 11. De aici e preluată simbolistica cu cei doi martori (Apocalipsa 11:3–4). Nu e ceva nou care apare doar în cartea Apocalipsa și acum începem noi să ne dăm cu părerea. Interpretăm Scriptura cu Scriptura.

Și aici, la fel ca și în cartea Apocalipsa, avem o aluzie la plinătatea Duhului Sfânt: un sfeșnic cu șapte candele. Vom vedea în versetul următor că Domnul vorbea aici de Duhul Sfânt. Despre asta era această viziune. Șapte candele care au rolul să lumineze, la fel ca cele șapte lămpi din Apocalipsa 4 cu care e comparat Duhul Sfânt. E aceeași simbolistică.

Și, luând iarăși cuvântul, i-am zis îngerului care vorbea cu mine: «Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu?» Îngerul care vorbea cu mine mi-a răspuns: «Nu știi ce înseamnă aceste lucruri?» Eu am zis: «Nu, domnul meu.» Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: «Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: ‹„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu", zice Domnul Oștirilor.›

ZAHARIA 4:4–6

Zaharia nu a înțeles ce a văzut. Era vorba despre rezidirea Templului. Cele șapte candele reprezentau Duhul lui Dumnezeu.

Ce ai văzut mai devreme, Zaharia, înseamnă că lucrul acesta se va face prin Duhul Meu. Aici avem o aluzie la puterea Duhului Sfânt, la cele șapte coarne din cartea Apocalipsa, care reprezintă puterea: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu" (Zaharia 4:6). Asta reprezintă cele șapte coarne pe care le are Mielul în Apocalipsa 5.

Zorobabel, despre care citim aici, bineînțeles, e o prefigurare a lui Hristos, o tipologie. Arăta spre ce va face Hristos. El va zidi adevărata Casă a Domnului, templul cel viu, format din credincioșii Lui, și va face asta prin Duhul Sfânt, prin puterea Duhului Sfânt (Efeseni 2:19–22; 1 Petru 2:5).

Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: «Îndurare, îndurare cu ea!

ZAHARIA 4:7

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta și tot mâinile lui o vor isprăvi; și veți ști că Domnul Oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Aceștia șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Aceștia șapte sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul." (Zaharia 4:8–10)

Ultima afirmație are legătură cu ceea ce am citit în Apocalipsa 5.

Cele șapte candele sunt și șapte ochi, cei șapte ochi ai Domnului care cutreieră tot pământul, o aluzie la omniprezența și atotștiința Duhului Sfânt. Cei șapte ochi din Apocalipsa 5, care I-au fost dați Domnului Isus, cele șapte Duhuri trimise pe tot pământul (Apocalipsa 5:6), de aici sunt preluate și imaginile din Apocalipsa care, după cum am văzut, se referă la lumina, puterea, atotștiința și omniprezența Duhului Sfânt.

În Apocalipsa 5 vedem că Domnul Isus este Cel care are acum plinătatea Duhului Sfânt. De aceea să ne încredem în El. Să ne încredem în El. Să înțelegem că Domnul și Răscumpărătorul nostru e Suveranul întregului Univers. Să înțelegem că nimic nu mișcă fără voia Lui.

Atunci când suntem slabi, să ne aducem aminte că El e puternic. Să ne aducem aminte de imaginea asta. Omul care ne reprezintă acum înaintea lui Dumnezeu, Adamul nostru și Marele nostru Preot, a fost înălțat mai presus de orice și de oricine, din ceruri, de pe pământ sau de sub pământ. El are autoritatea supremă.

Ăsta e Mântuitorul nostru. Nu milogul pe care îl vedem pictat în icoane, nu cerșetorul care stă și bate la ușa ta. Mântuitorul nostru e Suveranul întregului Univers. Chiar dacă oamenii nu I se supun acum și nu-I recunosc autoritatea, într-un final orice limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul, Stăpânul (Filipeni 2:11). Pentru unii va fi prea târziu, vor merge în iad, dar tot vor mărturisi că Isus Hristos este Domnul. Toată creația va mărturisi asta.

Exact aceasta vedem în continuarea scenei din Apocalipsa 5. Toată creația I se închină Mielului (Apocalipsa 5:13).

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

22

APOCALIPSA 5:8–14

VREDNIC ESTE MIELUL CARE A FOST ÎNJUNGHIAT

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 5:8–14

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam! Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.

M-am uitat, și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.

Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!

Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!

Și cele patru făpturi vii ziceau: „Amin!" Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ și I s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor.

APOCALIPSA 5:8–14

• • •

APOCALIPSA 5:8

ÎNCHINAREA ÎNAINTEA MIELULUI

În secțiunea anterioară am parcurs prima parte a acestui capitol și am văzut că singurul care a fost găsit vrednic să ia cartea din mâna lui Dumnezeu a fost Mielul înjunghiat cu șapte coarne și șapte ochi, care, bineînțeles, Îl reprezintă pe Domnul Isus (Apocalipsa 5:6).

Am spus că acea carte reprezintă planul de răscumpărare și judecățile lui Dumnezeu, adică ceea ce vom avea descris de la capitolul 6 încolo, iar singurul care este vrednic să le ducă la îndeplinire este Isus Hristos, Leul din Iuda, care S-a făcut ca un miel și a biruit prin jertfă: a fost înjunghiat, dar stă în picioare; a murit și a înviat (Apocalipsa 5:5–6).

El are acum cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, plinătatea Duhului Sfânt (Apocalipsa 5:6). Lui I-a dat Dumnezeu toată autoritatea (Matei 28:18).

Acum, de la versetul 8, am citit ce a urmat în aceeași scenă din viziunea lui Ioan după ce Mielul a luat cartea din mâna lui Dumnezeu. Cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni se aruncă la pământ înaintea Mielului și I se închină, la fel cum I se închină și lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:8).

• • •

APOCALIPSA 5:8B

ALĂUTELE, POTIRELE DE AUR ȘI RUGĂCIUNILE SFINȚILOR

Îi vedem pe cei douăzeci și patru de bătrâni având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților (Apocalipsa 5:8).

Am zis că cei douăzeci și patru de bătrâni sunt un simbol pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel și cei doisprezece apostoli: doisprezece plus doisprezece egal douăzeci și patru. Ei reprezintă tot poporul lui Dumnezeu, tot Israelul spiritual.

Aici vedem destul de clar aceasta. Pe lângă faptul că scena aceasta simbolică are loc în veșnicii și cei douăzeci și patru nu au cum să reprezinte doar o anumită categorie de mântuiți dintr-un anumit timp, vedem că au în potire toate rugăciunile sfinților. Nu au în potire doar rugăciunile anumitor sfinți, doar ale celor din Vechiul Testament, doar ale celor din Noul Testament sau ale celor din ultimii șapte ani ai istoriei.

Ei au aici, în potire, rugăciunile tuturor sfinților, tuturor celor răscumpărați de pe pământ prin sângele Mielului, despre care cântă de la versetul 9: de la primul mântuit până la ultimul mântuit (Apocalipsa 5:9). Ei reprezintă tot poporul lui Dumnezeu, tot Israelul spiritual.

Am mai spus: aceasta nu înseamnă că ei mijlocesc acum pentru noi în ceruri la Dumnezeu. Asta este erezie catolică și ortodoxă, că sfinții morți se roagă pentru noi în ceruri. Și, dacă nu mă înșel, ei chiar argumentează cu versetul acesta. Asta este pur și simplu viclenie.

Imaginea este una simbolică, nu este înfățișarea reală a lucrurilor din ceruri. Am repetat mereu aceasta. Nu sunt acum în cer douăzeci și patru de bătrâni cu alăute și potire de aur pline cu tămâie în mâini. Nu despre aceasta este vorba aici. Este o viziune plină de imagini simbolice care au menirea să ne transmită un mesaj, și astfel este scrisă întreaga carte Apocalipsa. Nu trebuie interpretată literal.

Cei douăzeci și patru de bătrâni reprezintă tot poporul lui Dumnezeu, toți sfinții Lui, de la primul mântuit până la ultimul mântuit, toată împărăția de preoți a lui Dumnezeu. Toți sunt răscumpărați și sfințiți prin sângele Mielului (Apocalipsa 5:9–10).

Rugăciunile sfinților sunt asemănate cu tămâia pentru că au un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este ideea. David spune: „Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta" (Psalmul 141:2). Aceeași simbolistică este prezentată și în Vechiul Testament: tămâia era un simbol pentru rugăciunile sfinților.

În Vechiul Testament, doar seminția lui Aaron avea voie să aducă tămâie înaintea Domnului. Nu se trezesc Gheorghe și Vasile din România să ardă tămâie înaintea lui Dumnezeu pentru că așa cred ei că este bine. Cine arde tămâie astăzi nu înțelege că scopul ei a fost mereu unul simbolic: reprezenta rugăciunile sfinților.

Tot ce era fizic în Vechiul Testament arăta spre o realitate spirituală care ni se descoperă în Noul Testament. Nu interpretăm Vechiul fără Noul. Nu citim Vechiul Testament, vedem niște oameni care ard tămâie și spunem: „Înseamnă că și noi trebuie să ardem tămâie." Nu despre asta este vorba. Prin Noul înțele-

gem Vechiul. Așa se interpretează Scriptura. Vechiul arăta spre Noul. Arăta spre o realitate spirituală descoperită în Noul Testament.

Tămâia reprezenta rugăciunile sfinților, care vedem aici că sunt ținute în potire de aur. Prin aceasta trebuie să înțelegem că, pentru Dumnezeu, rugăciunile sfinților Lui sunt valoroase. De aceea sunt ținute în potire de aur.

Noi nu ne rugăm în zadar. Dumnezeu ne aude rugăciunile și ține cont de ele. Nu doar că sunt auzite, ci au și un miros plăcut înaintea Lui. Sunt ca tămâia înaintea Lui. Și aceasta, bineînțeles, doar datorită sângelui Mielului prin care am fost răscumpărați. Rugăciunile noastre miros frumos pentru că sunt făcute prin Hristos și în Numele lui Hristos. De aceea miros frumos și de aceea sunt atât de valoroase înaintea lui Dumnezeu, nu pentru că am fi noi neprihăniți prin noi înșine, ci doar datorită lui Hristos, doar datorită jertfei Lui.

Mai vedem că cei douăzeci și patru au alăute în mâini. Alăuta este un instrument muzical cu care bătrânii Îi cântă lui Dumnezeu. Exact aceasta vedem în versetul 9: ei cântă o cântare nouă, o cântare de laudă (Apocalipsa 5:9).

• • •

APOCALIPSA 5:9–10
CÂNTAREA NOUĂ A CELOR RĂSCUMPĂRAȚI

Această cântare nouă o vor cânta și cei o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa 14, care reprezintă aceeași categorie de oameni: tot Israelul spiritual, la fel ca și cei douăzeci și patru de bătrâni (Apocalipsa 14:1–3).

Simbolistica cifrelor din cartea Apocalipsa este foarte consecventă. Nu interpretăm lucrurile după bunul plac. Le interpretăm logic și consecvent. Cifra doisprezece reprezintă mereu Israelul spiritual, mereu. Fie că este doisprezece simplu, fie că este doisprezece plus doisprezece, doisprezece ori doisprezece sau doisprezece ori douăsprezece mii, reprezintă mereu aceeași categorie de oameni: Israelul spiritual, tot poporul lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 14 ni se spune că nimeni nu putea să învețe cântarea aceea nouă afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ (Apocalipsa 14:3). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că această cântare este doar cântarea celor răscumpărați, pe care îi reprezintă cei douăzeci și patru de bătrâni sau cei o sută patruzeci și patru de mii. Doar ei o pot cânta.

Nu este vorba de versuri aici. Nu vrea să ne spună că restul nu știu versurile, doar ei știu versurile, că este o cântare secretă și doar ei știu versurile. Nu aceasta este ideea. Ideea este că această cântare este strict a celor răscumpărați. Doar ei o pot cânta. Este doar despre ei, nu despre restul lumii.

Cântarea este despre cei răscumpărați de pe pământ. Doar ei Îl pot lăuda pe Dumnezeu în felul acesta, pentru că i-a răscumpărat. Doar ei pot cânta cântarea aceasta, doar ei știu cântarea aceasta. Restul, care nu au fost răscumpărați, nu au de ce să cânte cântarea aceasta. Nu o știu. Nu știu ce înseamnă să fii răscumpărat. Nu-L laudă pe Dumnezeu și pe Miel că i-a răscumpărat.

Despre aceasta cântă și cei douăzeci și patru de bătrâni: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam! Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.” (Apocalipsa 5:9–10)

Aici din nou vedem clar că este vorba de toți cei răscumpărați de pe pământ. Nimeni nu poate fi mântuit decât prin sângele lui Isus și tocmai de aceea El este singurul vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile, să ducă la îndeplinire planul de răscumpărare și judecățile lui Dumnezeu, pentru că doar prin sângele Lui este posibilă mântuirea aleșilor lui Dumnezeu.

Observați că Mielul a răscumpărat pentru Dumnezeu, nu pentru El. Pentru Dumnezeu ne-a răscumpărat, ca să fim ai lui Dumnezeu pe vecie. Jertfa Mielului este mijlocul prin care aleșii lui Dumnezeu sunt răscumpărați: toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, cum citim în Apocalipsa 17; toți cei aleși de Dumnezeu în Hristos înainte de întemeierea lumii, cum citim în Efeseni 1; toți cei chemați după planul Său, cum citim în Romani 8; toate vasele îndurării pregătite mai dinainte pentru slavă, cum citim în Romani 9; toată sămânța lui Avraam; toți copiii făgăduinței, asemenea lui Isaac (Apocalipsa 17:8; Efeseni 1:4–5; Romani 8:28–30; 9:7–9, 23). Toți sunt răscumpărați doar prin sângele Mielului.

Sunt răscumpărați ca să fie o împărăție de preoți pentru Dumnezeu. Încă de pe acum noi, cei mântuiți, suntem împărați și preoți pentru Dumnezeu, dar nu într-un mod deplin, plenar. Domnim cu Hristos în locurile cerești (Efeseni 2:6) și ardem tămâie lui Dumnezeu prin rugăciunile noastre, dar la final, la a

doua venire a Domnului Isus, după ce vom învia, vom împărăți și fizic împreună cu Dumnezeu pe pământul cel nou (Apocalipsa 22:5).

Observați că spune: „Și ei vor împărăți pe pământ" (Apocalipsa 5:10). Vom face ceea ce omul a fost creat de la început să facă: vom stăpâni pământul în comuniune perfectă cu Dumnezeu și nu va mai fi niciun păcătos pe el, nu va mai exista nici păcat.

Pentru aceasta am fost răscumpărați. Singurul mod prin care am putut fi răscumpărați este prin jertfa lui Hristos, prin sângele Lui. De aceea doar Mielul este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile.

• • •

APOCALIPSA 5:11–12
MULȚIMEA ÎNGERILOR ȘI VREDNICIA MIELULUI

Nu doar atât. Nu este vrednic doar să deschidă cartea. Vedem că celor douăzeci și patru de bătrâni li se alătură deodată glasul multor îngeri, numărul lor fiind de zeci de mii de ori zece mii și mii de mii, adică nu se putea număra (Apocalipsa 5:11).

Înainte de aceasta, o observație importantă: observați poziția îngerilor. Împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor. Îngerii aceștia sunt cel mai departe de scaunul de domnie, despre care am zis că este centrul atenției în imaginea aceasta.

Cu cât cineva este mai aproape de tronul lui Dumnezeu, cu atât are mai multă cinste și autoritate. Ideea este următoarea: răscumpărații lui Dumnezeu, reprezentați aici de cei douăzeci și

patru de bătrâni, care stau pe tronuri în jurul Domnului Dumnezeu, sunt mai presus de îngeri. Îngerii nu stau pe tronuri și nu-I aduc tămâie lui Dumnezeu. Nu sunt preoți și împărați pentru El.

Oamenii vor fi mai aproape de Dumnezeu decât îngerii și vor avea o cinste și o autoritate mai mare decât ei. Aceasta ar trebui să ne pună pe gânduri. Avem parte de cea mai înaltă chemare din Univers, din creația lui Dumnezeu. Oare cum ar trebui să ne comportăm? Trebuie să medităm la aceasta.

Ce spunea mulțimea aceasta de îngeri?

> *Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!*
>
> APOCALIPSA 5:12

Pe lângă faptul că este vrednic să deschidă cartea, Mielul înjunghiat este vrednic și de toată puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda. Mielul este vrednic să fie pus alături de Dumnezeu. Aceasta spun îngerii aici. Este vrednic de închinare alături de Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 5:13–14
ÎNCHINAREA ÎNTREGII CREAȚII

În versetul 13 avem răspunsul întregii creații la ceea ce au spus îngerii. Întreaga creație recunoaște vrednicia Mielului și I se închină: „Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit

zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!» Și cele patru făpturi vii ziceau: «Amin!» Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ și I s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor." (Apocalipsa 5:13–14)

Ce imagine glorioasă! Tot cerul și pământul unite în închinare și adorare adusă lui Dumnezeu și lui Hristos. Hristos este vrednic de aceeași laudă, slavă, cinste, închinare și adorare care I se cuvin doar lui Dumnezeu. El a primit toată autoritatea în cer și pe pământ, peste toată creația (Matei 28:18). Lui I-a dat Dumnezeu această autoritate.

Aceasta vom vedea mereu în cartea Apocalipsa: Mielul este mereu pus alături de Dumnezeu. Cei 144.000 au pe frunte numele Tatălui și numele Mielului (Apocalipsa 14:1). Este exact ceea ce spune apostolul Ioan în epistola lui: „Oricine-L tăgăduiește pe Fiul nu-L are pe Tatăl. Oricine-L mărturisește pe Fiul Îl are și pe Tatăl" (1 Ioan 2:23).

În secțiunea anterioară am citit și din Evanghelia după Ioan, capitolul 5, unde Domnul Isus spune: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului, pentru ca toți să-L cinstească pe Fiul cum Îl cinstesc pe Tatăl. Cine nu-L cinstește pe Fiul nu-L cinstește pe Tatăl, care L-a trimis." (Ioan 5:22–23)

Despre aceasta este vorba și aici. Toată creația I se închină lui Dumnezeu și Mielului. Mielul este vrednic de închinare alături de Dumnezeu. De ce? Pavel spune: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit

ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul." (Filipeni 2:6–11)

El avea chipul lui Dumnezeu, adică era Fiul lui Dumnezeu. Moartea de cruce era cea mai rușinoasă moarte. Observați același limbaj: întreaga creație.

Exact aceasta este imaginea din Apocalipsa 5. Toată creația recunoaște că Isus Hristos este Domnul și I se închină alături de Dumnezeu (Apocalipsa 5:13; Filipeni 2:11). Acesta este Mântuitorul nostru, Cel care S-a jertfit pentru noi și ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu.

Am mai spus: Isus Hristos nu este milogul pictat în icoane. Este Suveranul întregii creații, Domnul domnilor și Împăratul împăraților. El are toată autoritatea. Fiul Omului, Omul care ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu, are toată autoritatea în cer și pe pământ și El va judeca toată omenirea (Matei 28:18; Ioan 5:22).

Trebuie să ținem minte imaginea aceasta pe tot parcursul cărții, de aici încolo. Imaginea aceasta nu este pusă la întâmplare la începutul cărții. În timp ce pe pământ este haos, după cum vom vedea de la capitolul 6 încolo, Mielul stă pe tron, Mielul domnește peste toată creația (Apocalipsa 5:6).

În timp ce împărații pământului se răscoală împotriva Lui, El stă pe tron. După cum este scris în Psalmul 2, Dumnezeu L-a uns. Oricât s-ar răzvrăti ei, Dumnezeu L-a uns și nu-L dă nimeni

jos de acolo. El stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Lui, după cum este scris în Psalmul 110, iar în cele din urmă îi va birui pe toți (Psalmul 2:2, 6; Psalmul 110:2).

Nu numai El, ci și noi îi biruim și îi vom birui prin credința și loialitatea noastră față de El, prin faptul că refuzăm să ne închinăm împăraților pământului, fiarei și lui Satana. Refuzăm să primim semnul fiarei și ne închinăm doar Tatălui și Mielului. Avem scris pe frunte numele Tatălui și numele Mielului, ne asemănăm cu Ei, pe Ei Îi urmăm și astfel biruim lumea, biruim fiara (Apocalipsa 14:1, 4; 15:2; 20:4).

Noi suntem biruitorii fiarei din cartea Apocalipsa. În Apocalipsa 17 este scris: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui." (Apocalipsa 17:14)

Cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu Mielul, îi vor birui prin El. Toți credincioșii biruiesc fiara și împărații pământului. Toți credincioșii sunt biruitori. Victoria Lui și a noastră este asigurată.

Bineînțeles, războiul acesta despre care citim este un război spiritual, nu unul fizic. Este un război spiritual care are loc acum și va crește în intensitate înainte de venirea Domnului Isus. Mesajul este că, în cele din urmă, Împărăția lui Hristos va birui împărăția fiarei. Hristos și cei ce sunt ai Lui, care Îl urmează pe cai albi, cum scrie în Apocalipsa 19, vor birui împărăția fiarei (Apocalipsa 19:14, 19–21).

Victoria Lui și a noastră este asigurată. Știm sfârșitul. Este asigurată pentru că Domnul nostru este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Iar în cele din urmă toți vor recunoaște aceasta. În Numele lui Isus se va pleca orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul (Filipeni 2:10–11).

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

23

APOCALIPSA 6:16–17

7 PECEȚI, 7 TRÂMBIȚE, 7 POTIRE - PRIVIRE DE ANSAMBLU, REZUMAT

INTRODUCERE ÎNAINTE DE APOCALIPSA 6
IMAGINEA MARE

Înainte de a merge mai departe, vom face un rezumat al lucrurilor pe care le vom studia de la capitolul 6 încolo.

Este foarte important să înțelegem imaginea de ansamblu înainte de a intra în detalii, pentru că majoritatea se pierd în detalii și ratează imaginea de ansamblu, mesajul pe care vrea să ni-l transmită Dumnezeu.

Am văzut în secțiunile anterioare că Mielul a fost găsit singurul vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile. Adică Hristos, datorită jertfei Lui, este singurul vrednic să ducă la îndeplinire istoria omenirii și a răscumpărării și judecățile lui Dumnezeu. (Apocalipsa 5:5–10)

De la capitolul 6 încolo vom vedea desfășurarea acestei istorii. Vom vedea descrisă, printr-un limbaj simbolic, o distrugere a vechii creații și o instaurare a unei noi creații: un pământ nou și un cer nou. (Apocalipsa 21:1)

Dumnezeu distruge creația aceasta, îi pedepsește pe cei care nu I se închină, pe cei nemântuiți, pe cei răzvrătiți împotriva Lui, și face o creație nouă în care nu va mai fi moarte și suferință, un pământ nou care va fi stăpânit doar de cei scriși în cartea vieții Mielului, adică doar de cei mântuiți prin viața Lui și răscumpărați prin jertfa Lui.

Cei păcătoși sunt judecați, dar, în ceea ce îi privește pe cei mântuiți, imaginea este cea a unui mare exod. În timp ce Dumnezeu judecă lumea aceasta și pe cei răzvrătiți, cei răscumpărați se îndreaptă spre pământul cel nou, la fel cum Dumnezeu a judecat Egiptul în timp ce Israelul mergea spre țara promisă.

Vom vedea multe asemănări cu cartea Exodul. Ce s-a întâmplat în trecut cu Israelul etnic arăta, de fapt, spre o realitate mult mai mare, o realitate spirituală, spre un Israel spiritual. În Apocalipsa vedem un exod al Israelului spiritual, al tuturor celor mântuiți de pe pământ, care se îndreaptă din veacul acesta spre veacul viitor.

Scriptura împarte mereu timpul în două: veacul acesta, adică vremea de acum, și veacul viitor, adică vremea viitoare, veșnicia. (Matei 12:32; Luca 20:34–35)

• • •

APOCALIPSA 4
PERSPECTIVA DIN VEȘNICIE

Este foarte important să înțelegem perspectiva din care trebuie să privim cartea. Cartea ne descrie printr-un limbaj simbolic întreaga istorie a omenirii privită din veșnicii, prin ochii lui Dumnezeu.

Trebuie să ne amintim că în Apocalipsa capitolul 4, Ioan este luat la cer și privește lucrurile din veșnicie. Cartea nu se concentrează doar pe o anumită perioadă din primul secol sau din ultimii șapte ani. Nu despre aceasta este vorba. (Apocalipsa 4:1–2)

Ea ne prezintă o imagine panoramică a veacului acestuia, a întregii istorii a acestei creații, și împarte toți oamenii care au trăit și vor trăi vreodată pe acest pământ în două grupuri, în două categorii: cei nemântuiți, care mai sunt numiți și locuitorii pământului, și cei mântuiți, adică locuitorii cerului.

Vom vedea și două cetăți spirituale din care oamenii aceștia fac parte, care sunt comparate cu două femei: Babilonul cel mare și Noul Ierusalim, mireasa curată a lui Hristos. (Apocalipsa 17:1–6; 21:2, 9–10)

Ori faci parte din una, ori din cealaltă. Nu există cale de mijloc. Totul este împărțit în două. Fie ești al Mielului, fie ești al fiarei. Fie ești babilonian, fie ești iudeu care trăiește în Noul Ierusalim. Fie ești locuitor al pământului, fie ești locuitor al cerului. Fie ești scris în cartea vieții Mielului, fie nu ești scris în cartea vieții Mielului. Totul este împărțit în două.

• • •

APOCALIPSA 6 ÎNCOLO
TOATĂ ISTORIA ACESTEI CREAȚII

Știu că majoritatea amiliștilor, așa cum mă consider și eu, spun că de la capitolul 6 încolo avem descrisă doar perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, adică doar epoca Bisericii Noului Testament.

Dar eu merg mai departe de atât. Spun că avem descris tot veacul acesta, toată istoria acestei creații.

De ce spun asta? Pentru că doar așa pot fi consecvent cu simbolurile din carte.

Vom vedea patru călăreți. Unul dintre ei reprezintă moartea. Altuia i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se înjunghie între ei. (Apocalipsa 6:4, 8)

Întrebare logică: când a intrat moartea în lume? Când a intrat moartea în lume și când a fost luată pacea de pe pământ? La prima venire a Domnului Isus? În ultimii șapte ani ai istoriei? Nicidecum. Lucrurile acestea s-au întâmplat de când a intrat păcatul în lume. Sunt consecința păcatului. La fel se întâmplă și cu foametea, virușii și celelalte consecințe ale păcatului. (Romani 5:12)

Iar martirii de la pecetea a cincea îi reprezintă pe toți martirii, de la Abel până la finalul istoriei, până la finalul acestei lumi. De ce ar fi mai speciali cei de azi sau cei din ultimii șapte ani? Nu. Grupul acela de martiri îi reprezintă pe toți martirii care au murit pentru credință, și din Vechiul Testament, și din Noul Testament. Sunt prezentați toți împreună.

Alt exemplu: cei 144.000. Cu toții suntem de acord — la amiliști mă refer — că reprezintă tot Israelul spiritual, toți cei mântuiți, și din Vechiul Testament, și din Noul Testament, tot poporul lui Dumnezeu. Dar în timpul celor șapte trâmbițe îi vedem pe toți cei 144.000 ca grup, ca întreg. Și așa îi vedem mereu.

Deci nu poate să se refere doar la perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Nu am cum să fiu consecvent dacă spun că este vorba doar de perioada aceasta, pentru că am acolo tot Israelul spiritual, toți cei mântuiți, care în viziunea lui Ioan sunt pe pământ în timp ce au loc trâmbițele sau potirele.

Și înțeleg de ce majoritatea amiliștilor spun asta. Este pentru că plasează în timp și spațiu ce se întâmplă în capitolul 5 cu Mielul glorificat. De aceea am insistat atunci când am studiat capitolul 5 că ceea ce se întâmplă acolo are loc în veșnicii.

Da, jertfa Mielului s-a materializat în timp și spațiu, dar în viziunea lui Ioan se află în veșnicii. Mielul a biruit dinainte să se materializeze biruința Lui, jertfa Lui. Odată ce s-a luat decizia ca Fiul lui Dumnezeu să Se întrupeze și să moară pentru aleșii lui Dumnezeu — și decizia aceasta a fost luată în veșnicii — Hristos nu avea cum să nu biruiască.

Aleșii lui Dumnezeu au fost scriși în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Domnul Isus a venit cu un scop precis. Hristos, de la întemeierea lumii, a pornit biruitor sau ca un biruitor ca să biruiască. Așa este descris călărețul de pe calul alb, despre care, la final, în capitolul 19, ni se descoperă că este Hristos: vine triumfător, îi biruiește pe toți și biruiește împărăția fiarei.

Deci, dacă ținem cont mereu că trebuie să privim lucrurile din veșnicii, totul va avea sens. Vom fi consecvenți cu interpretarea noastră. De aceea insist mereu asupra acestui lucru. Doar astfel cartea poate împărți omenirea în două: cei mântuiți și cei nemântuiți.

Lucrurile sunt mult mai simple decât par. Noi, oamenii, le complicăm pentru că ne pierdem în detalii. Dacă înțelegi perspectiva din care trebuie să privești cartea, totul va avea sens.

• • •

APOCALIPSA 11–15

PERIOADA DINTRE PRIMA ȘI A DOUA VENIRE A DOMNULUI ISUS

Cât despre perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, este descrisă clar și specific în carte. Dar este descrisă specific mereu atunci când este vorba de perioade de timp, când vom vedea acei trei ani și jumătate, 42 de luni, 1260 de zile, care reprezintă o perioadă de persecuție care are loc în toată epoca Bisericii Noului Testament în care ne aflăm și noi acum. (Apocalipsa 11:2–3; 12:6, 14; 13:5)

Acestea sunt vremurile din urmă. Reprezintă vremurile din urmă după înălțarea lui Hristos și până la final. Cifrele sunt simbolice, bineînțeles, reprezintă o perioadă de persecuție. Aceasta vedem foarte clar în Apocalipsa 12. Viziunea aceea începe din veșnicii și apoi se concentrează pe această perioadă de după înălțarea Domnului Isus, pe perioada în care ne aflăm noi acum.

De fapt, de la capitolul 11 până la capitolul 15 se ia o pauză de la judecăți și cartea se concentrează strict pe perioada aceasta dintre prima și a doua venire a Domnului Isus și pe ce se întâmplă cu credincioșii. Apoi, de la capitolul 16, revine la judecățile celor nemântuiți.

Nu vom intra acum în toate detaliile. Ne vom concentra doar pe peceți, trâmbițe și potire.

• • •

APOCALIPSA 6–16
PECEȚILE, TRÂMBIȚELE ȘI POTIRELE

În ceea ce-i privește pe cei necredincioși, vom vedea două serii de judecăți asupra lor, care se îndreaptă direct doar asupra necredincioșilor: trâmbițele și potirele.

Pecețile, trâmbițele și potirele sunt trei imagini diferite sau trei unghiuri diferite ale istoriei omenirii, dar în același timp toate trei formează un întreg, o singură istorie. Aceasta este partea cea mai greu de explicat în cuvinte.

Vă puteți gândi la o spirală formată din trei cercuri. Se învârt, dar în același timp avansează. Iar scopul pentru care cartea este scrisă așa este ca să ne țină în suspans. La pecetea a șaptea avem impresia că totul este gata, s-a terminat totul, dar mai urmează trâmbița a șaptea. Din nou avem impresia că s-a terminat totul, dar mai urmează încă șapte potire.

Am spus deja: de cele șapte peceți sunt afectați toți; de trâmbițe și potire doar cei nemântuiți. Vom vedea că aceste judecăți ale păcătoșilor se intercalează cumva între ele. Sunt același tip de judecăți, dar cresc în intensitate. Vom compara textele când ajungem acolo. Nu este necesar să intrăm acum în detalii.

Ceva foarte important de reținut pe tot parcursul cărții este că limbajul este unul simbolic. Nu trebuie nicidecum interpretat literal. Tot limbajul este unul simbolic. Sunt ilustrații preluate din Vechiul Testament.

Cei patru cai îi vom vedea și în Zaharia, patru cai care cercetează pământul. Trâmbițele le vom vedea la dărâmarea Ierihonului, care reprezintă lumea acolo. Trâmbițele au sunat de șapte ori ca avertizare că cetatea urma să fie judecată, și apoi zidul a căzut. Aceeași idee este și în Apocalipsa. La finalul trâmbițelor, cetatea lumii este distrusă. (Zaharia 6:1–8; Iosua 6:4–20)

Potirele sunt o trimitere la mânia lui Dumnezeu revărsată în Egipt, care din nou reprezintă lumea, păcătoșii, cei răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu. (Exodul 7:14–12:30)

Tot ce s-a întâmplat în Vechiul Testament cu Israelul etnic are învățături și aplicații spirituale pentru noi azi, pentru Israelul spiritual și pentru Egiptul sau Babilonul spiritual. (1 Corinteni 10:6, 11)

Vom analiza aceste lucruri în detaliu în secțiunile respective. Vom compara mereu Scriptura cu Scriptura, nu cu ziarele sau știrile de astăzi. Scriptura se interpretează cu Scriptura. Același Duh a inspirat-o toată.

• • •

APOCALIPSA 6–16
JUDECĂȚILE LUI DUMNEZEU ÎN VEACUL ACESTA

În ceea ce privește timpul în care se împlinesc aceste judecăți, judecățile acestea nu au loc într-o perioadă izolată de la finalul istoriei, cum se predică deseori. Au loc acum cu fiecare păcătos care nu vrea să se pocăiască.

Mesajul este că Dumnezeu judecă păcătoșii ca să se pocăiască, dar ei nu vor. Atunci Dumnezeu intensifică judecățile. Ei continuă să nu se pocăiască. Se răzvrătesc mai tare, și tot așa, până când la final totul ajunge la un climax și Dumnezeu îi judecă definitiv. (Apocalipsa 9:20–21; 16:9, 11)

Acesta este mesajul trâmbițelor și potirelor. Scopul acestor judecăți este ca oamenii să se pocăiască. Dumnezeu nu este un monstru mânios care chinuie oamenii. Mânia Lui este perfectă, calculată și dreaptă. Nu-Și iese din fire asemenea oamenilor. Mânia Lui este manifestarea dreptății Lui perfecte și putem spune chiar că este un act de îndurare din partea Lui, pentru că îl pedepsește pe om ca să se pocăiască, fără să-l nimicească imediat.

Repet — și voi repeta de multe ori acest lucru — limbajul este simbolic. Simbolurile descriu o realitate pe care păcătoșii o trăiesc acum. Fiecare o trăiește individual, nu colectiv, așa cum sunt prezentați în carte.

Ceea ce avem descris în Apocalipsa este exact ceea ce spune Pavel: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor.” (Romani 1:18)

Aceasta avem descris în judecățile trâmbițelor și potirelor: mânia lui Dumnezeu care se descoperă din cer împotriva celor nelegiuiți acum, în veacul acesta. Adică orice păcătos care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu este judecat de Dumnezeu în diferite moduri, scopul fiind acela ca păcătosul să se pocăiască.

Judecățile acestea ne arată răbdarea pe care o are Dumnezeu cu păcătosul. Dar dacă el continuă așa și se răzvrătește mai tare, judecata lui Dumnezeu crește în intensitate până când, în cele din urmă, dacă păcătosul nu se pocăiește, va ajunge la judecata veșnică. Atunci nu va mai fi nicio îndurare pentru el. Va bea vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat, fără îndurare. Răbdarea lui Dumnezeu s-a sfârșit. (Apocalipsa 14:10)

Chiar dacă în judecățile celor șapte trâmbițe și ale celor șapte potire sunt incluși toți păcătoșii împreună, aplicațiile sunt individuale. La fel este și cu cei credincioși. Sunt prezentați toți împreună, dar aplicațiile sunt individuale pentru fiecare.

Repet: cartea prezintă lucrurile din veșnicii și împarte întreaga omenire în două: locuitorii pământului și locuitorii cerului, adică necredincioșii și, respectiv, credincioșii. Îi prezintă împreună, dar aplicațiile sunt individuale și atemporale. Aceeași aplicație pe care o au lucrurile descrise în carte pentru cei din primul secol o au și pentru noi azi și pentru toți oamenii până la venirea Domnului.

• • •

APOCALIPSA 22:18
AVERTIZAREA INDIVIDUALĂ CU PRIVIRE LA URGIILE CĂRȚII

Cum putem fi siguri de aceasta? Cum putem ști că acestea nu sunt doar imaginațiile mele, simple idei personale? Cum putem fi siguri că așa trebuie să interpretăm cartea și că aplicațiile sunt individuale?

Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

APOCALIPSA 22:18

Să observăm încă o dată formularea: „Mărturisesc oricui aude" — personal, individual — „cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva" — personal, individual — „ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga" — personal, individual — „urgiile scrise în cartea aceasta." (Apocalipsa 22:18)

Să ne punem o întrebare logică. Dacă evenimentele descrise în carte au loc într-o anumită perioadă de timp izolată de la finalul istoriei, de exemplu, ultimii șapte ani, cum cred foarte mulți, atunci cum poate Dumnezeu să-mi adauge mie astăzi sau celor care au murit înainte de mine urgiile scrise în cartea aceasta?

Avertizarea este foarte specifică. Urgiile despre care citim aici sunt trâmbițele și potirele. Nu se referă la altceva. Oricât ai vrea să sucești textul acesta, potirele sunt numite în carte cele din urmă urgii, pentru că trâmbițele sunt cele dintâi urgii. Acestea sunt urgiile pe care i le va adăuga Dumnezeu oricui adaugă ceva la cartea aceasta. (Apocalipsa 9:12; 11:14; 15:1)

Deci cum îmi poate adăuga mie Dumnezeu, mie personal, dacă eu adaug ceva la cartea aceasta, urgiile descrise în carte, dacă ele vor avea loc în ultimii șapte ani ai istoriei sau au avut loc în primul secol, cum spun preteriștii? Cum poate face asta? Sau este doar o amenințare menită să intimideze?

În niciun caz nu este vorba de așa ceva. Este o avertizare foarte solemnă, foarte serioasă. Oricine adaugă la carte, îi adaugă și Dumnezeu urgiile scrise în carte. Dumnezeu nu Se joacă cu noi doar pentru a ne speria.

Citiți cu atenție. Observați că avertizarea este una individuală. „Mărturisesc oricui aude" (Apocalipsa 22:18). Dacă aude cineva, dacă adaugă cineva, Dumnezeu îi va adăuga acelei persoane urgiile scrise în carte.

Dacă eu, George, adaug ceva la cartea aceasta, Dumnezeu îmi va adăuga mie individual urgiile din carte. Versetul acesta ar trebui să ne pună pe gânduri, mai ales pe cei care spun că urgiile acestea au loc în viitor sau au avut loc în trecut.

Dacă suntem sinceri cu textul și cu Dumnezeu, nu vom încerca să ocolim sensul textului doar ca să se potrivească cu teoriile noastre.

Chiar dacă nu ești de acord cu mine, chiar dacă nu pretind că le știu pe toate, cel puțin interpretarea mea este consecventă și logică. Cugetul meu este curat. Nu încerc să potrivesc eu textele după cum îmi place sau ca să se potrivească cu preconcepțiile mele.

Versetul acesta descalifică orice interpretare preteristă sau futuristă în ce privește judecățile trâmbițelor și potirelor. Dacă suntem sinceri cu ce citim, nu avem cum să ajungem la altă concluzie decât că aplicațiile judecăților sunt personale, sunt individuale.

• • •

APOCALIPSA 6–16
RECAPITULARE

Recapitulare: Peceţile, trâmbiţele şi potirele sunt perspective diferite ale istoriei omenirii, dar în acelaşi timp formează o singură istorie, o singură poveste.

Peceţile îi vizează pe toţi oamenii. Trâmbiţele şi potirele îi vizează strict pe cei necredincioşi.

Dumnezeu cheamă oamenii la pocăinţă, oamenii se răzvrătesc. Dumnezeu judecă, oamenii se răzvrătesc mai tare. Dumnezeu judecă mai tare, oamenii devin şi mai răi, până când, în cele din urmă, răbdarea lui Dumnezeu ajunge la sfârşit şi pune capăt definitiv răzvrătirii oamenilor necredincioşi.

Aceasta este istoria omenirii din perspectiva celor răzvrătiţi împotriva lui Dumnezeu. Iar sfârşitul tuturor va fi iazul de foc, pedeapsa veşnică. (Apocalipsa 20:15)

În ceea ce-i priveşte pe cei răscumpăraţi, este cu totul altă perspectivă. Vom vedea mereu în carte interludii, pauze, în care sunt prezentaţi fie în cer, fie pe pământ, unde sunt persecutaţi, omorâţi, dar paradoxal sunt cei mai mari biruitori. Biruiesc lumea prin credinţa şi loialitatea lor faţă de Miel, faţă de Hristos. (Apocalipsa 12:11)

Şi ei suferă o mânie, dar suferă mânia acestei lumi. Nu sunt atinşi de mânia lui Dumnezeu, de trâmbiţe şi potire. De ce? Simplu. Ei sunt împăcaţi cu Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu nu mai este peste ei. A suferit-o Mielul, care a fost înjunghiat în locul lor. A suferit-o Isus la cruce.

Ei acum se află într-un mare exod, la fel ca evreii care ieșeau din Egipt în timp ce Egiptul era judecat. Toți cei răscumpărați ies din lumea aceasta și merg spre lumea viitoare. Aceasta este imaginea.

În acest mare exod se află acum toți cei răscumpărați prin sângele Mielului. Se îndreaptă spre Canaanul ceresc. Se îndreaptă spre țara promisă, spre patria cerească pe care o aștepta și Avraam. (Evrei 11:10, 16)

Oricine își pune încrederea doar în jertfa lui Hristos pentru mântuirea lui, oricine își unge pragul ușii cu sângele Mielului, la fel ca evreii în Egipt, a scăpat de mânia lui Dumnezeu. Este protejat de mânia lui Dumnezeu. (Exodul 12:7, 13)

Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

IOAN 3:36

Aceasta vom vedea și în Apocalipsa. Mânia lui Dumnezeu este îndreptată doar asupra necredincioșilor.

„Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 9:4) Limbaj simbolic, bine-înțeles. Cei pecetluiți sunt toți cei mântuiți. Pe ei nu-i atinge mânia lui Dumnezeu.

Dacă nu-L ai pe Fiul, dacă nu ți-ai pus încrederea doar în El și în jertfa Lui pentru mântuirea ta, mânia lui Dumnezeu este peste tine. Rămâne peste tine și se va manifesta deplin pentru veșnicie, atunci când vei fi separat veșnic de Dumnezeu. Nu vei mai avea nicio șansă să te pocăiești, niciun strop de îndurare.

Chiar dacă oamenii nu realizează asta, chiar dacă nu sunt conștienți de aceasta și li se pare că totul este o simplă întâmplare, acum Dumnezeu îl judecă pe fiecare în diferite moduri. Mânia lui Dumnezeu se manifestă din cer împotriva oricărei nelegiuiri, cum scrie în Romani 1. Dumnezeu știe cât și cum să lucreze cu fiecare și, cu cât omul se răzvrătește mai tare și nu se pocăiește, cu atât judecata crește în intensitate. (Romani 1:18)

Iar scopul pentru care Dumnezeu nu-i omoară direct, ci judecă așa, treptat și în diferite feluri, este acela de a-i chema la pocăință.

Mânia lui Dumnezeu din veacul acesta este, de fapt, răbdarea Lui, un act de îndurare față de păcătos: Dumnezeu îl așteaptă să se pocăiască și îi trimite avertizări. (2 Petru 3:9)

Dacă omul nu se pocăiește față de El, dacă nu se întoarce la Dumnezeu și nu-și pune încrederea doar în Hristos pentru salvarea lui, în cele din urmă, mânia lui Dumnezeu se va manifesta deplin peste el pentru veșnicie.

Singurul mod prin care poți scăpa de mânia Lui, atât de cea manifestată acum, cât și de cea veșnică, este să te încrezi în Hristos, să crezi că El a suferit mânia lui Dumnezeu în locul tău pentru toate păcatele tale. Doar Hristos, doar sângele Lui poate potoli mânia lui Dumnezeu. Doar El a satisfăcut dreptatea Lui într-un mod perfect. Doar prin El intri într-o relație corectă cu

Dumnezeu și Dumnezeu nu mai vede nimic de condamnat în tine. Ești acoperit cu sângele Lui. Ești perfect drept înaintea lui Dumnezeu doar prin credință. (Romani 3:21–26; 2 Corinteni 5:21)

Nu există veste mai bună ca aceasta.

Oricine se încrede doar în Isus pentru mântuirea lui are viața veșnică și nu vine la judecată, a spus Domnul Isus (Ioan 5:24). Nu va mai fi judecat niciodată. Dumnezeu nu mai vede nimic de condamnat în el. Nu există veste mai bună ca aceasta.

Deci, dacă vrei să scapi de judecățile trâmbițelor și potirelor și mai ales de judecata finală și chinul veșnic, încrede-te în Hristos și Dumnezeu îți va pune pe frunte pecetea Lui. Vei fi protejat de mânia Lui.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

24

APOCALIPSA 6:1–8

CEI PATRU CĂLĂREȚI CARE CUTREIERĂ PĂMÂNTUL ÎN TOT VEACUL ACESTA

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 6:1–8

Când a rupt Mielul cea dintâi dintre cele șapte peceți, m-am uitat și am auzit-o pe una dintre cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!

M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruie.

Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit-o pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi!" Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.

Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit-o pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!" M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce stătea pe el avea în mână o cumpănă. Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!

Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino și vezi!" M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce stătea pe el se numea Moartea, și împreună cu el venea după el Locuința Morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.

APOCALIPSA 6:1–8

• • •

APOCALIPSA 6:1–8

CÂTEVA ASPECTE GENERALE DESPRE CEI PATRU CĂLĂREȚI

Pentru a înțelege mai bine imaginea pe care ne-o prezintă Dumnezeu aici, vom trece mai întâi prin câteva aspecte generale despre acești patru călăreți, apoi vom vedea ce reprezintă fiecare. La final, vom reveni puțin asupra călărețului de pe calul alb, pentru că în privința lui există cele mai multe dezbateri.

Limbajul, evident, este unul simbolic, la fel ca în toate viziunile pe care le va avea Ioan. Am repetat și voi repeta mereu aceasta: nu interpretăm nimic literal. Limbajul este figurativ, chiar poetic, am putea spune, dar aplicațiile și implicațiile celor descrise în carte sunt cât se poate de reale. Este ca și cum Dumnezeu ne descrie realitatea printr-o poveste. Ne vorbește ca unor copii mici, prin diferite ilustrații și imagini.

Să vedem mai întâi câteva aspecte generale despre acești patru călăreți.

În primul rând, observăm că Mielul este Cel care deschide pecețile. Adică El este în control. El este suveran peste acești patru călăreți. El este suveran peste toate lucrurile. Nimic nu se întâmplă fără voia Lui. El lasă să se întâmple lucrurile acestea. Nu Satana, ci Mielul este suveran peste istoria omenirii.

În al doilea rând, cei patru cai și cei patru călăreți sunt asociați cumva cu cele patru făpturi vii. Vedem că făpturile vii sunt cele care îi prezintă. Și am spus că, printre altele, aceste făpturi simbolizează ochii lui Dumnezeu pe tot pământul,

omniscienţa lui Dumnezeu. De aceea sunt pline de ochi pe dinainte şi pe dinapoi. Reprezintă omniscienţa lui Dumnezeu, ochii lui Dumnezeu în cele patru colţuri ale pământului sau în cele patru vânturi ale cerului. Scriptura foloseşte des expresia aceasta ca să ne descrie întregul pământ. Se referă mai degrabă la cele patru puncte cardinale ale pământului: nord, sud, est, vest. Iar ideea este că ce fac aceşti călăreţi este ceva universal. Are loc pe tot pământul. Cifra patru este simbolul universalităţii. Reprezintă ceva universal. De aceea sunt patru cai şi de aceea sunt asociaţi cu cele patru făpturi vii.

În al treilea rând, imaginea aceasta cu nişte cai care galopează pe pământ este preluată din cartea lui Zaharia, din Zaharia capitolul 6. Acolo caii sunt tot de patru culori, dar sunt mult mai mulţi şi nu au călăreţi. Sunt mai mulţi cai de patru culori diferite, care trag nişte trăsuri, nişte care. Şi ni se spune despre ei că reprezintă cele patru vânturi ale cerului, adică ceva universal, acelaşi lucru cu cele patru colţuri ale pământului. Aceasta reprezintă mereu cifra patru: ceva care are loc pe tot pământul. (Zaharia 6:1–8)

În al patrulea rând, cei patru călăreţi nu ne sunt prezentaţi în ordine cronologică şi este foarte important să înţelegem aceasta. Adică nu vin unul după altul: întâi cel alb, apoi cel roşu şi aşa mai departe. Sunt prezentaţi ca un întreg, ca o echipă. Galopează pe pământ în acelaşi timp. Aceasta este ideea.

În al cincilea rând, timpul în care aceşti călăreţi sunt activi pe pământ este de la începutul creaţiei până la finalul ei. Nu au fost sau nu vor fi activi doar într-o anumită perioadă de timp a istoriei, la începutul ei, la mijlocul ei sau la finalul ei. Au fost mereu pe pământ şi vor fi până la finalul veacului acestuia.

În al șaselea rând, acești călăreți sunt consecințele intrării păcatului în această lume, consecințe de care sunt afectați toți oamenii și care se extind până la finalul acestei lumi. De unde putem fi siguri de aceasta? Să luăm două exemple. Călărețul de pe calul roșu primește puterea să ia pacea de pe pământ. Când a fost luată pacea de pe pământ? Întrebare logică. Când au început oamenii să se înjunghie unii pe alții? La prima venire a Domnului Isus sau vor începe să facă aceasta în ultimii șapte ani ai istoriei? Nicidecum. Lucrurile acestea se întâmplă de la începutul creației, de la intrarea păcatului în lume. Sunt consecințele naturale, dacă le-am putea spune așa, ale păcatului.

Călărețul de pe calul gălbui, adică moartea, primește puterea să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului. Când au început oamenii să moară în felul acesta? De la începutul creației, de la intrarea păcatului în lume, au început războaiele, foametea și molima, iar fiarele pământului au început să omoare oameni. Fiarele nu s-au mai temut de oameni.

În al șaptelea rând, culorile cailor au legătură directă cu identitatea și acțiunile călăreților. Foarte important: culorile nu încearcă să ne inducă în eroare. Nu ne spun că ceva este alb când de fapt este negru sau roșu, ci ne ajută să înțelegem identitatea călăreților sau caracterul călăreților, acțiunile lor.

Albul reprezintă neprihănirea, puritatea, dar și triumful, biruința. Roșul este culoarea sângelui. Negrul este culoarea foametei. Gălbuiul sau verzuiul, cum se mai poate traduce termenul, este culoarea unui om mort, culoarea morții. Toate aceste culori ne arată spre identitatea călăreților. Repet, rolul lor nu este să ne inducă în eroare. Și insist asupra acestui lucru pentru că sunt mulți care spun că, de fapt, primul călăreț este deghizat,

este un fel de înșelător. Calul lui este alb, dar caracterul lui este cu totul altul. O astfel de interpretare este pură speculație, este total inconsecventă cu simbolistica acestei viziuni. Nu aceasta este logica și scopul acestor simboluri. Culorile cailor arată spre identitatea reală a călăreților. Nu există nicio înșelătorie ascunsă pe care ar trebui să o descoperim. Da, este un cal alb, dar de fapt acesta este cineva rău. Nu despre aceasta este vorba. Albul este mereu ceva bun în cartea Apocalipsa. Trebuie să fim consecvenți cu simbolistica cărții. Altfel putem specula mereu tot ce vrem noi.

Deci albul este alb, roșul este roșu, negrul este negru, gălbuiul este gălbui. Și acestea sunt câteva aspecte generale despre acești călăreți. Să vedem acum ce reprezintă acești patru călăreți. La unii ni se spune direct, la alții nu. Trebuie să deducem din simbolistica prin care sunt reprezentați.

• • •

APOCALIPSA 6:2
CĂLĂREȚUL DE PE CALUL ALB

Călărețul de pe calul alb, care este și cel mai controversat, reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, care a început să fie activ în această creație încă de la începutul ei. Iar la un moment dat în istorie S-a întrupat și a devenit Isus Hristos. (Ioan 1:1–3, 14)

Și, desigur, nu toată lumea este de acord cu interpretarea aceasta. Ba majoritatea spune exact opusul, că reprezintă ceva rău. Îl reprezintă pe antihrist sau forțele lui înșelătoare. Dar vom

lăsa aceste dezbateri pentru final. Vom analiza și argumentele celor care spun că nu poate fi vorba despre Hristos și vom vedea că nu sunt consecvente, ci doar speculații.

Însă cartea Apocalipsa ne revelează direct cine este acest călăreț. În capitolul 19 ni se spune direct. Trebuie doar să citim mai departe. De cele mai multe ori, când nu înțelegem ceva din carte, ni se descoperă mai departe. Aceasta este structura ei. Așa a fost scrisă: lucrurile se descoperă treptat, iar acest lucru îl vom observa de multe ori.

În Apocalipsa 19 este scris: „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă «Cel credincios» și «Cel adevărat», și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului, capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu».” (Apocalipsa 19:11–13)

Deci numele acestui călăreț de pe calul alb, care evident este Hristos, este Cuvântul lui Dumnezeu. În capitolul 6, Cuvântul pleacă biruitor și ca să biruiască, iar în capitolul 19 Se întoarce biruitor. Aceasta este ideea. Acesta este mesajul. Cuvântul lui Dumnezeu va triumfa. (Apocalipsa 6:2; 19:11–13)

Atenție, pentru că aici se află confuzia și cheia înțelegerii corecte: acest călăreț de pe calul alb din Apocalipsa capitolul 6 nu este Hristos ca Fiu al omului, nu este Hristos ca Mielul lui Dumnezeu. Este Hristos ca Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă S-a întrupat acum două mii de ani, încă de la întemeierea lumii, de la căderea în păcat, a pornit biruitor și ca să biruiască.

Limbajul este unul simbolic, bineînțeles, poetic. Istoria acestei creații și istoria omenirii încep cu un călăreț pe un cal alb, care pleacă biruitor — biruitor deja — și ca să biruiască. Și se încheie cu un călăreț pe cal alb, care Se întoarce biruitor, cu multe coroane pe cap, după ce a biruit toate împărățiile acestei lumi. Aceasta este imaginea.

Așa biruiește Dumnezeu împărățiile lumii și oamenii: prin Cuvântul Lui. Fie sunt judecați de Cuvântul Lui, fie sunt mântuiți prin El. Oricum ar fi, toți sunt biruiți de Cuvântul Lui. Dar repet, nu toată lumea este de acord cu interpretarea aceasta sau nu toată lumea poate să vadă imaginea aceasta. Vom vedea la final argumentele celor ce sunt contra.

Acum doar țineți minte că acest călăreț reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu. Arcul pe care îl are în mână acest călăreț ne arată spre faptul că a plecat să cucerească cu săgețile Lui și exact aceasta ni se spune despre El: „I s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruie." (Apocalipsa 6:2)

Observați că încă de la plecarea Lui la luptă I s-a dat o cunună, ca și cum a câștigat deja. Și încă dinainte să biruiască, a pornit biruitor sau, cum se mai poate traduce, ca un biruitor. Aceasta Îl caracterizează. Deci acest călăreț nu avea cum să nu biruiască. Aceasta este ideea. El este biruitor dinainte să biruiască. A primit cununa înainte de a-Și termina alergarea. Este câștigător înainte să câștige.

Nicăieri în cartea Apocalipsa Satana sau forțele întunericului nu sunt prezentate ca fiind biruitoare. Dimpotrivă, toate vor fi înfrânte. Singurii reprezentați în carte ca fiind biruitori sunt Isus Hristos și cei care Îl urmează, adică biruitorii fiarei. Chiar dacă fiara îi omoară pe credincioși, fiara este biruită, nu biruiește.

Chiar dacă aparent credincioșii sunt biruiți de ea, nu. Credincioșii biruiesc fiara prin credința și loialitatea lor față de Hristos până la moarte. (Apocalipsa 12:11)

Deci acest călăreț, care a plecat deja biruitor și ca să biruiască, este Cuvântul lui Dumnezeu, care încă de la începutul creației, de la căderea în păcat, Și-a luat arcul și a pornit să biruiască. A cucerit și cucerește oamenii, fie mântuindu-i, fie condamnându-i.

• • •

APOCALIPSA 6:3–4

CĂLĂREȚUL DE PE CALUL ROȘU

Al doilea călăreț l-am putea numi vărsătorul de sânge. Nu la întâmplare calul lui este roșu. Aceasta este culoarea sângelui. Calul ne arată spre caracterul acestui călăreț, spre identitatea lui.

„Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare." (Apocalipsa 6:4) Deci acest călăreț reprezintă toate războaiele de pe pământ, care sunt o consecință a păcatului. Încă de când păcatul a intrat în lume, oamenii au început să se înjunghie între ei, iar pe pământ nu a mai fost pace de atunci. Prima victimă a acestui călăreț a fost Abel, care a fost ucis de fratele lui. (Geneza 4:8)

• • •

APOCALIPSA 6:5–6
CĂLĂREȚUL DE PE CALUL NEGRU

Pe al treilea călăreț l-am putea numi „dezechilibrul economic”. Culoarea calului negru reprezintă foamea, dar cumpăna pe care o are în mână și glasul pe care îl auzim din mijlocul făpturilor vii, adică din partea lui Dumnezeu, ne arată că această foamete nu este universală.

„O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!” (Apocalipsa 6:6) Desigur, în textul original nu scrie „leu”. Moneda românească nu exista atunci. Cei de atunci, în general, erau plătiți în dinari, iar un dinar însemna o zi de muncă. Adică muncești o zi doar ca să ai ce să mănânci, strictul necesar. Aceasta este ideea: o imagine a foamei.

Dar în același timp va fi și untdelemn și vin, adică alimente mai valoroase. Deci în timp ce unii mor de foame și trăiesc de pe o zi pe alta, alții au din belșug. Aceasta este ideea. Este un dezechilibru economic. De aceea acest călăreț are cumpăna aceea în mână. Unii sunt săraci, abia trăiesc de pe o zi pe alta, alții sunt bogați și au de toate din belșug.

Și aceasta se întâmplă pe pământ încă de la începutul creației, de la căderea în păcat. Aceasta este din nou o consecință a căderii în păcat. Aceasta se întâmplă și astăzi. În timp ce miliarde de oameni abia trăiesc de pe o zi pe alta, alții trăiesc în belșug. Și noi ne aflăm printre aceia care trăiesc în belșug. În alte părți ale planetei nici nu visează să stea cu frigiderele pline ca noi sau să aibă supermarket la doi pași. Nici nu visează așa ceva. Dezechilibrul acesta economic a fost, este și va fi mereu până la finalul

vremurilor. Oricât ar vrea unii oameni să echilibreze situația, nu se va echilibra niciodată. Iar Dumnezeu ne-a profețit că așa va fi. Aceasta citim aici.

• • •

APOCALIPSA 6:7–8
CĂLĂREȚUL DE PE CALUL GĂLBUI

Și ajungem și la al patrulea călăreț, despre care ni se spune foarte clar că este Moartea. Moartea este personificată. Aici este văzută ca o persoană. Iar după el vine și Locuința morților. Aceasta, în Scriptură, este locul unde merg sufletele atunci când mor: Locuința morților.

Calul pe care îl călărește Moartea vedem că este gălbui sau, am zis, se poate traduce și cu verzui, pentru că aceasta este culoarea unui om mort. Se face galben-verzui. Aceasta este culoarea pe care o capătă trupul unui om mort. Deci culoarea calului ne arată spre identitatea călărețului. Observați că toți caii spun ceva despre călăreț. Culoarea cailor nu caută să ne înșele, să ne inducă în eroare. Este consecventă cu călărețiii. Calul este gălbui pentru că îl călărește Moartea.

Și ni se spune că Morții și Locuinței morților li s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului. Este foarte specific.

Ideea nu este să începem să numărăm: „Suntem opt miliarde, înseamnă că vor muri două miliarde.” Nu, nu asta este ideea. Nicăieri în carte. Ori de câte ori se vorbește despre a patra parte sau a treia parte a pământului, expresia se referă pur și simplu la faptul că aceste lucruri nu sunt universale. Nu toți oamenii sunt

afectați de aceste lucruri. Adică nu toți oamenii vor muri de sabie, de foamete, de molimă sau uciși de fiarele pământului, ci doar o parte din ei. Oamenii mor în diferite feluri, dar aici ni se spune ceva specific.

Deci nu trebuie să ne apucăm de calcule, să calculăm că fix două miliarde de oameni vor muri uciși cu sabia, cu foametea, cu molima și cu fiarele pământului. Nu aceasta este ideea. Sabia, adică războiul, foametea, molima sau virușii și fiarele pământului nu vor omorî pe toți oamenii, ci doar o parte din ei. Aceasta este ideea. Acesta este mesajul transmis. Nu toți mor în războaie, în epidemii, în foamete sau uciși de fiarele pământului. De aceea ni se spune că doar a patra parte din oameni, adică doar o parte din ei, vor muri uciși de aceste lucruri. Au murit, mor și vor muri uciși de aceste lucruri până la finalul vremurilor, de la începutul creației până la finalul ei.

Și observați că lucrurile acestea sunt foarte asemănătoare cu ce spune Domnul Isus în Matei 24, Marcu 13 și Luca 21, când ucenicii Îl întreabă de sfârșitul veacului acestuia și Domnul Isus le spune: „Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci." (Matei 24:6) Adică acestea nu sunt semne ale sfârșitului. Aceasta spune Domnul Isus aici.

Și continuă: „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție, împotriva altei împărății; și pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume." (Matei 24:7) Atenție mare la ce spune Domnul Isus, că mulți se folosesc de semnele acestea și spun: „Gata, vine sfârșitul. Uite, a fost cutremur azi. Vine sfârșitul. Uite, nu vezi că se împlinesc toate semnele pe care le-a spus Domnul Isus?" Nu. Aceasta este ideea. Domnul Isus a spus că

acestea nu sunt semnele sfârșitului. A spus exact opusul: „Vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.” (Matei 24:6)

Prorocii mincinoși de obicei se folosesc de semnele acestea și vin și zic: „Vezi, cutremurele de pământ, este sfârșitul. Gata, a venit sfârșitul”, când Domnul Isus a zis exact opusul. Acestea nu sunt semne ale sfârșitului. Acesta este mesajul Lui. Lucrurile acestea trebuie să se întâmple, dar nu acesta este sfârșitul. Sunt lucruri care se întâmplă și se vor întâmpla mereu. Sunt consecințele naturale ale păcatului.

După cum am spus mai devreme, creația aceasta a fost blestemată din pricina păcatului, dar și ea așteaptă eliberarea, spune Pavel în Romani 8. Deci acești patru călăreți ne descriu puteri și evenimente care sunt și vor fi active în lume de la începutul creației până la finalul ei. Călărețiii aceștia galopează pe pământ de la începutul lumii și până la sfârșitul ei. Nu sunt mânia directă a lui Dumnezeu asupra oamenilor, dar sunt o consecință a păcatului care a întinat umanitatea și toată creația aceasta. (Romani 8:20–22)

Trebuie să ne amintim că privim viziunile lui Ioan din veșnicie și privim imaginea panoramică a tot ceea ce se întâmplă în veacul acesta, în vremea de acum, până la final, până când Dumnezeu va crea un pământ nou și un cer nou. (Apocalipsa 21:1)

• • •

APOCALIPSA 6:2
REVENIRE LA CĂLĂREȚUL DE PE CALUL ALB

La final, revenim puțin la călărețul de pe calul alb, a cărui semnificație am spus că este cea mai disputată. Cu toate că ni se descoperă foarte clar în Apocalipsa 19 că acest călăreț este Cuvântul lui Dumnezeu, adică este Hristos, totuși cei mai mulți interpretează acest călăreț ca fiind o forță rea. Unii spun că este antihrist. Unii spun că este vorba de înșelarea lui Satana, care se preface într-un înger de lumină și de aceea calul este alb. (2 Corinteni 11:14)

Deci interpretările sunt total opuse: ori este Hristos, ori este antihrist; ori este ceva bun, ori este ceva rău. Și partea tristă este că cei mai mulți spun că este antihrist și nu mai văd imaginea aceasta glorioasă din carte, cu Cuvântul lui Dumnezeu care pornește biruitor și se întoarce biruitor.

Nu există absolut nicio bază solidă în text sau în simbolistica cărții Apocalipsa pentru a afirma că acest călăreț ar fi rău, că ar reprezenta ceva rău. Nimic, doar pură speculație. Când ni se vorbește despre înșelarea lui Satana în Apocalipsa 13, ni se spune clar despre fiara a doua că „avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur” (Apocalipsa 13:11). Acolo ni se spune clar: balaurul este un simbol al lui Satana. Simbolurile din carte nu încearcă să ne ducă în eroare. Ne arată spre identitatea reală a acelui călăreț.

Vom analiza cinci argumente sau obiecții împotriva acestei interpretări și vom răspunde pe scurt la ele.

Deci, de ce acest călăreț nu are cum să fie Hristos? Un argument este că Mielul este Cel care rupe pecețile și de aceea nu are cum să fie tot El. Potrivit acestei argumentații, atunci nici Fiul Omului din Apocalipsa 14 nu este Mielul. Nu are cum să fie tot El. Nu funcționează argumentația aceasta. În Apocalipsa 5, Hristos este prezentat ca Miel. În Apocalipsa 6, El este prezentat drept Cuvântul lui Dumnezeu. Este simplu. (Apocalipsa 5:6–7; 14:14)

Al doilea argument sau a doua obiecție: călăreții sunt puteri, sunt forțe, nu sunt persoane. Deci nu are cum să fie Isus. Corect. Cuvântul lui Dumnezeu este o putere, este o forță, dar în același timp este și o persoană. Cuvântul S-a întrupat. Din nou, argumentul nu are sens. (Ioan 1:1, 14)

A treia obiecție este că acești călăreți sunt prezentați ca grup. Deci toți trebuie să fie niște forțe rele. Nu au cum să fie trei rele și una bună. Dar de ce nu ar putea fi? Doar pentru că noi afirmăm că nu ar putea fi astfel? Simplul fapt că sunt prezentați împreună nu dovedește că au aceeași natură. Și acesta mi se pare cel mai bun argument din toate pe care le-am auzit. Dar trebuie să ținem cont de culorile cailor. Nu sunt puse la nimereală acolo. Culorile ne arată spre caracterul și identitatea călăreților. Nu avem cum să spunem că ceva alb simbolizează ceva rău. Albul peste tot în cartea Apocalipsa este ceva bun, pur, neprihănit, curat. Dacă am schimba simbolistica acestei culori, nu am mai fi consecvenți cu restul cărții. Nimic nu ne permite să facem aceasta. Și depinde din ce perspectivă privești lucrurile. Cuvântul lui Dumnezeu, care este curat, pur, neprihănit, triumfător, este o formă de

judecată pentru oameni, la fel ca și ceilalți trei călăreți. Chiar dacă caracterul Lui este bun, Cuvântul lui Dumnezeu judecă oamenii. Depinde din ce perspectivă privești lucrurile.

A patra obiecție: cuvântul pentru coroana pe care o are călărețul pe cap este „stephanos". Acestea erau acele cununi pe care le câștigau cei care participau la evenimente sportive. Dar în Apocalipsa 19 Hristos are pe cap diademe. Asta poartă împărații. Creatorul nu are cum să poarte pe cap „stephanos". Creatorul este prezentat mereu în Scriptură ca având pe cap diademe. Acest argument a fost susținut în mod real.

Atunci cine este Fiul Omului din Apocalipsa 14? Toată lumea este de acord că este Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat. Ce are pe cap? „Stephanos". Nu are diademă, are „stephanos". Contrazice toată logica argumentului pe care l-am auzit. Balaurul din Apocalipsa 12 și fiara din Apocalipsa 13 au pe cap diademe, adică exact opusul argumentației pe care am auzit-o mai devreme. Nu doar Creatorul are pe cap diademe. (Apocalipsa 12:3; 13:1; 14:14)

Motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu are în Apocalipsa 6 pe cap „stephanos" este pentru că aici începe cursa. Dar El o are deja pe cap pentru că este deja biruitor. El a primit premiul înainte să-Și termine alergarea. El a pornit biruitor și ca să biruiască. Iar la final are pe cap multe diademe, pentru că Și-a ucis toți dușmanii și este prezentat acolo ca Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Le-a cucerit coroanele împăraților. Acum sunt pe capul Lui. Aceasta este ideea.

Și un al cincilea argument sau o a cincea obiecție, care mi se pare și cea mai copilărească, este că în capitolul 6 călărețul are în mână un arc, dar în Apocalipsa 19 Domnul Isus are o sabie.

La această obiecție răspunde Psalmul 45, unul dintre psalmii mei preferați, un psalm mesianic care vorbește despre Hristos într-un limbaj poetic, figurativ, la fel cum se vorbește despre El și în cartea Apocalipsa: „Războinic viteaz, încinge-ți sabia – podoaba și slava, da, slava ta! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate! Săgețile tale sunt ascuțite: sub tine vor cădea popoare, și săgețile tale vor străpunge inima vrăjmașilor împăratului.” (Psalmul 45:3–5)

La fel este prezentat și călărețul din Apocalipsa 6. Adevărul, blândețea și neprihănirea sunt simbolizate prin culoarea albă. Domnul Isus are atât sabie, cât și săgeți. Exact aceasta face Cuvântul lui Dumnezeu în cartea Apocalipsa: străpunge inimile vrăjmașilor lui Dumnezeu. (Evrei 4:12; Apocalipsa 19:15)

Deci, până la urmă, Hristos are și sabie, și arc cu săgeți. Sabia și arcul sunt ambele instrumente de cucerire. Acesta este mesajul. El Își cucerește vrăjmașii. Cuvântul lui Dumnezeu pleacă să cucerească, să străpungă inimile vrăjmașilor lui Dumnezeu. Limbajul este unul poetic. Indiferent că este vorba de arc sau de sabie, mesajul este același.

Acestea sunt tipurile de argumente împotriva faptului că acest călăreț este Hristos. Niciunul nu rezistă unei examinări atente. Sunt multe speculații și argumente copilărești și nu există niciun motiv să complicăm atât lucrurile. Cartea ne revelează atât de clar cine este acest călăreț. Chiar dacă în capitolul 6 pare

ceva misterios, în capitolul 19 ni se revelează clar despre ce sau despre cine este vorba. Numele acestui călăreț de pe calul alb este Cuvântul lui Dumnezeu.

Cine nu crede este judecat de El, de Cuvânt. Același Cuvânt care mântuiește oamenii îi și judecă. Cuvântul biruiește oamenii, fie mântuindu-i pe cei care I se supun, fie judecându-i pe cei care I se împotrivesc. Același Cuvânt unora le aduce viața veșnică, altora le va aduce moartea veșnică. Biruința acestui Cuvânt este stabilită deja. El nu are cum să nu biruiască. El a pornit biruitor și ca să biruiască. El a primit cununa, „stephanos", mai înainte să-Și termine alergarea. Iar în Apocalipsa 19 Îl vedem întorcându-Se cu multe diademe pe cap. Diademele acestea am zis că reprezintă coroanele pe care le-a câștigat de la împărații pământului pe care i-a biruit. I-a biruit și le-a luat coroanele. De aceea are multe coroane pe cap. I-a biruit pe toți. (Ioan 5:24; 12:48)

Dar nu numai El. Vedem în Apocalipsa 19 că și cei care Îl urmează, care urmează acest Cuvânt, se întorc pe cai albi, biruitori. Toți credincioșii au biruit fiara și împărații lumii prin acest Cuvânt, urmând acest Cuvânt, cu acest Cuvânt în frunte, ca o armată care pleacă cu Căpitanul ei în frunte. Căpitanul lor este Cuvântul lui Dumnezeu. Este o imagine glorioasă.

Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: «Împăratul împăraților și Domnul domnilor».

APOCALIPSA 19:14–16

Oștile din cer sunt credincioșii, locuitorii cerului. Observați consecvența simbolurilor: albul reprezintă mereu ceva bun în carte, niciodată ceva rău.

Ce imagine glorioasă! Din gura Celui care Se numește Cuvântul lui Dumnezeu iese o sabie, adică Cuvântul Lui. Cuvântul întrupat, Hristos, lovește neamurile prin Cuvântul Lui. Prin Cuvânt îi biruiește pe toți. Aceasta este arma Lui. Și tot acest Cuvânt, adică Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, este suveran peste neamuri și le va trimite în iad. Pentru că acest Cuvânt mai are un nume: Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Dumnezeu I-a dat acest nume. Dumnezeu I-a dat autoritate peste orice făptură. El stăpânește acum în mijlocul vrăjmașilor Lui până îi va pune pe toți sub picioarele Lui, cum I-a promis Dumnezeu în Psalmul 110 și cum reia Pavel această promisiune în 1 Corinteni 15. Toți cei care I se împotrivesc vor fi biruiți și El va lua coroanele tuturor împăraților pământului în care se încred cei care I se împotrivesc. Aceasta va fi soarta tuturor. În cele

din urmă, fiara și împărăția ei și toți cei care o urmează vor fi nimiciți definitiv de acest Cuvânt. (Psalmul 110:1–2; 1 Corinteni 15:24–25)

Soarta celor care I se împotrivesc este pecetluită. Cuvântul este deja biruitor. Nu există decât o singură cale de scăpare de judecata Lui: să I te supui și să-L urmezi. Să privești la haina înmuiată în sânge. Să te încrezi în sângele Lui vărsat pentru toate păcatele tale și să-L urmezi. Prin El vei birui și tu lumea.

Nu există cale de mijloc. Fie faci parte din oastea acestei lumi, care I se împotrivește, din împărăția fiarei, fie faci parte din oastea Lui cerească, din armata Lui, dintre cei care biruiesc împărăția fiarei prin credința și loialitatea lor față de Hristos. Doar urmându-L pe El te poți afla la final printre biruitori împreună cu El. Toți cei ce sunt în afara armatei Lui de credincioși vor fi înfrânți.

Singurii biruitori din cartea Apocalipsa sunt Hristos și credincioșii Lui. Asigură-te că te afli printre ei. Încrede-te doar în sângele Lui vărsat pentru mântuirea ta și supune-te Cuvântului Lui întru totul. Urmează-L. Prin El vei birui lumea. (1 Ioan 5:4–5)

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

25

APOCALIPSA 6:9–11

SUFLETELE ȘI STRIGĂTUL MARTIRILOR DE SUB ALTAR

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 6:9–11

Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?

Fiecăruia dintre ei i s-a dat o haină albă și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.

APOCALIPSA 6:9–11

• • •

APOCALIPSA 6:9
PECETEA A CINCEA ȘI MARTIRII

În această secțiune ne vom ocupa doar de pecetea a cincea, unde avem descriși martirii care au murit pentru credința lor. Scriptura, și cartea Apocalipsa în mod special, le oferă un loc important martirilor. Putem spune că această carte este cartea martirilor. Se vorbește foarte mult de martiri și unul dintre scopurile cărții este să fie o încurajare pentru martiri.

Poate că noi nu simțim aceasta acum, în vremea în care trăim și în locul de pe pământ în care trăim, dar pentru cei din primul secol care au primit cartea aceasta și pentru toți martirii de-a lungul secolelor care au avut cartea aceasta și au citit-o, a fost o mare încurajare. Cartea le oferă un loc special martirilor.

Limbajul, bineînțeles, este unul simbolic, figurativ. Scopul nostru este să înțelegem mesajul pe care ni-l transmit aceste ilustrații și simboluri. Nu este vorba despre o imagine reală a lucrurilor din cer. Sufletele martirilor nu se află acum sub un altar în cer. Nu aceasta este ideea. Limbajul este simbolic.

Avem aici o imagine a tuturor martirilor care au murit pentru credința lor de la întemeierea lumii și până astăzi, care așteaptă să li se facă dreptate.

Și, într-un sens, acești martiri îi reprezintă pe toți creștinii. Chiar dacă nu toți vom muri fizic pentru credința noastră, creștinismul în Scriptură, în istorie și mai ales în cartea Apocalipsa este o religie a martirilor, a credincioșilor care își dau viața pentru credința lor, care sunt omorâți din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii lor. Prin aceasta este caracterizat adevăratul creștinism.

Așa sunt descriși creștinii peste tot în cartea Apocalipsa. Un exemplu este acesta: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” (Apocalipsa 12:11)

Aici este vorba despre toți cei mântuiți, numiți locuitorii cerului.

Deci așa sunt caracterizați toți credincioșii. În Apocalipsa 13 îi vedem persecutați și omorâți de balaur și de fiarele lui și sunt urâți de toți locuitorii pământului, adică de cei nemântuiți. (Apocalipsa 13:7–10)

Împotriva cui vor să fie răzbunați acești martiri?

Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?

APOCALIPSA 6:10

Am vorbit și în secțiunile anterioare: sunt doar două categorii de oameni în carte. Observați încă de pe acum limbajul cărții. Martirii locuiesc în ceruri și vor să fie răzbunați pentru ce le-au făcut locuitorii pământului, cei nemântuiți. Sunt doar două categorii de oameni în cartea Apocalipsa: locuitorii cerului, cei credincioși, și locuitorii pământului, cei necredincioși, care îi urăsc, îi persecută și îi omoară pe locuitorii cerului.

Așa sunt descriși toți credincioșii în carte. De aceea, când citim despre martiri, ne putem gândi că ei îi reprezintă pe toți creștinii. Creștinismul este caracterizat prin oameni care și-au vărsat sângele pentru Evanghelie, pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

Ar trebui să citim mai mult în istorie ce s-a întâmplat cu frații noștri, pentru că noi nu putem relaționa cu ei în lumea în care trăim noi acum, unde avem oarecare libertate să ne mărturisim credința. Adevărații creștini au fost și vor fi tot timpul persecutați de lume. Nu vor fi niciodată acceptați de lume.

De ce?

Din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii lor.

Lumea, locuitorii pământului, cei nemântuiți, îi urăsc pe cei mântuiți, pe locuitorii cerului. Nu pot relaționa cu ei, nu se pot uni cu ei din punct de vedere spiritual. Nu spun că nu pot lucra împreună, dar sunt două categorii clare, separate, distincte de oameni. Creștinii sunt în lume, dar nu sunt din lume. Și aceasta ar trebui să se vadă clar în viața oricărui creștin. (Ioan 17:14–16)

Orice creștin care este iubit de lumea aceasta, care nu este persecutat de ea, care se conformează celor dictate de lume este doar un lingușitor care vrea să fie și cu lumea, și cu Dumnezeu, iar soarta lui va fi soarta fățarnicilor.

Pavel spune în Romani: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” (Romani 8:36) Eu nu cred că s-a schimbat atitudinea lumii din primul secol până

astăzi față de creștinism. Locuitorii pământului tot timpul îi vor urî pe locuitorii cerului. Îi urăsc pentru că urăsc Cuvântul lui Dumnezeu.

Bineînțeles, noi nu suntem chemați să facem războaie cu ei. Suntem chemați să ne iubim vrăjmașii și astfel să-i câștigăm. Prin jertfa martirilor au fost câștigați foarte mulți oameni și au fost mântuiți datorită mărturiei lor, pentru că nu au răspuns cu violență la violență și au păstrat credința până la capăt. Astfel vede lumea că acolo este ceva real, nu doar ceva de fațadă sau o altă opțiune. (Matei 5:44)

Noi suntem chemați să câștigăm lumea prin dragostea noastră și prin loialitatea noastră față de Cuvântul lui Dumnezeu până la moarte, nu să ne compromitem.

• • •

APOCALIPSA 6:9
„SUB ALTAR"

De ce sunt prezentate sufletele acestor martiri ca fiind sub un altar? Care este mesajul?

Am spus deja: nu este un altar real în ceruri sub care stau sufletele martirilor. Nu aceasta este ideea. Imaginea este preluată, desigur, din Vechiul Testament. Știm din Vechiul Testament că sângele animalelor aduse ca jertfă pe altar trebuia vărsat la picioarele altarului. Imaginea este cea a martirilor care s-au jertfit și și-au vărsat sângele pentru Domnul la picioarele altarului Lui, iar acum așteaptă să fie răzbunați. (Leviticul 4:7, 18, 25, 30)

De aceea întreabă: „Până când?" (Apocalipsa 6:10)

Atenție, nu este vorba despre ceva agresiv: „Răzbună-i, Doamne!" Nu. Ei apelează la caracterul lui Dumnezeu: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?" (Apocalipsa 6:10)

Ei așteaptă răzbunarea dreptății lui Dumnezeu. Știu că Dumnezeu este drept și că va face aceasta.

Ce spune Pavel în Romani 12?

> *Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul! Dimpotrivă, «dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui».*
>
> ROMANI 12:19–20

Exact ceea ce spuneam mai devreme: să ne iubim vrăjmașii și să lăsăm în mâna lui Dumnezeu răzbunarea. Exact aceasta așteaptă acești martiri: ca Domnul să-i răzbune. Ei nu s-au răzbunat singuri. Au fost loiali Domnului până la moarte și s-au încrezut în caracterul Lui și în judecățile Lui drepte.

Nu spun: „Noi merităm să fim răzbunați, răzbună-ne!" Nu. Ci: „Pentru că Tu ești sfânt și adevărat, pentru că Îți cunoaștem caracterul, Doamne, știm că vei face aceasta. Dar când? Cât mai aștepți?" Aceasta este întrebarea.

Vom vedea că la caracterul lui Dumnezeu se referă și îngerul apelor din Apocalipsa 16, limbaj simbolic, de înțeles, după ce Dumnezeu preface apele în sânge. Îngerul apelor spune așa: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici." (Apocalipsa 16:5–6)

Deci ei au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, și Dumnezeu le-a dat și lor să bea sânge în acea imagine din Apocalipsa 16, unde Dumnezeu preface apele în sânge.

Și în versetul 7, altarul vorbește. Interesant: altarul vorbește. „Și am auzit altarul zicând: «Da, Doamne Dumnezeule Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!»" (Apocalipsa 16:7)

Altarul acesta răspunde într-un fel la ce a zis îngerul apelor. Limbajul este simbolic, bineînțeles. Altarul acesta vorbește pentru toți martirii din capitolul 6, toți sfinții și prorocii care s-au jertfit pentru Dumnezeu și Îl laudă pentru judecățile Lui drepte și adevărate.

Aceasta este imaginea: martirii aceștia Îl cunosc pe Dumnezeu. Știu că este sfânt și adevărat și că El va face dreptate. Aceasta se va întâmpla cu siguranță. Ei știu aceasta. Dar întrebarea lor este: „Până când?" (Apocalipsa 6:10) Cât va mai întârzia răzbunarea lor?

• • •

APOCALIPSA 6:11
HAINA ALBĂ ȘI ODIHNA MARTIRILOR

În versetul 11 vedem răspunsul: „Fiecăruia dintre ei i s-a dat o haină albă și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.” (Apocalipsa 6:11)

Putem considera că haina albă este haina neprihănirii, haina pe care și-au albit-o în sângele Mielului, cum scrie în capitolul 7 că au făcut toți credincioșii: și-au albit hainele în sângele Mielului. Adică prin credința în sângele Mielului au fost socotiți neprihăniți. (Apocalipsa 7:13–14)

Dar, în același timp, aceste haine albe în cartea Apocalipsa reprezintă și biruința, biruința pe care, bineînțeles, credincioșii au obținut-o tot prin credință. Ioan spune: „Ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră.” (1 Ioan 5:4)

Am văzut în secțiunea anterioară acel călăreț de pe calul alb care era biruitor. Culoarea albă arată și spre biruința lui. Domnul face adunării din Sardes următoarea promisiune: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe.” (Apocalipsa 3:5)

Deci cei îmbrăcați în haine albe sunt biruitori. Oștirea din cer, armata lui Hristos, credincioșii din capitolul 19, îi vedem îmbrăcați în alb, venind pe cai albi, la fel ca Stăpânul lor, biruitori. Toți sunt biruitori. Toți au biruit împărăția fiarei prin Cuvântul lui Dumnezeu, conducătorul lor, conducătorul armatei lor. Aceasta este imaginea. (Apocalipsa 19:14)

Aceștia sunt aceeași gloată mare din Apocalipsa 7, îmbrăcați în haine albe. Toți și-au spălat hainele în sângele lui Hristos și toți sunt biruitori prin El. Este vorba despre aceeași categorie de oameni. Albul reprezintă mereu neprihănirea și biruința în cartea Apocalipsa. (Apocalipsa 7:9, 13–14)

Apoi vedem că, după ce li s-au dat aceste haine albe, martirilor li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme. De aici putem deduce că sufletele sfinților, în starea aceasta intermediară în care se află acum, se odihnesc. Ei se odihneau și li s-a spus să se mai odihnească puțin, o vreme, până va veni răzbunarea.

Sunt într-o stare de odihnă. Dar ne oprim aici. Nu știm mai multe detalii. Ce fac ei acum în cer? Cum arată? Nu știm. Ne oprim aici. Putem doar deduce că se odihnesc. Nu știu cum, în ce fel. Nu ni se dau detalii. Tot ce știm este că sunt în prezența lui Dumnezeu și sunt într-o stare de odihnă. Atât.

Mai mult, sunt chiar părtași la împărăția lui Hristos, împărăția care se desfășoară acum. Aceasta știm sigur, pentru că aceasta le promite Domnul Isus biruitorilor din adunările din Tiatira și Laodiceea. Am analizat acest subiect când am studiat acele adunări și nu îl mai reluăm aici. (Apocalipsa 2:26–27; 3:21)

Și aceasta vom vedea și în Apocalipsa 20, în așa-numitul mileniu. Martirii și toți sfinții care au avut parte de prima înviere, adică au fost aduși la viață spirituală, au fost născuți din nou, împărățesc cu Hristos. Sunt părtași la împărăția Lui care are loc acum, nu în viitor. La venirea Domnului Isus, El va da împărăția aceasta de acum în mâinile Tatălui, ne spune foarte clar Pavel în 1 Corinteni 15. Nu vom intra acum în aceste detalii, care au fost analizate în secțiunile anterioare. Hristos împărățește acum din

Ierusalimul ceresc. Fiul lui David împărățește acum din Ierusalimul ceresc. La venirea Lui va da împărăția în mâinile Tatălui și vor rămâne doar cei neprihăniți pe un pământ nou. Nu vom intra din nou în detalii aici. (Apocalipsa 20:4–6; 1 Corinteni 15:24–25)

• • •

APOCALIPSA 6:11

NUMĂRUL TOVARĂȘILOR DE SLUJBĂ ȘI AL FRAȚILOR CARE AVEAU SĂ FIE OMORÂȚI

Să vedem până când li s-a spus acestor martiri să se odihnească și să aștepte răzbunarea: „Până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.” (Apocalipsa 6:11)

Deci martirii aici sunt prezentați ca un grup întreg, toți martirii de-a lungul istoriei, de la începutul creației până la finalul ei. Ceea ce putem deduce de aici este că Domnul îi cunoaște din veșnicii pe toți cei care vor muri pentru credință. Observați că este un număr care trebuie să se împlinească.

Domnul știe exact cine va muri pentru credință, pentru că El Însuși le face acest har celor care mor pentru credința lor. Este un har să mori ca martir. Este un har prin care Dumnezeu îți face o cinste, o onoare. Pe Dumnezeu nu Îl ia nimic prin surprindere. El îi știe pe toți care vor muri pentru credința lor.

Trebuie să ne amintim că Domnul Isus i-a profețit lui Petru cum avea să moară pentru El. Domnul știa totul dinainte. Știe sfârșitul vieții fiecăruia dintre noi. Știe cui a fost dat să fie martir și cui nu. Știe cine va muri de vreo boală și cine într-un accident de mașină. El știe totul. Știe sfârșitul de la început.

Îmi place foarte mult cum relatează Ioan acolo, după ce Isus îi spune lui Petru cum avea să moară. Ioan scrie: „A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte Îl va proslăvi Petru pe Dumnezeu." (Ioan 21:19) Moartea lui Petru avea să-L proslăvească pe Dumnezeu, adică să-I aducă slavă lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel le spune filipenilor: „Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură…" (Filipeni 2:17) Observați ce limbaj folosește Scriptura atunci când este vorba despre moartea unui martir. Este ca o cinste, ca o onoare pe care ți-o oferă Dumnezeu: aceea de a-L proslăvi, asemenea unei jertfe de băutură aduse lui Dumnezeu. Nu este ceva tragic, ca și cum ar trebui să spunem: „Vai, trebuie să mori pentru credință!" Dimpotrivă, ești onorat. Îi aduci cinste lui Dumnezeu, Îl proslăvești pe Dumnezeu când mori pentru credința ta.

Bineînțeles, este și o mărturie pentru lume. Prin mărturia ta, Dumnezeu îi aduce și pe alții la credință, alți frați de-ai tăi care trebuie să fie aduși la credință. Este ceva glorios. Martirajul nu este ceva negativ din perspectiva credincioșilor. Din perspectiva lumii, da, este ceva negativ: „Ce nebun este acela, a murit pentru credință!" Din perspectiva credincioșilor, este ceva glorios.

Creștinii din primele secole, la un moment dat, chiar căutau să fie omorâți, căutau să moară ca martiri pentru credința lor. Pur și simplu se duceau înaintea romanilor și voiau să fie omo-

râți pentru credința lor. Nu spun că acest lucru era bun sau că trebuie să procedăm la fel. Acesta este deja fanatism. Dar vreau să înțelegeți modul în care vedeau ei martirajul. Nu fugeau de el, nu se temeau să moară pentru credința lor. Aveau ochii ațintiți la viața viitoare. Vedeau aceasta ca pe ceva glorios.

Și nu doar cei din primele secole. Chiar și pe timpul inchiziției catolice au murit zeci de milioane de credincioși pentru credința lor, pentru că nu voiau să se supună autorității papei sau să se închine la Maria sau la moaște. Catolicii îi considerau eretici și au omorât zeci de milioane de frați de-ai noștri. Au murit chinuiți în tot felul de moduri. Așa a fost și la noi pe perioada comunismului și așa sunt și astăzi în locuri din lume de care nu aude nimeni.

Zeci de milioane de oameni la fel ca noi au murit pe parcursul istoriei pentru credința lor. Aceștia sunt frații noștri. Nu erau cu nimic mai speciali. Oamenii se gândesc: „Acela a fost Sfântul nu știu care." Nu. Erau oameni la fel ca noi. Aveau aceeași credință ca a noastră. Aveau familii, aveau copii, dar, încurajați de Cuvântul lui Dumnezeu și împuterniciți de Duhul Domnului, nu s-au lepădat de credință. Au preferat să moară ca o jertfă de băutură pentru Dumnezeu, cum spune Pavel, ca să-L proslăvească pe Dumnezeu.

Aceasta ar trebui să ne pună pe gânduri. Nu erau niște superoameni. Erau oameni la fel ca noi. Ei au preferat să moară decât să se lepede de credința lor sau să se amestece cu tot felul de obiceiuri păgâne din vremea lor.

Creștinii de astăzi ce fac? Hai să ne gândim în comparație cu acești martiri. Creștinii de astăzi ce fac? Se tem să nu le dea cineva dislike pe Facebook sau pe YouTube. De aceasta se tem creștinii de astăzi. Să nu cumva să-i vadă cineva mai nebuni, mai fanatici. Aceasta este teama lor. Că nu-i omoară nimeni în partea aceasta a lumii în care trăim noi. Se tem să nu le dea cineva dislike, să nu le dea unfollow, să nu-i mai urmărească pe Facebook sau pe YouTube. Acestea sunt fricile creștinilor de astăzi.

O grămadă de creștini postează toate prostiile: rețete culinare, poze de la restaurantul nu știu care, „uite ce am mâncat astăzi", „uite ce pantaloni am", și un verset din Biblie deasupra, toate prostiile pe paginile lor publice, dar se tem să posteze o predică sau Cuvântul lui Dumnezeu, ca nu cumva să-i creadă cineva nebuni.

Acestea sunt fricile creștinilor de astăzi. Oamenii aceia nu se temeau să moară arși pe rug, chinuiți pentru credința lor, iar creștinii de astăzi se tem să nu le dea cineva dislike sau să-i creadă cineva nebuni, fanatici, habotnici. Se tem de lucrurile acestea pentru că nu au ochii ațintiți unde trebuie.

Ne putem întreba ce ar fi făcut Pavel dacă ar fi trăit în vremea noastră. După cum îl cunoaștem din Scripturi și din epistolele pe care le-a scris, ni-l putem imagina invadând Facebookul, YouTube-ul și toate rețelele sociale cu Evanghelia. Este greu să ni-l imaginăm altfel. Era obsedat de Evanghelie și știa că aceasta este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. (Romani 1:16)

Și nu era obsedat doar de Evanghelie, ci și de câștigarea sufletelor oamenilor. Într-una dintre epistolele sale avem o perspectivă asupra gândirii lui: „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică." (2 Timotei 2:10) Aceasta era mentalitatea lui Pavel: „De aceea rabd totul pentru cei aleși." (2 Timotei 2:10) Nu se gândea: „Ce o să zică Dima sau Trofim despre mine? O să mă considere nebun?" Nu dădea doi bani pe ceea ce spuneau oamenii despre el. Evanghelia, Evanghelia, Evanghelia. Aceasta era mereu în mintea lui.

În toate epistolele lui, de oricâte lucruri ar vorbi, mereu ajunge la Evanghelie, pentru că știa că doar prin Evanghelie oamenii pot scăpa de mânia viitoare, de iad. Avea o pasiune reală pentru Evanghelie și pentru sufletele oamenilor. Nu putea să stea nepăsător.

Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o aibă orice creștin, nu doar evangheliștii și păstorii, bineînțeles, cu atât mai mult ei, dar nu doar ei. Orice creștin, dacă are o pasiune reală pentru Evanghelie și pentru sufletele oamenilor, nu o să stea nepăsător. N-ai cum. Te chinuie conștiința. N-ai cum.

Problema este că cei mai mulți au o pasiune reală pentru ei. Pentru ei. Eu, mie, ce mi se întâmplă mie? Ce fac eu? Unde mă duc eu? Unde muncesc eu? Câți bani iau eu? Ce prietenă am eu? Eu, eu, eu, eu, eu. Totul despre ei.

Nu vreau să spun că nu există și alte lucruri pe care trebuie să le facem în lumea aceasta. Nu aceasta este ideea. Desigur, și Pavel avea îndeletnicirile sale, făcea corturi și discuta despre teologie,

escatologie și alte subiecte. Dar esența, lucrul principal care îi cârmuia viața, era Evanghelia. Și aceasta trebuie să se vadă și în viețile noastre.

Cei mai mulți predicatori de astăzi nu predică Evanghelia. Predică orice altceva. Nu se vede deloc Evanghelia în predicile lor și de aceea oamenii nu sunt motivați, nu sunt motivați să-I slujească lui Dumnezeu, cu atât mai mult să moară ca martiri.

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu prin care am fost mântuiți, suntem mântuiți și vom fi mântuiți. Nu este ceva ce auzi la început și care apoi nu mai are nicio legătură cu viața ta. Nu. Evanghelia te-a mântuit, Evanghelia te mântuiește, Evanghelia te va mântui. De aceea merită să mori pentru ea. (1 Corinteni 15:1–2)

Dar în situația noastră nu este cazul acum să vorbim de moarte pentru Evanghelie, când noi nici măcar acum, când suntem liberi să facem aceasta, nu predicăm Evanghelia, nu cunoaștem Evanghelia și nu o predicăm. Nu ne interesează. Nu este esența predicării noastre. Nu acesta este scopul nostru: să predicăm și să trăim Evanghelia. Ce să vorbim de moarte pentru Evanghelie? Acestea sunt gânduri îndepărtate în creștinismul nostru de astăzi, în partea aceasta a lumii în care trăim noi.

Fie ca acești martiri, frații noștri care au murit pentru credința lor, să fie o încurajare pentru noi. Să înțelegem că mai importantă decât viața de acum este viața viitoare, care este veșnică. Să ne dăm viața de acum pentru viața viitoare. Să murim față de noi înșine în fiecare zi și să-L lăsăm pe Hristos să trăiască în noi. Pavel spune: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” (Filipeni 1:21)

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

26

APOCALIPSA 6:12–17 ȘI 8:1–5

ZIUA CEA MARE A MÂNIEI MIELULUI ȘI RĂZBUNAREA SFINȚILOR LUI DUMNEZEU

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 6:12–17

Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ cum cad smochinele verzi din pom când este scuturat de un vânt puternic.

Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?

APOCALIPSA 6:12–17

• • •

APOCALIPSA 6:12–17

LIMBAJUL APOCALIPTIC ȘI VENIREA DOMNULUI ISUS

Trebuie să ne amintim din nou că avem de-a face cu un gen literar apocaliptic, adică limbajul este simbolic, figurativ. Lucrurile pe care le-am citit nu trebuie interpretate literal. Este un limbaj figurativ prin care, bineînțeles, ni se transmite un mesaj real. Mesajul transmis este real, limbajul este figurativ.

Trebuie să înțelegem mesajul, nu să ne așteptăm să cadă stele din cer sau să se strângă cerul ca un sul. Nu aceasta este ideea. Vom vedea imediat că acesta nu este singurul loc unde găsim semnele acestea.

Această pecete pe care o deschide Mielul, pecetea a șasea, ne descrie, printr-o imagine, printr-o ilustrație plină de haos și de panică, venirea Domnului Isus, privită din perspectiva celor necredincioși, adică a locuitorilor pământului.

După cum am spus, în cartea Apocalipsa întreaga omenire este împărțită în două: locuitorii pământului, cei necredincioși, și locuitorii cerului, cei credincioși.

Trebuie subliniat: Domnul nu vine în două faze, o dată în ascuns, invizibil, ca să-Și răpească Biserica, și încă o dată vizibil, cu Biserica, pentru a judeca pământul. Nu există ideea aceasta în Scriptură. Domnul Isus și toți apostolii vorbesc despre arătarea sau descoperirea — Apocalipsa, dezvăluirea — Domnului Isus din cer, despre acea zi când Domnul Isus Se va arăta și orice ochi Îl va vedea. Aceasta așteptau toți apostolii. (Apocalipsa 1:7)

Am analizat aceste versete în secțiunile anterioare. Nimeni nu aștepta ca Domnul Isus să vină pe ascuns ca să-i răpească. Dar acesta nu este subiectul nostru acum. Această paranteză are rolul de a preciza despre ce venire a Domnului Isus vorbim aici. Vorbim despre venirea unică, vizibilă, răsunătoare, glorioasă a Domnului Isus, așa cum este prezentată în Scriptură.

Aici avem descrisă această venire și sfârșitul veacului acestuia, privite din perspectiva necredincioșilor. Ceea ce pentru credincioși va fi un motiv de bucurie, pentru necredincioși va fi un motiv de teroare, de panică, de oroare, de groază. Așa va fi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. Pentru credincioși va fi ziua mântuirii; pentru necredincioși va fi ziua mâniei. Din această perspectivă este privită aici arătarea Domnului: strict din perspectiva necredincioșilor.

La venirea Domnului Isus se încheie veacul acesta. Nu va mai fi nimic după aceea. Cei credincioși vor moșteni viața veșnică, cei necredincioși vor fi judecați. Atunci Domnul Isus va împărți toate neamurile în două: oi și capre. Oile vor intra în Împărăția Tatălui, caprele vor merge în iaz. Oile se vor bucura că Îl vor vedea pe Păstorul lor, caprele vor fi îngrozite. Grâul va fi strâns în grânarul Domnului Isus, neghina va fi arsă în foc. La venirea Domnului Isus se termină totul. (Matei 13:30, 40–43; 25:31–46)

Se poate pune întrebarea: cum adică aici este sfârșitul veacului acestuia, dacă după aceea mai urmează șapte trâmbițe și șapte potire?

Trebuie să ne amintim ceea ce am repetat de la început: pecețile, trâmbițele și potirele sunt trei perspective diferite ale istoriei umanității. De aceea fiecare serie are câte șapte. Cifra șapte

reprezintă ceva deplin, ceva complet, ceva desăvârșit. Dar în același timp toate aceste trei serii formează un întreg. Pe fundalul acestor trei serii se desfășoară o poveste mai mare, care începe de la creația lumii, când a intrat păcatul în lume, și se termină cu o creație nouă, pe pământul cel nou. Aceasta este povestea mare, care se revelează treptat pe parcursul cărții.

În principal, aceste trei perspective se concentrează pe judecăți: judecăți asupra creației și asupra necredincioșilor. Deci la pecetea a șaptea se termină veacul acesta; la trâmbița a șaptea se termină veacul acesta; la potirul al șaptelea se termină veacul acesta. Avem descris sfârșitul din perspective diferite și prin ilustrații diferite, preluate din Vechiul Testament, bineînțeles.

• • •

APOCALIPSA 6:12–14

SEMNELE COSMICE ȘI LIMBAJUL SIMBOLIC AL JUDECĂȚII

Să revenim la textul nostru, pe care l-am putea împărți în două. În prima parte, de la versetul 12 până la versetul 14, avem descrise aceste fenomene astrale și niște modificări ale creației. În a doua parte, de la versetul 15 până la versetul 17, avem descrisă reacția oamenilor, reacția locuitorilor pământului, reacția tuturor categoriilor de oameni. Oamenii sunt împărțiți pe categorii.

După cum am spus deja, limbajul este simbolic. Are menirea să ne transmită un mesaj. Aceasta nu este înfățișarea reală a lucrurilor. Aceste imagini și acest tip de limbaj sunt folosite de foarte multe ori în Scriptură. Nu trebuie interpretate niciodată literal. Repet: niciodată.

Nu este vorba de eclipse solare sau de lunile roșii pe care le vedem des pe cer și de care mulți mincinoși se folosesc ca să înșele lumea: „Ai văzut? A fost lună roșie. Vine sfârșitul lumii. A fost eclipsă. Gata, vine sfârșitul lumii. Uite, scrie în Biblie." Nu despre aceasta este vorba aici.

Stelele nu vor cădea niciodată toate pe pământ ca niște smochine. Nici nu au loc. Sunt miliarde și miliarde de stele. Unde să cadă toate pe pământ? Cerul nu se va face niciodată sul, ca un pergament pe care îl faci sul. Munții și insulele nu se vor muta niciodată din locurile lor. Este un limbaj simbolic, metaforic.

Dacă ați avea credință cât un bob de muștar, ați muta munții. Nu înseamnă că îi spui în mod literal muntelui „du-te de aici acolo" și se mută muntele dacă ai credință cât un bob de muștar. Este un limbaj metaforic, folosit de foarte multe ori de Dumnezeu, menit să ne transmită un mesaj. Noi trebuie să înțelegem mesajul transmis. (Matei 17:20)

Să analizăm logic cât de absurd ar fi dacă ar trebui să luăm literal și cronologic lucrurile acestea. Înseamnă că tot ce se întâmplă de aici încolo în carte se întâmplă fără cer. Cerul este făcut ca un sul, nu mai există cer, și oamenii Îl văd direct pe Dumnezeu pe tronul Lui. Cerul este dat la o parte, oamenii se uită în sus și Îl văd pe Dumnezeu și pe Miel. Toți munții și toate insulele sunt mutate din loc și toate stelele cad pe pământ. Este

ușor de înțeles ce ar însemna aceasta pentru pământ. Este absurd. Ar muri toți oamenii direct. Nu ar mai trăi nimeni. Ar cădea stelele peste tot și ar muri.

Aceste semne sunt simbolice. Nu doar aici, ci în toată Scriptura semnele acestea sunt simbolice. Dacă vom căuta aceste semne în Vechiul Testament, vom vedea că mereu arată spre judecata unei națiuni, ca și cum tot universul tremură când Dumnezeu Se scoală să judece o națiune. Aici, în Apocalipsa 6, avem reprezentată judecata întregii lumi. Semnele acestea arată spre judecata întregii lumi. Este pur și simplu un limbaj simbolic care transmite un mesaj: universul tremură pentru că Dumnezeu S-a sculat să judece.

• • •

REFERINȚE DIN VECHIUL TESTAMENT
BABILON, EDOM ȘI EGIPT

Câteva exemple din Vechiul Testament: În Isaia capitolul 13 este o prorocie împotriva Babilonului, care simbolic reprezintă lumea, cetatea spirituală a lumii, dar care a existat fizic pe pământ și a fost judecată. Începând cu versetul 9 citim: „Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și-i va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci, soarele se va întuneca la răsăritul lui, și luna nu va mai lumina. «Voi pedepsi», zice Domnul, «lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori. Îi voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din

Ofir. Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va zgudui din temelia lui de mânia Domnului Oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse.»" (Isaia 13:9–13)

Pentru cine a venit ziua Domnului? Pentru Babilon. Prorocia este împotriva Babilonului, dar este aplicată tuturor păcătoșilor de pe pământ.

S-a împlinit prorocia aceasta cu Babilonul fizic? S-a împlinit. Aceea a fost ziua Domnului pentru ei, dar nu pentru lumea întreagă. Toate judecățile acestea ale națiunilor arată spre acea judecată globală care va avea loc pe tot pământul. Așa cum Dumnezeu a judecat națiuni, la final va judeca tot pământul.

> *Toată oștirea cerurilor piere, cerurile sunt făcute sul ca o carte și toată oștirea lor cade cum cade frunza de viță, cum cade frunza de smochin. «Căci sabia Mea», zice Domnul, «s-a îmbătat în ceruri; iată, se va coborî asupra Edomului, asupra poporului pe care l-am sortit nimicirii, ca să-l pedepsesc.*
>
> ISAIA 34:4–5

Observați limbajul asemănător. Dumnezeu nu are o sabie fizică; este un limbaj simbolic.

Deci prorocia aceasta este pentru Edom și s-a împlinit. Dar Edomul, în sens simbolic, reprezintă lumea. Evrei 12:16 spune să nu fie nimeni curvar și lumesc ca Esau. Esau sau Edom este o imagine a lumii, la fel ca și Babilonul.

Un alt exemplu este Ezechiel capitolul 32, o prorocie împotriva lui Faraon, împăratul Egiptului, care din nou reprezintă lumea, iar Faraonul îl reprezintă pe Satana. „Când te voi stinge, voi acoperi cerurile și le voi întuneca stelele; voi acoperi soarele cu nori, și luna nu-și va mai da lumina ei. Din pricina ta voi întuneca toți luminătorii cerurilor și voi răspândi întunericul peste țara ta”, zice Domnul Dumnezeu. (Ezechiel 32:7–8)

Este vorba despre Egipt.

Prorocia aceasta s-a împlinit, dar nu s-au întunecat niciodată toate stelele; luna a continuat să-și dea lumina ei. Limbajul este mereu simbolic.

Avem aceleași semne și în Ioel și în Matei 24. Sunt mereu un simbol al judecății, fie pentru o națiune, fie pentru întreaga lume. Dar de obicei profeții, când vorbesc despre judecata unei națiuni, trec uneori pe neașteptate la judecata întregii lumi. Prorocie împotriva Babilonului: „Voi pedepsi”, zice Domnul, „lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori.” (Isaia 13:11) Așa vorbesc mereu, ca și cum aceste judecăți ale națiunilor, la fel ca și judecata națiunii Israel din anul 70, prefigurează judecata întregii lumi.

Exact aceasta avem descris în Apocalipsa capitolul 6: judecata întregii lumi a venit. Tot universul tremură. Toți munții și toate insulele sunt mutate din loc. A venit judecata lui Dumnezeu.

Pentru că avem de-a face cu o carte plină de simboluri, dacă numărăm, vom vedea că sunt șapte evenimente care au loc: cutremur, soare, lună, stele, cer, munți, insule. Adică avem descrisă

o judecată deplină, desăvârșită, asupra întregii creații. Șapte reprezintă același lucru în toată cartea: ceva deplin, ceva desăvârșit.

Nu la întâmplare sunt și șapte categorii de oameni: împărați, domnitori, căpitani, bogați, puternici, robi, oameni liberi. Șapte. Această judecată va fi deplină, desăvârșită, nu doar parțială. Judecata aceasta va atinge toată creația și pe toți oamenii nemântuiți, indiferent de poziția lor socială. Niciunul nu poate scăpa de această judecată. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem din aceste simboluri, nu să ne concentrăm pe luni roșii și eclipse.

• • •

APOCALIPSA 6:15–17
REACȚIA LOCUITORILOR PĂMÂNTULUI

Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem: sfârșitul veacului acestuia, arătarea unică, vizibilă și glorioasă a Domnului Isus, când orice ochi Îl va vedea, va fi o teroare atât de mare pentru oamenii nemântuiți, încât ar prefera să cadă munții și stâncile peste ei. Ar prefera să moară decât să stea față în față cu Dumnezeu și să sufere mânia Mielului.

> *Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?*
>
> APOCALIPSA 6:16–17

Răspunsul la întrebarea aceasta îl vom vedea în capitolul următor. Singurii care vor sta în picioare sunt cei mântuiți, cei pecetluiți de Dumnezeu, cei care Îi aparțin Lui, cei răscumpărați prin sângele Mielului, cei care și-au spălat hainele în sângele Lui. (Apocalipsa 7:3, 9, 14)

Aici, după cum am spus, ni se prezintă lucrurile strict din perspectiva necredincioșilor. Așa va fi pentru ei acea zi a mâniei. În timp ce pentru credincioși apariția Mântuitorului lor va fi motiv de bucurie, pentru necredincioși va fi motiv de teroare și panică totală.

Credincioșii, spune Pavel, așteaptă fericita lor nădejde, adică învierea și viața veșnică. Aceasta este fericita lor nădejde, nu răpirea pe ascuns, cum este răstălmăcit adesea acest verset. Nădejdea credincioșilor este învierea și viața veșnică, de care vor avea parte la arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos, nu la venirea Lui pe ascuns. (Tit 2:13)

Necredincioșii, în schimb, vor fi îngroziți de această arătare a slavei Domnului Isus. Același eveniment: pentru unii va fi bucurie, pentru alții teroare, motiv de groază. Aceasta citim și în învățătura clară a apostolului Pavel despre venirea Domnului Isus din 2 Tesaloniceni capitolul 1, de la versetul 6: „Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să le dea întristare celor ce vă întristează și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să-i pedepsească pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va

veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră." (2 Tesaloniceni 1:6–10)

Prin „sfinții Săi", Pavel se referă aici la sfinții care vor fi murit până atunci și care vor învia înaintea celor care vor fi pe pământ; iar prin „toți cei ce vor fi crezut" se referă la cei care vor fi pe pământ atunci.

Cei care îi persecutau pe tesaloniceni aveau să primească întristare, iar tesalonicenii și ceilalți credincioși aveau să primească odihnă. „Descoperirea" este arătarea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc: un eveniment glorios și vizibil. În același moment, El îi pedepsește pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și este proslăvit și privit cu uimire în sfinții Săi.

Deci atunci când Domnul Se descoperă din cer, nu vine pe ascuns, nu vine în două faze. Atunci când Se descoperă din cer ca să-i pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelie, pentru credincioși, pentru cei care Îl cunosc pe Dumnezeu, care cred și ascultă de Evanghelia Domnului Isus, va fi ziua mântuirii. Același eveniment. Nu sunt evenimente separate. O singură apariție a Domnului Isus: pentru unii bucurie, pentru alții întristare.

Singurul lucru care va face diferența în ziua aceea va fi Evanghelia. Ce ai făcut cu Evanghelia? Ce ai făcut cu Evanghelia Domnului Isus? Ai crezut Evanghelia? Ai ascultat de Evanghelie? Ai ascultat de Hristos? Ai fost pecetluit cu pecetea lui Dumnezeu? Îi aparții Lui? Îl cunoști? Îl urmezi? Este învierea și viața veșnică fericita ta nădejde?

Singurul lucru care va face diferența în acea zi dintre teroare și bucurie este Evanghelia. Ce ai făcut cu Evanghelia? Ce ai făcut cu Hristos? Acesta este singurul lucru care va face diferența.

Evanghelia împarte lumea în două. Dacă astăzi nu te încrezi în jertfa Mielului, dacă nu crezi că Hristos Și-a vărsat sângele pentru toate păcatele tale, dacă nu Îl ai pe Hristos ca Mântuitor și ca Domn — adică dacă nu-L urmezi, aceasta înseamnă să fie Hristos Domnul tău — la final vei suferi mânia Mielului.

Jertfa Mielului sau mânia Mielului. Nu este cale de mijloc. Fie te încrezi doar în jertfa Mielului, fie vei avea parte de mânia Mielului. Nu este cale de mijloc.

Apostolul Ioan spune: „Cine-L are pe Fiul are viața; cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5:12)

Iar în Ioan 3:36 citim: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36) Mânia lui Dumnezeu este deja peste el și se va manifesta din plin la venirea lui Isus.

Oricât de indiferenți ar fi oamenii, oricâte lucruri ar inventa — „Aia nu e adevărată”, „De unde să știu ce e adevărat?” — oricât de indiferenți ar fi oamenii acum față de Hristos, în ziua aceea vor zice munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului.” (Apocalipsa 6:16) Nu vor scăpa.

Nu există cale de mijloc, oricât s-ar minți oamenii singuri. Isus a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6) Nu există altă cale. Vrei să fii mântuit? Vino la Hristos. Dumnezeu nu va accepta pe nimeni înaintea Lui decât prin Hristos, pentru că doar prin neprihănirea

Lui poți intra în prezența lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Hristos imputată păcătosului prin credință. Atât. Nu există altă cale. (2 Corinteni 5:21)

• • •

TRECERE DE LA APOCALIPSA 6:12–17 LA APOCALIPSA 8:1–5

Vom trece acum și prin ultima pecete, care încheie această serie. În capitolul 7, care va fi analizat în secțiunea următoare, avem o paranteză, un interludiu, în care ni se prezintă poporul lui Dumnezeu, locuitorii cerului, cei care vor sta în picioare în ziua mâniei lui Dumnezeu.

Apoi, în capitolul 8, Ioan revine la peceți.

• • •

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 8:1–5

Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas. Și i-am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.

Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.

Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Și s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.

APOCALIPSA 8:1–5

• • •

APOCALIPSA 8:1
PECETEA A ȘAPTEA ȘI TĂCEREA DIN CER

În primul verset este tăcerea dinaintea furtunii, dacă o putem numi așa. În sfârșit, momentul mult așteptat a venit. Toți sunt cu sufletul la gură. S-a lăsat o tăcere de aproape jumătate de ceas. Dumnezeu va începe să-Și verse mânia și să-i răzbune pe sfinți, să judece pământul și locuitorii pământului. Aceasta este ideea. Momentul mult așteptat a venit. Toată creația este cu sufletul la gură.

„Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!" (Zaharia 2:13) S-a sculat ca să judece. Aceasta este ideea. Această tăcere are menirea să ne ilustreze acest moment solemn în care Dumnezeu, în sfârșit, Se scoală să judece pământul.

• • •

APOCALIPSA 8:2
CEI ȘAPTE ÎNGERI ȘI CELE ȘAPTE TRÂMBIȚE

În versetul 2 ni se descoperă șapte îngeri care vor suna din șapte trâmbițe. Acestea vor fi judecăți de avertizare pe care le vom studia în secțiunile următoare. La finalul acestor judecăți ale trâmbițelor vom vedea că scopul lor este ca locuitorii pământului să se pocăiască, dar ei nu o fac. (Apocalipsa 9:20–21)

Este ca și cum Dumnezeu le mai dă puțin timp. Le atrage atenția prin aceste judecăți: „Pocăiți-vă." Dar ei nu se pocăiesc. Aceasta este imaginea de acolo.

• • •

APOCALIPSA 8:3–4
TĂMÂIA ȘI RUGĂCIUNILE SFINȚILOR

După aceea vedem un alt înger care aduce tămâie înaintea lui Dumnezeu. Am văzut încă din capitolul 5 că această tămâie reprezintă rugăciunile sfinților. Aici tămâia este adusă împreună cu rugăciunile sfinților, dar ideea este aceeași. Tămâia arată spre mirosul plăcut al rugăciunilor sfinților, adică ale noastre, ale celor care am fost sfințiți prin jertfa lui Hristos. (Apocalipsa 5:8)

Doar datorită Lui sunt primite rugăciunile noastre înaintea lui Dumnezeu. Doar datorită lui Hristos rugăciunile noastre miros frumos înaintea Lui.

Trebuie să ne amintim că ceea ce vedem aici nu este înfățișarea reală a lucrurilor din cer sau lucruri care se vor întâmpla. Este pur și simplu o imagine simbolică, menită să ne transmită un mesaj. Un mesaj cât se poate de real: Dumnezeu ascultă rugăciunile sfinților Săi și îi va răzbuna.

Nu există acum în ceruri un templu real și nici un altar pe care se aduce tămâie. Este doar o ilustrație, o imagine. Când Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă o copie a lucrurilor pe care le-a văzut, nu i-a arătat înfățișarea reală a lucrurilor din cer. I-a arătat o viziune. Acel cort și apoi acel templu pe care l-au construit evreii aveau un scop educativ, pe care și l-au împlinit. Aveau rolul să ne arate spre lucrarea lui Isus, pe care urma s-o facă în viitor din perspectiva lor de atunci. (Exodul 25:9, 40; Evrei 8:5)

Noi acum știm cum s-au împlinit acele lucruri. Noi suntem adevăratul templu. Perdeaua dinăuntru este trupul lui Hristos, care s-a frânt pentru noi. Ni se explică foarte clar în cartea Evrei lucrurile acestea. Nu vom intra acum în acest subiect, dar trebuie să reținem că ceea ce citim în această carte nu este înfățișarea reală a lucrurilor din ceruri. Este doar o imagine simbolică, menită să ne transmită un mesaj. (1 Corinteni 3:16; Evrei 10:20)

Mesajul de aici este unul foarte simplu: rugăciunile tuturor sfinților care au trăit vreodată pe pământ — aici este vorba despre toți sfinții la un loc — sunt ascultate de Dumnezeu și El le

va face dreptate. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem. Rugăciunile nu sunt trecute cu vederea. Sunt ascultate și Dumnezeu îi va răzbuna pe sfinții Lui.

• • •

APOCALIPSA 8:5
FOCUL ARUNCAT PE PĂMÂNT ȘI JUDECATA LUI DUMNEZEU

Acest lucru îl vedem în versetul 5: îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Mesajul este că Dumnezeu îi răzbună pe locuitorii cerului pentru ceea ce le-au făcut locuitorii pământului. Aceasta este ideea. Acest lucru trebuie să-l înțelegem din această imagine.

Aceasta ne spune și Pavel să așteptăm în Romani capitolul 12: să ne iubim vrăjmașii, să nu ne răzbunăm singuri, ci să lăsăm să se răzbune mânia lui Dumnezeu. Această mânie se manifestă și acum. Dumnezeu îi judecă și acum pe cei care le fac rău sfinților Lui. El are timpul Lui cu fiecare, chiar dacă oamenii nu realizează lucrul acesta. Dar această mânie se va manifesta deplin la final. (Romani 12:19–20)

Acesta este mesajul simplu pe care trebuie să-l înțelegem de aici: Dumnezeu le va face dreptate sfinților Lui.

Apoi totul se încheie cu tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ. Lucrurile acestea sunt o manifestare a gloriei și a puterii lui Dumnezeu. Am văzut aceste manifestări și în capitolul 4: din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete.

Vedem tunete și fulgere și la Sinai, pe muntele Sinai, când Dumnezeu Se coboară pe munte și evreii se sperie. (Apocalipsa 4:5; Exodul 19:16–19)

Exact acesta este rolul acestor semne: să creeze o stare de reverență, de teamă sfântă, să înțelegi că te afli înaintea unui Dumnezeu sfânt și atotputernic. Fulgerele și tunetele sunt doar o licărire, o mică mostră a puterii lui Dumnezeu, care ne face să înțelegem că nu este ceva de tratat cu ușurință. Ne aflăm în prezența unui Dumnezeu atotputernic și sfânt.

Aceste semne, pe care le vedem la finalul peceților, le vom vedea la finalul fiecărei serii de judecăți: la finalul trâmbițelor și la finalul potirelor. Ele ne indică faptul că Dumnezeu S-a sculat să judece. Totul s-a încheiat. (Apocalipsa 8:5; 11:19; 16:18)

Cred că semnele acestea sunt foarte importante în înțelegerea corectă a structurii cărții Apocalipsa. Pecețile, trâmbițele și potirele, chiar dacă toate trei formează o singură istorie, sunt trei perspective diferite ale aceleiași perioade de timp, trei perspective diferite ale veacului acestuia.

La finalul peceților vine mânia Mielului și sfinții sunt răzbunați. Se termină totul. Stelele cad, munții se mută, iar soarele se face negru. S-a terminat totul. Dumnezeu a venit să judece pământul.

La finalul trâmbițelor citim că neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia lui Dumnezeu și judecata finală. A venit vremea ca Dumnezeu să-i răsplătească pe sfinții Lui și să-i judece pe cei care i-au omorât. (Apocalipsa 11:18)

La finalul potirelor, cetățile neamurilor, cetățile spirituale, se prăbușesc și Dumnezeu judecă Babilonul, cetatea cea mare, curva cea mare, cetatea spirituală a acestei lumi, cu care curvesc împărații pământului din punct de vedere spiritual. (Apocalipsa 16:19)

Toate acestea trei sunt imagini ale sfârșitului. Sfârșitul este privit din perspective și din unghiuri diferite.

Apoi, în Apocalipsa 19, avem un alt sfârșit. Vedem iar finalul. De data aceasta este finalul poveștii mari, despre care am spus că se desfășoară în spate și care s-a revelat treptat. Împărăția fiarei este biruită o dată pentru totdeauna. Fiara și profetul mincinos sunt aruncați în iazul de foc o dată pentru totdeauna. S-a terminat cu ei. (Apocalipsa 19:19–21)

Apoi, în Apocalipsa 20, avem un alt final: Gog și Magog. Acolo se concentrează pe judecata lui Satana. Mai întâi ne-am concentrat pe judecata fiarei și a profetului mincinos, apoi ne concentrăm pe judecata lui Satana, care a dat putere fiarei și profetului mincinos. (Apocalipsa 20:7–10)

Ni se prezintă de mai multe ori finalul veacului acestuia din perspective diferite, prin ilustrații diferite și din unghiuri diferite. Mesajul pe care trebuie să-l înțelegem din toate aceste imagini este că Hristos învinge. El Își biruiește toți vrăjmașii. A învins, este deja biruitor și va fi biruitor. Și toți cei ce sunt cu El, toți cei care Îl urmează, sunt deja și vor fi biruitori.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

27

APOCALIPSA 7:1–10

144.000 DE EVREI PECETLUIȚI PE FRUNTE CU PECETEA LUI DUMNEZEU

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 7:1–10

După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.

Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!

Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii din toate semințiile fiilor lui Israel.

Din semința lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiți; din semința lui Ruben, douăsprezece mii; din semința lui Gad, douăsprezece mii; din semința lui Așer, douăsprezece mii; din semința lui Neftali, douăsprezece mii; din semința lui Manase, douăsprezece mii; din semința lui Simeon, douăsprezece mii; din semința lui Levi, douăsprezece mii; din semința lui Isahar, douăsprezece mii; din semința lui Zabulon, douăsprezece mii; din semința lui Iosif, douăsprezece mii; din semința lui Beniamin, douăsprezece mii au fost pecetluiți.

După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, cu oameni din orice neam, din orice semințe, din orice norod și de orice limbă, care stăteau în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini;

și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!

APOCALIPSA 7:1–10

• • •

APOCALIPSA 7:1–10
INTERLUDIU ÎNTRE PECETEA A ȘASEA ȘI PECETEA A ȘAPTEA

În această secțiune ne vom ocupa doar de prima parte a acestui capitol, în principal de cei 144.000 de evrei, și vom explica de ce au fost incluse și versetele 9 și 10.

Capitolul acesta este un interludiu, o pauză între pecetea a șasea și pecetea a șaptea. După ce, la pecetea a șasea, cei nemântuiți sunt îngroziți că a venit ziua cea mare a mâniei Mielului și pun întrebarea: „Și cine poate sta în picioare?", în capitolul acesta ni se dă un răspuns.

Singurii care vor sta în picioare în ziua aceea sunt cei mântuiți, cei pecetluiți de Dumnezeu, cei ce și-au spălat hainele în sângele Mielului, adică au fost socotiți neprihăniți prin credința în jertfa Lui. (Apocalipsa 7:3, 9, 14)

Trebuie să ne amintim că aceste viziuni sunt privite din veșnicie. Dacă la pecetea a șasea sunt reprezentați toți cei nemântuiți, aici îi avem reprezentați pe toți cei mântuiți. Este un contrast între cei nemântuiți și cei mântuiți.

Am mai spus: cartea Apocalipsa împarte întreaga omenire în două: locuitorii pământului, cei nemântuiți, și locuitorii cerului, cei mântuiți. De data aceasta, cartea ne invită să ne concentrăm

strict pe cei mântuiți, pe care ni-i prezintă, bineînțeles, printr-un limbaj figurativ și din două unghiuri diferite. Vom vedea imediat.

Mai întâi, trebuie să ne amintim că, deși pecețile, trâmbițele și potirele sunt trei perspective diferite ale sfârșitului, ale veacului acestuia, toate trei formează un întreg, urmează o singură poveste, progresează spre un punct culminant.

Chiar dacă este construită din bucățele, cartea Apocalipsa ne spune o singură poveste mare: ne prezintă tot veacul acesta, toată istoria acestei creații prin ochii lui Dumnezeu, privită din veșnicie. Și, bineînțeles, se încheie cu o creație nouă.

Ce ni se descoperă aici, în capitolul 7, are de-a face cu această poveste mare, cu acest mare exod al poporului lui Dumnezeu, care se îndreaptă din veacul acesta spre veacul viitor. În timp ce această creație este judecată treptat, cei mântuiți sunt feriți de mânia lui Dumnezeu manifestată acum în veacul acesta și, bineînțeles, și de mânia de la final, de iazul de foc, de ziua cea mare a mâniei Mielului.

Este aceeași imagine din cartea Exodul. În timp ce Dumnezeu judecă Egiptul, evreii sunt ocrotiți. Imaginea aceasta din trecut se aplică acum la tot poporul lui Dumnezeu, la Israelul spiritual, la tot poporul lui Dumnezeu din orice vreme.

• • •

APOCALIPSA 7:1–3
PATRU ÎNGERI, PATRU VÂNTURI ȘI PECETEA DUMNEZEULUI CELUI VIU

Să revenim la text și să răspundem la câteva întrebări.

Ar trebui să interpretăm pasajul acesta literal sau simbolic?

Cine sunt acești 144.000 de evrei?

Apoi vom vedea ce este această pecete a lui Dumnezeu și ce înseamnă această pecetluire.

Să începem cu prima întrebare. Ar trebui să interpretăm pasajul acesta literal sau simbolic?

Răspunsul este evident: pasajul acesta trebuie interpretat în întregime simbolic, fără niciun dubiu. Nu trebuie interpretat literal.

Am repetat mereu: toată Apocalipsa este scrisă într-un limbaj simbolic. Genul literar în care este scrisă cartea este unul simbolic. Acesta este primul lucru de care trebuie să ținem cont când ne apropiem de un text: în ce gen a fost scris acel text.

Acest gen literar, numit apocaliptic, folosește un limbaj simbolic. Nu trebuie interpretat niciodată literal, ca o descriere fizică a lucrurilor. Cartea nu ne descrie înfățișarea reală a lucrurilor, folosește mereu un limbaj simbolic.

Rolul nostru ca cititori, ca oameni care studiază Scriptura, este să înțelegem mesajul transmis prin aceste simboluri. Textul este simbolic, mesajul este cât se poate de real.

Oricât ne-am împotrivi și am spune: „Nu, că nu are cum!", așa a ales Dumnezeu să ne vorbească și trebuie să depunem efort pentru a-L înțelege. Dacă ne cunoaștem Scripturile, nu este greu deloc. Toate ilustrațiile și simbolurile din cartea Apocalipsa sunt preluate din Vechiul Testament.

Dacă un pasaj este simbolic, nu avem voie să ne alegem noi de acolo ce este simbolic și ce este literal. Tot pasajul este simbolic.

Să analizăm logic. Dacă limbajul nu este simbolic, înseamnă că pământul chiar are patru colțuri pe care stau în picioare patru îngeri, și un alt înger le va pune în mod literal unui număr fix de evrei o pecete pe frunte, și Ioan a auzit în mod literal numărul celor pecetluiți, adică a stat acolo și auzea: „unu, doi, trei", până la 144.000. Nu despre asta este vorba. Nu aceasta este ideea.

Tot pasajul este simbolic. Nu avem voie să ne alegem noi acum: „Da, acesta este simbolic, dar numărul este real." Nu avem voie să facem așa ceva. Tot pasajul este scris în același gen. Nu putem alege ceea ce ne convine. Nu putem face așa ceva. Altfel fiecare ar veni cu interpretarea lui.

De astfel de pasaje se folosesc sectele și le interpretează după imaginile din mintea lor. De ce? Pentru că, dacă nu ții cont de genul literar și de simbolurile din aceste mesaje preluate din Vechiul Testament, le poți interpreta după bunul plac. Martorii lui Iehova susțin că doar dintre ei vor fi 144.000 în cer. Dacă nu ții cont de genul pasajului și de simbolistica preluată din Vechiul Testament, poți construi orice interpretare dorești din astfel de pasaje.

Cele patru colțuri ale pământului este o expresie simbolică. Patru, peste tot în cartea Apocalipsa, reprezintă universalitatea. Am avut cei patru călăreți care cutreieră tot pământul. Am avut cele patru făpturi vii, care sunt ochii lui Dumnezeu pe tot pământul. Sunt pline de ochi. Patru reprezintă mereu același lucru. Prin această expresie ni se descrie pământul întreg. Nu este vorba de forma lui. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem: ne este descris pământul întreg. Atât, nimic altceva.

Imaginea aceasta cu pecetluirea este preluată din Ezechiel capitolul 9. Acolo este vorba de toți cei credincioși din poporul Israel din vechime, care au fost pecetluiți înainte ca Dumnezeu să judece cetatea. Așa interpretăm aceste pasaje: mergem în Vechiul Testament și ținem cont de simbolistica acestor cifre în toată cartea. (Ezechiel 9:4–6)

Numărul celor pecetluiți este simbolic, la fel ca toate numerele din carte. Imaginea cu această aliniere a câte douăsprezece mii din fiecare seminție a lui Israel este preluată din Vechiul Testament. Imaginea nu apare aici pentru prima dată. Mergem în Vechiul Testament și înțelegem de ce ni se descrie așa poporul lui Dumnezeu.

Atunci când evreii plecau la luptă, mereu ieșea dintre ei un anumit număr din fiecare seminție. Este o imagine a armatei lui Dumnezeu, a pregătirii pentru luptă a poporului lui Dumnezeu. Lupta Israelului etnic era una fizică, se luptau cu filistenii, cu dușmanii lor. Lupta noastră, a Israelului spiritual, este una spirituală. Imaginea este preluată din Vechiul Testament și aplicată la Israelul spiritual. (Efeseni 6:12)

Un alt argument prin care știm că textul acesta este simbolic este că această înșiruire a semințiilor lui Israel nu apare în ordinea aceasta nicăieri în Vechiul Testament. Nicăieri.

Iuda este pus primul aici pentru că din această seminție a venit Mesia, Leul din Iuda. De aceea este el în frunte. Scopul pentru care este pus primul este să ne transmită un mesaj: din Iuda a ieșit Căpetenia armatei lui Dumnezeu. Din această seminție a venit Mesia, Domnul nostru, Căpetenia noastră. De aceea

Iuda este primul, chiar dacă el era al patrulea născut al lui Iacov. Din el, din semința lui Iuda, a ieșit Cel întâi născut al lui Dumnezeu. (Geneza 49:8–10; Apocalipsa 5:5)

Vă dau un exemplu din Vechiul Testament care are legătură chiar cu numărul 12.000. În Numeri capitolul 31, evreii se pregăteau să lupte împotriva Madianului și Domnul le spune să iasă la luptă câte o mie din fiecare seminție, adică 12.000.

> *Au luat dintre miile lui Israel câte o mie de oameni de seminție, adică douăsprezece mii de oameni înarmați pentru oaste.*
>
> NUMERI 31:5

Este imaginea unei lupte, a unui popor care pleacă la luptă. Aceasta este și imaginea din cartea Apocalipsa, preluată din Vechiul Testament, aplicată la Israelul spiritual, care acum are de dus lupte spirituale, nu fizice.

În Apocalipsa, în schimb, vedem un număr mult mai mare. Nu doar câte o mie din fiecare seminție, ci câte douăsprezece mii din fiecare seminție, pentru că acest număr reprezintă tot poporul lui Dumnezeu, tot Israelul spiritual, un număr foarte mare, care urmează să plece la luptă, să se lupte cu balaurul și cu fiarele lui.

Este vorba de o luptă spirituală în care sunt angajați toți credincioșii în veacul acesta. Cartea îi prezintă pe toți împreună, dar mesajul se aplică, în orice vreme, fiecărui credincios și fiecărui grup de creștini în parte.

Toți sunt angajați în această luptă. Fiecare credincios adevărat se află într-o luptă în această lume și îl biruiește pe Satana și pe urmașii lui prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin loialitatea lui față de Hristos. Așa biruiesc credincioșii fiara în cartea Apocalipsa: prin Cuvântul lui Dumnezeu și loialitatea lor față de Dumnezeu și față de Miel. (Apocalipsa 12:11)

• • •

APOCALIPSA 7:4–8

144.000 DIN TOATE SEMINȚIILE FIILOR LUI ISRAEL

De unde știm că cifra doisprezece are legătură cu Israelul spiritual?

Este aceasta doar o interpretare aleasă după bunul plac sau inventată fără temei?

Nu.

Simbolistica cifrelor din cartea Apocalipsa este foarte consecventă. Nu interpretăm cifrele după bunul plac și nu atribuim simbolurilor orice semnificație dorim. Cartea Apocalipsa este foarte consecventă. Oriunde vedem cifra doisprezece în carte, aceasta are legătură cu Israel. Dar, atenție, nu cu Israelul etnic, ci cu Israelul spiritual.

De exemplu, avem douăzeci și patru de bătrâni: doisprezece plus doisprezece. Am spus că prin ei sunt reprezentați cei doisprezece apostoli și cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Ei sunt bătrânii poporului lui Dumnezeu. Ei reprezintă tot Israelul spiritual.

Femeia cu douăsprezece stele pe cap din Apocalipsa capitolul 12 reprezintă Israelul spiritual, genealogia spirituală din care a venit Mesia în lume și din care facem parte și noi. Noi suntem rămășița seminței femeii. Avem aceeași genealogie spirituală cu Hristos. (Apocalipsa 12:1, 17)

Apoi, la finalul cărții, dispar cei douăzeci și patru de bătrâni din peisaj, dar apare Noul Ierusalim. Pur și simplu nu mai apar, nu se mai menționează nimic despre ei. Dar, de fapt, nu dispar. Apare Noul Ierusalim, Mireasa Mielului, care are douăsprezece temelii și douăsprezece porți, adică cei doisprezece apostoli și cele douăsprezece seminții, bătrânii poporului lui Dumnezeu. Ei sunt temeliile și porțile acestei cetăți spirituale în care intră tot poporul lui Dumnezeu, tot Israelul spiritual, toți cei scriși în cartea vieții Mielului. (Apocalipsa 21:9–14)

Zidul acestei cetăți are o sută patruzeci și patru de coți: doisprezece ori doisprezece. Lungimea, lățimea și înălțimea cetății au douăsprezece mii de prăjini. Mereu se repetă această cifră când ni se vorbește de poporul lui Dumnezeu. (Apocalipsa 21:16–17)

Observați: la finalul cărții nu doar că dispar cei douăzeci și patru de bătrâni, dispar și cei o sută patruzeci și patru de mii din peisaj. Nu se mai menționează nimic despre ei, deși par atât de importanți. Dar avem descrisă această cetate spirituală prin aceleași cifre simbolice. Toate au legătură cu întreg poporul lui Dumnezeu, cu Israelul spiritual.

Cifra 12 are aceeași simbolistică în toată cartea, la fel cum cifra șapte are aceeași simbolistică în toată cartea. Nu interpretăm aceste cifre simbolice după cum ne convine nouă sau după cum

ne imaginăm noi. Totul are o logică și o consecvență, pentru că Dumnezeu este logic și consecvent chiar și atunci când vorbește printr-un limbaj figurativ.

În concluzie, putem fi siguri 100% că acest pasaj nu trebuie interpretat literal, ci simbolic. Suntem obligați să îl interpretăm așa. Orice interpretare literală a acestui pasaj nu are sens, nu are logică și este inconsecventă cu limbajul folosit în tot restul cărții.

Pasajul ne descrie printr-un limbaj simbolic întreg poporul lui Dumnezeu, armata lui Dumnezeu care pleacă la luptă.

Am răspuns deja și la a doua întrebare: cine sunt cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei?

Cei 144.000 reprezintă Israelul spiritual, tot poporul lui Dumnezeu, care în acest capitol este privit din două perspective diferite. De aceea am citit și versetele 9 și 10, unde avem descrisă acea gloată mare, atenție, în ceruri, care Îl laudă pe Dumnezeu pentru mântuirea ei. Ei vor fi analizați în detaliu în secțiunea următoare, dar acum vreau să înțelegeți că sunt același grup de oameni priviți din două perspective diferite.

Cei 144.000 sunt gloata cea mare.

Cum ajungem la concluzia aceasta? Este aceasta doar o concluzie aleasă după bunul plac? Nu.

Trebuie observate versetele 4 și 9. În versetul 4, Ioan aude numărul celor pecetluiți, limbaj simbolic, bineînțeles. Dar în versetul 9, Ioan vede o gloată mare. Observați cuvintele folosite: aude un număr și vede o gloată mare. (Apocalipsa 7:4, 9)

Acesta nu este singurul loc în care întâlnim acest limbaj, în care Ioan aude ceva și vede altceva, dar, de fapt, sunt același lucru privit din unghiuri diferite.

De exemplu, în capitolul 5, Ioan aude despre Leul din Iuda, dar când se întoarce vede un Miel. Aude despre un leu, vede un miel. Două animale cu totul diferite, dar care vorbesc de același lucru. Ne descriu aceeași persoană, ni-L descriu pe Hristos din două unghiuri diferite. (Apocalipsa 5:5–6)

În capitolul 21, Ioan aude despre Mireasă, despre nevasta Mielului, și vede Noul Ierusalim, cetatea spirituală a tuturor celor răscumpărați de pe pământ, toți cei scriși în cartea vieții Mielului. Ce a auzit și ce a văzut sunt același lucru privit din unghiuri diferite. (Apocalipsa 21:9–10)

Exact aceasta se întâmplă și în capitolul 7. Aude numărul celor pecetluiți, 144.000, și imediat după aceea vede o gloată mare pe care nu o poate număra nimeni. Este vorba de aceiași oameni priviți din unghiuri diferite, de Israelul spiritual, sămânța lui Avraam, adevărata sămânță a lui Avraam, toți copiii făgăduinței, toți cei mântuiți de pe pământ.

În Apocalipsa capitolul 14, unde apar din nou cei o sută patruzeci și patru de mii, observăm același lucru. În versetul 1, Ioan îi vede pe cei o sută patruzeci și patru de mii pe Muntele Sionului, limbaj simbolic, bineînțeles. Muntele Sionului reprezintă Împărăția lui Dumnezeu, locul de unde împărățește Dumnezeu. Iar în versetul 2 aude din cer un glas ca vuietul unor ape mari, ca vuietul unui tunet puternic. Această imagine face referire, bineînțeles, la aceeași gloată mare din Apocalipsa capitolul 7, care aici cântă o cântare nouă în ceruri. (Apocalipsa 7:9–10)

Nimeni nu putea să învețe cântarea aceasta, cântată de gloata cea mare din cer, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Este atât de evidentă legătura dintre acești 144.000 de răscumpărați de pe pământ și gloata cea mare de răscumpărați care sunt în ceruri. Doar ei cântă această cântare a celor răscumpărați.

Sunt același grup de oameni privit din unghiuri diferite. Cei 144.000 reprezintă poporul lui Dumnezeu pe pământ, care pleacă la luptă pe pământ, iar gloata cea mare reprezintă poporul lui Dumnezeu în ceruri, în veșnicie.

Dumnezeu îi cunoaște din veșnicie pe toți cei ce sunt ai Lui, pe toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. (Apocalipsa 13:8)

Oare nu aceasta citim și în Romani capitolul 8?

> *Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit.*
>
> ROMANI 8:29–30

Observați: pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit.

Dumnezeu nu este limitat de timp și spațiu. Pentru El, răscumpărarea poporului Său a fost realizată din veșnicie. Din momentul în care a hotărât să ne mântuiască, să ne ofere har, toți cei pe care i-a chemat după planul Său, absolut toți, vor ajunge la proslăvire. Nu se va pierde niciunul.

Pentru El, toți sunt ca și proslăviți. El vede lucrurile din veșnicie. I-a și proslăvit pe cei pe care i-a ales.

Dar, în același timp, pe pământ, acum, în veacul acesta, în timp și spațiu, poporul Lui are de luptat. Este într-un război. De aceea avem descris aici poporul Lui din două unghiuri diferite: pe de o parte, ca o armată care pleacă la luptă; iar pe de altă parte, ca o gloată mare, glorioasă, în ceruri, care a învins lumea prin Hristos.

Victoria și mântuirea noastră sunt asigurate în El. Și aceasta ar trebui să ne dea încredere să luptăm până la capăt. Noi știm deja finalul. Știm deja finalul. Mă văd deja în acea gloată mare, în glorie, pentru că știu deja finalul. Știu cine este Cel care m-a mântuit. Mi-am spălat hainele în sângele Mielului și știu că Dumnezeu m-a ales și mi-a făcut parte de această chemare.

Cum știu aceasta? Pentru că mă încred în Hristos. Pentru că Îl urmez pe Hristos.

Încă un argument pentru care cei o sută patruzeci și patru de mii reprezintă tot poporul lui Dumnezeu este ceea ce am spus mai devreme: unde dispar după capitolul 14? Nu mai sunt menționați deloc cei o sută patruzeci și patru de mii, deși par atât de importanți. Interpretarea propusă este că nu dispar nicăieri. Apar peste tot în cartea Apocalipsa.

În capitolul 15, sub denumirea de biruitorii fiarei, în ceruri, cântând cântarea lui Moise și cântarea Mielului, adică cântarea tuturor celor răscumpărați de pe pământ. (Apocalipsa 15:2–4)

Apoi apar și în capitolul 19, acea gloată multă din ceruri, care Îl laudă pe Dumnezeu că a început să împărățească; oștile din cer care biruiesc lumea prin Hristos, prin Cuvântul lui Dumnezeu. (Apocalipsa 19:1, 6, 14)

Aici sunt numiți slujitorii lui Dumnezeu. Oare numai cei o sută patruzeci și patru de mii sunt slujitorii lui Dumnezeu? Toți cei răscumpărați de pe pământ sunt slujitorii lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a unit, evrei și neamuri, într-un singur trup. Nu există mai multe categorii de mântuiți. Sunt doar două categorii de oameni în cartea Apocalipsa: cei mântuiți și cei nemântuiți, locuitorii cerului și locuitorii pământului. (Efeseni 2:14–18)

Cei 144.000 îi reprezintă pe locuitorii cerului care se luptă pe pământ, care sunt în lumea aceasta, dar nu sunt din lumea aceasta. Ei Îl urmează pe Miel, nu pe Balaur sau pe fiarele lui. (Ioan 17:14–16)

Sunt aceeași categorie de oameni privită din unghiuri diferite și descrisă prin ilustrații și simboluri diferite. Sunt Israelul spiritual, toți cei răscumpărați de pe pământ, toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

• • •

APOCALIPSA 7:3

PECETEA LUI DUMNEZEU PE FRUNTEA SLUJITORILOR LUI

Să răspundem acum și la ultima întrebare: ce este această pecete a lui Dumnezeu și ce înseamnă această pecetluire?

Desigur că limbajul este unul simbolic. Această pecete nu este nimic vizibil, nu este nimic fizic. Dumnezeu nu ne ștampilează pe frunte în mod literal cu ceară, așa cum se făcea în vechime, și nu scrie nimic pe frunțile noastre. Limbajul este unul simbolic și are o semnificație spirituală, la fel ca tot pasajul pe care l-am citit.

Această pecetluire este un simbol al apartenenței la poporul răscumpărat de Dumnezeu și al protecției. Această pecete arată că ești al lui Dumnezeu și că ești protejat de mânia Lui.

De exemplu, în Ezechiel capitolul 9, vedem că Dumnezeu, înainte să judece Ierusalimul, Își pecetluiește poporul. Trimite un înger să le facă un semn pe frunte celor ce suspinau și gemeau din pricina urâciunilor pe care le făceau evreii. Acolo, evident, nu este vorba de un semn real, ci de unul simbolic, spiritual. (Ezechiel 9:4–6)

Aceeași idee este și aici. Înainte să judece lumea, Dumnezeu Își pecetluiește poporul, le face un semn pe frunte, ca îngerii care aduc judecăți să știe că sunt ai Domnului și să nu se atingă de ei. Acesta este mesajul transmis.

Ce am citit în versetul 3?

Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!

APOCALIPSA 7:3

Pe fruntea tuturor slujitorilor lui Dumnezeu. Nu este vorba de o categorie specială de oameni. Este vorba de toți cei răscumpărați.

Cei pecetluiți sunt protejați de mânia lui Dumnezeu care se revarsă asupra pământului și asupra locuitorilor pământului, adică asupra celor nemântuiți. Această mânie se manifestă acum, în veacul acesta, și este într-o continuă creștere până când va ajunge la un punct culminant și se va manifesta deplin în iazul de foc.

Același lucru vom vedea și în capitolul 9 cu privire la scopul acestei pecetluiri: „Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 9:4)

Adică pe oamenii care nu Îi aparțin lui Dumnezeu. Singurii oameni afectați de mânia lui Dumnezeu sunt cei care nu fac parte din poporul Lui. Aceasta este ideea.

Repet: este vorba de mânia Lui manifestată acum peste locuitorii pământului, peste cei nemântuiți.

Apostolul Ioan spune: „Cine-L are pe Fiul are viața; cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5:12)

Citim: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36)

Ce înseamnă aceasta? Mânia lui Dumnezeu este deja peste el, rămâne peste el și se va manifesta deplin la final, când Dumnezeu va trimite pedeapsa veșnică.

Ne putem gândi și la ce spune Pavel, că am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării. Adică am fost sigilați, mântuirea noastră este asigurată, am fost scăpați de mânia lui Dumnezeu. Este adevărat, Duhul Sfânt este arvuna noastră, plata noastră în avans, garanția mântuirii noastre, dar nu cred că aceasta este ideea aici. (Efeseni 1:13–14; 4:30)

Limbajul este unul simbolic. Nu trebuie să ne gândim că pecetea de aici este Duhul Sfânt. Trebuie să înțelegem mesajul transmis. Nu trebuie să dăm o semnificație fiecărui cuvânt: pecetea înseamnă aceasta, aceea înseamnă cealaltă. Trebuie să înțelegem mesajul transmis.

În capitolul 14 ni se dau mai multe indicii despre ce înseamnă această pecetluire. Ni se spune că cei o sută patruzeci și patru de mii au scris pe frunte, adică sunt pecetluiți pe frunte. Aceste nume le-a scris îngerul din Apocalipsa 7 pe frunte. Aceasta este pecetea lui Dumnezeu: au scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. Aceasta este pecetea lui Dumnezeu. (Apocalipsa 14:1)

Mesajul este că Îi aparțin lui Hristos și Tatălui și reflectă caracterul Lor. Aceasta este o rugăciune pe care o rostesc adesea dimineața: „Doamne, ajută-mă să mă comport în chip vrednic de un om care are scris pe frunte Numele Tău și Numele Mielului."

Bineînțeles, mă rog rugăciunea aceasta pentru că înțeleg ce înseamnă lucrul acesta. Nu o rostesc ca pe o simplă poezie. Dacă nu înțelegem ce înseamnă această pecete, vorbim în vânt.

Prin rugăciunea aceasta mă rog lui Dumnezeu să mă ajute să reflect caracterul Său și al lui Hristos, să trăiesc în chip vrednic de un om care Îi aparține Lui și lui Hristos, să arăt prin purtarea mea cui aparțin, numele cui este scris pe fruntea mea.

Să nu uităm că în textul originar nu sunt diviziuni între capitole. Apocalipsa 14:1 vine exact după Apocalipsa 13, după ce ni se spune despre semnul fiarei, pecetea fiarei pe care o iau locuitorii pământului. (Apocalipsa 13:16–18)

La fel cum pecetea lui Dumnezeu este una simbolică și spirituală, tot la fel este și pecetea fiarei. Nu este vorba de cipuri și coduri de bare. Aceasta este o diversiune de la adevăratul mesaj transmis de Dumnezeu aici. Nu despre aceasta este vorba. Oricâte cipuri sau coduri de bare mi-ar fi aplicate, pe fruntea mea este scris Numele Mielului și Numele Tatălui Său. Nimeni nu poate șterge numele acesta de pe fruntea mea.

Este un limbaj simbolic. Este vorba de apartenență. Cui aparții? Cui slujești? Caracterul cui îl reflectezi? Numele cui este scris pe fruntea ta: numele fiarei sau Numele Mielului și al Tatălui Său?

Aceasta se va vedea în trăirea ta.

Dacă ești un locuitor al pământului, al cărui nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, cum scrie în Apocalipsa 13:8, ai scris pe frunte numele fiarei, te închini fiarei și reflectezi caracterul fiarei. De ce? Pentru că nu ai numele scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului. Acesta este mesajul transmis acolo.

Dacă ești un locuitor al cerului, care are numele scris în cartea vieții Mielului, nu ai cum să iei semnul fiarei. Tu ai scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său și reflectezi caracterul lui Dumnezeu.

Cartea Apocalipsa privește lucrurile din perspectiva veșniciei și împarte omenirea în două categorii. Nu există cale de mijloc. Fie ești al fiarei, fie ești al Mielului. Cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului vor urma lumea și sistemul ei antihrist. Cei scriși în cartea vieții Mielului Îl vor urma pe Miel și pe Tatăl Său.

Cum știi dacă ești scris în cartea vieții Mielului? Răspunsul este simplu: crede Evanghelia. Încrede-te doar în Hristos și în jertfa Lui pentru mântuirea ta. Dacă crezi Evanghelia, este pentru că ai fost scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Noi trăim în timp și spațiu acum, când planul lui Dumnezeu se află în desfășurare. Nu știm cine este scris sau nu în cartea vieții. Toată lumea este chemată să creadă în Hristos și să-L urmeze. Nimeni nu are dreptul să-i spună cuiva: „Tu nu ești scris în carte." Nimeni nu are dreptul acesta. Doar Dumnezeu știe aceasta. Toți sunt chemați să creadă în Hristos și oricine crede în Hristos va fi mântuit. (Ioan 3:16)

Renunță la mândria și orgoliul tău lipsit de înțelepciune. Te vor duce în iad. Nu te încrede în faptele tale. Urăște orice gând din mintea ta care spune că poți contribui cu ceva la mântuirea ta. Trebuie să te încrezi doar în faptele Mielului, în faptele lui Hristos. El este singura cale prin care poți fi mântuit. (Efeseni 2:8–9)

În momentul în care ai crezut cu adevărat că Hristos a murit ca o jertfă ispășitoare pentru păcatele tale, neprihănirea Lui — perfecțiunea Lui, viața Lui trăită în ascultare perfectă de Tatăl — îți este imputată ție. Aceasta înseamnă să fii scris în cartea vieții Mielului. (2 Corinteni 5:21)

Doar prin această neprihănire pe care ți-o dă Dumnezeu prin credință poți fi mântuit. Prin această neprihănire care nu este a ta, Dumnezeu te îndreptățește în baza faptelor Mielului, în baza vieții Mielului, nu în baza faptelor tale. (Filipeni 3:9)

Încrede-te doar în Hristos pentru mântuirea ta și astfel vei ști că ai numele scris în cartea vieții Mielului. Iar dacă crezi cu adevărat că El te-a răscumpărat prin sângele Lui, Îl vei urma. Este logic: nu vei mai trăi în păcat, vei trăi în ascultare de El.

Credința mântuitoare duce la ascultare. El va fi Domnul, Stăpânul tău. Nu va fi doar Mântuitorul tău. Dacă Isus nu este Domnul tău, nu este nici Mântuitorul tău. Mântuirea și domnia Lui sunt inseparabile. (Romani 10:9)

Dacă Isus este Domnul și Mântuitorul tău, ești unul dintre cei pecetluiți pe frunte cu pecetea lui Dumnezeu. Faci parte din copiii promisiunii, din sămânța lui Avraam, din Israelul spiritual, și vei trăi în chip vrednic de un om care are scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. (Galateni 3:29)

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

28

APOCALIPSA 7:9–17

O MARE MULȚIME DIN TOATE NEAMURILE CARE VINE DIN NECAZUL CEL MARE

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 7:9–17

După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, cu oameni din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stăteau în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini;

și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!

Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie și I s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: „Amin! Ale Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor! Amin!

Și unul dintre bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?" „Doamne", i-am răspuns eu, „tu știi.

Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui.

Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță, căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.

APOCALIPSA 7:9–17

• • •

APOCALIPSA 7:9

MAREA GLOATĂ PE CARE NU O PUTEA NUMĂRA NIMENI

Încep cu o mărturisire personală. Acesta este unul dintre pasajele mele preferate din toată cartea Apocalipsa și sunt conștient că cuvintele mele sunt prea sărăcăcioase. Nu am cuvintele potrivite să descriu gloria acestui pasaj. Dar, atât cât mi-a fost dat, voi încerca să descriu această imagine și mesajul pe care ni-l transmite Dumnezeu și sper ca, la final, să înțelegem mai bine acest pasaj, să fim îmbărbătați, să fim încurajați și să-L lăudăm pe Dumnezeul nostru pentru harul de care ne-a făcut parte. Să înțelegem mai bine cât de măreț este harul de care ne-a făcut parte.

În Geneza capitolul 12 citim cum Dumnezeu îi spune lui Avraam să iasă din țara lui și îi promite că îl va face un neam mare și o binecuvântare pentru toate familiile pământului. (Geneza 12:1–3)

Timpul trece și Avraam începe să-și pună întrebări. În capitolul 15 ni se relatează cum Avraam Îi spune lui Dumnezeu că încă nu i-a dat un urmaș și moștenitorul lui va fi robul din casa lui. Iar Dumnezeu îi răspunde: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri!” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” (Geneza 15:4–5)

Deci Dumnezeu îi promite lui Avraam urmași atât de numeroși ca stelele cerului, așa încât nu se vor putea număra.

Apoi Dumnezeu i-l dă pe Isaac și, în capitolul 22, vedem că îl pune la încercare și îi spune lui Avraam să-l omoare pe singurul lui fiu. Aceasta este o aluzie la ceea ce va face Dumnezeu peste mii de ani, când Îl va aduce pe singurul Lui Fiu, pe Isus, ca jertfă.

După ce Avraam trece cu bine această încercare, Dumnezeu întărește prin jurământ ce i-a promis mai înainte. În Geneza 22 citim: „«Pe Mine Însumi jur», zice Domnul, «pentru că ai făcut lucrul acesta și nu l-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!»” (Geneza 22:16–18)

Dumnezeu Se jură pe El Însuși. Avraam nu l-a cruțat pe singurul său fiu, la fel cum avea să facă și Dumnezeu în viitor.

Și apoi, bineînțeles, Dumnezeu Și-a împlinit promisiunea. I-a înmulțit pe evrei, pe descendenții fizici ai lui Avraam, în Egipt, ca stelele cerului. În cartea Deuteronom ni se spune că această făgăduință a fost împlinită.

Domnul, Dumnezeul vostru, v-a înmulțit, și azi sunteți foarte mulți la număr, ca stelele cerului.

DEUTERONOMUL 1:10

Aceeași expresie.

Părinții tăi s-au coborât în Egipt în număr de șaptezeci de inși; acum Domnul, Dumnezeul tău, a făcut din tine o mulțime ca stelele cerului.

DEUTERONOMUL 10:22

Deci Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința față de Avraam. A făcut din urmașii lui fizici un mare popor, ca stelele cerului.

Dar în Noul Testament ni se descoperă că această promisiune nu avea doar un caracter fizic, etnic. Arăta, de fapt, spre ceva mult mai mare, mult mai glorios. Apostolul Pavel explică foarte clar în Romani capitolul 4 sau în Galateni capitolul 3 că această sămânță de urmași promisă lui Avraam îi cuprinde pe toți credincioșii, și dintre evrei, și dintre neamuri. Aceste versete au fost analizate într-o secțiune anterioară. Reținem aici concluzia lui Pavel din Galateni 3: „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință." (Galateni 3:29)

Deci oricine este al lui Hristos, oricine crede în Hristos, indiferent de etnie, face parte din această sămânță, atenție, spirituală a lui Avraam, căruia Dumnezeu i-a promis că va moșteni lumea, cum spune tot Pavel în Romani 4. Deci toți creștinii sunt urmașii lui Avraam. Sunt împlinirea făgăduinței pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Avraam acum aproximativ patru mii de ani. (Romani 4:13, 16)

Deci împlinirea deplină a acestei promisiuni avea, de fapt, legătură cu urmașii spirituali ai lui Avraam, adică cu toți credincioșii.

Și, de fapt, chiar în mijlocul Israelului etnic a existat mereu un Israel spiritual, o rămășiță credincioasă lui Dumnezeu. De aceea Domnul Isus le spune iudeilor, în Ioan capitolul 8, că da, ei sunt descendenții fizici ai lui Avraam, dar nu sunt copiii lui. Și Pavel zice din nou, în Romani 9, că nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel. (Ioan 8:37–44; Romani 9:6)

Nu sunt urmașii spirituali ai lui Avraam, nu sunt moștenitori împreună cu el, ci Domnul Isus le spune chiar că sunt copii ai diavolului. Sunt copiii diavolului, nu sunt copiii lui Avraam, pentru că nu aveau credința lui Avraam. Doar unii dintre evrei erau cu adevărat credincioși. Și această rămășiță credincioasă de evrei a fost ca un embrion al Bisericii care avea să fie răspândită în toată lumea odată cu venirea lui Mesia.

El avea să ducă mântuirea la toate neamurile prin apostolii Lui, nu doar evreilor, ci tuturor neamurilor. Și aceasta nu au putut pricepe evreii din trecut. Ei credeau că doar descendenții fizici ai lui Avraam vor avea parte de această promisiune făcută lui Avraam.

Și, pe de o parte, este de înțeles de ce nu vedeau lucrurile acestea. Lucrurile acestea erau ascunse de ei atunci; nu le puteau pricepe. A trebuit să vină Domnul Isus să le descopere lucrurile acestea, să le deschidă ochii, să înțeleagă Scripturile.

Observați ce le spune Domnul Isus evreilor în Evanghelia după Ioan, capitolul 10, versetul 16: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor."

Aceste oi nu sunt dintre evrei, ci dintre neamuri. Domnul Isus le aduce prin apostolii și ucenicii Lui, dar El este Păstorul.

Va fi o turmă și un Păstor. Atenție la ce spune Domnul Isus aici. Nu vor fi două turme. Dumnezeu nu are două planuri. Nu vor fi două popoare. Evreii și neamurile vor forma un singur popor și vor avea un singur Păstor peste ei.

Aceasta ne spune Pavel în Efeseni: că era taina ținută ascunsă din veșnicie de Dumnezeu. De aceea ei nu puteau pricepe. Descoperită acum în Hristos, la împlinirea vremurilor, și anume — aceasta este taina — că neamurile sunt împreună-moștenitoare cu evreii. Asta ne explică Pavel în primele trei capitole din Efeseni. (Efeseni 3:4–6)

Deci evreii credincioși și neamurile credincioase formează un singur popor. Israelul etnic era doar o prefigurare, o imagine a Israelului spiritual, din care fac parte și evrei, și neamuri. Cu toții fac parte din sămânța spirituală a lui Avraam. Cu toții sunt copii ai făgăduinței ca și Isaac, cum spune tot Pavel în Galateni. Toți credincioșii născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu, Ioan capitolul 1. (Galateni 4:28; Ioan 1:12–13)

Toți cei născuți din Dumnezeu, care L-au primit pe Hristos, care au crezut în Hristos, formează un singur popor, un singur Israel, un Israel spiritual, acest popor făgăduit de Dumnezeu lui Avraam, această sămânță spirituală de urmași.

Aceasta este ceea ce avem descris în Apocalipsa capitolul 7 prin această gloată mare de oameni din toate neamurile, pe care nu o poate număra nimeni. De ce? Pentru că sunt atât de mulți ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. (Geneza 15:5; 22:17)

Aceasta este împlinirea deplină a acestei făgăduințe făcute lui Avraam, că va avea urmași ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Este o imagine a întregului popor al lui Dumnezeu privit din veșnicie, în special a poporului răscumpărat de la venirea lui Mesia încoace, când mântuirea s-a dus la toate neamurile. Am zis: cei credincioși din trecut erau ca un embrion al acestei Biserici care avea să se răspândească în toată lumea, din toate neamurile.

Trebuie să ne amintim ceea ce am spus în secțiunea anterioară. În acest capitol avem o viziune cu toți cei răscumpărați priviți din două unghiuri diferite. Cei 144.000 pecetluiți reprezintă Israelul spiritual care pleacă la luptă pe pământ în tot veacul acesta. Are de dus lupte spirituale. De aceea sunt aliniați pentru luptă.

Iar această gloată mare reprezintă același popor, Israelul spiritual, victorios, biruitor. Sunt toți cei chemați după planul lui Dumnezeu, despre care vorbește Pavel în Romani capitolul 8: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit.” (Romani 8:30)

Pentru Dumnezeu, tot poporul răscumpărat de El este deja în glorie, este deja proslăvit. El vede lucrurile din veșnicie. Niciunul dintre aleșii Lui nu se va pierde.

Gloata aceasta mare îi cuprinde pe toți cei care sunt vase ale îndurării pregătite mai dinainte pentru slavă, despre care vorbește tot Pavel în Romani capitolul 9, chemate într-un mod mântuitor, o chemare mântuitoare, nu numai dintre iudei, ci și dintre neamuri. (Romani 9:23–24)

Sunt tot Israelul spiritual, tot poporul răscumpărat de Dumnezeu, care aici ne este prezentat ca fiind îmbrăcat în haine albe. Și ni se va spune mai jos că aceste haine au fost albite în sângele Mielului. Așa e mântuit orice om de pe pământ. Nu doar unii din trecut sau din viitor. Tot poporul Domnului este mântuit prin sângele Mielului. Atât.

Ei au ramuri de finic în mâini pentru că sunt biruitori, sunt victorioși, sărbătoresc victoria. Ei sunt biruitorii despre care vorbește Domnul Isus mereu la finalul mesajelor Lui către cele șapte biserici din capitolele 2 și 3: „Celui ce va birui îi voi da..."

Ei sunt biruitorii. Ei sunt biruitorii fiarei din capitolul 15. Ei sunt gloata multă din capitolul 19. Ei sunt armata Domnului Isus, care biruiește fiarele lui Satana prin Cuvântul lui Dumnezeu. Ei sunt cei care împărățesc împreună cu Hristos din capitolul 20. Sunt aceiași oameni în toată cartea. Sunt aceeași gloată mare de răscumpărați din toate neamurile.

• • •

APOCALIPSA 7:10–12
„MÂNTUIREA ESTE A DUMNEZEULUI NOSTRU ȘI A MIELULUI"

Și toți strigă cu glas tare și zic: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului." (Apocalipsa 7:10)

Observați, nimeni nu va spune: „O, slavă mie că eu am ales, eu m-am decis. Eu m-am botezat. Slavă liberului arbitru. Slavă voinței mele. Am fost mai deștept decât vecinul meu. Am făcut alegerile corecte în viață."

Nimeni nu va spune așa ceva. Toată gloria pentru mântuirea noastră este a lui Dumnezeu și a Mielului. Mântuirea Îi aparține în întregime. El ne alege, El ne cheamă, El ne aduce la viață, El ne înclină voința spre El, ne atrage la El, El ne deschide ochii să înțelegem Evanghelia. El ne dă credință și pocăință. El ne socotește neprihăniți și El ne proslăvește. Nimeni nu are absolut niciun merit pentru mântuirea lui.

Aceasta înseamnă să fii mântuit prin har. Noi eram morți în păcatele noastre, scrie în Efeseni 2. Eram din fire copii ai mâniei, ca și restul oamenilor. Meritam mânia lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu era peste noi. Eram înrobiți de firea noastră pământească și de poftele ei. (Efeseni 2:1–3)

Dar Dumnezeu. Nu noi. Nu voința mea. Nu „eu m-am decis", nu „eu am hotărât". Dar Dumnezeu, spune Pavel, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos. Adică atunci când a înviat Hristos, am înviat și noi. El este Adamul nostru. Noi eram morți în greșelile noastre și Dumnezeu lucra singur la mântuirea noastră doar pentru că El este bogat în îndurare, pentru că El a ales să ne facă parte de harul Lui, de îndurarea Lui.

Pavel continuă: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele." (Efeseni 2:8–10)

Aceasta înseamnă să fii mântuit prin har.

Și nici chiar faptele bune pe care le facem după ce am venit la Hristos, după ce am fost izbăviți de sclavia firii noastre pământești, de sclavia păcatului, faptele bune făcute în Hristos, singurele fapte care contează, nici chiar pentru faptele acestea nu avem niciun merit.

Cu toate acestea, Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne va răsplăti pentru faptele pe care le facem după ce am venit la Hristos. Toate au fost rânduite de El mai dinainte și El ne împuternicește să facem aceste fapte.

> *Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.*
>
> FILIPENI 2:13

El lucrează în credincioși atât voința, cât și înfăptuirea.

El lucrează lucrurile acestea în voi. El lucrează voința voastră și El vă dă putere să faceți aceste fapte bune. Nimeni nu se poate lăuda nici chiar cu faptele pe care le face după ce a venit la Hristos. Nu suntem roboți. Noi le facem, dar le facem prin puterea Lui.

Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului. Tot meritul și toată gloria pentru mântuirea noastră e a lui Dumnezeu și a Mielului.

Dumnezeu a decis să-i facă o promisiune lui Avraam și să-i dea o sămânță de urmași. Dumnezeu a decis ca noi să fim copii ai făgăduinței. Dumnezeu a decis să ne aducă la viață. Nu suntem născuți nici din sânge, nici din voia firii noastre, nici din voia

vreunui alt om, ci din Dumnezeu. Dumnezeu a ales să Se îndure de noi. Dacă Dumnezeu nu ar fi ales să Se îndure de noi, n-am fi avut nicio șansă să fim mântuiți.

Când ucenicii Îl întreabă: „Cine poate atunci să fie mântuit?", Domnul Isus le răspunde: „La oameni, lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință." (Matei 19:25–26)

Pentru oameni, mântuirea este cu neputință.

Așa trebuie privită mântuirea. Toată gloria și tot meritul pentru mântuirea noastră Îi aparțin doar lui Dumnezeu.

Mai departe vedem, de la versetul 11, ca răspuns la acest strigăt al tuturor celor răscumpărați, cum toți îngerii din ceruri se închină lui Dumnezeu și zic: „Amin! Ale Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor! Amin!" (Apocalipsa 7:12)

Dacă le veți număra, veți vedea că sunt șapte: lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria. Adică a lui Dumnezeu este gloria deplină, gloria desăvârșită pentru mântuirea noastră.

Ceea ce avem aici este o scenă similară cu cea din capitolul 5. Acolo, cei douăzeci și patru de bătrâni, care reprezintă întreg Israelul spiritual, tot poporul lui Dumnezeu, Îl laudă pe Domnul Isus printr-o cântare nouă: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam! Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ." (Apocalipsa 5:9–10)

Este vorba despre aceeași gloată mare de răscumpărați din capitolul 7. Toți cei răscumpărați prin sângele Mielului. Și apoi toți îngerii răspund la această cântare lăudându-L pe Miel.

Este o imagine similară. Doar că acolo marea de sticlă dinaintea tronului este goală. Aici o avem plină de oameni și este importantă și poziția acestei gloate. Cei răscumpărați se află mai aproape de tronul lui Dumnezeu decât îngerii. Putem înțelege din această poziționare că cei răscumpărați au o autoritate mai mare decât îngerii. Cu cât stai mai aproape de tronul lui Dumnezeu, cu atât ai mai multă autoritate și slavă.

Și mi se pare foarte interesant cum se citează în Evrei, capitolul 2, Psalmul 8: „Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui." (Evrei 2:6–8)

Și, desigur, psalmul acesta este aplicat în primul rând la Hristos. Vorbește de Hristos. Lui I-a pus Dumnezeu totul sub picioare. Dar este valabil pentru toți oamenii reprezentați de Hristos, oameni care acum, în veacul acesta, pentru puțină vreme sunt mai prejos decât îngerii, dar în veacul viitor, în veșnicie, vor fi mai sus decât ei. Vor avea o autoritate și o slavă mult mai mare.

În 1 Corinteni 6, Pavel spune că noi vom judeca pe îngeri. Aceeași idee. Vom avea o autoritate mai mare decât îngerii. Aceasta cred că este simbolistica și aici, cu această poziționare a celor răscumpărați înaintea scaunului de domnie, în timp ce

îngerii stau împrejur. Ei sunt duhuri slujitoare care slujesc celor ce vor moșteni mântuirea, scrie în Evrei 1. (1 Corinteni 6:3; Evrei 1:14)

Și ei privesc cu uimire la lucrarea Evangheliei, spune Petru, la felul în care Dumnezeu ia o creatură căzută, răzvrătită împotriva Lui, și o transformă, o face o făptură nouă, îi dă Duhul Lui, o adoptă în familia Lui și apoi îi dă cea mai înaltă poziție din univers sub Dumnezeu. Îi face, alături de Hristos, împreună-moștenitori ai tuturor lucrurilor. Ei vor împărăți pe pământ. Ei sunt creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Despre îngeri nu ni se spune așa ceva nicăieri. (1 Petru 1:12)

• • •

APOCALIPSA 7:13–14
„ACEȘTIA VIN DIN NECAZUL CEL MARE"

Mai departe, de la versetul 13, vedem că unul dintre cei douăzeci și patru de bătrâni ia cuvântul și întreabă: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?" (Apocalipsa 7:13)

Întrebarea, bineînțeles, este retorică. Intenția lui Dumnezeu aici este să ne ajute să înțelegem foarte clar cine sunt acești oameni din această viziune simbolică pe care i-o arată lui Ioan. Era evident că Ioan nu știa cine sunt. Întrebarea e retorică, menită să ne facă pe noi să înțelegem mai bine cine sunt acești oameni, să ne dea mai multe detalii despre ei.

Și aceasta vedem de la versetul 14. Bătrânul îi spune lui Ioan: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului." (Apocalipsa 7:14)

Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și Îi slujesc zi și noapte în Templul Lui.

Deci toți aceștia, toată această gloată mare, toți cei răscumpărați din această epocă a Bisericii în care ne aflăm noi acum, vin din necazul cel mare.

Și, cu tristețe spun, cei mai mulți interpretează acest necaz ca fiind necazul lui Iacov de la finalul vremurilor, cu toate că nu aceasta ni se spune aici. Dimpotrivă, ni se spune exact opusul. Cei care vin din necaz sunt din toate neamurile. Ei au avut parte de acest necaz. Nu evreii. Acesta nu este necazul lui Iacov.

Necazul lui Iacov a avut loc în anul 70, când Dumnezeu i-a pedepsit pe evrei, după cum le-a prorocit și Domnul Isus cât a fost pe pământ, că peste generația lor, generația de atunci care L-a văzut pe Domnul Isus, va veni judecata. Aceasta le-a spus Domnul Isus evreilor în Matei 23. Foarte clar. Și apoi în Matei 24 și în alte părți, în pilde. (Matei 23:35–36; 24:34)

Necazul lui Iacov a avut loc în anul 70, când Imperiul Roman le-a ars Ierusalimul și a omorât mulți evrei. Acesta a fost necazul lui Iacov. Imperiul Roman i-a înconjurat, i-a lăsat să moară de foame și apoi au intrat peste ei în cetate și au început să-i omoare. Nu va mai fi niciun necaz al lui Iacov la finalul vremurilor. Dumnezeu nu-i va pedepsi încă o dată pe evrei. I-a pedepsit o dată, în anul 70.

Necazul cel mare despre care citim aici nu are nicio legătură cu necazul lui Iacov. Ca să spunem asta, trebuie să fim total inconsecvenți cu restul cărții Apocalipsa. Nu peste tot unde vedem cuvântul „necaz" în Scriptură înseamnă același lucru. Nu așa se interpretează Scriptura. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este

să caut în aceeași carte, în cartea Apocalipsa, unde se mai face referire la acest necaz. Interpretăm cartea Apocalipsa cu cartea Apocalipsa. Nu încercăm s-o potrivim cu teoriile noastre.

Și nu voi relua. Am vorbit încă de la începutul cărții despre acest necaz din cartea Apocalipsa. Este vorba despre același necaz despre care vorbește apostolul Ioan în capitolul 1, la versetul 9: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz" — la singular e acolo: la necaz, un singur necaz. Este vorba despre același necaz despre care citim în Apocalipsa 7. Nu spune „la necazuri", ci „la necaz". Și continuă: „la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos."

Deci Ioan, fratele nostru, este părtaș cu toți creștinii la acest necaz, la fel cum e părtaș cu toți la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, și cu cei din primul secol, și cu noi astăzi.

Tot poporul lui Dumnezeu este părtaș la acest necaz mare. Se referă la necazurile care vin din partea lumii peste toți credincioșii în veacul acesta. Credincioșii, în veacul acesta, sunt persecutați de Satana, de fiarele lui și de locuitorii pământului, de cei nemântuiți. Acesta este necazul cel mare din cartea Apocalipsa, care are legătură strict cu credincioșii. Ceilalți nu sunt afectați. Doar credincioșii vin din necazul cel mare.

Aceste lucruri au fost analizate în detaliu în secțiunea despre Apocalipsa 1:9 și nu vor fi reluate aici.

Și am mai zis: dacă privim cartea din perspectiva corectă, așa cum vrea Dumnezeu să o privim, din veșnicie, prin ochii Lui, vom înțelege că oamenii sunt mereu împărțiți în două categorii și sunt priviți împreună: cei mântuiți și cei nemântuiți, locuitorii cerului despre care se vorbește aici și locuitorii pământului, cei

nemântuiți. Doar două categorii de oameni. Nu ni se vorbește doar de unii din ultimii șapte ani sau din primul secol. Omenirea este împărțită în două. Jertfa lui Hristos a împărțit omenirea în două.

Și aici îi avem prezentați pe toți cei răscumpărați de pe pământ, în mod special de la prima venire a Domnului Isus încoace, toți cei răscumpărați din toate neamurile, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.

Așa este mântuit orice om. Aceștia nu sunt o categorie specială de oameni. Orice om este mântuit doar prin credința în sângele lui Hristos, care îl spală de orice păcat. Și Hristos îl îmbracă cu haina albă a neprihănirii Lui prin credință. Neprihănirea lui Hristos îi este imputată credinciosului. Așa e mântuit orice om, spălându-și prin credință hainele în sângele Mielului. Așa îți albești hainele. Așa devii neprihănit înaintea lui Dumnezeu.

Doar așa pot sta înaintea Lui, înaintea scaunului de domnie. Și încă de la începutul cărții așa ne sunt prezentați toți cei răscumpărați.

În Apocalipsa 1:5–6 citim: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin!"

Prin „noi" sunt incluși toți credincioșii.

Observați din nou că nu este vorba de o categorie de oameni de la finalul vremurilor. Este vorba de toți cei răscumpărați prin sângele lui Isus. Mereu se vorbește de cei răscumpărați la grămadă.

Și exact după aceea, în versetul 9, Ioan va spune că e părtaș cu noi la necaz, adică cu toți cei răscumpărați, cu toată această împărăție de preoți ai lui Dumnezeu.

Și aceeași idee o vedem apoi și în Apocalipsa capitolul 7. Cei care și-au albit hainele în sângele Mielului sunt prezentați ca niște preoți care Îi slujesc lui Dumnezeu în Templul Lui. Aceeași idee din capitolul 1.

Aceasta citim în Apocalipsa 7:15: „Pentru aceasta" — pentru că și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului — „pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu."

Și ce fac?

> *Îi slujesc zi și noapte în Templul Lui.*
>
> APOCALIPSA 7:15

Deci sângele Mielului le-a dat dreptul să stea înaintea scaunului de domnie și să-I slujească lui Dumnezeu ca preoți în Templul Lui. Aceasta este ideea.

Și limbajul este simbolic, bineînțeles. Nu există un templu acum în cer și nu va fi o gloată mare pe care nu o poate număra nimeni înghesuită într-un templu ca să-I slujească lui Dumnezeu. Nu aceasta este ideea. Mesajul e că această gloată mare de oameni, toți cei răscumpărați de pe pământ, vor fi preoți ai lui Dumnezeu o veșnicie. Îi vor sluji zi și noapte. Vor fi veșnic preoți ai Lui.

Limbajul e simbolic, mesajul este cât se poate de real și adevărat. Noi trebuie să înțelegem mesajul transmis prin aceste simboluri. Nu să ne imaginăm acum un templu în cer în care intră gloata aceasta mare să-I slujească lui Dumnezeu. Nu aceasta este ideea. Limbajul e simbolic. Mesajul e cât se poate de real și adevărat.

• • •

APOCALIPSA 7:15–17

DUMNEZEU ÎȘI ÎNTINDE CORTUL PESTE POPORUL LUI

Textul continuă: „Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui.” (Apocalipsa 7:15)

Adică îi va adăposti, le va oferi protecție, va locui împreună cu ei. Nu doar cu cei din ultimii șapte ani de necaz, cu toți cei răscumpărați de pe pământ. Peste toți Își va întinde Dumnezeu cortul Lui.

Versetul 16: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7:16–17)

Un limbaj poetic, bineînțeles, preluat din cartea lui Isaia. Adică vor fi protejați, nu vor mai avea parte de necazuri cum au avut parte acum în veacul acesta. Necazul cel mare s-a încheiat. (Isaia 49:10)

Domnul Isus, Păstorul lor, al tuturor celor răscumpărați, le va da viața veșnică, așa cum le-a promis.

Și găsim un limbaj similar și în Psalmi. Psalmul 121, de exemplu, de la versetul 6: „De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac."

Este vorba despre protecție.

Acesta este mesajul transmis și aici, în Apocalipsa capitolul 7. Dumnezeu Își va proteja poporul.

Putem compara aceasta și cu Psalmul 23, unul dintre cei mai cunoscuți psalmi: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie." (Psalmul 23:1–4)

Aici vedem că Domnul Isus este Păstorul nostru.

Din nou, aceeași imagine a protecției descrisă printr-un limbaj poetic. Domnul este Păstorul nostru. Nu ne va mai bate soarele. Domnul Isus, Păstorul nostru, ne va duce la izvoarele apelor vieții. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Nu vom mai plânge.

Chiar dacă poporul Lui a trecut în veacul acesta prin necazul cel mare, la finalul acestui necaz se va încheia totul. Plânsul va înceta și va veni bucuria, bucuria veșnică. Dumnezeu Își va întinde cortul peste poporul Lui, va locui în sfârșit împreună cu ei și nu-i va mai atinge niciun rău.

Ideea de aici este preluată din nou în capitolul 21, la finalul cărții Apocalipsa, după judecata finală: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.»" (Apocalipsa 21:3–4)

Textul spune „cu oamenii", adică împreună cu întregul popor răscumpărat.

Adică a venit veacul viitor. Vremea de acum, veacul acesta în care suferim, s-a încheiat. Dumnezeu va locui în sfârșit cu poporul Lui.

Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!", cu toți oamenii care au fost răscumpărați. „El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

APOCALIPSA 21:3

Aceasta este împlinirea finală și deplină a planului de mântuire al lui Dumnezeu.

De la căderea în păcat, omul a fost separat de Dumnezeu. Apoi Dumnezeu S-a apropiat treptat de om. Inițial, Dumnezeu a locuit într-un cort fizic, în mijlocul Israelului etnic, apoi într-un templu de piatră. Acum locuiește cu oamenii prin Duhul Sfânt, în Biserică. Observați cum S-a apropiat treptat? Întâi într-un cort, apoi în templu, acum direct în noi, prin Duhul Sfânt, iar la final va locui împreună cu noi și vizibil, Îl vom vedea pe pământul cel nou.

Când vom avea trupuri glorificate, ne vom întoarce la Eden. Despre aceasta este vorba în cartea Apocalipsa. Vedem toată istoria umanității de la căderea în păcat până la noua creație pe care o va face Dumnezeu, când Dumnezeu va locui din nou împreună cu omul.

Acesta a fost planul Lui de la început: să ne aducă în acea comuniune perfectă cu El, să împlinească în noi scopul pentru care am fost creați, să-I dăm slavă și să ne bucurăm de El o veșnicie. Prin Hristos, Dumnezeu a unit din nou cerul și pământul. Cerul și pământul nu vor mai fi separate. Lumea fizică și lumea spirituală vor fi una, ca la început. Acesta a fost mereu planul Lui.

Trebuie să medităm la aceste lucruri și să nu le trecem prea repede cu vederea. Ce har măreț să faci parte din acest popor, din această gloată mare pe care nu o poate număra nimeni, de oameni răscumpărați din toate timpurile, din toate neamurile. Să ai hainele spălate în sângele Mielului. Să ai numele scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Dar nu numai atât. Apostolul Pavel spune la un moment dat că nouă, creștinilor, ne-a fost dat harul nu numai să credem, ci să și suferim pentru Domnul Isus. Deci credința este un har pe care ți-l face Dumnezeu, dar vine la pachet cu harul suferinței. Suferința pentru Numele Lui este un har.

Ți se dă harul nu doar să faci parte din sămânța spirituală a lui Avraam, ci să și treci prin acest necaz mare, să fii părtaș cu apostolul Ioan și cu toți creștinii de-a lungul timpului la acest necaz, la fel cum ești părtaș cu ei și la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos.

Aceasta este o mare încurajare. Dumnezeu putea să nu ne spună lucrurile acestea. Dumnezeu ne spune lucrurile acestea ca să ne încurajeze. Noi știm deja finalul. Știm că, după o scurtă vreme de necaz aici pe pământ, va urma gloria și bucuria veșnică alături de El.

Acesta este și scopul acestui pasaj: să fie o încurajare pentru toți creștinii care trec prin necazuri, care sunt persecutați sau chiar omorâți pentru credința lor în lumea aceasta. Să știe că nu sunt singuri, că fac parte dintr-un plan mult mai mare, că sunt părtași cu apostolul Ioan și cu toți creștinii la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos. Să rabde până la sfârșit, să privească la gloria care va veni după ce vor suferi puțină vreme.

Aceasta este o mare încurajare. În curând, Dumnezeu Își va întinde cortul peste ei și va șterge orice lacrimă din ochii lor. Iar Mielul, Păstorul lor, Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oile Lui, îi va duce la izvoarele apelor vieții. Le va da viața veșnică, după cum le-a promis: „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață!” (Ioan 5:24)

Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică!

IOAN 6:47

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

29

APOCALIPSA 8:6–13

MÂNIA LUI DUMNEZEU ASUPRA CREAȚIEI ÎNTINATĂ DE PĂCAT (TRÂMBIȚELE 1-4)

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 8:6–13

Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din ele.

Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță. Și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ, și a treia parte a pământului a fost ars și a treia parte din copaci au fost arși și toată iarba verde a fost arsă.

Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare, și a treia parte din mare s-a făcut sânge și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață au murit și a treia parte din corăbii au pierit.

Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema Pelin; și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.

Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și a fost lovită a treia parte din soare și a treia parte din lună și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea.

M-am uitat, și am auzit un vultur care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care au să mai sune!

APOCALIPSA 8:6–13

• • •

TRECERE
RECAPITULAREA MODULUI ÎN CARE TREBUIE PRIVITĂ CARTEA APOCALIPSA

Înainte de a continua, este necesară o recapitulare a modului în care trebuie privită cartea Apocalipsa.

La fiecare pasaj trebuie să avem în minte cartea Apocalipsa ca întreg, contextul larg al cărții și perspectiva din care trebuie privită. Altfel este foarte ușor să ne pierdem, nimic nu va avea sens, totul va fi un haos. De aceea mulți fug de cartea aceasta, pentru că totul pare haotic. Bineînțeles, imaginile acestea creează mult disconfort dacă nu suntem obișnuiți cu limbajul lui Dumnezeu.

Am spus că în cartea Apocalipsa ni se descoperă, printr-un limbaj simbolic, ce se întâmplă în spatele cortinei, în spatele acestei lumi materiale. De aceea cartea se numește Apocalipsa, adică descoperirea, dezvelirea, dezvăluirea. Se dă la o parte cortina și suntem chemați să privim peste toată istoria omenirii și a acestei creații, peste tot veacul acesta, prin ochii lui Dumnezeu, din veșnicie, din perspectiva Lui.

Genul literar în care este scrisă cartea este cel apocaliptic. Ce citim nu este înfățișarea reală a lucrurilor. Da, ni se descrie realitatea; nu este ceva fictiv. Ni se descrie ceva real, dar printr-un limbaj simbolic. Rolul nostru este să înțelegem mesajul transmis prin aceste simboluri, nu să ne gândim că, la un moment dat în viitor, va fi foc amestecat cu sânge care va cădea din cer și va arde fix o treime din pământ, să măsurăm de aici până aici: „o

treime din pământ va arde", sau să numărăm câți copaci vor arde ori cu ce intensitate vor străluci soarele și stelele. Nu aceasta este ideea.

Limbajul este unul simbolic, iar prin acest limbaj ni se transmite un mesaj al judecății. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem.

Am spus că pecețile, trâmbițele și potirele sunt trei perspective diferite din care este privit veacul acesta și sfârșitul veacului acestuia, dar, în același timp, toate trei formează un întreg, o singură poveste. Avansează spre un punct culminant. Toate trei ne descriu aceeași perioadă de timp, dar din unghiuri diferite și prin ilustrații diferite.

La finalul fiecărei serii de șapte se termină istoria omenirii, toată lumea este judecată. Aceasta am văzut la pecetea a șasea și la cea de-a șaptea: insulele s-au mutat din loc, cerul s-a făcut ca un sul, oamenii s-au ascuns în stânci și Dumnezeu a aruncat foc din cer. S-a terminat totul.

Acum trâmbițele ne descriu aceeași perioadă, care din nou se va încheia cu judecata finală la trâmbița a șaptea, dar privită dintr-un alt unghi. Iar scopul și rolul acestor trâmbițe este să fie judecăți de avertizare. Acesta este rolul trâmbițelor. O trâmbiță anunță ceva. Urmează ceva. Se anunță ceva: lumea aceasta urmează să fie distrusă.

Aceasta este imaginea. Pe vremea lui Iosua, înainte ca cetatea Ierihonului, care prefigurează lumea, să cadă, să fie prăbușită, preoții au înconjurat cetatea șapte zile la rând, iar în a șaptea zi au înconjurat de șapte ori cetatea și au sunat din trâmbițe. Apoi Ierihonul a căzut. (Iosua 6:3–20)

În cartea Apocalipsa, în schimb, nu va cădea Ierihonul, o cetate fizică. Vor cădea cetățile neamurilor și Babilonul, cetatea cea mare. Este vorba de cetăți spirituale, nu fizice. Tot ce s-a întâmplat din punct de vedere fizic în Vechiul Testament arăta spre o realitate spirituală care ne este descoperită în Noul Testament, în mod special în cartea Apocalipsa. Ce s-a întâmplat în cetatea aceea mică, numită Ierihon, se va întâmpla cu lumea întreagă. Aceasta este ideea. Acesta este mesajul. Și dacă ne cunoaștem Vechiul Testament, nu avem cum să ratăm acest mesaj. (Apocalipsa 16:19)

Dar de ce nu judecă Dumnezeu, o dată pentru totdeauna, lumea aceasta? De ce trimite mai întâi niște judecăți de avertizare? De ce sună din trâmbiță mai întâi? Pentru că aceste judecăți, deși sunt manifestarea directă a mâniei lui Dumnezeu asupra creației și asupra locuitorilor pământului, adică asupra celor nemântuiți, sunt de fapt un act de îndurare din partea Lui. Scopul este ca oamenii să se pocăiască, să se trezească. Li se mai dă timp.

Oamenii sunt avertizați în veacul acesta prin tot felul de judecăți ca să-și întoarcă privirile spre Dumnezeu și să se pocăiască de idolatria lor, de dumnezeii lor falși și de păcatele lor. Dar oamenii tot nu se pocăiesc. Aceasta vom vedea la finalul capitolului 9. Cartea se explică singură. Acesta este scopul acestor judecăți: ca oamenii să se pocăiască.

> *Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.*
>
> APOCALIPSA 9:20–21

Acesta este scopul acestor judecăți: ca oamenii să se pocăiască. Totuși, ei nu s-au pocăit de idolatria și de păcatele lor.

Dumnezeu judecă oamenii, îi avertizează, iar ei se împietresc și mai tare, se răzvrătesc și mai tare. Nu vor să se pocăiască. Dumnezeu va intensifica aceste judecăți.

Aplicațiile acestor judecăți sunt individuale. Am mai vorbit despre aceasta. Chiar dacă aici sunt prezentate împreună, aplicațiile sunt individuale pentru fiecare om care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu îl judecă, el nu se pocăiește. Dumnezeu intensifică judecata, iar el nu se pocăiește. Dumnezeu intensifică judecata și, în cele din urmă, Dumnezeu judecă o dată pentru totdeauna. Răbdarea Lui s-a sfârșit. Aceasta este ideea.

Dumnezeu nu judecă această creație și oamenii din ea pentru că El este rău, pentru că este un monstru căruia îi place să judece. Nu. Acesta este un act de îndurare din partea Lui. Motivul pentru care Dumnezeu Își manifestă mânia acum față de creație și față de oamenii nemântuiți este păcatul. Dumnezeu nu poate tolera păcatul. „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva orică-

rei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor." (Romani 1:18) Iar scopul este ca oamenii să se pocăiască. Motivul este păcatul, scopul este ca oamenii să se pocăiască.

Vedem aici că primele patru trâmbițe se ocupă în mod special de creație: de uscat, de mare, de izvoare și de bolta cerească. Ultimele trei se ocupă în mod direct de oameni, de locuitorii pământului, de cei nemântuiți, de cei care n-au pecetea lui Dumnezeu pe frunte, cum vom citi în capitolul 9. (Apocalipsa 9:4)

Am spus că în cartea Apocalipsa omenirea este împărțită în două: locuitorii cerului, cei pecetluiți pe frunte cu pecetea lui Dumnezeu, cei mântuiți; și locuitorii pământului, cei nemântuiți, care sunt judecați pentru că nu vor să se pocăiască, vor să urmeze fiara, vor să urmeze balaurul, ascultă de Satana, nu vor să se întoarcă la Dumnezeu.

În această secțiune ne vom ocupa doar de primele patru trâmbițe, care au legătură strict cu creația.

• • •

TRECERE DE LA CADRUL GENERAL AL TRÂMBIȚELOR LA PRIMA TRÂMBIȚĂ

• • •

APOCALIPSA 8:7
PRIMA TRÂMBIȚĂ: PĂMÂNTUL, COPACII ȘI IARBA VERDE

Trebuie remarcat că aceste judecăți nu sunt complete, sunt parțiale. După cum am zis, sunt judecăți de avertizare. Afectează doar o treime din pământ, o treime din mare, o treime din soare,

lună și stele. Mesajul este că această judecată nu este completă. Ideea nu este să ne apucăm de măsurat și de calculat. Trebuie să înțelegem mesajul, iar mesajul este că această judecată este parțială, nu completă.

Mai vedem că aceste judecăți nu sunt doar o consecință a păcatului. Sunt și o răzbunare a martirilor, a sfinților lui Dumnezeu care au fost omorâți de locuitorii pământului. „Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al profeților, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici." (Apocalipsa 16:6) Dumnezeu îi răzbună pe sfinții Lui.

Asta am văzut la începutul capitolului 8: toate rugăciunile tuturor sfinților sunt aduse înaintea lui Dumnezeu. Și care este răspunsul la rugăciunile lor? El începe să judece pământul. Aceasta este ideea. Cartea îi prezintă pe toți sfinții împreună și pe toți locuitorii pământului împreună, dar judecățile, cum am zis, se aplică individual fiecărui om din orice vreme. Nu este vorba doar de unii de la final, din ultimii șapte ani. Cartea ne prezintă, printr-un limbaj simbolic, tot ce se întâmplă acum, în veacul acesta, cu întreaga creație, și o face într-un mod comprimat. Comprimă toate lucrurile, le adună, ne prezintă niște imagini de ansamblu care cuprind toată istoria, fără să ne dea detalii.

Toți sfinții lui Dumnezeu vor fi răzbunați și toți locuitorii pământului vor fi judecați. Sunt judecați acum și vor fi judecați într-un mod deplin la judecata finală, când vor fi trimiși în iazul de foc. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem, nu să ne apucăm să spunem: „Asta s-a întâmplat atunci, asta se întâm-

plă acum, asta se întâmplă după aceea." Nu aceasta este ideea. Ideea lui Dumnezeu este să ne spună o poveste, povestea întregii istorii a omenirii, printr-un limbaj simbolic. (Apocalipsa 20:15)

Să revenim la trâmbițe. Dacă veți citi comentarii, veți observa că foarte mulți comentatori încearcă să găsească o potrivire în lumea fizică a lucrurilor care se întâmplă în aceste judecăți. De exemplu, spun că la prima trâmbiță sunt afectate sursele de hrană: copacii, iarba. La a doua spun că este afectat comerțul, că în vechime se făcea foarte mult comerț pe mare. La a treia spun că este afectată apa potabilă, că este vorba de poluare. La a patra, această interpretare devine neclară. Nimeni nu poate spune clar care este treaba cu soarele, luna și stelele și ce înseamnă că își vor pierde a treia parte din lumină.

Nu cred că ideea este să atribuim o semnificație distinctă fiecărui element. Nu neg total interpretările acestea; într-adevăr, se pot demonstra dacă comparăm ce citim aici cu anumite texte din Vechiul Testament. Dar nu cred că ideea este să încercăm să găsim asemenea corespondențe în lumea fizică.

Cred că este mult mai simplu de atât. Este pur și simplu un limbaj simbolic prin care ni se ilustrează o imagine a decreației. Prima creație, întinată de păcat și plină de sângele sfinților, începe să fie distrusă, arsă, ca să facă loc noii creații. Prima creație, împreună cu oamenii nenăscuți din nou, care nu sunt făpturi noi în Hristos, este judecată. Creația aceasta se degradează treptat și va pieri în întregime la final. Aceasta este imaginea, acesta este mesajul simplu. (2 Corinteni 5:17; Apocalipsa 21:1)

Desigur, ce citim aici are implicații și în lumea fizică, dar nu știm exact care este manifestarea fizică vizibilă a acestor judecăți. Putem face presupuneri, dar nu putem fi siguri. În mod cert, ce

ni se descrie aici influențează și lumea fizică și oamenii, dar nu știm exact cum. Nu putem indica precis manifestarea lor fizică. Nu știm. Și nu cred că aceasta este ideea. Nu trebuie să știm noi toate detaliile. Altfel, Dumnezeu ne-ar fi oferit aceste detalii și ne-ar fi explicat semnificația lor.

Ideea este ca, la fel cum în capitolul 6 îi avem pe toți martirii la un loc, în capitolul 7 îi avem pe toți cei mântuiți la un loc, în capitolul 9 îi vedem judecați pe toți cei nemântuiți la un loc, și așa mai departe, tot așa și aici, toate judecățile asupra creației din veacul acesta sunt puse la un loc, sunt comprimate. Nu putem despărți fiecare detaliu și să spunem: „Trâmbița 1 înseamnă exact asta." Nu aceasta este ideea. Ideea este să înțelegem mesajul transmis, nu să ne concentrăm pe detalii.

Așa se interpretează limbajul apocaliptic: el transmite, prin simboluri și imagini foarte vii, un mesaj. Cititorul trebuie să înțeleagă mesajul, nu să stea cu lupa asupra detaliilor: „Oare ce înseamnă iarba? Oare ce înseamnă copacul?" și să dea o semnificație fiecărui element. Nu aceasta este ideea. Trebuie să înțeleagă mesajul.

Ceea ce știm cu certitudine este că imaginile și limbajul sunt preluate din Vechiul Testament. Nu sunt ceva nou. Și în mod intenționat sunt preluate din Vechiul Testament ca să ne fie ușor să înțelegem mesajul.

Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță. Și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ, și a treia parte a pământului a fost ars și a treia parte din copaci au fost arși și toată iarba verde a fost arsă.

APOCALIPSA 8:7

De ce nu doar a treia parte din iarbă? Nu știm. Pur și simplu așa a ales Dumnezeu să ne descrie judecata Lui. Nici nu trebuie să știm. Nu aceasta este ideea. Dumnezeu nu vrea să intrăm în detaliile acestea; vrea să înțelegem imaginea de ansamblu, mesajul pe care vrea să ni-l transmită.

Unde mai găsim în Scriptură această imagine? În cartea Exodul. Una dintre plăgile Egiptului a fost grindina căzută peste țară. Sau în Geneza, la Sodoma, a plouat foc din cer. Imaginea aceasta este preluată din Vechiul Testament și i se dă o aplicație pentru întreaga creație. Egiptul reprezintă lumea, Sodoma la fel. La fel cum au fost judecate Egiptul și Sodoma, este judecată întreaga creație. Acesta este mesajul simplu pe care trebuie să-l înțelegem. Este un mesaj al judecății. Ce s-a întâmplat în Egipt sau în Sodoma era doar o imagine, o prefigurare a ceva ce se întâmplă la nivel mondial. Dumnezeu judecă lumea. (Exodul 9:22–26; Geneza 19:24–25)

Vedem și sângele, pentru că judecata aceasta face parte și din răzbunarea lui Dumnezeu pentru martirii Lui. Sângele martirilor cade peste pământ, simbolic vorbind. Aceasta este imaginea, acesta este mesajul. Dumnezeu îi răzbună acum, parțial, pe sfinții Lui și îi va răzbuna într-un mod deplin la final. Până să ajungem aici, am văzut cum toate rugăciunile tuturor sfinților,

ale tuturor celor răscumpărați de pe pământ, au fost aduse înaintea lui Dumnezeu, iar judecățile acestea sunt și ca un răspuns la rugăciunile lor. Aceasta este imaginea.

Încă ceva: de foarte multe ori în Biblie, grindina și focul sunt folosite în sens simbolic. Nu trebuie interpretate literal. Câteva exemple: David spune despre Dumnezeu: „Din strălucirea care se răsfrângea înaintea Lui ieșeau nori care aruncau grindină și cărbuni de foc. Domnul a tunat în ceruri, Cel Preaînalt a făcut să-I răsune glasul cu grindină și cărbuni de foc." (Psalmul 18:12–13) Evident, nu este ceva ce s-a întâmplat din punct de vedere fizic. Nu trebuie să interpretăm limbajul acesta într-un mod literal. Dacă veți citi psalmul, veți vedea că este vorba de un limbaj poetic prin care David Îl descrie pe Dumnezeu care Se grăbește să-l ajute. Nu are legătură cu ceva fizic, ceva ce s-a întâmplat literal. Este un limbaj poetic.

În Isaia găsim aceeași imagine: „Voi face din neprihănire o lege și din dreptate, o cumpănă, și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului și apele vor îneca adăpostul minciunii." (Isaia 28:17) Observați limbajul. Este atât de evident că este un limbaj poetic. Grindina fizică nu cade peste neadevăr și apele fizice nu înecă minciuna. Nu aceasta este ideea. Este un limbaj poetic. Ni se transmite o judecată asupra neadevărului și asupra minciunii.

Deci grindina și focul, în Scriptură, ne arată mereu spre o judecată. Nu sunt date ca să ne ofere detalii. Sunt folosite ca niște metafore, ca un limbaj al judecății.

• • •

TRECERE DE LA PRIMA TRÂMBIȚĂ LA A DOUA TRÂMBIȚĂ

• • •

APOCALIPSA 8:8–9
A DOUA TRÂMBIȚĂ: MAREA, FĂPTURILE DIN MARE ȘI CORĂBIILE

Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare, și a treia parte din mare s-a făcut sânge și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață au murit și a treia parte din corăbii au pierit.

APOCALIPSA 8:8–9

Acesta este din nou un ecou al celor întâmplate în Egipt, descrise în cartea Exodul, când Moise a transformat apele în sânge. Nu trebuie să ne apucăm să speculăm acum: „Ce este muntele aprins? Este o cometă? Oare ce este acest munte aprins?" Nu aceasta este ideea. (Exodul 7:17–21)

Mulți procedează astfel. Nu trebuie să dăm o semnificație fiecărui element. Trebuie să înțelegem imaginea și mesajul transmis. Același limbaj îl folosește Dumnezeu, de exemplu, în cartea lui Ieremia, când vorbește despre Babilon. Spune că va face Babilonul un munte aprins. Chiar așa s-a întâmplat din punct de vedere fizic, literal? Aceasta nu înseamnă că Babilonul a fost transformat într-o cometă. Nu, nicidecum. Este un limbaj poetic, un limbaj metaforic, un limbaj simbolic. (Ieremia 51:25)

Dacă ne concentrăm pe detalii ca să dăm noi semnificație fiecărui element, ne-am pierdut. Deviem de la mesajul simplu care ne este transmis. Imaginea pe care o avem aici este foarte simplă: creația este luată la rând. Întâi uscatul, pământul, copacii și iarba; acum marea, viețuitoarele din mare și corăbiile de pe mare; apoi urmează râurile și izvoarele.

• • •

TRECERE DE LA A DOUA TRÂMBIȚĂ LA A TREIA TRÂMBIȚĂ

• • •

APOCALIPSA 8:10–11
A TREIA TRÂMBIȚĂ: RÂURILE, IZVOARELE ȘI PELINUL

Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema Pelin; și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.

APOCALIPSA 8:10–11

Pelinul este amar. Din nou, ideea nu este să ne concentrăm pe ce este steaua aceasta. Este un înger? Nu este un înger? Nu aceasta este ideea. Chiar dacă stelele în cartea Apocalipsa sunt comparate cu îngeri, nu aceasta este ideea aici, în pasajul acesta. În Apocalipsa 9 ni se va spune că o stea mare cade din cer și i se dă cheia adâncului. Acolo se înțelege că este un înger. Dar aici, în

pasajul acesta, nu despre asta este vorba. Nu trebuie să ne concentrăm asupra întrebării dacă această stea este sau nu un înger. Este aceeași idee ca și cu muntele aprins de mai devreme. Este un limbaj simbolic care ne transmite un mesaj. (Apocalipsa 9:1)

Nu va cădea niciodată o stea care va atinge doar fix a treia parte din râuri și izvoarele apelor. Nu aceasta este ideea. Este un limbaj simbolic.

Aici vedem efectul pe care îl au aceste judecăți asupra oamenilor. Oamenii mor pentru că beau ape amare. Și acesta este tot un limbaj simbolic preluat din Vechiul Testament. În cartea lui Ieremia, de exemplu, de mai multe ori Dumnezeu spune evreilor care trăiau în păcat și în idolatrie că îi va hrăni cu pelin, că le va da ape otrăvite. A făcut Dumnezeu aceasta în mod literal, dându-le ape otrăvite? Nu. Este pur și simplu un limbaj al judecății. (Ieremia 9:15; 23:15)

Dumnezeu urma să-i judece. I-a omorât sau i-a trimis printre neamuri ca o formă de judecată pentru că n-au ascultat de legea Lui. Asta înseamnă că le-a dat să bea pelin și ape amare. „Căci Domnul, Dumnezeul nostru, ne sorteşte la moarte, ne dă să bem ape otrăvite, pentru că am păcătuit împotriva Domnului." (Ieremia 8:14) Observați? Motivul judecății este păcatul împotriva Domnului. Aceeași idee este și în Apocalipsa 8, doar că este vorba de păcatul întregului pământ.

Este o formă de judecată asupra creației și a creaturilor păcătoase, prin care mulți vor muri. Nu putem arăta exact cu degetul ce fel de judecăți sunt acestea. Dumnezeu știe cum lucrează cu fiecare în parte. Dar cert este că unii oameni vor muri prin aceste

judecăți, la fel cum unii dintre evreii din trecut au murit când Dumnezeu i-a judecat, când le-a dat să bea ape amare, când le-a dat să bea pelin.

Nu există, așadar, o stea numită Pelin care va cădea literalmente pe pământ. Nu despre asta este vorba. Este un limbaj simbolic.

• • •

TRECERE DE LA A TREIA TRÂMBIȚĂ LA A PATRA TRÂMBIȚĂ

• • •

APOCALIPSA 8:12
A PATRA TRÂMBIȚĂ: SOARELE, LUNA ȘI STELELE

La final, după uscat, mare și râuri, este prezentată bolta cerească.

> *Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și a fost lovită a treia parte din soare și a treia parte din lună și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea.*
>
> APOCALIPSA 8:12

Și aici, la fel, este un limbaj al judecății pe care îl găsim de foarte multe ori în Scriptură: în Isaia, în Ioel, în Matei 24, în Apocalipsa 6. Mai devreme l-am văzut înainte să vină mânia Mielului. Am văzut aceste semne cerești: soarele s-a întunecat,

luna s-a făcut sânge și așa mai departe. Aceste semne anunță mereu judecata. Nu este vorba de niște semne literale, nu se va întâmpla în mod literal, fizic, așa. Este un limbaj simbolic care ne transmite un mesaj al judecății. (Isaia 13:10; Ioel 2:30–31; Matei 24:29; Apocalipsa 6:12)

După cum am spus, aici vedem că este vorba de o judecată parțială. Soarele, luna și stelele își pierd doar o treime din lumina lor. Dumnezeu nu stinge de tot lumina peste această creație, metaforic vorbind. Nu o distruge încă de tot. O judecă treptat.

Deci despre asta este vorba în primele patru trâmbițe: despre această distrugere treptată a primei creații. Aceasta este imaginea. Prin aceste trâmbițe, Dumnezeu încă le oferă timp oamenilor să se pocăiască și să se întoarcă la El. Chiar dacă nu putem indica exact manifestarea lor, acestea sunt judecăți de avertizare pe care Dumnezeu le trimite asupra pământului și locuitorilor pământului cu scopul ca oamenii să se pocăiască, să vadă mâna Lui, să-și întoarcă privirile spre El.

Aceasta este ideea: „Ești muritor. Întoarce-ți privirile spre Mine. Adu-ți aminte de Creatorul tău. Adu-ți aminte cine este în control."

Vom vedea în secțiunea următoare că, în ciuda acestor judecăți, oamenii nu se vor pocăi de idolatria lor și de păcatele lor.

Chiar dacă ni se pare un limbaj ciudat, dacă nu ne pierdem în detalii, mesajul este foarte simplu. Intenția lui Dumnezeu, când ne-a trimis cartea Apocalipsa, scrisă în acest tip de limbaj, nu a fost să ne inducă în eroare, să le ofere oamenilor un limbaj

codificat care să-i împiedice să înțeleagă. Nu aceasta este ideea. Este exact opusul. Ne-a trimis cartea aceasta să ne lumineze, să ne facă să înțelegem ce se întâmplă de fapt în spatele cortinei.

Cartea se numește Apocalipsa, descoperirea. Ne-a trimis-o să ne lumineze și să ne încurajeze. Fără să ne dea detalii, prin acest limbaj simplu și simbolic, ne ilustrează o imagine de ansamblu a veacului acestuia, ca să înțelegem că tot ce se întâmplă în lumea aceasta este sub controlul Lui.

Chiar dacă știința modernă va găsi mereu explicații pentru orice, explicații logice, noi să știm că în spatele cortinei este de fapt mâna lui Dumnezeu, care lucrează toate lucrurile. El este suveran peste creația și creaturile Lui. Iar toți oamenii sunt chemați să se pocăiască, să recunoască lucrarea și suveranitatea Lui, să-I dea slava cuvenită. Dacă nu o fac, judecățile Lui se intensifică, avertizările devin mai mari.

• • •

TRECERE DE LA PRIMELE PATRU TRÂMBIȚE LA ANUNȚAREA CELOR TREI „VAI"

• • •

APOCALIPSA 8:13
„VAI, VAI, VAI DE LOCUITORII PĂMÂNTULUI"

Acesta este și strigătul vulturului din versetul 13. Din nou, nu trebuie să dezbatem dacă este un vultur sau dacă este un înger. Nu aceasta este ideea. Trebuie să înțelegem mesajul.

Vulturul acela strigă că urmează trei judecăți mult mai groaznice, mult mai grele. Și aceasta se întâmplă acum în lumea noastră: Dumnezeu judecă oamenii; ei se răzvrătesc mai tare, se împietresc mai tare. Dumnezeu intensifică judecata, iar ei se răzvrătesc și mai tare. Nu vor să se pocăiască. Sunt într-un continuu război cu Creatorul lor. Și logica ne spune că nu putem câștiga acest război cu Dumnezeul nostru, cu Creatorul nostru. Nu putem câștiga, oricât ne-am împotrivi. (Apocalipsa 8:13; 9:12; 11:14)

Singurul mod în care putem fi printre biruitorii din cartea Apocalipsa este să ne smerim și să ne predăm lui Dumnezeu, să aruncăm armele și să ne predăm Lui, să recunoaștem suveranitatea Lui peste toate lucrurile, să ne pocăim, să ne împăcăm cu Dumnezeul nostru în termenii Lui, nu cum am vrea noi, nu cum ne imaginăm noi, și să-I dăm slava cuvenită.

Când Îl credem pe Dumnezeu, Îi dăm slavă. Când credem Evanghelia, ne supunem adevărului Lui și dăm slavă lui Dumnezeu. Doar așa suntem învingători. Trebuie să credem Evanghelia și adevărul care ne-a fost descoperit în Scriptură.

Să credem că ne naștem morți în păcatele noastre, sclavi ai naturii noastre păcătoase, că nu-L vrem pe adevăratul Dumnezeu, că suntem într-un continuu război cu El, dar El, din dragoste pentru lumea aceasta căzută, L-a dat pe Fiul Lui ca să fie o jertfă de ispășire pentru oricine va crede în El. Oricine crede în Isus, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care a murit la cruce ca jertfă de ispășire pentru păcatele oamenilor, a scăpat de mânia lui Dumnezeu. „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în

Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." (Ioan 3:36) Și această mânie va culmina în pedeapsa veșnică, în iad.

Nu există alte opțiuni. Fie ne răzvrătim mai tare și suferim mânia Lui, fie ne pocăim, ne recunoaștem starea, strigăm la El pentru milă și ne încredem doar în jertfa Domnului Isus pentru mântuirea noastră, doar în neprihănirea Lui, care ne este imputată nouă prin credință. Doar El ne îndreptățește înaintea lui Dumnezeu. Doar dacă ne adăpostim în El am scăpat de mânia lui Dumnezeu. (2 Corinteni 5:21)

Indiferent de alegerile noastre, Dumnezeu va fi glorificat: fie manifestându-Și mânia față de cei răzvrătiți, fie manifestându-Și îndurarea față de cei care I se supun. Dumnezeu va fi glorificat.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

30

APOCALIPSA 9:1–21

ARMATELE DEMONICE CARE CHINUIE OAMENII ÎN VEACUL ACESTA

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 9:1–21

Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii.

Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere ca puterea pe care o au scorpiile pământului. Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu.

Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuie cinci luni; și chinul lor era cum e chinul scorpiei când înțeapă un om. În acele zile oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei.

Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi care păreau de aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca părul de femeie, și dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai care se aruncă la luptă. Aveau niște cozi ca de scorpii, cu bolduri. Și în cozile lor stătea puterea pe care o aveau ca să-i vatăme pe oameni cinci luni. Peste ele îl aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă Abadon, iar pe grecește, Apolion.

Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea.

Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, zicându-i îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă-i pe cei patru îngeri care sunt legați la Râul cel Mare, Eufrat!" Și cei patru îngeri care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.

Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul. Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călărețiii: aveau platoșe ca focul, hiacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor. Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete și cu ele vătămau.

Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.

APOCALIPSA 9:1–21

• • •

TRECERE

RECAPITULAREA MODULUI ÎN CARE TREBUIE PRIVITĂ CARTEA APOCALIPSA

Înainte de a trece prin acest capitol, trebuie să ne amintim din nou că limbajul folosit în cartea Apocalipsa este unul simbolic. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere lucrul acesta. Dumnezeu ne descrie, printr-un limbaj figurativ, prin simboluri preluate din Vechiul Testament, o realitate spirituală. Ne dă cortina la o parte și ne arată ce se întâmplă de fapt în spatele acestei lumi fizice, materiale.

De aceea cartea se numește Apocalipsa, care înseamnă descoperirea, dezvăluirea. Dumnezeu ne dă la o parte cortina și ne lasă să privim peste istoria omenirii prin ochii Lui. Scopul pentru care Dumnezeu ne-a trimis această carte nu este să ne ducă în confuzie, ci, dimpotrivă, să ne lumineze, să ne descopere ceva.

Pentru creștini, cartea aceasta este menită să fie o sursă de lumină și de încurajare, nu o sursă de confuzie sau de teamă. Unii se tem să o citească pentru că citesc în ea lucruri îngrozitoare. O mare greșeală pe care o fac cei mai mulți este să se concentreze pe detalii în loc să se concentreze pe mesajul transmis prin aceste imagini.

O altă mare greșeală este perspectiva din care privesc cartea. Dacă crezi că în carte ni se descriu evenimente care vor avea loc cronologic, unul după altul, undeva la finalul istoriei, ai pornit direct greșit. Dumnezeu ne descrie o realitate spirituală care se

desfășoară acum, în veacul acesta, în vremea de acum, până la a doua venire a Domnului Isus, când va face un pământ nou și un cer nou, o nouă creație.

Am spus că cele șapte peceți, cele șapte trâmbițe și cele șapte potire sunt trei perspective diferite prin care este privită vremea de acum: trei serii de judecăți asupra creației și asupra locuitorilor pământului, adică asupra celor nemântuiți care fac parte din împărăția fiarei. Vom vedea mai încolo în carte că judecățile acestea cresc în intensitate odată cu creșterea răzvrătirii omului. Cu cât omul se răzvrătește mai tare, cu atât judecățile devin mai intense. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem din aceste imagini.

Am spus că în carte întreaga omenire este împărțită în două: cei mântuiți, care mai sunt numiți locuitorii cerului în Apocalipsa 12, sau Israelul spiritual, pe care l-am văzut în Apocalipsa 7; și cei nemântuiți, care sunt numiți peste tot în carte locuitorii pământului. Cei mântuiți Îl urmează pe Miel. Cei nemântuiți îl urmează pe balaur și pe fiarele lui. Dar aceasta ni se descoperă mai încolo în carte.

Sunt doar două categorii de oameni și sunt prezentați mereu împreună. Dar foarte important: aplicațiile judecăților care sunt îndreptate direct spre oameni sunt individuale. În carte este ca și cum este judecată întreaga umanitate, dar în timp și spațiu fiecare om se află într-un anumit punct al acestor judecăți. Un om se poate afla acum la judecata de la trâmbița a cincea, altul la judecata de la trâmbița a șasea, iar altul la judecata de la potirul întâi, unde judecata crește în intensitate. Nu se află toți la același stadiu al judecății, la același nivel de judecată. Aplicațiile judecăților sunt individuale.

Tocmai de aceea Dumnezeu spune la final, în capitolul 22, că dacă adaugă cineva ceva la cartea aceasta, îi va adăuga lui, personal, urgiile scrise în carte. (Apocalipsa 22:18) Deci Dumnezeu îi poate adăuga aceste urgii oricărui om pe parcursul istoriei. Nu este vorba doar de unii din primul secol sau din ultimii șapte ani. Este vorba de toți cei nemântuiți care se află sub mânia lui Dumnezeu, mânie manifestată acum împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și a oricărei nelegiuiri, cum spune Pavel în Romani 1 (Romani 1:18), și care crește în intensitate până când ajunge la un punct culminant, până când inima omului se împietrește de tot și soarta lui este iazul de foc, pedeapsa veșnică.

Omul se răzvrătește, Dumnezeu îl judecă. Omul se răzvrătește mai tare, iar Dumnezeu intensifică judecata. Și tot așa, până când totul ajunge la un punct culminant, de unde nu mai este cale de scăpare. Omul ajunge să se împietrească de tot. Aceasta trebuie să înțelegem prin aceste serii de judecăți.

Scopul lui Dumnezeu este ca oamenii, văzând aceste judecăți de avertizare — de aceea sunt șapte trâmbițe, te avertizează — să se pocăiască, să se întoarcă la El, să renunțe la idolatria și păcatul lor. Aceasta vom vedea clar la finalul acestui capitol. Vom vedea că acesta este de fapt scopul acestor judecăți.

Aceasta este perspectiva din care privim cartea Apocalipsa și aceste judecăți.

• • •

TRECERE
DE LA RECAPITULAREA CĂRȚII LA TRÂMBIȚELE A CINCEA ȘI A ȘASEA

Acum, la trâmbițele a cincea și a șasea, ne vom concentra pe judecata lui Dumnezeu asupra oamenilor nemântuiți prin intermediul forțelor demonice. Ființele demonice sunt instrumentul prin care Dumnezeu îi judecă. Demonii chinuie, dar fac aceasta sub autoritatea lui Dumnezeu. El este suveran peste tot ce se întâmplă.

Trebuie să recunoaștem că acest capitol, împreună cu capitolul 16, sunt cele mai hidoase din cartea Apocalipsa. Dar în mod intenționat sunt așa. Dumnezeu putea să aleagă să ne descrie lucrurile acestea în orice alt mod, dar o face în felul acesta ca să ne facă să înțelegem păcatul prin ochii Lui, să vedem hidoșenia păcatului.

Mai hidos și mai îngrozitor decât ce vom citi aici este păcatul oamenilor. Dacă crezi că Dumnezeu este prea dur cu oamenii, ai o problemă: nu înțelegi cine este Dumnezeu și cât de grav și sfidător este păcatul la adresa Lui, mai ales idolatria. Dimpotrivă, ar trebui să privim aceste judecăți ca fiind un act de îndurare din partea Lui. Prin aceste judecăți, Dumnezeu avertizează oamenii: „Întoarceți-vă privirile spre Mine!" Iar aceste judecăți nu sunt nimic pe lângă pedeapsa veșnică, care va fi mai gravă. Prin ele, oamenilor încă li se mai dă timp să se pocăiască, pentru a nu ajunge la pedeapsa veșnică. Dar cei care nu vor fi mântuiți nu se vor pocăi; se vor împietri până la capăt.

Să trecem acum prin text și să încercăm să înțelegem mesajul care ne este transmis prin acest limbaj simbolic. I-am văzut în capitolul 8 pe primii patru îngeri care au sunat din trâmbițe și am văzut acolo niște judecăți asupra creației. Acum judecățile sunt îndreptate în mod direct asupra oamenilor.

• • •

APOCALIPSA 9:1–2

A CINCEA TRÂMBIȚĂ: STEAUA CĂZUTĂ, CHEIA ADÂNCULUI ȘI FUMUL FÂNTÂNII

Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului.

APOCALIPSA 9:1

Și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii.

APOCALIPSA 9:2

Este un limbaj simbolic menit să ne creeze o stare de groază. Steaua care a căzut din cer este evident un înger, cel mai probabil Lucifer, Satana. În Apocalipsa 20 vedem în schimb un înger bun, trimis de Dumnezeu, să-l închidă pe Satana în adânc. Dar aici expresia „căzuse din cer" ne trimite cu gândul la Satana. A

căzut, nu a fost trimis. Lui Satana și armatei lui de demoni li se dă autoritate să-i chinuie pe oameni. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem.

Ceva foarte important: adâncul nu este un loc fizic. Adâncul în Scriptură se referă la o fântână fără fund, ceva care nu se termină. Acesta este locul unde demonii Îl rugau pe Isus să nu-i trimită acolo, ci mai degrabă să-i trimită în porci. (Luca 8:31–33) Dar nu este un loc fizic specific, care poate fi localizat din punct de vedere geografic. Este un limbaj simbolic.

În Apocalipsa 20 vom vedea că acel înger pune o piatră mare deasupra adâncului. Este absurd să ne gândim literal: nu există o astfel de fântână fără fund unde stau spirite și peste care pui o piatră mare, iar spiritele nu mai ies de acolo. Cum să pui o piatră mare peste o locație în care stau ființe spirituale? Este absurd. Acest loc denumit simbolic adânc sau fântâna adâncului se referă cumva la o restricție pe care o au demonii, să nu mai acționeze în lumea aceasta. Iar când li se dă drumul, pot acționa.

Nu cunoaștem exact lucrurile acestea. Tot ce știm este că limbajul este simbolic. Nu trebuie să ne gândim la ceva fizic, la o locație pe care o putem localiza undeva. Nu aceasta este ideea.

Observați că acestei stele căzute din cer i s-a dat cheia. Mesajul de aici este că aceste forțe demonice acționează sub autoritatea lui Dumnezeu. Nu acționează independent. Nici Satana, nici demonii. După cum am spus mai devreme, demonii chinuie oamenii, dar aceasta este de fapt mânia lui Dumnezeu. Ei sunt doar niște instrumente prin care Dumnezeu Își manifestă mânia asupra celor nemântuiți.

Dumnezeu îi pedepsește pe acești oameni folosindu-se de demoni, la fel cum și Isus a fost dus de Duhul Sfânt în pustie, în Matei capitolul 4, ca să fie ispitit de Satana. (Matei 4:1) Dumnezeu nu ispitește pe nimeni. Când ne rugăm „nu ne duce în ispită" (Matei 6:13), noi nu spunem că Dumnezeu ne ispitește. Satana este ispititorul. Demonii te ispitesc, dar Dumnezeu le îngăduie să facă aceasta. Noi ne rugăm să nu fim puși în astfel de împrejurări în care am putea fi ispitiți. Aceasta este ideea.

Totul este sub controlul lui Dumnezeu. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem și aici: Dumnezeu le permite acestor demoni să-i chinuie pe oameni. El este suveran peste toate aceste lucruri.

• • •

APOCALIPSA 9:3–4
LĂCUSTELE DIN FUM ȘI PROTECȚIA CELOR PECETLUIȚI

Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere ca puterea pe care o au scorpiile pământului.

APOCALIPSA 9:3

Unde am mai văzut lăcuste în Scriptură? Acolo trebuie să ne ducă imediat gândul. Aceasta este prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem. În primul rând, în cartea Exodul, când Dumnezeu a judecat Egiptul, care în sens simbolic reprezintă lumea. (Exodul 10:12–15) Ce s-a întâmplat atunci din punct de vedere fizic arăta spre o realitate spirituală care are loc acum, în veacul

acesta. În timp ce poporul lui Dumnezeu, Israelul spiritual, se află într-un mare exod spre veacul viitor, lumea este judecată. Aceasta este imaginea mare din cartea Apocalipsa.

Mai vedem lăcuste și în multe alte cărți din Vechiul Testament, dar de cele mai multe ori le vedem folosite în sens simbolic. De ce lăcuste? Pentru că o invazie de lăcuste este foarte mare, lăcustele sunt foarte multe la număr. Aceasta vrea Dumnezeu să scoată în evidență și aici: acești demoni sunt foarte mulți. De aceea este folosit acest simbol.

Ideea nu este să ne concentrăm pe momentul când li s-a dat drumul din adânc din punct de vedere istoric, ca și cum am spune: „Acum, azi, li s-a dat drumul demonilor." Nu aceasta este ideea. Este un limbaj simbolic menit să ne transmită un mesaj. Nu trebuie să ne pierdem în detalii. Mesajul este că acești demoni sunt foarte mulți, la fel ca lăcustele. Atât trebuie să înțelegem, nu să ne concentrăm pe date istorice.

Chinul lor este atât de dureros și veninos, otrăvitor, la fel ca înțepăturile scorpionilor, dar din punct de vedere spiritual. De aceea am citit că au o putere ca puterea pe care o au scorpiile pământului. Și vom vedea imediat această asociere cu scorpionii.

> *Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu.*
>
> APOCALIPSA 9:4

Foarte interesant. Lăcustele, care de obicei mănâncă iarbă, aici vedem că li s-a zis, adică li s-a dat voie de către Dumnezeu, să nu se atingă de nimic altceva decât de oamenii nemântuiți care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunte.

Aici este vorba de cei 144.000 din capitolul 7, adică de Israelul spiritual. (Apocalipsa 7:3–4) Prin acest limbaj ni se scoate clar în evidență că aceste lăcuste sunt demoni. Nu este vorba de niște lăcuste fizice care mănâncă iarbă.

Din nou vedem că toți cei mântuiți, care au pecetea lui Dumnezeu pe frunte, adică Israelul spiritual, sunt prezentați împreună. La fel și toți cei nemântuiți. Nu este vorba doar de unii din primul secol sau din ultimii șapte ani. Toți cei nemântuiți sunt chinuiți de demoni, în timp ce toți cei mântuiți sunt păziți de Dumnezeu de aceste forțe demonice.

Niciun om mântuit nu poate fi chinuit de demoni. Cu toate că mulți penticostali și carismatici pretind astăzi lucrul acesta. Sunt mulți care toată ziua văd duhuri. Ei pretind că sunt ai lui Hristos, că sunt creștini, dar toată ziua sunt chinuiți de duhuri. Am de ales să-i cred pe ei sau să cred Scriptura. Scriptura nu ne spune nicăieri că un om mântuit mai poate fi chinuit de demoni. În cel mai rău caz, oamenii aceștia care spun aceasta nu sunt mântuiți. În cel mai bun caz, spun doar prostii. Nu știu ce spun. Îi doare capul din cauza unor probleme din organismul lor și spun că sunt chinuiți de demoni. Vorbesc aiurea. Scriptura nu lasă loc interpretării potrivit căreia un om mântuit ar putea fi chinuit de vreun demon.

Mesajul pe care trebuie să-l înțelegem de aici este foarte clar: mânia lui Dumnezeu, judecata Lui prin forțele demonice, îi atinge doar pe cei nemântuiți, care nu sunt pecetluiți cu pecetea lui Dumnezeu, care nu Îi aparțin lui Dumnezeu. Cei mântuiți sunt protejați din punct de vedere spiritual. Este vorba de o pecete spirituală, la fel cum și semnul fiarei este unul spiritual.

La fel cum evreii în cartea Exodul erau protejați din punct de vedere fizic când cădeau plăgile asupra Egiptului, Israelul spiritual, toți cei mântuiți, sunt protejați din punct de vedere spiritual. (Exodul 8:22–23; 9:26; 10:23; 12:13) Tot ce a avut loc din punct de vedere fizic în Vechiul Testament arăta spre o realitate spirituală care ne este descoperită în Noul Testament. Toți cei mântuiți sunt protejați din punct de vedere spiritual.

Încă ceva foarte interesant: dacă această carte ar trebui citită cronologic, iar lucrurile acestea s-ar întâmpla undeva în viitor, ce caută aici iarba? De ce mai este nevoie să li se spună lăcustelor să nu vatăme iarba? Ce am citit în capitolul 8, la prima trâmbiță? Toată iarba verde a fost arsă. (Apocalipsa 8:7) Nu ar avea niciun sens.

Repet: limbajul este simbolic, iar imaginile nu sunt nicidecum cronologice. Nu urmează una după alta. Se întâmplă toate acum, în veacul acesta. Aplicațiile sunt individuale. Nu trebuie să încercăm să găsim tot felul de potriviri în timp, spațiu și istorie. Tot ce trebuie să facem este să înțelegem mesajul transmis prin acest limbaj simbolic.

În primele patru trâmbițe am văzut judecata creației. În ultimele trei trâmbițe vedem judecata oamenilor nemântuiți. Aceste judecăți au loc pe tot parcursul istoriei, chiar dacă în carte sunt prezentate la grămadă. Aplicațiile lor sunt individuale.

• • •

APOCALIPSA 9:5–6
CHINUL LIMITAT AL LĂCUSTELOR

Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuie cinci luni; și chinul lor era cum e chinul scorpiei când înțeapă un om.

APOCALIPSA 9:5

În acele zile oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei.

APOCALIPSA 9:6

Ținești minte tot ce am vorbit până acum. Faptul că zice „în acele zile" nu înseamnă că lucrurile acestea vor avea loc undeva în viitor. Nu vor fi judecați doar cei din ultimii șapte ani pentru păcate pe care le fac toți oamenii pe parcursul istoriei. Nu aceasta este ideea.

Ce citim aici face pur și simplu parte din narațiune, din viziunea simbolică pe care o are Ioan. Nu trebuie să încadrăm aceasta într-un punct fix din timp și spațiu. Și nu înseamnă că oamenii vor spune în mod literal: „Vreau să mor, dar nu pot să mor." Nu aceasta este ideea.

Limbajul acesta simbolic are menirea să scoată în evidență cât de grozav este chinul acesta. Este un chin de moarte, metaforic vorbind. Așa mai vorbim și noi: „Am o durere de moarte", „am un chin de moarte." Este un limbaj metaforic. Nu înseamnă că oamenii se vor înjunghia, vor dori să moară și nu vor putea, sau vor dori să se împuște în cap și nu vor putea. Nu aceasta este ideea.

Tot ce trebuie să înțelegem este că puterea sau autoritatea care se dă acestor demoni nu este să omoare oamenii, ci să-i chinuie pentru o perioadă limitată. Unii spun că cinci luni ar putea fi durata de viață a unei lăcuste sau a unei invazii de lăcuste. Nu știm sigur dacă aceasta este ideea. Nu am găsit o confirmare sigură pentru această interpretare. Dar ce înțelegem clar este că acest chin este limitat și este un chin spiritual, nu fizic.

Desigur că acest chin spiritual se manifestă cumva și în lumea fizică. Orice boală spirituală afectează și trupul. Dar nu toate bolile sunt provocate de demoni. Nu putem spune aceasta. Totuși, unele dintre ele știm din Scriptură că sunt provocate în mod direct de demoni. Nu putem ști exact, să arătăm cu degetul și să spunem: „Uite, boala aceasta psihică sau boala aceasta fizică reprezintă înțepătura acestor lăcuste." Nu aceasta este ideea. Nici nu trebuie să facem aceasta. Dacă Dumnezeu voia să știm exact, ne spunea.

Dumnezeu nu a vrut să ne transmită aceasta. Nu aceasta este ideea: să stăm să ne concentrăm pe fiecare detaliu. El doar ne prezintă o imagine panoramică, o imagine de ansamblu privită din veșnicie, cu chinul celor nemântuiți, care sunt idolatri și trăiesc în păcat.

Demonii nu doar că-i amăgesc prin învățături false, ci îi și chinuie din punct de vedere spiritual. Demonii de obicei își bat joc de oameni. Îi urăsc. Abia așteaptă să li se dea autoritatea să te chinuie. Demonii urăsc oamenii și, pe deasupra, sunt și mai inteligenți decât oamenii. Aceasta înseamnă demon: ființă inteligentă. Nu sunt niște animale.

Oamenilor le place păcatul. Nu știu altceva. Sunt orbi. Cred că este normal să fie chinuiți de demoni. Așa eram și noi când trăiam sub domnia lui Satana, sub robia păcatului. Orice sclav al păcatului este un sclav al Satanei. El crede că este bine. Aparent totul pare normal pentru el, pentru că în natura lui păcatul este ceva normal. Dar, de fapt, în spatele cortinei, în lumea spirituală, pentru că trăiește în păcat, pentru că este sub judecata lui Dumnezeu, este chinuit și batjocorit de demoni.

Am spus mai devreme: motivul pentru care ni se prezintă aceste imagini atât de îngrozitoare, atât de hidoase, este că păcatul și trăirea în păcat sunt îngrozitoare. Așa vede Dumnezeu păcatul. Noi nu-l vedem așa. Nu ni se pare ceva grav. Noi nu vedem acum ce se întâmplă cu oamenii aceștia chinuiți. Nu vedem în lumea spirituală.

Când vedem oamenii care trăiesc în păcat, ni se pare ceva normal, nimic ieșit din comun. Dacă îi vezi pe stradă, par normali. Sunt vecinii tăi de la bloc, sunt prietenii tăi din copilărie, au locuri de muncă, se duc la muncă, vin acasă, au familie, au copii. Nu ai spune că sunt chinuiți de moarte de demoni. Par oameni normali. Dar din punct de vedere spiritual, în spatele cortinei, sunt de fapt chinuiți de aceste lăcuste care îi înțeapă cu venin, la fel ca scorpionii — venin spiritual.

Cu cât se răzvrătesc mai mult împotriva lui Dumnezeu, cu atât sunt mai chinuiți. Nu toți oamenii se află la stadiul acesta al judecății, dar unii se află chiar aici. Nici ei nu știu, nici noi nu știm, dar aceasta este realitatea din spatele cortinei.

• • •

APOCALIPSA 9:7–11

DESCRIEREA LĂCUSTELOR ȘI ÎMPĂRATUL LOR, ABADON/APOLION

De la versetul 7 ni se descriu foarte detaliat aceste lăcuste.

„Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă.” (Apocalipsa 9:7) Demonii sunt prezentați aici ca o armată numeroasă, o armată demonică pregătită să meargă la luptă, să lupte împotriva celor nemântuiți.

„Pe capete aveau un fel de cununi care păreau de aur.” (Apocalipsa 9:7) Acesta este un simbol al biruinței, adică vor avea succes în lupta lor.

„Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni.” (Apocalipsa 9:7) Aici este posibil să se refere la inteligența lor. Am spus: demonii sunt ființe inteligente.

„Aveau părul ca părul de femeie, și dinții lor erau ca dinții de lei.” (Apocalipsa 9:8) Părul de femeie se poate referi la faptul că sunt ființe seducătoare. Te seduc din punct de vedere spiritual. Și chiar așa sunt demonii. Dar în același timp au dinți ca de leu, adică sunt plini de cruzime.

Observați cum în mod intenționat ni se creează o imagine plină de contradicții: lăcuste, scorpioni, cai, față de om, păr de femeie, dinți de leu. O imagine înfiorătoare, menită să scoată în evidență caracterul acestor ființe care îi chinuie pe oameni. Dar mai îngrozitor decât ele, repet, este păcatul.

„Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier." (Apocalipsa 9:9) Este imaginea unei armate. Adică sunt imposibil de distrus, armura lor este de fier. „Și vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai care se aruncă la luptă." (Apocalipsa 9:9) Din nou, este scoasă în evidență mulțimea acestei armate demonice.

„Aveau niște cozi ca de scorpii, cu bolduri. Și în cozile lor stătea puterea pe care o aveau ca să-i vatăme pe oameni cinci luni." (Apocalipsa 9:10) Adică pentru o perioadă limitată. Din nou, chinul produs de aceste lăcuste este comparat cu chinul produs de scorpioni, care înțeapă cu cozile lor. Am spus deja că este vorba de un chin spiritual, înțepături spirituale pline de venin, care provoacă suferință oamenilor nemântuiți, suferință spirituală.

Peste ele îl aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă Abadon, iar pe grecește, Apolion." (Apocalipsa 9:11) Aici este din nou o contradicție. Lăcustele, în realitate, nu au un împărat peste ele. Nu au un conducător. Așa este scris: „Lăcustele n-au împărat, și totuși pornesc toate în cete.

PROVERBELE 30:27

Abadon sau Apolion, despre care scrie că este împăratul lor, înseamnă „distrugătorul”. Personal, ținând cont că este vorba de un limbaj simbolic, nu cred că există într-adevăr un înger al adâncului cu numele Abadon sau Apolion. Este un limbaj simbolic prin care vrea să ni se scoată în evidență caracterul acestor forțe demonice. Au un caracter distrugător, la fel ca împăratul care îi conduce.

• • •

APOCALIPSA 9:12
PRIMUL „VAI” A TRECUT

Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea.

APOCALIPSA 9:12

Acesta a fost primul „vai”. La finalul capitolului 8 a apărut un vultur pe cer care striga: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului” (Apocalipsa 8:13). Mai urmează alte două vaiuri. Judecata va crește în intensitate. Aceasta este ideea.

• • •

APOCALIPSA 9:13–16

A ȘASEA TRÂMBIȚĂ: PATRU ÎNGERI DEZLEGAȚI ȘI O ARMATĂ NUMEROASĂ

Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, zicându-i îngerului al șaselea, care avea trâmbița: «Dezleagă-i pe cei patru îngeri care sunt legați la Râul cel Mare, Eufrat!

APOCALIPSA 9:13–14

Nu știm exact al cui a fost acest glas. Nu pe aceasta trebuie să ne concentrăm. Este din nou un limbaj simbolic. Mesajul este că autoritatea acestor patru îngeri, care par a fi îngeri răi, îngeri căzuți, le este dată de Dumnezeu. El este suveran peste toate lucrurile.

Cifra patru reprezintă universalitate, adică acestor îngeri li se dă drumul pe tot pământul, în toate cele patru colțuri ale pământului. Vom vedea imediat că au după ei o armată întreagă de demoni, ca și cum aceștia ar fi mai mulți decât lăcustele. Judecata se intensifică și provoacă dureri mult mai mari decât lăcustele.

Râul Eufrat era privit de cei din primul secol, și de romani, și de evrei, ca fiind un loc al amenințării, un loc de unde veneau dușmanii. Era de temut. Se temeau de ce vine din direcția aceea. De acolo veneau dușmanii mereu. Și aici, bineînțeles, este folosit în sens simbolic. De data aceasta, dușmanii care vin alcătuiesc această armată de demoni, iar cei atacați sunt oamenii lumii, cei nemântuiți.

Și cei patru îngeri care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.

APOCALIPSA 9:15

Aici din nou nu este vorba de o zi, o lună și un an din viitor, un moment exact din istorie când vor fi dezlegați acești îngeri. Este un limbaj simbolic prin care ni se arată că totul este sub controlul lui Dumnezeu. Nu fac nimic fără voia Lui. Tot ce fac, fac atunci când vrea Dumnezeu, când Dumnezeu le dă voie.

Misiunea lor este să omoare a treia parte din oameni. Dacă lăcustele doar i-au chinuit pe oameni, aceștia primesc autoritatea să omoare o parte dintre ei. Ideea nu este să ne apucăm să numărăm cât este a treia parte din nouă miliarde și exact atâția vor muri. Nu aceasta este ideea. Trebuie doar să înțelegem mesajul. Iar mesajul este că îngerii aceștia și armata lor de demoni nu îi vor omorî pe toți oamenii, ci doar o parte dintre ei. Doar o parte dintre oameni vor fi judecați de Dumnezeu prin moarte, pentru păcatul și idolatria lor, prin aceste ființe demonice.

„Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul." (Apocalipsa 9:16) Limbaj simbolic, bineînțeles. Un număr nu se aude. Nu înseamnă că i-a strigat cineva câți sunt. Este un limbaj menit să fie ciudat, la fel cum în capitolul 7 Ioan aude numărul celor pecetluiți și nu este vorba de un număr fix.

Douăzeci de mii de ori zece mii înseamnă două sute de milioane. Adică fix două sute de milioane de demoni? Nu aceasta este ideea. Din nou, ni se prezintă prin acest limbaj o armată foarte numeroasă de demoni, o armată mult mai numeroasă decât lăcustele. Judecata crește în intensitate.

Nu este vorba de armata Chinei sau alte armate pământești la care se gândesc oamenii de obicei. Spun că este vorba de China, că China are două sute de milioane de soldați. Nu despre aceasta este vorba aici. Este pur și simplu un limbaj simbolic prin care ni se scoate în evidență un număr foarte mare, la fel cum și în capitolul 5 am văzut zeci de mii și mii de mii de îngeri. (Apocalipsa 5:11) Este un număr extraordinar de mare de demoni, o armată de ființe spirituale foarte numeroasă, care a omorât, omoară și va omorî în tot veacul acesta o parte din oamenii care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu.

Nu toți vor muri, dar unii dintre ei vor muri. Vor ajunge la acest nivel de judecată datorită împietririi lor.

• • •

APOCALIPSA 9:17–19

CAII ȘI CĂLĂREȚII DIN VEDENIE: FOC, FUM ȘI PUCIOASĂ

De la versetul 17 la versetul 19 ni se descriu aceste ființe.

Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călărețiii: aveau platoșe ca focul, hiacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor. Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete și cu ele vătămau.

APOCALIPSA 9:17–19

Mai întâi demonii sunt asociați cu niște lăcuste, iar acum sunt asociați cu niște călărești care călăresc niște cai.

Din nou avem de-a face cu acest limbaj contradictoriu și hidos în același timp: cai cu capete de lei, cu cozi ca niște șerpi, cu multe capete. Un limbaj menit să creeze groază și să ne descrie caracterul acestor ființe demonice.

Unii spun că aici este vorba de moartea veșnică, că aceasta ar simboliza focul și pucioasa care ies din gurile lor, ca și cum demonii i-ar omorî pe oameni pentru veșnicie, ducându-i în moartea veșnică. Este posibil să fie așa. Oamenii ajung atât de împietriți încât nu mai este scăpare pentru ei, soarta lor este pecetluită.

Imaginea este că această judecată este în creștere, avansează. Nu se pocăiesc după lăcuste, vine o altă armată mult mai mare de demoni, care de data aceasta omoară o parte din oameni. Aceasta este ideea pe care trebuie să o înțelegem: cu cât oamenii se răzvrătesc mai mult, cu atât judecățile se intensifică.

• • •

APOCALIPSA 9:20–21

CHEIA CAPITOLULUI: OAMENII NU S-AU POCĂIT

Ultimele două versete ne descriu exact de ce trimite Dumnezeu aceste judecăți și care este scopul lor. Ultimele două versete explică întregul capitol.

> *Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.*
>
> APOCALIPSA 9:20–21

Aceasta este cheia înțelegerii corecte a acestui capitol. De aici înțelegem care este motivul și scopul acestor judecăți. Motivul este idolatria și trăirea în păcat. Scopul acestor judecăți este pocăința, ca oamenii să se pocăiască. Evident, nu este vorba de unii oameni din ultimii șapte ani, ci de toți oamenii care practică astfel de lucruri și nu vor să se pocăiască. Nu doar cei din ultimii șapte ani sunt pedepsiți pentru idolatrie și păcat. Este vorba de toți oamenii înrobiți de păcat, care sunt chinuiți de Satana și de demonii lui.

Este vorba de toți oamenii care nu vor fi mântuiți niciodată, care se vor răzvrăti împotriva lui Dumnezeu până la final, oricât de multe judecăți ar veni asupra lor sau ar vedea în jurul lor la

alții. Chiar dacă oamenii vor muri în jurul lor sub judecata lui Dumnezeu prin acești demoni, ei tot se vor răzvrăti. Nu se vor pocăi. Se vor împietri și mai tare.

Aceasta trebuie să înțelegem: grozăvia idolatriei și trăirii în păcat, grozăvia robiei păcatului în care trăiesc oamenii.

Repet: în acest capitol nu ni se scoate în evidență răutatea lui Dumnezeu, ci ni se scoate în evidență răutatea omului, a omului idolatru și robit de păcat. Dacă citești lucrurile acestea și ai ajuns la concluzia că Dumnezeu este prea dur, că oamenii sunt săraci și Dumnezeu are ceva cu ei, dacă aceasta este gândirea ta, înseamnă că nu-L cunoști nici pe Dumnezeu, nici natura omului căzut în păcat și înrobit de păcat.

Am zis că această manifestare a mâniei lui Dumnezeu este de fapt un act de îndurare din partea Lui. Acestea sunt judecăți de avertizare. Prin aceste judecăți, Dumnezeu îi cheamă pe oameni să-și întoarcă privirile spre El, să se pocăiască. Dar oamenii ce fac? Tot nu se pocăiesc de idolatria și păcatele lor, pentru că sunt înrobiți de păcat, pentru că sunt niște monștri ai nelegiuirii, pentru că Îl urăsc pe Dumnezeu, iubesc dumnezeii falși pe care și i-au creat, iar păcatele lor Îl sfidează pe Dumnezeu, Îl scuipă în față. Aceasta este natura omului căzut în păcat.

Faptul că Dumnezeu nu îi trimite direct în iad este un act de îndurare din partea Lui. Faptul că le trimite aceste judecăți de avertizare, aceste trâmbițe care să-i trezească, este îndurare.

• • •

APOCALIPSA 9:20

IDOLATRIA, FAPTELE MÂINILOR ȘI ÎNCHINAREA LA DRACI

Observați că sunt două tipuri, două categorii de răzvrătire prezentate aici. În versetul 20 este vorba de idolatrie, de curvie spirituală, iar în versetul 21 este vorba de păcate fizice pe care le fac oamenii mereu. Dar prima este idolatria. Aceasta este cea mai mare ofensă la adresa lui Dumnezeu: să te închini oricui altcuiva sau oricărui alt lucru în afara Lui. Ba mai mult, să te închini dracilor sau să te închini la bucata de lemn cioplită de tine, lucrarea mâinilor tale.

Să nu credeți că oamenii aceștia se închină direct dracilor. Nu vedem oameni care să spună: „Eu mă închin dracilor", decât cu mici excepții: unii sataniști. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Aici este vorba de starea umanității în ansamblu. Umanitatea se închină dracilor. Nu vrea să se închine Creatorului. Nu Îi dă slava care I se cuvine.

Orice dumnezeu fals pe care și-l creează oamenii în afara Celui adevărat, așa cum S-a revelat El în Scripturi, este un drac. Orice dumnezeu fals. De fiecare dată când te închini la un dumnezeu imaginar din mintea ta, indiferent ce nume îi pui — îi poți pune chiar și numele Isus, dar este un dumnezeu imaginar din mintea ta, nu adevăratul Isus din Scripturi — poți să-i spui Iahve, poți să-i spui cum vrei tu. De fiecare dată când te închini acelui dumnezeu imaginar, te închini dracilor.

De fiecare dată când trăiești în păcat, în destrăbălare, stai la masa dracilor. Pavel spune: „Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor.” (1 Corinteni 10:21)

Chiar dacă aici, când spune că se închină la lucrarea mâinilor lor, este vorba de idoli sculptați cum aveau cei din vechime, este vorba și de icoane. Icoanele intră în aceeași categorie. Oricine se apleacă să se închine înaintea unei icoane comite idolatrie și se închină dracilor. Comite curvie spirituală, cel mai scârbos și ofensator lucru pe care îl poți face înaintea lui Dumnezeu din punct de vedere spiritual.

De ce este atât de ofensator? Pentru că te închini creației în locul Creatorului. Ți-ai pictat tu ceva pe o bucată de lemn și te închini la bucata aceea de lemn, sau crezi că prin bucata aceea de lemn o să ajungi la Dumnezeu, ca și cum ar fi un fel de instrument prin care vorbești cu Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu nu aude și are nevoie de lucrarea mâinilor tale. Este blasfemie. O blasfemie demonică. Cel mai ofensator lucru pe care îl poți face înaintea Dumnezeului celui viu, Creatorul tău.

Acum întrebați-vă: cine este rău? Dumnezeu, că trimite aceste judecăți, sau oamenii? Cine este rău în toată ecuația aceasta? Oamenii sunt niște monștri, niște monștri răzvrătiți împotriva Creatorului lor. Aceasta este imaginea pe care ne-o prezintă Scriptura. Nu vor să-L accepte pe adevăratul Dumnezeu. Își creează tot felul de dumnezei falși pentru că urăsc dreptatea și sfințenia Lui. Le urăsc pentru că natura lor este păcat. Iubesc păcatul.

Pavel spune despre întreaga omenire: „S-au făcut că sunt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, cu păsări, cu dobitoace cu patru picioare și cu târâtoare." (Romani 1:22–23) Adică include toate creaturile, de la om la animale.

Orice asemănare cu orice creatură înaintea căreia îngenunchezi și te închini este idolatrie. Omule care faci aceasta, ești un nebun. Te crezi înțelept, dar ești nebun. Crezi că Dumnezeul nemuritor are nevoie de lucrarea mâinilor tale. Și Dumnezeu te lasă în nebunia ta. Cu cât te răzvrătești mai tare, cu atât te lasă mai mult în nebunia ta și ești chinuit de demoni. Habar n-ai.

Oricât ai încerca să ocolești și să găsești tot felul de explicații și motive, icoana, din orice material ar fi ea, pe care tu o desenezi, este un chip de om din imaginația ta. Dacă îngenunchezi înaintea acelei bucăți de lemn, este idolatrie, este curvie spirituală. Și mai au tupeu să numească acele bucăți de lemn în mod blasfemiator ferestre către cer sau purtătoare de har. Ce blasfemie înaintea Dumnezeului celui viu!

Și tu spui că prin acele lucruri te închini lui Iahve sau te închini lui Isus. Nu există blasfemie mai mare. Nu faci altceva decât ce am citit în Apocalipsa capitolul 9: te închini la faptele sau la lucrarea mâinilor tale, la ceva ce tu ai creat. Și nu vrei să te pocăiești. Inima ta împietrită nu vrea să se pocăiască. Te crezi deștept, dar ești un nebun. Nu vrei să gândești. Iubești ce faci. Nu poți renunța la idolatrie. Ești sclavul ei.

Chiar dacă nu pare, oamenii aceștia sunt chinuiți și batjocoriți de demoni.

Bineînțeles, idolatria nu se reduce doar la aceasta. Acestea sunt manifestări vizibile, metode primitive, barbare de idolatrie pe care oamenii care astăzi se pretind a fi deștepți încă le practică. Dar idolatria nu se reduce doar la atât. Narcisismul, îmbuibarea, beția, destrăbălarea sunt forme de idolatrie. Înălțarea de sine și mândria sunt forme de idolatrie. Orice lucru care pune stăpânire pe mine, care mă face să-i slujesc acelui lucru, care mă înalță pe mine sau pe alții în locul Creatorului, este idolatrie. Pentru că iau din închinarea și din slava care I se cuvin doar Creatorului și le atribui creației.

Nu există ofensă mai mare la adresa lui Dumnezeu. De aceea idolatria este numită de Dumnezeu curvie spirituală. Este curvie. Îl înșeli pe Creatorul tău, din punct de vedere spiritual, bineînțeles.

• • •

APOCALIPSA 9:21
UCIDERI, VRĂJITORII, CURVII ȘI FURTIȘAGURI

În versetul 21, ultimul verset, ne sunt înșirate câteva păcate de care oamenii nemântuiți nu se vor pocăi: ucideri, vrăjitorii, curvii și furturi. Bineînțeles, nu este vorba de toate păcatele pe care le fac oamenii. Sunt doar înșirate câteva. Și dacă stăm să ne gândim, acestea sunt păcatele care predomină în întreaga lume.

Are rost să vorbim de uciderile de azi? Câte milioane de copii sunt uciși în pântecele mamei lor? Uciderile sunt la ordinea zilei.

Vrăjitoriile: cuvântul din greacă aici pentru vrăjitorii este pharmakeia, de unde vine farmacie. Se poate referi și la droguri, care înainte erau asociate cu idolatria. Se foloseau tot felul de

substanțe sau ierburi care amorțeau simțurile oamenilor ca să aibă o experiență religioasă mai înaltă, exact ce fac și drogurile de azi: îți amorțesc simțurile. Dar nu aceasta este ideea aici, chiar dacă mulți fac mare tam-tam pe internet cu versetul acesta și spun că este vorba de farmacie, medicamente și droguri. Nu despre aceasta este vorba aici.

Mai este folosit, de exemplu, în Apocalipsa capitolul 18, în aceeași carte, unde vom vedea judecata Babilonului, curva cea mare, care amăgește neamurile cu vrăjitoria ei. (Apocalipsa 18:23) Este vorba de o seducție spirituală, o decepție, o înșelare. Despre astfel de vrăjitorii este vorba și aici. Și despre astfel de vrăjitori ni se spune la finalul cărții Apocalipsa că nu vor moșteni viața veșnică. (Apocalipsa 21:8; 22:15) Iar în Galateni capitolul 5 ni se spune că vrăjitoria este o faptă a firii pământești. (Galateni 5:20–21)

Deci nu este vorba de droguri aici sau de medicamente. Este vorba de cu totul altceva. Firii pământești îi plac astfel de lucruri. Îi place să iasă în evidență, să uimească lumea cu tot felul de vrăjitorii de genul acesta: „A venit lumina la Ierusalim. O, a venit lumina, dar vine numai la preotul din Armenia." Vrăjitorii.

Vă mai dau câteva exemple banale pe care le vedem peste tot azi, dar nu le numim vrăjitorii, nu le numim ceea ce sunt. Ortodocșii au obiceiul să-și pună la ușă tot felul de coroane făcute din crengi, de obicei din salcie. De ce? Ca să fie păziți. Să fie păziți de ce? Nu știu. De spirite? Să le meargă bine? Sau se stropesc cu apă și busuioc. Unii preoți mai nebuni sfințesc mașina cu apă și busuioc, și alții mai nebuni decât ei le dau bani pentru aceasta.

Oamenii aceștia nu Îl cunosc pe Dumnezeu. Și acestea nu sunt simple tradiții. Este vrăjitorie. Ai păcătuit? Fă douăsprezece mătănii și L-ai vrăjit pe Isus să te ierte. Aprinde patruzeci de lumânări. Zi de patruzeci de ori Tatăl nostru. „E puternică rugăciunea aceasta." Treci pe sub masă la biserică. Aprinde lumânări pentru vii și morți. Fără a mai menționa obiceiurile din alte religii, din hinduism, din budism sau din spiritismul acesta modern. Toate acestea sunt vrăjitorii. La genul acesta de superstiții stupide se referă textul acesta.

Acum ni se poate părea ceva banal, dar oamenii sunt înrobiți de lucrurile acestea, sunt fascinați de ele. Acestea sunt, de fapt, seducții spirituale: ești sedus din punct de vedere spiritual, ești amăgit prin ele. Pământul este plin de astfel de vrăjitorii.

Curvia este la tot pasul. A umplut și internetul. Oamenii nu se mai jenează deloc. Este ceva normal. În America, tinerii se întreabă între ei: „What is your body count?" O traducere literală ar suna: „Care este numărul trupului tău?", adică: „Care este numărul de persoane cu care ai avut contact sexual?" Se întreabă aceasta ca pe ceva banal. Și își răspund: 24, 22. Fetele sunt mai timide când ar trebui să spună adevărul. Râd, glumesc, este ceva normal. Curvia este la ordinea zilei. Nu mai zic de videochat și celelalte.

Furtișagurile, adică furtul, sunt și ele peste tot, în toate domeniile. Toți fură, să le fie mai bine, zic ei. „Păi toți fură, eu de ce să nu fur? Doar celui care fură îi merge bine." Aceasta este gândirea omenirii.

Oamenii aceștia nu realizează că mânia lui Dumnezeu este peste ei, pentru că nu li se întâmplă nimic imediat, instant, atunci când au păcătuit. Cred că Dumnezeu închide ochii. Nu. Dumnezeu are răbdare. Este îndelung răbdător. Dar când trebuie să judece, judecă. Este un Dumnezeu drept.

Pavel spune tot în Romani 1: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor" (Romani 1:18). Aceasta se întâmplă acum, în veacul acesta. Dumnezeu nu poate suporta păcatul. Pe lângă faptul că este dragoste și este îndelung răbdător, oamenii uită că Dumnezeu este preasfânt și perfect drept. Nu Își va încălca niciodată dreptatea de dragul dragostei. Nu spune: „Nu-i mai fac dreptate omului acestuia, pentru că îl iubesc." Nu așa gândește Dumnezeu. Dragostea Lui nu este lipsită de dreptate.

Psalmistul spune: „Dumnezeu este un judecător drept, un Dumnezeu care Se mânie în orice vreme. Dacă cel rău nu se întoarce la Dumnezeu, Dumnezeu Își ascute sabia, Își încordează arcul și-l ochește, îndreaptă asupra lui săgeți omorâtoare și-i aruncă săgeți arzătoare." (Psalmul 7:11–13)

Expresia despre sabie, arc și săgeți este un limbaj simbolic și poetic.

Aceasta se întâmplă acum cu orice om. Dumnezeu are vremea Lui cu fiecare. Chiar dacă nu-l judecă instant, are vremea Lui cu fiecare. El este un judecător drept, care Se mânie în orice vreme din pricina păcatului. Dacă cei răi nu se pocăiesc și continuă în păcatul lor, Dumnezeu îi judecă. Nu se pocăiesc, Dumnezeu intensifică judecata. Și tot așa.

Exact aceasta avem descris și în Apocalipsa capitolul 9, prin aceste chinuri demonice de la trâmbițele a cincea și a șasea: mânia lui Dumnezeu manifestată asupra păcătoșilor care nu vor să se pocăiască. Dumnezeu îi lasă să fie chinuiți de demoni.

Prin aceste descrieri oribile, hidoase, pe care le citim în acest capitol, vedem de fapt cât de groaznică și hidoasă este realitatea din spatele păcatului. Aparent, păcatul pare frumos. Dar în spate este o realitate spirituală hidoasă. La aceasta trebuie să ne ducă gândul. Aceasta trebuie să înțelegem din acest capitol. Trebuie să vedem hidoșenia păcatului, să vedem cât de răi sunt oamenii, că oricâte judecăți le trimite Dumnezeu, ei nu vor să se pocăiască de idolatria lor și să-și întoarcă privirile spre adevăratul Dumnezeu.

Vestea proastă este că nu pot face aceasta în firea lor pământească. Nu au puterea să facă aceasta. De ce? Pentru că natura lor este sclava păcatului. În aceasta își găsesc plăcerea. Este natura lor. Trăiesc sub legea păcatului. Pavel explică foarte clar în Epistola către Romani: în firea omului, în natura omului, este legea păcatului. Domnește păcatul. El, din fire, Îl urăște pe Dumnezeu și căile Lui. Nu poate să-L aleagă pe Dumnezeu. Nu poate să vină la Dumnezeu. Nu poate să se pocăiască. (Romani 7:21–23; 8:7–8)

Vestea bună este că singurul care îl poate scăpa pe om de această sclavie și de aceste chinuri demonice care vin ca urmare a păcatului lui este Isus Hristos. Isus ne-a demonstrat aceasta cât a fost pe pământ, de fiecare dată când a eliberat un îndrăcit. Noi nu trebuie să citim acele întâmplări și să spunem: „O, trebuie să facem și noi ca Isus." Nu aceasta este ideea. Prin acele întâmplări

ni se arată că doar Isus ne poate scăpa de această robie, de această sclavie. Doar El are autoritatea aceasta. El este scăparea noastră, eliberatorul nostru, vindecătorul nostru.

În Ioan 8, Isus spune clar: „Adevărat, adevărat vă spun", le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului! Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi." (Ioan 8:34–36) El este singurul care poate elibera oamenii de sub robia păcatului și îi poate scăpa de mânia lui Dumnezeu care este peste ei acum și care se va manifesta deplin la final.

Orice om care nu Îl are pe Hristos se află sub mânia lui Dumnezeu acum, în veacul acesta, în vremea de acum. Oamenii sunt doar avertizați prin aceste judecăți. Dumnezeu încă mai are răbdare. Dar la final nu va mai fi niciun pic de îndurare. Toți cei care vor fi fără Hristos în ziua judecății vor bea din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat, adică nediluat, fără pic de îndurare: mânie pură pentru o veșnicie. (Apocalipsa 14:10)

Singura scăpare de sub sclavia păcatului, în care este orice om de când se naște, și de sub consecințele păcatului, este Isus Hristos și El răstignit. Trebuie să crezi că Isus a murit pentru toate păcatele tale, că a suferit mânia lui Dumnezeu în locul tău la cruce, ca tu să fii scăpat de ea și să ai viața veșnică.

În El este satisfăcută dreptatea lui Dumnezeu. În Hristos, dragostea și dreptatea lui Dumnezeu se îmbină perfect. Dumnezeu Își manifestă dragostea pentru că L-a dat pe Fiul Lui și Își manifestă dreptatea pentru că L-a pedepsit pe Fiul Lui în locul celor care vor crede în El.

A crede în Hristos nu înseamnă să crezi că El există. Înseamnă să te încrezi în El, cum te încrezi într-o parașută când te arunci din avion. Să te încrezi doar în El pentru mântuirea ta. În momentul în care ți-ai pus încrederea în Hristos, Dumnezeu nu mai este mânios pe tine. Nu mai ești sub mânia lui Dumnezeu. Te vede perfect drept înaintea Lui. Nu mai vede nimic de judecat în tine. Te îmbracă cu perfecțiunea lui Hristos. (2 Corinteni 5:21) Îți pune pe frunte pecetea Lui, ștampila Lui: Îi aparții Lui. Faci parte din poporul Lui, din Israelul Lui spiritual. Ești protejat de mânia Lui care se manifestă în veacul acesta și ești eliberat de această sclavie a păcatului, care te face să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, de care nu poți scăpa prin puterile tale.

Apoi, Dumnezeul adevărat, Creatorul cerului și al pământului, Cel pe care înainte Îl luai și Îl batjocoreai prin idolatria ta și prin păcatul tău și de care fugeai — fugeai de sfințenia și dreptatea Lui — va fi toată plăcerea și bucuria ta. Vei fi o creație nouă, care acum iubește dreptatea și sfințenia și urăște păcatul. Vei realiza cât de hidos este păcatul înaintea lui Dumnezeu.

Niciun demon nu se va mai atinge de tine, pentru că ești al lui Hristos. Ești în Hristos. El are autoritate peste orice ființă spirituală. El are toată autoritatea în cer și pe pământ, și peste lumea spirituală, și peste lumea fizică. (Matei 28:18) Nimic nu se mișcă fără voia Lui. Nu există loc mai sigur în universul acesta decât să fii în Hristos, să-I aparții Lui.

Crede că a murit la cruce ca tu să ai viața veșnică. El este singura ta scăpare. Smerește-te și strigă la El pentru milă. Mândria te duce în iad. Mândria te face să te împietrești și mai tare, și judecata lui Dumnezeu vine asupra ta și mai tare, până când la un moment dat te împietrești de tot. Smerește-te și strigă

la El. Te aude. Nu ai nevoie de niciun alt intermediar. Strigă la El pentru milă, la fel cum striga acel vameș din pilda Domnului Isus. Se bătea în piept de durere, își vedea grozăvia păcatului și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" (Luca 18:13)

Dumnezeu a promis: „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." (Romani 10:13) Abia așteaptă să strigi la El și să te elibereze de sclavia ta și de consecințele păcatului tău și să îți dea viața veșnică.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

31

APOCALIPSA 10:1–11

UN ÎNGER PUTERNIC CU O CARTE DESCHISĂ, UN PICIOR PE MARE ȘI UNUL PE PĂMÂNT

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 10:1–11

Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul, fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc. În mână ținea o cărticică deschisă.

A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor. Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă, ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proro-cii.

Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!" M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o", mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea." Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am

mâncat-o, mi s-a umplut pântecele de amărăciune. Apoi mi s-a zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.

APOCALIPSA 10:1–11

• • •

TRECERE

INTERLUDIU ÎNTRE TRÂMBIȚA A ȘASEA ȘI TRÂMBIȚA A ȘAPTEA

Capitolul 10 și prima jumătate din capitolul 11 formează o pauză, un interludiu între trâmbița a șasea și trâmbița a șaptea. Narațiunea judecăților este întreruptă, iar atenția se mută asupra poporului lui Dumnezeu.

Este aceeași structură ca și la peceți. Între pecetea a șasea și a șaptea am avut la fel o pauză, capitolul 7, în care am văzut o imagine cu poporul lui Dumnezeu, cu Israelul spiritual, care este pecetluit, protejat de mânia lui Dumnezeu și se pregătea de luptă, dar în același timp era deja biruitor, era în ceruri. Am văzut poporul lui Dumnezeu privit din două unghiuri diferite.

Aici, în schimb, în pauza aceasta dintre trâmbița a șasea și a șaptea, care se întinde până la jumătatea capitolului 11, ni se va scoate în evidență misiunea poporului lui Dumnezeu pe pământ: aceea de a mărturisi cuvântul adevărului, Cuvântul lui Dumnezeu, revelația lui Dumnezeu. Aceasta este lupta în care sunt angajați. Aceasta este lupta în care este angajat Israelul spiritual în veacul acesta.

Această temă este dezvoltată în capitolul 11. În această secțiune ne vom concentra asupra celor prezentate în capitolul 10 și vom încerca să înțelegem care este mesajul transmis prin acest limbaj simbolic și ce aplicație are acest capitol și pentru noi astăzi.

• • •

APOCALIPSA 10:1
ÎNGERUL PUTERNIC CARE SE COBOARĂ DIN CER

La început este prezentat un înger puternic și imens, care stă cu un picior pe mare și cu un picior pe pământ. Desigur că sunt dezbateri cu privire la acest înger, pentru că descrierea lui seamănă cu descrierea Domnului Isus. Toate elementele acestea par să arate că este vorba de Domnul Isus aici, dacă le comparăm cu descrierile Domnului Isus din alte părți sau cu descrierile lui Dumnezeu din alte părți. Domnul Isus este Dumnezeu.

Totuși, dacă am afirma că acest înger este Domnul Isus, nu am fi consecvenți cu restul cărții. Peste tot în cartea Apocalipsa, îngerii sunt ființe create, duhuri slujitoare. (Evrei 1:14) Hristos este prezentat ca Fiul Omului sau ca Mielul, dar niciodată ca un înger. Nicăieri în Scriptură nu este prezentat ca un înger, ca o ființă creată. El este Alfa și Omega. (Apocalipsa 22:13) Dacă pretindem că Domnul Isus este acest înger, ne apropiem chiar de erezie.

Știu că se pot aduce argumente cu Îngerul Domnului din Vechiul Testament, dar nu despre aceasta vorbim aici. În Evrei 1, autorul argumentează împotriva ideii că Isus ar fi un înger: „Căci căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: «Tu ești Fiul Meu,

astăzi Te-am născut»?" (Evrei 1:5) Domnul Isus nu este un înger. Nu este prezentat ca fiind un înger în Scriptură. El este Dumnezeu, este Singurul Născut din Tatăl, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Atunci cine poate fi acest înger? Nu știm. Personal, nici nu cred că există un astfel de înger atât de imens încât să acopere cu picioarele lui tot pământul și toată marea. Nu are sens să spunem că sub talpa lui se află toată marea, că este atât de mare încât acoperă toate apele de pe pământ. În cuvântul acesta, „mare", sunt incluse toate apele de pe pământ. Logic vorbind, ar fi imposibil așa ceva.

Avem de-a face cu o imagine simbolică. Este pur și simplu o viziune simbolică pe care o are Ioan. Nu trebuie să facem presupuneri sau să ne concentrăm pe identitatea acestui înger. Nu aceasta este ideea. Trebuie să ne concentrăm pe mesajul transmis prin această imagine simbolică.

Îngerul acesta, în mod intenționat, este descris într-un mod asemănător cu Domnul Isus, pentru că este reprezentantul Domnului Isus, este trimisul Domnului Isus pe pământ, este ambasadorul Lui. Glasul pe care îl auzim din cer și care vorbește cu Ioan este glasul Domnului Isus. Putem fi siguri de aceasta pentru că în capitolul 4 vedem clar al cui este acel glas din cer. Este glasul Domnului Isus. Domnul Isus îl cheamă pe Ioan prin cuvintele „Suie-te aici" (Apocalipsa 4:1). Și acum tot Domnul Isus îi vorbește din cer.

Deci, în viziunea pe care o are Ioan, Domnul Isus este în cer și L-a trimis pe pământ pe reprezentantul Lui. Aceasta este imaginea. Îngerul a venit să pretindă autoritatea pe care o are Domnul Isus peste pământ și peste mare, peste toată creația. Proclamă autoritatea Domnului Isus peste toată creația.

• • •

APOCALIPSA 10:2–3

CĂRTICICA DESCHISĂ ȘI AUTORITATEA PESTE MARE ȘI PĂMÂNT

În primul rând, vedem că acest înger are în mână o cărticică deschisă. Este foarte important: cărticica aceasta nu este închisă, nu este pecetluită. Dacă vă aduceți aminte, în cartea lui Daniel, îngerul i-a spus să pecetluiască acele lucruri, pentru că sunt pentru niște vremuri îndepărtate. (Daniel 8:26; 12:4)

Acestea sunt vremurile îndepărtate pe care a venit să ni le reveleze acest înger. Ne-a adus această cărticică deschisă. Domnul Isus l-a trimis pe acest înger să ne reveleze ceva, să ne descopere ceva, nu să ne ascundă ceva. A venit să ne reveleze vremurile din urmă, să ne descopere ceea ce nu i-a descoperit lui Daniel, ceea ce Daniel nu putea înțelege. Noi acum putem înțelege.

După aceea vedem că îngerul a pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. După cum am spus, gestul acesta este menit să ne arate spre autoritatea Domnului Isus, nu spre autoritatea îngerului.

Nu este autoritatea lui, ci a Celui ce l-a trimis pe înger, a Celui pe care îngerul Îl reprezintă. El are autoritate peste toată creația, peste mare și peste uscat.

Îngerul răcnește ca un leu, arătând spre regalitatea și puterea Domnului Isus. El este Regele creației, El este Leul din Iuda. (Apocalipsa 5:5) Lui I-a fost dată stăpânirea peste toată creația. El are toată puterea în cer și pe pământ. (Matei 28:18) Deci revelația pe care a venit să o aducă acest înger este autorizată de Regele universului. Vine direct din partea Lui. Aceasta trebuie să înțelegem.

• • •

APOCALIPSA 10:3–4
CELE ȘAPTE TUNETE PECETLUITE

Apoi apar cele șapte tunete. Când îngerul strigă, cele șapte tunete își fac auzite glasurile. Tot ce știm despre simbolistica tunetului este că arată spre măreția, spre puterea lui Dumnezeu.

Metaforic vorbind, putem spune că glasul acestui înger a făcut tunetele să vorbească. Atât de mare este puterea Domnului Isus.

În comparație cu cărticica, care este deschisă, lui Ioan i se spune să pecetluiască ce au spus aceste tunete. Este oprit de Domnul Isus, de glasul din cer, să scrie ce au spus tunetele. Și noi trebuie să tăcem și să nu facem presupuneri, cum fac foarte mulți, cârmuiți de firea lor pământească, care nu se pot abține și încep să aiureze și să spună tot felul de prostii despre tunetele acestea.

Orice încercare de a descifra ce au zis aceste tunete este eronată. Dacă Dumnezeu a pecetluit ceva, nimeni nu poate afla ce a pecetluit Dumnezeu. Nu pe aceasta trebuie să ne concentrăm, să devenim acum curioși: „Ce au zis tunetele acestea?" Nu aceasta este ideea.

Este pur și simplu un limbaj simbolic. Mesajul și aplicația acestei imagini simbolice pentru noi sunt că nu putem ști decât atât cât vrea Dumnezeu să știm. Oricât ne-am dori să știm mai mult, nu putem cunoaște decât ceea ce ne-a revelat El. Atât. Poate că nici nu putem duce mai mult. Dumnezeu știe cel mai bine.

• • •

APOCALIPSA 10:5–7

JURĂMÂNTUL ÎNGERULUI ȘI SFÂRȘIREA TAINEI LUI DUMNEZEU

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă, ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proro-cii.

APOCALIPSA 10:5–7

Acest lucru este descris la finalul capitolului 11, când sună trâmbița a șaptea. (Apocalipsa 11:15–19)

Acest înger imens, care stă cu un picior pe mare și un picior pe pământ, trimisul și reprezentantul Domnului Isus, se jură pe Creatorul universului. De aceea avem descrierea: Cel care a făcut cerul, pământul, marea și toate lucrurile din ele. Adică se jură pe singurul Dumnezeu adevărat, Cel care este viu în vecii vecilor, Cel nemuritor.

El jură că nu va mai fi nicio întârziere; atât de sigură este împlinirea. În momentul în care va suna trâmbița a șaptea, taina lui Dumnezeu — adică planul Său, vestit încă din vechime robilor Săi și descoperit acum nouă — se va încheia, va fi dusă la bun sfârșit. Adică la trâmbița a șaptea va fi finalul tuturor lucrurilor.

Noi, care am citit deja cartea, știm că acolo nu se termină cartea, nu acolo este finalul. Trebuie să ne amintim cum trebuie interpretată cartea, cum trebuie să interpretăm pecețile, trâmbițele și potirele: sunt trei unghiuri diferite din care este privit veacul acesta și sfârșitul veacului acestuia. Vorbesc despre aceeași perioadă de timp. La fel cum am mai văzut o dată finalul la pecetea a șaptea, vom vedea iar finalul la trâmbița a șaptea, vom vedea apoi finalul la potirul al șaptelea, apoi vom vedea iar finalul în Apocalipsa 19 și în Apocalipsa 20: același final al istoriei privit din unghiuri diferite și descris prin ilustrații diferite, prin imagini și simboluri diferite.

Așa trebuie citită cartea. Aceste lucruri au fost deja subliniate.

• • •

TRECERE

LEGĂTURA CU DANIEL 12 ȘI PERIOADA DE TREI ANI ȘI JUMĂTATE

Înainte de a trece la ultimele versete, nu avem cum să ignorăm faptul că imaginea aceasta, cu îngerul imens care se jură pe Dumnezeu că va mai fi puțină vreme, este preluată din cartea lui Daniel.

> *Și l-am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că vor mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.*
>
> DANIEL 12:7

Omul îmbrăcat în haine de in este îngerul. Gestul său este asemănător cu jurământul îngerului din Apocalipsa 10.

Această perioadă de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme, adică trei ani și jumătate, este aceeași perioadă despre care vorbește îngerul din Apocalipsa 10 când spune că nu va mai fi zăbavă, întârziere. Îngerul din Apocalipsa 10 ne trimite la Daniel capitolul 12. În această cheie trebuie să interpretăm ce se întâmplă în Apocalipsa capitolul 10.

Din Daniel capitolul 12 înțelegem ce reprezintă această perioadă simbolică din cartea Apocalipsa, care apare în capitolele următoare: 42 de luni, 1260 de zile, o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, adică trei ani și jumătate. În capitolele 11, 12 și 13

din Apocalipsa vom vedea repetată această perioadă. (Apocalipsa 11:2–3; 12:6, 14; 13:5) Este vorba de aceeași perioadă privită din trei unghiuri diferite.

Reprezintă o perioadă de persecuție. Poporul sfânt, adică Israelul spiritual în care am fost integrați și noi, neamurile — și noi suntem poporul lui Daniel — va fi persecutat în toată această perioadă. Este perioada de persecuție care ține de la prima venire până la a doua venire a Domnului Isus. Acestea sunt vremurile din urmă în Scriptură. Acestea sunt vremurile din urmă despre care a prorocit Daniel: „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege." (Daniel 12:10)

Acestea sunt vremurile despre care prorocea Daniel: perioada aceasta, epoca aceasta a Bisericii dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, reprezentată simbolic prin această perioadă de trei ani și jumătate. În toată această perioadă, poporul sfânt va fi persecutat până când, la un moment dat, la final, va fi zdrobit de tot. Adică se va ajunge la o persecuție foarte intensă.

Trebuie reținut că această perioadă — o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, 42 de luni, 1260 de zile, trei ani și jumătate — este simbolică. Este o cifră simbolică, la fel ca toate cifrele din cartea Apocalipsa. Nu este vorba de trei ani și jumătate literali, care încep într-un punct, într-o zi, și se termină fix peste trei ani și jumătate. Nu despre aceasta este vorba.

Trebuie reținut și că această cifră reprezintă toată această perioadă de persecuție a creștinilor dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. De aici înainte, cartea Apocalipsa se va concen-

tra pe perioada aceasta în care ne aflăm noi acum, vestită de Daniel cu sute de ani în urmă. Acestea sunt vremurile din urmă, toată epoca aceasta a Bisericii.

Deci aceasta este legătura dintre Apocalipsa 10 și Daniel capitolul 12. Prin aceste imagini, Dumnezeu ne trimite la cartea lui Daniel ca să înțelegem despre ce vorbește și cum să interpretăm aceste lucruri. Interpretăm Scriptura cu Scriptura, nu cu imaginația noastră.

• • •

APOCALIPSA 10:8–10

CĂRTICICA DULCE CA MIEREA ȘI AMARĂ ÎN PÂNTECE

Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: «Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!» M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica. «Ia-o», mi-a zis el, «și mănânc-o; ea îți va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.» Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecele de amărăciune. Apoi mi s-a zis: «Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.

APOCALIPSA 10:8–11

Glasul din cer este glasul Domnului Isus.

Imaginea de aici este din nou preluată din Vechiul Testament, de data aceasta din cartea lui Ezechiel. Când Ezechiel este chemat la slujire și este trimis să vestească Cuvântul Domnului, la fel i se dă și lui un sul de carte care conținea cuvintele pe care avea să le vestească poporului Israel. La fel ca aici, cartea a fost dulce ca mierea la început, dar apoi i-a amărât pântecele. (Ezechiel 2:8–3:3, 14; Apocalipsa 10:8–10)

Doar că aici ceea ce se întâmplă cu Ioan are un impact mult mai mare. Nu este o prorocie doar pentru poporul Israel. Dumnezeu îi dă o prorocie pentru multe noroade, neamuri, limbi și împărați.

Ioan aici reprezintă Biserica și misiunea ei în lume în toată această perioadă de trei ani și jumătate simbolici, adică toată perioada aceasta dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. În toată această vreme de persecuție, chemarea Bisericii este să vestească Cuvântul Domnului.

Poate că pare ciudat ce spun, poate pare că scot eu din burtă lucrurile acestea, dar veți vedea că toate acestea ni se vor revela treptat în următoarele capitole. Cartea se va explica singură. De aceea nu sunt necesare aici mai multe detalii. Deocamdată trebuie reținută această imagine de ansamblu, ca să știm cu ce avem de-a face și care este scopul acestui capitol. Acest capitol este ca o pregătire pentru ce va urma.

Experiența pe care o are Ioan atunci când primește această cărticică și o mănâncă este aceeași experiență pe care o are orice creștin atunci când primește Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru creștini, revelația lui Dumnezeu, Cuvântul Lui, este dulce ca mierea. Dar acest Cuvânt vine mereu la pachet cu multă amără-

ciune. Orice creștin adevărat, născut din nou, poate mărturisi lucrul acesta. Știe exact, 100%, ce a simțit Ioan aici sau Ezechiel în vechime. Orice creștin adevărat știe aceasta.

De ce este așa? De ce este acest Cuvânt și dulce, și amar în același timp? Pentru că același Cuvânt le produce bucurie credincioșilor — celor care îl primesc și cred în el —, dar le aduce condamnare necredincioșilor. Pentru ei este un mesaj de judecată.

Deci orice creștin se bucură, dar se și întristează atunci când mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu. Și, bineînțeles, necredincioșii nu vor respinge doar Cuvântul, ci și mesagerii. Adică îi vor persecuta și pe credincioși, pe cei care proclamă Cuvântul.

De aceea revelația lui Dumnezeu este dulce ca mierea în gura credincioșilor, dar în același timp le produce și multă amărăciune. Pe lângă faptul că un credincios simte durere pentru cel pierdut căruia îi mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu, este și persecutat de el. Cuvântul îi aduce multe suferințe din partea oamenilor, din partea necredincioșilor. Deci are suferințe și din interior, și din exterior. De aceea acest Cuvânt, atât de dulce pentru buzele lui, produce în același timp și multă amărăciune.

• • •

APOCALIPSA 10:11
„TREBUIE SĂ PROROCEȘTI DIN NOU"

La final, lui Ioan i se spune: „Trebuie să prorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați." (Apocalipsa 10:11) Adică acesta este conținutul acestei

cărticele pe care a mâncat-o, este conținutul prorociei: un mesaj de judecată pentru toate neamurile care nu vor să se pocăiască, adică ceea ce vom citi mai departe în cartea Apocalipsa.

Aceasta i s-a descoperit lui Ioan și, prin Ioan, și nouă. Ioan ne reprezintă pe toți. Toți avem acum această revelație.

• • •

TRECERE

APLICAȚIILE CAPITOLULUI 10 PENTRU CREDINCIOȘI

În concluzie, trebuie recapitulate aplicațiile practice pentru noi astăzi din acest capitol. Chiar dacă este un capitol de tranziție, un interludiu, și pare foarte ciudat, dacă am înțeles corect aceste simboluri, avem foarte multe de învățat din acest capitol.

În primul rând, am văzut că Domnul Isus, Dumnezeu întrupat, Fiul Omului, Martorul credincios, Cel Întâi Născut din morți, Domnul împăraților pământului, Cel care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, este Suveranul universului. (Apocalipsa 1:5–6) El are autoritate peste toată creația. El domnește peste toate.

În al doilea rând, Cuvântul pe care ni l-a dat și pe care noi îl mărturisim are autoritate divină. Nu trebuie să uităm niciodată aceasta. Nu este cuvântul unui împărat oarecare de pe pământ, nu este cuvântul unui om, este Cuvântul lui Dumnezeu. Are ștampila Creatorului pe el. Noi proclamăm acest Cuvânt sub au-

toritatea Lui, sub autoritatea Celui care a creat toate lucrurile din cer, de pe pământ și din mare, a Celui ce este viu în vecii vecilor. Nu trebuie să uităm niciodată lucrul acesta.

În al treilea rând, trebuie să fim conștienți că, chiar dacă acest Cuvânt este foarte dulce pentru noi, foarte dulce în gura noastră, vine la pachet cu foarte multă amărăciune. Orice creștin adevărat se va confrunta imediat cu această realitate. Imediat ce primește Cuvântul lui Dumnezeu, se confruntă cu această realitate și vede că acest Cuvânt îi produce multă amărăciune. Trebuie să fim conștienți de lucrul acesta, să știm la ce să ne așteptăm, să nu ni se pară ceva bizar, ceva ieșit din comun. Nu. Aceasta este o situație normală.

Deci avem toate motivele să proclamăm cu fermitate și cât ne ține gura acest Cuvânt. Dumnezeul nostru este suveran. Cuvântul Lui are autoritatea Lui și își va împlini în mod sigur scopul. Știm dinainte la ce să ne așteptăm atunci când îl proclamăm. Nu trebuie să ne temem. Dumnezeu ne-a descoperit lucrurile acestea ca să fie o încurajare pentru noi, să nu ne temem, să mărturisim cu îndrăzneală și curaj Cuvântul Lui.

Ar trebui să medităm mai des, preferabil zilnic, la cine este Dumnezeul nostru și cuvântul cui îl proclamăm noi. Aceasta ne va îmbărbăta, ne va încuraja și ne va da îndrăzneală să-l proclamăm de pe acoperișul caselor. (Matei 10:27) Domnul să ne ajute pe fiecare la aceasta, să ne încredem în autoritatea și puterea acestui cuvânt. Este Cuvântul Creatorului, este Cuvântul lui Dumnezeu.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

32

APOCALIPSA 11–13

SFÂRȘITUL VREMURILOR, NECAZUL CEL MARE — ULTIMII TREI ANI ȘI JUMĂTATE DIN ISTORIE

TEXTUL STUDIAT

42 DE LUNI, 1260 DE ZILE, O VREME, VREMI ȘI JUMĂTATEA UNEI VREMI

Este necesar să ne concentrăm asupra acestei perioade de timp de trei ani și jumătate, repetată în capitolele următoare sub diferite forme: 42 de luni, 1260 de zile, o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, adică trei ani și jumătate biblici, fiecare an având câte 360 de zile. (Apocalipsa 11:2–3; 12:6, 14; 13:5)

Cei mai mulți creștini, pentru că sunt dispensaționaliști pretribulaționiști, vor interpreta această perioadă literal, adică vor spune că este vorba de fix trei ani și jumătate, care încep într-un punct și se termină fix în ziua în care s-au împlinit trei ani și jumătate.

Sunt teologi foarte buni care cred lucrurile acestea. Nu îi disprețuiesc. Nu suntem într-o competiție. Dimpotrivă, trebuie să ne îngăduim unii pe alții, să avem răbdare unii cu alții. Și, la fel cum eu îi iau în serios pe alții, mă aștept ca și alții să mă ia în serios, să lase loc în mintea lor: „Poate este adevărat ce spune omul acesta." Pentru că nimeni nu este infailibil în ceea ce privește escatologia.

Voi prezenta doar interpretarea la care am ajuns pe parcursul a câțiva ani de studiu pe tema aceasta. Este posibil să îmi schimb interpretarea pe viitor? Cel mai probabil, nu. Eu am fost deja în punctul în care interpretam această perioadă literal și, după ce am descoperit că în cartea Apocalipsa avem de-a face cu un limbaj simbolic în toată cartea, nu mă pot întoarce și nu pot spune: „Da, este peste tot simbolic, dar aici este literal.

Deci, în esență, nu îmi pot schimba interpretarea. Da, în anumite detalii mă pot schimba. Îmi rezerv dreptul de a mă schimba. Dar, în esență, în privința caracterului simbolic al acestei perioade nu îmi mai pot schimba interpretarea. Cugetul și limbajul Scripturii mă obligă să interpretez această perioadă din punct de vedere simbolic.

Este necesar să lămurim aceste lucruri pentru a ne putea concentra asupra mesajelor transmise prin imaginile simbolice din capitolele 11, 12 și 13.

• • •

TRECERE

IMAGINILE SUNT SIMBOLICE, DECI ȘI PERIOADA TREBUIE CITITĂ SIMBOLIC

În mod intenționat pun accentul pe faptul că sunt imagini simbolice. Prin însuși faptul că sunt niște imagini simbolice, pentru mine este evident că și această perioadă de timp trebuie interpretată simbolic. Nu am cum să spun: „Este o imagine simbolică, dar perioada de timp este literală." Așa pot să fac ce vreau eu cu cartea Apocalipsa: unde îmi convine mie zic că este simbolic, unde nu îmi convine zic că este literal, și așa mai departe.

Astfel, fiecare cu hermeneutica lui, fiecare cu interpretarea lui. Eu nu cred că acesta este scopul pentru care ne-a transmis Dumnezeu această carte. Această carte ne-a fost trimisă ca să o înțelegem cu toții, să îi înțelegem mesajul și să fie o încurajare

pentru noi, nu să ne gândim că lucrurile acestea se vor întâmpla undeva la finalul istoriei, în ultimii trei ani și jumătate din istorie. Nu are niciun sens.

La fel am interpretat toate cifrele din cartea Apocalipsa: am spus că 4 reprezintă cele patru colțuri ale pământului, cifra universalității; 6 reprezintă numărul omului; 7 reprezintă ceva deplin, ceva desăvârșit; 10 reprezintă ceva complet; 12, 24, 144, 144.000, toate acestea sunt cifre simbolice care au mereu legătură cu Israelul spiritual, cu poporul lui Dumnezeu. Bineînțeles, și cifra 1000 din Apocalipsa 20 reprezintă ceva complet, o perioadă lungă, dar completă.

Toate sunt cifre simbolice în carte și la fel este și în cazul acestor trei ani și jumătate. Dacă vreți, ne putem gândi la această cifră ca fiind jumătatea lui 7. Iar dacă 7 reprezintă ceva deplin, ceva desăvârșit, ceva complet din punct de vedere calitativ, nu cantitativ, perioada aceasta de trei ani și jumătate reprezintă o perioadă incompletă, o perioadă nedesăvârșită.

De ce așa? Pentru că vom vedea imediat că această perioadă se referă la o perioadă de persecuție pentru poporul lui Dumnezeu. Este vorba de o perioadă specifică din istoria omenirii, pe care Dumnezeu ne cheamă să ne concentrăm de aici încolo în cartea Apocalipsa. Voi susține că este vorba de toată această epocă a Bisericii, de la prima venire până la a doua venire a Domnului Isus.

• • •

APOCALIPSA 11
CETATEA, CEI DOI MARTORI ȘI CELE TREI ZILE ȘI JUMĂTATE

Vom vedea în capitolul 11 un argument clar că această cifră trebuie interpretată simbolic, ceva ce ar trebui să convingă pe oricine. Vedem acolo, la început, cetatea sfântă călcată în picioare de neamuri 42 de luni. Apoi, cei doi martori care prorocesc 1260 de zile, aceeași perioadă de timp. Dar apoi, la final, sunt uciși pentru cât timp? Pentru trei zile și jumătate. (Apocalipsa 11:2–3, 9)

Observați din nou cum Dumnezeu ne obligă să interpretăm simbolic această cifră: trei ani și jumătate, trei zile și jumătate. De ce nu trei zile? De ce nu două zile?

• • •

APOCALIPSA 12
DUPĂ NAȘTEREA ȘI ÎNĂLȚAREA LUI MESIA

Din capitolul 12 înțelegem foarte clar ce reprezintă această perioadă și despre ce perioadă este vorba. Este un capitol foarte important. Vedem că, după nașterea Copilului, care este Mesia — este vorba de prima venire a Domnului Isus în lume —, balaurul persecută femeia, care reprezintă Israelul spiritual. Dar, în același timp, femeia și apoi rămășița seminței ei, care suntem noi — noi suntem frații lui Hristos, facem parte din genealogia spirituală a lui Hristos —, sunt ocrotite de Dumnezeu pentru 1260 de zile sau o vreme, vremi și jumătatea unei vremi. (Apocalipsa 12:5–6, 13–17)

Este persecutată de Satana, dar nu poate fi distrusă. Este ocrotită de Dumnezeu.

Deci această perioadă de trei ani și jumătate începe după nașterea lui Mesia și înălțarea Lui la cer. Aceasta înțelegem din capitolul 12: adică odată cu prima venire a lui Hristos. În capitolul 12 avem întreaga istorie a răscumpărării rezumată, concentrată în acea imagine simbolică. Noi fie ne aflăm înainte de nașterea lui Mesia, fie după nașterea lui Mesia. Evident, ne aflăm după nașterea Lui și înălțarea Lui. Deci noi ne aflăm acum în această perioadă de trei ani și jumătate simbolică, care reprezintă toată această epocă a Bisericii după venirea lui Mesia, perioada aceasta dintre prima și a doua venire, perioadă care mai este numită în Scriptură „vremurile din urmă" sau „sfârșitul vremurilor".

Din primul secol și până astăzi, și până la finalul istoriei, noi ne aflăm în vremurile din urmă. Acesta este sfârșitul vremurilor.

• • •

TRECERE

VREMURILE DIN URMĂ ÎN NOUL TESTAMENT

Câteva texte din Noul Testament arată că acesta era și modul de gândire al scriitorilor inspirați de Duhul Sfânt în Noul Testament. Ei știau în ce vremuri se află.

Iuda le aducea aminte destinatarilor ce spuneau apostolii despre vremurile din urmă, în care ei se aflau deja atunci: „cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite!" (Iuda 1:18)

Deci Iuda știa că se află în vremurile din urmă. Din primul secol și până astăzi noi ne aflăm în vremurile din urmă.

Despre Hristos, apostolul Petru spune: „El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi." (1 Petru 1:20)

Deci apostolul Petru știa că, odată cu prima venire a lui Mesia, a venit sfârșitul vremurilor. Știa în ce vremuri se află. Se afla în vremurile din urmă.

În Evrei citim: „După ce le-a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile." (Evrei 1:1–2)

În ce vreme se afla autorul cărții Evrei în primul secol? La sfârșitul zilelor.

Toți autorii inspirați ai Scripturii vedeau venirea lui Mesia ca dând start cumva vremurilor din urmă. Odată cu venirea lui Mesia, a venit sfârșitul zilelor, au venit vremurile din urmă, a venit sfârșitul vremurilor. Aceasta este perioada în care ne aflăm noi acum. Și, bineînțeles, a doua Lui venire va încheia această perioadă.

• • •

TRECERE

DE CE TREBUIE SĂ MERGEM LA CARTEA LUI DANIEL

Ca să înțelegem mai exact de ce folosește Dumnezeu acest limbaj și care este simbolistica acestor trei ani și jumătate, trebuie neapărat să mergem la cartea lui Daniel. De acolo este împrumutat acest limbaj.

Trebuie să ne amintim că, în Apocalipsa 10, l-am văzut pe acel înger cu o cărticică deschisă în mână. (Apocalipsa 10:1–2) Foarte important: a venit să-i descopere lui Ioan aceste vremuri descrise în capitolele 11, 12 și 13, această perioadă de trei ani și jumătate.

Tocmai de aceea nu este o carte, este o cărticică, pentru că reprezintă doar o perioadă scurtă de timp: această perioadă a vremurilor din urmă, după care istoria se va încheia sau taina lui Dumnezeu se va încheia, cum spune îngerul din Apocalipsa 10. (Apocalipsa 10:6–7)

În Apocalipsa capitolul 5 vedem că Mielul deschide o carte. În greacă nu este o cărticică, este o carte, pentru că această carte conține toată istoria răscumpărării și toată istoria lumii. Dar în capitolul 10, în schimb, este un diminutiv. Acolo este o cărticică, adică ne descrie o perioadă mai scurtă a istoriei, vremurile din urmă. (Apocalipsa 5:1–9; 10:2)

Exact aceasta este perioada despre care era curios Daniel în capitolul 12. Dar i s-a spus că acele cuvinte vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului, care a început odată cu prima venire a lui Mesia. (Daniel 12:4, 9)

Deci cuvintele acelea nu mai sunt pecetluite. Daniel prorocea exact despre această perioadă în care ne aflăm noi acum, această perioadă a vremurilor din urmă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, care acum ne este descoperită. Pentru noi nu mai este nimic ascuns. Îngerul din Apocalipsa 10 îi dă lui Ioan o cărticică deschisă, nu este pecetluită. Ni se descoperă vremurile din urmă.

Ceea ce avem descris apoi în Apocalipsa 11, 12 și 13 este conținutul acestei cărticele, care conține această revelație cu privire la vremea sfârșitului în care noi ne aflăm acum, în care se aflau și creștinii din primul secol și în care ne aflăm și noi astăzi.

• • •

TRECERE
EPOCA BISERICII NU ESTE O PARANTEZĂ

În capitolele 11, 12 și 13 din Apocalipsa, Dumnezeu ne descoperă cum sunt vremurile din urmă, în care ne aflăm din primul secol și până la finalul istoriei. Se pune un accent deosebit pe faptul că sunt vremuri de persecuție pentru toți credincioșii. Daniel numește această perioadă „o vreme de strâmtorare" (Daniel 12:1). El a prorocit despre ea cu aproximativ cinci sute de ani înainte de venirea lui Mesia: a văzut ce avea să se întâmple în viitor, dar nu a putut înțelege.

Majoritatea pot fi de acord că această perioadă simbolizează o vreme de persecuție, dar nu sunt de acord că și cifra este simbolică și că reprezintă întreaga perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Ei interpretează cifra literal. Se întorc la cartea lui Daniel, unde, la fel ca în Apocalipsa, sunt viziuni pline

de simboluri, și afirmă că este vorba despre o perioadă fixă de trei ani și jumătate, undeva la finalul istoriei. Pe creștini îi așază acum într-un fel de paranteză, ca și cum întreaga epocă a Bisericii ar fi o paranteză în istoria mântuirii.

Nu pot fi de acord cu așa ceva. În Noul Testament ni se spune clar că acesta este apogeul planului lui Dumnezeu, revelația completă a tainei Lui: Biserica, din care fac parte atât evreii, cât și neamurile. Încă de la început, acesta a fost planul pe care Dumnezeu l-a adus la îndeplinire în Hristos și ni l-a descoperit acum. Pavel spune în Efeseni că evreii și neamurile formează un singur trup. (Efeseni 2:14–18; 3:4–6) Așadar, aceasta nu este o paranteză, ci apogeul și punctul central al planului de mântuire.

Nimeni nu poate convinge pe nimeni atunci când vine vorba despre aceste lucruri. Discuțiile produc adesea doar dezbinare și frustrări. Trebuie să acceptăm faptul că nu toți vedem lucrurile la fel. Bine ar fi ca aceste dezbateri să nu ne îngâmfe, ci să ne îndemne la mai mult studiu. Dacă disprețuiesc din prima ceea ce crede altcineva și mă apropii de argumentele lui cu propriile mele prejudecăți, este firesc să nu înțeleg nimic și să nu îl iau în serios. Tot ce spune mi se va părea ciudat, pentru că nu am inima deschisă și sunt mulțumit cu ceea ce cred deja.

Fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui cu privire la ceea ce crede și la motivele pentru care crede. Dacă ai studiat personal Scriptura, ai comparat textele, ai încercat să înțelegi limbajul lui Dumnezeu și ai ajuns la concluzia că această perioadă trebuie interpretată literal, este în regulă. Dar, dacă ai primit doar o învățătură de la alții, care ți-au prezentat-o frumos — arătându-ți cum se leagă cu Ezechiel, cu Zaharia și cu alte texte —, cercetează personal Scriptura. Nu te baza doar pe interpretă-

rile altora, care poate ți-au fost implantate în minte fără să îți dai seama sau au fost repetate de atât de multe ori, încât ai ajuns să le consideri infailibile și nu mai poți vedea lucrurile altfel.

Este o stare foarte urâtă pentru un creștin să se închidă în carapacea lui și să nu mai asculte nici în stânga, nici în dreapta. Trebuie să fim deschiși, mai ales cu privire la aceste lucruri. Nu suntem noi singurii înțelepți. În mod deosebit, trebuie să ne concentrăm asupra limbajului folosit de Dumnezeu și asupra genului de literatură pe care îl citim. Este esențial să înțelegem ce fel de text citim și dacă trebuie interpretat literal sau simbolic.

• • •

TRECERE
DANIEL ȘI VIZIUNILE DINAINTEA CAPITOLULUI 12

Capitolul 12 din Daniel este foarte scurt, iar imaginile din Apocalipsa ne trimit aici.

Mai întâi, reamintesc pe scurt viziunile pe care le-a avut Daniel până să ajungă la capitolul 12, care este și ultimul capitol.

În capitolul 2 avem visul lui Nebucadnețar cu această statuie care simbolizează cinci împărății, adică toate împărățiile care vor exista pe pământ până la sfârșitul lumii acesteia, iar noi ne aflăm acum în această a cincea împărăție. (Daniel 2:31–45)

În capitolul 7 avem viziunea lui Daniel cu cele patru fiare, în care sunt descrise aceleași împărății din visul lui Nebucadnețar, doar că sunt ilustrate prin niște fiare, pentru că acesta este caracterul acestor împărății. Vom vedea că fiara din Apocalipsa capitolul 13 este această a cincea împărăție din visul lui Nebu-

cadneţar şi este ilustrată acolo ca o combinaţie din toate aceste patru fiare din Daniel 7. De aici este preluată imaginea şi aplicată în Apocalipsa 13 la vremurile din urmă, în care noi ne aflăm acum. (Daniel 7:2–7; Apocalipsa 13:1–2)

După aceea, în capitolul 8, Daniel are o viziune despre Medo-Persia şi Grecia, simbolizate acolo printr-un berbec şi un ţap. (Daniel 8:3–8, 20–21)

În capitolul 9 avem prorocia celor 70 de săptămâni de ani, care este cea mai disputată dintre toate. (Daniel 9:24–27) Cred că toată lumea este de acord că acesta este unul dintre cele mai dificile pasaje din toată Scriptura. Tocmai pe pasajul acesta, cel mai dificil şi cel mai obscur, se bazează dispensaţionalismul. Aceasta este partea tristă: au creat o întreagă învăţătură apărută în secolul al XIX-lea în baza acestui text obscur şi majoritatea creştinilor aderă astăzi la această învăţătură.

Vedem acolo, la finalul prorociei, că se pune în mod special accentul pe jumătatea ultimei săptămâni de ani. Asta ne interesează pe noi, adică pe acea ultimă perioadă de trei ani şi jumătate, care ni se descrie ca fiind o perioadă de persecuţie pentru poporul lui Dumnezeu. Bineînţeles, fiecare plasează această perioadă în funcţie de modul în care interpretează prorocia. Există multe păreri despre acea prorocie. Nu voi intra acum în această discuţie.

Pe scurt, concluzia la care am ajuns eu personal este că acea prorocie nu s-a împlinit deplin. Ea descrie ceea ce se întâmplă şi ceea ce se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu până la finalul

timpului, până la finalul acestei lumi. Nu avem cum să nu observăm că are un limbaj simbolic și niște cifre simbolice: 70 de ori câte 7.

Tot ce trebuie să reținem acum este că reprezintă o perioadă de persecuție. Vreau să vă demonstrez cu Scriptura că aceasta reprezintă mereu această cifră: trei ani și jumătate, o perioadă de persecuție.

După aceea, în capitolul 11 din cartea lui Daniel este o profeție mai detaliată decât cea din capitolul 8, care se întinde din vremea în care a primit-o Daniel până la sfârșitul timpului. Iar la final, în capitolul 12, se axează strict pe sfârșitul vremurilor, pe aceste vremuri din urmă, și pe o perioadă de trei ani și jumătate, asociată cu persecuția credincioșilor.

Susțin că aici este vorba de aceeași perioadă de timp descrisă în chip simbolic în diferite moduri, din diferite unghiuri, prin diferite ilustrații, în Apocalipsa capitolul 11, capitolul 12 și capitolul 13.

Ceea ce avem descris în capitolele următoare din Apocalipsa este această perioadă despre care Daniel a profețit în capitolul 12.

• • •

DANIEL 12:1

VREMEA DE STRÂMTORARE ȘI POPORUL SCRIS ÎN CARTE

Trebuie să ținem cont, când citim acest pasaj, de tot ce am văzut până acum. Un lucru foarte important este că Daniel nu intră aici în detalii. Avem un rezumat, o privire panoramică a

vremurilor din urmă. Pentru Daniel, acestea erau foarte departe, într-o vreme îndepărtată, și nici nu putea înțelege despre ce era vorba. Dar nouă ne este descoperit acum, pentru că ne aflăm chiar în vremurile despre care el a prorocit.

În Daniel citim: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău." (Daniel 12:1)

Mi se pare foarte interesant că în Apocalipsa 12 apare același arhanghel Mihail. Exact după ce Mesia este înălțat la cer, după prima Lui venire, ni se spune că arhanghelul Mihail și îngerii lui s-au luptat și l-au alungat pe Satana din cer, adică i s-a luat lui Satana autoritatea pe care o avea înainte. (Apocalipsa 12:5, 7–9) Sămânța femeii a zdrobit capul șarpelui. (Geneza 3:15) Și exact după aceea începe această perioadă de trei ani și jumătate.

Și nu, arhanghelul Mihail nu este Isus Hristos. Această problemă va fi analizată în secțiunea despre Apocalipsa 12.

Daniel continuă: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte." (Daniel 12:1)

Aici observăm și un ecou din Matei 24. (Matei 24:21)

Deci, în această vreme de strâmtorare, poporul lui Daniel va fi mântuit. Cine este poporul lui Daniel? Oricine va fi găsit scris în carte. Care carte? Cartea vieții. (Apocalipsa 20:15) Adică toți aleșii lui Dumnezeu vor fi mântuiți.

Noi suntem poporul lui Daniel. Neamurile au fost integrate în Măslinul cel Bun. Formează un singur popor cu evreii, un Israel spiritual. Așa cum vedem în Romani 11 și Efeseni 2, sunt un singur trup în Hristos, un singur popor. (Romani 11:17–24; Efeseni 2:14–18) Daniel este fratele nostru, face parte din aceeași genealogie spirituală cu noi. Noi suntem poporul lui, nu Israelul trupesc, nu descendenții fizici ai lui Avraam. Pavel spune: „Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel." (Romani 9:6)

Toți cei mântuiți dintre evrei și dintre neamuri formează un singur popor, un singur Israel, un Israel spiritual.

Despre ce vreme prorocea Daniel aici? Evident, despre vremea de acum. Aceasta este vremea în care aleșii lui Dumnezeu, toți cei scriși în carte, sunt mântuiți. Este o vreme de strâmtorare în care toți cei scriși în carte, toți credincioșii, sunt mântuiți.

Trebuie să ne amintim și de Apocalipsa 7. De unde vine acea gloată mare din toate neamurile, care a fost spălată în sângele Mielului? Din necazul cel mare, din această vreme de strâmtorare în care ei au fost mântuiți și și-au spălat hainele în sângele Mielului. (Apocalipsa 7:9, 13–14)

• • •

DANIEL 12:2–3

ÎNVIEREA, CEI ÎNȚELEPȚI ȘI CEI CARE ÎNVAȚĂ PE MULȚI SĂ UMBLE ÎN NEPRIHĂNIRE

În versetele 2 și 3 citim: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii – pentru viața veșnică, și alții – pentru ocară și rușine veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca

strălucirea cerului, și cei ce îi vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci." (Daniel 12:2–3)

Observați aici cum Daniel nu ne descrie ceva cronologic. Ne descrie mai multe evenimente ce vor avea loc într-un viitor îndepărtat pentru el, dar nu din punct de vedere cronologic.

Învierea va avea loc la final, evident. Dar cei care îi învață pe alții să umble în neprihănire fac aceasta acum. Noi acum îi învățăm pe alții să umble în neprihănire. Noi acum predicăm Evanghelia și chemăm oamenii la adevăr, să umble pe calea neprihănirii. Iar apoi, la înviere, vom străluci ca stelele în veac și în veci de veci. „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit să audă!" (Matei 13:43)

Deci viziunea lui Daniel nu este una cronologică. Nu ne prezintă niște evenimente cronologice. El vede în viitor mai multe evenimente ce vor avea loc pe o perioadă lungă de timp și le rezumă în câteva cuvinte. Vede o mare strâmtorare, timp în care poporul lui Dumnezeu va fi mântuit, și vede învierea tuturor oamenilor: atât a celor drepți, cât și a celor nedrepți, precum și soarta celor înțelepți, a celor care îi vor învăța în această perioadă pe alții calea mântuirii.

Deci descrie o perioadă de mii de ani în câteva cuvinte. Putem spune că acestea sunt evenimentele cele mai importante care au loc în această perioadă: o mare strâmtorare, mântuirea aleșilor lui Dumnezeu și apoi învierea.

• • •

DANIEL 12:4

CUVINTELE ASCUNSE ȘI PECETLUITE PÂNĂ LA VREMEA SFÂRȘITULUI

În versetul 4 citim: „Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului! Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește.” (Daniel 12:4)

Care este vremea sfârșitului? Aceasta de acum, această perioadă între prima și a doua venire a Domnului Isus. Aceasta este vremea sfârșitului despre care vorbește îngerul aici. Până la venirea lui Mesia, cartea aceasta sau prorocia aceasta a fost pecetluită, dar acum nu mai este. Acum noi o putem înțelege, nu mai este nimic ascuns în ea.

Dacă Dumnezeu ascunde ceva, nimeni nu va putea înțelege. Dar dacă Dumnezeu deschide ceva, oricine va căuta să înțeleagă va înțelege. Dumnezeu îi va descoperi sensul. Aceasta este ideea.

În Apocalipsa 10, acel înger vine cu o cărticică, nu cu o carte, semn că mai este puțină vreme, că au venit vremurile din urmă. Această cărticică este deschisă, adică nu este pecetluită. Ni se descoperă vremurile din urmă.

Ceea ce avem descris apoi în Apocalipsa 11, 12 și 13 este conținutul acestei cărticele, care conține această revelație cu privire la vremea sfârșitului, în care noi ne aflăm acum, în care se aflau și creștinii din primul secol și în care ne aflăm și noi astăzi.

• • •

DANIEL 12:5–7

O VREME, DOUĂ VREMI ȘI JUMĂTATE DE VREME

În versetele 5–7 citim: „Și eu, Daniel, m-am uitat, și iată că alți doi oameni stăteau în picioare, unul dincoace de râu și altul dincolo de malul râului. Unul dintre ei i-a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului: «Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?» Și l-am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că vor mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.” (Daniel 12:5–7)

Din acest popor sfânt facem parte și noi. Nu este vorba de evrei, este vorba de Israelul spiritual. Acesta este poporul sfânt al lui Dumnezeu. Evreii și neamurile formează un singur popor. Aceasta este taina lui Dumnezeu ținută ascunsă din veșnicie, dar descoperită la venirea lui Mesia, despre care vorbește Pavel. (Efeseni 3:4–6, 9)

Observați din nou asemănarea acestui înger cu cel din Apocalipsa 10, care se jură pe Dumnezeu că la trâmbița a șaptea se va termina tot, că nu va mai fi nicio zăbavă, nicio întârziere. Adică mai este puțin, mai trebuie să se desfășoare ceea ce i-a fost adus lui Ioan în cărticica aceea deschisă, iar după aceea, în capitolul 11, apare pentru prima oară această perioadă de trei ani și jumătate. (Apocalipsa 10:5–7; 11:2–3)

Ceea ce avem descris în Apocalipsa 11 și apoi din nou în Apocalipsa 12 și 13 este acest timp de persecuție despre care vorbește și îngerul de aici, din cartea lui Daniel: o vreme, două vremi și o jumătate de vreme.

Din Apocalipsa, în special din capitolul 12, înțelegem foarte clar că această cifră simbolică ne descrie de fapt toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, în care balaurul persecută rămășița seminței femeii, care suntem noi, toți cei care suntem mântuiți după venirea lui Mesia. (Apocalipsa 12:13–17) Noi suntem frații spirituali ai lui Hristos, facem parte din aceeași genealogie spirituală cu El. Această temă va fi analizată în secțiunea respectivă.

• • •

DANIEL 12:8–10

CEI RĂI NU VOR ÎNȚELEGE, DAR CEI PRICEPUȚI VOR ÎNȚELEGE

În versetele 8 și 9 citim: „Eu am auzit, dar n-am înțeles și am zis: «Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?» El a răspuns: «Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.»” (Daniel 12:8–9)

Adică până la vremea în care ne aflăm noi acum. Acum aceste cuvinte, după cum am spus, nu mai sunt pecetluite, nu mai sunt ascunse. Putem înțelege.

În versetul 10 citim: „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.” (Daniel 12:10)

Lucrurile acestea se întâmplă acum. Acum este vremea în care mulți sunt curățați, albiți și lămuriți. Nu undeva în ultimii trei ani și jumătate ai istoriei. Acum se întâmplă lucrurile acestea, în toată această perioadă, în toată această epocă a Bisericii.

Mulți sunt curățați, albiți și lămuriți, dar cei răi sunt în întuneric. Nu înțeleg nimic. Văd cu ochii lor cum mulți sunt curățați, albiți și lămuriți, dar ei nu înțeleg nimic. Cei răi continuă să facă rău. Nu sunt curățați, albiți și lămuriți. Doar cei scriși în carte, despre care vorbeam mai sus, sunt curățați, albiți și lămuriți.

• • •

DANIEL 12:11–13

1290 DE ZILE, 1335 DE ZILE ȘI RĂBDAREA PÂNĂ LA CAPĂT

În ultimele trei versete citim: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cine va aștepta și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile! Iar tu du-te până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.” (Daniel 12:11–13)

Adică vei învia la sfârșitul zilelor.

Cu privire la încetarea jertfei necurmate sunt tot felul de interpretări: că va fi un nou templu, că profeția s-a împlinit definitiv în anul 70 și așa mai departe. Nu voi intra în aceste interpretări, nu acesta este subiectul nostru acum. Prezint doar interpretarea la care am ajuns în privința acestui pasaj.

Această încetare a jertfei necurmate de la templu are legătură cu închinarea. Adică se oprește închinarea. Este o imagine a întreruperii închinării la adevăratul Dumnezeu.

Personal cred că prorocia aceasta s-a împlinit, se împlinește și se va împlini într-un mod definitiv la final, odată cu arătarea lui antihrist. Antihristul este deja în lume, deja acționează în modul acesta și va veni în lume, se va manifesta deplin la final. Acesta este limbajul Scripturii: antihristul este în lume și va veni în lume. (1 Ioan 4:3) El este pustiitorul care persecută poporul lui Dumnezeu și el încearcă, în toată această perioadă, în toată această epocă a Bisericii, să oprească închinarea la adevăratul Dumnezeu. În cele din urmă va reuși. Deocamdată este ținut în lesă de Dumnezeu, dar în cele din urmă va reuși. I se va da voie să facă aceasta.

Acest lucru este descris în 2 Tesaloniceni 2, într-un limbaj simbolic, prin imaginea antihristului care intră în templul lui Dumnezeu și se dă drept Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2:3–4) Este o imagine a lui antihrist care oprește închinarea la adevăratul Dumnezeu. Nu vei mai avea voie să te închini la adevăratul Dumnezeu.

Repet, aceasta este interpretarea mea. Pentru mine totul are sens, se leagă totul. Pentru alții poate nu se leagă, poate nu are sens.

Satana și antihristul urăsc închinarea la adevăratul Dumnezeu. De aceea Satana a inventat tot felul de metode de închinare false, prin care oamenii cred că se închină adevăratului Dumnezeu, dar se închină unui Dumnezeu fals și, în mod indirect, se închină lui antihrist, se închină lui Satana.

Ce facem cu aceste cifre: 1290 de zile și 1335 de zile? Adică se adaugă 30 de zile la cele 1260 și apoi încă 45 de zile. Ce facem cu cifrele acestea? Oare cu ce ne ajută pe noi, care trăim pe parcursul acestor mii de ani până la finalul vremurilor, dacă este vorba de trei ani și jumătate de la finalul vremurilor, o perioadă fixă? Cu ce ne ajută pe noi acum acest mesaj? În cel mai bun caz, îi ajută pe cei din ultimii trei ani și jumătate, care trebuie să știe exact când s-a întrerupt această jertfă necurmată și să înceapă să numere zilele.

Oare acesta este spiritul Scripturii? Așa ne descoperă Dumnezeu lucrurile în Scriptură? Ne pune să calculăm tot felul de date? Nicicum.

Susțin din nou că cifrele de aici nu trebuie interpretate literal. Nu trebuie să ne apucăm să numărăm, să fim atenți când se întrerupe jertfa și după aceea să începem să numărăm: „Am ajuns la ziua 1290. Hai, încă 45 de zile." Nu aceasta este ideea.

Acest mesaj nu ar avea absolut nicio relevanță pentru toți creștinii pe parcursul a mii de ani. Eu nu așa înțeleg Scriptura și nu așa citesc Scriptura. Ce avem aici este un mesaj menit să îi încurajeze pe toți credincioșii la răbdare.

Aveți răbdare până la capăt. A venit persecuția. Mai răbdați puțin. Încă puțină vreme. Încă 30 de zile. Încă 45 de zile. Aveți răbdare. Ferice de cine va răbda încă 45 de zile.

Acesta este mesajul pe care trebuie să îl înțelegem noi astăzi, nu să ne concentrăm pe ultimii trei ani și jumătate din istorie. Nu ne ajută la nimic. Este exact același mesaj transmis de Domnul Isus: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit." (Matei 24:13)

Care sfârșit? Cum au răbdat până la sfârșit creștinii din primul secol sau din al doilea secol sau din al treilea secol? Cum au răbdat ei până la sfârșit, dacă Domnul descrie acolo sfârșitul vremurilor, sfârșitul veacului acestuia?

Observați cum, prin limbajul Lui, vorbește într-un mod general, dar aplicațiile sunt individuale în orice generație. Același mesaj este valabil pentru toți creștinii: cine va răbda până la sfârșit în timpul persecuției, în vremurile grele, în vremurile de strâmtorare, va fi mântuit.

Mesajul este valabil pentru toți creștinii, la fel cum mesajul din Daniel capitolul 12 este valabil pentru toți creștinii care trec prin această perioadă de strâmtorare în care ne aflăm noi acum, prin vremurile din urmă, prin această perioadă care a fost inaugurată odată cu prima venire a lui Mesia, când Satana persecută rămășița seminței femeii, îi persecută pe credincioșii adevărați.

Mesajul este: aveți răbdare, aveți răbdare până la capăt. Dumnezeu nu ne pune să calculăm zile. Nu despre aceasta este vorba. Este un limbaj profetic menit să transmită un mesaj de încurajare în această vreme de strâmtorare.

• • •

CONCLUZIE

CE REPREZINTĂ PERIOADA DE TREI ANI ȘI JUMĂTATE

Aceste lucruri au fost repetate în mod intenționat, pentru a fixa în minte sensul acestei perioade de trei ani și jumătate, repetată în capitolele 11, 12 și 13 din cartea Apocalipsa.

În rezumat, tot ce trebuie reținut este că această perioadă de trei ani și jumătate simbolizează toată această epocă a Bisericii, o vreme de persecuție, în același timp o vreme în care toți cei scriși în carte sunt mântuiți, o vreme în care mulți sunt curățați, albiți și lămuriți, o vreme de strâmtorare, dar în același timp și o vreme de bucurie pentru poporul Domnului.

Fiarele lui Satana îi persecută, dar ei stau biruitori cu Mielul pe Muntele Sionului. Acest contrast apare în Apocalipsa 13 și 14. (Apocalipsa 13:7; 14:1)

Ferice de cel care va răbda până la sfârșit. Ferice de toți biruitorii fiarei. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!" (Apocalipsa 22:14) Ferice de toți cei care sunt părtași, împreună cu apostolul Ioan, la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos. (Apocalipsa 1:9) Ferice de toți cei care au parte acum de acest necaz mare. Ei se vor afla printre cei răscumpărați în acea gloată mare din Apocalipsa 7, pe care nu o poate număra nimeni, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor, iar Mielul îi va duce la izvoarele apelor vieții. (Apocalipsa 7:9, 14, 17)

Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.

MATEI 24:13

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

33

APOCALIPSA 11:1–13

TEMPLUL LUI DUMNEZEU ȘI CEI DOI MARTORI

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 11:1–13

Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el! Dar curtea de afară a Templului las-o laoparte nemăsurată, căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni!

Le voi da celor doi martori ai Mei să proorocească îmbrăcați în saci o mie două sute șaizeci de zile.

Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc care-i mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor, și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie ori de câte ori vor voi.

Când își vor isprăvi mărturisirea, fiara care se ridică din Adânc va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma" și „Egipt", unde a fost răstignit și Domnul lor.

Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci îi chinuiseră pe locuitorii pământului.

Dar, după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare, și o mare frică i-a apucat pe cei ce i-au văzut. Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiți-vă aici!" Și s-au suit într-un nor spre cer, iar vrăjmașii lor i-au văzut.

În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au îngrozit și I-au dat slavă Dumnezeului cerului.

APOCALIPSA 11:1–13

• • •

TRECERE

INTERLUDIUL DINTRE TRÂMBIȚA A ȘASEA ȘI TRÂMBIȚA A ȘAPTEA

Seria judecăților trâmbițelor a fost întreruptă la trâmbița a șasea. Între trâmbița a șasea și trâmbița a șaptea avem această pauză, acest interludiu, care ține din capitolul 10 până la jumătatea capitolului 11.

În capitolul 10 am văzut un înger trimis de Domnul Isus să proclame autoritatea Lui peste pământ și peste mare, adică peste toată creația, și să-l asigure pe Ioan că nu va mai fi nicio întârziere, că la a șaptea trâmbiță se va sfârși totul. (Apocalipsa 10:1–7)

Apoi i s-a dat lui Ioan o cărticică deschisă, pe care i s-a spus să o mănânce. (Apocalipsa 10:8–10) Am spus că această cărticică deschisă este o carte mai mică, pentru că reprezintă o perioadă scurtă și specifică de timp din istoria omenirii. În acea cărticică

avem descrise vremurile din urmă, care, am văzut în toată Scriptura, au început odată cu prima venire a lui Mesia și vor ține până la a doua Lui venire.

Cărticica aceasta este deschisă pentru că este menită să ne descopere ceva: să-i descopere lui Ioan și nouă ce se va întâmpla în vremea sfârșitului, în această perioadă despre care a prorocit și Daniel. El nu o putea înțelege atunci, dar nouă astăzi ne-a fost dat să o înțelegem. Pentru noi, acea prorocie nu mai este pecetluită. Acest înger a venit cu cărticica deschisă.

Domnul Isus l-a trimis pe acest înger să ne descopere, prin diferite ilustrații și prin lucrurile pe care le vom citi de la Apocalipsa 11 încolo, această perioadă a vremurilor din urmă, această perioadă dintre prima și a doua Lui venire, simbolizată prin această perioadă de trei ani și jumătate de persecuție. Este o perioadă prorocită de Daniel, iar în cartea Apocalipsa ni se descoperă că avem de-a face cu o cifră simbolică. Acea cifră nu trebuie interpretată literal. Acesta este unul dintre lucrurile pe care Daniel nu le putea înțelege atunci, dar noi îl putem înțelege.

Pentru Daniel, Biserica, această adunare a vremurilor din urmă formată din neamuri și evrei, era încă o taină. Taina aceasta a fost descoperită abia la prima venire a lui Mesia. Despre aceasta vorbește foarte clar apostolul Pavel în cartea Efeseni: aceasta era taina ținută ascunsă din veșnicie de Dumnezeu, dar descoperită acum sfinților, și anume că neamurile sunt împreună-moștenitoare cu evreii și părtașe acelorași făgăduințe și formează un singur trup, un singur popor. (Efeseni 3:4–6, 9) Neamurile și evreii formează un singur trup. Neamurile fac parte acum din poporul lui Daniel, formează un singur popor, un singur Israel, un singur Templu.

Cu aceasta începe și capitolul 11 din cartea Apocalipsa: cu acest Templu al lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 11:1–2
MĂSURAREA TEMPLULUI LUI DUMNEZEU, A ALTARULUI ȘI A ÎNCHINĂTORILOR

Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: «Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el! Dar curtea de afară a Templului las-o laoparte nemăsurată, căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni!

APOCALIPSA 11:1–2

Trebuie să fim foarte atenți atunci când vorbim de Templul lui Dumnezeu, pentru că putem ajunge să spunem prostii mari, chiar erezii. Foarte mulți creștini astăzi cred că aici avem de-a face cu templul pe care îl vor construi evreii la finalul vremurilor. Adică ei cred că Domnul Isus l-a trimis pe îngerul acesta să ne reveleze nouă ce vor construi evreii la finalul vremurilor.

Ce citim aici nu are absolut nicio legătură cu un templu pe care îl vor construi evreii la finalul istoriei. Dacă ținem cont de limbajul simbolic folosit în toată cartea Apocalipsa, dar și de revelația deplină pe care o avem în tot Noul Testament, putem fi pe deplin siguri, fără nicio urmă de îndoială, că aici nu avem de-a face cu un templu de piatră, cu un templu fizic.

Am spus mereu: cartea Apocalipsa preia imagini din Vechiul Testament și le dă o însemnătate spirituală pentru Israelul spiritual, adică pentru Biserică. Știm din revelația deplină a Noului Testament că adevăratul Templu al lui Dumnezeu este Biserica, în care El locuiește prin Duhul Sfânt. Biserica este acum casa lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu Se va mai întoarce iarăși la o casă de piatră. Așa cum înainte templul de piatră era numit casa Lui, acum Biserica, adunarea Noului Legământ, este casa Lui. În Evrei 10 este scris foarte clar că Marele Preot care este pus peste această nouă casă a lui Dumnezeu este Isus Hristos. (Evrei 10:19–21) Ar fi absurd ca Dumnezeu să Se întoarcă din nou la temple de piatră.

Dumnezeu nu Se va mai întoarce niciodată la temple de piatră: nici acum, nici în viitor, nici în mileniu, niciodată. Scopul acelui templu de piatră din vechime era unul pedagogic. Avea menirea să ne învețe ceva, să arate spre lucrarea pe care o va face Dumnezeu în Hristos și prin Hristos, prin care toți vom avea acces în prezența Lui.

Hristos este și Mielul lui Dumnezeu, El este și Marele Preot. El S-a adus pe Sine Însuși ca jertfă, cum scrie în cartea Evrei (Evrei 9:11–14), iar perdeaua dinăuntru reprezenta trupul Lui, care s-a frânt pentru noi. Prin trupul Lui avem acces în prezența lui Dumnezeu. (Evrei 10:19–20) Toate lucrurile acelea din vechime erau simbolice. Aveau un scop educativ, pedagogic, să ne învețe ceva despre lucrarea pe care o va face Mesia.

Trebuie să înțelegem cu atenție acest lucru, pentru că, dacă nu înțelegem corect lucrurile acestea, implicațiile sunt foarte grave. Oricâte temple ar construi evreii, Dumnezeu nu Se va mai în-

toarce și nu va mai recunoaște niciodată un templu de piatră. Slava lui Dumnezeu nu se va mai coborî peste acel templu, pentru că Slava lui Dumnezeu este peste Biserică acum. Aceasta ar fi o regresie, nu o progresie. Ar fi o întoarcere înapoi la umbre și ar fi o absurditate.

Oricine învață așa ceva se apropie foarte tare de erezie. Este ca o ocară adusă jertfei lui Hristos, spre care arătau toate lucrurile și în care s-au împlinit toate lucrurile. Toate acele simboluri din Vechiul Testament arătau spre lucrarea desăvârșită a lui Hristos. El Îi construiește acum un Templu lui Dumnezeu, format din pietre vii, din noi. (1 Petru 2:4–5)

În anul 70 s-a terminat cu templele de piatră odată pentru totdeauna. Trebuie să fie limpede: nu va mai exista niciodată niciun templu de piatră pe care Dumnezeu să-l recunoască. Nici în presupusul necaz cel mare, nici în presupusul mileniu, niciodată. Adevăratul Templu este și va fi o veșnicie Biserica formată din evrei și neamuri.

Trebuie citit cu atenție ceea ce le spune Pavel neamurilor, efesenilor, în Efeseni 2, de la versetul 19: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul."

Pavel se adresează neamurilor. Ele sunt împreună-cetățene cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu. Eu am cetățenie în Israelul spiritual și fac parte din casa spirituală a lui Dumnezeu. Pavel folosește un limbaj duhovnicesc. Neamurile și evreii formează acest Templu.

Cine este casa lui Dumnezeu? Cine este clădirea lui Dumnezeu? Cine este locașul lui Dumnezeu? Neamurile și evreii. Aceasta este adevăratul Templu. Textul este foarte clar. Trebuie să medităm la aceste lucruri și să nu trecem cu ușurătate peste ele.

Aceasta este revelația deplină a Noului Legământ. Acel templu din vechime arăta, simboliza, prefigura acest Templu construit de Hristos, Fiul lui David. El este Fiul lui David care Îi construiește lui Dumnezeu o casă, nu Solomon. (2 Samuel 7:12–13) Hristos este Cel care Îi construiește o casă duhovnicească lui Dumnezeu, formată din pietre vii, din toți cei răscumpărați de El la cruce.

Trebuie, așadar, să lăsăm la o parte fanteziile dispensaționaliste și să înțelegem și să credem Scriptura. Oricine vă amețește cu temple de piatră pe care le vor construi evreii vă duce în rătăcire. Vă ține mintea ocupată cu ce nu trebuie. Vă ia ochii de la realitatea spre care arăta acel templu și vă întoarce din nou privirile înapoi la simboluri, în loc să vedeți gloria lui Dumnezeu, în loc să vedeți gloria lui Hristos și ce chemare glorioasă aveți să faceți parte din Templul lui Dumnezeu, să faceți parte din casa duhovnicească pe care Hristos I-o zidește lui Dumnezeu. Este ceva glorios. Cei care vă învață despre temple de piatră care vor fi construite în viitor vă iau privirile de la această realitate glorioasă.

Repet: oricâte temple de piatră ar construi evreii, acele temple nu se vor numi niciodată Templul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va recunoaște așa ceva. Dimpotrivă, un astfel de templu ar fi o batjocură la adresa Lui și a lucrării desăvârșite a lui Hristos.

Dacă auziți că evreii construiesc un templu, spuneți-le să se pocăiască. Nu-i susțineți. Spuneți-le să se pocăiască, să se lase de prostii și să creadă Evanghelia, să se lase de umbre și să vină la realitate. Astfel, prin credința în Hristos, să aibă acces în adevăratul Templu, care nu este construit de o mână omenească. Biserica este și va fi o veșnicie Templul lui Dumnezeu.

Putem fi pe deplin siguri, fără nicio urmă de îndoială, pe baza revelației depline a Scripturii, că în textul nostru de aici avem de-a face cu Biserica, cu închinătorii adevărați care se închină în adevăratul Templu al lui Dumnezeu, care este Biserica.

• • •

APOCALIPSA 11:1–2
MĂSURAREA CA DELIMITARE ȘI PROTECȚIE

Avem de-a face și cu această măsurătoare. De ce este pus Ioan să măsoare Templul?

Ideea aceasta este preluată din Vechiul Testament, din Ezechiel sau Zaharia. (Ezechiel 40:3–5; Zaharia 2:1–2) Vom vedea la finalul cărții Apocalipsa că și Noul Ierusalim este măsurat. Nu la întâmplare are 12.000 de prăjini, o cifră simbolică ce arată spre totalitatea celor mântuiți: 12, care în cartea Apocalipsa arată mereu spre Israelul spiritual, ori 1000, un număr mare și complet. (Apocalipsa 21:15–16)

Noul Ierusalim nu este o cetate fizică ce are 12.000 de prăjini. Nu aceasta este ideea. Cifra este simbolică. Este o cetate spirituală din care fac parte toți cei răscumpărați, toți cei scriși în cartea vieții Mielului. De aceea ni se va spune la final că nimeni nu poate intra în cetate decât cei scriși în cartea vieții Mielului. (Apocalipsa 21:27)

Aceeași idee este și cu acest Templu din capitolul 11. Din el fac parte toți credincioșii. Această măsurătoare arată spre o delimitare. Dumnezeu îi separă pe cei credincioși de cei necredincioși. Acesta este scopul acestei măsurători simbolice.

Cei necredincioși, care sunt numiți aici „neamurile", pentru că nu fac parte din Israelul spiritual, din poporul lui Dumnezeu, nu se închină în Templul lui Dumnezeu. Ei sunt în curtea de afară a Templului. Bineînțeles, îi persecută pe credincioșii din Templu. Vor să-i distrugă. Aceasta este imaginea.

Neamurile vor călca în picioare sfânta cetate timp de 42 de luni. „Vor călca în picioare" nu în sensul că vor păși pe acolo. Nu, aici expresia are un sens agresiv. Vor dori să distrugă Templul, să-i nimicească pe credincioșii din el, să oprească închinarea pe care ei I-o aduc lui Dumnezeu în Templu. Dar nu vor reuși, pentru că sunt păziți de Dumnezeu.

Măsurătoarea aceasta are legătură și cu protecția. Îi separă pe credincioși de necredincioși și, în același timp, îi protejează pe credincioși de necredincioși.

Aici este prima oară în cartea Apocalipsa când vedem această perioadă de trei ani și jumătate: 42 de luni. Cifra este simbolică, bineînțeles. Despre această perioadă de trei ani și jumătate, care se va repeta mereu sub diferite forme — 1260 de zile, o vreme,

vremi și jumătate de vreme — am discutat pe larg în secțiunea anterioară. Am spus că reprezintă toată această epocă a Bisericii, toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, perioadă care a fost profețită de Daniel, dar însemnătatea ei a fost pecetluită până la venirea lui Mesia. Acum nouă ni se descoperă prin acest limbaj simbolic ce va avea loc în toată această perioadă.

Biserica va fi persecutată de dușmanii ei, dar în același timp va fi protejată de Dumnezeu. Nu va putea fi distrusă. Aceeași idee o vom găsi din nou în Apocalipsa capitolul 12, ilustrată diferit, dar mesajul este același. (Apocalipsa 12:6, 14–16)

Bineînțeles, nimic nu se întâmplă fără voia suverană a lui Dumnezeu. Citim că această curte de afară a fost dată neamurilor. Dumnezeu este Cel care le dă voie să facă aceasta în toată această perioadă. În același timp, El îi limitează: până aici aveți voie, dar de Templu nu vă puteți apropia, nu îl veți putea distruge.

Dumnezeu este suveran peste toate aceste lucruri. Aceasta ar trebui să ne încurajeze să nu ne temem. El fixează limitele chiar și dușmanilor noștri. Nimeni nu poate face mai mult decât îngăduie Dumnezeu.

• • •

TRECERE DE LA TEMPLU ȘI MĂSURARE LA CEI DOI MARTORI

În versetele 3–6 citim: „Le voi da celor doi martori ai Mei să prorocească îmbrăcați în saci o mie două sute șaizeci de zile. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau

înaintea Domnului pământului. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc care-i mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor, și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie ori de câte ori vor voi." (Apocalipsa 11:3–6)

• • •

APOCALIPSA 11:3–6
CEI DOI MARTORI ȘI MĂRTURISIREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Aici, bineînțeles, toți ne grăbim să găsim identitatea celor doi martori: cine sunt cei doi martori?

Dacă suntem atenți la modul în care sunt descriși, Dumnezeu ne trimite să ne gândim direct la Moise și Ilie. Moise a prefăcut apele în sânge, iar Ilie a închis cerul ca să nu plouă. Cât timp a închis Ilie cerul? Trei ani și jumătate, 1260 de zile. (Exodul 7:20; 1 Împărați 17:1; Iacov 5:17)

Doar că acești doi martori fac amândoi aceste minuni. Ei, cei doi martori, au putere să facă lucrurile acestea amândoi. Nu unul face ceva și altul altceva. Acesta este un aspect foarte important.

Dar ce înseamnă aceasta? Înseamnă că vor veni Moise și Ilie pe pământ undeva în viitor, cum ne spun dispensaționaliștii? Sau, cum se mai ceartă între ei, spun că este vorba de Enoh, că Enoh a fost luat la cer și așa mai departe? Sau că vor veni alți doi oameni care vor face minuni asemănătoare cu ale lor? La aceasta trebuie să ne gândim? Nicidecum.

Limbajul este simbolic. Trebuie să ne gândim la ce reprezintă aceste două personaje, Moise și Ilie, care au apărut și pe munte când Domnul S-a schimbat la față. (Matei 17:1–3) Ce reprezintă Moise și Ilie? Legea și prorocii, adică Cuvântul lui Dumnezeu.

Prin acești doi martori avem ilustrată misiunea profetică a Bisericii în lume: mărturisirea ei în lume. Sunt doi, nu unul singur, pentru că în Deuteronom 19:15 citim: „Un singur martor nu va fi de ajuns împotriva unui om, ca să adeverească vreo nelegiuire sau vreun păcat oarecare; un fapt nu va putea fi întemeiat decât pe mărturia a doi sau trei martori."

Deci trebuie să fie cel puțin doi martori. Același principiu este valabil și în Noul Testament. Dacă vom căuta atent, vom vedea că și Pavel preia același principiu din Vechiul Testament și îl aplică în Noul Testament. Chiar și Domnul Isus îl folosește în Evanghelii. (Matei 18:16; 2 Corinteni 13:1)

Legea și prorocii sunt martorii lui Dumnezeu în lumea aceasta, în toată această perioadă de persecuție dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Menirea Bisericii este să mărturisească Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu care condamnă lumea, care îi condamnă pe cei care nu vor să se pocăiască.

Tocmai de aceea vom vedea mai încolo, în versetul 10, că acești doi martori i-au chinuit pe locuitorii pământului, adică pe cei nemântuiți. Cuvântul lui Dumnezeu îi chinuie. Nu îl suportă. Le chinuie conștiințele. Tocmai de aceea Biserica, care mărturisește acest Cuvânt, este urâtă de lume: datorită mesajului ei care chinuie oamenii, datorită celor doi martori care mărturisesc împotriva lor, care îi condamnă.

Vedem că cei doi martori prorocesc îmbrăcați în saci. Acesta este un simbol al pocăinței. Este o chemare la pocăință. Biserica, prin proclamarea Cuvântului, cheamă lumea la pocăință.

Aceasta înseamnă să prorocești: nu să ghicești viitorul și să rostești cuvinte fără sens. Să prorocești înseamnă să proclami, să predici Cuvântul lui Dumnezeu, să proclami Legea și prorocii, care, bineînțeles, mărturisesc despre Hristos.

Legea și prorocii, adică Vechiul Testament, îți arată că nu este altă cale de salvare decât să te pocăiești de nebuniile din mintea ta, de toate imaginile tale despre Dumnezeu, să te întorci la adevăratul Dumnezeu și să te încrezi doar în Hristos pentru mântuirea ta.

Legea și prorocii îți arată ce este cu adevărat în tine și că ai nevoie de un Mântuitor, despre care au prorocit Legea și prorocii. În Ioan capitolul 5, Isus le spune evreilor: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!" (Ioan 5:39–40)

Scripturile, adică Vechiul Testament, Legea și prorocii, îi îndrumă pe oameni spre Hristos.

Legea și prorocii te îndrumă la Hristos. Cei doi martori îți mărturisesc că ești sub judecata lui Dumnezeu. Te condamnă și te îndrumă spre un Mântuitor. Dar oamenii se răzvrătesc și nu vor să se supună adevărului lui Dumnezeu și adevăratului Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 11:4–6

CEI DOI MĂSLINI, CELE DOUĂ SFEȘNICE ȘI PUTEREA MĂRTURISIRII

Mai vedem că acești doi martori sunt comparați cu doi măslini și cu două sfeșnice. Imaginea este din nou împrumutată din Vechiul Testament, din Zaharia capitolul 4. (Zaharia 4:1–14) Acela este un capitol foarte frumos.

Sunt măslini pentru că au ungerea Duhului Sfânt. Predică Cuvântul prin puterea Duhului Sfânt. Sunt sfeșnice pentru că mărturisesc lumina adevărului într-o lume întunecată. În capitolele 2 și 3 din cartea Apocalipsa am văzut că cele șapte biserici sunt comparate cu șapte sfeșnice. (Apocalipsa 1:20) Care este rolul unui sfeșnic? Să fie lumină, să lumineze. Acesta este rolul Bisericii în lumea aceasta.

Bineînțeles, nu poate face aceasta fără Duhul Sfânt. Singura sursă de lumină în această lume întunecată este Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat de Duhul Sfânt și împuternicit de Duhul Sfânt.

Acest Cuvânt îi arde pe dușmanii Bisericii, cum scrie în versetul 5: „Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc care-i mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.” (Apocalipsa 11:5) Acest Cuvânt are putere să se răzbune împotriva celor care i se împotrivesc. Poate opri ploaia și poate face să cadă orice urgie pe pământ, metaforic vorbind.

Este un limbaj al judecății. Cuvântul lui Dumnezeu, mărturisit de Biserică, îi arde și îi judecă pe cei necredincioși, pe locuitorii pământului, pe cei nemântuiți. Aceasta este imaginea. Acesta este mesajul pe care trebuie să îl înțelegem.

Deci acești doi martori nu trebuie interpretați literal. Nu este vorba de Moise, de Ilie, de Enoh sau de alții. Sunt o imagine a Bisericii și a mărturisirii ei în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, în toată această perioadă a vremurilor din urmă, în care oricât s-ar împotrivi oamenii și oricât ar încerca să oprească mărturisirea Bisericii, nu vor reuși.

Cred că vedem clar aceasta acum, după aproape 2000 de ani. Biserica și mărturisirea ei sunt tot aici. Nu le-a oprit nimeni.

• • •

TRECERE

CÂND MĂRTURISIREA CELOR DOI MARTORI SE VA ISPRĂVI

Dar la finalul acestei perioade ni se spune că se întâmplă ceva.

În versetele 7–9 citim: „Când își vor isprăvi mărturisirea, fiara care se ridică din Adânc va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă «Sodoma» și «Egipt», unde a fost răstignit și Domnul lor. Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.” (Apocalipsa 11:7–9)

• • •

APOCALIPSA 11:7–9

FIARA, CETATEA CEA MARE ȘI OMORÂREA CELOR DOI MARTORI

Aceasta este exact ceea ce a prorocit Daniel în capitolul 12, analizat în secțiunea anterioară. Trebuie să ne amintim Daniel 12:7: „Și l-am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că vor mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot."

Această perioadă este descrisă și ca trei ani și jumătate, patruzeci și două de luni sau o mie două sute șaizeci de zile. (Apocalipsa 11:2–3; 12:6, 14; 13:5)

Aceasta se va întâmpla la finalul acestei perioade de trei ani și jumătate. Puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot. Exact aceasta citim și în Apocalipsa capitolul 11, într-un mod diferit, bineînțeles.

La final, după această perioadă simbolică de trei ani și jumătate, după această epocă a Bisericii, după ce Biserica își încheie mărturisirea în lumea aceasta, la vremea hotărâtă de Dumnezeu, puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot. Până acum, în toată această perioadă, Biserica nu a putut fi zdrobită, dar la final, pentru o perioadă scurtă, Satana va fi lăsat să acționeze fără restricțiile de până atunci. Dumnezeu Își va retrage limitele pe care le-a pus asupra lui.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că îi va omorî pe toți creștinii? Nu cred că despre aceasta este vorba. Pur și simplu mărturisirea Bisericii va fi stinsă. Mesajul Bisericii nu se va mai auzi în lume. Dumnezeu va stinge lumina. Va lăsa lumea în întuneric. Biserica, împuternicită de Duhul Sfânt, este sarea pământului și lumina lumii, dar în momentul în care mărturisirea Bisericii s-a stins, nu va mai exista lumină în lumea aceasta. Totul va fi întuneric, întuneric spiritual, bineînțeles, confuzie, amăgire. Nimeni nu va mai ști unde este adevărul, pentru că Biserica ce mărturisește adevărul va fi redusă la tăcere. Adevărata Biserică, nu biserica falsă. Adevărata Biserică: cei care rămân loiali Cuvântului lui Dumnezeu.

Despre această perioadă de la final vorbește și apostolul Pavel în 2 Tesaloniceni capitolul 2. Deocamdată această taină a fărădelegii, cum o numește Pavel, este ținută în lesă de Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2:6–8) Cum este ținută în lesă? Prin faptul că Duhul Sfânt nu o lasă să se manifeste pe deplin. Duhul Sfânt încă cercetează inimile oamenilor și încă restrânge răul în lumea aceasta.

Dar când Dumnezeu îi va da drumul tainei fărădelegii pentru o scurtă vreme, Satana va acționa pe pământ fără restricțiile de până atunci. Nu trebuie să ne gândim că Satana va începe să omoare oameni sau îi va pune să se închine direct la el. Nu aceasta este ideea. Antihristul va veni în numele păcii și unității, cum vine și astăzi, doar că atunci va veni într-un mod deplin. Va fi manifestarea deplină a acestui duh antihrist, care este în lume acum.

Antihristul nu vine în numele războiului. Vine în numele păcii. Promovează pacea și o unitate falsă, fără Hristos, fără adevăr, fiecare cu adevărul lui. Pavel spune: „Când vor zice:

«Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare." (1 Tesaloniceni 5:3)

Oamenii vor spune: „Pace și liniște!" Acesta este duhul antihrist care este în lume încă din primul secol.

Nu aceasta promovează lumea acum? Pace și liniște. Toți vor pace. Dar vor pace fără adevăr, fără Hristos. Vor pace în păcat. Așa ceva nu se poate. Aceea nu este pace adevărată, aceea nu este liniște adevărată. Nu poți să ai pace și liniște separat de Dumnezeu, de adevăratul Dumnezeu, de Creatorul tău. Este întuneric.

Aceasta avem ilustrat și aici, în capitolul 11: această zdrobire a poporului lui Dumnezeu, despre care a prorocit și Daniel, această manifestare deplină a tainei fărădelegii, când poporul lui Dumnezeu va fi redus la tăcere. Poporul lui Dumnezeu este format din evrei și neamuri. Noi suntem poporul sfânt. Noi suntem poporul lui Daniel. Noi suntem Israelul lui Dumnezeu.

Aceeași idee este reluată în Apocalipsa 16 cu Armaghedonul sau în Apocalipsa 20 cu Gog și Magog. Este vorba de un război spiritual, nu fizic. Lumea, necredincioșii, se răscoală, se răzvrătesc împotriva adevărului și împotriva adevăraților creștini care rămân loiali adevărului.

Dacă nu te închini adevăratului Dumnezeu, te închini lui Satana. Oricum l-ai numi tu, te închini lui Satana, te închini lui antihrist, te închini împotrivitorului lui Hristos sau înlocuitorului lui Hristos. Dacă nu te închini adevăratului Hristos și adevă-

ratului Dumnezeu, ești înșelat. Te vei răzvrăti împotriva creștinilor adevărați. Îi vei batjocori. Ți se vor părea niște habotnici care au rămas în urmă.

Istoria se va încheia cu această înșelare și răzvrătire globală împotriva adevărului și împotriva adevăraților creștini. Vedem mereu aceeași idee în toată Scriptura, transmisă prin ilustrații diferite. Acesta va fi finalul, nu altul. Cei care nu primesc adevărul vor fi înșelați și îi vor persecuta pe cei care umblă în adevăr. Vor face aceasta în numele păcii.

Repet: duhul acesta antihrist se manifestă în lume încă din primul secol până astăzi. Dacă ești creștin, trebuie să fii orb ca să nu-l vezi și lipsit de sensibilitate ca să nu-l simți. Ioan a zis că antihristul va veni și că în lume era deja atunci, în primul secol. (1 Ioan 4:3) Dacă ești creștin adevărat, nu ai cum să nu vezi lucrurile acestea, decât dacă îți pui căștile în urechi să nu auzi nimic și ochelari de cal să nu vezi nimic. Totuși, acum antihristul este ținut în lesă, dar la final va fi lăsat să se manifeste deplin. Atunci se va împlini ce citim aici: cei doi martori vor fi omorâți. Mărturisirea Bisericii în lume va fi stinsă.

Dintr-odată apar două elemente noi în peisaj: fiara care se ridică din adânc și cetatea cea mare. Aici sunt menționate pentru prima dată, dar, ca de obicei, cartea Apocalipsa se va descoperi treptat.

Vom vedea mai încolo că fiara aceasta reprezintă totalitatea împăraților și puterilor lumii care se răzvrătesc împotriva lui Hristos și a credincioșilor Lui. Atenție: fiara nu este antihristul. Fiara este sistemul lui antihrist, sunt oamenii călăuziți de duhul lui antihrist. Nu este omul fărădelegii despre care vorbește Pavel în 2 Tesaloniceni capitolul 2. (2 Tesaloniceni 2:3–4) Textul nu ne

spune că fiara se va ridica undeva la final din adânc. Nu aceasta este ideea. Pur și simplu ne descrie fiara ca ridicându-se din adânc. Semnificația acestei imagini și identitatea fiarei sunt analizate în capitolul 13.

Cetatea cea mare ni se va descoperi mai încolo că este Babilonul, curva cea mare, cetatea spirituală a lumii, cetatea religiei false a lumii, care îi cuprinde pe toți cei ce nu se închină adevăratului Dumnezeu, Creatorului, ci se închină la dumnezeii inventați de ei, în orice chip și în orice formă. (Apocalipsa 17:1–6, 18; 18:2) Oricine nu se închină adevăratului Dumnezeu așa cum a cerut El, oricine nu s-a împăcat cu El prin Hristos așa cum a cerut El, face parte din Babilon.

Am mai citit că această cetate mare, adică Babilonul, se mai cheamă, în chip duhovnicesc sau în chip simbolic, Sodoma și Egipt. Știm că în Scriptură Sodoma și Egiptul sunt imagini ale lumii înrobite de păcat. Sodoma și Egiptul reprezintă lumea păgână în Scriptură. Aceeași soartă pe care au avut-o ele o va avea lumea întreagă. Dumnezeu folosește Sodoma și Egiptul ca ilustrații pentru judecata lumii întregi, care are loc și acum, dar va avea loc într-un mod deplin la final.

La fel cum Sodoma și Egiptul nu au scăpat de judecată, nici lumea nu va scăpa.

Mai vedem că în această cetate, în Babilon, a fost omorât și Domnul celor doi martori, adică Domnul Bisericii, Domnul Isus. Dacă nu citești cartea Apocalipsa până la final, dacă nu o lași să se explice singură, vei fi tentat să interpretezi aici cetatea aceasta

ca fiind Ierusalimul fizic. Dar nu despre aceasta este vorba. Ni se descoperă foarte clar mai încolo în carte despre ce cetate este vorba: Babilonul, cetatea spirituală a lumii.

La fel cum Domnul Isus a fost omorât în Babilon, în această lume, la fel vor fi omorâți și credincioșii Lui, care mărturisesc Cuvântul Lui, care mărturisesc ce a mărturisit și El pe pământ. Repet: nu înseamnă că toți credincioșii vor muri din punct de vedere fizic. Martiri au fost, sunt și vor fi tot timpul. Pur și simplu, la final, lumina Bisericii în lumea aceasta va fi stinsă. Nu vei mai găsi creștini adevărați. Vei fi ca Ilie, care se plângea că a rămas singur, sau ca Lot în Sodoma. Creștini adevărați vor fi în lume, dar vor fi puțini.

Cred că aceasta este și aluzia făcută de Domnul Isus când întreabă retoric: „Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?" (Luca 18:8) Ideea nu este că nu va fi deloc credință, ci că va fi puțină, aparent deloc. Dar va fi. Bineînțeles, este vorba de credința adevărată, pentru că sunt mulți care spun că au credință. Nu este vorba de oamenii care se închină unui Hristos fals inventat de ei, ci de credința adevărată, de oamenii care se închină adevăratului Hristos și au învățătura adevăratului Hristos și rămân loiali adevăratului Hristos.

Nu observăm oare încă de pe acum confuzia și contradicția din jurul nostru? Biserici apar ca ciupercile. Ai spune: „Uau, creștinismul înflorește!" Foarte multe canale creștine, de predici pe internet. Dar, cu toate acestea, cei mai mulți creștini adevărați nu se pot integra, nu pot avea părtășie cu majoritatea bisericilor de azi.

Și bineînțeles, bisericile acelea dau vina pe oameni. Nici nu le trece prin cap că ar fi ceva în neregulă. Nu vor să se confrunte cu realitatea. Preferă să se conformeze regulilor și să-și vadă de programul lor. Aceasta nu este o situație nouă și nici ceva observat doar de mine. Foarte mulți creștini se plâng că se duc la biserică și nu sunt zidiți. Pleacă triști de acolo.

De ce? Pentru că vor să se ducă acolo să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, să fie zidiți, să fie îmbărbătați, să fie încurajați. Și ce ascultă? „Am fost ieri acolo, să vezi ce mi s-a întâmplat mie", „haha", „cum zicea Sfântul Augustin", nu știu care. Aceasta aud oamenii la biserică. Nu sunt zidiți. Nu li se explică Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea cei mai mulți sunt analfabeți din punct de vedere biblic. Nu se ia o carte verset cu verset să li se explice oamenilor. Se citește: „am predicat și azi". Aceasta este starea generală a creștinismului de azi.

Cred că așa va fi și în acea perioadă descrisă aici, când cei doi martori vor fi omorâți. Nu va dispărea numele lui Hristos. Nu. Mulți vor fi cu Hristos în gură, dar fără Hristos în ei. Mulți vor sta cu Biblia în mână, dar fără Biblie în ei, fără să-și cunoască Scriptura. Va fi tot mai greu să găsești niște frați cu care să ai părtășie și să vorbiți aceeași limbă.

Dar, bineînțeles, eu nu sunt infailibil. Acestea sunt doar predicțiile mele personale, interpretările mele personale. Aceasta am înțeles că ne arată Dumnezeu foarte clar în Cuvântul Lui. Ne arată imaginea mare, bineînțeles, fără prea multe detalii. Aceasta nu este treaba noastră: să intrăm în detalii. Treaba noastră este să-I rămânem fideli până la capăt și să rămânem fermi în mărturisirea noastră, să nu recurgem la fățărnicie și lingușeală de

dragul oamenilor care se simt ofensați sau ca să fim primiți în grupul nu știu care și să ajungem până acolo încât să compromitem adevărul ca să ne iubească și pe noi lumea.

Treaba noastră este să rămânem loiali mărturisirii adevărului până la capăt. „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit." (Matei 24:13)

• • •

APOCALIPSA 11:9–10

DISPREȚUL LOCUITORILOR PĂMÂNTULUI ȘI BUCURIA LOR

În versetul 9 vedem disprețul oamenilor nemântuiți. Aceasta înseamnă că nu vor lăsa trupurile celor doi martori să fie îngropate. Îi disprețuiesc pe martori, disprețuiesc Biserica și mesajul ei. Mesajul lor îi chinuise atât de mult timp.

A îngropa pe cineva este un act de bunătate. Arăți cinste față de omul acela. Dar ei nu vor să-i îngroape pe acești doi martori, pentru că îi disprețuiesc. Nu merită să stea în mormânt. Este ca și cum i-ar scuipa. Le este scârbă de ei.

Bucuria aceasta a lor va dura trei zile și jumătate. În comparație cu trei ani și jumătate, este o perioadă scurtă. Este momentul lor de bucurie, când pare că au învins, că au distrus definitiv Biserica și mesajul ei.

Observați cum cartea ne obligă să interpretăm această cifră din punct de vedere simbolic. Mereu cifra trei și jumătate se referă la o perioadă de persecuție. Trei ani și jumătate este o

perioadă mai lungă de persecuție, iar trei zile și jumătate este o perioadă mai scurtă, dar, din ce vedem, mult mai intensă. Va părea că Biserica a murit.

Una dintre slujbele Duhului Sfânt este să condamne lumea de păcat, cum scrie în Ioan capitolul 16. (Ioan 16:8) Cred că la final nu va mai face aceasta. Nu va mai restrânge răul. Îl va lăsa să se manifeste din plin. Nu îi va mai mustra pe oameni. Îi va lăsa în întuneric total. Duhul Sfânt lucrează în principal prin Biserică. Nu înseamnă că Duhul Sfânt nu va mai fi pe pământ, că Biserica va fi răpită în secret și restul fanteziei dispensaționaliste. Nu la aceasta mă refer. Pur și simplu, Duhul nu va mai lucra în conștiințele oamenilor în modul în care o face acum. Satana și fărădelegea vor avea frâul liber. Minciuna și întunericul vor domina pământul.

Repet: eu nu sunt infailibil. Aceasta este interpretarea mea corelată cu alte texte din Scriptură. Așa înțeleg eu ce spune Pavel în 2 Tesaloniceni 2. (2 Tesaloniceni 2:6–12) Cred că despre aceeași perioadă este vorba și aici, ilustrată într-un mod diferit, și apoi în capitolul 16 și în capitolul 20: Armaghedon, Gog și Magog și așa mai departe. Cred că Scriptura ne arată finalul prin diferite ilustrații, dar mesajul este același.

În versetul 10 citim: „Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci îi chinuiseră pe locuitorii pământului.” (Apocalipsa 11:10)

Vedeți? Acesta este motivul pentru care îi disprețuiesc: nu mai suportau Cuvântul predicat de Biserică, care le chinuia conștiințele. Gestul acesta de a trimite daruri unii altora este menit să ne transmită un mesaj al sărbătorii. Ei sărbătoresc că au scăpat în sfârșit de Biserică și de mesajul ei. Se bucură.

• • •

APOCALIPSA 11:11–12

DUHUL DE VIAȚĂ, RIDICAREA CELOR DOI MARTORI ȘI CHEMAREA DIN CER

În versetele 11–12 citim: „Dar, după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare, și o mare frică i-a apucat pe cei ce i-au văzut. Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: «Suiți-vă aici!» Și s-au suit într-un nor spre cer, iar vrăjmașii lor i-au văzut.” (Apocalipsa 11:11–12)

Aceasta se întâmplă după scurta perioadă de întuneric în care Biserica va părea moartă.

Putem spune că aceasta este o imagine a învierii. Biserica, care părea învinsă, este de fapt biruitoare. A înviat și va trăi veșnic în prezența Domnului Isus.

În Apocalipsa 4 și 10 am văzut că mereu glasul din ceruri este glasul Domnului Isus. (Apocalipsa 4:1; 10:4, 8) Bineînțeles, lumea se va îngrozi în ziua aceea. Ziua învierii pentru credincioși va fi motiv de bucurie, dar pentru necredincioși va fi motiv de groază și spaimă.

• • •

APOCALIPSA 11:13

CUTREMURUL, JUDECATA PARȚIALĂ ȘI SLAVA DATĂ DUMNEZEULUI CERULUI

În ultimul verset, versetul 13, citim: „În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au îngrozit și I-au dat slavă Dumnezeului cerului.” (Apocalipsa 11:13)

Cutremurul de pământ arată mereu în cartea Apocalipsa spre momentul judecății. Se apropie Judecata finală. Pământul se cutremură. Aceasta urmează la trâmbița a șaptea: Judecata finală, finalul istoriei. (Apocalipsa 11:15–19)

Dar cum poate să fie prăbușită a zecea parte dintr-o cetate spirituală? Am zis că cetatea despre care vorbim aici este Babilon, nu pentru că ne imaginăm noi aceasta, ci pentru că ni se va descoperi mai încolo despre ce cetate este vorba. Cum poate fi prăbușită o cetate spirituală? Evident, este vorba de un limbaj simbolic.

Încă nu i-a venit judecata finală. Acesta este mesajul. Judecata finală a Babilonului o vom vedea descrisă în capitolul 18, unde cartea Apocalipsa se va ocupa în mod special de această cetate. Dar aici este vorba de o judecată parțială: doar o zecime este judecată, ca o pregustare a judecății finale descrise mai încolo.

Nu știu dacă este o aluzie la vremea lui Ilie, când Ilie se plângea că este singur, dar Dumnezeu Și-a păstrat șapte mii de bărbați. (1 Împărați 19:18) Aici este ca și cum Dumnezeu ucide șapte mii de oameni din lume. Nu știu dacă este vorba de aceas-

ta, dar evident este vorba de o cifră simbolică. Putem ști cu certitudine că este o cifră simbolică, la fel ca celelalte cifre din cartea Apocalipsa.

Această judecată anticipează Judecata finală a oamenilor. Deocamdată doar 7000 au fost omorâți, iar cei rămași s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului.

Din cauza acestui limbaj și a faptului că ni se spune că au dat slavă Dumnezeului cerului, unii văd cumva o portiță ca să tragă concluzia că la final va fi o mare trezire a omenirii. Dar problema este că interpretarea aceasta nu se leagă deloc nici de acest pasaj și de ideea transmisă în el, nici de celelalte ilustrații ale sfârșitului pe care le avem în cartea Apocalipsa. Nu se leagă deloc.

Oamenii aici Îi dau slavă lui Dumnezeu prin faptul că se tem, că s-au îngrozit, dar atât. Prin însuși faptul că se tem, Dumnezeu este slăvit. Nu înseamnă că s-au pocăit. Oamenii lumii, locuitorii pământului, niciodată în cartea Apocalipsa nu se pocăiesc. Niciodată. Aceasta este imaginea în toată cartea. Poate că ne-ar plăcea să nu fie așa și să sperăm că aici avem de-a face cu o trezire, dar pentru mine este evident că nu despre asta este vorba aici. Ne-am minți singuri și nu am fi consecvenți nici cu pasajul de aici, nici cu restul cărții.

Orice om care se teme de judecățile lui Dumnezeu Îi dă slavă, dar aceasta nu înseamnă că se pocăiește.

• • •

TRECERE

SCOPUL ACESTUI PASAJ PENTRU BISERICI

Pe scurt, acest pasaj ne descrie Biserica și mărturisirea ei în această lume: Biserica ce cheamă lumea la pocăință predicând Cuvântul lui Dumnezeu în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Bineînțeles, vedem și respingerea mesajului ei de către lume, disprețul de care va avea parte Biserica din partea lumii.

Dar cu ce ne ajută pe noi ce citim aici, acum că știm mesajul transmis prin aceste ilustrații, prin acest limbaj simbolic? La ce ne folosește?

Am mai spus: scopul pentru care Dumnezeu, prin Domnul Isus, ne-a trimis această carte, Apocalipsa, pentru biserici, cum scrie în ultimul capitol, este să fie o încurajare pentru toți creștinii adevărați care vor fi persecutați în lumea aceasta, care vor fi persecutați din pricina loialității lor față de Dumnezeu și față de Cuvântul Lui. (Apocalipsa 22:16)

Exact acesta este și scopul acestui pasaj: să ne încurajeze să mărturisim cu putere Cuvântul lui Dumnezeu. Ne-a anunțat, ne-a avertizat mai dinainte cum va fi, ca să nu fim luați prin surprindere când ne vor respinge și ne vor persecuta oamenii datorită mărturisirii noastre.

Să fim încurajați să răbdăm până la capăt. El este suveran peste toată istoria. Ne-a spus mai dinainte cum va fi toată această perioadă și cum se va sfârși totul, ca să fim încurajați să mergem până la capăt și, dacă va fi cazul, să ne dăm și viața pentru credința noastră.

Chiar dacă suntem persecutați și disprețuiți în lumea aceasta, suntem de fapt cei mai mari biruitori. Noi am fost făcuți de Hristos împărați și preoți pentru Dumnezeu, iar în cele din urmă vom împărăți pe pământ o veșnicie. (Apocalipsa 5:9–10) Noi suntem biruitorii fiarei. Nu fiara ne biruiește pe noi. Este exact invers, chiar dacă acum nu pare să fie așa.

Toți credincioșii adevărați, toți cei scriși în cartea vieții Mielului, au biruit, biruiesc și vor birui fiara prin loialitatea lor față de Dumnezeu și față de Cuvântul Lui. Ei nu au pe frunte semnul fiarei. Nu se supun fiarei și sistemului ei antihrist. Nu îi aparțin fiarei. Nu se aseamănă cu ea. Ei au pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. Îi aparțin lui Dumnezeu și lui Hristos. (Apocalipsa 12:11; 14:1; 15:2)

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

34

APOCALIPSA 11:14–19

ÎMPĂRĂȚIA LUMII A TRECUT ÎN MÂINILE DOMNULUI NOSTRU ȘI ALE HRISTOSULUI SĂU

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 11:14–19

A doua nenorocire a trecut. Iată că a treia nenorocire vine curând.

Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.

Și cei douăzeci și patru de bătrâni care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie s-au aruncat cu fețele la pământ și I s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești!

Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să-i judeci pe cei morți, să-i răsplătești pe robii Tăi, prorocii, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să-i prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul.

Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.

APOCALIPSA 11:14–19

• • •

TRECERE

RECAPITULAREA MODULUI ÎN CARE TREBUIE PRIVITE PECEȚILE, TRÂMBIȚELE ȘI POTIRELE

Am spus că peceţile, trâmbiţele şi potirele, toate aceste serii de câte şapte, sunt perspective şi unghiuri diferite din care ni se prezintă aceeaşi perioadă de timp.

Sunt trei istorii distincte ale acestei lumi, dar care, în acelaşi timp, formează o singură poveste mai mare. În spatele lor se derulează o poveste a decreaţiei acestei lumi şi a înlocuirii ei cu o creaţie nouă şi cu oameni noi.

În aceste trei serii de câte şapte avem descrise judecăţile lui Dumnezeu asupra pământului şi asupra locuitorilor pământului din tot veacul acesta. Locuitorii pământului sunt cei nemântuiţi.

Aceste judecăţi nu trebuie interpretate literal. Limbajul este simbolic. Prin acest limbaj Dumnezeu ne descrie ce se întâmplă de fapt în spatele cortinei acestei lumi, în spatele lumii materiale.

Tocmai de aceea cartea se numeşte Apocalipsa, adică descoperirea. Ni se descoperă ce se întâmplă în spatele cortinei în tot veacul acesta.

Cartea trebuie privită din veşnicie, prin ochii lui Dumnezeu. Este o imagine panoramică a veacului acestuia. Este un rezumat.

De aceea Dumnezeu ni-i prezintă împreună pe toţi cei nemântuiţi. Toţi sunt numiţi locuitorii pământului. Nu se referă doar la anumiţi oameni care vor trăi într-o vreme îndepărtată. Cei nemântuiţi şi cei mântuiţi sunt prezentaţi împreună în aceste viziuni simbolice, iar aplicaţiile lor sunt individuale.

Vedem clar acest lucru la finalul cărții. Dumnezeu promite că va adăuga urgiile din carte oricui va adăuga ceva la ea și că va scoate partea oricui va scoate ceva din cuvintele ei. (Apocalipsa 22:18–19) Aceste avertizări se aplică fiecărui om, din orice vreme.

• • •

TRECERE DE LA RECAPITULAREA GENERALĂ LA A ȘAPTEA TRÂMBIȚĂ

Acum, la trâmbița a șaptea, se încheie seria judecăților trâmbițelor și din nou se încheie și istoria omenirii.

La fel cum am văzut că s-a mai încheiat o dată la pecetea a șaptea, vom vedea că se va mai încheia o dată la potirul al șaptelea, apoi încă o dată în capitolul 14, apoi iarăși în capitolul 18 și în capitolul 19, și din nou în capitolul 20.

În total sunt șapte ilustrații și șapte unghiuri din care este privit sfârșitul veacului acestuia. Nu la întâmplare sunt șapte. Avem de-a face cu o carte plină de simboluri. Ce avem aici, la trâmbița a șaptea, este a doua imagine a sfârșitului din carte.

• • •

APOCALIPSA 11:14

A DOUA NENOROCIRE A TRECUT, A TREIA VINE CURÂND

La finalul capitolului 8, după trâmbița a patra, am văzut un vultur care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care au să mai sune!" (Apocalipsa 8:13)

Apoi au urmat cele două serii de judecăți demonice de la trâmbițele a cincea și a șasea, adică primele două nenorociri sau vaiuri.

După aceea am văzut pauza dintre trâmbița a șasea și a șaptea, care a ținut din capitolul 10 până la versetul 13 din capitolul 11. Acolo am avut o viziune cu misiunea Bisericii în lume în toată perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, această perioadă care mai este numită în Scriptură vremurile din urmă.

Este ca și cum atenția s-a mutat de la judecățile trâmbițelor și ale celor nemântuiți la Biserică. Acum, de la versetul 14, revine la judecățile trâmbițelor.

A doua nenorocire a trecut. Iată că a treia nenorocire vine curând.

APOCALIPSA 11:14

Sau se mai poate traduce: „Cel de-al doilea vai a trecut. Iată că al treilea vai vine curând."

Al treilea vai este cel pe care l-a rostit acel vultur din capitolul 8. Cele trei vaiuri sunt echivalentul trâmbițelor a cincea, a șasea și a șaptea.

Primele două vaiuri, adică trâmbițele a cincea și a șasea, au trecut. Acum am ajuns la cel de-al treilea și ultimul vai, adică la trâmbița a șaptea.

• • •

APOCALIPSA 11:15
A ȘAPTEA TRÂMBIȚĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIA LUMII

Când sună această trâmbiță, scrie că în cer s-au auzit glasuri puternice, care cel mai probabil sunt glasurile gloatei celei mari din capitolul 7, ale celor mântuiți, ale Miresei Mielului din capitolul 19 și poate și ale îngerilor care strigă împreună cu ei. Cel mai probabil este vorba despre acea gloată mare, despre cei mântuiți, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” (Apocalipsa 11:15)

Adică totul s-a încheiat. A venit sfârșitul. A venit manifestarea deplină a Împărăției lui Dumnezeu și a Unsului Său, iar această Împărăție va fi veșnică. Această Împărăție a venit, este deja aici și va veni în manifestarea ei deplină.

Hristos este acum Domnul universului. El are acum toată autoritatea în cer și pe pământ. (Matei 28:18) El stă acum pe scaunul lui David și domnește din Ierusalimul ceresc peste toată creația. El este Domnul împăraților pământului.

Doar că acum nu este manifestarea deplină a acestei Împărății. Manifestarea ei deplină va fi la a doua venire a Domnului Isus, așa cum spune chiar El foarte clar în pildele din Matei 13 și nu numai.

Atunci pământul va fi curățat de toți dușmanii Lui și ai lui Dumnezeu.

Acum Hristos domnește în mijlocul vrăjmașilor Lui, așa cum citim în Psalmul 110. (Psalmul 110:1–2)

Pavel spune: „În urmă va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea." (1 Corinteni 15:24–26)

Hristos împărățește acum și trebuie să împărățească până îi va nimici pe toți vrăjmașii Lui și va nimici definitiv moartea, iar apoi va da această Împărăție în mâinile Tatălui.

Atunci va fi manifestarea deplină a acestei Împărății, la finalul istoriei. Acest lucru este descris și aici, în Apocalipsa 11: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor." (Apocalipsa 11:15)

• • •

TRECERE DE LA GLASURILE DIN CER LA CEI DOUĂZECI ȘI PATRU DE BĂTRÂNI

De la versetul 16 vedem reacția celor douăzeci și patru de bătrâni, care reprezintă tot poporul lui Dumnezeu, Împărăția de preoți a lui Dumnezeu, Israelul spiritual.

• • •

APOCALIPSA 11:16–18

CEI DOUĂZECI ȘI PATRU DE BĂTRÂNI, MÂNIA, JUDECATA ȘI RĂSPLĂTIREA

Cei douăzeci și patru de bătrâni, la auzul veștii că Dumnezeu a început să împărățească, se aruncă cu fețele la pământ și se închină lui Dumnezeu, zicând: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești! Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să-i judeci pe cei morți, să-i răsplătești pe robii Tăi, prorocii, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să-i prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul.” (Apocalipsa 11:17–18)

Este o imagine clară a sfârșitului. Este un imn de bucurie: în sfârșit, domnia împărățiilor acestei lumi, care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său, s-a încheiat, așa cum este scris în Psalmul 2. (Psalmul 2:1–6)

În sfârșit, împărăția lumii a trecut cu totul, într-un mod deplin, în mâinile lui Dumnezeu și ale Unsului Său. Dumnezeul Atotputernic și veșnic, care era, care este și care vine, va începe să împărățească într-un mod deplin.

Vrăjmașii Lui vor fi judecați, iar slujitorii Lui vor fi răsplătiți. Până acum neamurile și-au manifestat mânia față de Dumnezeu și slujitorii Lui, dar acum a venit mânia lui Dumnezeu. A venit judecata finală, momentul în care cei ce au prăpădit pământul vor fi prăpădiți, iar prorocii, sfinții și toți cei ce se tem de Numele Domnului, adică toți credincioșii adevărați care I-au rămas loiali lui Dumnezeu în toată această perioadă în care neamurile erau mânioase, vor fi răsplătiți.

Acesta este momentul în care credincioșii vor lua în stăpânire pământul. Nu pentru că sunt ei mai speciali decât alții, ci pentru că Hristos i-a răscumpărat prin jertfa Lui și i-a făcut vrednici.

> *Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.*
>
> APOCALIPSA 5:10

A venit momentul mult așteptat în care sfinții vor începe să împărătească pe pământ în comuniune perfectă cu Dumnezeu.

• • •

TRECERE DE LA JUDECATA ȘI RĂSPLĂTIREA FINALĂ LA Ttemplul DESCHIS ÎN CER

În ultimul verset vedem ceva aparent foarte ciudat.

• • •

APOCALIPSA 11:19

TEMPLUL LUI DUMNEZEU DIN CER ȘI CHIVOTUL LEGĂMÂNTULUI

Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.

APOCALIPSA 11:19

Aceste manifestări le vom vedea mereu la finalul celor trei serii de judecăți: la pecetea a șaptea, la trâmbița a șaptea și la potirul al șaptelea. (Apocalipsa 8:5; 11:19; 16:18–21)

Aceste manifestări pun punct seriei de judecăți. Sunt o imagine a puterii și gloriei lui Dumnezeu.

Dar ce înseamnă acest Templu din cer? Mai mult decât atât, ce este cu chivotul legământului? Când a ajuns chivotul legământului în ceruri?

Chivotul era acea cutie din aur în care se aflau tablele Legii, toiagul lui Aaron și un vas cu mană care nu putrezise. (Evrei 9:4) Dar când a ajuns în ceruri? L-a luat Dumnezeu pe ascuns și l-a dus în cer? Este absurd.

La astfel de idei și întrebări absurde ajungem atunci când interpretăm literal cartea Apocalipsa, deși ea nu trebuie interpretată astfel.

În toată cartea Apocalipsa avem de-a face cu un limbaj simbolic. Dacă nu înțelegem acest lucru, vom ajunge să spunem prostii mari.

Nu trebuie să ne concentrăm pe elementele fizice, pe un templu și pe un chivot fizic. Trebuie să ne concentrăm pe ce reprezentau lucrurile acestea, pe însemnătatea lor spirituală. Sunt folosite aici în sens simbolic.

Nu există niciun templu fizic în cer, așa cum nu există niciun chivot fizic în cer. Dumnezeu nu locuiește într-un templu fizic în cer. Modelul după care i s-a spus lui Moise să facă Cortul întâlnirii era doar atât: o imagine, o viziune. (Exodul 25:9, 40) Nu era reprezentarea reală a lucrurilor din cer.

Templul lui Dumnezeu este însuși cerul. Nu există un templu de piatră acum în cer în care stă Dumnezeu. Nu există nicio reprezentare reală a lucrurilor din cer în Scriptură. Toate sunt viziuni simbolice. Cerul ne este descris mereu prin acest tip de viziuni și prin acest tip de limbaj simbolic.

La fel este și aici. Trebuie să înțelegem mesajul transmis prin aceste ilustrații, nu să ne imaginăm temple și chivote în cer.

Ca să înțelegem mesajul, trebuie să înțelegem ce este templul, ce reprezintă templul, care este simbolistica lui.

Am văzut la începutul capitolului 11 că Templul lui Dumnezeu, în care se închină închinătorii adevărați, este un Templu spiritual. Reprezintă locul prezenței lui Dumnezeu, iar acest loc este acum Biserica. Dumnezeu locuiește acum în Biserică. Aceasta este casa Lui spirituală, conform revelației depline a Noului Testament. (Efeseni 2:19–22)

Evident, și aici avem de-a face cu un templu spiritual, simbolic, nu cu ceva fizic. Trebuie să ne gândim la prezența lui Dumnezeu. Când ai acces în Templul lui Dumnezeu, ai acces, de fapt, în prezența Lui.

Chivotul legământului era pus în locul preasfânt, acolo unde nu-l vedea nimeni. Nu avea nimeni acces la el decât marele preot, o dată pe an, când făcea ispășire pentru tot poporul. (Leviticul 16:2, 29–34; Evrei 9:7)

Și chivotul era o reprezentare a prezenței lui Dumnezeu. Unde era chivotul, acolo era prezența lui Dumnezeu. Așa gândeau evreii. Dacă duceau chivotul la cineva acasă, era ca și cum L-ar fi dus pe Dumnezeu la omul acela acasă. Chivotul era asociat mereu cu prezența lui Dumnezeu.

Ce trebuie, așadar, să înțelegem din această imagine cu templul care se deschide și vedem chivotul legământului?

Dumnezeu va locui în sfârșit împreună cu poporul Său. Poporul Lui va avea acces veșnic în prezența Lui, într-un mod deplin, nemijlocit. Până acum avea acces prin Duhul Sfânt, prin credință, dar atunci va locui în prezența Lui o veșnicie, la fel cum locuia Adam în prezența lui Dumnezeu în grădina Edenului.

Este aceeași idee din Apocalipsa 21:3: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.”

Dumnezeu Însuși va fi în sfârșit în mijlocul poporului Lui. Până acum a fost în mijlocul poporului prin Cortul întâlnirii și prin templu, iar acum este prezent prin Duhul Sfânt în Biserică; dar, la final, Dumnezeu Însuși va fi cu ei.

Același mesaj este și în Apocalipsa 11, ilustrat diferit. Dumnezeu ia în stăpânire pământul, îi judecă pe dușmanii Lui, îi răsplătește pe credincioșii Lui și le dă acces liber în prezența Lui, într-un mod deplin, plenar, o veșnicie.

Aceasta va fi soarta finală a credincioșilor: vor împărăți pe pământ în comuniune perfectă cu Dumnezeu, așa cum și Adam se afla în comuniune cu Dumnezeu atunci când a fost creat, înainte să cadă în păcat.

Hristos, al doilea Adam, a venit să refacă această legătură dintre Dumnezeu și oameni, dintre cer și pământ, dintre lumea spirituală și lumea materială. (1 Corinteni 15:45–47) El este scara lui Iacov, care unește cerul cu pământul, care au fost separate prin păcat. (Ioan 1:51)

Hristos le unește acum și a făcut deja aceasta la cruce, dar încă nu vedem manifestarea deplină a acestei împăcări. O vom vedea abia la final, atunci când vom avea trupurile glorificate și vom fi veșnic în prezența lui Dumnezeu.

Acesta este scopul mântuirii noastre: să ne bucurăm de Dumnezeu și să-L glorificăm o veșnicie.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

35

APOCALIPSA 12:1–6

FEMEIA CU 12 STELE PE CAP, BALAURUL CU 7 CAPETE ȘI 10 COARNE, COPILUL

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 12:1–6

În cer s-a arătat un semn mare – o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască.

În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște.

Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile.

APOCALIPSA 12:1–6

• • •

TRECERE
ÎMPĂRȚIREA CAPITOLULUI 12 ȘI SCOPUL STUDIULUI

Din cauza bogăției de informații, capitolul 12 va fi împărțit în trei secțiuni. În această secțiune vor fi analizate primele șase versete.

Capitolul 12 este un capitol important și glorios, pentru că Dumnezeu ne prezintă aici întreaga istorie a răscumpărării. Vreau să-l înțelegem corect. Nu vreau să trecem rapid prin el doar de dragul de a-l parcurge. Vreau să vedem clar cum Scriptura se interpretează cu Scriptura, nu prin imaginația noastră.

Domnul să ne lumineze și să ne ajute să ne concentrăm, să dăm la o parte orice idei cu care am fost și suntem bombardați, în mod special de adepții dispensaționalismului. Școala aceasta de interpretare dispensaționalistă ne orbește, nu ne lasă să vedem gloria acestui capitol, frumusețea acestui capitol, frumusețea modului în care Dumnezeu ne descrie întreaga istorie a răscumpărării.

Dumnezeu ne rezumă aici, în șaptesprezece versete, printr-un limbaj simbolic, întreaga istorie a răscumpărării poporului Său. Scopul acestui capitol este să fie o încurajare pentru toți creștinii. Nu este despre evreii de la sfârșitul vremurilor. Este menit să fie o încurajare pentru toți creștinii, să știe la ce să se aștepte, să știe că Dumnezeu este suveran peste toată istoria și să-I rămână credincioși, să-I rămână loiali până la capăt.

Scopul este să vedem cum Scriptura se interpretează cu Scriptura, pentru ca interpretarea acestor imagini simbolice să fie întemeiată pe textul biblic, nu pe imaginația omului.

• • •

TRECERE

CITIREA PRIMELOR ȘASE VERSETE

Primele șase versete vor fi analizate pe rând, explicând fiecare element și simbol în parte.

• • •

APOCALIPSA 12:1

FEMEIA ÎNVĂLUITĂ ÎN SOARE, CU LUNA SUB PICIOARE ȘI CUNUNA DE DOUĂSPREZECE STELE

> *În cer s-a arătat un semn mare – o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.*
>
> APOCALIPSA 12:1

Avem aici trei personaje principale: copilul, cu care toată lumea este de acord că Îl reprezintă pe Mesia; balaurul, care ni se va descoperi clar în versetul 9 că este șarpele cel vechi, cu referință la Grădina Edenului, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume (Apocalipsa 12:9); și femeia. Aici, bine-înțeles, apar dezbaterile: cine este această femeie?

Tema principală a acestui capitol pare să fie acest conflict între balaur și femeie. Deci este foarte important să înțelegem corect cine este această femeie. Eu cred că, dacă ne cunoaștem Scripturile și limbajul lui Dumnezeu, lucrurile devin foarte clare. Nu este nimic de dezbătut.

O vedem pe această femeie descrisă ca fiind învăluită în soare și cu luna sub picioare. Faptul că este învăluită în soare arată spre gloria ei, spre frumusețea ei. Domnul Isus spune: „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit să audă!" (Matei 13:43) Această imagine arată spre strălucirea și gloria ei. Faptul că stă cu luna sub picioare arată, cel mai probabil, spre domnie.

Apoi vedem că are o cunună de douăsprezece stele pe cap. Imaginea de aici este similară cu cea din visul lui Iosif din Geneza 37. Acolo elementul central al visului este Iosif. Nu apare nicio femeie, dar sunt folosite aceleași elemente. Acolo soarele și luna îi reprezintă pe părinții lui Iosif. Aici nu este vorba de așa ceva, dar putem deduce de acolo ce reprezintă cele douăsprezece stele. Iosif se identifică cu una dintre ele, iar celelalte unsprezece, adică frații lui, se vor închina înaintea lui. Și exact așa s-a întâmplat. (Geneza 37:5–10)

Deci cele douăsprezece stele ne trimit cu gândul la cele douăsprezece seminții ale lui Israel, prin care a venit pe lume Mesia. Până aici toate bune și frumoase. Toți cei care studiază Scriptura ar fi de acord cu interpretarea aceasta, doar că reduc totul la Israelul trupesc, Israelul etnic. Aceasta este doar o parte a narațiunii Scripturii. Acestea sunt lucrurile începătoare, dacă le pot numi așa.

Israelul etnic arată spre ceva mult mai mare. În spatele lucrurilor fizice din Vechiul Testament se află o realitate spirituală și aceasta ni se prezintă aici. De aceea cartea se numește Apocalipsa, descoperirea. Ni se arată ce se întâmplă în spatele cortinei, în lumea spirituală.

• • •

APOCALIPSA 12:1

FEMEIA CA ISRAEL SPIRITUAL ȘI GENEALOGIE SPIRITUALĂ

Vă aduc aminte că în tot Noul Testament ni se descoperă că nu descendenții fizici ai lui Avraam sunt Israelul lui Dumnezeu, ci între ei, în mijlocul acestui Israel etnic, fizic, a fost mereu o rămășiță, un Israel spiritual. Ei sunt adevăratul Israel, la care, odată cu venirea lui Mesia, au fost adăugate și neamurile.

Evreii și neamurile devin un singur popor, un singur Israel. Pavel explică acest lucru foarte clar în Efeseni 2 și Romani 11. (Efeseni 2:14–18; Romani 11:17–24) Dumnezeu nu are două popoare. Are unul singur. Este vorba despre un popor spiritual, nu etnic, alcătuit din cei „născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (Ioan 1:13).

Când evreii se vor întoarce la Dumnezeu, cum spune Pavel inspirat de Duhul Sfânt în Romani 11 și cum proorocește chiar și Domnul Isus în Matei 23, la final acei evrei vor fi integrați în același trup cu noi. (Romani 11:25–27; Matei 23:39) Vor fi mântuiți la fel cum suntem noi mântuiți acum. Vor fi integrați în același popor spiritual, format din toți cei răscumpărați de la întemeierea lumii și până la finalul istoriei.

Voi susține, și în mintea mea nu este nicio urmă de îndoială, că această femeie reprezintă această genealogie spirituală a tuturor celor răscumpărați de pe pământ. Imaginea trebuie privită din veșnicie, prin ochii lui Dumnezeu.

Femeia reprezintă tot poporul răscumpărat de Dumnezeu, tot Israelul spiritual, pe cei mântuiți din Vechiul Testament și pe cei mântuiți din Noul Testament. Din această genealogie spirituală face parte și Mesia, pe care Scriptura Îl numește Fratele nostru. Atenție, nu fratele întregii umanități, ci Fratele nostru, al celor răscumpărați. El este Fratele și Mântuitorul tuturor celor răscumpărați de pe pământ.

Nu este vorba de o frăție de sânge, etnică. Este vorba de o frăție spirituală, o frăție prin Duhul Sfânt. Duhul prin care Hristos a venit în lume ne-a născut și pe noi din nou, ne-a adus la viață din punct de vedere spiritual, și astfel devenim frați spirituali cu Domnul nostru și cu toți cei răscumpărați de El. Prin nașterea din nou, Dumnezeu ne adoptă în familia Lui. Devenim o singură familie, un singur popor, un singur Israel.

• • •

TRECERE

GENEZA 3:15 ȘI CONFLICTUL DINTRE DOUĂ SEMINȚE SPIRITUALE

În Geneza 3:15, după ce Satana îl amăgește pe om și omul cade în păcat, Dumnezeu îi spune lui Satana: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Evident, interpretarea primară este una fizică. Mesia avea să vină din femeie, să fie născut doar din femeie, foarte important, exact cum s-ar fi întâmplat peste vreo patru mii de ani. Sămânța

femeii a zdrobit capul șarpelui, iar șarpele I-a zdrobit călcâiul la cruce. Nu L-a nimicit de tot, I-a zdrobit doar călcâiul. În schimb, Domnul Isus i-a luat toată autoritatea.

Aici avem de-a face și cu două tipuri de semințe sau urmași spirituali. Dumnezeu pune vrăjmășie între sămânța lui Satana și sămânța femeii. Ce sămânță are Satana? Are Satana copii fizici care sunt în dușmănie cu copiii fizici ai Evei? Nu despre aceasta este vorba aici. Este vorba despre o sămânță spirituală.

Hristos este sămânța femeii la singular. El este Sămânța. (Galateni 3:16) Dar, în același timp, aici ni se prezintă și acest conflict spiritual între urmașii spirituali ai lui Satana și urmașii spirituali ai femeii, adică cei mântuiți. Conflictul se manifestă până astăzi și se va manifesta până la finalul lumii.

Chiar dacă Hristos a zdrobit la cruce capul lui Satana, conflictul încă nu s-a încheiat. Femeia, după venirea lui Mesia, după venirea copilului, este încă în conflict cu balaurul. Sămânța femeii la plural, frații spirituali ai lui Hristos, sau rămășița seminței femeii, cum sunt numiți la finalul capitolului 12 din Apocalipsa, sunt încă în conflict cu sămânța spirituală a Satanei. (Apocalipsa 12:17)

Mai simplu spus, copiii lui Dumnezeu sunt încă în conflict cu copiii Diavolului. Apostolul Ioan, în epistola lui, împarte lumea în două: copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului. (1 Ioan 3:10) Ei se cunosc după trăirea lor, după roadele lor. Nu există cale de mijloc. Ori faci parte din sămânța femeii, din copiii lui Dumnezeu, ori faci parte din sămânța lui Satana, din copiii Diavolului.

Ioan cunoștea foarte bine toate aceste lucruri. Așa vedea lumea: copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului, sămânța lui Dumnezeu și sămânța Diavolului. Este vorba de două semințe spirituale.

• • •

TRECERE
CAIN, ABEL ȘI CONFLICTUL SPIRITUAL

Conflictul acesta ne este prezentat clar imediat după Geneza 3, în Geneza 4, cu Cain și Abel. Cain face parte din sămânța șarpelui, Abel face parte din sămânța femeii, și totul se rezumă la închinare. Despre aceasta este conflictul: cui te închini și cum o faci. (Geneza 4:3–8)

A te închina nu înseamnă doar să te rogi. Faptele tale și viața ta arată cui slujești și cui te închini. Apostolul Ioan spune despre Cain că „era de la Cel Rău și l-a ucis pe fratele său" (1 Ioan 3:12). Observați gândirea lui Ioan: Cain era de la Cel Rău. Cum era Cain de la Cel Rău? Era un copil fizic al Satanei? Nicidecum. Făcea parte din sămânța lui spirituală.

Așa înțelegea și apostolul Ioan Scriptura. În conflictul dintre Cain și Abel vedea acest conflict dintre sămânța femeii și sămânța șarpelui, dintre aceste două semințe spirituale. Cain era de la cel rău. Făcea parte din sămânța lui spirituală.

• • •

TRECERE

IOAN 8 ȘI COPIII DIAVOLULUI

Găsim conflictul acesta și în Evanghelia după Ioan, în capitolul 8. Evreii care intraseră în dezbateri cu Domnul Isus spuneau că tatăl lor este Avraam, apoi au spus că tatăl lor este Dumnezeu. Domnul le spune: „Voi îl aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru." (Ioan 8:44)

În ce sens? În sens spiritual. Ei erau, de fapt, sămânța șarpelui, sămânța Satanei. Făceau parte din urmașii spirituali ai Satanei. Nu erau nici copiii lui Avraam, nici copiii lui Dumnezeu. Erau niște mincinoși și ucigași, la fel ca tatăl lor, diavolul, și la fel ca fratele lor, Cain. Făceau parte din aceeași genealogie spirituală cu Cain.

Domnul Isus spune în concluzie: „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu." (Ioan 8:47) Tatăl vostru este acela de care ascultați.

Deci nu poți spune că Dumnezeu este Tatăl tău dacă nu asculți de cuvintele Lui. Dovada că Dumnezeu este Tatăl tău este că asculți de El. Dacă nu asculți de El, ești un copil al diavolului.

• • •

TRECERE

MATEI 23 ȘI SÂNGELE NEVINOVAT DE LA ABEL PÂNĂ LA ZAHARIA

În Matei 23, Domnul Isus spune: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentru că voi ziditi mormintele proorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți și ziceți: «Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui proorocilor»! Prin aceasta mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce i-au omorât pe proroci. Voi dar umpleți măsura părinților voștri. Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari! Pe unii dintre ei îi veți omorî și îi veți răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate, ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta!” (Matei 23:29–36)

În ce sens erau ei fiii celor ce-i omorâseră pe proroci? Erau ei fiii lor doar pentru că se născuseră evrei? Nu. Erau fiii lor din punct de vedere spiritual. „Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta”, peste generația aceasta — o traducere mai corectă.

Observați limbajul Domnului Isus. Evreii din vremea Lui l-au omorât pe Zaharia? Nu avea nicio legătură. Ei nici nu știau cum a arătat Zaharia. Lucrurile acestea se întâmplaseră cu cel puțin patru sute de ani înainte. Cum l-au omorât ei pe Zaharia, când Zaharia murise cu cel puțin patru sute de ani înainte ca ei să se fi născut?

Și ce legătură aveau ei cu sângele neprihănitului Abel? De ce să fie pedepsiți pentru sângele lui, care a fost vărsat de Cain? Ce vină aveau evreii de atunci pentru ceea ce făcuse Cain cu patru mii de ani în urmă sau pentru ceea ce făcuseră cei care, de-a lungul istoriei lor, îi omorâseră pe proroci?

Făceau parte din aceeași sămânță spirituală. Când Cain l-a omorât pe Abel, ei l-au omorât pe Abel. Când evreii din vremea lui Zaharia l-au omorât pe Zaharia, ei l-au omorât pe Zaharia. Domnul îi pune pe toți împreună. De aceea îi pedepsește în anul 70 pe evreii din generația Lui de atunci pentru tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la Abel până la Zaharia. Făceau parte din aceeași sămânță spirituală, din aceeași familie spirituală.

La fel, creștinii fac parte din aceeași familie spirituală cu Hristos și, în cartea Apocalipsa, sunt văzuți toți împreună. Ei sunt locuitorii cerului. Ei sunt Israelul spiritual.

• • •

TRECERE

IERUSALIMUL CERESC, SĂMÂNȚA LUI AVRAAM ȘI FRAȚII LUI HRISTOS

Pavel spune, într-un limbaj simbolic: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.” (Galateni 4:26) Exact aceasta reprezintă și această femeie din Apocalipsa 12: Ierusalimul ceresc, Israelul spiritual, genealogia spirituală din care ne tragem toți cei născuți din nou, toți cei răscumpărați de pe pământ, toți frații lui Hristos.

În Evrei citim: „Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul semințeI lui Avraam.” (Evrei 2:16) Cine este sămânța lui Avraam? Vedem în tot Noul Testament că ea îi cuprinde pe credincioși, pe toți creștinii, atât evrei, cât și oameni dintre neamuri.

> *Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare-preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.*
>
> EVREI 2:17

Cine sunt frații lui Hristos cu care El a trebuit să Se asemene în toate lucrurile? Nu este vorba despre întreaga umanitate, ci despre sămânța lui Avraam, despre frații Lui spirituali.

Hristos a venit să facă ispășire pentru păcatele poporului Său, pentru frații Lui spirituali, care fac parte din același popor cu El, pentru toată sămânța lui Avraam, pentru toți copiii spirituali ai lui Avraam, pentru toți cei credincioși ca și Avraam, tatăl credincioșilor, cum îl numește Pavel, pentru cei ce au credința lui Avraam.

În Romani 8:29 găsim aceeași idee: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.”

Pavel vorbește aici despre predestinare. Expresia „i-a cunoscut mai dinainte" indică o cunoaștere intimă. Este vorba despre creștinii pe care Dumnezeu i-a chemat la mântuire după planul Său, cum spune versetul 28.

Deci absolut toți creștinii au fost predestinați să fie asemenea icoanei Fiului Său, să fie icoane vii ale Fiului Său, să se asemene cu Fiul Său, să se asemene cu Fratele lor mai mare. Au același Tată. Cu toții fac parte din aceeași familie.

• • •

TRECERE

ROMANI 9, GALATENI 3 ȘI ISRAELUL LUI DUMNEZEU

În Romani 9 citim: „Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel; și, măcar că sunt «sămânța» lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam, ci este scris: «În Isaac vei avea o sămânță careți va purta numele.» Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță." (Romani 9:6–8)

Așadar, nu toți descendenții fizici ai lui Iacov sunt cu adevărat Israel și nu toți descendenții fizici ai lui Avraam sunt copiii lui spirituali.

> *Înțelegeți și voi dar că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.*
>
> GALATENI 3:7

Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.

GALATENI 3:29

Aceasta este valabil indiferent dacă sunt evrei sau neamuri.

Pavel concluzionează: „Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!" (Galateni 6:16) Evreii credincioși și oamenii credincioși dintre neamuri sunt Israelul lui Dumnezeu. Despre acest Israel a vorbit Pavel în toată epistola lui. Ei sunt adevăratul Israel, toți cei ce au credință. Este vorba despre un Israel spiritual, nu etnic.

Din acest popor spiritual face parte și Mesia. Aceasta reprezintă femeia din Apocalipsa 12, care până la venirea lui Mesia a fost în durerile nașterii, a fost persecutată de balaur, de Satana, ca să nu nască copilul, ca să nu-L aducă pe lume pe Mesia.

• • •

APOCALIPSA 12:2
FEMEIA ÎNSĂRCINATĂ ȘI DURERILE NAȘTERII

Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască.

APOCALIPSA 12:2

Trebuie să ne amintim că, atunci când s-a născut Moise, Faraon a poruncit să fie omorâți toți copiii de parte bărbătească ai evreilor. Satana l-a inspirat să facă aceasta. Apoi, când S-a născut

Isus, spre care arăta Moise, Irod a poruncit să fie omorâți toți copiii de parte bărbătească până la doi ani. Cine l-a inspirat? Satana. (Exodul 1:15–22; Matei 2:13–18)

Acesta era conflictul spiritual din spatele cortinei istoriei. Satana a încercat cu toate puterile să oprească venirea pe lume a seminței femeii, care avea să-i zdrobească capul. Știa profețiile făcute în Scriptură încă din Geneza, dar nu știa vremea exactă a împlinirii lor. De aceea, de-a lungul întregii istorii, a încercat să împiedice venirea pe lume a acestei semințe, ca să nu-i zdrobească capul.

Să ne amintim și de Onan, din seminția lui Iuda, semințe din care avea să vină Mesia. El nu voia să-i lase urmași fratelui său și își arunca sămânța pe jos când se culca cu soția fratelui său. (Geneza 38:8–10) Cine lucra în spatele cortinei? Pasajul acela nu este despre masturbare sau despre onanism. Nu are nicio legătură cu acestea. Este despre Satana, care încearcă să oprească venirea pe lume a seminței femeii.

Tot timpul, în spatele cortinei, Satana încerca să oprească această sămânță, pentru că știa că îi va zdrobi capul, adică îi va lua autoritatea pe care o avea peste pământ până să vină Mesia.

• • •

APOCALIPSA 12:3

BALAURUL ROȘU CU ȘAPTE CAPETE, ZECE COARNE ȘI ȘAPTE CUNUNI

> *În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete.*
>
> APOCALIPSA 12:3

Să observăm cum este descris Satana în acest pasaj. Este asemănat cu un mare balaur roșu, care are șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete. Balaurul este o ființă fioroasă, nemiloasă, agresivă.

Capetele în Scriptură reprezintă mereu autoritatea, iar coarnele reprezintă puterea. Vom vedea în capitolul 17 că aceste coarne sunt și zece împărați. (Apocalipsa 17:12) Cifrele șapte și zece sunt, evident, simbolice. În toată cartea Apocalipsa aceste cifre sunt simbolice. Cifra șapte reprezintă ceva desăvârșit, iar cifra zece arată spre ceva complet.

Ce ne este descris, așadar, prin aceste simboluri? Totalitatea autorităților, puterilor și împărățiilor acestei lumi conduse de Satana. Ele sunt instrumentele prin care Satana încearcă să oprească venirea Copilului pe lume și îi persecută pe credincioși. El se află în spatele tuturor autorităților, puterilor, împăraților și împărățiilor acestei lumi care se răzvrătesc împotriva lui Mesia și a credincioșilor Lui, cum am văzut deja în cazul lui Faraon și al lui Irod.

Atenție, aceasta nu înseamnă că toți stăpânitorii care au existat vreodată în lume s-au răzvrătit împotriva lui Mesia, dar majoritatea au făcut-o și încă o fac. Cele șapte capete care au pe ele coroane, adică diademe, și cele zece coarne reprezintă totalitatea puterilor lumii care s-au răzvrătit și se răzvrătesc împotriva lui Mesia. Ele sunt călăuzite de balaur, de dumnezeul veacului acestuia, de domnul puterii văzduhului, cum îl numește Pavel pe Satana. (2 Corinteni 4:4; Efeseni 2:2)

Majoritatea nu cunosc această realitate. Dacă le-o explici, li se pare de domeniul ficțiunii; în schimb, lor li se pare normal să-i persecute pe creștini. Dar aceasta este realitatea spirituală din spatele agresivității lor împotriva creștinismului adevărat. De aceea I se împotrivesc lui Hristos și îi persecută pe credincioșii Lui adevărați. Ei sunt instrumentele prin care balaurul o persecută pe femeie.

• • •

APOCALIPSA 12:4
COADA BALAURULUI ȘI A TREIA PARTE DIN STELELE CERULUI

Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ.

APOCALIPSA 12:4

Se mai spune despre balaur că, prin coada lui, trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Aici pare să fie o referire la îngerii căzuți, pe care Satana i-a tras după el.

Din nou, la fel ca în capitolele anterioare, când citim „a treia parte", nu trebuie să începem să facem calcule. Cifra nu este una exactă. Nu pe aceasta trebuie să ne concentrăm.

Limbajul este simbolic. Trebuie să înțelegem mesajul transmis: o parte dintre îngeri l-au urmat pe Satana în răzvrătirea lui. Satana i-a tras după el. De aceea sunt numiți îngeri căzuți. Au căzut din cer pe pământ, adică și-au pierdut poziția.

• • •

APOCALIPSA 12:4
BALAURUL ÎNAINTEA FEMEII CARE STĂTEA SĂ NASCĂ

Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște.

APOCALIPSA 12:4

Ni se spune clar ce a urmărit de fapt acest balaur pe tot parcursul istoriei. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul când îl va naște. Aceasta descrie exact ce am discutat până acum.

Satana, prin instrumentele lui, prin conducătorii lumii sau prin îngerii căzuți, a încercat pe tot parcursul istoriei să oprească venirea lui Mesia pe lume, să-L omoare pe Cel despre care știa că avea să-i zdrobească capul. Satana știa că Dumnezeu nu minte. Dacă a promis că va veni această sămânță, va veni. Cred că pro-

rocia aceea din Geneza 3:15 a fost teroarea lui pe parcursul a mii de ani. Nu știa cum, nu știa când, dar știa că așa va fi. Dumnezeu nu minte.

A reușit până la urmă să-L omoare pe Mesia. După ce a văzut că nu-L poate ispiti — după cum citim în Matei 4 —, Satana a crezut la cruce că totul s-a terminat cu Mesia. (Matei 4:1–11) Îl omoară prin oameni călăuziți de el și crede că astfel Mesia nu mai are cum să-i zdrobească capul.

Cred că ziua crucificării lui Isus a fost pentru Satana o zi de bucurie. Dar a treia zi a venit surpriza. Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, S-a folosit de însăși nebunia lui Satana și a oamenilor călăuziți de el și, prin moartea lui Mesia, a nimicit moartea, despre care scrie în Evrei că era puterea Satanei. Prin frica de moarte, Satana îi ținea pe oameni în robie. (Evrei 2:14–15)

Aceasta înseamnă că Dumnezeu este suveranul absolut. Oamenii au făcut ce au vrut ei să facă, dar Dumnezeu Se folosește de răul pe care ei îl fac, de cel mai mare rău din universul acesta, și face cel mai mare bine poporului Său. Îl aduce pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele poporului Său.

A treia zi, Satana a aflat că, omorându-L pe Mesia — lucru pe care îl plănuise mii de ani — și încercând să oprească nașterea acestui Copil, nu făcuse altceva decât să împlinească planul lui Dumnezeu. A aflat că, prin moarte, sămânța femeii îi zdrobise capul și îi luase autoritatea. De aceea Domnul Isus spune după înviere: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28:18)

Isus Hristos, al doilea Adam, i-a luat autoritatea pe care i-o dăduse Satanei primul Adam. Stăpânitorul lumii acesteia a fost aruncat afară. (Ioan 12:31) Satana a căzut din cer. Satana a fost legat. (Luca 10:18; Apocalipsa 20:1–3) Această temă va fi dezvoltată în secțiunea următoare, pentru că exact aceasta vom avea de descris de la versetul 7: ce s-a întâmplat în cer atunci când Mesia a călcat capul șarpelui, după ce copilul a fost răpit la cer.

• • •

APOCALIPSA 12:5
COPILUL DE PARTE BĂRBĂTEASCĂ ȘI TOIAGUL DE FIER

> *Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.*
>
> APOCALIPSA 12:5

Femeia reușește până la urmă să aducă acest copil pe lume. Dacă avem vreun dubiu că este vorba de Mesia, acest copil ne este descris clar ca fiind Cel ce are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Este o referință clară la Psalmul 2, unde vedem o conversație între Dumnezeu și neamurile care se răzvrătesc împotriva Lui și a Unsului Său, adică Mesia. (Psalmul 2:1–9)

Aceasta este o realitate care se întâmplă acum. Psalmul 2 se întâmplă acum. Isus cârmuiește neamurile acum, chiar dacă ele se răzvrătesc. Dumnezeu L-a uns pe muntele Lui cel sfânt, în

Sionul ceresc, în Ierusalimul ceresc. Nu poate să-L dea nimeni jos de acolo. El are toată autoritatea în cer și pe pământ acum, nu în viitor.

Odată cu înălțarea Lui a fost întronat ca Stăpân al creației. Psalmul 2 se împlinește acum. Așa îl aplică și apostolii în Fapte 4. (Faptele apostolilor 4:24–28) Îl aplică la vremea lor, nu undeva într-un viitor îndepărtat. Hristos este Domnul acum. Este Unsul Domnului pe Muntele Sionului acum.

Imaginea aceasta cu copilul răpit la tronul lui Dumnezeu este o imagine a învierii și a înălțării lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu, de unde stăpânește peste toată creația. (Faptele apostolilor 2:32–36) Deci într-un singur verset ne este rezumată, într-un fel, toată lucrarea lui Hristos: nașterea, viața, moartea, învierea, înălțarea și întronarea Lui.

• • •

APOCALIPSA 12:6
FEMEIA ÎN PUSTIE ȘI CELE 1260 DE ZILE

Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile.

APOCALIPSA 12:6

Ce se întâmplă imediat după aceea? Trebuie observat că nu este loc de nicio paranteză. Foarte important. Imediat după aceea, femeia fuge în pustie, unde este păzită de Dumnezeu și hrănită o mie două sute șaizeci de zile, trei ani și jumătate biblici.

Cei care interpretează femeia ca fiind Israelul etnic, urmașii trupești ai lui Avraam, iar cei trei ani și jumătate ca reprezentând literalmente o perioadă de necaz pentru Israel, pentru evrei, la finalul istoriei, trebuie să introducă în această narațiune o mare paranteză de câteva mii de ani. Pur și simplu trebuie să o introducă din burtă.

Dispensaționaliștii sunt de acord că primele cinci versete vorbesc despre întreaga perioadă de până la prima venire a lui Isus. Dar, după aceea, despre versetul 6 spun că se va împlini undeva în ultimii trei ani și jumătate ai istoriei. Așadar, introduc o paranteză de mii de ani între versetul 5 și versetul 6, fără sprijin în text. Nu avem voie să facem așa ceva. Nu avem voie să ne jucăm în felul acesta cu Scriptura.

Narațiunea curge și este legată în întregime. În aceste șase versete ne este descrisă, de fapt, toată istoria răscumpărării. Venirea lui Mesia împarte timpul în două: înainte de Hristos și după Hristos. Nu întâmplător lumea își măsoară astfel timpul. Evenimentul acesta are implicații cosmice. Chiar și cei care Îl resping pe Hristos folosesc un sistem de datare care pornește de la venirea Lui.

Am arătat în secțiunile anterioare că perioada de trei ani și jumătate, menționată de mai multe ori în Apocalipsa, este o cifră simbolică și reprezintă epoca Bisericii, întreaga perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, despre care a prorocit Daniel în capitolul 12. (Daniel 12:7) Exact aceasta este descrisă și aici, în Apocalipsa 12.

După venirea lui Mesia, după ce Copilul este adus pe lume, femeia, adică Israelul spiritual, poporul lui Dumnezeu, este păzită de Dumnezeu în pustie. Aici este o referință la evreii care

mergeau prin pustie spre Canaan. Exact acolo ne aflăm și noi acum. Noi, Biserica, suntem păziți, protejați și hrăniți în pustie, în drum spre Canaanul ceresc, cu mană cerească, adică prin Cuvântul lui Dumnezeu. (Exodul 16:4, 35; Deuteronomul 8:2–3)

Mai devreme, în Apocalipsa 11, am întâlnit pentru prima oară această perioadă de trei ani și jumătate, în care cei doi martori sunt protejați de Dumnezeu. Nu pot fi omorâți. Am spus că cei doi martori reprezintă Biserica și mărturia ei în lume, Biserica ce proclamă Cuvântul lui Dumnezeu. (Apocalipsa 11:3–7)

Este vorba despre aceeași perioadă de timp, doar că ilustrată diferit și privită dintr-un alt unghi. Mesajul este același: Dumnezeu Își protejează poporul. Este vorba despre protecție spirituală. Suntem păziți de Satana, de balaur. Domnul Isus Se ruga: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de Cel Rău.” (Ioan 17:15) La acest fel de protecție mă refer. Biserica este protejată de balaur din punct de vedere spiritual.

• • •

TRECERE

PRIMELE ȘASE VERSETE CA REZUMAT AL ISTORIEI RĂSCUMPĂRĂRII

Ceea ce este descris în aceste șase versete este toată istoria răscumpărării. Nu avem voie să introducem aici, în narațiune, o perioadă de mii de ani între versetul 5 și versetul 6. Pur și simplu nu avem voie să facem așa ceva. În acest fel este denaturată întreaga narațiune.

Dumnezeu vrea să ne rezume în câteva cuvinte toată istoria răscumpărării: ce s-a întâmplat înainte de venirea lui Mesia și ce se întâmplă după venirea Lui. Noi adăugăm la cuvintele Lui pentru că ceea ce citim nu se potrivește cu preconcepțiile noastre. Nu avem voie să facem așa ceva.

În primele cinci versete ne este descrisă, într-un chip simbolic, întreaga perioadă dinaintea venirii lui Mesia, în care Satana a încercat să oprească venirea pe lume a seminței femeii, care avea să-i zdrobească capul, dar nu a reușit. Copilul S-a născut, S-a înălțat la cer și stă la dreapta tronului lui Dumnezeu.

Ce face Copilul acolo acum? Ce face Mesia acum în ceruri? Pavel ne spune în 1 Corinteni 15, citând din Psalmul 110 — deci nu este vorba despre o invenție a lui —: „Căci trebuie ca El să împărățească până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale." (1 Corinteni 15:25; Psalmul 110:1) Aceasta face Mesia acum: împărățește din ceruri până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Lui.

Dar până va face aceasta, poporul Lui este încă pe pământ. Frații Lui spirituali sunt încă aici, iar balaurul caută să-i nimicească și îi persecută. Totuși, Dumnezeu îi protejează și îi hrănește în pustie până la revenirea în glorie a Domnului Isus, când vor ajunge și ei acolo unde este El, în prezența veșnică a lui Dumnezeu.

Așadar, în versetul 6 ne este descrisă, într-un singur verset, întreaga perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, toată epoca Bisericii. În secțiunea următoare, narațiunea se reia din momentul în care Copilul a fost înălțat la cer. Ne este descris mai întâi ce s-a întâmplat atunci în cer, apoi ce se

întâmplă cu femeia și cu rămășița seminței în întreaga perioadă de după înălțarea Lui. Această temă va fi dezvoltată în secțiunile următoare.

• • •

TRECERE

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU ÎN TOATĂ ISTORIA

Pentru a înțelege imaginea de ansamblu, toate aceste informații trebuie privite împreună. Dacă am înțeles corect imaginile acestea, ar trebui să rămânem muți de uimire înaintea suveranității lui Dumnezeu.

Dumnezeu este suveran peste întreaga istorie. Toate sunt sub controlul Lui. Nimic nu se mișcă fără voia Lui și le-a spus toate mai dinainte. Ne-a descris printr-un limbaj simbolic, în câteva versete, toată istoria.

Chiar dacă Dumnezeu este implicat în istorie, El este și în afara ei. El vede totul din veșnicie. Așa trebuie privită și cartea Apocalipsa și așa trebuie privite și aceste viziuni: din veșnicie, prin ochii lui Dumnezeu.

Avem un Dumnezeu prea mare. Ar trebui să rămânem muți de uimire înaintea suveranității și a înțelepciunii Lui, precum și a simplității cu care ne-a descris toată istoria. Avem un Dumnezeu măreț, înțelept, frumos și credincios. Să ne încredem în suveranitatea lui Dumnezeu. El știe de la început sfârșitul și ni l-a spus și nouă printr-un limbaj pe care îl putem înțelege. (Isaia 46:10) Ne-a prezentat întreaga istorie într-un limbaj accesibil, asemenea unei imagini oferite unor copii. Este prea frumos, este prea măreț.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

36

APOCALIPSA 12:7–12

SATANA A FOST ARUNCAT DIN CER, HRISTOS DOMNEȘTE ACUM PESTE TOATĂ CREAȚIA

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 12:7–12

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare, căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme!

APOCALIPSA 12:7–12

• • •

TRECERE

LEGĂTURA CU APOCALIPSA 12:1–6

În această secțiune ne vom concentra asupra acestui pasaj.

Am văzut în secțiunea anterioară, în primele șase versete, toată istoria răscumpărării, descrisă bineînțeles printr-un limbaj simbolic. Am văzut acea femeie gravidă, cu douăsprezece stele pe cap, pe care am identificat-o cu Israelul spiritual.

Femeia este un simbol pentru întregul popor al lui Dumnezeu, atât dintre iudei, cât și dintre neamuri, atât din Vechiul Legământ, cât și din Noul Legământ, de la primul mântuit până la ultimul. Femeia aceasta este, bineînțeles, un personaj fictiv, specific limbajului simbolic. Ea îi naște pe toți credincioșii, care vor fi numiți mai încolo rămășița seminței femeii.

Femeia reprezintă genealogia spirituală din care avea să vină pe lume Mesia, Fratele mai mare și Mântuitorul tuturor credincioșilor Lui. Copilul de parte bărbătească este Mesia, pe care balaurul, adică Satana, voia să-L omoare la naștere, pentru a-I opri venirea în lume.

Aceasta a încercat Satana să facă de-a lungul întregii istorii, până la venirea lui Mesia. Cum a făcut aceasta și care au fost instrumentele lui? Cele șapte capete și cele zece coarne, adică totalitatea împărăților, puterilor și autorităților acestei lumi care se răzvrătesc împotriva lui Hristos și sunt cârmuite de Satana.

A încercat să facă aceasta încă din Geneza, pentru că știa că Dumnezeu promisese că sămânța femeii îi va zdrobi capul (Geneza 3:15). Nu știa când și nici cum, dar știa că acea prorocie se va împlini.

Am văzut că Satana nu a reușit să oprească venirea pe lume a Copilului. Mesia a venit și l-a biruit chiar prin armele lui, prin moarte, iar apoi S-a înălțat la cer, la dreapta lui Dumnezeu, de unde domnește acum peste toate neamurile.

După înălțarea lui Mesia la cer, am văzut că femeia, adică poporul lui Dumnezeu, fuge în pustie pentru o perioadă de trei ani și jumătate. Am zis că este o cifră simbolică peste tot în cartea Apocalipsa și reprezintă toată perioada aceasta dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

Este perioada de persecuție despre care a prorocit Daniel în capitolul 12. Pentru el, prorocia era pecetluită atunci, dar pentru noi nu mai este pecetluită. Noi trăim acele vremuri. (Daniel 12:4, 7, 9)

Cifra este simbolică, foarte important. Reprezintă toată această epocă a Bisericii, în care Biserica este persecutată de Satana, dar în același timp este păzită de Dumnezeu din punct de vedere spiritual. Satana nu o poate distruge din punct de vedere spiritual.

• • •

TRECERE

CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN CER DUPĂ VENIREA ȘI ÎNĂLȚAREA LUI MESIA

În versetele 7–12 ni se descrie ce s-a întâmplat în ceruri odată cu venirea lui Mesia și cu biruința Lui asupra lui Satana. În ceruri, adică în lumea spirituală, ni se arată ce s-a întâmplat atunci când sămânța femeii i-a zdrobit capul șarpelui.

Capul reprezintă autoritatea în Scriptură. Acest lucru este descris aici printr-un limbaj simbolic. Mesia i-a luat Satanei autoritatea pe care o avea înainte peste lumea aceasta. Acum Isus are toată autoritatea în cer și pe pământ.

Pe baza autorității Lui îi trimite pe ucenici: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin!" (Matei 28:18–20)

Satana nu se mai poate împotrivi autorității lui Hristos.

Poate că repet acest lucru, dar îl voi repeta până la ultima suflare, deoarece există o mare confuzie printre creștini cu privire la domnia lui Hristos și la Împărăția lui Dumnezeu.

Hristos domnește acum. El are toată autoritatea în cer și pe pământ acum, nu în viitor, chiar dacă lui Satana i se mai dă puțină vreme, cum am citit în versetul 12. Expresia „puțină vreme" se referă la perioada dintre prima și a doua venire a lui Mesia, la acești trei ani și jumătate simbolici.

Aceasta este vremea puțină care i-a mai rămas lui Satana. Adică nu este nimicit de tot încă. Chiar dacă i se mai dă puțină vreme și persecută în toată această perioadă Biserica, Hristos este Cel care domnește acum peste toată creația. Satana, putem spune, este doar cățelul Lui.

Nu este vorba despre un război între două puteri egale, Hristos și Satana, cum spun în special adventiștii, care urmează interpretarea lui Ellen White, potrivit căreia Hristos Se bate cu Satana. Nu. Satana face doar atât cât Hristos îi dă voie. Nu poate trece peste autoritatea și Cuvântul lui Dumnezeu.

Despre această putere a lui Dumnezeu citim în Efeseni: „pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de

orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor." (Efeseni 1:20–21)

A ședea la dreapta lui Dumnezeu înseamnă a domni.

El este Domn în cer și pe pământ. Orice creștin ar trebui să spună: Amin. Nu să înceapă: „Stai, că acum e așa, că mâine e așa." Nu. Hristos acum este Domn în cer și pe pământ. Asta ne spune Scriptura și asta este și imaginea pe care o vedem aici.

Cele spuse până aici sunt suficiente pentru a înțelege ce avem descris în aceste versete prin limbaj simbolic. Pe scurt, acesta este mesajul transmis: lui Satana i s-a luat autoritatea, a fost coborât din poziția lui de autoritate; Mesia a biruit și, împreună cu El, au biruit toți sfinții, toți locuitorii cerului; iar Împărăția lui Dumnezeu și stăpânirea lui Mesia, promise din vechime prin proroci, au venit acum, odată cu prima Lui venire, chiar dacă această Împărăție nu se manifestă deplin acum.

Acesta este, pe scurt, mesajul transmis aici. Nu trebuie să ne concentrăm pe detalii. Este o imagine simbolică ce ne transmite un mesaj sau mai multe mesaje. Dacă îți cunoști Scriptura, imaginile simbolice din cartea Apocalipsa devin foarte ușor de descifrat. Nu este nimic complicat. Sunt pur și simplu niște ilustrații simbolice al căror mesaj este același cu mesajul din tot restul Scripturii.

Dacă îți cunoști restul Scripturii, vei înțelege și ce vrea să-ți arate Dumnezeu prin aceste imagini.

• • •

APOCALIPSA 12:7–9

RĂZBOIUL DIN CER ȘI ARUNCAREA BALAURULUI

Trebuie analizate și câteva detalii care ar putea crea controverse sau ar putea fi mai neclare.

În versetele 7–9 citim: „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.” (Apocalipsa 12:7–9)

Ni se dau aici trei nume ale lui Satana. Diavolul înseamnă acuzatorul. Satana înseamnă adversarul, vrăjmașul. Șarpele cel vechi este o aluzie la Grădina Edenului și se referă la șiretenia lui Satana, șiretenia prin care l-a ispitit pe om.

Mai este și balaurul cel mare, care este o aluzie la agresivitatea lui Satana. Balaurul este agresiv, șarpele este viclean, Diavolul este acuzatorul, iar Satana este adversarul. Toate numele acestea ne descriu caracterul vrăjmașului lui Dumnezeu și al vrăjmașului poporului lui Dumnezeu.

Vedem că în această ilustrație, în această narațiune simbolică plină de simboluri, ni se spune că în momentul în care Copilul a fost înălțat la cer, în cer a fost un mare război.

Unele reprezentări populare înfățișează războiul dintre îngeri ca pe o luptă cu săbii. Nu despre aceasta este vorba aici. Este o ilustrație alcătuită din simboluri, o imagine simbolică.

Personal, nu cred că a avut loc în ceruri un război fizic, cu săbii și ciomege, în care îngerii buni s-au luptat cu cei răi. Dumnezeu ne vorbește pe limba noastră și vrea să scoată în evidență faptul că Satana și îngerii lui au fost învinși. Atât trebuie să înțelegem de aici. Au fost coborâți din poziția de autoritate pe care o aveau în lumea spirituală înainte de venirea lui Mesia. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem.

Este atât de simplu. Nu trebuie să ne gândim la războaie cu săbii și ciomege.

• • •

TRECERE

CINE ESTE MIHAIL ȘI DE CE NU TREBUIE IDENTIFICAT CU HRISTOS

Apare acest personaj numit Mihail sau Mi-ka-El, „cine este ca Dumnezeu?", pe care unii, în special adventiștii și Martorii lui Iehova, din câte știu, îl identifică cu Hristos. Au argumentele lor, bineînțeles. Nu s-au trezit peste noapte cu ideile acestea.

Ei citează, de exemplu, din Daniel capitolul 12, unde ni se spune din nou că Mihail se va ridica la final, adică în vremurile din urmă, ca să apere poporul Domnului. (Daniel 12:1) Este vorba, în această interpretare, tocmai despre cei trei ani și jumătate simbolici despre care citim în Apocalipsa. Daniel profețea despre această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, reprezentată simbolic prin cei trei ani și jumătate. Personajul Mihail apare din nou, așa cum profețise Daniel.

Totuși, eu cred că nu putem merge atât de departe încât să spunem că Mihail Îl reprezintă aici pe Hristos. Scriptura nu ne oferă suficiente argumente pentru o asemenea identificare. Dimpotrivă, în Daniel capitolul 10, Mihail este prezentat drept una dintre căpeteniile cele mai de seamă. (Daniel 10:13) Așadar, nu este singura căpetenie, ci una dintre ele. Este un fel de conducător al căpeteniilor îngerilor, dar ni se sugerează că există mai multe asemenea căpetenii.

Apoi nu-L vedem niciodată pe Isus descris ca fiind un înger în Noul Testament. Dimpotrivă, ni se spune clar în Evrei capitolul 1 că Isus nu este un înger, ci Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu. (Evrei 1:5–14)

Unii leagă aici de Îngerul Domnului din Vechiul Testament, dar aceasta este cu totul altă poveste. Acolo nu ni se spune despre Isus că este o ființă angelică, ci doar că este Trimisul Domnului. Aceasta înseamnă „înger": mesager. Nu ni se spune despre El că este o ființă creată.

Despre Mihail ni se spune că este un arhanghel, în epistola lui Iuda. (Iuda 1:9) „Arhi" înseamnă mare, „anghel" înseamnă înger, un conducător al îngerilor.

Nu este necesar să ocolim subiectul, să mergem prin toată Scriptura. În cartea Apocalipsa, Hristos este separat în mod clar de îngeri. Îl vedem prezentat ca Fiul Omului, adică o ființă omenească, nu angelică, sau ca Mielul lui Dumnezeu, sau iar în capitolul 14 ca Fiul Omului care vine pe nori. Și sunt o grămadă de îngeri acolo, în capitolul 14, totuși El este prezentat separat, ca Fiu al omului.

Apoi în capitolul 19 este reprezentat drept Cuvântul lui Dumnezeu. (Apocalipsa 19:13) La finalul cărții vedem că i se interzice lui Ioan să se închine înaintea unui înger, dar Mielului I se închină toți. (Apocalipsa 22:8–9) Mielul este asociat direct cu Tatăl și primește aceeași închinare pe care o primește Tatăl. (Apocalipsa 5:13–14) La fel și Fiul Omului. Și acest Fiu al Omului spune despre Sine că este Alfa și Omega. (Apocalipsa 1:13, 17–18; 22:13, 16) Despre Mihail nu citim așa ceva nicăieri.

Există multe argumente care resping această teorie că Mihail L-ar reprezenta pe Hristos. Mihail este o ființă angelică, este un arhanghel, un arhi-înger, este un înger puternic, o căpetenie a îngerilor, dar nu este Fiul lui Dumnezeu. Mihail este o creatură. Fiul lui Dumnezeu este Creatorul. Fiul lui Dumnezeu l-a creat pe Mihail.

Eu cred că în această imagine Mihail este folosit doar în scop ilustrativ, ca lider al îngerilor buni, în timp ce Satana este liderul îngerilor răi. Prin „ilustrativ" înțeleg că Mihail nu s-a luptat în mod literal cu Satana și cu îngerii lui, folosind săbii și ciomege.

Hristos nu Se bate cu Satana, nu Se războiește cu Satana și îngerii lui. Satana și îngerii lui sunt creația Lui. Îi poate distruge oricând, cu un simplu cuvânt. Nu are nevoie să Se lupte cu ei.

Mesajul pe care trebuie să-l înțelegem din aceste ilustrații este că lui Satana și îngerilor lui li s-a luat autoritatea. Nu mai pot face ce vor. Nu mai au acces în prezența lui Dumnezeu să-i pârască pe credincioși, la fel cum îl vedem pe Satana că făcea în cartea lui Iov. (Iov 1:6–12; 2:1–7)

Satana nu mai are această autoritate și nu mai poate să-i acuze pe credincioși înaintea lui Dumnezeu, datorită sângelui lui Hristos, care le-a spălat păcatele.

Dacă Satana ar încerca să-l acuze pe vreun credincios de ceva, sângele lui Hristos s-ar pune între cel pe care îl acuză Satana și Dumnezeu. „Uite ce a făcut acela." Da, dar sângele lui Hristos a plătit pentru păcatele lui. Hristos Și-a vărsat sângele și l-a spălat de păcatele lui.

Acuzatorul nu mai poate să-i acuze pe credincioși.

Balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume — aceasta este lucrarea lui —, a fost aruncat pe pământ. Și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Nu trebuie să ne gândim că Satana a fost aruncat în mod literal pe pământ, ci că a fost aruncat din acea poziție de autoritate pe care o avea înainte. La fel și îngerii lui. Este un limbaj simbolic. Asta înseamnă că sămânța femeii a zdrobit capul șarpelui, că Hristos i-a zdrobit capul lui Satana, i-a luat autoritatea.

• • •

TRECERE
ALTE PASAJE CARE TRANSMIT ACELAȘI MESAJ

Mai există și alte pasaje din Evanghelii care transmit exact același mesaj, tot prin limbaj simbolic. Așadar, nu interpretăm ce scrie aici după propria imaginație, după cum ne vine sau după cum ne-ar plăcea să fie. Interpretăm Scriptura cu Scriptura.

Imaginile simbolice din cartea Apocalipsa nu se interpretează după imaginile noastre, după cum simțim noi. Sunt în strânsă legătură cu toată revelația Scripturii.

Indiferent de cuvintele sau modul prin care am explica aceste imagini, mesajul este același: Mesia a venit, Împărăția lui Dumnezeu a venit, stăpânirea lui Hristos a venit, lui Satana i s-a luat autoritatea.

• • •

MATEI 12:26–29
CEL TARE ESTE LEGAT

Să analizăm câteva pasaje în care Însuși Domnul Isus a vorbit despre lucrul acesta.

În Evanghelia după Matei, capitolul 12, de la versetul 26, iudeii Îl acuzau pe Isus că scoate dracii cu ajutorul lui Satana, iar Domnul le răspunde cu câteva întrebări retorice: „Dacă Satana îl scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci cum poate dăinui împărăția lui? Și dacă Eu scot dracii cu ajutorul lui Beelzebul, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea ei vor fi judecătorii voștri. Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi. Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria dacă nu l-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa.”

Împărăția lui Dumnezeu nu urma să vină doar în viitor; ea venise deja peste ei. Cel tare este Satana, iar Isus a venit să-i scoată pe oameni din împărăția lui și să-i mute în Împărăția lui Dumnezeu. (Coloseni 1:13)

Prin aceste cuvinte, prin această pildă și prin întrebările retorice, Domnul Isus le transmitea iudeilor că Împărăția lui Dumnezeu venise, că Satana fusese legat și că i se luase autoritatea. Isus avea acum autoritatea de a-i scoate pe oameni din împărăția lui Satana. El adusese Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Semnele pe care le făcea dovedeau asta. Dumnezeu mărturisea prin acele semne că Isus este Mesia și că El a venit să aducă Împărăția lui Dumnezeu. El acum are toată autoritatea. Satana a fost legat, cel tare a fost legat, și acum i se jefuiește gospodăria.

• • •

IOAN 12:31

STĂPÂNITORUL LUMII ACESTEIA ESTE ARUNCAT AFARĂ

După aceea, în Evanghelia după Ioan, capitolul 12, versetul 31, tot Domnul Isus spunea: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară."

Acum, nu în viitor. Înainte de crucificarea Lui, Domnul Isus spunea că acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

Unde? Evident, este un limbaj simbolic. I se va lua autoritatea. Isus, la cruce, l-a învins deja pe Satana. L-a aruncat afară din poziția lui de autoritate. Nu l-a aruncat din lume pe planeta Marte. Este un limbaj simbolic care transmite un mesaj despre ce a făcut El la cruce.

Aceeași idee este și în Apocalipsa capitolul 12.

• • •

LUCA 10:17–20

„L-AM VĂZUT PE SATANA CĂZÂND CA UN FULGER DIN CER”

Mai departe, în Evanghelia după Luca, capitolul 10, în context, Domnul Isus i-a trimis pe cei șaptezeci dintre ucenicii Lui să meargă să predice Evanghelia și să scoată dracii în Numele Lui. El le-a dat această autoritate. Nu orice creștin a primit această autoritate specială. Doar cei șaptezeci aveau această autoritate. Foarte mulți vin la pasajele acestea și zic că și noi trebuie să facem asta. Domnul Isus i-a trimis în mod specific pe cei șaptezeci să facă asta.

În versetele 17–20 citim: „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și I-au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău!» Isus le-a zis: «L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer. Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!»”

Numele Domnului Isus are autoritate peste demoni. Expresia despre căderea lui Satana din cer transmite același mesaj ca Apocalipsa 12: i s-a luat autoritatea. Șerpii și scorpiile reprezintă, metaforic, puterea vrăjmașului.

Trebuiau să se bucure mai ales că erau mântuiți, nu de faptul că puteau scoate duhuri.

Avem aici aceeași idee din Apocalipsa capitolul 12, aceeași expresie: Satana cade din cer. Este o expresie simbolică. Lui Satana i s-a luat autoritatea. Despre autoritate este vorba în

context. Demonii, care lucrează sub puterea lui Satana, le sunt acum supuși ucenicilor Domnului Isus în Numele Lui. Domnul Isus este deasupra lor. El este autoritatea lor. Nu pot face nimic în afară de ceea ce le îngăduie Domnul Isus.

Este vorba de autoritate. Domnul Isus a venit să ia această autoritate pe care o avea înainte Satana asupra oamenilor. Acolo unde El îi spune lui Satana să se oprească, Satana se oprește. Despre asta este vorba: despre autoritate.

• • •

APOCALIPSA 12:10–11
MÂNTUIREA, PUTEREA, ÎMPĂRĂȚIA ȘI BIRUINȚA PRIN SÂNGELE MIELULUI

Revenind la Apocalipsa 12, în versetele 10–11, ca o consecință a acestei căderi a lui Satana din cer, citim: „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.»”

Mai întâi, al cui este acest glas tare care se aude din cer? Al gloatei celei mari din Apocalipsa 7. Evident, al acelei gloate de oameni din toate neamurile care sunt în ceruri. Este glasul poporului lui Dumnezeu, al tuturor celor răscumpărați din toate timpurile. (Apocalipsa 7:9–10)

Observați că glasul acesta spune: „pârâșul fraților noștri". Se identifică astfel cu toți credincioșii. Este vorba despre poporul lui Dumnezeu, despre locuitorii cerului, care se bucură că lui Satana i s-a luat autoritatea și că nu-i mai poate acuza înaintea lui Dumnezeu.

Pentru că Hristos l-a biruit, și ei l-au biruit, la rândul lor, pe Satana prin El, prin sângele Mielului, prin jertfa lui Hristos la cruce. Toți credincioșii l-au biruit pe Satana împreună cu Isus. Nu îl vor birui doar în viitor, deși va exista și o manifestare finală a acestei biruințe. Toți credincioșii au obținut deja această biruință la cruce, la fel cum Hristos l-a biruit pe Satana la cruce, însă manifestarea ei finală încă nu se vede.

Pentru a înțelege aceste lucruri, trebuie să privim dincolo de perspectiva limitată a timpului și a spațiului, să ne lărgim perspectiva, să vedem lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu și să înțelegem limbajul Scripturii.

În Efeseni 2, Pavel ne explică foarte clar această realitate spirituală care a avut loc la cruce și care are loc acum cu fiecare credincios, nu în viitor. În viitor va fi manifestarea deplină a acestei biruințe.

În Efeseni 2:4, după ce spune că noi eram morți în greșelile și păcatele noastre, Pavel scrie: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus."

Când a înviat Hristos, am înviat și noi împreună cu El.

Când a înviat Hristos, au înviat și toți credincioșii Lui. Hristos șade la dreapta Tatălui, adică domnește, după cum spune Pavel în Efeseni capitolul 1. Dumnezeu L-a pus să șadă la dreapta Lui, să domnească. (Efeseni 1:20–21) În același fel, dacă suntem în Hristos, și noi domnim acum împreună cu El.

Aceasta înseamnă că ne-a pus să ședem împreună cu El în locurile cerești, în Hristos Isus. Unde este Hristos, acolo suntem și noi acum, din punct de vedere spiritual. El este Reprezentantul nostru, Adamul nostru. La fel cum toată omenirea era în Adam când a păcătuit primul Adam, toată noua umanitate, toată noua omenire, toți credincioșii sunt acum în Hristos și au fost în Hristos când El a biruit. (Romani 5:12–19; 1 Corinteni 15:22)

Dacă privim imaginea aceasta din afara timpului și a spațiului, din veșnicie, toți sunt uniți cu El pe vecie.

Bineînțeles, credincioșii domnesc acum din punct de vedere spiritual, cum am văzut în Evanghelia după Luca, capitolul 10. Vrăjmașul nu ne mai poate face nimic din punct de vedere spiritual. Satana nu se mai poate atinge de noi în acest sens. Dar în viitor, după ce Satana va fi nimicit definitiv, vom împărăți și peste întregul pământ, în mod fizic. Vom moșteni pământul pentru veșnicie.

Trebuie observat de ce se bucură poporul lui Dumnezeu. Care sunt motivele, în afară de faptul că Satana a fost coborât?

Scrie că acum, observați, acum au venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui.

Când? Acum.

Când acum? La prima venire a lui Mesia, când femeia a născut Copilul și El a fost ridicat la cer. Acum a venit mântuirea poporului lui Dumnezeu. Acum Și-a arătat Dumnezeu puterea în Hristos, la cruce. Acum a venit Împărăția Lui odată cu prima venire a lui Hristos. El a adus Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

> *Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici!» sau: «Uite-o acolo!» Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.*
>
> LUCA 17:20–21

Și acum a venit stăpânirea Hristosului Său, a Unsului Său. Hristos stăpânește acum peste toată creația. A început să stăpânească de la înălțarea Lui la cer și va stăpâni până la a doua Lui venire.

Aceasta este Împărăția despre care Isus vorbea mereu în pilde, Împărăția peste care El a fost pus acum Împărat, în perioada dintre prima și a doua venire. Apoi o va da în mâinile Tatălui, cum citim în 1 Corinteni 15. (1 Corinteni 15:24–28)

Hristos domnește acum, nu de pe pământ, ci din locurile cerești. Fiul lui David domnește din Ierusalimul ceresc peste tot pământul. Acum sunt împlinite profețiile din Vechiul Testament, nu la a doua venire, ci la prima Lui venire. Dumnezeu L-a uns pe muntele Sionului, cum scrie în Psalmul 2. (Psalmul 2:6–9)

Bineînțeles, neamurile se răzvrătesc împotriva Lui, dar nu pot să facă nimic, pentru că Dumnezeu L-a uns. De atunci a început să stăpânească în mijlocul vrăjmașilor Lui, cum scrie în Psalmul

110, până îi va pune pe toți sub picioarele Lui. Apoi, spune Pavel în 1 Corinteni 15, va da Împărăția în mâinile Tatălui. (Psalmul 110:1–2; 1 Corinteni 15:24–26)

Deci Hristos a venit să aducă Împărăția lui Dumnezeu pe pământ la prima Lui venire. Se va manifesta într-un mod deplin la a doua Lui venire, dar El a adus-o pe pământ. Este aici Împărăția. El este scara lui Iacov. El a venit să unească cerul cu pământul. Peste El urcă și se coboară îngerii lui Dumnezeu, cum scrie în Ioan 1, cu referință la scara lui Iacov. (Geneza 28:12; Ioan 1:51) El este legătura dintre cer și pământ. El a venit să unească toate lucrurile, lumea spirituală și lumea materială, la fel cum era la începutul creației.

Nu a împlinit încă această lucrare în mod deplin, dar ea a început odată cu prima Lui venire. De aceea poporul Lui se bucură, pentru că acum, odată cu înălțarea Lui la cer, au venit mântuirea, puterea și Împărăția lui Dumnezeu și stăpânirea Unsului Lui. Iar lui Satana i s-a luat autoritatea. A fost aruncat jos. Nimeni nu-i mai poate acuza pe credincioși. Sângele lui Hristos le acoperă toate păcatele. Prin sângele Lui l-au biruit pe acuzator.

Și nu numai atât, ci și prin cuvântul mărturisirii lor, adică L-au mărturisit pe Hristos în lumea aceasta. Nu s-au rușinat de El.

Așa sunt descriși toți credincioșii în cartea Apocalipsa: ca unii care mor pentru credința lor, care iubesc mai mult viața viitoare decât viața de acum și care sunt persecutați în lumea aceasta. Îl iubesc pe Hristos mai mult decât propriile vieți.

Ei sunt toți cei care au ascultat de cuvintele Domnului Isus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze! Căci oricine va vrea să-și

scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei o va mântui. Și la ce-i folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în acest neam preacurvar și păcătos Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri." (Marcu 8:34–38)

De credincioșii adevărați Hristos nu Se va rușina niciodată, pentru că nici ei nu s-au rușinat de El. L-au iubit pe El mai mult decât viețile lor.

• • •

TRECERE

ACEIAȘI CREDINCIOȘI PREZENTAȚI ÎN TOATĂ CARTEA APOCALIPSA

Credincioșii adevărați, locuitorii cerului din Apocalipsa 12, L-au mărturisit pe Hristos și au fost gata oricând să-și dea viața pentru credința lor.

Ei sunt biruitorii din cele șapte biserici din capitolele 2 și 3 din Apocalipsa. Ei sunt gloata cea mare din orice neam, care vine din necazul cel mare, din Apocalipsa 7. Ei sunt cei 144.000 care-L urmează pe Miel oriunde merge El, cum scrie în capitolul 14. Ei sunt biruitorii fiarei din capitolul 15, care sunt în ceruri, pe marea de sticlă. Ei sunt oastea Domnului Isus din capitolul 19, armata Lui. Ei sunt cei care împărățesc cu Hristos din capitolul 20. Ei sunt mireasa Mielului. Ei sunt cetățenii Ierusalimului

ceresc din capitolul 21. Ei sunt toți cei scriși în cartea vieții Mielului. Ei sunt toți cei care locuiesc în ceruri, care sunt îndemnați aici, în versetul 12, să se bucure.

• • •

APOCALIPSA 12:12

BUCURIA CERURILOR ȘI VAIUL PĂMÂNTULUI ȘI AL MĂRII

De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri!

APOCALIPSA 12:12

În capitolul următor vom vedea clar distincția dintre locuitorii cerului și locuitorii pământului, adică toți cei nemântuiți, care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului. Ei sunt locuitorii pământului.

Cartea Apocalipsa împarte oamenii în două. Cei nemântuiți sunt numiți în toată cartea locuitorii pământului, iar cei mântuiți, pe care îi vedem mereu în ceruri, sunt locuitorii cerului. Ei sunt cetățeni ai cerului, cum spune și Pavel: cetățenia noastră este în ceruri (Filipeni 3:20).

Așadar, cerurile și cei care locuiesc în ceruri sunt îndemnați să se bucure. Dar în contrast cu bucuria lor: „Vai de voi, pământ și mare, căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme!” (Apocalipsa 12:12)

Textul nu spune: vai de voi, credincioșilor, locuitorilor cerului. Nu. Credincioșii l-au biruit deja pe Satana. Repet, trebuie să privim imaginea aceasta din veșnicie. Dumnezeu îi cunoaște pe toți cei ce sunt ai Lui.

Pământul și marea se referă la toată creația, tot ce este sub ceruri. Poate fi interpretat și simbolic: pământul reprezintă cumva lumea religioasă, iar marea lumea politică. Vom vedea asta și în capitolul 13. Prima fiară vine din mare; a doua fiară, cea religioasă, vine din pământ. (Apocalipsa 13:1, 11)

Așadar: vai de voi, oamenilor necredincioși de pe tot pământul, toți cei care nu locuiți în ceruri, toți cei care nu sunteți mântuiți. Aceasta este ideea. Vai de voi, căci Diavolul este pe urmele voastre, vrea să vă distrugă și se grăbește să facă aceasta, pentru că știe că are puțină vreme.

Această „puțină vreme" care i s-a mai dat lui Satana este reprezentată de cei trei ani și jumătate simbolici, adică de întreaga epocă a Bisericii dintre prima și a doua venire a lui Mesia.

Hristos l-a biruit deja pe Satana, dar încă nu l-a nimicit în mod definitiv. Această idee este reluată și în Apocalipsa 13, prin fiara a cărei rană de moarte se vindecă. Este aceeași idee, același mesaj. I s-a mai dat puțină vreme; și acolo întâlnim tot trei ani și jumătate, aceeași cifră simbolică. (Apocalipsa 13:3, 5)

Satana nu a fost nimicit de tot. El este încă dumnezeul veacului acestuia, adică îi orbește încă pe fiii veacului acestuia. Nu pe credincioși, ci pe locuitorii pământului, pe cei nemântuiți îi orbește ca să nu vadă adevărul.

Aceasta spune Pavel în 2 Corinteni capitolul 4: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu." (2 Corinteni 4:3–4)

Evanghelia este acoperită pentru cei aflați pe calea pierzării.

Aceasta este lucrarea Satanei acum. Îi orbește pe cei necredincioși, pe cei ce sunt pe calea pierzării, pe cei ce sunt sortiți pieirii, pe locuitorii pământului, ca să nu fie mântuiți.

Locuitorii cerului, cei scriși în cartea vieții Mielului, cei credincioși, cei ce vor fi mântuiți, nu pot fi orbiți de el. Aceasta înseamnă că Satana este legat, cum am citit mai devreme din Evanghelia după Matei capitolul 12 și cum vom vedea și în Apocalipsa capitolul 20. (Matei 12:29; Apocalipsa 20:1–3)

În toată această perioadă, Satana nu se poate atinge de cei mântuiți din punct de vedere spiritual. Îi poate persecuta din punct de vedere fizic, îi poate omorî, dar nu-i poate înșela, nu-i poate face să-și piardă credința și nu-i poate orbi. Sunt păziți din punct de vedere spiritual, la fel cum S-a rugat și Domnul Isus în Ioan 17: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de Cel Rău." (Ioan 17:15)

În ce sens să-i păzească? Domnul Isus deja le-a prorocit ucenicilor că vor fi omorâți. Să-i păzească din punct de vedere spiritual.

Pe cei credincioși, Satana nu-i poate orbi și nu-i poate păcăli. Face aceasta doar cu locuitorii pământului, cu cei ce sunt pe calea pierzării, cu fiii veacului acestuia. Ei sunt cei care iau semnul fiarei, cum vom vedea în capitolul următor. (Apocalipsa 13:16–17)

Pe cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii nu-i poate păcăli. Nu-i va putea păcăli niciodată. Ei nu vor lua niciodată semnul fiarei, adică nu se vor supune niciodată lui Satana și sistemelor lui false de închinare. Satana nu are nicio autoritate peste ei.

Hristos are acum autoritate peste toată creația și va da viața veșnică, în mod sigur, tuturor acelora pe care Tatăl I i-a dat. Satana este legat. Nu poate împiedica smulgerea oamenilor din împărăția lui și mutarea lor în Împărăția Domnului Isus.

Trebuie observată rugăciunea Domnului Isus din Ioan 17. El Îi spunea Tatălui: „După cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să le dea viața veșnică tuturor acelora pe care I i-ai dat Tu!" (Ioan 17:2)

Fiul are autoritate peste orice făptură.

Tatăl I-a dat Fiului putere, adică autoritate, peste orice făptură. Cu ce scop? Ca să dea viața veșnică tuturor acelora pe care Tatăl I i-a dat, nu doar câtorva. Nu se va pierde niciunul dintre ei și niciunul nu va fi înșelat de Satana.

Toți cei pe care Tatăl I i-a dat Fiului vor fi mântuiți și vor avea viață veșnică. Tatăl I-a dat Fiului puterea de a face această lucrare. Hristos are toată autoritatea peste orice făptură, iar Satana nu poate împiedica chemarea și păstrarea până la capăt a celor pe care Tatăl I i-a dat.

La final, după ce toți aleșii lui Dumnezeu sunt mântuiți, Satana va fi nimicit odată pentru totdeauna. Acum este folosit, într-un anumit sens, ca instrument și uneori chiar ca instrument de pedepsire a credincioșilor. Despre omul imoral din Corint, Pavel spune că trebuia „să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus" (1 Corinteni 5:5).

Satana poate fi folosit și ca instrument de pedeapsă. Este cățelușul lui Dumnezeu. Nu intră în război cu Dumnezeu sau cu Domnul Isus. Pentru o vreme i s-a îngăduit să mai acționeze pe pământ, dar numai în limitele stabilite de Dumnezeu.

Este încă activ pe pământ în toată perioada aceasta, până la a doua venire a lui Mesia. La a doua venire, Domnul Isus îl va nimici cu arătarea Lui și cu suflarea gurii Lui, adică va spune un cuvânt și va fi nimicit. (2 Tesaloniceni 2:8)

Când va apărea Domnul Isus, nu va fi niciun război. Domnul îl va nimici într-o secundă. Până atunci, Satana va înșela lumea, dar nu și pe aleși. Pavel le spune tesalonicenilor că Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru că i-a ales de la început pentru mântuire. Cei care nu vor iubi adevărul și nu i se vor supune vor fi înșelați de Satana, de Antihrist și de puterile lui mincinoase (2 Tesaloniceni 2:10–13).

Sunt înșelați încă de pe acum și vor fi înșelați tot mai mult până la final. Apoi vine Domnul Isus și îl nimicește prin suflarea gurii Lui. Nu va exista un război între două puteri egale.

De aici ar putea porni multe alte discuții despre detalii, dar pentru scopul acestei secțiuni este suficient.

• • •

RECAPITULARE

CE DESCRIE APOCALIPSA 12:7–12

În aceste versete, de la 7 la 12, în Apocalipsa capitolul 12, ne este descris printr-un limbaj simbolic ce s-a întâmplat în ceruri, în lumea spirituală, la prima venire a Domnului Isus.

Lui Satana i s-a luat autoritatea. Mântuirea, Împărăția lui Dumnezeu și stăpânirea lui Hristos au venit. Toți credincioșii, care l-au biruit și îl vor birui pe Satana prin sângele Mielului, prin mărturisirea lor și prin loialitatea lor până la moarte, sunt îndemnați să se bucure: „Bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri!" (Apocalipsa 12:12)

Sau cum spunea Domnul Isus: „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!" (Luca 10:20)

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

37

APOCALIPSA 12:13–17

BALAURUL PERSECUTĂ FEMEIA ȘI FACE RĂZBOI CU RĂMĂȘIȚA SEMINȚEI EI

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 12:13–17

Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să o urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.

Și cele două aripi ale vulturului celui mare i-au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi departe de fața șarpelui.

Atunci șarpele a aruncat din gură apă ca un râu după femeie, ca s-o ia râul.

Dar pământul i-a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

APOCALIPSA 12:13–17

• • •

TRECERE

FINALUL CAPITOLULUI 12 ȘI RECAPITULAREA PRIMELOR DOUĂ PĂRȚI

Am ajuns la finalul capitolului 12, la cea de-a treia parte a acestui capitol.

Am văzut în cele două secțiuni anterioare cum, în primele șase versete din acest capitol, avem descrisă toată istoria răscumpărării poporului lui Dumnezeu, punctul central fiind, desigur, venirea pe lume a lui Mesia și înălțarea Lui la cer.

Apoi, în următoarele șase versete, narațiunea se concentrează asupra a ceea ce s-a întâmplat în ceruri, în lumea spirituală, în momentul venirii lui Mesia.

Iar acum, în ultimele cinci versete, se concentrează strict pe această perioadă de după venirea lui Mesia.

Deci, în primele șase versete am văzut toată istoria. Apoi ne-am concentrat asupra a ceea ce s-a întâmplat în lumea spirituală în momentul în care Mesia l-a biruit pe Satana. Iar acum, la final, ne concentrăm pe toată această epocă a Bisericii, pe toată această perioadă dintre prima și a doua venire a lui Mesia, reprezentată aici, și nu numai aici, prin această perioadă de trei ani și jumătate.

Aceasta înseamnă „o vreme, vremi și jumătatea unei vremi" (Apocalipsa 12:14). În alte părți vom găsi 1260 de zile sau 42 de luni. (Apocalipsa 11:2–3; 12:6; 13:5) Este vorba despre aceeași perioadă de timp, despre toată perioada dintre prima și a doua venire a lui Mesia.

Iar aici, spre deosebire de versetul 6, unde ni se spune doar că femeia fuge în pustie, fără să ni se explice de ce, aflăm motivul fugii ei și primim mai multe detalii despre ce se întâmplă cu poporul lui Dumnezeu în toată această perioadă de după venirea lui Mesia.

• • •

TRECERE
CINE ESTE FEMEIA ȘI CINE ESTE BALAURUL

Am zis că femeia este un personaj fictiv. Nu există nicio femeie. Ea reprezintă aici Israelul spiritual sau Ierusalimul ceresc, despre care Pavel spune: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.” (Galateni 4:26)

Este ca și cum femeia aceasta îi naște pe toți credincioșii. Femeia reprezintă genealogia spirituală a tuturor credincioșilor, în frunte cu Mesia, bineînțeles, care este Fratele lor mai mare.

Este aceeași femeie cu care vorbea Dumnezeu prin proroci, prin Isaia, de exemplu, și promitea că copiii ei vor fi mântuiți. Dumnezeu vorbea acolo cu Sionul ceresc, pe care îl vedea ca pe o femeie care naște copii spirituali, bineînțeles. (Isaia 54:1, 13; 66:7–13) Dar asta poate suna prea tare pentru unii care tind să ia totul literal.

Deci, foarte simplu spus, femeia reprezintă poporul lui Dumnezeu, reprezintă acest Israel spiritual, Ierusalimul ceresc.

Balaurul, am văzut clar, este Satana, care acum, după venirea lui Mesia, a fost aruncat pe pământ, a căzut din cer, adică i s-a luat autoritatea. Despre aceasta am vorbit în secțiunea anterioară.

Acum Mesia domnește peste toată creația. El are toată autoritatea în cer și pe pământ. (Matei 28:18) Satana și îngerii lui au fost coborâți din poziția lor de autoritate. Ei nu mai pot face nimic pentru a împiedica lucrarea Domnului Isus, care Își mântuiește aleșii, pe cei credincioși.

• • •

APOCALIPSA 12:13
BALAURUL URMĂREȘTE FEMEIA

Deci, când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să o urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească (Apocalipsa 12:13).

Motivul pentru care femeia fuge în pustie este că Satana o persecută. Vrea să o distrugă, dar nu poate face aceasta, pentru că e protejată. Dumnezeu Își protejează poporul.

Desigur, este vorba de o protecție spirituală și avem de-a face cu un limbaj metaforic, simbolic, care ne transmite un mesaj spiritual.

• • •

APOCALIPSA 12:14

ARIPILE VULTURULUI, PUSTIA ȘI PROTECȚIA SPIRITUALĂ

Femeia fuge în pustie la fel cum evreii, după ce au ieșit din Egipt, au fugit în pustie. (Exodul 13:17–22) De acolo este preluată această imagine și aplicată Israelului spiritual, Bisericii.

Biserica este acum în pustie. Poporul lui Dumnezeu se află într-un mare exod și se îndreaptă spre Canaanul ceresc. Satana îi persecută pe credincioși în toată această perioadă, dar nu le poate face nimic — atenție — din punct de vedere spiritual.

Despre noi este vorba aici, despre ce se întâmplă în lumea spirituală, pe care noi nu o vedem. Satana persecută poporul lui Dumnezeu și încearcă să-l distrugă din punct de vedere spiritual, dar nu reușește, pentru că acesta este protejat de Dumnezeu.

Și chiar și limbajul acesta poetic cu aripile de vultur este preluat din Vechiul Testament. Ce s-a întâmplat cu Israelul etnic din punct de vedere fizic în Vechiul Testament se întâmplă cu Israelul spiritual din punct de vedere spiritual în Noul Testament.

Și așa trebuie citită toată Scriptura. Tot ce s-a întâmplat în vechime are aplicații pentru noi astăzi. Israelul etnic era o imagine a acestui Israel spiritual.

Iar pustia este locul protecției lui Dumnezeu, unde poporul Lui e hrănit cu mană cerească, adică cu Cuvântul. (Exodul 16:4, 35; Deuteronomul 8:3) În toată această perioadă Dumnezeu ne hrănește cu Cuvântul Lui, departe de fața șarpelui.

Satana nu se poate atinge de poporul lui Dumnezeu din punct de vedere spiritual, la fel cum Faraon nu s-a putut atinge de evrei din punct de vedere fizic. Atunci Dumnezeu Și-a protejat poporul. (Exodul 14:5–31) În acest context, Faraon este o imagine a lui Satana, care persecută poporul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu Își protejează poporul.

• • •

TRECERE
LIMBAJUL VECHIULUI TESTAMENT: EXODUL 19

Câteva versete din Vechiul Testament arată de unde este preluat acest limbaj și confirmă că această interpretare nu este rodul imaginației mele.

În Exodul 19, începând cu versetul 3, citim: „Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: «Așa să-i vorbești casei lui Iacov și să le spui copiilor lui Israel: ‘Ați văzut ce i-am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.’ Acestea sunt cuvintele pe care li le vei spune copiilor lui Israel.»”

Expresia „v-am purtat pe aripi de vultur” (Exodul 19:4) aparține limbajului poetic al protecției. Așa ne poartă și pe noi Dumnezeu, din punct de vedere spiritual, prin acest mare exod din lumea aceasta spre cea viitoare. Ne duce la El, în prezența Lui veșnică, așa cum i-a adus la Sine pe evrei în vechime.

Despre cine spune apostolul Petru în Noul Testament că este acum o preoție împărătească și un neam sfânt? Despre Biserică, despre toți credincioșii (1 Petru 2:9).

Și nu pentru că ei au păzit vreun legământ, așa cum erau condiționați evreii în Vechiul Testament. Ascultarea lor era pusă drept condiție. În cazul nostru, temelia este faptul că Hristos a păzit legământul.

Despre Hristos este scris: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin!" (Apocalipsa 1:5–6)

Deci nu datorită ascultării noastre suntem noi împărăție de preoți, ci datorită jertfei lui Hristos, datorită biruinței Lui, pentru că El a ascultat de Tatăl în toate lucrurile și S-a jertfit, S-a dat pe Sine Însuși ca o jertfă de ispășire pentru poporul Lui, ca să facă din el o împărăție și preoți pentru Dumnezeu.

Să se înțeleagă clar: noi nu suntem împărați și preoți datorită ascultării noastre, ci datorită ascultării lui Hristos.

• • •

TRECERE

LIMBAJUL VECHIULUI TESTAMENT: DEUTERONOM 32

Un alt pasaj se află în Deuteronomul 32, începând cu versetul 9: „Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșătoare; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul,

zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui, așa a călăuzit Domnul singur poporul Său și nu era niciun dumnezeu străin cu El."

Apare din nou acest limbaj poetic al protecției. Așa ne protejează și pe noi Dumnezeu acum. Ne poartă pe penele Lui, zboară deasupra noastră ca un vultur care protejează puii.

Aceasta înseamnă că cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii ca să zboare cu ele în pustie. Dumnezeu Își protejează poporul.

Și exact aceasta S-a rugat Domnul Isus: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de Cel Rău." (Ioan 17:15)

Să-i păzești din punct de vedere spiritual. Este evident că creștinii urmau să fie persecutați din punct de vedere fizic, să fie omorâți.

Aceasta face Dumnezeu acum cu poporul Lui: îi păzește și îi hrănește în pustiu, departe de fața șarpelui. Adică i-a scos din lume din punct de vedere spiritual: sunt în lume, dar nu sunt din lume. (Ioan 17:14–16)

Îi hrănește din punct de vedere spiritual în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a lui Mesia. Asta face Dumnezeu cu noi acum. Ne poartă de grijă până la final.

Niciunul dintre cei care fac parte din poporul Lui nu se va pierde, pentru că Dumnezeu le va purta de grijă până la capăt. (Ioan 6:39; 10:28–29) Dumnezeu nu Își va abandona poporul. E Numele Lui în joc. Nu e vorba de noi. E Numele Lui în joc. Este vorba de gloria Lui.

• • •

APOCALIPSA 12:15–16

RÂUL ARUNCAT DE ȘARPE ȘI AJUTORUL PĂMÂNTULUI

Și apoi vedem că șarpele a aruncat din gură apă ca un râu — din nou, un limbaj simbolic — după femeie, ca s-o ia râul. Dar pământul i-a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură (Apocalipsa 12:15–16).

Deci avem de-a face cu un limbaj simbolic, metaforic. Nu trebuie să interpretăm literal pământul și râul și nici să atribuim neapărat o semnificație distinctă fiecărui element. Trebuie să înțelegem mesajul transmis prin acest limbaj.

Iar mesajul este că, în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a lui Mesia, Satana va încerca să distrugă Biserica fie prin persecuție fizică, fie prin învățături false.

Tocmai acest aspect este ignorat de foarte mulți creștini. Personal, cred că râul reprezintă un râu de învățături false. Exact aceasta vedem pe tot parcursul istoriei creștinismului. Încă de la începuturile ei, Biserica a fost invadată de învățături mincinoase.

Satana a încercat să o înece în învățături false și continuă să facă acest lucru. Dar Dumnezeu Și-a protejat și Își va proteja Biserica adevărată și învățătura adevărată.

Aceasta înseamnă că pământul a înghițit râul pe care șarpele îl arunca din gură. În toată această perioadă, Dumnezeu nu a permis și nu va permite ca Satana să-i înșele pe credincioșii Lui, pe cei care fac parte cu adevărat din poporul Lui — rămășița seminței femeii. Ei sunt născuți din Ierusalimul ceresc, fac parte

din această genealogie spirituală și, prin nașterea din nou, din Duhul, devin frați cu Hristos și formează un singur popor, un Israel spiritual.

• • •

APOCALIPSA 12:17

BALAURUL FACE RĂZBOI CU RĂMĂȘIȚA SEMINȚEI FEMEII

La finalul narațiunii noastre simbolice — repet acest lucru deoarece oamenii își imaginează tot felul de scenarii — vedem că balaurul, neputând să-i facă nimic femeii, se duce după copiii ei.

> *Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.*
>
> APOCALIPSA 12:17

Rămășița seminței femeii îi cuprinde pe toți frații lui Hristos, pe toți cei care, am zis, fac parte din aceeași genealogie spirituală cu El, adică pe toți creștinii adevărați, fie dintre iudei, fie dintre neamuri — întreaga sămânță a lui Avraam pe care Hristos a venit să o mântuiască prin jertfa Lui.

Cum citim în Evrei 2: „Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare-preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” (Evrei 2:16–17)

Frații lui Hristos alcătuiesc întreaga sămânță spirituală a lui Avraam. În ajutorul lor a venit Hristos la cruce, nu în ajutorul fiecărui om de pe pământ. În ajutorul seminței lui Avraam, în ajutorul fraților Lui.

Sămânța femeii — frații lui Hristos — este alcătuită din toți locuitorii cerului, care l-au biruit pe Satana prin sângele Mielului, după cum am văzut în secțiunea anterioară (Apocalipsa 12:11). Împotriva lor se duce Satana să facă război.

Și da, i se dă voie să-i omoare din punct de vedere fizic, dar nu se poate atinge de ei din punct de vedere spiritual. Chiar dacă Satana ar omorî oricât de mulți creștini, nu va putea birui credința aleșilor lui Dumnezeu.

Pavel spune: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?" (Romani 8:35)

Nimic nu-i poate despărți pe aleșii lui Dumnezeu de dragostea lui Hristos.

Domnul Isus spune: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă!" (Matei 10:28)

Nu trebuie să ne temem de Satana pentru faptul că ne poate omorî din punct de vedere fizic. Din punct de vedere spiritual nu ne poate face nimic.

Știm că creștinismul, încă de la începuturile lui, a fost marcat de martiraj. Și așa e descris tot poporul lui Dumnezeu în cartea Apocalipsa: ca unii care mor pentru credința lor, care sunt omorâți și persecutați pentru credința lor.

Chiar dacă nu toți vom muri pentru credință, așa este descris poporul lui Dumnezeu în cartea Apocalipsa. De-a lungul întregii istorii, creștinismul a fost marcat de martiraj, de oameni care au murit pentru credința lor.

De multe ori, când citim această carte, nu ne regăsim printre cei care mor pentru credința lor și spunem: „Nu este pentru noi." Ba da, este pentru noi, deoarece această carte privește poporul lui Dumnezeu din perspectiva veșniciei.

Dacă noi avem harul de a fi scăpat de unele perioade de persecuție mai intensă sau trăim într-o parte a lumii unde este mai multă liniște, aceasta nu înseamnă că, în alte părți ale lumii, creștinii nu sunt omorâți pentru credința lor.

Poporul lui Dumnezeu este marcat de martiraj, de oameni care mor pentru credința lor. Așa e descris în toată cartea Apocalipsa.

Satana, prin cele două fiare ale lui, îi persecută și îi omoară pe credincioși. Această temă va fi dezvoltată în capitolul următor. Cele două fiare sunt instrumentele de persecuție ale lui Satana în această lume. (Apocalipsa 13:7, 11–17)

Prin cele două fiare — adică prin lumea politică și lumea religioasă — Satana face război cu sfinții în lumea aceasta. Așa a lucrat încă de la prima venire a lui Mesia și așa va lucra până la a doua Lui venire. Acestea sunt instrumentele lui: conducătorii lumii acesteia și religia falsă.

Cele două fiare vor fi analizate în secțiunile următoare.

• • •

TRECERE

CE ÎI CARACTERIZEAZĂ PE CREDINCIOȘII ADEVĂRAȚI

La final vedem o descriere a acestei semințe a femeii. Ce îi caracterizează pe credincioșii adevărați, pe cei născuți din nou?

Sunt descriși ca fiind cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos (Apocalipsa 12:17). Ei trăiesc după voia lui Dumnezeu, în conformitate cu caracterul Lui, prin Duhul Lui; sunt călăuziți de Duhul Lui și ascultă de Cuvântul Lui și de mărturia sau revelația pe care a adus-o Hristos.

Și atenție, cuvântul „porunci" aici nu se referă la Sabat. Nu are nicio legătură cu Sabatul.

Spun aceasta pentru că textul este folosit deseori de adventiști, care au numai Sabatul în cap. Peste tot unde întâlnesc cuvântul „porunci", îl folosesc ca argument că ei sunt biserica adevărată și că numai ei păzesc poruncile lui Dumnezeu, deoarece păzesc Sabatul.

Oamenii aceștia nu realizează că sunt îndoctrinați să vadă Sabatul peste tot. Oriunde întâlnesc cuvântul „porunci", se gândesc imediat: „Sabat, Sabat."

Nu. Ioan nu se referă aici la Legea lui Moise, la Cele Zece Porunci. Se referă la oamenii care trăiesc după principiile lui Dumnezeu, la cei călăuziți de Duhul Sfânt, care nu mai sunt sclavii păcatului și nu mai sunt călăuziți de fire, ci de Duhul lui Dumnezeu, după cum spune Pavel în Romani 8:14.

Doar ei sunt adevărații copii ai lui Dumnezeu, spune Pavel. Ei sunt adevărata sămânță a lui Avraam și adevărații locuitori ai cerului, nu cei care păzesc Sabatul.

Textul nu are nicio legătură cu Sabatul. Nu vă lăsați intimidați de oameni care folosesc astfel de versete ca să-și confirme propriile preconcepții. Dumnezeu nu a poruncit Bisericii să păzească Sabatul. Nu a poruncit Bisericii așa ceva.

Și nu înseamnă că, dacă păzești Sabatul, păzești poruncile lui Dumnezeu. Poruncile lui Dumnezeu se referă aici la poruncile Lui morale, la un stil de viață trăit cu evlavie, în sfințenie.

Sabatul nu este o poruncă morală. Sabatul a fost o ceremonie. S-a împlinit la fel ca ziua ispășirii, la fel ca sărbătoarea corturilor. Lucrurile acelea și-au împlinit scopul. (Coloseni 2:16–17)

Poruncile lui Dumnezeu, rezumate, sunt să-L iubești pe Dumnezeu cu toată ființa ta și să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți (Matei 22:37–39). Acestea sunt poruncile lui Dumnezeu și nu includ Sabatul.

Ziua în care te odihnești tu fizic nu demonstrează că Îl iubești pe Dumnezeu și nu este nimic moral în odihna ta fizică.

Deci, credincioșii adevărați sunt caracterizați prin faptul că trăiesc după voia și Cuvântul lui Dumnezeu, țin mărturia lui Isus Hristos și rămân loiali lui Dumnezeu până la capăt.

Nu vor accepta să slujească nimănui altcuiva. În orice direcție ar lua-o lumea, ei vor trăi după poruncile lui Dumnezeu și se vor ține de mărturia lui Isus Hristos.

Locuitorii pământului, adică cei nemântuiți, vor lua semnul fiarei: se vor supune fiarei și vor trăi după principiile ei, după principiile lumii acesteia, nu după principiile lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu, în schimb, are scrise pe frunte Numele lui Dumnezeu și Numele lui Hristos, deoarece reflectă caracterul lui Dumnezeu și caracterul lui Hristos și păzește poruncile Lui. (Apocalipsa 13:16–17; 14:1)

Și nu le păzește ca să fie mântuit. Nu. Așa este caracterizat poporul lui Dumnezeu: ca niște oameni care trăiesc după voia lui Dumnezeu, ca niște oameni care au fost eliberați de sclavia păcatului și acum sunt călăuziți de Duhul Sfânt, trăiesc după poruncile și principiile lui Dumnezeu și reflectă caracterul Lui. (Romani 6:17–18; 8:14)

Și, bineînțeles, se încred în mărturia lui Isus Hristos, în revelația pe care El a adus-o în lumea aceasta. El a fost Marele Proroc, trimis de Dumnezeu pe pământ, „Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat" (Apocalipsa 3:14). El a fost cel mai mare martir.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

38

APOCALIPSA 13:1–3

FIARA CU 10 COARNE ȘI 7 CAPETE, A CĂREI RANĂ DE MOARTE A FOST VINDECATĂ

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 13:1–3

Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă.

Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.

Unul dintre capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.

APOCALIPSA 13:1–3

• • •

TRECERE
IDENTITATEA FIAREI DIN APOCALIPSA 13

În această secțiune ne vom concentra în mod special asupra primelor trei versete și vom clarifica identitatea acestei fiare. În secțiunea următoare vom vedea mai detaliat și cu ce se ocupă.

Cine este această fiară?

• • •

TRECERE
CONTEXTUL DIN APOCALIPSA 12

Înainte de aceasta, trebuie să ne amintim contextul. Există un context în care Ioan spune lucrurile acestea. Există o viziune care se întinde de la capitolul 12 până la capitolul 15. Este o poveste pe care o spune aici apostolul Ioan.

Capitolul 13 este continuarea capitolului 12 și știm că, în textul original, capitolele nu erau numerotate.

Am văzut în secțiunea anterioară că Balaurul a fost aruncat din cer și a început să persecute femeia care a născut copilul de parte bărbătească, adică pe Mesia. Am zis că această femeie reprezintă genealogia spirituală a tuturor celor mântuiți, a Israelului spiritual, format din toți credincioșii.

Balaurul, văzând că nu-i poate face nimic femeii, pentru că este protejată de Dumnezeu, la finalul capitolului 12 se duce să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos (Apocalipsa 12:17).

Această rămășiță a seminței femeii este formată din toți frații spirituali ai lui Hristos, din toți credincioșii adevărați, născuți din Dumnezeu, care au aceeași genealogie spirituală cu Hristos. Ei formează un singur popor, iar, în limbaj simbolic, mama lor este Ierusalimul ceresc, după cum spune Pavel (Galateni 4:26).

Toți credincioșii se nasc din acest Ierusalim ceresc. Fac parte din această genealogie spirituală. Nu se nasc din Ierusalimul fizic, se nasc din Ierusalimul ceresc.

Deci, pe scurt, este vorba de poporul lui Dumnezeu.

Balaurul, Satana, se duce acum să facă război cu ei, adică să-i persecute și să-i omoare pe restul copiilor femeii, pe frații lui Hristos.

Am zis că nu se poate atinge de ei din punct de vedere spiritual. Asta înseamnă că femeia este păzită în pustie. Dar i se dă voie să se atingă de ei din punct de vedere fizic.

Și asta va face Satana în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, reprezentată și în capitolul 12, și în capitolul 13, prin această cifră simbolică de trei ani și jumătate (Apocalipsa 12:6, 14; 13:5).

Exact aceasta este semnificația cifrei: o perioadă de persecuție. Și exact așa va fi toată această perioadă dintre prima și a doua venire a lui Mesia. Credincioșii vor fi persecutați de Satana.

Acum, în capitolul 13, ni se arată care sunt instrumentele prin care Satana îi persecută pe credincioși și înșală întreaga lume în toată această perioadă: cele două fiare. Vom vedea două fiare: una care iese din mare și una care iese din pământ.

Atenție, ceva foarte important: Satana, prin aceste fiare, îi înșală doar pe cei nemântuiți, pe locuitorii pământului. Cei mântuiți sunt numiți în carte locuitori ai cerului. Ei sunt persecutați, dar nu înșelați. Doar cei nemântuiți sunt înșelați de Satana și vom vedea aceasta foarte clar în continuare.

• • •

APOCALIPSA 13:1
FIARA CARE SE RIDICĂ DIN MARE

Să vedem cine este această primă fiară care se ridică din mare.

Limbajul, repet, este unul simbolic. Am tot repetat: este un limbaj simbolic care ne transmite o realitate spirituală. Dumnezeu ne descoperă, prin limbaj simbolic, ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi.

Și limbajul este preluat, bineînțeles, din Vechiul Testament. Nu este ceva nou. Este preluat în special din cartea lui Daniel. Acolo vedem clar că o fiară reprezintă o împărăție sau un imperiu (Daniel 7:17, 23).

Majoritatea interpretează această fiară ca fiind Imperiul Roman. Majoritatea sunt de acord că aici este vorba de a patra fiară din viziunea lui Daniel, din capitolul 7. Vom analiza imediat și acel pasaj.

Majoritatea spun că este vorba de Imperiul Roman. Doar că unii forțează interpretarea și spun: da, este vorba de Imperiul Roman, dar Imperiul Roman, la finalul istoriei, va renaște cumva. Și apar tot felul de idei din acestea.

Totuși, dacă privim cartea Apocalipsa din perspectiva corectă, adică din veșnicie, din perspectiva lui Dumnezeu asupra întregii istorii, și dacă suntem mai atenți la detalii, vom observa că această fiară este mult mai mult de atât.

Da, și Imperiul Roman este inclus aici, dar această fiară reprezintă toate imperiile lumii care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu de-a lungul întregului veac, în toată perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, în toată această epocă a Bisericii.

Sunt toate imperiile lumii, toate împărățiile lumii, unite într-o singură fiară.

Cel mai probabil, această fiară iese din mare pentru că marea, în limbaj simbolic, este o referire la lumea nereligioasă, la dușmanii lui Dumnezeu care se răzvrătesc împotriva Lui. Pentru cei din lumea de atunci, marea era un loc necunoscut, care inspira frică.

• • •

TRECERE
DANIEL 2 ȘI ÎMPĂRĂȚIILE LUMII

Trebuie să trecem pe scurt prin cartea lui Daniel, acolo unde el vorbește despre toate aceste imperii și prezice ce se va întâmpla în viitor.

În Daniel capitolul 2, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, are un vis și îl cheamă pe Daniel să i-l tâlcuiască. Visul viza împărățiile care aveau să vină după împărăția Babilonului, până la finalul istoriei.

Vedem acolo că Nebucadnețar a visat o statuie cu un cap de aur, care reprezenta Babilonul; cu pieptul și brațele de argint, care reprezentau Medo-Persia; cu pântecele și coapsele de aramă, care reprezentau Grecia; cu fluierele picioarelor de fier și picioarele, parte de fier și parte de lut, care reprezentau Imperiul Roman.

Apoi vede o piatră mică, ce se dezlipește dintr-un munte fără ajutorul vreunei mâini omenești și care lovește picioarele statuii; toată statuia se sfărâmă (Daniel 2:31–35, 37–40).

Desigur că piatra aceasta, pietricica aceasta mică ce dărâmă statuia, reprezintă Împărăția lui Hristos, care este instaurată pe vremea Imperiului Roman, adică Împărăția despre care vorbește Domnul Isus mereu în pilde, în Matei capitolul 13, de exemplu, pe care El a adus-o la prima Lui venire.

Tot în Daniel capitolul 2, versetul 44, Daniel spune despre această Împărăție că este ridicată de Dumnezeul cerurilor și că nu va fi nimicită niciodată, ci va dăinui veșnic.

Foarte important: Împărăția pe care a adus-o Hristos va dăinui veșnic. Noi nu așteptăm să vină o împărăție de o mie de ani undeva în viitor. Așteptăm, pe pământul cel nou, manifestarea deplină a acestei Împărății pe care a adus-o Hristos la prima Lui venire.

Daniel nu vorbește de o pauză de două-trei mii de ani, după care vine Împărăția. Nu. Împărăția a venit la prima venire a Domnului Isus și va dăinui veșnic. Nu va fi nicio pauză. Va fi de neoprit.

Și, după cum știm deja, la a doua venire Hristos va da în mâinile Tatălui această Împărăție de acum, după ce o va curăța de toți vrăjmașii Lui, cum ne spune Pavel (1 Corinteni 15:24–25).

Este vorba de aceeași Împărăție în care acum locuiesc împreună grâul și neghina, despre care vorbește Domnul Isus în Matei 13:24–30 și 36–43, dar la final rămâne doar grâul, iar neghina este aruncată în foc. Nu va mai fi nicio perioadă intermediară de o mie de ani.

• • •

TRECERE

DANIEL 7 ȘI CELE PATRU FIARE

După aceea, în Daniel capitolul 7, de unde sunt preluate simbolurile din Apocalipsa 13, Daniel ne spune că și el a avut un vis al cărui mesaj este același cu cel din visul lui Nebucadnețar, dar de data aceasta Dumnezeu i-l transmite prin niște ilustrații diferite, și anume prin patru fiare.

Un leu cu aripi de vultur, care reprezintă Babilonul; un urs, care reprezintă Medo-Persia; un pardos sau o panteră, care reprezintă Grecia; și o a patra fiară, pe care nu o identifică cu niciun animal. Ne spune doar că era foarte înspăimântătoare și puternică și avea zece coarne, la fel cum statuia lui Nebucadnețar avea zece degete (Daniel 7:2–7).

Deci este vorba de Imperiul Roman, care avea să domine lumea după Imperiul Greciei. În momentul venirii lui Hristos pe acest pământ, Imperiul Roman domina lumea.

După ce ni se spune că această a patra fiară a fost ucisă și aruncată în foc, în versetul 12 scrie așa: „Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit." (Daniel 7:12)

Foarte important ce scrie aici. De aceea menționez detaliul acesta. Țineți minte limbajul de aici: li se mai îngăduie o lungire a vieții. Vom vedea că fiara din Apocalipsa 13 are o rană de moarte, dar este vindecată. Fiara încă trăia. I s-a mai dat o lungire a vieții pentru o vreme. Această temă va fi analizată la locul potrivit.

Să vedem ce se întâmplă după aceea. După ce a patra fiară este ucisă, în Daniel 7, de la versetul 13, scrie așa: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată."

Este vorba, evident, despre Hristos. De aceea Hristos Se numește mereu Fiul Omului. Expresia „Cel Îmbătrânit de zile" indică, într-un limbaj simbolic, veșnicia lui Dumnezeu.

Deci, după vremea acestor patru fiare, lui Mesia I se dă stăpânire. Exact cum citim în Apocalipsa capitolul 12: copilul de parte bărbătească vine, este ridicat la cer și lui Mesia I se dă stăpânire peste toate neamurile (Apocalipsa 12:5).

Este același mesaj. La prima Lui venire, Hristos a fost întronat ca Stăpânitor al universului, ca Împărat al universului.

Observați cum Scriptura este foarte consecventă. În aceeași perioadă, la înălțarea lui Mesia la cer, la prima Lui venire, lui Mesia I se dau stăpânire și putere împărătească peste toate neamurile și El începe să le cârmuiască cu un toiag de fier (Psalmul 2:9). La prima Lui venire, la înălțarea Lui la cer, nu undeva în viitor, într-o viitoare perioadă de o mie de ani.

După aceea, Daniel se concentrează pe a patra fiară, iar îngerul îi spune că împărăția va fi dată sfinților în vecii vecilor (Daniel 7:18, 27). Desigur, asta se va întâmpla la a doua venire a lui Mesia, când va fi manifestarea deplină a acestei Împărății care este în lume acum. La final, sfinții vor moșteni pământul.

Trebuie observat în mod special versetul 14: pe vremea celei de-a patra fiare, pe vremea Imperiului Roman, Daniel — sau, mai precis, Duhul Sfânt prin Daniel — profețea că lui Hristos aveau să-I fie date stăpânirea, slava și puterea împărătească la prima Lui venire, nu la a doua.

• • •

APOCALIPSA 13:1–2

O SINGURĂ FIARĂ FORMATĂ DIN CELE PATRU FIARE DIN DANIEL

Revenim la Apocalipsa 13, care preia imaginile din Daniel cu aceste fiare și le aplică acum la toată epoca Bisericii, la toată această perioadă dintre prima și a doua venire a lui Isus.

În Apocalipsa 13 avem toate cele patru fiare din Daniel capitolul 7 combinate. Atenție mare: combinate. Toate patru devin o singură fiară, o singură fiară care se manifestă în lume acum, nu undeva în viitor.

Atenție mare: în Apocalipsa capitolul 13 nu este vorba de fiara a patra din Daniel capitolul 7. Nu este vorba doar de Imperiul Roman. Este o singură fiară hibridă, formată din toate cele patru din Daniel capitolul 7: Babilon, Medo-Persia, Grecia și Imperiul Roman. Toate patru sunt unite aici într-o singură fiară.

Sunt într-o singură fiară. Adică fiara aceasta acționează cu puterea tuturor celor patru. Este o singură fiară prezentă în lume de la prima venire a Domnului Isus până la a doua venire, care reprezintă toate împărățiile acestei lumi care se războiesc cu poporul lui Dumnezeu în toată această epocă a Bisericii.

Deci avem aceleași animale: leopard, urs, leu, plus a patra fiară cu cele zece coarne din Daniel 7. Toate aceste patru fiare devin una singură, un hibrid din toate cele patru (Daniel 7:3–7; Apocalipsa 13:1–2).

Fiara aceasta ne este descrisă ca fiind compusă din toate cele patru fiare din Daniel capitolul 7, pentru a-i scoate în evidență puterea. Ea are același caracter și acționează cu toată puterea acestor patru imperii care au fost înaintea ei. Satana îi dă acestei fiare toată puterea împărățiilor dinaintea ei. Aceasta este ideea. Acesta este mesajul transmis.

Fiara aceasta reprezintă tot sistemul politic al acestei lumi. Cuprinde toți împărații și toate împărățiile lumii din toată această perioadă, din toată această epocă a Bisericii, care se războiesc cu poporul lui Dumnezeu.

Exact asta reprezintă cele zece coarne și cele șapte capete ale fiarei. Cifrele sunt simbolice. Elementele folosite — capetele și coarnele — sunt simbolice. Cifra zece reprezintă o totalitate.

Cifra șapte reprezintă ceva deplin, desăvârșit, complet. Coarnele reprezintă puterea în Scriptură. Capetele reprezintă autoritatea în Scriptură.

Deci aceste zece coarne și șapte capete ale fiarei reprezintă totalitatea puterilor și deplinătatea autorităților acestei lumi. De aceea sunt zece coarne și șapte capete. De aceea citim: „pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă" (Apocalipsa 13:1).

Este vorba de împărații și de autoritățile lumii acesteia care Îl hulesc pe Dumnezeu. A huli înseamnă a blasfemia, a defăima pe cineva. Asta fac conducătorii lumii: Îl defăimează pe Dumnezeu, Îl sfidează, Îl batjocoresc.

Și nu numai pe El. În continuare, în versetul 6, citim: „Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer." (Apocalipsa 13:6)

Locuitorii cerului sunt credincioșii, în contrast cu locuitorii pământului, care sunt necredincioșii, care se identifică cu pământul acesta, cu sistemul lumii acesteia și al veacului acestuia, cum îl numește Domnul Isus.

Deci fiara hulește tot ce are legătură cu Dumnezeu. Îl urăște pe Dumnezeu, Îi defăimează Numele, Îi urăște locașul — asta înseamnă cortul — și urăște poporul, pe cei care locuiesc în ceruri. Urăște tot ce are legătură cu El.

Acesta este duhul care însuflețește această fiară — acest sistem politic lumesc — și pe toți cei care o slujesc și i se supun: toți locuitorii pământului, toți cei nemântuiți, care au pe frunte numele sau numărul fiarei, cum vom vedea mai încolo (Apocalipsa 13:16–17).

Ei se supun fiarei și reflectă caracterul fiarei. Sunt călăuziți de același duh, adică sunt călăuziți de Satana, de Balaurul care i-a dat putere fiarei. Ei nu se închină în mod direct lui Satana, dar prin acțiunile lor se închină lui Satana.

Aceeași atitudine pe care o are fiara față de Dumnezeu și față de credincioși o au și locuitorii pământului care i se supun.

Despre aceste lucruri vom vorbi mai mult în continuare. Aici ne concentrăm strict asupra identității acestei fiare.

• • •

APOCALIPSA 13:3
CAPUL RĂNIT DE MOARTE ȘI RANA VINDECATĂ

Ajungem la versetul 3, unde vedem ceva foarte ciudat: „Unul dintre capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.” (Apocalipsa 13:3)

În primul rând, trebuie să ne amintim că avem de-a face cu un limbaj simbolic și ne aflăm într-un context: contextul primei veniri a lui Hristos. Aceste imagini ne descriu ce se întâmplă după prima venire a lui Hristos, în toată perioada dintre prima și a doua venire.

Foarte mulți cred că fiara aceasta va fi activă undeva în viitor, când va apărea Antihristul. Chiar își imaginează că Antihristul va contraface învierea lui Hristos. Așa interpretează ei acest verset cu capul rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată.

Nimic mai fals și mai absurd.

Știu că nu toți cred asta și mă rog să nu ajungă toți să creadă lucrul acesta, pentru că este o prostie. Dar am auzit de foarte multe ori interpretarea aceasta de la dispensaționaliști pretribulaționiști, care cred că asta se va întâmpla undeva în viitor.

Antihristul nu are putere asupra morții și vieții. De aceea zic că acestea sunt doar aberații care, într-un fel, îi dau prea multă importanță lui Antihrist. Cât de mare și de puternic ar fi Antihristul? Să moară și apoi să învie? Nu.

Omul fărădelegii despre care vorbește apostolul Pavel nu are putere să facă asta. Satana poate să facă minuni false, dar nu poate să învie pe cineva.

Și de aici fiecare își imaginează: „Păi, nu, că se va preface, că va crea un scenariu." De unde vin ideile acestea? Din Scriptură? De unde vin ideile acestea? Din imaginația oamenilor.

Eu zic să ne concentrăm asupra Scripturii și, dacă imaginația noastră nu se potrivește cu Scriptura, să o aruncăm la gunoi. Să nu mai spunem nici măcar cu voce tare în public așa ceva. Ne batem joc de revelația lui Dumnezeu.

Capul acesta rănit de moarte nu îl reprezintă pe Antihrist, adică pe omul fărădelegii, fiul pierzării, despre care vorbește Pavel (2 Tesaloniceni 2:3). Deși Antihristul va apărea la finalul istoriei, pasajul de față nu vorbește despre el.

Dacă am clarificat, dacă am stabilit foarte clar pe baza Scripturii, nu pe baza imaginației noastre, că fiara aceasta reprezintă tot acest sistem politic lumesc, că nu este vorba despre o persoană, ci despre un sistem cârmuit de Satana, despre ceva ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi, atunci nu mai avem cum să spunem astfel de aberații.

Vom vedea că acestei fiare i se dă putere să lucreze patruzeci și două de luni, adică trei ani și jumătate, perioada simbolică profețită de Daniel (Apocalipsa 13:5; Daniel 12:7), care reprezintă toată această epocă a Bisericii.

Fiara aceasta este activă în toată această perioadă de persecuție pentru Biserica lui Hristos, până la a doua venire a lui Mesia. Fiara aceasta este un instrument în mâna lui Satana prin care Satana persecută Biserica lui Hristos.

Deci nu avem cum să identificăm acest cap cu o persoană care va veni în viitor, în ultimii trei ani și jumătate din istorie, și își va înscena moartea și învierea. Nu avem cum să ajungem la o asemenea aberație dacă ne ținem de Scriptură.

Atunci cum interpretăm, pe baza Scripturii, pe baza revelației depline a Scripturii, acest cap al fiarei care părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată?

Ce am zis că reprezintă capetele? Autoritatea. Asta reprezintă un cap în Scriptură: autoritatea.

Ce a făcut Hristos, sămânța femeii, la cruce, la prima Lui venire? A călcat capul șarpelui (Geneza 3:15). I-a luat autoritatea. A dezbrăcat aceste fiare de puterea lor (Daniel 7:12).

Exact aceasta este descris aici. Și atenție: nu trebuie să ne concentrăm asupra capului, ci asupra fiarei ca întreg, asupra întregului sistem lumesc care se răzvrătește împotriva lui Hristos.

La prima Lui venire, pe vremea Imperiului Roman, Hristos a biruit această fiară. I-a dat o lovitură de moarte, dar până la a doua Lui venire acestei fiare i s-a mai dat puțină vreme, până va fi nimicită de tot, la fel cum cele trei fiare din Daniel 7 au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit (Daniel 7:12).

Este aceeași idee, același limbaj, același mesaj.

Vă aduc aminte și ce scrie în Apocalipsa 12:12: „Vai de voi, pământ și mare, căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme!"

Deci, după ce Satana este aruncat din cer, i se ia autoritatea la prima venire a lui Mesia. Stăpânitorul lumii acesteia a fost aruncat afară (Ioan 12:31). I s-a luat autoritatea. I se mai dă puțină vreme.

Această perioadă scurtă este simbolizată prin cei trei ani și jumătate, care reprezintă întreaga epocă a Bisericii, perioada dintre prima și a doua venire a lui Mesia.

Da, Împărăția lui Dumnezeu și stăpânirea lui Hristos au venit (Apocalipsa 12:10), dar în timp ce Hristos împărățește și are toată autoritatea în cer și pe pământ, El a fost pus de Dumnezeu peste orice stăpânire. Lui Satana și fiarelor lui li se mai dă puțină vreme.

Satana este încă aici. Încă activează în lume. Dar Hristos are autoritate peste el.

Deci ambele împărății coexistă acum și vor fi în conflict până la final. În Împărăția lui Dumnezeu de acum, pe care a adus-o Domnul Isus la prima Lui venire, grâul și neghina sunt amestecate (Matei 13:24–30).

Satana este vrăjmașul care plantează neghină în Împărăția Lui, spune Domnul Isus acolo (Matei 13:37–39). Aceasta este Împărăția Lui și Satana plantează neghină pe pământ acum, în Împărăția Lui. Fiii lui Satana, pe care îi plantează Satana, sunt amestecați cu fiii lui Dumnezeu, plantați de Dumnezeu acum pe pământ.

Apoi, la a doua venire în glorie a lui Hristos, Împărăția Lui va fi curățată de toți vrăjmașii și Satana va fi nimicit pentru totdeauna. Atunci va fi manifestarea deplină a Împărăției lui Dumnezeu, când „cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor", iar neghina va fi arsă în foc (Matei 13:42–43).

Acesta este limbajul biblic. Aceasta este gândirea biblică despre Împărăția lui Dumnezeu și despre împărăția lui Satana. Așa trebuie să gândim și noi. Așa trebuie să vedem și noi vremea aceasta de acum.

Împărăția lui Dumnezeu a venit, dar nu într-un mod deplin. Lui Satana i se mai dă puțină vreme, timp în care el înșală lumea prin fiarele lui. Îi înșală pe cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, pe locuitorii pământului, pe cei nemântuiți, și îi persecută pe locuitorii cerului, pe cei mântuiți, care nu i se supun, care sunt loiali lui Dumnezeu și nu vor să se supună sistemelor false, politice sau religioase ale lui Satana. Nu vor să se supună fiarelor lui (Apocalipsa 13:6–8).

• • •

TRECERE

REZUMATUL IDENTITĂȚII PRIMEI FIARE

Sper că am clarificat din Scriptură, nu din imaginația mea, cine este această primă fiară care iese din mare.

Toți împărații și autoritățile acestei lumi sunt incluși în această fiară. Dumnezeu îi vede pe toți la un loc. Dumnezeu vede această fiară ca pe un întreg. Noi nu o vedem ca pe un întreg. Noi vedem manifestarea ei în diferite perioade și în diferite părți ale istoriei, dar Dumnezeu o vede din veșnicie.

Așa trebuie privită cartea Apocalipsa.

Ce face fiara în tot veacul acesta? Nu se intră în detalii. Dumnezeu nu ne dă detalii. Dumnezeu, prin acest limbaj simbolic, ne descoperă, ne dezvăluie — asta înseamnă Apocalipsa — ne lasă să privim prin ochii Lui ce se întâmplă în spatele cortinei, cum vede El lumea aceasta și istoria.

Deci, în această primă fiară sunt cuprinse toate sistemele politice ale acestei lumi care nu I se supun lui Hristos, nu Îl recunosc pe Hristos ca Împărat al creației, ca Uns al lui Dumnezeu din Psalmul 2:2. Se răzvrătesc împotriva Lui.

De obicei, conducătorii lumii și toți cei care sunt călăuziți de acest duh se cred ei înșiși dumnezei. Nu vor să se supună autorității lui Hristos.

Totuși, există și o veste bună: aleșii lui Dumnezeu nu se vor supune niciodată acestei fiare. O vor birui prin credința în Hristos și prin loialitatea lor față de Dumnezeu.

Ei sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos (Apocalipsa 12:17). Ei sunt biruitorii fiarei din cartea Apocalipsa. Așa sunt numiți credincioșii adevărați, cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii: biruitorii fiarei.

Îi vom vedea mai încolo, în capitolul 15, înaintea tronului lui Dumnezeu. Toți aleșii lui Dumnezeu au biruit și vor birui fiara, nu prin forțele lor, ci prin Hristos, prin credința în Hristos, prin Duhul lui Hristos.

Domnul Isus le spunea ucenicilor: „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea!" (Ioan 16:33)

Fiara reprezintă acest sistem al lumii.

Pentru că Hristos a biruit lumea, credincioșii Lui o vor birui prin El, prin credința în El.

Apostolul Ioan întreabă retoric: „Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" (1 Ioan 5:5)

Deci cum biruiești lumea? Prin credința în adevăratul Hristos.

Toți aleșii lui Dumnezeu au biruit și vor birui lumea. Chiar dacă fiara îi persecută și îi omoară, ei nu se vor lepăda niciodată de credința lor și vor rămâne loiali lui Dumnezeu.

Așadar, când citim în cartea Apocalipsa despre această fiară, nu trebuie să ne temem. Nu trebuie să umblăm panicați: „Să nu luăm semnul fiarei." Nu despre asta este vorba.

Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne descoperă ce se întâmplă în spatele cortinei ca să fim încurajați. Ne spune mai dinainte toate aceste lucruri, ca să-I rămânem loiali până la capăt.

Ne spune: așa va fi pe tot parcursul istoriei, până la a doua venire a lui Mesia. Așa va fi. Această fiară va fi activă în lume. Așteptați-vă să fiți persecutați și omorâți.

Dumnezeu ne spune lucrurile acestea ca să ne încurajeze.

Domnul Isus spune: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă!" (Matei 10:28)

Deci acest pasaj nu are menirea să ne sperie. Dumnezeu doar ne descrie caracterul împărățiilor acestei lumi. Se comportă ca niște fiare și îi persecută pe credincioșii lui Dumnezeu. Asta nu trebuie să ne ia prin surprindere.

Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne-a spus mai dinainte cum va fi. El este suveran peste toată istoria. El îi dă autoritate acestei fiare să mai activeze încă în lume și îl mai lasă pe Satana încă puțină vreme. Nimic nu se mișcă fără voia Lui și fără voia Domnului Isus, bineînțeles, care împărățește acum de la dreapta lui Dumnezeu peste toată creația.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

39

APOCALIPSA 13:4–10

FIARA FACE RĂZBOI CU SFINȚII ȘI-I ÎNȘALĂ PE LOCUITORII PĂMÂNTULUI

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 13:1–10

Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă.

Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul dintre capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.

Și au început să i se închine balaurului, pentru că-i dăduse puterea lui fiarei. Și au început să i se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?

I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.

Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat.

Cine are urechi, să audă! Cine îi duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.

APOCALIPSA 13:1–10

• • •

TRECERE
IDENTITATEA FIAREI ȘI RECAPITULAREA PRIMEI PĂRȚI

În secțiunea anterioară am identificat, zic eu, destul de clar, cu Scriptura și din Scriptură, nu din imaginația noastră, cine este această fiară.

Am spus că această fiară reprezintă totalitatea și deplinătatea împăraților și autorităților acestei lumi care I se împotrivesc lui Dumnezeu și Domnului Isus și îi persecută pe credincioși. A fi credincios nu înseamnă doar să ai credință; înseamnă să fii loial.

Fiara aceasta a fost biruită de Hristos la cruce. La cruce Hristos i-a făcut o rană de moarte, i-a dat o lovitură mortală acestei fiare. Am zis că fiara trebuie privită ca un întreg; nu ne concentrăm doar asupra acelui cap rănit de moarte. Pasajul se concentrează pe fiară ca întreg. Ea este fiara cu rană de moarte, dar rana ei a fost vindecată, adică mai este lăsată să trăiască puțină vreme.

Acest lucru este descris și în Apocalipsa 12. Satana mai are puțină vreme: „De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare, căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme!" (Apocalipsa 12:12) În această vreme, Satana îi înșală pe cei nemântuiți.

Deci locuitorii cerului nu au de ce să se mai teamă de șarpe, de Satana. Locuitorii pământului trebuie să se teamă, pentru că Satana e cuprins de o mânie mare și caută să-i înșele pe toți. Și

asta va face. Abia la a doua Sa venire, Mesia Hristos îl va nimici de tot. Deocamdată i s-a mai dat puțină vreme, iar la final și această fiară va fi nimicită definitiv. Bineînțeles, nu va mai exista; va fi aruncată în iazul de foc, cum vom citi mai încolo în cartea Apocalipsa (Apocalipsa 19:20).

Deci fiara a fost biruită la cruce. Hristos i-a dat o lovitură mortală, dar tot Hristos i-a mai dat puțină vreme, iar această puțină vreme care i se mai dă este simbolizată prin cei trei ani și jumătate, adică prin cele patruzeci și două de luni pe care le găsim și în Apocalipsa 11, și în 12, și în 13 și care reprezintă toată această perioadă a Bisericii (Apocalipsa 11:2–3; 12:6, 14; 13:5). În acest timp, Satana, prin această fiară, prin imperiile și autoritățile lumii acesteia, îi persecută pe credincioși și înșală întreaga lume. Acestea sunt lucrările lui principale.

Acest lucru este descris aici, pe scurt, printr-un limbaj simbolic. Acestea sunt acțiunile și preocupările acestei fiare împuternicite de Satana în tot veacul acesta. Imaginea aceasta mare o poate înțelege orice creștin. Nu e nimic greu de înțeles. Vom trece prin pasaj verset cu verset, ca să lămurim și anumite detalii.

• • •

TRECERE

DUMNEZEU ESTE SUVERAN PESTE AUTORITATEA DATĂ FIAREI

Lucrul cel mai important de reținut, pe care vreau să-l țineți minte încă de la început și care este evidențiat clar, este că fiara aceasta nu face nimic fără voia lui Dumnezeu.

Glorie Domnului: Dumnezeu este suveran. El este Cel care îi dă această autoritate. Noi, când citim acest pasaj, nu ne speriem: „Aoleu, fiara, fiara!" Nu. Știm că Dumnezeu este suveran.

„I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni." (Apocalipsa 13:5) „I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie. Și i s-a dat stăpânire." (Apocalipsa 13:7) Dumnezeu este suveran. El îi dă această autoritate și îi îngăduie să-și desfășoare lucrarea.

Asta trebuie să ținem minte când citim acest pasaj, nu să ne concentrăm asupra fiarei. Slavă Domnului că ne descoperă ce se întâmplă în spatele cortinei, dar noi trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Dumnezeu este suveran. Acesta este scopul acestui pasaj: să ne facă să ne încredem în suveranitatea lui Dumnezeu, să înțelegem că El este suveran peste toată istoria și că nu avem de ce să ne temem.

Să fim încurajați. El o lasă pe această fiară să se manifeste în lume, El a fixat timpul, El o lasă să-i biruiască pe sfinți în sensul că îi omoară fizic și El i-a dat stăpânire peste tot pământul ca să-i înșele pe locuitorii pământului.

Având imaginea de ansamblu, putem trece prin pasaj verset cu verset, de la versetul 4 la versetul 10. Primele trei versete au fost analizate în secțiunea anterioară, când am identificat această fiară.

• • •

APOCALIPSA 13:3–4

TOT PĂMÂNTUL SE MIRĂ DUPĂ FIARĂ ȘI SE ÎNCHINĂ BALAURULUI

La finalul versetului 3 citim: „Și tot pământul se mira după fiară.” (Apocalipsa 13:3)

Versetul 4 continuă: „Și au început să i se închine balaurului, pentru că-i dăduse puterea lui fiarei. Și au început să i se închine fiarei, zicând: «Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?»” (Apocalipsa 13:4)

Evident, e vorba de un limbaj simbolic. Nu va zice niciun om: „Aoleu, cine se aseamănă cu fiara, cine se poate lupta cu fiara?” Nu e vorba de așa ceva. E un limbaj simbolic care vrea să ne transmită un mesaj, vrea să ne scoată în evidență cât de mare și de puternică e fiara aceasta. Acest sistem lumesc satanic pare invincibil. Cine se poate lupta cu ea? Pare invincibil.

Observați că a te închina fiarei înseamnă a te închina balaurului. Pentru că atunci când te supui acestui sistem lumesc, idolatru, satanic, care te face să venerezi autoritățile și conducătorii lumii acesteia mai presus de Dumnezeu, tu, de fapt, te supui lui Satana.

Asta înseamnă închinare. Nu înseamnă că îngenunchezi înaintea cuiva. Gestul acela de a îngenunchea exprimă ascultarea. De cine asculți? Aceluia i te închini. Asculți de Satana? Te închini lui Satana. Asculți de fiara lui Satana? Te închini lui Satana.

Toți oamenii lumii acesteia care nu sunt mântuiți se închină lui Satana, în mod inconștient, indirect. Se închină lui Satana pentru că nu vor să asculte de Dumnezeu și ascultă de duhul ve-

acului acestuia, de sistemul fals al lumii acesteia creat de Satana. Sunt cârmuiți de duhul lumii acesteia și astfel se închină lui Satana și se închină fiarei.

Despre asta e vorba, de fapt, în tot acest capitol: despre închinare. Cui te închini? Cui te supui? De cine asculți? De ce duh ești călăuzit? Ești călăuzit de duhul lumii, de dumnezeul veacului acestuia, care este Satana (2 Corinteni 4:4), sau de Duhul Sfânt? Despre asta e vorba.

• • •

APOCALIPSA 13:5

GURA CARE ROSTEȘTE VORBE MARI ȘI HULE ȘI CELE 42 DE LUNI

Versetul 5: „I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.” (Apocalipsa 13:5)

Observați limbajul: i s-a dat, i s-a dat. Dumnezeu îi dă această gură și această putere. Dumnezeu îi dă voie, o lasă pe fiară să spună vorbe mari și hule. Vorbe mari, adică laude, aroganțe; și hule, adică defăimări, injurii la adresa lui Dumnezeu și a poporului Său.

Acesta e duhul de care sunt călăuziți toți slujitorii acestei fiare, toți împărații și toate autoritățile lumii care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și toți cei care li se supun. Acesta e duhul de care sunt călăuziți. Se laudă, sunt aroganți, își bat joc de tot ce ține de Dumnezeu, de tot ce-i sfânt.

Vedem că timpul acestei fiare e limitat de Dumnezeu: patruzeci și două de luni, adică trei ani și jumătate biblici, fiecare an având câte trei sute șaizeci de zile. Cifra aceasta este simbolică și reprezintă o perioadă de persecuție: întreaga epocă a Bisericii, perioada dintre prima și a doua venire a lui Hristos, în care credincioșii sunt persecutați de această fiară.

Fiarei i se dă autoritate să-i persecute pe credincioși și, bineînțeles, să-i înșele pe necredincioși. Asta e lucrarea ei. I s-a dat putere să lucreze. Asta lucrează fiara: înșală întreaga lume și îi persecută pe credincioși.

• • •

APOCALIPSA 13:6

HULE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU, A NUMELUI, A CORTULUI ȘI A LOCUITORILOR CERULUI

Versetul 6: „Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.” (Apocalipsa 13:6)

Adică Îl hulește pe Dumnezeu, Îi hulește Numele sau reputația și își bate joc de El, de cortul sau locașul Lui și de locuitorii cerului, adică de credincioși. Prin „cort” putem înțelege toate locașurile lui Dumnezeu, locurile în care Dumnezeu Își manifestă prezența și adunarea.

Pe scurt: fiara aceasta urăște tot ce are legătură cu Dumnezeu. Aceasta e ideea.

Trebuie reținută aici expresia „locuitorii cerului”, pentru că imediat după aceea ne vom întâlni cu locuitorii pământului. E un contrast aici: locuitorii cerului și locuitorii pământului.

Locuitorii cerului sunt huliți, locuitorii pământului sunt înșelați. Locuitorii cerului sunt cei mântuiți, locuitorii pământului sunt cei nemântuiți.

Trebuie reținut modul în care sunt numiți credincioșii aici.

• • •

APOCALIPSA 13:7
RĂZBOIUL CU SFINȚII ȘI STĂPÂNIREA PESTE NEAMURI

Versetul 7: „I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.” (Apocalipsa 13:7)

Locuitorii cerului sunt pe pământ. Sfinții sunt pe pământ, dar cetățenia lor este în ceruri (Filipeni 3:20).

Observați din nou expresia „i s-a dat”. I s-a dat fiarei, i se dă voie în toată această perioadă să domine lumea prin înșelarea ei și să-i biruiască pe sfinți.

Aici e un aparent paradox, o aparentă contradicție, pentru că în capitolul 15 vom vedea că sfinții aceștia care sunt biruiți de fiară, locuitorii cerului care sunt înaintea tronului lui Dumnezeu, sunt de fapt biruitorii fiarei (Apocalipsa 15:2). Așa biruiesc sfinții fiara: nu i se supun și sunt omorâți de ea. O biruiesc prin loialitatea lor față de Hristos (Apocalipsa 12:11), la fel cum Hristos l-a biruit pe Satana prin loialitatea Lui față de Dumnezeu până la moarte.

Tot așa biruiesc sfinții: prin loialitatea sau credincioșia lor față de Dumnezeu și față de Hristos până la moarte. Așa sunt prezentați toți creștinii în cartea Apocalipsa, ca unii care mor pentru credința lor, ca niște martiri.

Și totuși, chiar dacă fiara domină lumea în toată această perioadă, aduceți-vă aminte cine e, de fapt, pe tronul lui Dumnezeu: Mielul. Fiara aceasta nu poate face mai mult decât i s-a dat să facă.

În timp ce ea își face treaba, Hristos domnește peste toată creația. El e Suveranul universului. El îi dă voie să activeze în lume, să înșele lumea și să-i omoare pe sfinți, dar nu-i dă voie să-i înșele pe sfinți. O distincție foarte importantă.

„Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de Cel Rău." (Ioan 17:15) Ei sunt în lume, dar nu sunt din lume. Aceștia sunt sfinții. Aceștia sunt locuitorii cerului.

• • •

APOCALIPSA 13:8
LOCUITORII PĂMÂNTULUI ȘI CARTEA VIEȚII MIELULUI

Ajungem și la versetul 8, care e un verset-cheie foarte important. Dacă îl înțelegem corect și îl reținem, nu ne mai poate duce nimeni cu preșul: „Aoleu, vine semnul fiarei! Aoleu, cipul! Aoleu, aceea!" Nu ne mai poate manipula nimeni prin frică, cum fac atâția astăzi pe internet. Internetul și adunările sunt pline de asemenea mesaje: „Vine semnul fiarei, vine aceea, vine cealaltă."

O să vorbim și despre acestea la vremea lor. Dar dacă am înțeles corect ce scrie în versetul 8, nimeni nu ne mai poate speria sau amăgi să ne luăm privirile de la Hristos și să ne îndreptăm privirile spre cipuri sau spre tot felul de prostii.

Vaccinul nu este semnul fiarei. Unde sunt cei care spuneau că vaccinul este semnul fiarei? De ce nu-i disciplinează nimeni? De ce încă activează? De ce încă sunt pastori, predicatori? Pentru că oamenii dorm pe ei și nu le pasă de voia lui Dumnezeu și de Cuvântul Lui. Le pasă doar de senzațional: „Aoleu, ce a zis acela! Aoleu, ce vine peste lume!" Le pasă doar de filme din acestea de acțiune, nu le pasă de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ar înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, ar avea liniște și pace în inimile lor.

Versetul 8 îmi dă liniște și pace: „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat." (Apocalipsa 13:8)

Atenție cine i se închină: toți locuitorii pământului. Nu va fi niciun locuitor al pământului care să nu i se închine. Toți i se vor închina. Subliniați în Biblie acolo: toți locuitorii pământului. Toți. Nu există niciun locuitor al pământului care să nu se închine fiarei. Toți.

Și cine sunt aceștia? Toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului. Adică ei n-au fost aleși înainte de întemeierea lumii în Hristos să fie sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1:4). De aceea sunt înșelați.

Trebuie să ne lărgim privirile. Trebuie să privim prin ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu împarte lumea în două: locuitorii pământului și locuitorii cerului. El nu stă să ne dea detalii aici, ne dă o imagine de ansamblu a veacului acestuia. Trebuie să privim lucrurile prin ochii Lui, așa cum le vede El din veșnicie.

Cine am spus că sunt locuitorii pământului? Cei nemântuiți, cei care nu vor fi mântuiți niciodată. De ce? Pentru că numele lor nu au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului.

Cine se va închina fiarei? Toți locuitorii pământului se închină fiarei. Poate un om mântuit, un locuitor al cerului, să se închine fiarei? Nu. E imposibil.

Este foarte important să înțelegem lucrurile acestea corect. Niciun om mântuit, care are numele scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii și care a fost ales în Hristos înainte de întemeierea lumii să fie sfânt și fără prihană înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1:4), nu se va închina fiarei, adică nu va lua semnul fiarei sau numărul ei.

Vom ajunge și la acest subiect. Vă aduc aminte că fiara aceasta e activă acum în lume. Cei nemântuiți se închină fiarei acum, iar cei mântuiți sunt persecutați de fiară acum. Nu e vorba de ceva ce va avea loc în viitor. Trebuie să ne lărgim privirile, să vedem lucrurile acestea din veșnicie, prin ochii lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi cunoaște din veșnicie pe toți cei care sunt ai Săi și au Numele Lui scris pe frunte (Apocalipsa 14:1). Dumnezeu ne arată ce se va întâmpla în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

Cei nemântuiți, cei ce sunt pe calea pierzării, fiii veacului acestuia, cum îi numește Scriptura, vor fi înșelați de fiară și se vor închina. Cei mântuiți nu vor fi înșelați, dar vor fi persecutați, vor fi biruiți de fiară din punct de vedere fizic, nu spiritual. E imposibil ca aleșii lui Dumnezeu să fie înșelați. E imposibil ca aleșii lui Dumnezeu să ia semnul fiarei. Dar este vorba despre un sens spiritual, nu despre ceva fizic. Ei au alt semn pe frunte: Numele Mielului și Numele Tatălui Său, care nu e ceva fizic. Vom vedea asta în capitolul 14.

Observați ce face diferența dintre cele două tabere, dintre vasele mâniei și vasele îndurării, cum le numește Pavel (Romani 9:22–23): numele scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. Dacă numele tău nu e scris în cartea vieții Mielului, te vei închina fiarei.

Cum știi că numele tău e scris în cartea vieții Mielului? Care este Evanghelia? Ai crezut Evanghelia? Cum știi că ești ales înainte de întemeierea lumii în Hristos să fii sfânt și fără prihană înaintea lui Dumnezeu? Nu scrie pe capul nimănui. Ești chemat să crezi Evanghelia. Dacă ai crezut Evanghelia, faci parte dintre aleșii lui Dumnezeu. Dacă n-ai crezut Evanghelia, nu faci parte dintre aleșii lui Dumnezeu. Acesta e limbajul Scripturii pentru cine poate să-l primească.

Am vorbit anterior despre ceea ce înseamnă să ai numele scris în cartea vieții Mielului. Înseamnă că viața lui Hristos îți este imputată ție. Vom vedea în Apocalipsa 20 că este ca și cum fiecare om ar avea o carte a vieții în care îi sunt scrise faptele; e un limbaj simbolic. Toți vor fi judecați după faptele lor și vor fi trimiși în iad (Apocalipsa 20:12, 15). Doar cei scriși în cartea

vieții Mielului vor fi mântuiți, pentru că lor li s-a imputat neprihănirea lui Hristos, viața lui Hristos. Tot ceea ce a făcut Hristos le este socotit ca și cum ar fi făcut ei înșiși toate acele lucruri.

În momentul în care ai crezut cu adevărat Evanghelia — și ai crezut-o pentru că Dumnezeu te-a ales din veșnicie în Hristos ca să-ți ofere har și să te facă un vas al îndurării —, în momentul acela ești socotit neprihănit. Ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. El te-a scris în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, dar lucrul acesta se materializează, să zic așa, în momentul în care ai crezut. Credința ta este consecința alegerii Lui, nu invers.

Repet: acesta e limbajul Scripturii pentru cine poate să-l primească.

În momentul în care ai crezut Evanghelia, nu doar că ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, ești și unit cu Hristos pe vecie. Viața, moartea și învierea lui Hristos îți sunt imputate ție. Când a murit Hristos, ai murit și tu. Când a înviat El, ai înviat și tu. Unde este El acum, acolo ești și tu. Dumnezeu te vede în Hristos, te vede prin Hristos.

Aceasta e o învățătură foarte importantă în Scriptură: unirea tuturor credincioșilor cu Hristos. În același timp, este foarte ignorată și prost înțeleasă. Vom mai vorbi despre ea, mai ales când ajungem la capitolul 14. Toți credincioșii sunt uniți cu Hristos pe vecie. Sunt în El.

Asta spune Pavel în Efeseni capitolul 2, de la versetul 4: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).”

Așadar, noi nu avem niciun merit.

Asta înseamnă să fii mântuit prin har. Observați limbajul: ne-a adus la viață împreună cu Hristos. Când a înviat Hristos, am înviat și noi. Dumnezeu ne-a văzut pe toți în El. Nici nu eram născuți, dar pentru că Dumnezeu ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, ne-a scris în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. În momentul în care a înviat Hristos, am înviat și noi.

Trebuie să privim lucrurile prin ochii lui Dumnezeu. Hristos a venit să Se dea ca o jertfă de ispășire pentru poporul Său. El e Marele Preot al poporului Său, nu al fiecărui om de pe pământ. Toți cei ce aveau să creadă și toți cei care crezuseră în trecut au înviat împreună cu Hristos. De aceea a crede că mântuirea se pierde este o mare nebunie.

Și ce spune apostolul Pavel aici nu are absolut nicio legătură cu Evanghelia după Ioan capitolul 15, pentru cei pe care îi duce gândul acolo. Contexte diferite, mesaje diferite. Aici Pavel vorbește despre uniunea tuturor credincioșilor cu Hristos, adică despre toți cei care au fost sau vor fi vreodată mântuiți.

Continuă versetul 6: „El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” (Efeseni 2:6)

Acolo suntem noi acum din punct de vedere spiritual. Suntem în Hristos. Suntem în al doilea Adam. Hristos este Reprezentantul nostru înaintea lui Dumnezeu. Pentru ceilalți, pentru cei nemântuiți, Adam este reprezentantul lor. Ei nu sunt în Hristos în locurile cerești.

A ședea împreună cu Hristos în locurile cerești înseamnă a împărăți împreună cu El. De ce a făcut aceasta? Răspunsul este: „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus." (Efeseni 2:7) A făcut-o pentru ca El să fie glorificat pentru îndurarea de care ne-a făcut parte, pentru harul Său de care i-a făcut părtași pe toți credincioșii în Hristos, pe toți aleșii lui Dumnezeu în Hristos. Despre ei vorbește Pavel în context, despre credincioșii adevărați care au fost aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii, care au crezut Evanghelia și au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt.

• • •

APOCALIPSA 13:9–10
RĂBDAREA ȘI CREDINȚA SFINȚILOR

Revenind la Apocalipsa 13, în versetele 9 și 10 citim: „Cine are urechi, să audă! Cine îi duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților."

Credincioșii adevărați vor avea urechi să audă.

Poate că sună ciudat ce scrie Ioan aici, dar mesajul e foarte simplu. Poate că pare că nu are legătură cu contextul. Are o mare legătură cu tot ce a spus până acum. E vorba de persecuția sfinților.

Răbdarea și credința sfinților se reflectă în faptul că ei așteaptă ca Dumnezeu să facă dreptate. Ei știu că „cine îi duce pe alții în robie va merge și el în robie” și că „cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie” (Apocalipsa 13:10). Ei știu că Dumnezeu va face dreptate.

Chiar dacă sunt persecutați acum de fiară, chiar dacă fiara îi biruiește din punct de vedere fizic, acum ei rabdă și așteaptă judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Asta înseamnă: „Cine îi duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie.” (Apocalipsa 13:10) E vorba de judecata dreaptă pe care o va face Dumnezeu. Asta e răbdarea și credința sfinților. Ei rabdă persecuția, nu se răzbună singuri, cum spune și Pavel în Romani: „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul!” (Romani 12:19)

Ei știu că Dumnezeu le va face dreptate la judecată. Aici este răbdarea și credința sfinților. Sfinții Îl cunosc pe Dumnezeu. Sfinții știu că într-o zi Dumnezeu va face dreptate și rabdă. Asta e răbdarea și credința sfinților.

• • •

TRECERE

RECAPITULAREA LUCRURILOR IMPORTANTE DIN APOCALIPSA 13:1–10

La final, trebuie recapitulate lucrurile importante.

Care sunt lucrurile importante de reținut până acum din aceste prime zece versete din Apocalipsa capitolul 13?

Primul lucru: fiara reprezintă totalitatea împăraților, a conducătorilor și a autorităților lumii acesteia, care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și persecută poporul Său. Asta reprezintă fiara.

Al doilea lucru: această fiară activează în lume acum. I se dă voie să se manifeste în toată această epocă a Bisericii. I se mai dă puțină vreme, deși Hristos a biruit-o. În timp ce Hristos domnește peste toată creația de la dreapta lui Dumnezeu, i se dă autoritate să facă ce face.

Al treilea lucru: toți cei care nu vor fi mântuiți niciodată se vor închina fiarei. Toți locuitorii pământului, absolut toți, i se vor supune și vor reflecta caracterul ei. Vor asculta de ea. Asta fac încă din primul secol până astăzi și vor face până la final.

Al patrulea lucru: niciun ales al lui Dumnezeu care a fost scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii nu va fi înșelat de fiară și nu i se va supune. Nu avem voie să tragem astfel de concluzii. Cartea ne spune foarte clar că cei înșelați sunt doar locuitorii pământului care nu sunt înscriși în cartea vieții Mielului. Deci niciun ales al lui Dumnezeu nu are de ce să se teamă că va fi înșelat de fiară, pentru că nu va fi. Ei vor fi biruiți doar din punct de vedere fizic. Fiara îi va persecuta, dar ei Îi vor rămâne loiali lui Dumnezeu până la capăt.

Dacă am înțeles corect asta, 70–80% din tot ce găsiți pe internet despre finalul vremurilor ar trebui să ignorați. Sunt doar aberații menite să vă creeze o stare de teamă și de panică: „Aoleu, vine fiara, vine semnul, vine aceea, vine cealaltă." Aleșii

lui Dumnezeu nu se tem de semnul fiarei. Aleșii lui Dumnezeu nu se vor închina niciodată fiarei, nu se vor supune fiarei, Îi vor rămâne loiali lui Dumnezeu până la capăt.

Ultimul lucru: aleșii lui Dumnezeu Îl cunosc pe Dumnezeu, se încred în caracterul lui Dumnezeu și rabdă persecuția. Știu că El le va face dreptate în curând.

Acestea sunt lucrurile cu care aș vrea să rămânem din aceste prime zece versete.

În secțiunea următoare vom vedea și care este celălalt instrument prin care Satana îi înșală pe locuitorii pământului și îi persecută pe credincioși, pe locuitorii cerului, aleșii lui Dumnezeu. Vom vedea cine este a doua fiară și ce face ea sau, mai bine zis, ce i se dă voie să facă, pentru că Dumnezeu este suveran. Mielul este suveran.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

40

APOCALIPSA 13:11–15

FIARA CARE SEAMĂNĂ CU UN MIEL, DAR VORBEȘTE CA UN BALAUR

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 13:11–15

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.

Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să i se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.

Și îi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea le-a zis locuitorilor pământului să-i facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și trăia.

I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

APOCALIPSA 13:11–15

• • •

TRECERE

A DOUA FIARĂ CA AL DOILEA INSTRUMENT AL SATANEI

Această a doua fiară pe care o vede Ioan în viziunea lui este cel de-al doilea instrument al Satanei prin care Satana înșală lumea și îi persecută pe sfinți.

Dacă prima fiară reprezintă lumea politică, această a doua fiară reprezintă lumea religioasă. Deci avem de-a face cu un sistem politico-religios controlat de Satana, împuternicit de Satana, iar această a doua fiară este brațul lui religios în lumea aceasta.

De aceea este numită mai încolo în carte și prorocul mincinos (Apocalipsa 19:20). De aceea prima fiară iese din mare, iar a doua din pământ. Lucrează pe teritorii diferite, dar au același scop: ca oamenii să se închine lui Satana prin supunerea lor față de fiara dintâi, adică față de acest duh antihrist care îi călăuzește pe conducătorii lumii care nu vor să i se supună lui Hristos.

Trebuie să ne amintim că în acest capitol avem de-a face cu închinarea, adică cu supunerea. Cui te supui? De cine asculți? Aceluia i te închini. Aceasta înseamnă închinare.

• • •

APOCALIPSA 13:11

A DOUA FIARĂ ȘI TRINITATEA SATANICĂ

Putem vedea aici chiar și o trinitate satanică. Balaurul ia locul Tatălui, fiara dintâi ia locul Fiului, vrea să fie regele pământului, iar fiara a doua ia locul Duhului Sfânt.

La fel cum Duhul Sfânt ne trimite la Hristos, această a doua fiară ne trimite la prima fiară. Iar oricine i se închină primei fiare i se închină de fapt Satanei. Acesta este scopul final.

La fel cum cine Îl are pe Fiul Îl are pe Tatăl, cine are fiara dintâi îl are pe Satana. La fel cum Trinitatea lui Dumnezeu are lucrarea ei în lumea aceasta, și trinitatea satanică are lucrarea ei, scopul final fiind închinarea.

Satana vrea să fie ca Dumnezeu. Vrea închinare de la oameni și tocmai de aceea își creează în lumea aceasta un sistem fals politico-religios prin care îi păcălește pe oameni să i se închine, folosindu-se de aceste două fiare.

Când văd începutul anului școlar sau zilele comunei și îi văd acolo pe primar și pe preot, la aceasta mă gândesc: fiara dintâi și fiara a doua, fiara politică și fiara religioasă conlucrează. Este un sistem politico-religios format de Satana.

Acestea sunt doar gândurile mele atunci când văd lucrurile acestea. Văd cele două fiare cum conlucrează la înșelarea oamenilor.

Atenție: chiar dacă Ioan le prezintă succesiv, ambele fiare activează în lume în același timp. El doar ne prezintă: „am văzut o fiară", „am văzut a doua fiară". Nu ne dă o cronologie, ca și cum fiara a doua vine după prima. Nu aceasta este ideea.

Vedem că fiara a doua face minuni înaintea fiarei dintâi. Conlucrează amândouă. Ioan are o viziune cu niște imagini simbolice prin care ne prezintă tot ce face Satana în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Aceste două fiare sunt instrumentele lui principale de amăgire, acest sistem politico-religios.

Dacă fiara dintâi vrea să-I fure regalitatea lui Hristos, funcția de Rege, această a doua fiară vrea cumva să-I fure funcția de Profet și Preot. Satana vrea cu orice preț să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu și să ceară închinare.

Dacă prima fiară cuprinde toate stăpânirile, împărățiile și autoritățile acestei lumi — zece coarne și șapte capete, cifre simbolice, zece reprezentând o totalitate, iar șapte, ceva deplin — a doua fiară îi cuprinde pe toți prorocii mincinoși și pe toți învățătorii falși care amăgesc lumea în tot veacul acesta și îi persecută și ei pe adevărații credincioși.

Persecuția pentru credincioși vine și din partea politică, și din partea religioasă. Vedem clar că asta se întâmplă și s-a întâmplat mereu în lumea aceasta.

• • •

APOCALIPSA 13:11

DOUĂ COARNE CA ALE UNUI MIEL ȘI VORBEA CA UN BALAUR

Toți acești învățători mincinoși se dau drept miei. Arată ca niște miei, dar vorbesc ca niște balauri. Exact așa este descrisă această fiară. Par inofensivi și blânzi, arată ca niște miei.

Ca să vă dau câteva exemple: gândiți-vă la Benny Hinn. Nu este un om agresiv. Gândiți-vă la Buddha, Dalai Lama, Maica Tereza, papa, preoții din religiile false ortodoxe și catolice. Gândiți-vă la orice învățător mincinos. Arată ca niște miei, dar vorbesc ca niște balauri. Învățăturile lor sunt stricate, sunt demonice.

Singurul care este asemănat cu un Miel în cartea Apocalipsa este Hristos. Învățătorii falși încearcă mereu să-L imite pe Hristos. Vor părea blânzi ca niște miei, dar din gurile lor vor ieși învățături demonice, satanice, care îi vor face pe oameni să se închine fiarei dintâi, duhului lumii acesteia sau duhului lui antihrist.

Ei le prezintă oamenilor un Hristos fals și o cale de mântuire falsă. Antihrist nu înseamnă doar contra lui Hristos. În greacă, „anti" înseamnă și „în locul", „înlocuitorul" lui Hristos. Orice Hristos fals este un antihrist.

De acest duh sunt călăuziți toți prorocii și învățătorii mincinoși, chiar dacă par blânzi, par să lupte împotriva păcatului și vor pace, pace, pace, să fie pace peste tot. Într-un final, te fac să te închini duhului lumii acesteia, te fac să te închini fiarei dintâi.

Să fie bine, să nu fie rău, fiecare cu credința lui: o pace falsă fără Hristos sau cu un Hristos fals. Acesta este duhul de care sunt călăuziți toți învățătorii mincinoși.

Tot Noul Testament este plin de avertizări cu privire la învățătorii mincinoși. Așa sunt caracterizate mereu vremurile din urmă, adică toată epoca Bisericii: pline de minciuni și amăgire.

Suntem îndemnați mereu să veghem asupra acestor lucruri. Domnul Isus și apostolii ne-au avertizat clar cu privire la lucrurile acestea. Vor veni mulți învățători mincinoși. De aceea trebuie să veghem, nu să punem botul la oricine ne iese în cale și vorbește mai blând sau vorbește șuierând și ne place nouă că ne gâdilă urechile.

„Uite-l pe acela, acela vorbește gros, e agresiv; acesta vorbește blând, îmi place, mă mângâie." Asta le place oamenilor: să-i mângâi, indiferent ce le spui, să le gâdili urechile. Asta fac învățătorii mincinoși. Par niște miei, dar învățăturile lor sunt învățături satanice.

Pentru Satana nu contează cui te închini și în ce mod o faci, atâta timp cât nu te supui adevăratului Hristos.

Nu auziți astăzi tot mai mulți oameni care se dau drept oameni buni și evlavioși și zic că nu contează ce crezi? „Spune-i Dumnezeu, spune-i universul, spune-i cum vrei tu, hai să nu ne certăm." Acesta este duhul lui antihrist.

Oriunde auziți vorbele acestea — „spune-i Dumnezeu, spune-i universul, spune-i cum vrei tu" — este duhul lui antihrist. Acestea sunt pacea și unitatea false, fără adevăratul Hristos și fără adevăratul Dumnezeu, pe care le promovează cele două fiare.

Apostolul Pavel spune: „Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare." (1 Tesaloniceni 5:3)

Când lumea va spune în sfârșit „pace și liniște", atunci va veni sfârșitul.

Scopul celor două fiare nu este să ajungă să domine lumea prin forță, războaie nucleare și tot felul de filme din acestea. Vor zice: pace și liniște. O pace și o liniște falsă, fără adevăratul Hristos și fără adevăratul Dumnezeu. Un sistem politico-religios construit de Satana prin care se prezintă un Hristos fals, un Dumnezeu fals și un sistem de închinare fals.

Asta fac cele două fiare ale lui Satana în lumea aceasta. În spatele cortinei, Dumnezeu ne arată ce se întâmplă în tot veacul acesta, în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

• • •

TRECERE

DE LA CARACTERUL FIAREI A DOUA LA LUCRAREA EI ÎNAINTEA FIAREI DINTÂI

Având imaginea de ansamblu, revenim la text. Versetul 11 arată că fiara are două coarne ca ale unui miel și vorbește ca un balaur.

• • •

APOCALIPSA 13:12

A DOUA FIARĂ LUCREAZĂ CU TOATĂ PUTEREA FIAREI DINTÂI

> *Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să i se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.*
>
> APOCALIPSA 13:12

Această fiară este împuternicită de prima fiară, care la rândul ei este împuternicită de Satana. Misiunea ei este să-i facă pe locuitorii pământului — care peste tot în carte sunt cei necredin-

cioși, cei care nu vor fi mântuiți niciodată, cei ce sunt pe calea pierzării — să se închine primei fiare, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Să se supună primei fiare.

Aici vedem că fiara este prezentată ca un întreg: fiara cu rană de moarte. Nu se referă doar la capul rănit de moarte. Așa trebuie s-o vedem și noi: ca un întreg, prin ochii lui Dumnezeu, din veșnicie, din afara timpului și spațiului. Ea cuprinde toate împărățiile lumii.

Am vorbit deja despre ceea ce înseamnă că această primă fiară are o rană de moarte. Hristos, la cruce, i-a dat o lovitură de moarte fiarei, dar tot El o mai lasă să trăiască puțină vreme, adică în toată această perioadă dintre prima și a doua Lui venire.

• • •

APOCALIPSA 13:13–14A

SEMNELE MARI ȘI AMĂGIREA LOCUITORILOR PĂMÂNTULUI

De la versetul 13 vedem cum a doua fiară îi înșală pe locuitorii pământului: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și îi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei.” (Apocalipsa 13:13–14)

Cine a făcut să se coboare foc din cer în Biblie? Ilie. În ce context? Vrând să le demonstreze prorocilor falși că el este adevăratul proroc al Domnului. Acesta era semnul că Ilie este adevăratul proroc al Domnului (1 Împărați 18:36–39).

Exact asta vor încerca să facă și acești învățători mincinoși. Nu vor coborî literal foc din cer. Nu aceasta este ideea, ci vor face minuni atât de mari, încât oamenii vor crede că ele vin de la Dumnezeu, că sunt făcute prin puterea lui Dumnezeu, că Dumnezeu este cu ei și că ei sunt slujitorii Domnului.

La fel îi vedem și pe cei din Matei 7: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!»" (Matei 7:22–23)

Vedem clar în Scriptură că este posibil ca învățătorii mincinoși împuterniciți de Satana să facă minuni. Uneori fac doar magii, tot felul de trucuri. Uneori chiar sunt împuterniciți de Satana să facă minuni. Vedem asta la magicienii lui Faraon: imitau minunile lui Moise. Moise a transformat toiagul în șarpe, iar ei au făcut la fel. Nu era un simplu truc acolo (Exodul 7:10–12).

Îl avem și pe Simon Magul în Noul Testament. Despre acesta putem spune că făcea tot felul de trucuri, dar ce zicea lumea despre el? „Acesta este puterea lui Dumnezeu." (Faptele apostolilor 8:10) Când el era, de fapt, un magician care făcea trucuri, lumea zicea: „Acesta este puterea lui Dumnezeu." (Faptele apostolilor 8:10)

În Faptele apostolilor citim: „În cetate era un om numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte și ziceau: «Acesta este puterea lui Dumnezeu,

cea care se numește mare.» Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui." (Faptele apostolilor 8:9–11)

Lumea este credulă. Oamenii pun botul la orice minune. Dacă văd o icoană unsă cu ulei, gata: „Plânge icoana!" Nu au discernământul necesar să cerceteze lucrurile acestea. Discernământul acesta vine de la Duhul Sfânt.

Locuitorii pământului, cei necredincioși, nu au Duhul Sfânt și tocmai de aceea este atât de ușor să fie înșelați. Orice magician îi poate înșela. Ce să mai spunem dacă ar vedea minuni ca acelea pe care le-au făcut magicienii lui Faraon? Ar vedea un toiag transformat în șarpe înaintea lor și ar spune: „Gata, Dumnezeu este cu oamenii aceștia, aceasta este puterea lui Dumnezeu."

Vă aduc din nou aminte și vreau să accentuez lucrul acesta de fiecare dată: locuitorii pământului din cartea Apocalipsa sunt cei nemântuiți. Ei sunt înșelați. Am văzut în secțiunea anterioară că în versetul 8 scrie foarte clar că aceștia sunt cei ale căror nume nu au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, adică cei ce nu vor fi mântuiți niciodată. Ei sunt vasele mâniei, fiii veacului acestuia, cei ce sunt pe calea pierzării.

Locuitorii pământului sunt toți necredincioșii. Credincioșii sunt locuitorii cerului. Ei sunt persecutați și omorâți de fiară pentru că nu i se închină și nu se lasă înșelați. Este foarte important să ținem minte termenii aceștia, denumirile acestea și acest contrast între credincioși și necredincioși: locuitorii pământului și locuitorii cerului.

Imaginea trebuie privită din veșnicie. Dumnezeu împarte oamenii în două categorii și ne dă o imagine panoramică a tot ceea ce se întâmplă în veacul acesta. Necredincioșii, locuitorii pământului, sunt înșelați. Credincioșii, locuitorii cerului, sunt persecutați.

Trebuie să ținem mereu cont de modul în care trebuie să privim aceste viziuni: din veșnicie, prin ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu intră în detalii. Ne dă o imagine de ansamblu a veacului acestuia.

Aici vedem prin ce metode sunt înșelați necredincioșii: prin semnele pe care le făcea a doua fiară. Atenție: semnele pe care i se dăduse să le facă. Dumnezeu îi îngăduie să facă aceste semne. Dumnezeu îngăduie ca oamenii să fie înșelați de minunile acestor proroci mincinoși.

Asta se va întâmpla și la final. Citim în 2 Tesaloniceni capitolul 2 că Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire oamenilor care nu primesc adevărul, atunci când se arată antihrist cu semne și minuni. Dumnezeu îi va lăsa pe oameni să fie înșelați (2 Tesaloniceni 2:9–12).

Antihristul se arată pe parcursul istoriei, dar nu într-un mod deplin, prin acești proroci mincinoși și prin conducătorii lumii acesteia care se împotrivesc lui Hristos. Toți sunt călăuziți de duhul lui antihrist. Dar la final este ca o întrupare a acestui sistem în persoana lui antihrist. Dar nu despre asta vorbim acum.

• • •

APOCALIPSA 13:14B–15
ICOANA FIAREI ȘI ÎNCHINAREA LA CHIPUL VEACULUI ACESTUIA

Continuăm cu partea a doua a versetului 14: „Ea le-a zis locuitorilor pământului să-i facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.” (Apocalipsa 13:14–15)

Fiara aceasta religioasă îi pune pe locuitorii pământului, pe cei necredincioși, să facă o icoană primei fiare, fiarei politice, fiarei mari din spatele lumii acesteia, căreia Satana i-a dat toată puterea.

Limbajul este unul simbolic. Trebuie să înțelegem lucrurile acestea din punct de vedere spiritual. Scopul acestei fiare este să te facă să te supui împăraților și autorităților lumii acesteia care sunt călăuziți de Satana; să te închini chipului lumii acesteia, să te conformezi regulilor și închinării false și idolatre a lumii acesteia.

Aceasta este icoana fiarei: chipul lumii acesteia. Limbajul este simbolic. Nu este vorba de nimic fizic: nu va exista o icoană vorbitoare, nu este vorba de statui vorbitoare sau de inteligență artificială care dă comenzi. Nu despre asta este vorba.

Mesajul transmis prin aceste imagini este unul duhovnicesc, spiritual. Are legătură strict cu închinarea idolatră, cu închinarea care Îl ofensează pe Dumnezeu, cu o închinare firească după chipul lumii acesteia. Cine nu se supune chipului veacului acestuia va fi omorât. Cine nu se supune gândirii și principiilor veacului acestuia va fi omorât.

Imaginea de aici pare să fie preluată din cartea lui Daniel, acolo unde Nebucadnețar face o statuie cu chipul lui și îi pune pe toți oamenii să se închine acelui chip. Toți s-au închinat, în afară de adevărații credincioși ai Domnului (Daniel 3:1–12).

Ce s-a întâmplat atunci din punct de vedere fizic are o interpretare spirituală pentru noi astăzi. Nu va mai fi niciodată ceva fizic. Nu va fi o statuie, nu va fi nimic material pe care să pui mâna, nu va fi inteligență artificială. Nu despre asta este vorba aici. Este vorba de închinare și atât.

Noi astăzi trăim în Babilon, într-un Babilon spiritual. Astăzi, Nebucadnețar, Satana, dumnezeul veacului acestuia, are o icoană, un chip la care toți locuitorii pământului se închină, i se supun.

Astăzi, acum. Nu este ceva ce va avea loc undeva în viitor. Aceasta se întâmplă în tot veacul acesta, în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

Dumnezeu ne prezintă ce se întâmplă cu necredincioșii și ce se întâmplă cu credincioșii. Credincioșii sunt omorâți. Necredincioșii sunt înșelați. Credincioșii sunt omorâți pentru că nu se supun chipului veacului acestuia.

Credincioșii adevărați ai Domnului, cei scriși în cartea vieții Mielului, nu i se vor supune niciodată fiarei și nici chipului ei. Ei nu sunt din lume. Ei nu au cetățenia pe pământ, nu sunt locuitori ai pământului. Ei sunt locuitori ai cerului. Ei se închină Creatorului în duh și în adevăr și păzesc poruncile Lui, nu poruncile fiarei.

Ei ascultă de Dumnezeu și Îl urmează chiar dacă ar fi să fie aruncați în cuptorul aprins (Daniel 3:16–18). Nu se vor lepăda niciodată de credința lor și nu se vor lăsa seduși de chipul veacului acestuia, chiar dacă trebuie să moară pentru asta.

Vă atrag din nou atenția asupra expresiilor pe care le folosește Dumnezeu — „locuitorii pământului", „locuitorii cerului" —, pentru că este foarte ușor să le pierdem din vedere.

Doar locuitorii pământului se închină fiarei. Toți locuitorii pământului — în versetul 8 scrie că niciunul nu scapă —, adică toți cei nemântuiți, cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului, sunt înșelați de fiară în tot veacul acesta și se închină fiarei și icoanei ei. Indiferent cum ai interpreta icoana fiarei, aceasta fac ei: se închină fiarei.

Dumnezeu ne descrie ceea ce se întâmplă în spatele cortinei, în lumea spirituală. Dar este imposibil ca adevărații credincioși să facă asta. Este imposibil pentru că ei nu mai sunt din lume. Ei nu mai funcționează după gândirea și principiile lumii acesteia. Ei sunt cetățeni ai cerului, sunt în lume, dar nu sunt din lume. Sunt călăuziți de Duhul Sfânt, nu mai sunt călăuziți de duhul veacului acestuia.

Dumnezeu îi cunoaște și ei Îl cunosc pe Dumnezeu într-un mod intim, personal, și sunt uniți cu Hristos pe vecie. Au fost aduși la viață. Pavel spune că nu mai umblă „după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, duhul care lucrează acum în fiii neascultării" (Efeseni 2:2).

Fiii neascultării sunt cei nemântuiți, cei necredincioși. Ei sunt călăuziți de domnul puterii văzduhului, de duhul veacului acestuia. Ei umblă după mersul lumii acesteia. Doar ei sunt înșelați de aceste două fiare. Doar ei vor gândi ca fiara și vor acționa ca fiara. Sunt călăuziți de fiară, aparțin fiarei, sunt sclavii fiarei.

Aceasta înseamnă că au pe frunte și pe mâna dreaptă numele ei și numărul ei. Copiii lui Dumnezeu au pe frunte numele Tatălui și numele Mielului (Apocalipsa 13:16–17; 14:1), dar acest subiect va fi analizat în detaliu în secțiunea următoare.

• • •

TRECERE

CEASUL ÎNCERCĂRII ȘI PĂZIREA CREDINCIOȘILOR PRIN CUVÂNT

Ceea ce este descris aici în acest capitol este de fapt ceasul încercării care a venit și vine peste lumea întreagă, despre care citim în Apocalipsa capitolul 3.

Atenție: ceea ce spune Domnul Isus acolo are aplicație directă pentru acea biserică din secolul I. Nu este vorba doar de unii din viitor, de la finalul vremurilor.

Domnul Isus îi spune bisericii din Filadelfia: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să-i încerce pe locuitorii pământului.” (Apocalipsa 3:10)

Să încerce pe cine? Pe locuitorii pământului.

Cine sunt locuitorii pământului în cartea Apocalipsa? Poate în capitolul 3 nu înțelegem exact, pentru că este la începutul cărții. Dar apoi, pe parcursul cărții, ni se descoperă cine sunt acești locuitori ai pământului: sunt cei nemântuiți, cei necredincioși.

Domnul Isus le promite aici credincioșilor — în primul rând celor din biserica din Filadelfia, din secolul I, și apoi tuturor credincioșilor de-a lungul istoriei — că vor fi păziți de acest ceas al încercării, adică de această înșelare. Biruitorii, sfinții care păzesc Cuvântul Lui, vor fi păziți de ea.

Ei vor fi păziți de ceasul încercării care vine peste lumea întreagă ca să-i încerce pe locuitorii pământului, pentru că au păzit Cuvântul Lui.

Cum sunt păziți de înșelare? Prin cuvânt. Rămân loiali cuvântului lui Hristos. Așa suntem și noi acum păziți de această înșelare, de ceasul încercării care a venit peste lumea întreagă prin aceste două fiare prin care Satana înșală lumea întreagă. Îi înșală pe locuitorii pământului.

Așa suntem și noi păziți: prin cuvântul lui Dumnezeu. Rămânem loiali cuvântului lui Dumnezeu și Dumnezeu ne păzește de această înșelare. Cum? Prin cuvânt. Fără Cuvânt nu ești păzit. Dacă nu păzești cuvântul lui Hristos, vei fi înșelat.

Chiar dacă fiara îi omoară pe sfinți în lumea aceasta, ei sunt de fapt biruitorii fiarei (Apocalipsa 15:2). Fiara nu va reuși niciodată să-i înșele. Îi biruiește din punct de vedere fizic, dar ei sunt biruitorii ei. Ei o biruiesc pe fiară prin loialitatea lor față de Hristos până la moarte (Apocalipsa 12:11).

• • •

ÎNCHEIERE

CEI NĂSCUȚI DIN DUMNEZEU AU BIRUIT LUMEA

Dacă ești un creștin născut din nou, dacă ai crezut Evanghelia, dacă te-ai încrezut doar în Hristos și în jertfa Lui pentru mântuirea ta, dacă asculți de El și Îl urmezi, ai biruit fiara, ai biruit-o și o vei birui. Nu mai ai de ce să te temi.

Credința ta te-a mântuit. Dumnezeu te-a pecetluit cu Duhul Lui. Ești al Lui. Te-a scos din lumea aceasta, te-a scos de sub sclavia lui Satana și a fiarelor lui. Nu mai ești sclavul lumii acesteia. Nu mai aparții lumii acesteia. Nu mai ești din lumea aceasta. Nu mai ești un locuitor al pământului. Acum ești un cetățean al cerului. Nu mai poți fi înșelat.

Pentru că ai păzit și păzești Cuvântul Lui, Domnul Isus te păzește și El de acest ceas al încercării, de această înșelare care a venit peste lumea întreagă. Te păzește din punct de vedere spiritual.

Aceasta vedem și în rugăciunea pentru ucenici: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de Cel Rău." (Ioan 17:15) Tocmai le spusese că vor fi persecutați din punct de vedere fizic. A cerut să-i păzească de Cel Rău din punct de vedere spiritual, ca să nu-i înșele.

Noi, cei care păzim la rândul nostru Cuvântul lui Hristos, suntem păziți. Fiindcă păzim Cuvântul Lui, ne păzește și El de înșelare. Aceasta este ideea.

La final, trebuie amintite două versete din 1 Ioan capitolul 5. Ce spune apostolul Ioan?

Oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

1 IOAN 5:4–5

Cel născut din Dumnezeu biruiește fiara.

Observați cum Ioan folosește mai întâi prezentul: „biruie". Cel născut din Dumnezeu biruie lumea. Apoi folosește trecutul: „a biruit lumea", pentru că a crezut că Isus este Fiul lui Dumnezeu. (1 Ioan 5:4–5)

Toți copiii lui Dumnezeu au biruit și biruiesc lumea. Biruiesc fiara și au biruit-o deja. Fac asta prin credința în adevăratul Hristos. Ei sunt biruitorii fiarei din cartea Apocalipsa și cred în Hristos pentru că numele lor a fost scris în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, pentru că încă din veșnicie Dumnezeu a ales să-i facă vase ale îndurării în Hristos.

Ei nu vor fi niciodată înșelați de Satana și de fiarele lui. Ei l-au biruit deja pe Satana și pe fiarele lui și îl vor birui. Îi vor rămâne loiali lui Hristos până la capăt, chiar dacă ar trebui să moară pentru credința lor.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

41

APOCALIPSA 13:16–18

SEMNUL FIAREI: NUMELE/NUMĂRUL FIAREI (666) PE MÂNA DREAPTĂ SAU PE FRUNTE

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 13:16–18 ȘI APOCALIPSA 14:1

Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi – să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.

Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este șase sute șaizeci și șase. (Apocalipsa 13:16–18)

Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.

APOCALIPSA 14:1

• • •

TRECERE

CONTRASTUL DINTRE SEMNUL FIAREI ȘI NUMELE MIELULUI

Primul verset din capitolul 14 completează contrastul. Știm că în original nu sunt diviziuni între capitole și este foarte important să înțelegem contrastul pe care ni-l prezintă Ioan aici: unii au numele fiarei pe frunte, alții au numele Mielului și numele Tatălui Său.

De cele mai multe ori, lumea se concentrează pe semnul fiarei și ratează contrastul pe care îl creează Ioan aici și mesajul pe care vrea să-l transmită. Avem de-a face cu două semne: unul este al lui Dumnezeu și unul este al fiarei. Este foarte important să vedem contrastul acesta.

Am vorbit în secțiunile anterioare despre cele două fiare ale Satanei, care ne sunt prezentate în acest capitol, adică despre sistemul politico-religios al acestei lumi, prin care Satana îi înșală pe necredincioși ca să i se închine și îi persecută pe credincioși în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

Dumnezeu ne prezintă aici o imagine panoramică a acestei perioade. Așa trebuie să privim acest capitol, nu să ne gândim undeva la sfârșitul vremurilor, în ultimii trei ani și jumătate ai istoriei. Nu așa trebuie privit acest capitol. Am vorbit în secțiunile anterioare despre asta pe larg.

Am văzut că a doua fiară, fiara religioasă, îi pune pe locuitorii pământului, pe cei nemântuiți — ei sunt locuitorii pământului — să-i facă o icoană primei fiare. Icoana aceasta începe să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu i se închină fiarei și icoanei ei.

Desigur, avem de-a face cu un limbaj simbolic și am insistat și voi insista în continuare asupra acestui lucru: nu trebuie interpretat literal. Nu va fi niciodată ceva fizic. Dumnezeu nu ne prezintă aici ceva ce se va întâmpla din punct de vedere fizic. Este vorba de o realitate spirituală descrisă printr-un limbaj simbolic.

Este vorba de sistemul fals și idolatru de închinare al lumii acesteia. Icoana fiarei este chipul lumii acesteia, căruia, dacă nu i te supui, ești omorât. Chiar dacă nu toți credincioșii sunt omorâți pentru credința lor, așa sunt prezentați toți creștinii în cartea Apocalipsa: ca niște martiri, ca unii care mor pentru credința lor. Prin aceasta este caracterizat creștinismul adevărat: prin martiraj.

Dumnezeu ne prezintă o imagine panoramică a veacului acestuia, a tot ce se va întâmpla între prima și a doua venire a Domnului Isus. Creștinismul adevărat, în toată această perioadă, este caracterizat de martiraj.

Am spus în secțiunile anterioare și că niciun creștin adevărat nu se poate supune chipului veacului acestuia. Este imposibil. Nu se poate supune icoanei fiarei. El nu mai este din lumea aceasta. El nu trăiește după chipul veacului acestuia, nu se închină chipului veacului acestuia, nu se supune chipului veacului acestuia.

El este în lume, dar nu este din lume. Nu funcționează după principiile lumii acesteia, nu se supune chipului veacului acestuia. Aceasta înseamnă că nu se închină icoanei fiarei.

În cartea Apocalipsa, credincioșii sunt locuitorii cerului. Doar locuitorii pământului se închină fiarei și chipului ei. Doar ei sunt păcăliți de cele două fiare. Toți locuitorii pământului, fără să scape niciunul, toți cei nemântuiți fac aceasta. Și doar ei primesc semnul fiarei pe mâna dreaptă sau pe frunte.

Credincioșii, după cum am văzut, au alt semn pe frunte. Tocmai de aceea am citit și versetul 1 din capitolul 14, ca să înțelegem și să vedem contrastul acesta între credincioși și necredincioși. Chiar dacă credincioșii sunt persecutați de fiară, ei, de fapt, sunt biruitori. Stau pe Muntele Sionului împreună cu Mielul și au pe frunte pecetea lui Dumnezeu, au numele lui Dumnezeu pe frunte.

Ei nu au numele fiarei. Ei nu au semnul fiarei.

• • •

APOCALIPSA 13:16
SEMNUL PE MÂNA DREAPTĂ SAU PE FRUNTE

Pecetea lui Dumnezeu, cu care i-am văzut pecetluiți pe cei 144.000 în capitolul 7, apoi în capitolul 9, iar acum din nou în capitolul 14, este spirituală. Aici, în capitolul 14, ni se prezintă ce înseamnă această pecete: numele Său și numele Fiului Său (Apocalipsa 7:3–4; 9:4; 14:1).

Dacă pecetea aceasta este spirituală și este un limbaj simbolic, așa este și pecetea sau semnul fiarei. Nu avem voie să interpretăm semnul fiarei ca fiind ceva fizic. Dumnezeu ne prezintă un contrast între credincioși și necredincioși. Unii au pe frunte semnul lui Dumnezeu, alții au pe frunte semnul fiarei.

Dacă semnul fiarei ar fi ceva fizic, atunci înseamnă că și Dumnezeu trebuie să scrie în mod literal pe fruntea credincioșilor numele Lui și numele Mielului, ceea ce este absurd. Dacă fiara are un semn literal și fizic, și Dumnezeu trebuie să aibă un semn literal și fizic. Sper că se înțelege ce vreau să spun.

Este atât de evident că semnul lui Dumnezeu este unul spiritual. Pe cât de spiritual este semnul lui Dumnezeu, pe atât de spiritual este și semnul fiarei. Aceasta vreau să scot în evidență. Nu avem voie să spunem că un semn este spiritual și celălalt nu. Semnul lui Dumnezeu este simbolic și spiritual, dar semnul fiarei ar fi literal și fizic — nu avem voie să spunem așa.

La fel cum semnul lui Dumnezeu nu va fi niciodată fizic, nu avem voie să spunem că semnul fiarei va fi fizic. Ce ne permite să facem așa ceva? Nimic. Doar preconcepțiile noastre și învățăturile false cu care am fost bombardați ani de zile și de care nu putem scăpa din orgoliu. Nu putem accepta că am crezut o minciună și că am interpretat greșit cuvântul lui Dumnezeu. Iar acest orgoliu ne face să nu mai gândim logic.

Nu avem voie să sărim din simbolic și spiritual în literal și fizic după cum vrem noi. Trebuie să fim consecvenți. Nu putem să spunem că semnul fiarei din ultimele versete din capitolul 13 este ceva fizic sau va fi ceva fizic, dar semnul lui Dumnezeu din următorul verset este doar spiritual. Ce ne permite să facem

aceasta de la un verset la altul, să sărim așa din spiritual în fizic și din fizic în spiritual după cum vrem noi? Nimic. Doar imaginațiile noastre.

Trebuie să fim consecvenți.

Trebuie să ne amintim și de Ezechiel 9. Vedem acolo că Dumnezeu pune un semn pe fruntea credincioșilor Lui. Asta s-a întâmplat în trecut. Le-a pus un semn literal? Nu. Este vorba de un semn spiritual. Este ceva ce s-a întâmplat în lumea spirituală. Un înger a trecut cu pecetea lui Dumnezeu și punea pecetea pe fruntea credincioșilor lui Dumnezeu, care plângeau din pricina păcatelor poporului, dar nu a fost niciodată ceva fizic. Acolo ni se prezintă ceva ce s-a întâmplat în lumea spirituală, la fel ca și în cartea Apocalipsa (Ezechiel 9:4–6).

Trebuie să ne amintim ce carte citim: cartea Apocalipsa, revelația, descoperirea, dezvăluirea. Cartea aceasta ne revelează, ne descoperă, ne dezvăluie, printr-un limbaj simbolic, ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi, în lumea spirituală, în tot veacul acesta, în toată această perioadă până la a doua venire a Domnului Isus, nu doar la finalul istoriei, cu niște oameni care au avut ghinionul să nu se nască mai devreme.

Nu. Toți locuitorii pământului sunt înșelați de fiară, cum scrie foarte clar în versetul 8. Toți cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului, adică nu sunt mântuiți, toți, fără să scape niciunul. Singurii care nu sunt înșelați și nu iau semnul fiarei sunt locuitorii cerului — sfinții, Israelul spiritual, toți cei care sunt scriși în cartea vieții Mielului.

Deci repet, și acestea sunt cuvintele pe care aș vrea să le țineți minte: avem de-a face cu un limbaj simbolic care ne descrie o realitate spirituală. Limbaj simbolic, realitate spirituală. Limbaj simbolic, realitate spirituală. Țineți minte lucrurile acestea. Nu avem voie să ne pierdem pe traseu. Trebuie să fim consecvenți. Nu putem sări din simbolic și spiritual în literal și fizic, de la un verset la altul, după cum ne place nouă. Nu avem voie să facem așa ceva. Nimic nu ne permite să facem așa ceva.

• • •

APOCALIPSA 13:16

MÂNA DREAPTĂ ȘI FRUNTEA ÎN LUMINA SCRIPTURII

Acum că am clarificat din nou toate lucrurile acestea, să vedem ce înseamnă acest semn al fiarei, care este numele fiarei, ce este cu numărul numelui ei și ce înseamnă de fapt să ai semnul fiarei pe mâna dreaptă — nu pe stânga — sau pe frunte.

Chiar din expresia aceasta ar trebui să ne dăm seama că nu este vorba de ceva fizic. Dacă îți pui un cip în mâna stângă, ce se întâmplă? Nu mai este semnul fiarei? Semnul fiarei trebuie să fie pe mâna dreaptă sau cipul trebuie să-ți fie introdus în frunte, dacă vrei să iei lucrurile acestea în sens literal și fizic. Este absurd. Ce, mâna stângă nu se pune? Ce are mâna stângă? Ar trebui să ne dăm seama că este vorba de ceva simbolic.

După bunul nostru obicei, vom interpreta acest limbaj simbolic cu Scriptura, nu după capul nostru, nu după știrile de astăzi, nu după imaginațiile noastre, nu după ceea ce simțim sau presimțim noi că se va întâmpla. Scriptura se interpretează cu Scriptura. Aceasta vom face în continuare.

Să începem cu versetul 16: „Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi – să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte." (Apocalipsa 13:16)

Vedem clar că este vorba de ceva global, de toate clasele sociale. Ne aduce aminte de ce s-a întâmplat în Babilon cu cei care se închinau chipului lui Nebucadnețar. Toți erau chemați să se închine (Daniel 3:4–6). La fel și aici, toți locuitorii pământului, toți cei nemântuiți, indiferent de statut, sunt chemați să se închine fiarei și icoanei ei și să primească acest semn pe mâna dreaptă sau pe frunte.

Ca să înțelegem ce înseamnă aceasta, trebuie să mergem în Vechiul Testament.

În Exodul citim: „În timpul celor șapte zile să mâncați azime; să nu se vadă la tine nimic dospit, nici aluat, pe toată întinderea țării tale. Să-i spui atunci fiului tău: «Aceasta este spre pomenirea celor ce a făcut Domnul pentru mine când am ieșit din Egipt.» Să-ți fie ca un semn pe mână și ca un semn de aducere aminte pe frunte, între ochii tăi, pentru ca Legea Domnului să fie totdeauna în gura ta; căci cu mână puternică te-a scos Domnul din Egipt." (Exodul 13:7–9)

Aici, evident, Dumnezeu folosește un limbaj metaforic. Sărbătoarea aceasta trebuia să le fie ca un semn pe mână și ca un semn de aducere-aminte pe frunte și să le amintească modul în care

Dumnezeu îi scosese din Egipt. Aceasta este ideea: să nu uite niciodată. Sărbătoarea aceasta era ca un semn prin care își aminteau ce făcuse Dumnezeu pentru ei. Dumnezeu nu le spunea să scrie ceva literal pe mână sau pe frunte. Este un limbaj metaforic.

În Deuteronomul citim: „Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntare între ochi.” (Deuteronomul 6:6–8)

> *Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun! Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntare între ochii voștri.*
>
> DEUTERONOMUL 11:18

Aceeași idee, același limbaj metaforic, care nu trebuie interpretat literal, chiar dacă evreii au început să interpreteze literal lucrurile acestea, pentru că le-au înțeles greșit și au început să-și lege acele cuburi cu versete pe frunte și pe mână. Nu acesta era mesajul lui Dumnezeu.

Mesajul era simplu. Printr-un limbaj metaforic, le spunea: să nu uitați de poruncile Mele, să vă aduceți mereu aminte de ele, să vă comportați ca și cum ați avea poruncile Mele lipite pe fruntea voastră și pe mâinile voastre.

Dacă ar fi să interpretăm simbolic mâna și fruntea, mâna reprezintă acțiunile, iar fruntea reprezintă mintea, gândurile. Practic, poruncile lui Dumnezeu călăuzesc acțiunile — mâna — și gândurile — fruntea.

Gândiți-vă la ce face fiara prin icoana ei. Îi marchează pe cei nemântuiți pe mâna dreaptă sau pe frunte. Acțiunile și gândurile celor însemnați sunt călăuzite de fiară. Se supun chipului veacului acestuia. Acționează ca lumea și gândesc ca lumea. Funcționează după principiile lumii acesteia, nu după poruncile lui Dumnezeu.

Ei sunt ai acestei lumi. Sunt locuitori ai pământului. Aparțin lumii acesteia. Pentru ei, totul este aici și acum. Sunt orbiți și călăuziți de dumnezeul veacului acestuia (2 Corinteni 4:4). Sunt pecetluiți de fiară pe vecie.

Credincioșii, în schimb, sunt călăuziți de Duhul Sfânt. Ei nu mai sunt din lume. Ei nu funcționează după principiile lumii acesteia. Ei ascultă de poruncile lui Dumnezeu. Nu acționează și nu gândesc ca fiara. Acționează și gândesc potrivit voii lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu le călăuzește pașii, nu fiara. Ei sunt sclavii lui Dumnezeu, nu sclavii fiarei.

• • •

APOCALIPSA 13:17
A CUMPĂRA ȘI A VINDE FĂRĂ SEMNUL FIAREI

În versetul 17 vedem că fără această pecete a fiarei nu poți cumpăra sau vinde, adică nu te poți integra în lumea aceasta, nu poți face comerț spiritual în Babilon, în cetatea spirituală a fiarei.

Este un limbaj simbolic care descrie o realitate spirituală. Repet, nu avem voie să sărim din spiritual în fizic, de la un cuvânt la altul, după cum ne place nouă.

Mesajul este că, dacă nu te supui chipului veacului acestuia, dacă nu aparții lumii acesteia, dacă nu ești sclavul ei, nu vei avea parte de beneficiile de care au parte cei care se supun, adică cei care se închină fiarei. Vei fi marginalizat.

• • •

APOCALIPSA 13:17
NUMELE FIAREI SAU NUMĂRUL NUMELUI EI

Să vedem ce este de fapt acest semn al fiarei.

Versetul 17: „Și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.” (Apocalipsa 13:17)

Deci acesta este semnul fiarei: numele fiarei sau numărul numelui ei.

La fel cum credincioșii au pe frunte numele lui Dumnezeu și al Mielului, cum am citit în Apocalipsa 14:1, tot așa locuitorii pământului au pe frunte numele fiarei.

Dar care este numele fiarei? Este un nume real? Gheorghiță? Vasilică? Vedeți cum limbajul este simbolic și descrie o realitate spirituală? Nu este vorba de un nume real.

A avea numele cuiva pe frunte arată apartenența ta. Arată cui îi aparții, cu cine te identifici. Cei nemântuiți se identifică cu fiara, aparțin fiarei pe vecie, la fel cum cei mântuiți aparțin lui Dumnezeu pe vecie.

Apocalipsa 22:4: „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor."

Literal? Nu. Simbolic. Este un semn spiritual pe frunțile credincioșilor. Observați că citesc din aceeași carte. Nu avem voie să spunem că în aceeași carte Numele lui Dumnezeu pe frunțile credincioșilor este spiritual și simbolic, dar numele fiarei este ceva literal. Nu avem voie să facem așa ceva.

Apocalipsa 3:12: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou."

Cred că toți suntem de acord că este vorba de un limbaj simbolic. Dumnezeu nu va scrie nimic pe noi. Este vorba de o identitate. Arată cu cine te identifici și cui îi aparții.

Noi suntem cetățeni ai Noului Ierusalim și aparținem lui Dumnezeu și Mielului. De aceea avem scris pe frunte Numele Său și Numele Mielului, cum scrie în Apocalipsa 14. Același lucru este și cu semnul fiarei. Aceasta înseamnă să ai numele ei pe frunte: ești sclavul ei, îi aparții ei, te identifici cu ea și reflectezi caracterul ei, păzești poruncile ei, gândești ca ea, faci acțiunile ei.

Ești călăuzit de dumnezeul veacului acestuia, de duhul lui antihrist, de domnul puterii văzduhului, de Satana. Satana este dumnezeul tău, iar gândirea ta – fruntea – și acțiunile tale – mâna dreaptă – reflectă caracterul lui. Ești călăuzit de duhul lui, gândești ca el și acționezi ca el.

Evanghelia după Ioan 8:44: Domnul Isus le spunea evreilor: „Voi îl aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii."

De ce? Pentru că el este tatăl lor și ei vor să facă ceea ce face tatăl lor. Se aseamănă cu el.

În versetul 47, Domnul Isus concluzionează: „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu." (Ioan 8:47)

1 Ioan 3:8: „Cine păcătuiește este de la Diavolul, căci Diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu-l iubește pe fratele său."

Expresia „nu păcătuiește" se referă la faptul că nu trăiește în mod continuu în păcat. În limbajul cărții Apocalipsa, aici putem face asocierea dintre locuitorii cerului și locuitorii pământului.

Care este ideea? Acțiunile voastre arată cui aparțineți. Arată numele cui este scris pe frunțile voastre. Comportamentul vostru, caracterul vostru, acțiunile voastre, gândirea voastră arată cui aparțineți. Dacă aveți scris pe frunte numele fiarei, vă veți comporta ca fiara, vă veți identifica cu fiara, veți gândi ca fiara.

Aceasta înseamnă să ai scris pe frunte numele fiarei.

• • •

APOCALIPSA 13:18
666, NUMĂRUL OMULUI

Apoi ni se spune că numele fiarei are și un număr. Semnul fiarei este numele fiarei sau numărul numelui ei. În versetul 18 ni se spune care este acest număr: „Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este șase sute șaizeci și șase.” (Apocalipsa 13:18)

Desigur, aici Ioan se referă la gematria, acea știință prin care evreii și grecii atribuiau câte o cifră fiecărei litere, apoi le adunau și le dădeau un număr. Fiecare literă avea o cifră. Toți știau despre asta. Nu era ceva ascuns. Toți știau despre gematria, toți știau despre această metodă de a calcula numărul unui nume. Nu era ceva mistic, nu era ceva ce știau doar unii.

Atunci mă întreb: de ce mai ai nevoie de înțelepciune? Pentru că toți știau despre lucrul acesta. De ce mai ai nevoie de pricepere ca să socotești numărul fiarei? Este simplu: atribui fiecărei litere o cifră, aduni cifrele și trebuie să dea 666. De ce este nevoie de înțelepciune și de pricepere? Oricine putea să facă asta.

Vă aduc aminte din nou că limbajul este unul spiritual. Avem de-a face cu o realitate spirituală. Capcana este să luăm literal acest limbaj și să începem acum să facem tot felul de calcule, pe care le putea face oricine și atunci și le poate face oricine și astăzi. Nu este nevoie de înțelepciune și pricepere pentru asta.

Capcana este să sărim iar din spiritual în fizic doar pentru că așa vrem noi. Nu trebuie să luăm literal lucrurile acestea. În plus, aproape toate cifrele din cartea Apocalipsa sunt simbolice. De ce 666 ar fi acum o cifră pe care trebuie s-o interpretăm literal și să începem să calculăm nume care dau 666, cum au făcut mulți de-a lungul istoriei, și găsim câte un antihrist în fiecare zi, un antihrist nou?

Nu despre asta este vorba.

Fiara, în primul rând, nu este o persoană aici. Da, la final fiara aceasta se întrupează cumva, devine antihrist, dar aici avem de-a face cu duhul din spatele acestei lumi, cu duhul lui antihrist, care era în lume încă din primul secol, cum ne spune și Ioan (1 Ioan 4:3). Fiara aceasta nu are un nume propriu. Numele fiarei nu este Gheorghiță Vasilică. Nu este un nume pe care acum noi să începem să-l calculăm ca să ne dea 666. Nu pe asta trebuie să ne concentrăm.

Trebuie să ne concentrăm pe simbolistica acestei cifre și pe realitatea spirituală din spatele acestei cifre.

Dacă vi s-a părut mai greu de înțeles tot ce am vorbit până acum, lucrurile nu vor deveni mai ușoare. Am o veste proastă: lucrurile vor deveni din ce în ce mai grele. Eu încerc să le fac cât de simple pot, dar nu am ce să fac decât să folosesc un limbaj duhovnicesc pentru lucrurile duhovnicești. Nu pot vorbi altfel despre lucrurile acestea. Încerc să vorbesc cât de simplu, de clar și de direct pot.

Înțeleg că este dificil, mai ales dacă nu avem o gândire duhovnicească, dacă toată ziua suntem amețiți cu cipuri, cu inteligența artificială, cu lucruri firești, pământești, pe care, firește, ne este

mai ușor să le înțelegem. Este mai ușor pentru mintea firească să înțeleagă și să primească lucrurile firești. Dar când vine vorba de lucrurile duhovnicești, dacă mintea noastră duhovnicească nu este antrenată, nu avem cum să înțelegem sau o să ne fie mai greu să înțelegem.

Dar eu am nădejde că cine trebuie să înțeleagă va înțelege. Cei care au o minte duhovnicească vor înțelege ce voi spune. Asta nu înseamnă că ceilalți nu sunt mântuiți dacă nu înțeleg. Nu la asta mă refer. Este vorba de o maturitate duhovnicească, de un discernământ duhovnicesc, de o gândire duhovnicească, care se capătă cu timpul pe parcursul vieții de credință.

Suntem chemați să creștem, să trecem de la lucrurile firești la cele duhovnicești, să ne schimbăm mintea, să nu mai avem o minte firească, să gândim duhovnicește, pentru că limbajul, mai ales cel din cartea Apocalipsa, este unul duhovnicesc.

La fel este și cu cifra 666. Este o cifră simbolică, în spatele căreia stă o realitate spirituală. Noi trebuie să ne concentrăm pe simbolistica acestei cifre. De aceea avem nevoie de înțelepciune și pricepere ca să socotim numărul fiarei. Altfel, oricine poate să socotească numărul fiarei. Oricine găsește un nume, îi atribuie o cifră fiecărei litere și gata, a găsit numărul numelui fiarei. Nu despre asta este vorba. Asta este simplu. Asta este ceva firesc.

Avem nevoie de înțelepciune și pricepere duhovnicească.

Ioan ne spune că numărul 666 este un număr de om. O traducere mai literală este „numărul omului". Indiferent cum ai traduce, chiar dacă traduci „un număr de om" sau „numărul omului",

ideea nu este că este un număr al unui om anume. Nu aceasta este ideea. Ideea este că este un număr al omului, este un număr omenesc, este numărul omului.

La fel cum cifra șapte este numărul lui Dumnezeu, numărul șase este numărul omului. Șapte reprezintă perfecțiunea, desăvârșirea. Șase reprezintă imperfecțiunea. Dumnezeu este perfect, este șapte. Omul este imperfect, este șase. De aceea cifra șase este cifra omului. Omul este sub Dumnezeu, este imperfect, este incomplet. Doar Dumnezeu este complet, desăvârșit, perfect.

Aceasta este înțelepciunea. Aceasta este socoteala pe care trebuie s-o facem: să înțelegem simbolistica acestei cifre și mesajul transmis prin ea.

• • •

APOCALIPSA 13:18
DE CE 666 CONȚINE TREI CIFRE DE ȘASE

În primul rând, trebuie să clarificăm de ce apar trei cifre de șase. Dacă șase este numărul omului, de ce avem aici trei cifre de șase?

Repetiția, în Scriptură, de obicei vrea să scoată în evidență ceva. De exemplu, Domnul Isus spune mereu: „Adevărat, adevărat vă spun" sau „Amin, amin vă spun". Repetă cuvântul acela pentru că vrea să scoată în evidență: fiți atenți, aici este ceva important.

În Apocalipsa 4 citim: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!" (Apocalipsa 4:8) Asta vedem și în Isaia 6 (Isaia 6:3). Repetiția aceasta de

trei ori — „sfânt, sfânt, sfânt" — nu se referă la Trinitate. De multe ori se interpretează așa, dar nu are legătură cu Trinitatea. Nu că Dumnezeu nu este o Trinitate — trei Persoane, un singur Dumnezeu — dar nu despre asta vorbește textul din Apocalipsa 4 sau din Isaia 6.

Când spune: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu", nu ne gândim la Trinitate. Când se repetă un cuvânt în Scriptură, vrea să scoată în evidență ceva. Dacă repetiția este de trei ori, acesta este apogeul, maximul, culmea sfințeniei. Dumnezeu este apogeul sfințeniei. Nu există nimeni mai sfânt decât Dumnezeu. Acesta este mesajul: sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu.

Dacă aplicăm aceeași metodă de interpretare și la cifra șase — 666 — care este cifra omului și se repetă de trei ori, trebuie să ne gândim la apogeul puterii umane. Vom vedea imediat și câteva texte din Vechiul Testament unde este folosită cifra aceasta, 666, exact în acest context.

Este ca și cum am citi, în loc de „sfânt, sfânt, sfânt": „om, om, om". 666: om, om, om. Apogeul puterii umane.

Acest sistem lumesc politico-religios, creat de Satana, se bazează pe puterea omului. Aceasta este ideea. Acesta este mesajul. Nu va fi niciodată perfect. Este un sistem omenesc. Oricât de puternic ar ajunge omul, nu va fi niciodată perfect. Oricât s-ar strădui omul, nu va fi niciodată șapte. Va fi mereu șase. 666: imperfect. Nu va ajunge niciodată ca Dumnezeu. Nu va ajunge niciodată la desăvârșire, la șapte. Nu va fi mântuit niciodată prin lucrarea mâinilor lui, prin sistemele lui false, pentru că sunt sisteme omenești și nu au nicio valoare înaintea lui Dumnezeu.

Satana îi face pe oameni să creadă că pot ajunge la desăvârșire sau la mântuire pe orice altă cale decât prin harul lui Dumnezeu. Acesta este duhul veacului acestuia, de care sunt călăuziți toți cei nemântuiți, toți locuitorii pământului care iau semnul fiarei, care au pe frunte și pe mâna dreaptă numele fiarei și numărul numelui ei, care se identifică cu fiara pe vecie și nu mai au cum să fie mântuiți.

Tocmai de aceea vom vedea în capitolul 14 că, dacă iei semnul fiarei sau numărul fiarei, nu mai poți să fii mântuit, pentru că locuitorii pământului, cei nemântuiți, nu o să fie niciodată mântuiți (Apocalipsa 14:9–11). Ei s-au identificat cu fiara. Au numele ei și numărul numelui ei pe frunte. Vor să ajungă la desăvârșire fără Dumnezeu. Vor să ajungă la mântuire fără Dumnezeu, prin sistemele lor politico-religioase.

Satana, prin sistemele acestea, vrea să fie ca Dumnezeu. Vrea închinare și îi păcălește pe oameni să i se închine, dar într-un mod viclean, nu în mod direct, ci prin sistemele lui, prin supunere față de sistemele lui. Asta înseamnă să te închini fiarei: să te supui chipului veacului acestuia.

• • •

APOCALIPSA 13:18
666 ÎN DANIEL 3 ȘI ÎN 1 ÎMPĂRAȚI 10

Să vedem unde mai găsim cifra 666 în Biblie și în ce context, ca să vedeți că are legătură mereu cu puterea și lucrarea omenească.

În Daniel, capitolul 3, vedem că împăratul Nebucadneț̦ar face un chip de aur înalt de 60 de coți și lat de 6 coți și îi pune pe toți oamenii să se închine acelui chip. Ca să folosim limbajul Apocalipsei, îl pune pe orice locuitor al pământului să se închine acelui chip. Știm că doar credincioșii adevărați nu s-au închinat. Acolo era fala lui. A treia cifră de șase nu apare; avem doar două cifre de șase, dar imaginea este foarte sugestivă (Daniel 3:1–12).

Este interesant că exact de aici este preluată imaginea cu icoana fiarei din Apocalipsa 13. Acolo, toată lumea trebuia să se închine chipului lui Nebucadneț̦ar în mod fizic, să se pună la pământ, să îngenuncheze înaintea lui. Dar în Apocalipsa 13 avem de-a face cu o realitate spirituală spre care arăta de fapt scena aceasta din Daniel capitolul 3.

Tot ce este fizic în Vechiul Testament arată spre o realitate spirituală. Nu avem scrise evenimentele acestea la întâmplare. Dumnezeu ne transmite un mesaj prin ele, un mesaj de natură spirituală. Ne vorbește pe limba noastră: uite ce se întâmplă în spatele acestei lumi. Aceasta este ideea.

În Apocalipsa, Dumnezeu ne descoperă ce se întâmplă în lumea spirituală prin elementele din lumea fizică. El ne descoperă ce se întâmplă de fapt în lumea spirituală. Ne descoperă o realitate spirituală. De aceea repet: cartea Apocalipsa se numește „descoperirea". Ni se revelează ce se întâmplă în spatele cortinei cu oamenii nemântuiți și cu oamenii mântuiți.

Oamenii nemântuiți sunt locuitori ai pământului, sunt atașați de pământul acesta, totul este aici și acum pentru ei, sunt sclavii fiarei, se identifică cu fiara. Oamenii mântuiți sunt locuitori ai cerului, sunt sfinții care păzesc poruncile lui Dumnezeu, sunt cei

144.000, Israelul lui Dumnezeu. Două categorii de oameni care trăiesc în două realități spirituale diferite: unii sunt ai fiarei, iar alții sunt ai lui Dumnezeu.

Să mergem și la 1 Împărați capitolul 10. Aici este singurul loc în care numărul 666 este redat în mod direct. Poate că a treia cifră de șase din Daniel 3 este puțin forțată, dar dimensiunile acelea sunt foarte sugestive și este interesant că se asociază exact cu Apocalipsa 13, cu chipul fiarei, cu icoana fiarei.

În 1 Împărați 10, unde este vorba de Solomon, este singurul loc în care este menționată cifra aceasta în mod direct și din nou este redată într-un mod foarte sugestiv. După aceea este făcută și o aluzie subtilă la acest număr.

1 Împărați 10:14: „Greutatea aurului care-i venea lui Solomon pe fiecare an era de șase sute șaizeci și șase de talanți de aur."

Versetul 15 continuă: „în afară de ce scotea de la negustorii cei mari și din negoțul cu mărfuri, de la toți împărații Arabiei și de la dregătorii țării." (1 Împărați 10:15)

Deci Solomon mai primea venituri de la negustori, de la mărfuri, de la împărații arabi și de la dregătorii țării. Dumnezeu ține însă în mod special să ne menționeze acești 666 de talanți de aur. De ce a ținut Dumnezeu să fie menționată tocmai cifra aceasta? De ce nu a pus la socoteală și celelalte venituri de la negustori, de la mărfuri, de la împărații arabi și de la dregătorii țării?

Pentru că vrea să ne scoată în evidență acest număr. Vrea să ne transmită un mesaj.

În perioada aceea, dacă veți citi tot capitolul, veți vedea că Solomon ajunsese la culmea puterii lui. Era cel mai bogat și cel mai mare împărat de pe pământ, la fel cum a fost și Nebucadneț̦ar în Babilon. 666 — acesta este omul în toată puterea lui, la apogeul puterii lui.

Și fiți atenți ce face Solomon când ajunge la culmea puterii lui. Pe lângă această cifră care ni se redă în mod direct, 666 de talanți de aur, foarte sugestiv, de la versetul 18 citim: „Împăratul a făcut un mare scaun de domnie de fildeș și l-a acoperit cu aur curat. Scaunul acesta de domnie avea șase trepte, și partea de sus era rotunjită pe dinapoi; de fiecare parte a scaunului erau rezemători: lângă rezemători stăteau doi lei, și pe cele șase trepte stăteau doisprezece lei de o parte și de alta. Așa ceva nu s-a făcut pentru nicio împărăție.” (1 Împărați 10:18–20)

De la versetul 23 scrie: „Împăratul Solomon i-a întrecut pe toți împărații pământului în bogății și înțelepciune. Toată lumea căuta să-l vadă pe Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui.” (1 Împărați 10:23–24)

Acesta este momentul în care Solomon ajunge cel mai vestit, cel mai mare, cel mai bogat de pe tot pământul. Este omul în toată puterea lui, la apogeul puterii lui. La apogeul puterii sale, Solomon primește anual, în afară de alte venituri, 666 de talanți de aur și își face un tron cu șase trepte și cu doisprezece lei de o parte și de alta, adică șase lei pe o parte a treptelor și șase lei pe cealaltă parte a treptelor.

Șase lei, șase trepte, șase lei. Eu zic că este foarte sugestiv și acest tron pe care și l-a făcut Solomon. Acesta este omul în toată puterea lui. 666. Omul la apogeul puterii lui nu poate ajunge niciodată la desăvârșire. Oricât de bogat sau de înțelept ar fi, va rămâne tot șase. Nu va fi niciodată șapte.

Acesta este numărul numelui fiarei. Acesta este mesajul din cartea Apocalipsa. Satana îi păcălește pe oameni să-și facă un sistem omenesc, făcându-i să creadă că vor ajunge la desăvârșire sau că vor fi mântuiți. Îi păcălește pe oameni cu aceeași veche minciună din Grădina Edenului sau de la Turnul Babel. Îi pune să-și facă un sistem fals politico-religios prin care să ajungă desăvârșiți și să se închine înaintea acestui sistem, să se supună sistemului creat de el prin oameni.

Așa vrea el să fie ca Dumnezeu. Așa vrea el ca oamenii să i se supună. În felul acesta, prin aceste sisteme politico-religioase create de Satana prin oameni, prin mâna oamenilor, oamenii vor să ajungă la Dumnezeu prin lucrarea mâinilor lor, prin faptele lor, prin religiile lor false, prin sistemele lor politice. Nu vor să se supună adevăratului Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 13:18
ȘASE, ȘAPTE ȘI ODIHNA ÎN HRISTOS

Nu vor să intre în Sabatul Lui. Șase este lucrarea omului. Șapte este Sabatul Domnului, odihna Lui. Șapte reprezintă harul. Harul înseamnă să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău, spunea Dumnezeu în Exod 20, în timp ce ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău (Exodul 20:9–10).

Poate că vi se pare forțat ce spun. Poate că vi se pare: ce vorbește de Sabat aici? Cifra șase are legătură cu mântuirea prin fapte, prin lucrarea mâinilor mele. Cifra șapte are legătură cu harul, cu Sabatul lui Dumnezeu, cu odihna lui Dumnezeu. Mă odihnesc în harul Lui.

Dacă vi se pare că eu forțez lucrurile, citiți cu atenție Evrei capitolul 4, ca să vedeți ce face autorul acolo, inspirat de Duhul Sfânt. Autorul îmbină ziua a șaptea din Geneza, Sabatul, cu odihna Canaanului pe care Dumnezeu le-a promis-o evreilor. El le numește împreună „odihna lui Dumnezeu", în care se intră astăzi. Este evident că acolo este vorba despre mântuire, despre odihna spirituală pe care o găsim în Hristos. De la versetul 9, autorul concluzionează: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale."

Am spus deja: este evident că este vorba de un Sabat spiritual, de odihnă în care intrăm în ziua mântuirii, când credem Evanghelia.

Dar de ce lucrări ne odihnim noi atunci când suntem mântuiți, atunci când credem Evanghelia? De ce lucrări ne odihnim când intrăm în odihna lui Dumnezeu? De lucrările noastre de la câmp? De munca noastră de zi cu zi? De zidăria noastră? De grădinăritul nostru? Nu despre asta este vorba.

Este vorba de încercările noastre de a fi mântuiți prin fapte. Nu mai muncim pentru mântuirea noastră. Șase zile. A venit ziua a șaptea. Doar așa poate omul să treacă de la șase la șapte. Prin lucrarea mâinilor lui nu va deveni niciodată șapte. Trebuie

să se odihnească, să renunțe la lucrarea mâinilor lui, să nu mai încerce să-L înduplece pe Dumnezeu prin faptele lui, să-și câștige mântuirea și să se odihnească în harul lui Dumnezeu.

Doar așa poate fi omul desăvârșit: intrând în odihna lui Dumnezeu.

Domnul Isus spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!" (Matei 11:28)

Trudiți și împovărați de ce? De betoane, de grădinărit, de munca de la câmp? Trudiți și împovărați de ce? Trudiți și împovărați de religii false, de tradiții stupide, de încercările voastre de a fi mântuiți prin fapte, prin lucrarea mâinilor voastre.

Odihniți-vă. Intrați în ziua a șaptea. Doar la Hristos este odihna mântuirii. Doar fiind uniți cu El, îmbrăcați cu El, botezați, scufundați în El, putem deveni și noi șapte.

Fără El, omul va rămâne mereu șase. Oricât de puternic ar ajunge, oricâte cifre de șase ar avea, este tot un șase, este tot imperfect. Pentru ca omul să fie desăvârșit, trebuie să fie în Hristos. Doar așa va fi desăvârșit și mântuit.

Tocmai de aceea vom vedea în secțiunea următoare că cei 144.000, Israelul spiritual, sunt primele roade ale mântuirii. Vom vedea acolo o imagine cu sărbătoarea roadelor. Ei sunt primele roade, în sensul că sunt în Hristos, sunt uniți cu Hristos, Îl urmează pe Miel oriunde merge El, pentru că sunt în El. Sunt cei care au înviat împreună cu Hristos și au fost așezați împreună cu El în locurile cerești, cum scrie în Efeseni capitolul 2 (Efeseni 2:4–6).

Când a înviat Hristos, au înviat și ei. Sunt în El. Ei sunt Israelul lui Dumnezeu, sunt toți cei mântuiți de pe pământ, care sunt uniți cu Hristos, al căror reprezentant este Hristos, al doilea Adam.

Ei nu mai sunt șase. Ei nu au pe frunte numele fiarei și numărul ei. Ei nu aparțin fiarei. Ei au scrise pe frunte numele Mielului și numele Tatălui Său. Ei aparțin lui Dumnezeu și lui Hristos.

Iar dacă numărul numelui fiarei este 666, chiar dacă nu ni se spune, am putea concluziona că numărul numelui lui Dumnezeu și al Mielului este 777. Acesta este numărul numelui lui Dumnezeu cu care sunt pecetluiți cei răscumpărați de El, care se odihnesc în Hristos și în harul lui Dumnezeu. Ei nu mai sunt șase. Ei au devenit șapte.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

42

APOCALIPSA 14:1–5

144.000 - PRIMELE ROADE ALE MÂNTUIRII

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 14:1–5

Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.

Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor.

Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.

Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri, și Îl urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

APOCALIPSA 14:1–5

• • •

TRECERE

CONTRASTUL DINTRE SEMNUL FIAREI ȘI NUMELE MIELULUI

În secțiunea anterioară i-am văzut pe cei care au pe frunte semnul fiarei. Acum Ioan îi descrie pe cei care au pe frunte semnul lui Dumnezeu. Cei despre care s-a vorbit anterior nu fac parte dintre cei răscumpărați de pe pământ. Ei sunt locuitorii pământului, toți cei nemântuiți care nu vor fi mântuiți niciodată, cei care iau semnul fiarei.

Acum îi avem descriși pe cei răscumpărați de pe pământ. Ei au semnul lui Dumnezeu pe frunte, adică Numele Lui și Numele Mielului. Acesta este semnul lui Dumnezeu.

Este foarte important să înțelegem și să vedem contrastul acesta. Dumnezeu ne prezintă aici două categorii de oameni. Împarte oamenii în două. Imaginile acestea trebuie privite din veșnicie, din afara timpului și spațiului, prin ochii lui Dumnezeu. În ochii Lui sunt doar două categorii de oameni: unii sunt ai fiarei, iar alții Îi aparțin lui Dumnezeu și lui Hristos.

Așa împarte și apostolul Ioan oamenii în epistola lui: copiii diavolului și copiii lui Dumnezeu (1 Ioan 3:10). Două categorii de oameni.

Cei care au pe frunte numele sau numărul numelui fiarei sunt cei care se identifică cu fiara. Ei gândesc ca fiara și acționează ca fiara. Au semnul ei pe mână. Ei nu sunt scriși în cartea vieții Mielului, cum scrie foarte clar în Apocalipsa 13:8, adică nu vor fi mântuiți niciodată. Toți aceștia iau semnul fiarei, doar cei

nemântuiți iau semnul fiarei, pentru că ei aparțin fiarei, nu aparțin lui Dumnezeu. Nu fac parte dintre cei răscumpărați. Ei gândesc și acționează ca fiara, se identifică cu fiara, au semnul ei pe frunte și pe mâna dreaptă.

Cei care au pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său sunt cei care se identifică cu Dumnezeu și cu Hristos, cei scriși în cartea vieții Mielului, cei care nu iau semnul fiarei, adică toți cei care sunt și vor fi mântuiți de pe pământ. Ei aparțin lui Dumnezeu, gândesc și acționează după poruncile Lui, călăuziți de Duhul Lui, nu călăuziți de fiară.

Să ne intre bine în cap: nu avem aici scris ceva ce va avea loc undeva în viitor, cu niște oameni speciali din viitor. Trebuie să privim viziunile acestea din perspectiva corectă, prin ochii lui Dumnezeu, din veșnicie. Limbajul și cifrele sunt simbolice. Este un limbaj simbolic prin care Dumnezeu ne descrie o realitate spirituală.

• • •

APOCALIPSA 14:1
CEI 144.000, ISRAELUL SPIRITUAL

Cei 144.000, pe care i-am întâlnit și în capitolul 7 (Apocalipsa 7:4; 14:1), sunt Israelul lui Dumnezeu, Israelul spiritual. Sunt toți cei credincioși, și neamurile au fost adăugate în acest Israel spiritual.

Am vorbit deja despre ei în capitolul 7. Subiectul a fost analizat în două secțiuni din capitolul 7, astfel că argumentele nu vor fi reluate aici. Tot ce are legătură cu cifra 12 în cartea Apocalipsa este o referire la poporul lui Dumnezeu, la poporul spiritual al lui Dumnezeu. Am stabilit deja cine sunt cei 144.000.

• • •

APOCALIPSA 14:1
MIELUL PE MUNTELE SIONULUI

Vedem că aici poporul lui Dumnezeu stă pe muntele Sionului, adică locul de unde Hristos împărățește acum. Chiar dacă în viziunea simbolică a lui Ioan cei 144.000 sunt pe pământ și pleacă la război în capitolul 7, muntele Sionului de aici nu se referă la un munte real de pe pământ, la muntele fizic al Sionului din Israel. Este un limbaj simbolic (Evrei 12:22).

Hristos împărățește din Sionul ceresc. Psalmul 2 spune: „Totuși Eu L-am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt." (Psalmul 2:6) Când L-a uns Dumnezeu pe Hristos pe Sion, pe muntele Lui cel sfânt? La prima Lui venire, evident. Și nu a făcut aceasta pe un munte de pe pământ. Nu aceasta este ideea.

Psalmul 2 s-a împlinit la prima venire a lui Hristos și se împlinește. Hristos a fost uns și acum împărățește din Sion. El este Fiul lui David care stă pe tronul lui David acum, dar în Sionul ceresc. Neamurile se răzvrătesc împotriva Lui. Întregul psalm arată aceasta; ucenicii îl citează și ei în Fapte 4 și îl aplică la vremea lor (Faptele apostolilor 4:25–28).

De la prima Lui venire până la a doua Lui venire, Hristos domnește din Sionul ceresc. El este Unsul Domnului. Dumnezeu L-a uns pe muntele Lui cel sfânt, adică pe muntele Sionului, Sionul ceresc.

Cei 144.000 sunt cu Mielul pe muntele Sionului, adică sunt cu Hristos în Împărăția Lui. Chiar dacă fiara îi omoară pe pământ, pe de altă parte, din altă perspectivă, ei sunt biruitorii fiarei. Nu fiara a biruit. Ei stau cu Mielul pe muntele Sionului.

Deci sunt două realități paralele. Așa este cu orice credincios. Noi acum împărățim împreună cu Hristos din punct de vedere spiritual, dar fizic, în lumea aceasta, suntem persecutați și omorâți de fiarele lui Satana. Aparent suntem biruiți de fiară, dar de fapt noi suntem biruitorii fiarei. Sunt două realități paralele.

În capitolul 13 fiara îi omoară pe credincioși. În capitolul 14 vedem că, de fapt, credincioșii sunt biruitori. Trebuie să vedem contrastul acesta. Este un contrast glorios pe care vrea să ni-l arate Dumnezeu, să ni-l scoată în evidență ca să ne încurajeze.

• • •

APOCALIPSA 14:2–3
GLASUL DIN CER ȘI CÂNTAREA NOUĂ

În versetele 2 și 3 vedem din nou această asociere a celor 144.000 răscumpărați de pe pământ cu acea gloată mare din cer, la fel ca în Apocalipsa capitolul 7. După ce ni se prezintă cei 144.000 de evrei, imediat după aceea vedem gloata aceea mare din toate neamurile. Acestea sunt două perspective diferite din care este privit poporul lui Dumnezeu.

Cei 144.000 reprezintă Israelul spiritual, armata de credincioși a lui Dumnezeu care luptă pe pământ. Gloata cea mare reprezintă credincioșii ca locuitori ai cerului. Este vorba de aceeași categorie de oameni privită din două unghiuri diferite, privită în oglindă. Tocmai de aceea acum sunt din nou asociați și doar ei cântă acea cântare nouă, pentru că sunt aceeași categorie de oameni privită din două unghiuri diferite.

Pe pământ sunt cei 144.000, armata lui Dumnezeu. În ceruri sunt locuitorii cerului, deja biruitori, cu ramuri de finic în mână.

În versetele 2 și 3 citim: „Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.” (Apocalipsa 14:2–3)

Aceasta este gloata cea mare din Apocalipsa 7. Alăuta este un simbol al închinării. Ei sunt înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, pe marea de sticlă. Acolo sunt și biruitorii fiarei din Apocalipsa 15 (Apocalipsa 7:9; 15:2). Singurii care știu cântarea aceasta sunt gloata din cer și cei 144.000 de pe pământ. Ideea nu este că ceilalți oameni nu știu cuvintele, că este un cod sau ceva secret. Nu despre aceasta este vorba.

Ideea este că doar ei cunosc această cântare, pentru că aceasta este cântarea tuturor celor răscumpărați de pe pământ. Dacă nu faci parte dintre ei, nu ai de ce să cânți această cântare. Tu nu înțelegi cântarea aceasta, nu ai trecut prin ce au trecut ei, nu

simți cu ei, nu ești unit cu ei în închinare, nu înțelegi ce înseamnă să fii răscumpărat. Doar cei răscumpărați cunosc cântarea celor răscumpărați. Aceasta este ideea.

Cei răscumpărați sunt cei 144.000 care, priviți în oglindă, sunt gloata mare din ceruri. De aceea doar ei cunosc această cântare. Cei 144.000 sunt toți cei răscumpărați de pe pământ. Gloata cea mare din cer este formată din toți cei răscumpărați de pe pământ. Cei răscumpărați de pe pământ sunt locuitori ai cerului. Ei sunt biruitorii fiarei care cântă în capitolul 15 cântarea Mielului și cântarea lui Moise. Sunt tot poporul lui Dumnezeu, Israelul Lui spiritual, toți cei care au biruit fiara.

• • •

APOCALIPSA 14:4–5
VIRGINI, URMÂND PE MIEL ORIUNDE MERGE EL

În versetele 4 și 5 avem o descriere a acestor oameni: „Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri, și Îl urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 14:4–5)

Din această descriere ne putem da seama clar că este vorba de toți cei răscumpărați de pe pământ. Aceștia nu sunt niște oameni mai speciali, niște supereroi. Nu trebuie să interpretăm literal lucrurile acestea. Nu este vorba de niște virgini din punct de vedere fizic, ca și cum nu au avut contact sexual. Contactul sexual cu o femeie nu este întinare.

Avem de-a face cu un limbaj spiritual. Oamenii aceștia sunt virgini în sens spiritual, în sensul că nu curvesc din punct de vedere spiritual. Ei se închină doar lui Dumnezeu. Ei nu sunt preacurvari, asemenea sufletelor preacurvare despre care vorbește Iacov (Iacov 4:4), care vor și cu Dumnezeu, și cu fiara, și cu Dumnezeu, și cu lumea. Nu. Ei se închină doar lui Dumnezeu și Îl urmează pe Miel oriunde merge El.

Aici este cheia: ei sunt uniți cu El, sunt în Hristos. Unde este Hristos, acolo sunt și ei. Este foarte importantă învățătura aceasta a unirii tuturor creștinilor cu Hristos. De aceea am insistat în ultimul timp atât de mult pe ea.

Toți cei răscumpărați de pe pământ au murit și au înviat împreună cu Hristos și sunt așezați împreună cu El în locurile cerești acum, nu în viitor (Efeseni 2:4–6). Aceasta o știm din Efeseni 2 despre toți cei mântuiți, despre toți credincioșii, atât evrei, cât și neamuri. Cu toții suntem în Hristos. Unde este El, acolo suntem și noi.

Suntem botezați, spune Pavel în Romani 6 și în Galateni 3, suntem scufundați în El, suntem îmbrăcați cu El, suntem în El, în al doilea Adam (Romani 6:3–5; Galateni 3:27). Pentru că suntem în El, pentru că nu mai suntem în primul Adam, ci suntem în al doilea Adam, suntem fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Toate încep să capete sens. Cei ce sunt în Hristos sunt drepți. Nu se găsește nicio minciună în ei. Ei sunt fără vină înaintea lui Dumnezeu. Nu doar unii dintre cei răscumpărați de la final, 144.000 de eroi. Nu. Absolut toți credincioșii. Nu este nimeni mai

special în Hristos. Toți suntem egali. Toți suntem una. Aceasta este învățătura Scripturii și aceasta este imaginea pe care o avem redată și aici cu cei răscumpărați care sunt în Hristos.

Avem aici o imagine cu toți cei pentru care Hristos a venit și a murit. El a știut în mod precis pentru cine a murit. Îi cunoaște pe toți. Tatăl I-a dat ca să-i mântuiască. El a venit cu un scop precis. Este vorba de toți cei pe care Hristos îi reprezintă ca al doilea Adam înaintea lui Dumnezeu, toți cei care au murit și au înviat împreună cu El și au fost așezați împreună cu El în locurile cerești, toți aleșii lui Dumnezeu, toți copiii spirituali ai lui Avraam, toți copiii făgăduinței, toată sămânța de urmași din Isaia 53 pentru care Hristos a venit să-Și dea viața ca jertfă de ispășire.

Aceștia sunt cei 144.000, cei reprezentați simbolic aici prin această cifră. Ei sunt Israelul spiritual, Israelul lui Dumnezeu, toți credincioșii care sunt uniți cu El în moartea și în învierea Lui, care au fost în El când El S-a adus ca jertfă și pe care El îi reprezintă înaintea Tatălui, care sunt scriși în cartea vieții Mielului, cărora le-a fost imputată viața lui Hristos, neprihănirea lui Hristos, care sunt în El.

• • •

APOCALIPSA 14:4

CEL DINTÂI ROD PENTRU DUMNEZEU ȘI PENTRU MIEL

În mod intenționat am lăsat la urmă fraza: „Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel." (Apocalipsa 14:4) Partea următoare se concentrează asupra acestei fraze și asupra imaginii mari din acest capitol.

Cei 144.000, care sunt în Hristos, sunt cel dintâi rod al mântuirii. La înălțarea Lui, după ce S-a jertfit, Hristos a adus înaintea Tatălui primele roade. În trupul Lui i-a adus pe toți cei care sunt în El. La final, Hristos va învia și trupurile noastre. Vom avea un trup glorificat ca al Lui și atunci va avea loc recolta completă a mântuirii noastre.

Privind imaginea în ansamblu, vom vedea că imaginea aceasta este preluată din Vechiul Testament. Este o imagine a sărbătorii primelor roade. La finalul capitolului, adică la a doua venire a Domnului Isus, avem o imagine a sărbătorii strângerii roadelor. De la versetul 14 ni se spune: „Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și-I striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: «Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt!» Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat." (Apocalipsa 14:14–16)

Cine este Fiul Omului care vine pe nori? Evident, Hristos.

Hristos a venit să-Și strângă roadele, cum scrie în Matei 24, să-i strângă pe aleșii Lui din toate colțurile pământului (Matei 24:30–31). A venit învierea. Aceasta este imaginea. După aceea vine și mânia, zdrobirea strugurilor.

Cei 144.000 sunt prezentați în capitolul acesta ca fiind primele roade sau pârga secerișului. Ei sunt primele roade ale mântuirii pe care Hristos le-a dus înaintea lui Dumnezeu. Apoi, la venirea Domnului Isus, are loc strângerea roadelor. Toți aleșii lui Dumnezeu au fost mântuiți și are loc învierea, are loc recolta completă, deplină, a mântuirii noastre.

• • •

TRECERE

SĂRBĂTOAREA PRIMELOR ROADE ȘI SĂRBĂTOAREA STRÂNGERII ROADELOR

Terminologia aceasta cu primele roade, împrumutată din sărbătoarea primelor roade din Vechiul Testament, este folosită foarte des în Scriptură cu privire la mântuire.

În Exodul 23, Dumnezeu enumeră trei sărbători: „De trei ori pe an să prăznuiești sărbători în cinstea Mea. Să ții Sărbătoarea Azimilor; timp de șapte zile, la vremea hotărâtă, în luna spicelor, să mănânci azime, cum ți-am poruncit, căci în luna aceasta ai ieșit din Egipt; și să nu vii cu mâinile goale înaintea Mea. Să ții Sărbătoarea Secerișului, a celor dintâi roade din munca ta, din ceea ce vei semăna pe câmp. Și să ții Sărbătoarea Strângerii Roadelor, la sfârșitul anului, când vei strânge de pe câmp rodul

muncii tale." (Exodul 23:14–16) Tot astfel, Hristos vine la final și strânge de pe pământ rodul muncii Lui. Aceasta este imaginea din Apocalipsa capitolul 14.

Avem aici trei sărbători: a Azimilor, a Secerișului sau a primelor roade, și a Strângerii roadelor. Sărbătoarea Azimilor începea în prima zi de Paște. Șapte zile trebuia să mănânce doar azime. Apoi, după șapte săptămâni de la Paște, în ziua a cincizecea, la Cincizecime — nu Rusaliile, nu există Rusalii în Biblie — evreii trebuiau să aducă primele roade înaintea Domnului. Aceasta era sărbătoarea Secerișului sau a primelor roade, în a cincizecea zi de la Paște. A treia sărbătoare era la sfârșitul anului, și aceasta pentru ei era toamna, atunci când se strângeau roadele. Aceasta era sărbătoarea Strângerii roadelor.

Bineînțeles, aceste sărbători au o simbolistică profundă. Arătau spre lucrarea pe care o va face Hristos. Gândiți-vă ce s-a întâmplat la cincizeci de zile după învierea Domnului Isus: 3.000 de suflete au fost mântuite. Acestea sunt primele roade (Faptele apostolilor 2:41).

Până la finalul anului de îndurare, despre care vorbește Domnul în Luca 4, roadele se coc pe tot pământul. După ce s-au copt toate, adică după ce vor fi mântuiți toți aleșii lui Dumnezeu, după ce vor fi născuți din nou, aduși la Hristos prin Evanghelie, se va împlini într-un mod deplin sărbătoarea Strângerii roadelor, adică ceea ce vedem ilustrat la finalul capitolului 14 din Apocalipsa, când Fiul Omului vine pe nori și seceră pământul pentru că roadele lui sunt coapte. Toți aleșii lui Dumnezeu au fost mântuiți. A venit vremea învierii.

• • •

TRECERE

ANUL DE ÎNDURARE ȘI ZIUA DE RĂZBUNARE

În Luca 4 vedem ce este cu acest an de îndurare și de ce l-am introdus în discuția aceasta.

Luca 4, de la versetul 18. Aici Domnul Isus citează din Isaia 61 și spune că această prorocie s-a împlinit atunci cu privire la El, că vorbea despre El: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să le vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să-i tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să le propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor – căpătarea vederii, să le dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului."

Noi acum ne aflăm în acest an de îndurare al Domnului. Aceasta este epoca harului în care ne aflăm noi acum. La finalul acestui an de îndurare — sper că se înțelege că este un limbaj simbolic — are loc strângerea roadelor. La fel cum evreii, la finalul anului, strângeau roadele și sărbătoreau sărbătoarea Strângerii roadelor, tot așa la finalul anului de îndurare, la finalul epocii harului, când toți aleșii lui Dumnezeu sunt mântuiți, are loc strângerea roadelor.

În Isaia 61 este scris: „să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să-i mângâi pe toți cei întristați" (Isaia 61:2). Dar Domnul Se oprește doar la anul de îndurare. Doar aceasta s-a împlinit. Doar aceasta a venit El să împlinească atunci, deocamdată.

Dar după acest an de îndurare vine și ziua de răzbunare. Exact aceasta avem descris și în Apocalipsa capitolul 14 la final: după strângerea roadelor, la finalul anului de îndurare, strugurii sunt zdrobiți sub mânia lui Dumnezeu. A venit ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru.

Domnul Isus vine, strânge primele roade, le duce înaintea lui Dumnezeu, adică pe toți cei ce sunt în El. După aceea are loc anul de îndurare, în care roadele sunt coapte pe tot pământul. Iar la finalul anului se culeg roadele. Aceasta este imaginea: o imagine a sărbătorii primelor roade și a sărbătorii Strângerii roadelor. Aceasta este imaginea din Apocalipsa capitolul 14.

• • •

TRECERE
CELE DINTÂI ROADE ALE DUHULUI

Mai există câteva pasaje unde este folosită din nou această terminologie a sărbătorii primelor roade cu privire la mântuire.

Pavel spune: „Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți.” (Romani 8:23–24)

Pavel preia terminologia sărbătorii primelor roade și o aplică la mântuirea noastră. Noi acum avem cele dintâi roade ale Duhului, adică nașterea din nou. Acum suntem născuți din nou, iar la final vom strânge toate roadele mântuirii noastre, adică răscumpărarea trupului nostru. Vom fi răscumpărați într-un mod deplin. Vom avea recolta completă a mântuirii noastre.

Pavel spune lucrurile acestea ca o asigurare. Aici vrea să ne dea o garanție. Dumnezeu ne-a dat aceste prime roade ale Duhului ca o garanție, ca o pregustare a ce va veni. Noi acum privim prin credință și așteptăm această recoltă completă. Dacă am primit cele dintâi roade ale Duhului, suntem siguri că vom primi și recolta completă la final. Atât de sigură este mântuirea noastră.

Aceasta vrea să spună apostolul Pavel aici: noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, toți cei care am fost născuți din nou, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, înfierea noastră deplină, materializarea învierii noastre, adică răscumpărarea trupului nostru, învierea într-un trup glorificat ca al Domnului Isus. Aceasta va fi recolta completă a mântuirii noastre.

• • •

TRECERE
PÂRGA FĂPTURILOR LUI DUMNEZEU

În Iacov citim: „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.” (Iacov 1:18) Aici Iacov folosește aceeași terminologie. Pârga înseamnă primele roade, dar cu privire la alt aspect al mântuirii.

Creștinii născuți din nou prin cuvânt sunt cele dintâi roade ale creaturilor lui Dumnezeu. Aici sensul cred că este că au întâietate. Ei sunt pârga. Tocmai de aceea imediat după aceea Iacov ne cheamă să trăim în sfințenie, să trăim în conformitate cu identitatea și valoarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Ne-a pus cel mai sus, ne-a făcut pârga creaturilor Lui. Suntem sub El, peste toate creaturile Lui.

De aceea să trăim într-un mod adecvat, să trăim ca unii pe care Dumnezeu ne-a făcut pârga făpturilor Lui prin nașterea din nou, să trăim într-un mod adecvat, demn de Numele Lui, demn de lucrarea pe care a făcut-o în noi când ne-a născut din nou prin cuvântul adevărului.

• • •

TRECERE
HRISTOS, PÂRGA CELOR ADORMIȚI

În 1 Corinteni 15, unde contextul este învierea, citim de la versetul 20: „Dar, acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci, dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos, dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod, apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos."

Cei adormiți sunt creștinii care au murit și așteaptă învierea. Hristos este pârga, primul înviat într-un trup glorificat și garanția învierii noastre.

Hristos este cel dintâi rod al învierii. Este primul înviat dintre cei morți într-un trup glorificat. Atenție: nu a înviat nimeni înaintea Lui într-un trup glorificat. El este primul. El este Cel întâi născut din morți, scrie în altă parte (Coloseni 1:18).

Învierea Lui este garanția că și cei ce sunt ai Lui vor învia, că la final va fi o recoltă completă. El este pârga, El este primul rod; la final învie și cei ce sunt ai Lui, adică cei ce sunt în El, cei ce s-au identificat cu El în moartea și învierea Lui, cei ce sunt în al doilea Adam.

Toți mor în primul Adam. În al doilea Adam, în Hristos, toți învie. Toți cei ce sunt în El învie. Este vorba de moarte și viață veșnică aici. Adam ne-a adus moarte veșnică. Hristos ne-a adus viață veșnică. Toți cei ce sunt în primul Adam vor muri. Toți cei ce sunt în al doilea Adam vor învia, vor avea viața veșnică.

Cei care sunt în al doilea Adam, care sunt în Hristos, sunt cei 144.000. Sunt toți cei ce sunt ai lui Hristos, care vor învia la venirea Lui, care vor avea viața veșnică. Vor avea și un trup glorificat ca al Lui la vremea potrivită, la strângerea roadelor, la finalul anului de îndurare.

Când Hristos a înviat ca primul rod al învierii, El le-a garantat învierea și tuturor acelora pentru care a murit, care erau în El, care s-au identificat cu El în moartea și învierea Lui, tuturor credincioșilor.

Aceasta este imaginea de ansamblu, o imagine glorioasă.

• • •

APOCALIPSA 14:4–5
CEI 144.000, PRIMELE ROADE ÎN HRISTOS

Aceasta este imaginea din Apocalipsa capitolul 14. Cei 144.000 îi reprezintă pe toți cei răscumpărați de pe pământ care sunt în Hristos, primele roade ale mântuirii pe care Hristos le-a adus înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt fără vină înaintea lui Dumnezeu pentru că sunt în Hristos. De aceea Îl urmează pe Miel oriunde merge El. Unde este Mielul, acolo sunt și ei, pentru că sunt în El.

Oricine este în afara Lui îi aparține fiarei, nu este scris în cartea vieții Mielului, nu va fi mântuit niciodată, are scris pe frunte numele fiarei, îi aparține fiarei.

Cei credincioși, cei care sunt în Hristos, Îi aparțin Lui și Tatălui. Au scrise pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său și stau cu Mielul biruitori pe muntele Sionului. Orice s-ar întâmpla în lumea aceasta, ei sunt biruitori pentru că sunt în Hristos.

Toate acestea se datorează harului lui Dumnezeu, nu faptului că ei ar fi mai buni decât alții. Dumnezeu i-a scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. El i-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii să fie sfinți și fără prihană înaintea Lui, să fie îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu prin Hristos și în Hristos, cum scrie în Efeseni capitolul 1 (Efeseni 1:4–6), adică să fie fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, cum citim în Apocalipsa 14.

Toate acestea se datorează numai harului Său și sunt pentru gloria Lui, pentru ca El să fie glorificat o veșnicie pentru îndurarea de care i-a făcut părtași pe aleșii Lui în Hristos. Totul este pentru gloria Lui.

Cei răscumpărați strigă: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!" (Apocalipsa 7:10)

• • •

TRECERE

EFESENI 2 ȘI HARUL PRIN CARE CEI RĂSCUMPĂRAȚI SUNT ÎN HRISTOS

În Efeseni 2 citim: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus." (Efeseni 2:4–6)

Aceștia sunt cei 144.000. Aceștia sunt toți cei răscumpărați de pe pământ, care sunt înviați împreună cu Hristos și așezați împreună cu Hristos în locurile cerești. Toți aceștia sunt în Hristos doar datorită harului lui Dumnezeu.

Toți erau morți în greșelile lor, nu merita nimeni nimic. Dar Dumnezeu, datorită îndurării Lui, pentru că a vrut să le ofere îndurare, pentru că i-a făcut vase ale îndurării, cum scrie în Romani 9 (Romani 9:23), i-a adus la viață împreună cu Hristos.

De ce a făcut aceasta? Care este scopul final? Citim mai departe, versetul 7: „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus." (Efeseni 2:7) Ca El să fie glorificat o veșnicie pentru harul de care ne-a făcut părtași în Hristos. Toate acestea le-a făcut pentru gloria Lui.

Pavel continuă: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu." (Efeseni 2:8)

Slavă Domnului pentru acest har măreț și pentru această cinste de a face parte dintre cei răscumpărați de El în Hristos, dintre cei înviați împreună cu Hristos și așezați împreună cu Hristos în locurile cerești.

Slavă Lui pentru această îndurare și pentru această onoare la care ne-a făcut părtași. Ne-a făcut cel dintâi rod. Ne-a făcut pârga creaturilor Lui, cum spune Iacov, prin nașterea din nou, prin cuvântul adevărului.

Să ne comportăm în chip vrednic de această lucrare măreață a nașterii din nou pe care a făcut-o Dumnezeu de bunăvoie, după buna Lui plăcere, cu fiecare dintre noi. Să trăim în chip vrednic de niște oameni care au scrise pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său.

Nu există har mai mare în universul acesta.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

43

APOCALIPSA 14:6–13

CINE SE ÎNCHINĂ FIAREI VA BEA DIN VINUL NEAMESTECAT AL MÂNIEI LUI DUMNEZEU

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 14:6–13

Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!

Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!

Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei.

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!" „Da", zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează.

APOCALIPSA 14:6–13

• • •

TRECERE

PRIMELE ROADE, ANUL DE ÎNDURARE ȘI STRÂNGEREA ROADELOR

În secțiunea anterioară am văzut primele roade ale mântuirii. I-am văzut pe cei 144.000, care reprezintă Israelul spiritual, pe care Hristos i-a purtat în trupul Lui la cruce și i-a adus înaintea Tatălui, în trupul Lui, ca primele roade ale mântuirii, pe toți cei răscumpărați. Ei sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, pentru că sunt în El.

Am creat această analogie cu sărbătoarea primelor roade, cu anul de îndurare și cu sărbătoarea strângerii roadelor. Aceasta este imaginea din acest capitol: la prima venire a Domnului Isus am văzut sărbătoarea primelor roade. El a dus primele roade înaintea Tatălui, în trupul Lui. Apoi urmează acest an de îndurare pe care l-a prevestit Domnul Isus, adică epoca aceasta a harului. La final vom vedea că Fiul Omului vine pe nori și strânge roadele.

Acestea erau două sărbători din Vechiul Testament: sărbătoarea primelor roade, Cincizecimea, și apoi, la finalul anului, așa cum îl înțelegeau evreii, în luna a șaptea, strângerea roadelor. În tot timpul acesta se coc toate roadele de pe pământ. După ce pământul este copt, vine secerișul.

În această perioadă își fac glasul auzit acești trei îngeri, care de fapt reprezintă glasul Bisericii. Ce face Biserica în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus? Vestește Evanghelia.

Cele trei mesaje ale celor trei îngeri de aici sunt de fapt mesajul Bisericii. Primul înger predică Evanghelia și cheamă omenirea să se închine Creatorului, adevăratului Dumnezeu. Al doilea înger anticipează căderea Babilonului. Al treilea înger avertizează omenirea că, dacă se închină fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va suferi un chin veșnic.

Exact aceasta este lucrarea Bisericii în toată această perioadă, în acest an de îndurare, până la culegerea roadelor, când Domnul Isus vine pe nor și seceră pământul, până la a doua venire a Domnului Isus. Aceasta este lucrarea Bisericii, acesta este mesajul Bisericii.

Despre venirea Domnului Isus, despre venirea Fiului omului pe nori ca să secere pământul și apoi să zdrobească strugurii în teascul mâniei lui Dumnezeu, vom vorbi în secțiunea următoare. Acum ne ocupăm strict de această perioadă dintre sărbătoarea primelor roade și sărbătoarea strângerii roadelor, adică acest an de îndurare.

• • •

APOCALIPSA 14:6–7

PRIMUL ÎNGER: EVANGHELIA VEȘNICĂ ȘI ÎNCHINAREA CREATORULUI

În primul rând, Biserica predică Evanghelia veșnică a lui Dumnezeu. Prin această Evanghelie a fost și va fi mântuit orice om. Nu există altă cale de mântuire. Aceasta este vestea cea bună

prin care sunt mântuiți toți oamenii. Fiecare om de pe pământ a fost mântuit doar prin credința în Hristos, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1:29).

Unii au avut parte de mai puțină revelație, alții de mai multă. Cei dinaintea crucii, cei dinaintea primei veniri a Domnului Isus, evident, nu au avut revelația deplină pe care o avem noi. Nu au știut atâtea lucruri câte știm noi, dar și ei s-au încrezut în Mesia care avea să vină să ridice păcatul lumii. Aveau reprezentată jertfa Lui prin diferite jertfe animale și aveau și proorociile din Vechiul Testament, atât cât le-a fost dat să înțeleagă la vremea lor. Toți au fost mântuiți prin credința în Hristos, chiar dacă nu aveau revelația deplină.

Deci această Evanghelie este veșnică. Nimeni nu este mântuit într-un alt mod decât prin această Evanghelie, care are în centrul ei jertfa Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Dar această Evanghelie nu se rezumă doar la atât. Aici, de exemplu, vedem că accentul se pune pe închinarea la adevăratul Dumnezeu. Dacă vei crede Evanghelia, te vei și pocăi. Credința mântuitoare este mereu însoțită de pocăință, de o întoarcere de la păcat și idolatrie la supunere față de Dumnezeu.

Aceasta înseamnă închinare: cui te supui? Te supui fiarei? Te supui lumii acesteia? Sau te supui lui Dumnezeu? Cui te închini?

În momentul în care ai venit la Dumnezeu ca să te împaci cu El prin Evanghelie, te și pocăiești. Renunți la mersul lumii acesteia. Nu mai mergi după lumea aceasta, după duhul lumii acesteia. Nu te mai închini fiarei și icoanei ei. Nu poți să te închini fiarei și, în același timp, să crezi Evanghelia. Nu ai cum.

Evanghelia te cheamă să te pocăiești, să renunți la idolatrie, să renunți la orice formă de religie falsă, la orice gândire falsă despre Dumnezeu, la orice dumnezeu fals, și să te închini adevăratului Dumnezeu.

Asta face primul înger: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod." (Apocalipsa 14:6)

Aici avem de-a face cu aceiași locuitori ai pământului pe care fiara îi păcălește în capitolul 13 să ia semnul fiarei, pentru că nu sunt scriși în cartea vieții Mielului. Ei aud Evanghelia, Biserica le vestește Evanghelia, dar ei aleg să asculte de fiară.

În versetul 7 citim: „El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»" (Apocalipsa 14:7) Este o aluzie la Dumnezeu ca Creator: închinați-vă Creatorului.

Ceasul judecății lui Dumnezeu despre care vorbește îngerul aici a început la cruce. Crucea desparte lumea în două. Evanghelia aduce mântuirea, dar și judecata. Iar această judecată se manifestă deplin în iad, în iazul de foc. Dar judecata a început deja. Oricine nu crede în Hristos a și fost judecat. Acesta este ceasul judecății lui Dumnezeu, toată această perioadă care va culmina în judecata eternă.

Matei 24:14 spune: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să le slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul." Evanghelia slujește ca o mărturie pentru toți oamenii, pentru toate neamurile. Nu îi va

mântui pe toți. Va fi mărturie împotriva lor. Vor fi condamnați de ea. Nu vor putea spune că n-au auzit. Toate neamurile vor auzi Evanghelia prin predicarea Bisericii și vor fi condamnate pentru că n-au crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu și nu s-au pocăit de faptele lor rele.

În Ioan 3, Domnul Isus spune: „Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu." (Ioan 3:18)

Când crezi în El? Acum, în această perioadă, când auzi Evanghelia. Acesta este motivul pentru care este judecat: a auzit Evanghelia, dar n-a crezut-o. Evanghelia va fi o mărturie împotriva lui.

„Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele." (Ioan 3:19–20) Au iubit mai mult faptele lor rele decât adevărul, decât lumina. N-au vrut să vină la lumină, n-au vrut să se pocăiască de faptele lor rele.

Credința vine la pachet cu pocăința. Prin Evanghelie ești chemat să te pocăiești și să te închini adevăratului Dumnezeu, Creatorului, în duh și în adevăr, așa cum a cerut-o El (Ioan 4:23–24), nu după mintea ta, după ideile tale, statui, icoane, moaște și așa mai departe.

Însăși credința în Evanghelie este un act de închinare, de supunere față de Creator. Când crezi Evanghelia, Îl crezi pe Dumnezeu. Îi dai dreptate lui Dumnezeu. Crezi mărturisirea pe care El a făcut-o despre Fiul Lui. Crezi că ești un păcătos și că nu

există altă cale de mântuire decât jertfa perfectă a Domnului Isus. Te pocăiești, te întorci de la idolatria ta, ieși din Babilonul spiritual, ieși din orice religie falsă și te închini adevăratului Dumnezeu.

Evanghelia te cheamă să te închini adevăratului Dumnezeu, să renunți la idolatrie, la orice formă de religie falsă, la sclavia față de lumea aceasta, față de chipul veacului acestuia, față de fiară și icoana ei, să ieși din lume din punct de vedere spiritual și să te închini numai lui Dumnezeu, Creatorului tău. Doar El este vrednic de închinare.

Orice formă de închinare falsă este o ofensă la adresa Lui. Fie că te închini la stat, fie că te închini la icoane, fie că te închini la sfântul nu știu care, orice formă de închinare falsă, dacă nu este adresată Creatorului, este o ofensă la adresa Lui. Prin Evanghelie ești chemat să te închini Creatorului. Îi dai dreptate crezând mărturia Lui despre Fiul Său și I te închini Lui așa cum a cerut-o El, în duh și în adevăr.

• • •

APOCALIPSA 14:8
AL DOILEA ÎNGER: CĂDEREA BABILONULUI

În versetul 8 citim: „Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!»” (Apocalipsa 14:8)

Chiar dacă avem o aluzie la această cetate și în capitolul 11, aici este pentru prima oară menționat în mod direct numele cetății celei mari: Babilonul.

În Apocalipsa 11:8 am citit despre cei doi martori că trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, adică piața Babilonului. Ni se descoperă mai încolo despre ce cetate mare este vorba. Trupurile lor vor zăcea în piața cetății Babilonului, cetății celei mari, care în înțeles duhovnicesc se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.

Este un limbaj duhovnicesc. Domnul Isus a fost răstignit în cetatea spirituală a lumii acesteia, a fiarei, în Babilon. În aceeași cetate sunt omorâți și urmașii Lui. Nu este vorba de Ierusalim. Domnul Isus n-a fost omorât în Ierusalim. Ierusalimul nu este numit cetatea cea mare în Scriptură și mai ales în cartea Apocalipsa. Cetatea cea mare este Babilonul.

Cartea ni se descoperă mereu progresiv. De aceea este mai dificil să predici expozitiv din ea, verset cu verset, pentru că ar trebui cumva s-o iei de la sfârșit la început. Dacă nu ești familiarizat cu cartea, o să ți se pară ciudat: cine este cetatea cea mare? Cine este Babilonul? Nu o să înțelegi despre ce este vorba. Dar dacă citești mai departe, vei vedea în capitolul 16 încă o mențiune despre Babilon. Apoi, în capitolul 17, ni se descoperă cine este acest Babilon, această cetate mare. În capitolul 18 vom vedea judecata ei. Ni se descoperă treptat.

Babilonul, cetatea cea mare, este cetatea spirituală a lumii acesteia, adică a tuturor religiilor false, a credințelor false și a ideilor false despre Dumnezeu din lumea aceasta. Este cetatea fiarei, cetatea lui Satana, care este în opoziție cu cetatea Mielului, Noul Ierusalim.

Ambele sunt cetăți spirituale. Babilonul este o curvă. Cu ea curvesc locuitorii pământului, cei nemântuiți, adică Îl înșală pe adevăratul Dumnezeu, închinându-se la dumnezei falși. Noul Ierusalim este mireasa curată a Mielului. În această cetate intră doar cei scriși în cartea vieții Mielului, după cum vom vedea în capitolul 21 (Apocalipsa 21:2, 27). Aceasta este cetatea cerească a tuturor credincioșilor, a locuitorilor cerului.

Prin Evanghelie, Biserica avertizează oamenii că cetatea spirituală a lumii acesteia va cădea în curând, va fi nimicită de Dumnezeu: ieșiți din Babilon, ieșiți din ea (Apocalipsa 18:4), veniți în cetatea lui Dumnezeu, ieșiți din lume, veniți la Dumnezeu.

Dacă în capitolul 13 vedem că cei care iau semnul fiarei nu sunt scriși în cartea vieții Mielului, este evident că ei fac parte din Babilon. Ni se dă un indiciu încă de pe acum despre rolul acestei cetăți spirituale. Care este rolul Babilonului? Ce face Babilonul? A adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei. A dat să bea din vinul pasiunii preacurviei ei tuturor națiunilor. Adică a făcut ca toate națiunile să preacurvească.

Curvia aceasta te face ca un om beat. Nu mai poți judeca drept. Nu mai poți realiza: cui mă închin aici? Mă închin la pietre, la picturi, la icoane, la tradiție, la moaște, la șerpi, la elefanți, la dumnezeii inventați de mintea mea? Cui mă închin aici?

Nu mai realizezi. Ești beat, ești amețit, nu mai poți judeca, ești ca un om beat. Asta face religia falsă: te amețește, te îmbată și ajungi să preacurvești, să-L înșeli pe Creatorul tău.

• • •

APOCALIPSA 14:9–11

AL TREILEA ÎNGER: FIAREA, ICOANA EI, SEMNUL EI ȘI MÂNIA LUI DUMNEZEU

Al treilea înger spune: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” (Apocalipsa 14:9–10)

Aici este vorba de mânia pură a lui Dumnezeu, neamestecată, fără niciun gram de har. Mânie pură. Aceasta este ideea.

Observați că nu Satana este cel care chinuie oamenii, ci Mielul, Hristos. Satana va fi chinuit la fel ca oamenii. Domnul Isus spune: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care le-a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui!” (Matei 25:41) De aceeași pedeapsă au parte și oamenii necredincioși. Cu toții vor fi chinuiți de Hristos.

> *Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei.*
>
> APOCALIPSA 14:11

Am vorbit în secțiunea anterioară despre ceea ce înseamnă să ai semnul fiarei. Înseamnă să te identifici cu fiara. La fel cum cei care au pe frunte semnul lui Dumnezeu, Numele Tatălui și Numele Mielului, se identifică cu Dumnezeu și cu Mielul, tot așa cei

care au semnul fiarei sunt călăuziți de fiară, umblă după chipul veacului acestuia, aparțin fiarei, sunt sclavii fiarei. Asta înseamnă să ai semnul fiarei.

Acest mesaj al celui de-al treilea înger este tot mesajul Bisericii. Asta face Biserica în toată această perioadă: le spune oamenilor să se pocăiască, pentru că altfel vor merge într-un iad veșnic, într-un chin veșnic; să renunțe la idolatria lor, să iasă din lume, să nu se supună chipului veacului acestuia, fiarei și icoanei ei, să nu se identifice cu ea, să nu ia semnul ei, să se întoarcă la Dumnezeu, la Creatorul lor. Altfel vor suferi un chin veșnic.

Nu va fi o petrecere în iad, cum își imaginează unii și fac tot felul de glume. Nu avem voie să glumim cu așa ceva. Va fi un chin conștient și veșnic. Dumnezeu vorbește aici despre un lucru foarte serios. Este ceva foarte solemn. Nu glumim cu lucrurile acestea.

Da, limbajul lui Dumnezeu este de obicei metaforic. De asta se leagă cei care nu cred într-un iad veșnic, de obicei adventiștii și martorii lui Iehova. Dar prin acest limbaj simbolic Dumnezeu ne transmite o realitate, la fel ca în toată cartea Apocalipsa. Nu avem de-a face cu desene animate. Este vorba de ceva real. Nu este vorba de anihilare. Nu acesta este mesajul transmis, că oamenii vor fi anihilați, că vor dispărea din existență. Mesajul transmis este total opus: este vorba de un chin conștient și veșnic.

Focul și pucioasa sunt elemente preluate de Dumnezeu din lumea noastră, ca să ne transmită un mesaj real al unei judecăți reale, chinuitoare și veșnice. Chiar dacă nu va fi un lac de foc real și nu ne vom uita cum sunt pârjoliți oamenii acolo, așa cum obiș-

nuiesc adventiștii să ironizeze, realitatea din spate este mult mai îngrozitoare. Dumnezeu vrea să ne descrie o imagine îngrozitoare, să ne îngrozim, nu să ironizăm.

Cine nu se pocăiește și nu se întoarce la Dumnezeu va suferi mânia pură a lui Dumnezeu o veșnicie, mânia Lui pură, neamestecată, fără un gram de har în ea. Va suferi un chin conștient și veșnic. Pe noi nu ne interesează detaliile: ce vor avea, cum vor simți, dacă vor fi sau nu perpeliți. Nu ne interesează lucrurile acestea. Mesajul este foarte clar: Dumnezeu nu minte. Mesajul transmis este un mesaj al unui chin veșnic.

„Fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor și nici ziua, nici noaptea", adică non-stop, fără oprire, „n-au odihnă", adică nu se oprește chinul lor, „cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei", adică oricine s-a identificat cu fiara. (Apocalipsa 14:11) Acest chin nu se mai termină. Acesta este mesajul: este un chin veșnic.

Eu mă îndoiesc că cei care se îndoiesc de acest chin veșnic Îl cunosc pe Dumnezeu. Au un dumnezeu inventat sau își aleg din Dumnezeu ce vor ei. Nu înțeleg cât de sfânt și drept este Dumnezeu și că iazul de foc este pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu pentru orice păcătos.

Pe cât de veșnică este viața veșnică pe care o primesc în dar cei care se încred în Domnul Isus, tot atât de veșnică este și pedeapsa de care au parte necredincioșii, care au și fost judecați pentru că n-au crezut în Numele Domnului Isus și s-au identificat cu fiara, cu lumea aceasta. Au iubit mai mult păcatul lor și idolatria lor.

Dacă cineva spune că nu există un chin veșnic, atunci înseamnă că și Satana va scăpa ușor, pentru că necredincioșii vor avea aceeași soartă ca Satana și îngerii lui. Dar nu aceasta spune Domnul Isus, Cel care ne-a vorbit cel mai mult despre chinul veșnic, pentru că El îl cunoaște cel mai bine.

Matei 25:46 spune: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică." Pedeapsă veșnică, viață veșnică.

Daniel 12:2 spune încă din Vechiul Testament: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii – pentru viața veșnică, și alții – pentru ocară și rușine veșnică."

Este vorba despre înviere. Pe cât de veșnică și conștientă este viața veșnică, pe atât de veșnică și conștientă este și pedeapsa veșnică. Dacă pedeapsa nu este veșnică, nu durează o veșnicie, nici viața nu este veșnică. Nu avem voie să ne alegem ce vrem noi.

Oricine vă spune că veți fi anihilați sau veți dispărea din existență vă minte. Nu acesta este mesajul Scripturii. Asta fac de obicei adventiștii și martorii lui Iehova: mint oamenii că nu există iad, sub pretextul că Dumnezeu ar fi prea rău dacă ar face asta, pentru că au un dumnezeu fals, imaginat de ei din mintea lor. Dumnezeu a zis că va face asta. Problema este la oameni, nu la Dumnezeu. Nu Dumnezeu este rău. Oamenii sunt răi și de aceea sunt trimiși în iad. Dumnezeu este drept, perfect drept, și trebuie să pedepsească păcatul.

Problema este la noi, la oameni. Suntem atât de obișnuiți cu păcatul încât ni se pare ceva normal, ceva banal. Nu vedem cât este de ofensator înaintea lui Dumnezeu. Pentru că nu îi vedem

acum consecințele imediat, instant, atunci când păcătuim, credem că este ceva normal. Nu este normal deloc. Păcatul este o anomalie în creația lui Dumnezeu.

La fel cum Dumnezeu Își va manifesta gloria o veșnicie pentru îndurarea de care i-a făcut părtași pe cei credincioși, Își va manifesta tot o veșnicie gloria și pentru mânia pe care o va revărsa asupra celor necredincioși, pentru sfințenia și dreptatea Lui. Asta spune Pavel în Romani 9. Așa Își descoperă Dumnezeu caracterul și atributele înaintea întregii creații, caracter și atribute pe care Satana le-a pus la îndoială.

Romani 9 spune: „Și ce putem spune dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire, și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?" (Romani 9:22–23)

Dumnezeu a vrut să-Și arate mânia, să-Și descopere puterea și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, adică față de credincioși. Vasele mâniei sunt cei nemântuiți. Vasele îndurării sunt cei mântuiți. În ambele cazuri Dumnezeu Își manifestă gloria, Își manifestă caracterul și atributele Lui perfecte înaintea întregii creații, ca nimeni să nu se mai îndoiască o veșnicie de caracterul Lui.

La aceasta se rezumă totul: la manifestarea gloriei lui Dumnezeu. Dumnezeu Se descoperă creației Lui, Își descoperă atributele și caracterul.

Nu există decât o singură scăpare de mânia veșnică a lui Dumnezeu: Isus Hristos și El răstignit. Aceasta înseamnă să nu te închini fiarei: să te supui lui Dumnezeu, să te supui lui Hristos, să crezi Evanghelia, să asculți de Dumnezeu, să păzești poruncile Lui. Să nu te închini fiarei înseamnă să nu iei semnul ei, să te identifici cu Dumnezeu, să fii sclavul lui Dumnezeu și al lui Hristos, nu sclavul fiarei și al icoanei ei, să nu te conformezi lumii acesteia, chipului veacului acestuia. Ori fiara, ori Mielul. Fiara sau Mielul sunt singurele opțiuni.

Hristos, Mielul lui Dumnezeu cel neprihănit, a venit și a suferit pe cruce mânia lui Dumnezeu în locul tuturor acelora care se vor încrede în El. Trebuie să crezi că Hristos a suferit mânia pe care tu o meritai pe drept pentru toate păcatele tale la cruce. Trebuie să crezi că Dumnezeu L-a pedepsit pe Fiul Său în locul tău, că Hristos cel neprihănit a fost pedepsit ca cel mai mare păcătos, așa cum ar fi trebuit să fii pedepsit tu. Astfel, Dumnezeu, prin credință, te socotește drept, pentru că mânia Lui este satisfăcută în Hristos.

Hristos este dreptatea ta înaintea lui Dumnezeu, îndreptățirea ta înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mai vede nimic de condamnat în tine dacă te-ai încrezut în Hristos (Romani 8:1), dacă crezi că Hristos a murit la cruce pentru toate păcatele tale și dacă te încrezi doar în El și în jertfa Lui pentru mântuirea ta. Atât. Punct. Nimic în plus, nimic în minus.

Ioan 3:36 spune: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." Două variante: crezi în Fiul, ai viața veșnică; nu crezi în Fiul, ai mânia lui Dumnezeu, și se va manifesta deplin, pură, neamestecată, în pedeapsa veșnică.

Orice om este chemat prin Evanghelie să se pocăiască, să se întoarcă de pe calea lumii, să nu ia semnul fiarei, să nu se identifice cu fiara și icoana ei, să nu se supună chipului veacului acestuia, să renunțe la idolatria și religiile lui false, la ideile lui false despre Dumnezeu și la închinarea lui falsă, să se întoarcă la adevăratul Dumnezeu, la Creatorul universului, și să se împace cu El prin credința în Hristos. Astfel va fi scăpat de mânia lui Dumnezeu. Altfel va bea din vinul neamestecat al mâniei Lui o veșnicie.

Romani 5:9 spune: „Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu." De asta avem nevoie: să fim mântuiți de mânia lui Dumnezeu. Avem nevoie să fim scăpați de mânia lui Dumnezeu. Singurul mod prin care suntem scăpați de mânia lui Dumnezeu este sângele Fiului Său. Doar prin sângele lui Hristos poate omul să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, prin credința în jertfa Lui de ispășire pentru păcat.

Trebuie să creadă că Isus a murit la cruce în locul lui, pentru toate păcatele lui. Prin această credință omul este îndreptățit instant înaintea lui Dumnezeu. A scăpat de mânia lui Dumnezeu pentru că s-a ascuns în Hristos.

• • •

APOCALIPSA 14:12

RĂBDAREA SFINȚILOR CARE PĂZESC PORUNCILE LUI DUMNEZEU ȘI CREDINȚA LUI ISUS

Mai departe, același înger, al treilea, continuă și spune: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." (Apocalipsa 14:12) În contrast cu cei care nu păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și iau semnul fiarei, așa sunt descriși sfinții, credincioșii, în cartea Apocalipsa: ca unii care păzesc poruncile Lui și credința lui Isus, ca unii care nu se supun chipului veacului acestuia, nu se supun fiarei. De aceea fiara îi omoară.

Ei ascultă de Dumnezeu, păzesc poruncile Lui și rabdă suferințele și persecuția. Aici este răbdarea sfinților. Chiar dacă fiara îi pune să se compromită, ei nu se compromit. Păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus până la capăt.

Apocalipsa 12:17 spune: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos."

Este vorba despre toți creștinii din toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Creștinii sunt rămășița seminței femeii și ei sunt singurii care nu se vor închina fiarei și vor scăpa de mânia lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 13:8 citim: „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat." Deci doar necredincioșii se închină fiarei și ei vor suferi mânia lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 13:10, tot despre sfinți este vorba: „Cine îi duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.” Sfinții se încred în Dumnezeu. Cred că Dumnezeu va face dreptate. Chiar dacă fiara îi omoară și îi persecută în lumea aceasta, ei au răbdare. Știu că Dumnezeu este drept și le va face dreptate.

Matei 24:13 spune: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” Așa sunt descriși toți credincioșii: ca unii care rabdă, care au răbdare, nu se compromit și păzesc poruncile lui Dumnezeu până la capăt, în orice circumstanțe s-ar afla. Doar ei sunt și vor fi mântuiți. Toți aleșii lui Dumnezeu, toți cei scriși în cartea vieții Mielului, vor răbda până la sfârșit și vor păzi credința Domnului Isus, mărturia lui Isus Hristos, până la capăt.

• • •

APOCALIPSA 14:13
FERICE DE MORȚII CARE MOR ÎN DOMNUL

Ca o concluzie, în versetul 13 citim: „Și am auzit un glas din cer care zicea: «Scrie: ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează.»” (Apocalipsa 14:13)

„Ferice de acum încolo” înseamnă începând din primul secol, în care trăia și scria Ioan, când s-a ridicat fiara și a început să-i omoare pe credincioși. Ferice de acum încolo, în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Ferice

de martirii care vor fi omorâți de fiară în toată această perioadă. Ferice de cei care vor muri pentru credința lor și care vor păzi poruncile lui Dumnezeu până la capăt.

Pentru ei urmează odihna. Aici au fost chinuiți pe pământ, dar acum urmează odihna. În timp ce pentru ceilalți va urma chinul după moarte, ferice de cei care mor în credință. Faptele lor îi urmează, adică faptele lor dovedesc că aparțin lui Dumnezeu. Au trăit o viață sfântă pe pământ, au trăit pentru Dumnezeu. Faptele lor sunt o mărturie că ei sunt ai lui Dumnezeu și au iubit aproapele ca pe ei înșiși.

După moarte, pentru ei urmează fericirea și odihna veșnică. Pentru ceilalți va urma întristarea și chinul veșnic. Acesta este contrastul. Faptele tale dovedesc cui îi aparții: îi aparții fiarei sau Îi aparții Mielului?

Dacă ai crezut Evanghelia, dacă te-ai pocăit, dacă te-ai întors cu adevărat la Dumnezeu, îți vei aduce trupul ca o jertfă vie (Romani 12:1). Te vei închina adevăratului Dumnezeu prin purtarea ta, prin comportamentul tău, prin atitudinea ta, prin gândirea ta și prin faptele tale. Dacă ai crezut cu adevărat Evanghelia, ești o făptură nouă (2 Corinteni 5:17), ești călăuzit de Duhul Sfânt, iar faptele tale te vor urma după moarte. Vor fi o mărturie pentru tine că ai fost un sfânt al lui Dumnezeu.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

44

APOCALIPSA 14:14–20

LA VENIREA DOMNULUI ISUS PĂMÂNTUL E SECERAT, IAR STRUGURII SUNT ZDROBIȚI

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 14:14–20

Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.

Și un alt înger a ieșit din Templu și-I striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt!

Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.

Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit.

Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copți!

Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.

APOCALIPSA 14:14–20

• • •

TRECERE

O ALTĂ IMAGINE A SFÂRȘITULUI

Avem aici descrisă, prin acest limbaj simbolic, o altă imagine a sfârșitului. Este o imagine a sfârșitului privită din alt unghi, cu soarta finală a celor mântuiți și soarta finală a celor nemântuiți.

Nu este singura imagine a sfârșitului din cartea Apocalipsa. Este doar una dintre mai multe imagini ale sfârșitului din carte: Fiul Omului, adică Hristos, vine cu o cunună de aur pe cap, adică vine victorios, seceră pământul și îi adună pe aleșii Lui, iar apoi cei nemântuiți sunt zdrobiți sub mânia lui Dumnezeu.

Aceeași imagine a sfârșitului o găsim peste tot în Scriptură, în special în Noul Testament, în învățăturile apostolilor. Mereu aceasta este imaginea sfârșitului: Domnul vine, cei ai Lui sunt mântuiți, iar ceilalți sunt judecați.

• • •

TRECERE

LIMBAJUL PRELUAT DIN SĂRBĂTORILE ROADELOR

Aici, în Apocalipsa 14, limbajul este preluat din Vechiul Testament. Este o imagine cu două sărbători pe care evreii trebuiau să le țină.

În Exod 23:16, Dumnezeu le poruncea evreilor să țină două sărbători care aveau legătură cu roadele pământului, cu agricultura: „Să ții Sărbătoarea Secerișului, a celor dintâi roade din munca ta, din ceea ce vei semăna pe câmp."

Aceasta era sărbătoarea Cincizecimii, pentru că avea loc la cincizeci de zile după Paște, sărbătoare cu care începea anul evreilor.

Apoi: „Și să ții Sărbătoarea Strângerii Roadelor, la sfârșitul anului, când vei strânge de pe câmp rodul muncii tale."

Sfârșitul anului, pentru evrei, era undeva în septembrie-octombrie, în luna a șaptea.

De acolo, din aceste două sărbători, este preluată simbolistica din acest capitol. Aceste două sărbători au legătură cu mântuirea. Sărbătoarea primelor roade o vedem la începutul capitolului, iar sărbătoarea strângerii roadelor o vedem la finalul capitolului.

Între aceste două sărbători avem descris mesajul Bisericii pentru această lume în toată perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

• • •

TRECERE

PRIMELE ROADE, ANUL DE ÎNDURARE ȘI STRÂNGEREA ROADELOR

La începutul capitolului am văzut primele roade: cei 144.000, o cifră simbolică pentru Israelul spiritual, pentru tot poporul lui Dumnezeu.

Apoi am văzut ce se întâmplă în timpul anului: mesajul Evangheliei este dus până la capătul pământului. Aceasta reprezintă cei trei îngeri care cheamă lumea la pocăință.

Am numit perioada aceasta anul de îndurare, pentru că așa numește Domnul Isus această perioadă, citând din Isaia (Isaia 61:2; Luca 4:18–19).

Acum, la finalul anului, avem o imagine cu sărbătoarea strângerii roadelor. La fel cum evreii, în trecut, la începutul anului, la Cincizecime, aduceau primele roade înaintea Domnului, tot așa Hristos, la prima Lui venire, a dus primele roade ale mântuirii noastre în trupul Său înaintea Tatălui.

Toți cei pentru care Hristos a făcut o ispășire reală și desăvârșită, adică toți credincioșii adevărați de pe parcursul istoriei omenirii, sunt uniți cu Hristos. Au înviat împreună cu El și au fost așezați împreună cu El în locurile cerești, cum citim în Efeseni 2 (Efeseni 2:4–6).

Acestea sunt primele roade. De aceea cei 144.000 stau cu Mielul pe muntele Sionului, adică acolo unde este Hristos acum. Hristos este acum pe muntele Sionului și domnește peste toată creația, iar cei 144.000 Îl urmează pe Miel oriunde merge El.

Sunt verguri din punct de vedere spiritual, se închină doar lui Dumnezeu și sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Sunt fără păcat pentru că sunt uniți cu Hristos, pentru că sunt în Hristos, în al doilea Adam. Hristos îi poartă pe toți în trupul Lui și îi reprezintă pe toți înaintea lui Dumnezeu.

De aceea sunt fără vină, fără păcat și verguri din punct de vedere spiritual. Îl urmează oriunde merge El. Unde este El, acolo sunt și ei.

Acestea sunt primele roade ale mântuirii, duse de Hristos înaintea Tatălui în trupul Lui la prima Lui venire.

Acum, după ce se încheie această epocă a Bisericii, în care Biserica predică Evanghelia și cheamă lumea la pocăință prin cei trei îngeri despre care am vorbit în secțiunea anterioară, a venit sfârșitul anului, a venit sărbătoarea strângerii roadelor. Avem o imagine a finalului istoriei omenirii, atunci când Domnul Isus, Fiul Omului, va reveni ca să secere pământul și să-Și adune aleșii de pe tot pământul, cum scrie în Matei 24 și în 2 Tesaloniceni 2 (Matei 24:30–31; 2 Tesaloniceni 2:1).

Iar cei necredincioși, strugurii, vor fi călcați în picioare, vor fi zdrobiți sub mânia lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 14:14

FIUL OMULUI PE NOR, CU CUNUNĂ DE AUR ȘI SECERĂ ASCUȚITĂ

Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.

APOCALIPSA 14:14

Fiul Omului este Hristos. El vine cu o cunună de aur pe cap, vine victorios. În mână are o seceră ascuțită, pentru că vine să secere pământul, să-Și adune aleșii.

Imaginea aceasta a sfârșitului se leagă de toată Scriptura. Domnul vine, cei ai Lui sunt strânși, iar cei necredincioși sunt judecați.

• • •

APOCALIPSA 14:15–16
A VENIT CEASUL SĂ SECERI

Un alt înger a ieșit din templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt!”

Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat. (Apocalipsa 14:15–16)

La finalul anului de îndurare, la finalul epocii harului, când toate roadele sunt coapte, Fiul Omului vine pe nori și seceră pământul. Aceasta este imaginea strângerii aleșilor lui Dumnezeu.

Așa cum la sărbătoarea strângerii roadelor se strângeau roadele de pe câmp, tot așa, la finalul istoriei, Hristos vine să strângă roadele mântuirii.

• • •

APOCALIPSA 14:17–20
STRUGURII VIEI PĂMÂNTULUI ȘI TEASCUL MÂNIEI LUI DUMNEZEU

Din templul care este în cer a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit.

Un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copți!”

Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii. (Apocalipsa 14:17–20)

Imaginea zdrobirii strugurilor, a zdrobirii celor răzvrătiți sub mânia lui Dumnezeu, pare să fie preluată direct din Isaia 63, unde era o prorocie despre ziua de răzbunare a lui Dumnezeu: „Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare, și calcă mândru, în plinătatea puterii Lui?"

„Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea și am putere să izbăvesc."

„Dar pentru ce Îți sunt hainele roșii și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc?"

Eu singur am călcat în teasc și niciun om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el. Căci în inima Mea era o zi de răzbunare și venise anul celor răscumpărați ai Mei. Mă uitam împrejur, și nu era nimeni să M-ajute, și Mă îngrozeam, dar nu era cine să Mă sprijine; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor și urgia Mea M-a sprijinit. Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat în urgia Mea și le-am vărsat sângele pe pământ.

ISAIA 63:1–6

De aici pare să fie preluată imaginea cu zdrobirea strugurilor din Apocalipsa 14. Avem o imagine a mâniei lui Dumnezeu care se revarsă peste cei necredincioși.

Aceasta este mereu imaginea finalului istoriei în Scriptură. Chiar dacă lumea nu-și poate imagina așa ceva și nu vrea să creadă așa ceva, Dumnezeu va judeca pământul. Dumnezeu Își va vărsa mânia peste toți cei care s-au răzvrătit împotriva Lui.

Ziua aceea, care pentru credincioși va fi o zi de bucurie, pentru necredincioși va fi o zi de groază. Venirea Domnului Isus va fi bucuria aleșilor lui Dumnezeu, dar în același timp va fi groaza necredincioșilor.

• • •

TRECERE

DOMNUL ISUS VINE O SINGURĂ DATĂ

Domnul Isus nu vine de mai multe ori. Nu vine în două faze. Vine o singură dată, la sfârșitul veacului acestuia, la sfârșitul lumii acesteia.

Domnul Isus va reveni cu glorie și putere mare, cu gălăgie mare, cu glasul unui arhanghel, și orice ochi Îl va vedea. Atunci se va termina totul.

Aceasta este imaginea peste tot în Scriptură. Domnul nu vine pe ascuns, nu vine în chip invizibil, nu vine în două faze, nu vine în trei faze. Vine o singură dată, Se descoperă din cer, aleșii Lui sunt strânși împreună cu El și sunt mântuiți, iar cei necredincioși sunt judecați.

• • •

TRECERE

APOCALIPSA 1:7: ORICE OCHI ÎL VA VEDEA

Apocalipsa 1:7: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Da, amin!”

Este vorba de aceeași venire pe nori despre care se vorbește și în Apocalipsa 14. Nu va exista nimeni care să nu-L vadă.

Nu va exista ochi care să nu-L vadă pe Domnul Isus. Toți Îl vor vedea. Nu va veni în ascuns, nu va veni în chip invizibil.

• • •

TRECERE

MATEI 24: FIUL OMULUI VINE PE NORII CERULUI

Matei 24:30–31: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, toate semințiile pământului se vor boci și Îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El îi va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și ei îi vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.”

Este aceeași imagine ca în Apocalipsa 14: Fiul Omului vine pe norii cerului cu putere și mare slavă. Este gălăgie, multă gălăgie. Trâmbița este răsunătoare. Nu va fi ceva ascuns, invizibil, în secret.

Îngerii vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. Același eveniment este descris și în Apocalipsa 14: Domnul Isus vine și seceră pământul, îi adună pe aleșii Lui.

• • •

TRECERE

MATEI 13: NEGHINA, NĂVODUL ȘI SFÂRȘITUL VEACULUI

În Matei 13 avem pilda neghinei și pilda năvodului. Acolo este descrisă în mod special soarta finală a necredincioșilor, pe care o avem descrisă și în Apocalipsa 14.

Ce se va întâmpla cu ei la venirea Domnului Isus, la sfârșitul veacului acestuia? După venirea Domnului Isus nu va mai exista o altă etapă a istoriei acesteia.

Matei 13:40–43: „Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul Omului îi va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit să audă!”

În același moment, în același eveniment, cei răi sunt aruncați în cuptorul aprins, iar cei neprihăniți strălucesc ca soarele în Împărăția Tatălui lor.

Dacă mergem mai jos, la pilda năvodului, vedem aceeași imagine: „Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, îi vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13:49–50)

Aceeași imagine a judecății celor necredincioși, atunci când Domnul Isus revine, o avem și în Apocalipsa 14. La sfârșitul veacului acestuia, atunci când Domnul Isus revine și îi strânge pe aleșii Lui, cei necredincioși sunt judecați. Îngerii lui Dumnezeu îi aruncă pe necredincioși în teascul mâniei lui Dumnezeu.

• • •

TRECERE

1 TESALONICENI 4: DOMNUL SE COBOARĂ DIN CER CU STRIGĂT, CU GLAS DE ARHANGHEL ȘI CU TRÂMBIȚA LUI DUMNEZEU

1 Tesaloniceni 4:15–17: „Iată, într-adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi, cei vii care vom rămâne până la venirea Domnului, nu o vom lua înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi, cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

Domnul vine cu strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu. Este gălăgie mare. Domnul nu vine în ascuns, nu vine în chip invizibil.

Însuși Domnul Se va coborî din cer și orice ochi Îl va vedea.

Cei credincioși vor fi răpiți ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh. Cuvântul important este „să întâmpinăm”. A întâmpina pe cineva nu înseamnă a pleca cu el la nuntă șapte ani. A întâmpina pe cineva înseamnă că cineva vine spre tine și tu îi ieși în cale.

Domnul vine. Se coboară pe pământ. Vine să ia în stăpânire pământul, iar noi Îi ieșim în întâmpinare. A venit Regele. Îi ieșim în întâmpinare: „Bine ai venit, Rege! Bine ai venit, Doamne!"

Aceasta este imaginea creată de apostolul Pavel aici. Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Unde vom fi totdeauna cu Domnul? Pe pământul cel nou, în veacul viitor, nu în ceruri.

Nimeni să nu vă amăgească. Domnul nu vine de două ori, nu vine pe ascuns, nu vine în două faze.

• • •

TRECERE

1 TESALONICENI 5: ZIUA DOMNULUI ȘI CELE DOUĂ CATEGORII DE OAMENI

După 1 Tesaloniceni 4, în capitolul 5 vedem și soarta necredincioșilor la venirea Domnului.

> *Cât despre vremuri și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților, pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.*
>
> 1 TESALONICENI 5:1–4

Ziua Domnului este evenimentul despre care Pavel a vorbit în capitolul 4. Pentru cei necredincioși, Domnul vine pe neașteptate, ca un hoț.

Pentru voi, fraților, creștinilor adevărați, Domnul nu vine ca un hoț. Domnul nu vă va prinde pe neașteptate. Voi Îl așteptați pe Domnul. Voi umblați în lumină. Ei umblă în întuneric și Domnul vine peste ei ca un hoț.

Este vorba de același eveniment. Domnul vine. Ziua Domnului, ziua revenirii Domnului Isus. Atunci pe unii îi prăpădește, iar pe alții îi mântuiește.

Pentru unii vine o prăpădenie neașteptată, pentru alții vine mântuire. Același eveniment. Ambele categorii de oameni sunt pe pământ. Nu sunt unii sus și unii jos. Ambele categorii de oameni sunt pe pământ.

Unii sunt în întuneric și ziua aceea îi prinde pe neașteptate ca un hoț. Alții sunt în lumină și așteaptă ziua aceea. Nu vine peste ei ca un hoț.

Un singur eveniment, două categorii de oameni. Unii vor fi totdeauna cu Domnul, alții vor fi prăpădiți de El.

• • •

TRECERE

2 TESALONICENI 1: DESCOPERIREA DOMNULUI ISUS DIN CER

Același eveniment este descris și în 2 Tesaloniceni 1:6–10: „Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să le dea întristare celor ce vă întristează și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți

întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să-i pedepsească pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut."

Când Se descoperă Domnul Isus din cer, le dă odihnă tesalonicenilor și tuturor creștinilor și, în același timp, îi pedepsește pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelie.

Este un singur eveniment. Domnul vine o singură dată. Unora le dă odihnă, altora întristare. Venirea Lui este vizibilă, glorioasă, gălăgioasă.

• • •

TRECERE

2 TESALONICENI 2: VENIREA DOMNULUI ȘI STRÂNGEREA NOASTRĂ LAOLALTĂ CU EL

Apoi, în 2 Tesaloniceni 2, Pavel continuă să vorbească despre același eveniment. Face exact ce face și în prima epistolă: descrie evenimentul, apoi vorbește despre vremuri și soroace, despre când se vor întâmpla lucrurile acestea.

Tesalonicenii erau mințiți de unii că Domnul ar fi și venit chiar, adică Domnul ar fi venit în chip invizibil. Aceeași învățătură o au mulți și astăzi: că Domnul vine în chip invizibil, ne răpește pe noi și apoi mai vine peste șapte ani.

Pavel avertizează cu privire la lucrurile acestea. Domnul nu vine pe ascuns. De aceea insistă în capitolul 1 că Domnul Se va descoperi din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc. Va fi ceva vizibil. Nu va veni pe ascuns. Când va veni, unii vor fi judecați, iar alții vor fi mântuiți.

2 Tesaloniceni 2:1–2: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar."

Când Domnul vine, noi vom fi strânși laolaltă cu El. Observați același limbaj ca în 1 Tesaloniceni. În 1 Tesaloniceni a descris evenimentul, apoi l-a numit ziua Domnului. Același limbaj este și aici.

Ziua Domnului nu se referă la șapte ani de necaz, cum încearcă să forțeze mulți textul. Se referă la ziua revenirii Domnului Isus, ziua când Se va arăta Domnul Isus.

Dacă vă spune cineva că Domnul Isus a venit în chip invizibil, să nu-l credeți. Să nu vă lăsați clătinați în mintea voastră, ca și cum Domnul ar fi venit și voi nu ați fost răpiți.

Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte să fi venit lepădarea de credință și să se fi descoperit Omul Fărădelegii, fiul pierzării.

2 TESALONICENI 2:3

Așadar, trebuie să se întâmple aceste lucruri înainte de Ziua Domnului, înainte de venirea Domnului Isus și de strângerea noastră laolaltă cu El, înainte de evenimentul descris în capitolul 1, când unora Domnul le va da odihnă, iar pe alții îi va judeca.

În versetul 8 ni se spune: „Și atunci se va arăta Cel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale." (2 Tesaloniceni 2:8) Parusia înseamnă prezență, o prezență vizibilă. Pavel pune accentul pe aceasta: arătarea venirii Sale. Domnul nu vine în ascuns. Venirea Lui se arată.

Este vorba de un singur eveniment în toată Scriptura. Să nu vă amăgească cineva. Domnul nu vine în două faze. Nu vine pe ascuns.

• • •

TRECERE

APOCALIPSA 14:14–20 ȘI ACEEAȘI VENIRE UNICĂ A DOMNULUI

Același eveniment unic al revenirii Domnului Isus îl avem descris, printr-un limbaj simbolic preluat din Vechiul Testament, din sărbătoarea strângerii roadelor, și în Apocalipsa 14.

Fiul Omului vine pe nori. Îi adună pe aleșii Lui. Seceră pământul. Ceilalți sunt judecați.

Mesajul Bisericii în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus este foarte clar. Cei trei îngeri reprezintă mesajul Bisericii: Credeți Evanghelia. Pocăiți-vă. Închinați-vă Creatorului. Babilonul vostru va cădea. Religiile voastre false vor fi nimicite. Dacă nu vă pocăiți, dacă luați

semnul fiarei, dacă vă identificați cu lumea aceasta, veți suferi mânia veșnică a lui Dumnezeu. Veți fi călcați în picioare în teascul mâniei lui Dumnezeu.

Acesta este mesajul Bisericii în toată această perioadă: pocăiți-vă, întoarceți-vă la Creator, închinați-vă doar Creatorului, credeți Evanghelia, nu luați semnul fiarei, nu vă identificați cu fiara, nu vă identificați cu lumea aceasta, renunțați la religiile voastre false și la idolatria voastră, împăcați-vă cu Creatorul și închinați-vă numai Lui.

• • •

TRECERE

DOUĂ CATEGORII DE OAMENI LA STRÂNGEREA ROADELOR

La finalul capitolului vedem că cei care au crezut Evanghelia și s-au pocăit sunt secerați de Domnul Isus și sunt strânși în grânarul lui Dumnezeu (Matei 13:30).

Ceilalți, care n-au vrut să se pocăiască și s-au închinat fiarei, s-au supus duhului lumii acesteia, sunt zdrobiți în teascul mâniei lui Dumnezeu.

Nu există decât două variante: ori cu Dumnezeu, ori cu lumea; ori cu Mielul, ori cu fiara. Nu ai altă variantă.

La finalul istoriei, la vremea strângerii roadelor, nu vor exista decât aceste două categorii de oameni. Nu vor exista denominații, culte și așa mai departe. Vor exista două categorii de oameni: cei care aparțin lui Dumnezeu, care au scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său (Apocalipsa 14:1).

Cei care aparțin fiarei s-au identificat cu fiara și au scris pe frunte numele fiarei (Apocalipsa 13:16–17).

Finalul acestor două categorii de oameni îl știm deja. Ne este prezentat la fel în toată Scriptura.

Pentru unii, revenirea glorioasă, unică, vizibilă și gălăgioasă a Domnului Isus, sfârșitul veacului acestuia, va fi bucurie. Pentru ceilalți va fi întristare.

Unii vor intra în glorie veșnică. Alții vor avea parte de mânie veșnică. Dumnezeu va fi glorificat în ambele cazuri.

Diferența dintre cele două categorii de oameni va consta în cui te-ai închinat, cui te-ai supus și de cine ai ascultat.

Ai crezut Evanghelia? Te-ai pocăit? Ai ascultat de Dumnezeu? Te-ai identificat cu Dumnezeu și cu Mielul? Sau ai ascultat de Satana și de fiarele lui și te-ai identificat cu fiara?

De cine ai ascultat? Sclavul cui ai fost? Numele cui este scris pe fruntea ta?

Aceasta va face diferența între cele două categorii de oameni.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

45

APOCALIPSA 15:1–8

BIRUITORII FIAREI ȘI PREGĂTIREA PENTRU ETAPA FINALĂ A MÂNIEI LUI DUMNEZEU

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 15:1–8

Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu.

Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei.

Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate.

După aceea am văzut deschizându-se în cer Templul Cortului mărturiei.

Și din Templu au ieșit cei șapte îngeri care țineau cele șapte urgii. Erau îmbrăcați în in curat, strălucitor, și erau încinși împrejurul pieptului cu brâie de aur.

Și una din cele patru făpturi vii le-a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor.

Și Templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.

APOCALIPSA 15:1–8

• • •

TRECERE

CAPITOLUL 15 CA TRANZIȚIE SPRE ULTIMA SERIE DE JUDECĂȚI

Capitolul acesta este un capitol de tranziție. Ne pregătește pentru ce va urma. Face trecerea de la viziunile pe care le-a avut Ioan mai devreme la judecățile lui Dumnezeu.

Ne întoarcem din nou la judecățile lui Dumnezeu. În capitolele 8 și 9 am văzut judecățile trâmbițelor, iar din capitolul 16 încolo ne vom concentra din nou pe judecățile lui Dumnezeu, pe ultima fază, ultima etapă a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului și asupra locuitorilor pământului.

Acest capitol este cumva asemănător cu capitolul 7, care face tranziția între capitolul 6 și capitolul 8. La finalul capitolului 6 a venit sfârșitul, a venit mânia Mielului, s-a terminat totul. Apoi, în capitolul 7, avem o viziune cu poporul lui Dumnezeu triumfător în ceruri, pe marea de sticlă, înaintea tronului lui Dumnezeu.

Același lucru se întâmplă și aici. La finalul capitolului 14 am văzut din nou imaginea sfârșitului, iar acum, în capitolul 15, vedem din nou poporul lui Dumnezeu triumfător pe marea de sticlă, în ceruri, înaintea tronului lui Dumnezeu. Este același tipar ca în capitolul 7, doar că detaliile sunt diferite.

De la capitolul 10 până la capitolul 14, seriile de judecăți ale lui Dumnezeu asupra pământului și asupra locuitorilor pământului au fost întrerupte ca să ni se prezinte conflictul dintre Satana și urmașii lui Hristos în tot veacul acesta, în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. Ni se

prezintă și modul în care Satana îi amăgește pe cei nemântuiți să i se supună prin cele două fiare. Îi amăgește pe cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului.

Acum, în capitolul 15, se anunță și se pregătește etapa finală a judecăților lui Dumnezeu, începute în capitolul 8, în timp ce poporul Lui se îndreaptă biruitor spre Canaanul ceresc, într-un mare exod. Aceasta este imaginea mare a cărții.

Cartea trebuie privită din veșnicie, prin ochii lui Dumnezeu. Tot poporul Lui, tot Israelul spiritual, se află acum, în veacul acesta, în lumea de acum, într-un mare exod. La fel cum evreii au ieșit din Egipt, aici avem o imagine cu tot poporul spiritual al lui Dumnezeu care iese din lumea aceasta și se îndreaptă spre lumea viitoare, în timp ce Dumnezeu Își varsă urgiile peste lumea aceasta.

Când au ieșit evreii din Egipt, Dumnezeu Își vărsa urgiile peste Egipt. Când iese poporul spiritual al lui Dumnezeu din Egipt, din lumea aceasta, din veacul acesta, Dumnezeu Își varsă urgiile peste lumea aceasta. Aceasta este imaginea mare care trebuie înțeleasă prin această simbolistică preluată din Vechiul Testament și aplicată la tot poporul spiritual al lui Dumnezeu și la toți cei care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu în tot veacul acesta.

Cu toții sunt judecați. Mânia lui Dumnezeu este peste ei, iar mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu (Romani 1:18). Este vorba de mânia aceasta care se manifestă acum în tot veacul acesta.

• • •

APOCALIPSA 15:1

ȘAPTE ÎNGERI CU ȘAPTE URGII, CELE DIN URMĂ

După ce Ioan vede sfârșitul în capitolul 14 — Fiul Omului vine pe nori, seceră pământul și apoi strugurii sunt călcați în picioare — acum vede un alt semn mare în cer: șapte îngeri care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu.

Adică, prin ele se va isprăvi mânia Lui începută deja în capitolul 8. Este vorba de mânia Lui manifestată acum, în toată această perioadă până la a doua venire a Domnului Isus, și se aplică individual fiecărui om care nu se pocăiește.

Bineînțeles, această mânie va culmina în mânia veșnică, în iazul de foc. Dumnezeu spune foarte clar la finalul cărții Apocalipsa că, dacă va adăuga cineva ceva la carte, îi va adăuga și El urgiile descrise în ea. Deci oricând, în primul secol, în al doilea secol, în secolul X, în ziua de azi, dacă adaugi la carte sau scoți din carte, Dumnezeu îți adaugă urgiile acestea (Apocalipsa 22:18–19).

Nu este vorba de ceva care se va întâmpla doar undeva în viitor. Urgiile acestea se aplică individual fiecărui om, chiar dacă imaginea din cartea Apocalipsa este una de ansamblu, o imagine mare.

• • •

APOCALIPSA 15:2

MAREA DE STICLĂ AMESTECATĂ CU FOC ȘI BIRUITORII FIAREI

Apoi Ioan îi vede pe biruitorii fiarei, adică pe cei credincioși, pe cei scriși în cartea vieții Mielului, pe locuitorii cerului, pe cei 144.000 care nu au luat semnul fiarei, pentru că pe frunțile lor sunt scrise Numele Mielului și Numele Tatălui Său. Ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu.

Am zis că sunt două categorii de oameni în carte. Singurii care iau semnul fiarei sunt necredincioșii, numiți în carte locuitorii pământului, pentru că aparțin lumii acesteia, se identifică cu fiara și se supun icoanei ei. Aceasta înseamnă să iei semnul fiarei. Ei fac aceasta pentru că numele lor nu este scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, cum scrie clar în Apocalipsa 13:8.

Credincioșii nu au cum să ia semnul fiarei. Ei au pe frunte semnul lui Dumnezeu, pecetea lui Dumnezeu. Aparțin lui Dumnezeu și Mielului. Ei sunt cei pe care îi vedem aici biruitori.

> *Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei.*
>
> APOCALIPSA 15:2

Este foarte interesant cum sunt descriși aici biruitorii fiarei: cu alăutele lui Dumnezeu în mână.

Țineți minte ce au auzit cei 144.000 în capitolul 14. Ei erau pe pământ și au auzit ceva din ceruri: „Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ." (Apocalipsa 14:2–3)

Aceasta este gloata cea mare din Apocalipsa 7 și aceștia sunt biruitorii fiarei. Ei sunt cei pe care i-au auzit cei o sută patruzeci și patru de mii. Deci glasul care s-a auzit din ceruri este glasul gloatei celei mari din Apocalipsa 7 sau al biruitorilor fiarei din Apocalipsa 15 (Apocalipsa 7:9–10; 15:2). Sunt aceiași oameni.

Cei 144.000 se identifică cu această gloată mare din ceruri. De aceea numai ei pot cânta acea cântare a celor răscumpărați. Sunt aceeași categorie de oameni privită din unghiuri diferite: o dată pe pământ, cei 144.000, ca armata lui Dumnezeu care merge biruitoare din lumea aceasta spre lumea viitoare; o dată în ceruri, în glorie, în prezența lui Dumnezeu.

Sunt toți cei despre care Pavel spune: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit." (Romani 8:30) Poporul lui Dumnezeu este și proslăvit în ochii lui Dumnezeu.

Sunt toți cei scriși în cartea vieții Mielului, toți cei răscumpărați de pe pământ. Sunt Israelul lui Dumnezeu, tot poporul lui Dumnezeu spiritual, nu etnic.

• • •

APOCALIPSA 15:3–4
CÂNTAREA LUI MOISE ȘI CÂNTAREA MIELULUI

Tocmai de aceea vedem în versetul 3 că biruitorii fiarei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Dumnezeu are un singur popor. Aceasta este ideea: un popor spiritual. Cei din vechiul legământ și cei din noul legământ sunt una, un singur Israel.

Această cântare a lui Moise este o aluzie la cântarea pe care au cântat-o evreii după ce Dumnezeu i-a scos din Egipt, în Exodul 15 (Exodul 15:1–18). Același lucru se întâmplă cu tot poporul spiritual al lui Dumnezeu. Cu toții sunt scoși din lume, sunt mântuiți și apoi Îl laudă pe Dumnezeu, la fel cum evreii L-au lăudat când i-a scos din Egipt.

Este cântarea lui Moise și cântarea Mielului, pentru că formăm cu toții un singur popor: evreii din vechiul legământ, evreii și neamurile din noul legământ. Formăm un singur popor, un singur Israel, un singur măslin, cum spune Pavel în Romani 11. Neamurile sunt adăugate în același măslin bun (Romani 11:17–24). Este vorba de Israelul spiritual, de poporul lui Dumnezeu credincios.

Și ce ziceau în această cântare?

Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate.

APOCALIPSA 15:3–4

Cântarea aceasta este compusă din citate pe care le găsim în Vechiul Testament. Le puteți căuta singuri în Bibliile voastre, la referințe, jos, sub versete. O să găsiți versetele din Vechiul Testament de unde sunt preluate aceste cuvinte (Exodul 15:11; Deuteronomul 32:4; Psalmul 86:9; Ieremia 10:7). Sunt preluate și se formează o singură cântare, pentru că Dumnezeu are un singur popor care cântă aceeași cântare a celor răscumpărați, pe care o cunosc doar cei răscumpărați. Nu o poate cânta altcineva.

Doar cei răscumpărați cântă cântarea aceasta. Cu toții cântă același imn de laudă. Aduc aceleași cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu. Îl laudă pe Dumnezeu pentru lucrările Lui mari și minunate, pentru căile Lui drepte și adevărate, pentru măreția și sfințenia Lui.

El este Împăratul neamurilor. Toate neamurile, adică toți cei mântuiți din toate neamurile, pentru că ceilalți vor fi judecați, I se vor închina doar Lui. Numai El este sfânt și atotputernic. Ceilalți dumnezei sunt falși. El este singurul vrednic de închinare. El este Creatorul, Domnul Dumnezeu, Iahve Elohim, și El judecă cu dreptate. Toate judecățile Lui sunt drepte.

Toți cei răscumpărați dintre neamuri Îl vor lăuda pentru judecățile Lui, pentru dreptatea Lui și pentru sfințenia Lui.

• • •

TRECERE

DE LA CÂNTAREA RĂSCUMPĂRAȚILOR LA PREGĂTIREA POTIRELOR MÂNIEI

După ce ni se prezintă această cântare a tuturor celor răscumpărați de pe pământ, vedem pregătirea pentru ultima serie de judecăți, de la versetul 5, prezentată printr-o imagine foarte solemnă și de temut, menită să ne creeze groază.

Urmează etapa finală a mâniei lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 15:5–6

Ttemplul cortului mărturiei și cei șapte îngeri

După aceea am văzut deschizându-se în cer Templul Cortului mărturiei. Și din Templu au ieșit cei șapte îngeri care țineau cele șapte urgii. Erau îmbrăcați în in curat, strălucitor, și erau încinși împrejurul pieptului cu brâie de aur.

APOCALIPSA 15:5–6

Am tot repetat pe parcursul studiului nostru, ca să nu ne pierdem, că Ioan are niște viziuni simbolice. Aceasta nu este înfățișarea reală a lucrurilor din ceruri. Nu există acum în ceruri un templu din care intră și ies îngeri și Dumnezeu stă închis într-

un templu acolo. La fel cum nu există o mare de sticlă amestecată cu foc. La fel cum nu există acum o gloată mare de oameni în cer. La fel cum nu există șapte potire umplute cu mânie lichidă.

Este un limbaj simbolic. Nu ni se descrie înfățișarea reală a lucrurilor. Am tot repetat: nu trebuie să luăm literal ce citim în cartea Apocalipsa și nu avem voie să ne alegem noi ce luăm literal și ce nu. Cartea este scrisă într-un anumit limbaj. Nu putem sări de la un verset la altul, în funcție de preferințe: aceasta este simbolică, aceasta este literală, și ne alegem noi de la un cuvânt la altul. Nu avem cum să facem așa ceva.

Viziunile acestea sunt simbolice și au menirea să ne transmită un mesaj. Noi trebuie să înțelegem mesajul. Aceasta este datoria noastră: să înțelegem mesajul transmis.

Mesajul care ne este transmis aici este că urmează ceva îngrozitor. Este o imagine menită să inducă solemnitate și frică, să arate spre sfințenia lui Dumnezeu. Chiar și descrierile acestor îngeri arată spre sfințenia lui Dumnezeu. Sunt îmbrăcați cu in curat, strălucitor, și au brâie de aur.

• • •

APOCALIPSA 15:7
ȘAPTE POTIRE DE AUR PLINE DE MÂNIA LUI DUMNEZEU

Și una din cele patru făpturi vii le-a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor.

APOCALIPSA 15:7

Potirele de aur arată, la rândul lor, spre maiestatea lui Dumnezeu. Numai regii beau din potire de aur. Avem din nou o aluzie la Dumnezeu ca Creator: doar El este viu în vecii vecilor.

• • •

APOCALIPSA 15:8

TEMPLUL PLIN DE FUM DIN SLAVA ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU

> *Și Templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.*
>
> APOCALIPSA 15:8

Faptul că templul se umple de fum este o imagine a slavei Lui și a puterii Lui, a sfințeniei lui Dumnezeu. Nimeni nu poate intra în templu în timp ce Dumnezeu Își manifestă slava și puterea (Exodul 40:34–35; 1 Împărați 8:10–11; Isaia 6:4), iar această slavă și putere este descoperită în judecățile Lui asupra locuitorilor pământului și asupra pământului, prin mânia Lui revărsată pe pământ.

Dumnezeu Își descoperă puterea, slava și sfințenia prin mânia Lui. Aceasta spune și Pavel în Romani 9:22. Dumnezeu Își arată mânia și Își descoperă puterea în vasele mâniei, adică în cei nemântuiți, necredincioși. Mânia Lui este o manifestare a gloriei Lui. El este glorificat prin ea. Este glorificat pentru dreptatea Lui, pentru puterea Lui, pentru sfințenia Lui. Dumnezeu Își varsă mânia pentru că este sfânt.

După cum am spus, mânia aceasta se manifestă asupra necredincioșilor încă de acum, chiar dacă ei nu înțeleg aceasta, și va culmina în iazul de foc, în mânia veșnică. Mânia lui Dumnezeu se descoperă în fiecare zi și este aplicată individual fiecărei persoane. Fiecare persoană este sub o anumită măsură de mânie, fiecare persoană a ajuns la un anumit punct al mâniei lui Dumnezeu.

Singura scăpare de sub mânia Lui este Isus Hristos și El răstignit.

Ioan 3:36 spune: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el."

Mânia lui Dumnezeu este deja peste el și se manifestă deja în viața lui. Dar, în momentul în care crede în Hristos, mânia lui Dumnezeu pleacă de la el. Dumnezeu nu mai este mânios pe el. Dumnezeu nu Își mai manifestă mânia asupra acelui om, pentru că Hristos a suferit mânia lui Dumnezeu în locul lui, în locul celui care s-a încrezut în Hristos.

Cine crede în Fiul are viața veșnică și a scăpat de sub mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mai este mânios pe el. Trebuie să crezi aceasta ca să fii mântuit și să scapi de mânia lui Dumnezeu. Trebuie să crezi că Hristos a suferit mânia lui Dumnezeu pe cruce în locul tău și că astfel ai ieșit de sub mânia lui Dumnezeu și ai intrat în familia lui Dumnezeu, ai intrat într-o altfel de relație cu Dumnezeu.

Dumnezeu nu va mai fi glorificat în tine prin mânia Lui, prin arătarea puterii și slavei Lui în mânia Lui, ci va fi glorificat în tine prin îndurarea Lui, prin faptul că Și-a arătat îndurarea față de tine prin Hristos.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

46

APOCALIPSA 16

CELE 7 POTIRE ALE MÂNIEI LUI DUMNEZEU, ARMAGHEDON — CONFRUNTAREA FINALĂ

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 16:1–21

Și am auzit un glas tare, care venea din Templu și care le zicea celor șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!

Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă i-a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.

Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, tot ce era în mare.

Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge.

Și l-am auzit pe îngerul apelor zicând: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.

Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!

Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Și soarelui i s-a dat să-i dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit, ca să-I dea slavă.

Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și L-au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor.

Al șaselea a vărsat potirul lui peste Râul cel Mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.

Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.

Iată, Eu vin ca un hoț! Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!

Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.

Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!" Și au urmat fulgere, glasuri, tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare cum de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur așa de mare.

Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.

Toate ostroavele au fugit, și munții nu s-au mai găsit. O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinei, pentru că această urgie era foarte mare.

APOCALIPSA 16:1–21

• • •

TRECERE

AL TREILEA CICLU DE JUDECĂȚI

În capitolul 16 avem descrisă cea de-a treia serie, sau cel de-al treilea ciclu de judecăți din cartea Apocalipsa. Am văzut până acum judecățile celor șapte peceți și ale celor șapte trâmbițe, iar acum vom trece și prin ultima serie de judecăți: cele șapte potire.

Dar, înainte să trecem prin ele, vreau să vă aduc aminte din nou cum trebuie privite aceste judecăți și că, bineînțeles, avem de-a face cu un limbaj simbolic. Acesta nu trebuie interpretat literal. Nu înseamnă că nu este descrisă o realitate, ceva real, ci că această realitate este descrisă printr-un limbaj simbolic.

Limbajul este simbolic, nu trebuie interpretat literal. De exemplu, nu se vor preface în mod literal toate apele în sânge. Nu asta este ideea. Noi trebuie să înțelegem mesajul transmis prin acest limbaj simbolic: un mesaj real, dar un limbaj simbolic.

• • •

TRECERE
FINALUL FIECĂREI SERII DE JUDECĂȚI

Am zis că la finalul fiecărei serii de judecăți se încheie istoria omenirii. Mereu vom vedea acele semne: fulgere, glasuri, tunete și un cutremur de pământ. Acestea pun capăt fiecărei serii de judecăți.

Fiecare serie privește istoria acestei creații dintr-un alt unghi; sunt trei unghiuri diferite, dar, în același timp, toate cele trei formează o singură poveste. Judecățile progresează de la o serie la alta, devenind tot mai intense. Aici, la cele șapte potire, judecățile lui Dumnezeu ajung la intensitatea maximă. Cu ele se încheie mânia lui Dumnezeu, care a început în capitolul 8, odată cu trâmbițele, care erau judecăți de avertizare.

Trâmbițele avertizau omenirea: „Te avertizez." De ce? Ca să te pocăiești. Dumnezeu trimite aceste judecăți peste lume ca lumea să se pocăiască. Și, pentru că oamenii nu se pocăiesc după aceste avertizări, Dumnezeu le trimite aceste potire. Asta este ideea, aceasta este imaginea mare.

• • •

TRECERE
DE-CREAȚIA ȘI EXODUL POPORULUI LUI DUMNEZEU

Avem de-a face cu imaginea de-creației: creația aceasta este distrusă ca să vină în locul ei una nouă, pământul cel nou și cerul cel nou pe care le vedem la finalul cărții.

În timp ce creația aceasta este judecată și cei necredincioși sunt judecați, poporul lui Dumnezeu se află într-un mare exod. Se îndreaptă spre pământul cel nou. Aceasta este imaginea mare a cărții.

Am zis că este vorba despre mânia lui Dumnezeu manifestată în veacul acesta. Judecățile acestea se manifestă acum, din pricina păcatului. Aceasta este mânia lui Dumnezeu manifestată asupra acestei creații și asupra oamenilor care nu I se închină Creatorului, în vremea aceasta, până la a doua venire a Domnului Isus.

Deci aceste trei serii de judecăți nu ne descriu evenimente ce vor avea loc undeva în viitor, ci ne descriu ce se întâmplă acum, în toată această perioadă până la a doua venire a Domnului Isus.

• • •

TRECERE
MÂNIA LUI DUMNEZEU DESCOPERITĂ DIN CER

Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor.

ROMANI 1:18

Asta avem descris în cartea Apocalipsa: ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi, în partea ei invizibilă. Dumnezeu îi judecă pe oamenii necredincioși și Își varsă mânia peste ei și

peste creație. Chiar și creația suspină sub blestemul păcatului și așteaptă să fie eliberată odată cu învierea copiilor lui Dumnezeu, după cum scrie în Romani 8:19–23.

Toate acestea sunt consecințe ale păcatului. De aceea Dumnezeu Își trimite judecățile pe pământ.

• • •

TRECERE
CELE DOUĂ CATEGORII DE OAMENI

Este foarte important să înțelegem cum trebuie să privim cartea Apocalipsa. Cartea Apocalipsa are în vedere veacul acesta, nu se referă la ceva din viitor. Ea ne prezintă în special perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, dintr-o perspectivă panoramică. Printr-un limbaj simbolic, ni se rezumă și ni se condensează ceea ce se întâmplă, de fapt, în spatele cortinei acestei lumi.

Dumnezeu este suveran. El nu este undeva în ceruri, inactiv și neimplicat în lumea aceasta. Nu. El judecă atât creația, cât și creaturile care nu I se supun și nu se închină Creatorului.

Omenirea întreagă, în cartea Apocalipsa, este împărțită în două categorii: credincioși și necredincioși.

Credincioșii sunt închinători adevărați care se închină Creatorului. Mai sunt numiți locuitorii cerului, sau sunt cei 144.000, armata lui Dumnezeu, cei care au pe frunte pecetea lui Dumnezeu, care Îi aparțin lui Dumnezeu și care se închină Creatorului.

Pe de altă parte, sunt cei care nu se închină Creatorului: necredincioșii, cei ce se închină lui Satana. Cum se închină lui Satana? Prin supunerea lor față de fiarele lui. Ei au numele fiarei scris pe frunte, îi aparțin fiarei, aparțin lumii acesteia. De aceea sunt numiți locuitori ai pământului. Pentru ei totul este aici și acum. Ei nu sunt scriși în cartea vieții Mielului, adică nu vor fi niciodată mântuiți. Asta scrie în Apocalipsa 13: „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat." (Apocalipsa 13:8)

Asta fac cei care nu sunt mântuiți în veacul acesta: se închină fiarei, se închină lui Satana prin religiile lui false și prin sistemele lui politice care se împotrivesc lui Hristos. De aceea Dumnezeu îi judecă.

• • •

TRECERE

SCOPUL JUDECĂȚILOR: POCĂINȚA

Doar ei suferă mânia lui Dumnezeu în cartea Apocalipsa și tot nu vor să se pocăiască. Ei sunt chemați la pocăință prin aceste judecăți. Scopul pentru care Dumnezeu trimite aceste judecăți peste ei, peste cei care se închină fiarei, peste necredincioși, este ca ei să se pocăiască. De aceea Își manifestă mânia față de ei și față de creație.

Vedem mereu că ei nu vor să se pocăiască. Ei se împietresc tot mai tare, până când, într-un final, vor suferi o pedeapsă veșnică. Vor fi aruncați împreună cu balaurul, cu fiara căreia i s-au închinat, în iazul de foc veșnic (Apocalipsa 20:10).

Ni se revelează foarte clar în carte care este scopul acestor judecăți și peste cine vine mânia lui Dumnezeu: doar peste cei necredincioși.

• • •

APOCALIPSA 16:9, 11, 21
OAMENII NU S-AU POCĂIT

În Apocalipsa 16, la versetele 9, 11 și 21, ni se spune: În versetul 9: „Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit, ca să-I dea slavă."

În versetul 11: „Și L-au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor." De faptele lor rele.

În versetul 21: „Și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinei, pentru că această urgie era foarte mare."

Dumnezeu le trimite urgiile acestea și ei Îl hulesc mai tare. Ei nu se pocăiesc, nu se întorc, nu își întorc privirile spre Creatorul lor.

Același lucru îl vedem și la judecățile trâmbițelor. În capitolul 9, versetul 20: „Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble."

Bineînțeles, aici sunt incluse și icoanele.

Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.

APOCALIPSA 9:21

Scopul lui Dumnezeu prin aceste judecăți este ca ei să se pocăiască, să își întoarcă privirile spre El. De aceea vine peste ei mânia lui Dumnezeu. Peste credincioși nu vine mânia lui Dumnezeu, pentru că ei nu trăiesc în lucrurile acestea. Ei au pecetea lui Dumnezeu pe frunte. În Apocalipsa scrie clar că cei care au pecetea lui Dumnezeu pe frunte nu sunt atinși de aceste judecăți (Apocalipsa 9:4). Doar ceilalți, care nu sunt credincioși, sunt sub mânia lui Dumnezeu, cu scopul de a-i face să se pocăiască. Dar ei nu vor.

• • •

TRECERE

INTENSIFICAREA JUDECĂȚILOR

Cu cât se răzvrătesc mai tare, cu atât Dumnezeu intensifică judecățile. Și tot așa, până când totul ajunge la un climax, iar soarta lor finală este iazul de foc, unde vor suferi veșnic pentru că n-au vrut să se pocăiască, deși Dumnezeu le-a trimis atâtea avertizări.

Le-a trimis atâtea trâmbițe: „Întoarce-ți privirile spre Mine, omule.” „Nu, eu vreau tot să mă închin la idoli.” Dumnezeu îți dă judecăți mai multe și tu tot nu te pocăiești, și tot așa, până când, într-un final, vei ajunge în iad.

Aceasta este imaginea omenirii necredincioase, care nu vrea să se pocăiască, deși Dumnezeu îi trimite o grămadă de judecăți. Acestea vin nu numai asupra oamenilor, ci și asupra creației. Ei văd judecățile acestea, dar nu vor să se pocăiască. Nu vor să-I dea cinste Creatorului, adevăratului Dumnezeu, Celui din Scripturi. Ei se închină idolilor lor și dumnezeilor lor falși.

• • •

TRECERE
APLICAȚIA INDIVIDUALĂ A JUDECĂȚILOR

Încă ceva foarte important: chiar dacă avem o imagine panoramică, chiar dacă îi vedem pe toți cei necredincioși la un loc, la grămadă, aplicațiile acestor judecăți, deși noi nu le cunoaștem, sunt individuale. Ele îl vizează pe fiecare om în parte.

La fel, mântuirea este individuală: deși în carte îi vedem pe toți cei mântuiți la un loc, nu suntem mântuiți toți în același timp. Trebuie să înțelegem corect perspectiva din care privim cartea. Și cei mântuiți, și cei nemântuiți sunt prezentați la grămadă, dar aplicațiile sunt individuale.

Unii dintre cei care aparțin fiarei, unii dintre locuitorii pământului care nu vor fi mântuiți niciodată, care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului și care nu I se închină lui Dumnezeu, se pot afla acum sub judecățile trâmbițelor, iar alții se află sub judecățile potirelor.

Nu știm cu exactitate cum se manifestă aceste judecăți în viețile lor. Nu putem spune: „Boala aceea este direct mânia lui Dumnezeu." Nu putem afirma asta cu certitudine. Dumnezeu știe cum lucrează cu fiecare. El îl atenționează pe fiecare în parte la vremea potrivită, așa cum știe El.

Ideea nu este să stăm noi pe gânduri și să ne gândim la detaliile acestea: „Asta este mânia lui Dumnezeu? Asta nu?" Nu aceasta este ideea. Cartea ne prezintă în mare: iată ce face Dumnezeu în tot veacul acesta. Le trimite judecăți oamenilor prin care îi avertizează să-și întoarcă privirea spre El.

• • •

APOCALIPSA 22:18
URGIILE SCRISE ÎN CARTE

Cea mai clară dovadă că aceste judecăți nu trebuie interpretate literal, ca și cum vor avea loc undeva în viitor, literal, este în Apocalipsa 22:18, unde scrie: „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta."

Care sunt urgiile scrise în carte? Cel puțin se referă aici la potire și la trâmbițe. Acestea reprezintă mânia lui Dumnezeu din carte. Dumnezeu poate adăuga oricui, oricând, aceste urgii. Nu este vorba despre ceva ce va avea loc în viitor doar cu unii oameni care n-au avut șansa să se nască mai devreme. Nu. Aceste judecăți se manifestă acum. Ele se aplică individual fiecărui om.

Dacă eu adaug astăzi ceva la cartea Apocalipsa, Dumnezeu îmi adaugă urgiile acestea acum. Și, Doamne, ferește de așa ceva! Altfel, Dumnezeu ar fi mincinos. Dar Dumnezeu nu minte.

Deci aceste judecăți se manifestă acum. Limbajul este unul simbolic și este atât de îngrozitor pentru că păcatul este atât de îngrozitor și răzvrătirea omului împotriva Creatorului este atât de îngrozitoare. De aceea avem descrierile acestea atât de înfiorătoare și atât de îngrozitoare. Dumnezeu ne descrie cât de îngrozitor este păcatul înaintea Lui: idolatria, închinarea la draci, la idoli, la icoane, vrăjitoriile, curvia și așa mai departe.

• • •

TRECERE

RĂBDAREA LUI DUMNEZEU ȘI ÎMPIETRIREA OMULUI

Prin limbajul acesta, Dumnezeu ne descrie cât de îngrozitor este păcatul și cât de îngrozitor este să te răzvrătești împotriva Creatorului, să nu te închini Creatorului.

Vedem prin aceste judecăți chiar și răbdarea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu putea să-i nimicească pe necredincioși într-o secundă. Dar El are răbdare. Le trimite o judecată, le mai trimite o trâmbiță, o judecată de avertizare, le mai trimite un potir, încă o judecată: „Pocăiește-te, pocăiește-te, pocăiește-te.” Și omul nu vrea. Și omul nu vrea. Și omul nu vrea. Se răzvrătește mai tare.

Știe că este o simplă creatură și că nu deține controlul nici asupra lucrurilor care se întâmplă în lumea aceasta, nici asupra vieții lui, nici asupra creației. Știe că există un Creator, dar nu

vrea să-I dea slavă. Nu vrea să se pocăiască, să-și întoarcă privirea spre Creator. Își iubește mai mult păcatul, idolii și dumnezeii lui falși. Aceasta este cea mai îngrozitoare ofensă înaintea Creatorului.

• • •

TRECERE
JUDECĂȚILE CA URGII ALE EXODULUI SPIRITUAL

Aceste judecăți sunt cumva asemănătoare cu cele trimise de Dumnezeu asupra Egiptului și asupra egiptenilor. Egiptul este un simbol pentru lume, reprezintă lumea, iar egiptenii sunt cei răzvrătiți, cei necredincioși.

Ce s-a întâmplat cu Israelul firesc în vechime, cu Israelul etnic, este o imagine, o prefigurare a ceea ce se întâmplă acum cu tot Israelul spiritual al lui Dumnezeu, cu toți credincioșii, cu toți cei mântuiți de pe pământ.

Cu toții ne aflăm acum într-un mare exod. Ieșim din Egipt, cu toții la grămadă — aceasta este imaginea — și ne îndreptăm spre noua creație, spre pământul cel nou și spre Cetatea noastră cerească, pe care le vom vedea descrise în Apocalipsa 21 și 22. Încolo se îndreaptă totul.

Doar cei scriși în cartea vieții Mielului intră pe pământul cel nou și în cetatea aceasta, în Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:27). Iar în timp ce noi ieșim din Egipt, sau ieșim din Sodoma ca Lot, Lot îi reprezintă pe credincioși acolo, Dumnezeu Își varsă mânia peste cei necredincioși, peste Egipt, peste Sodoma, care reprezintă lumea.

Acum, noi, ca popor, ca întreg — tot poporul lui Dumnezeu, și evrei, și neamuri, toți cei credincioși — ne aflăm într-un mare exod. La fel cum Dumnezeu Își trimitea urgiile peste Egipt în timp ce evreii ieșeau din el, acum Îl vedem pe Dumnezeu cum Își trimite urgiile peste lumea întreagă, peste lumea aceasta și peste necredincioși, în timp ce credincioșii se îndreaptă spre lumea viitoare, spre veacul viitor.

Aceasta este imaginea mare a cărții: o viziune panoramică a răscumpărării poporului lui Dumnezeu și a judecății lumii acesteia, în timp ce poporul lui Dumnezeu se îndreaptă spre patria lui cerească, spre țara promisă de Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 16:1–2

PRIMUL POTIR: RANA REA ȘI DUREROASĂ

Acum, după ce am făcut din nou toate clarificările acestea și ne-am adus aminte cum trebuie să privim cartea Apocalipsa, să trecem pe rând prin aceste urgii și prin tot capitolul 16.

> *Și am auzit un glas tare, care venea din Templu și care le zicea celor șapte îngeri: «Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!» Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă i-a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.*
>
> APOCALIPSA 16:1–2

Aici poate fi o referire la Exodul capitolul 9, unde Dumnezeu a trimis peste egipteni acele bube, acele bășici fierbinți (Exodul 9:8–11). La fel cum a trimis atunci acele dureri peste egipteni, tot așa trimite peste toți cei necredincioși o rană rea și dureroasă.

Nu știm exact în ce constă această judecată, adică cum o identificăm în timp și spațiu, și nici nu este treaba noastră. Noi trebuie să înțelegem mesajul transmis prin acest limbaj. Mesajul este clar: cei care se închină fiarei și icoanei ei sunt judecați de Dumnezeu, suferă mânia Lui acum, în veacul acesta.

Observați că această judecată îi afectează doar pe cei care se închină fiarei, doar pe cei care aparțin fiarei, la fel ca în capitolul 9, unde trâmbițele îi afectează doar pe cei care n-au pecetea lui Dumnezeu pe frunte. De ce? Pentru că cei credincioși, cei care fac parte din poporul Lui, nu au nevoie să se pocăiască. Ei sunt deja ai Lui. Ei s-au pocăit deja, Îi aparțin lui Dumnezeu, I se închină numai lui Dumnezeu, I se închină Creatorului și păzesc poruncile Lui. Ceilalți nu fac asta și de aceea mânia lui Dumnezeu este peste ei.

• • •

APOCALIPSA 16:3–4

AL DOILEA ȘI AL TREILEA POTIR: MAREA, RÂURILE ȘI IZVOARELE APELOR

Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, tot ce era în mare. Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge.

APOCALIPSA 16:3–4

Toate apele de pe pământ, marea, râurile, izvoarele, se fac sânge. Din nou este o referire la o plagă din Egipt, când Moise a prefăcut apele Egiptului în sânge (Exodul 7:17–21). Doar că aici avem de-a face cu o judecată universală a întregii lumi. Toată marea, toate râurile, toate izvoarele, toată apa de pe pământ se face sânge și orice făptură vie, orice animal, moare; chiar și toți peștii din mare mor. Aceasta este imaginea, în afară de oameni, bineînțeles.

Dacă la judecățile trâmbițelor aceste judecăți sunt doar parțiale asupra creației și asupra făpturilor, acum devin depline. Judecata lui Dumnezeu asupra creației și asupra creaturilor crește în intensitate, ajunge la apogeu. Toată creația este atinsă de mânia lui Dumnezeu.

Aceasta este o consecință a păcatului omului. La asta trebuie să ne gândim. Creația suferă mânia lui Dumnezeu din pricina păcatului omului și chiar ea așteaptă veacul viitor, când va scăpa de blestem și nu va mai fi păcat, după cum am spus că scrie în Romani 8:19–23.

• • •

APOCALIPSA 16:5–7

DREPTATEA LUI DUMNEZEU ȘI SÂNGELE SFINȚILOR

Simbolistica sângelui ni se dă în versetele următoare. Poate ne întrebăm: ce tot are Dumnezeu cu sângele? De ce atâta sânge? De ce se preface totul în sânge?

Ni se spune în versetele următoare: „Și l-am auzit pe îngerul apelor zicând: «Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al profeților, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.» Și am auzit altarul zicând: «Da, Doamne Dumnezeule Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!»” (Apocalipsa 16:5–7)

Cred că nu trebuie să repet mereu, dar în tot capitolul avem de-a face cu un limbaj simbolic. Aici este evident lucrul acesta. Nu există un înger al apelor, un duh al apelor care vorbește, sau un altar vorbitor. Este un limbaj simbolic.

Mesajul este că Dumnezeu le face dreptate sfinților pe care oamenii lumii acesteia i-au omorât, cărora lumea aceasta le-a vărsat sângele pe pământ. Nu înseamnă că Dumnezeu le va da în mod literal să bea sânge. Nu asta este ideea.

Aici este un imn al dreptății. Putem să-l numim așa: o imagine a răzbunării sfinților, a dreptății lui Dumnezeu. Dumnezeu le va face dreptate.

Acest altar vorbitor îi reprezintă aici pe martiri, care răspund cumva la imnul îngerului apelor. Sub acest altar îi vedem în capitolul 6 pe martirii care așteaptă ca Dumnezeu să le facă

dreptate: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?" (Apocalipsa 6:10) Iar aici se bucură că Dumnezeu a făcut dreptate și Îl laudă: „Adevărate și drepte sunt judecățile Tale!" (Apocalipsa 16:7)

În sfârșit își văd dorința împlinită. Dumnezeu le va face dreptate și Îl laudă pe Dumnezeu pentru judecățile Lui drepte. Toți sfinții Îl vor lăuda pe Dumnezeu o veșnicie că a făcut dreptate. Nu o să le plângem de milă, ci Îl vom lăuda pe Dumnezeu că a făcut dreptate. Dumnezeu va fi glorificat o veșnicie pentru dreptatea Lui.

• • •

APOCALIPSA 16:8–9
AL PATRULEA POTIR: DOGORÂREA SOARELUI

Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Și soarelui i s-a dat să-i dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit, ca să-I dea slavă.

APOCALIPSA 16:8–9

Din nou, nu înseamnă că va fi literal o caniculă mare în viitor și oamenii vor arde. Nu asta este ideea. Avem de-a face cu un limbaj simbolic. Nu putem sări din simbolic în literal de la un verset la altul, după cum ne convine nouă. Nu avem voie să facem așa ceva. Dacă aici este vorba de ceva literal, înseamnă că

există și un altar vorbitor, ceea ce nu există. Nu avem voie să jonglăm așa, de la un verset la altul. Toată imaginea este una simbolică.

Nu știm cu exactitate cum se manifestă aceste judecăți, dar vedem clar care este scopul lor: ca oamenii să se pocăiască și să-I dea slavă Dumnezeului Creator, care are stăpânire peste aceste urgii. El le trimite.

Oricât de tare îi judecă Dumnezeu, ei tot nu se pocăiesc. Ei Îi hulesc mai tare Numele și nu-I dau slava care I se cuvine. Nu se închină Creatorului care are stăpânire peste urgiile acestea. Cumva, pare că ei sunt conștienți că judecățile acestea vin din partea lui Dumnezeu, dar refuză să-I dea slavă și să se pocăiască. Se împietresc tot mai tare. Își iubesc mai mult păcatul lor, dumnezeii lor falși, idolatria lor, icoanele lor și nebuniile din mintea lor, invențiile lor. Iubesc mai mult minciuna din lumea aceasta, iubesc mai mult lumea aceasta, iubesc mai mult fiara, iubesc mai mult duhul lumii acesteia, nu vor să se închine Creatorului.

• • •

TRECERE
STAREA OMENIRII CĂZUTE ÎN PĂCAT

Într-un fel, aceasta este o imagine a întregii omeniri căzute în păcat. Dacă Dumnezeu nu te naște din nou, te vei afla printre acești oameni. Dacă nu ești scris în cartea vieții Mielului, te vei afla printre acești oameni. Te vei răzvrăti tot mai tare, te vei

împietri tot mai tare. Dumnezeu îți tot trimite judecăți, iar tu te împietrești și mai tare, Îi hulești și mai tare Numele, nu te pocăiești și nu-I dai slavă.

Aceasta este natura umană. De aceea trebuie să fii născut din nou. Omul se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu. Omul nu-L iubește pe Dumnezeu. Omul nu se naște iubitor de Dumnezeu; trebuie să fie născut din nou. Asta trebuie să înțelegem din aceste pasaje, nu să ne gândim: „O, ce va fi în viitor, în ultimii șapte ani?" Nu despre asta este vorba.

Trebuie să înțelegem grozăvia păcatului, starea de păcat în care se află omenirea, cât de îngrozitor este păcatul înaintea lui Dumnezeu și în ce stare îngrozitoare se află oamenii înaintea Lui.

Aparent, când te uiți la oameni în lumea de acum, zici: „Ce oameni buni, se duc la piață, își văd de treburile lor." În spatele cortinei se află această realitate: oamenii se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. Asta înseamnă Apocalipsa, descoperirea. Ni se descoperă ce se întâmplă în spatele cortinei. Aparent, totul pare bun și frumos, dar de fapt, în spatele cortinei, stau niște fiare, stă balaurul. Oamenii își iubesc mai mult păcatul și idolatria lor. Îl urăsc pe Dumnezeu, nu vor să-I dea slavă lui Dumnezeu. Dumnezeu îi judecă, ei se răzvrătesc mai tare, se împietresc mai tare. Aceasta este realitatea.

• • •

APOCALIPSA 16:10–11

AL CINCILEA POTIR: ÎNTUNERICUL PESTE ÎMPĂRĂȚIA FIAREI

Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și L-au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor.

APOCALIPSA 16:10–11

Acesta este scopul lui Dumnezeu în aceste judecăți: ca oamenii să se pocăiască. Și ei nu vor.

Aici avem din nou o aluzie la Exodul capitolul 10, unde Dumnezeu trimite acel întuneric-beznă peste Egipt timp de trei zile. Dar ni se spune acolo că în locurile unde trăiau copiii lui Israel era lumină. Doar peste egipteni era întuneric, adică doar peste împărăția fiarei (Exodul 10:21–23). Aceeași idee este și aici.

Acest întuneric este trimis doar peste necredincioși, peste cei care fac parte din împărăția fiarei. Bineînțeles, aici este vorba despre un întuneric spiritual. Împărăția fiarei nu este o împărăție fizică, ci una spirituală. Deci este vorba despre un întuneric spiritual în care se află oamenii aceștia, care slujesc fiarei, care se lasă călăuziți de duhul lumii acesteia, de balaur și de fiarele lui.

Din nou ni se scoate în evidență durerea necredincioșilor. Oamenii își mușcau limbile de durere. În loc să se pocăiască din pricina acestor judecăți, în loc să nu se mai închine fiarei și să înțeleagă că judecățile acestea vin de la Dumnezeu, ei se răzvră-

tesc și se împietresc și mai tare. L-au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor.

Durerile acestea, judecățile acestea, vin asupra lor din pricina faptelor lor rele, din pricina păcatului și idolatriei lor. Faptele acestea sunt faptele pe care le citim în Apocalipsa 9: se închină la idoli, la dumnezei falși care nu pot să vorbească, nu aud, curvesc, mint și așa mai departe (Apocalipsa 9:20–21).

De asta îi judecă Dumnezeu: ca ei să se lase de faptele lor, să se pocăiască de păcatul și de idolatria lor. Dar ei nu vor. Ei se răzvrătesc tot mai mult.

• • •

APOCALIPSA 16:12
AL ȘASELEA POTIR: SECĂREA EUFRATULUI

Al șaselea a vărsat potirul lui peste Râul cel Mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.

APOCALIPSA 16:12

Râul Eufrat este folosit aici în sens simbolic. Era un fel de graniță a Israelului.

Vă citesc două versete. Geneza 15:18: „În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: «Seminței tale îi dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la Râul cel Mare, râul Eufrat.»”

Exodul 23:31: „Îți voi întinde hotarele de la Marea Roșie până la marea filistenilor și de la pustie până la Râu (Eufrat). Căci îi voi da în mâinile voastre pe locuitorii țării și-i vei izgoni dinaintea ta.”

Dacă o armată străină voia să invadeze Israelul, trebuia să treacă de râul Eufrat ca să ajungă la ei în țară. Cei care locuiau de cealaltă parte a râului erau păgânii, erau neamurile, erau dușmanii. Asta este ideea.

Aici râul acesta este folosit în sens simbolic pentru locul de unde vine amenințarea, de unde vin dușmanii să ne atace. Doar că aici nu este vorba despre un război fizic, ca în vechime, și nici despre un popor fizic. Este vorba despre un război spiritual și despre un popor spiritual. Este vorba despre sfinții lui Dumnezeu, despre Israelul lui Dumnezeu, Israelul spiritual, despre toți cei credincioși.

Am repetat mereu: cartea Apocalipsa preia imagini, simboluri și locuri din Vechiul Testament și le dă o aplicație spirituală. Deci este vorba despre o invazie spirituală, la fel ca în Apocalipsa capitolul 9, unde li se dă drumul celor patru îngeri legați unde? La râul Eufrat (Apocalipsa 9:14–16). Și acolo avem de-a face cu o armată demonică. Nu este vorba despre un război fizic.

Mesajul este că Dumnezeu îi lasă pe dușmanii Lui spirituali să invadeze poporul spiritual. El îi lasă, El le întinde o capcană ca să-i nimicească, după cum vom vedea în Apocalipsa capitolul 19. Este aceeași imagine din cartea Ezechiel, cu Gog din Magog și armata lui, care este atrasă de Dumnezeu în capcană să vină asupra Israelului ca să fie nimicită (Ezechiel 38:4, 16; 39:1–6).

Aceeași idee este și aici, doar că se aplică poporului spiritual al lui Dumnezeu și este vorba de un război spiritual, nu fizic, cu săbii, cu ciomege, pistoale sau tunuri. Dumnezeu este Cel care seacă râul. El este Cel care seacă râul acesta. El aruncă potirul ca să sece râul acesta. De ce? Ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din răsărit. El îi atrage. Așa Își împlinește El planul, ca să-i distrugă.

Din răsărit veneau mereu dușmanii lui Israel, Israelul etnic, fizic. De acolo veneau mereu dușmanii. Aceasta este simbolistica, doar că este aplicată aici spiritual. Cei care vin din răsărit sunt mereu dușmanii poporului lui Dumnezeu. Este un limbaj simbolic pentru toți împărații pământului care se luptă cu poporul spiritual al Domnului și vor să-l distrugă. Se luptă din punct de vedere spiritual, împuterniciți de Satana și de fiarele lui.

• • •

APOCALIPSA 16:13–14
DUHURILE NECURATE ȘI ÎMPĂRAȚII PĂMÂNTULUI

Asta vedem în versetele următoare. Vedem cine îi călăuzește, de fapt, pe împărații pământului să se răzvrătească împotriva poporului lui Dumnezeu.

> *Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.*
>
> APOCALIPSA 16:13

Acesta este un simbol al necurăției. Broaștele erau necurate.

> *Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.*
>
> APOCALIPSA 16:14

Această trinitate satanică, balaurul, fiara și prorocul mincinos, este cea care lucrează în spatele cortinei acestei lumi și care îi adună pe împărații pământului pentru marea confruntare, să o numim așa, pentru marele război spiritual.

Războiul acesta are loc și acum. De aceea vedem în Apocalipsa 7 că Israelul spiritual este aliniat pentru luptă. Noi ne luptăm și acum. Dar, cu cât avansăm, cu cât se apropie ziua revenirii Domnului, va fi tot mai intens și, la un moment dat, ajunge la un apogeu, ajunge la un climax.

În tot acest timp, până când se ajunge la acest apogeu, aceste trei duhuri, balaurul, fiara și prorocul mincinos, despre care am discutat în detaliu în capitolul 13, îi ademenesc pe împărații pământului, îi pregătesc pentru marea confruntare. Aceasta este imaginea.

Un detaliu interesant este că duhurile acestea fac semne nemaipomenite, fac minuni. Deci există și minuni contrafăcute, minuni demonice. Nu orice minune vine de la Dumnezeu. Și duhurile necurate au putere, într-o anumită măsură, să facă minuni și se folosesc de ele ca să-i vrăjească pe împărații pământului.

Gândiți-vă din nou la Egipt, la faraon și la vrăjitorii lui. Au putut să imite minunile Domnului până la un anumit punct. Moise a aruncat toiagul și s-a prefăcut în șarpe. Au venit și vrăjitorii lui faraon și au făcut și ei la fel (Exodul 7:10–12). Nu știm cum le fac, habar nu avem, dar evident au și puterea aceasta să facă semne și minuni și prin ele îi ademenesc, îi vrăjesc pe împărații pământului, la fel cum vrăjitorii lui faraon îl vrăjeau pe faraon.

• • •

APOCALIPSA 16:15
VEGHEREA ȘI PĂSTRAREA HAINELOR

După aceea, în versetul 15, la anunțul că se apropie ziua cea mare, intervine Domnul Isus: „Iată, Eu vin ca un hoț! Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!" (Apocalipsa 16:15)

Mesajul acesta este pentru credincioși. Este o încurajare pentru credincioși. Ne îndeamnă să rămânem în credință până la capăt, să nu dăm înapoi.

Nu trebuie să intrăm în lucruri doctrinare aici. Nu este vorba despre haina neprihănirii lui Hristos. Este un limbaj simbolic prin care suntem încurajați să trăim în sfințenie până la capăt, să trăim în ascultare de Domnul Isus și de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui până la capăt, să ne păzim de influența balaurului și a fiarelor lui, să nu ne murdărim hainele și să ne păstrăm curați.

Din nou, este evident că este vorba despre un război spiritual. Așa învingem în acest război spiritual: Îi rămânem loiali Domnului Isus, Îi rămânem credincioși până la capăt. Așa biruim

fiara și prorocul mincinos și așa îl biruim pe balaur: prin credință (Apocalipsa 12:11). Umblăm prin credință până la capăt și ne sfințim viețile. Ne păzim hainele curate, nu ne lăsăm mânjiți de lume, de duhul lumii acesteia, și rămânem în credință până la capăt.

• • •

APOCALIPSA 16:16

ARMAGHEDONUL

Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.

APOCALIPSA 16:16

Și aici este cumva preluată o locație din vechime și i se dă o aplicație spirituală. Armaghedon înseamnă Muntele Meghido, care de fapt este o vale. Citind Scriptura, în Vechiul Testament era Valea Meghido, o vale în care au fost foarte multe războaie în vechime (Judecători 5:19; 2 Împărați 23:29). De aceea este preluat acest loc ca un simbol al războiului.

Aici i se dă o aplicație spirituală. Nu este vorba de un război fizic, nu se duc toți împărații pământului cu armatele lor în Valea Meghido. Nici măcar nu încape o singură armată acolo în valea aceea; cum să încapă toate armatele pământului acolo? Este absurd.

Este o locație preluată din Vechiul Testament, căreia i se dă o însemnătate simbolică pentru confruntarea aceasta finală, pentru bătălia finală. Când auzi Armaghedon sau auzi Valea Meghido, trebuie să te gândești la război. Dar de data aceasta este vorba de un război spiritual.

Bătălia aceasta finală o vom vedea apoi în capitolul 19: fiara, împărații pământului și armatele lor, adică toți necredincioșii, se luptă împotriva lui Hristos și a armatei Lui de credincioși, care sunt călare pe cai albi, îmbrăcați cu in subțire și așa mai departe (Apocalipsa 19:14, 19–21). Vom vorbi mai mult când ajungem acolo.

Este vorba despre un război spiritual, nu fizic, care se desfășoară și acum, dar care, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, ajunge la un apogeu, la o confruntare finală. Aceasta este imaginea: confruntarea dintre armata fiarei, alcătuită din necredincioșii care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului, după cum scrie în Apocalipsa 13, și armata Domnului Isus, alcătuită din credincioșii care sunt scriși în cartea vieții Mielului și care au pecetea lui Dumnezeu și a Mielului pe frunte, spre deosebire de ceilalți, care au pecetea fiarei. O confruntare finală.

• • •

APOCALIPSA 16:17–18
AL ȘAPTELEA POTIR: «S-A ISPRĂVIT»

Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: «S-a isprăvit!» Și au urmat fulgere, glasuri, tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare cum de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur așa de mare.

APOCALIPSA 16:17–18

Aici se încheie cea de-a treia serie de judecăți. Din nou, ca la finalul fiecărei serii, avem aceste semne ale puterii, ale măreției, ale gloriei lui Dumnezeu: fulgere, glasuri, tunete și un cutremur de pământ. De data aceasta este cel mai mare cutremur, pentru că este finalul. „S-a isprăvit!" (Apocalipsa 16:17) Se încheie istoria, se împlinește planul lui Dumnezeu, planul conținut în acea carte cu cele șapte peceți, pe care doar Mielul a fost vrednic să o deschidă în capitolul 5 (Apocalipsa 5:1–5).

Doar datorită biruinței Mielului ne-au fost revelate și nouă lucrurile acestea și ne-a fost trimisă cartea Apocalipsa, ca să știm că Dumnezeu este suveran peste toată istoria omenirii, să știm că El lasă lucrurile acestea să se întâmple, că de la El vin toate și că toate împlinesc, într-un final, planurile Lui.

El este implicat în toată istoria. Nimic nu se întâmplă fără aprobarea Lui, fără autoritatea Lui și fără voia Lui. El este suveran peste toate lucrurile acestea și, într-un final, toate împlinesc scopurile și planurile Lui.

• • •

APOCALIPSA 16:19
CETATEA CEA MARE ȘI BABILONUL

Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.

APOCALIPSA 16:19

Cetatea cea mare, peste tot în cartea Apocalipsa, este Babilonul. Ni se va descoperi clar aceasta în capitolul 17. Curva cea mare, cetatea cea mare, este Babilonul. Vom vorbi mai multe despre ea în capitolele următoare. Vom vedea și judecata ei în capitolul 18.

Este o cetate spirituală, care este în opoziție cu cetatea spirituală a lui Dumnezeu, Noul Ierusalim. Cetatea aceasta spirituală este o curvă; Noul Ierusalim este o mireasă curată. Vom vorbi în detaliu despre lucrurile acestea când ajungem acolo.

Este vorba despre o cetate spirituală, care nu poate fi împărțită în trei. Nu ai cum să împarți o cetate spirituală în trei. Avem de-a face cu un limbaj simbolic. Mesajul este că a fost înfrântă. Gata. Cetatea aceasta a fost înfrântă și acum urmează ca Dumnezeu să o judece, la fel ca pe cetățile neamurilor. Nu este vorba despre cetăți fizice, ci despre cetăți spirituale ale neamurilor. Mama acestor cetăți, după cum vom vedea în capitolul următor, este Babilonul, cetatea cea mare, curva cea mare. De aceea, capitolul 18 se ocupă în mod special de judecata ei.

• • •

APOCALIPSA 16:20–21
INSULELE, MUNȚII ȘI GRINDINA CEA MARE

Toate ostroavele au fugit, și munții nu s-au mai găsit.

APOCALIPSA 16:20

Dacă în capitolul 6 avem cerul strâns ca o carte și toate insulele și munții sunt mutați din locurile lor, aici insulele și munții dispar cu totul de pe fața pământului. Evident, este un limbaj simbolic. Mesajul este că am ajuns la sfârșitul acestei creații. Au rămas doar cerurile și pământul goale, iar în capitolul 20, la Judecata finală, cerul și pământul dispar și ele. Acolo se încheie definitiv istoria acestei creații și se intră în creația viitoare, pe pământul cel nou (Apocalipsa 6:14; 20:11; 21:1).

Aceasta face parte din imaginea mare a cărții: o imagine a de-creației. Creația aceasta este destrămată treptat, iar locuitorii pământului sunt nimiciți treptat. Aceasta este ideea, aceasta este imaginea: în timp ce poporul lui Dumnezeu se află în acest mare exod, el merge spre creația viitoare, spre veacul viitor, spre pământul cel nou, spre cetatea cerească și veșnică.

Ultimul verset: „O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant", aproximativ 34 de kilograme, „a căzut din cer peste oameni. Și oamenii I-au dat slavă lui Dumnezeu și s-au pocăit." Nu.

Și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinei, pentru că această urgie era foarte mare.

APOCALIPSA 16:21

De ce această descriere? De ce o grindină atât de mare? Care este mesajul pe care trebuie să-l înțelegem din această imagine? Oricât de mari ar fi judecățile lui Dumnezeu, oamenii nu se pocăiesc. Poți să faci să plouă peste ei cu boabe de grindină de 34 de kilograme, să le dai în cap cu câte 34 de kilograme, și oamenii tot nu se pocăiesc. Continuă să-L hulească pe Dumnezeu, nu-L recunosc drept Creator și nu-I dau slava care I se cuvine. Nu se întorc la El, nu se pocăiesc.

Orice ar face Dumnezeu, ei nu se pocăiesc. Acesta este mesajul. Omul, în natura lui, Îl urăște pe Dumnezeu, își iubește păcatul și idolatria și nu se poate întoarce la Dumnezeu; este neputincios. Se va răzvrăti tot mai tare. De aceea, dacă nu ești scris în cartea vieții Mielului, dacă n-ai pecetea lui Dumnezeu și a Fiului pe frunte, te vei afla printre oamenii aceștia.

Cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului, cei care aparțin fiarei, se vor răzvrăti până la capăt. Oricâte minuni ar vedea, oricât le-ai predica, oricâte judecăți le-ar trimite Dumnezeu, oricât de mari ar fi aceste judecăți, ei tot nu se vor pocăi. Se vor împietri tot mai tare, vor huli Numele Lui și nu-I vor da slava care I se cuvine. Se vor lupta împotriva lui Dumnezeu și împotriva poporului Său până la sfârșit. Aceasta este imaginea pe care trebuie să o înțelegem din acest capitol.

• • •

TRECERE

DE AICI ÎNCOLO: JUDECATA FINALĂ A TUTUROR VRĂJMAȘILOR

De aici încolo, cartea Apocalipsa se va concentra asupra sfârșitului, doar asupra sfârșitului, asupra conflictului final și a judecăților finale. Îi va lua pe rând pe toți: întâi vom vedea judecata Babilonului, apoi pe cea a fiarei și a proorocului mincinos și, într-un final, pe cea a balaurului, a Satanei, în capitolul 20. Va descrie, pe rând, sfârșitul tuturor.

Totul se încheie, bineînțeles, cu Judecata finală a oamenilor, în cadrul căreia toți vor fi condamnați, în afară de cei scriși în cartea vieții Mielului. Toți vor fi judecați după faptele lor (Apocalipsa 20:12, 15) și vedem clar că faptele lor sunt rele și că nu vor să se pocăiască de ele. Nu va scăpa niciunul. Faptele lor îi condamnă și vor suferi cu toții o pedeapsă veșnică.

Doar cei scriși în cartea vieții Mielului, vom vedea acolo, scapă de această judecată, pentru că în cartea vieții Mielului sunt scrise faptele Mielului. Sunt cei care s-au identificat cu Mielul, care s-au încrezut doar în Hristos pentru mântuirea lor. Dumnezeu nu mai vede nimic de condamnat în ei. Neprihănirea lui Hristos le-a fost imputată.

• • •

TRECERE

CHEMAREA LA HRISTOS

Cum știi dacă ai numele scris în cartea vieții Mielului? Cum poți scăpa de Judecata finală și de mânia lui Dumnezeu care este acum asupra ta din pricina păcatului?

Privește la Cruce. Privește la Hristos. Înțelege cât de îngrozitor este păcatul pentru Dumnezeu. Pocăiește-te. Nu te mai răzvrăti împotriva Creatorului tău. Îți dă atâtea semne în fiecare zi. Auzi-I glasul: pocăiește-te și încrede-te doar în Hristos și în jertfa Lui pentru mântuirea ta.

Crede că Dumnezeu L-a pedepsit pe Hristos la Cruce și pentru păcatul tău, pentru toate păcatele tale, că Isus a suferit mânia lui Dumnezeu pe care tu o meritai pe drept, ca tu să poți fi iertat și ca Dumnezeu să fie îndreptățit să te ierte prin Hristos.

Așa știi că numele tău este scris în cartea vieții Mielului: dacă te încrezi doar în Hristos pentru mântuirea ta, pentru că Domnul Isus și Dumnezeu au promis că oricine crede în Hristos are viața veșnică.

Prin credință ești socotit neprihănit, ești socotit drept. Tu ești cel mai mare păcătos, dar prin credință, pentru că crezi că Dumnezeu L-a dat pe Isus pentru toate păcatele tale, ești socotit drept înaintea lui Dumnezeu. Viața lui Hristos, faptele lui Hristos, tot ce a făcut Hristos îți este imputat ție. Ești unit cu Hristos și nu mai ai cum să fii condamnat.

Trebuie să crezi Evanghelia: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16) Nu pentru oricine, ci pentru ca oricine crede în El, oricine se încrede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu." (Ioan 3:18) Și Ioan Botezătorul spune: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

IOAN 3:36

Singura ta scăpare de natura ta păcătoasă, care te face să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, de consecințele păcatului și de pedeapsa veșnică a păcatului este să te încrezi în Hristos. Isus te va elibera; asta a promis El: „Adevărat, adevărat vă spun", le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului! [...] Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi." (Ioan 8:34, 36)

Pocăiește-te. Schimbă-ți gândirea. Schimbă-ți mintea. Asta înseamnă să te pocăiești. Întoarce-te de la păcat spre Dumnezeu. Dă-I dreptate Creatorului tău: recunoaște că ești un păcătos, că ești un dușman al Lui de când te-ai născut. Smerește-ți inima și acceptă darul Lui. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică." (Ioan 3:16)

Crede. Aceasta este singura ta cale de scăpare. Nu există altă cale.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

47

APOCALIPSA 17

BABILONUL, CURVA CEA MARE CARE ȘADE PE APE MARI, 7 MUNȚI ȘI 7 ÎMPĂRAȚI

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 17:1–18

Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari! Cu ea au curvit împărații pământului, și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei.

Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și având șapte capete și zece coarne.

Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și cu stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.

Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor și a spurcăciunilor pământului.

Și am văzut-o pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.

Și îngerul mi-a zis: „De ce te miri? Îți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne.

Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni.

Aici este mintea plină de înțelepciune: cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni, va rămâne puțină vreme.

Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare.

Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.

Toți au același gând și îi dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui.

Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.

Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara o vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul: să se învoiască pe deplin și să-i dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.

Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului.

APOCALIPSA 17:1–18

• • •

TRECERE

DE CE ACEST CAPITOL ESTE ÎMPĂRȚIT ÎN DOUĂ MESAJE

Vreau ca astăzi să ne concentrăm asupra acestei femei, asupra acestei cetăți mari.

Am vrut inițial să trec prin tot capitolul, să vorbim și despre fiară, și despre această femeie, dar am hotărât să împart capitolul în două mesaje separate. Dacă tot stăm de doi ani asupra acestei cărți, o zi în plus nu strică, nu va face rău nimănui.

De ce să ne grăbim? Mai bine o luăm ușor și înțelegem corect lucrurile care ne sunt descrise în acest capitol.

Așa că, de data aceasta, ne vom concentra doar asupra acestei femei, asupra acestei cetăți mari, iar data viitoare vom vorbi și despre fiară — fiara care o poartă.

• • •

TRECERE

CETATEA CEA MARE ESTE DESCOPERITĂ TREPTAT ÎN CARTE

Dacă până acum am avut doar niște mici indicii în carte, acesta este punctul în care ni se descoperă clar cine este această cetate mare.

S-a mai vorbit despre cetatea cea mare în carte, dar aici ni se descoperă cine este această cetate mare. După cum am mai spus, mesajul cărții Apocalipsa ni se revelează treptat. Nu o poți înțelege dacă nu ai citit-o în întregime de mai multe ori și dacă, atunci când o citești, nu ai în vedere întregul context al cărții.

Nu trebuie să te concentrezi doar asupra unui anumit pasaj. Trebuie să ai în vedere întreaga carte, să știi ce va urma.

Prima aluzie la această cetate mare, care este comparată aici cu o femeie, o găsim în capitolul 11, unde ni se spune că cei doi martori, adică credincioșii care mărturisesc Cuvântul lui Dumnezeu în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, sunt omorâți în piața cetății celei mari.

La finalul acestei perioade sunt omorâți în piața cetății celei mari. Am vorbit în detaliu când am trecut prin capitolul 11, nu mai reiau. Și scrie acolo că acolo a fost omorât și Domnul lor. Deci tot în această cetate mare a fost omorât și Domnul Isus. (Apocalipsa 11:7–8)

Tot acolo ni se vorbește pentru prima oară despre fiara care se ridică din Adânc, despre care am spus că vom vorbi data viitoare.

Apoi, în capitolul 14, vedem un înger care strigă și anticipează căderea cetății celei mari. Dacă nu știi ce va urma după aceea în carte, nu ai habar la ce se referă. Dacă citești doar capitolul 11, zici: „Cine e cetatea cea mare? Domnul lor a fost omorât în cetatea cea mare, înseamnă că e Ierusalimul."

Nu. Nu e vorba de Ierusalim. Se descoperă în carte despre ce este vorba. E vorba de o cetate spirituală.

În capitolul 14 ni se anticipează această cădere a cetății celei mari: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!" (Apocalipsa 14:8)

Este vorba de aceeași cetate din capitolul 17.

În capitolul 16 citim: „Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.” (Apocalipsa 16:19)

Am zis data trecută, când am trecut prin capitolul 16, că aceste cetăți sunt cetăți spirituale. Cetățile spirituale ale neamurilor sunt prăbușite. Mama acestor cetăți spirituale este cetatea cea mare, Babilonul. Ea le călăuzește pe toate.

După ce cetățile neamurilor sunt prăbușite, se termină totul. Acum Dumnezeu o ia în particular pe această cetate mare, ca s-o judece, dar nu înainte să ne-o descopere aici, în capitolul 17.

Capitolul 18 se va ocupa în mod special de ea, ne va descrie judecata ei. Acum, înainte de judecarea cetății celei mari, care este mama tuturor cetăților neamurilor, ni se descoperă taina ei.

Cine este această cetate mare, comparată aici cu o femeie? Cine este cetatea aceasta mare despre care s-a tot vorbit în carte până acum, în capitolul 11, în capitolul 14 și în capitolul 16? Aici ni se descoperă.

• • •

TRECERE
DOUĂ PERSONAJE ȘI DOUĂ CETĂȚI SPIRITUALE

Și aici, la fel ca în capitolul 13, avem de-a face cumva cu două personaje principale.

În capitolul 13 am văzut fiara cu zece coarne și șapte capete, apoi am mai văzut o a doua fiară, cu coarne ca de miel, care, în capitolul 16, este numită prorocul mincinos. (Apocalipsa 16:13) Ea îi reprezintă pe toți liderii religioși falși, pe toți prorocii mincinoși.

Aici vedem o femeie care este comparată cu o cetate spirituală. Aceasta este în opoziție cu cetatea spirituală a lui Dumnezeu, Noul Ierusalim.

Avem două cetăți în carte. Noul Ierusalim este mireasa curată a lui Hristos. Cetatea spirituală a lumii acesteia, religia falsă a lumii acesteia, este o curvă.

Acesta este contrastul.

Atenție, nu sunt unul și același lucru. Prorocul mincinos, sau fiara a doua, este altceva; Babilonul este altceva.

Prorocul mincinos îi reprezintă pe toți prorocii mincinoși, pe toți învățătorii mincinoși. Babilonul reprezintă religia falsă care îi călăuzește pe toți, în care locuiesc toți. Și nu numai ei: toți oamenii lumii locuiesc în această cetate spirituală. Aceasta este mama lor din punct de vedere spiritual, la fel cum mama credincioșilor este Ierusalimul ceresc, cum citim în Galateni.

Ideea este că politicul și religiosul sunt mereu în coaliție. Fiara este mereu în coaliție cu lumea religioasă.

Fiara care îi călăuzește pe împărații pământului, care călăuzește lumea politică, este în coaliție cu prorocii mincinoși și cu religia falsă a acestei lumi.

Sistemul politic este mereu în coaliție cu sistemul religios fals al acestei lumi. Toți sunt călăuziți de balaur, de Satana. Ambele forțe, ambele puteri — fie că sunt din sfera politică, fie că sunt din sfera religioasă — se împotrivesc lui Hristos și urmașilor Lui.

Au același scop: să-i amăgească pe locuitorii pământului și să-i facă să se închine fiarei și, într-un final, balaurului, lui Satana.

Dacă te închini fiarei, te închini lui Satana. Dacă te închini lumii acesteia și chipului lumii acesteia, te închini lui Satana. Cui te supui, aceluia te închini.

Duhul din spatele lumii acesteia este duhul lui antihrist. Poate că tu nici nu crezi în Satana sau în antihrist. Este irelevant ce crezi. Din momentul în care te-ai supus lumii acesteia și duhului din spatele ei, când te iei după principiile, filozofiile și spiritualitatea lumii acesteia, te închini fiarei și lui Satana.

Ești călăuzit și amețit de această femeie, de religia falsă, de Babilon.

Orice om care nu-I aparține lui Dumnezeu locuiește în Babilon, în cetatea cea mare, din punct de vedere spiritual. Aceasta este cetatea-mamă spirituală a lumii acesteia.

Locuitorii pământului, adică toți cei nemântuiți, se închină fiarei și curvesc cu această femeie acum, nu în viitor. Nu ne sunt descrise aici niște evenimente viitoare, deși la final este descris un eveniment viitor, când cei zece împărați vor primi împărăția.

Babilonul este în spatele cortinei acestei lumi. Activează în spatele cortinei acestei lumi împreună cu fiara acum.

Aceasta este imaginea. Dumnezeu ne descoperă — Apocalipsa înseamnă descoperire — ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi și ce se va întâmpla până la final.

Acum sunt oamenii chemați să iasă din Babilon. Ieșiți din Babilon. (Apocalipsa 18:4) Ieșiți din idolatria și religia falsă a lumii acesteia. Credeți Evanghelia. Pocăiți-vă de idolatria voastră și închinați-vă adevăratului Dumnezeu.

Acum este vestită Evanghelia și oamenii sunt chemați să iasă din Babilon. Nu vor fi îngeri pe cer care vor predica Evanghelia din mijlocul cerului, cum interpretează unii literal Apocalipsa 14, undeva la finalul istoriei.

Acum sunt chemați oamenii să iasă din Babilon, să nu se mai închine fiarei și icoanei ei, să nu se mai închine duhului lui antihrist din spatele lumii acesteia, să nu i se mai supună lui și icoanei lui, chipului veacului acestuia.

Acum oamenii sunt chemați să iasă din sistemul acesta fals și să se închine adevăratului Dumnezeu, adică să I se supună și să păzească poruncile Lui.

• • •

APOCALIPSA 17:1–2
CURVA CEA MARE CARE ȘADE PE APE MARI

Hai să vedem acum cum sunt descrise această femeie și această cetate mare, printr-un limbaj simbolic.

Noi trebuie să înțelegem mesajul transmis prin aceste simboluri. Nu există nicio femeie și nicio cetate palpabilă, fizică. Să fie clar: la fel cum Babilonul nu este fizic, nici Noul Ierusalim nu este fizic. Despre asta vom vorbi când ajungem la Noul Ierusalim.

Avem de-a face cu o realitate spirituală, cu o cetate spirituală, cu o femeie care nu există. Dumnezeu înglobează toate religiile false ale lumii acesteia și le compară cu o femeie curvă. Aceasta este mama lor. Toate se nasc din această femeie curvă.

Este numită Babilon pentru că de acolo a pornit cumva răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu, de la Turnul Babel, care înseamnă o încurcătură. (Geneza 11:1–9)

Și acestea sunt religiile false ale lumii acesteia. Toate sunt o confuzie. Te zăpăcesc de cap, nu mai știi ce să crezi, fiecare cu ale lui.

Când zic religie falsă, mă refer la orice formă de religie falsă, indiferent de nume.

Hai să vedem ce mesaj ne transmit descrierile pe care Dumnezeu le face despre această femeie.

În primul rând, vedem că este numită curva cea mare, pentru că împărații pământului și locuitorii pământului curvesc din punct de vedere spiritual cu ea: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari! Cu ea au curvit împărații pământului, și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei.” (Apocalipsa 17:1–2)

La final ni se explică faptul că apele mari sunt noroade, gloate, neamuri și limbi peste care această curvă stăpânește acum. (Apocalipsa 17:15) Împărații și locuitorii pământului curvesc acum, nu în viitor.

Toți cei care nu-I aparțin lui Dumnezeu curvesc cu această femeie, adică se închină la dumnezei falși, comit adulter spiritual, se închină la stat, se închină la icoane, se închină la univers.

Orice formă de idolatrie, orice formă de religie falsă prin care te închini altcuiva în afară de adevăratul Dumnezeu este reprezentată aici de această femeie curvă.

Babilonul reprezintă orice formă de religie falsă a lumii acesteia, chiar și creștinismul fals.

Orice formă de închinare care nu este după voia lui Dumnezeu este o blasfemie la adresa Lui, este o curvie spirituală.

Așa numește Iacov prietenia spirituală cu lumea: „Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4:4)

Cine se supune sistemului religios fals și idolatru al lumii acesteia este dușmanul lui Dumnezeu.

Cine trăiește precum lumea aceasta, cine se comportă după chipul veacului acestuia — icoana fiarei — preacurvește. Îl înșală pe Dumnezeu. Comite idolatrie. Comite adulter spiritual.

De aceea această femeie, acest Babilon, această cetate mare, este numită curva cea mare.

• • •

APOCALIPSA 17:3–6

FEMEIA ÎMBRĂCATĂ FRUMOS, DAR PLINĂ DE SPURCĂCIUNI

De la versetul 4 vedem o descriere contrastantă: un contrast între ceva frumos și ceva scârbos în același timp.

„Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și cu stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.” (Apocalipsa 17:4) Avea o splendoare aparte.

Observați cum este combinat frumosul cu scârbosul.

Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor și a spurcăciunilor pământului.” (Apocalipsa 17:5)

„Și am văzut-o pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.” (Apocalipsa 17:6) Mucenicilor, adică martorilor lui Isus.

Combinația aceasta dintre frumos și scârbos ne arată, de fapt, cum arată religia falsă și idolatria lumii acesteia înaintea lui Dumnezeu. Ne descoperă cum vede Dumnezeu religia falsă a lumii acesteia: ca pe o scârboșenie, chiar dacă aparent este îmbrăcată frumos.

Oamenii lumii, când se uită la religia falsă, o văd foarte frumoasă în înfățișare. De fapt, este ca un mormânt văruit: împodobit pe dinafară, iar înăuntru este o scârbă. (Matei 23:27)

Așa arată religia falsă înaintea lui Dumnezeu. Este o scârbă înaintea Lui. Asta trebuie să înțelegem din aceste imagini amestecate ale frumuseții și scârboșeniei în același timp.

La fel cum în capitolul 16, prin acele imagini îngrozitoare, înțelegem cât de oribil este păcatul pentru Dumnezeu, tot așa aici vedem cât de scârboasă este religia falsă a lumii acesteia pentru Dumnezeu.

Mai vedem că această femeie este responsabilă de sângele tuturor sfinților și martirilor lui Isus. Ea este responsabilă de toți sfinții și martirii care au murit pentru credința lor în Hristos, de la prima Lui venire până la a doua Lui venire.

Ea este responsabilă de toți. Ea i-a omorât pe toți cumva, pentru că ea îi călăuzește pe împărații pământului și pe locuitorii pământului să-i omoare pe sfinți. De duhul ei sunt călăuziți toți.

De aceea oamenii lumii acesteia, și atei, și religioși, și creștini falși, îi urăsc pe adevărații creștini: pentru că sunt călăuziți de Babilonul cel Mare, de curva cea mare. Sunt amețiți de vinul ei.

Indiferent ce nume și-ar da ei — musulmani, creștini de orice fel, budiști, yoghini, atei — nu contează. Cu toții Îl urăsc pe adevăratul Dumnezeu și pe adevărații Lui sfinți. Cu toții locuiesc din punct de vedere spiritual în această cetate și sunt călăuziți de duhul acestei femei.

De aceea scrie și în Apocalipsa 11 că în această cetate mare a fost omorât și Domnul sfinților. În cetatea lumii acesteia sunt omorâți toți sfinții, și aici a fost omorât chiar și Domnul tuturor sfinților, Domnul Isus.

Ucigașii Domnului Isus și ucigașii și persecutorii tuturor sfinților locuiesc în această cetate și sunt amețiți de această femeie, de vinul ei.

Sunt amețiți de religiile false. Nu pot vedea clar.

Aici intră și cruciații, cei care au pretins că omoară în Numele lui Isus. Ei au fost călăuziți de această femeie. Nu au fost călăuziți de Duhul Sfânt să omoare oameni sau să-i convertească cu forța la creștinism, ci de Babilonul cel mare.

La fel au făcut preoții și fariseii care L-au omorât pe Domnul Isus și au mințit după aceea. Au știut că Hristos a înviat. Ei au pus piatra și paznicii la mormânt, apoi i-au plătit pe soldați să spună că veniseră ucenicii și furaseră trupul, deși știau că ucenicii n-ar fi putut să-I fure trupul și să mute piatra. Știau adevărul, dar au mințit pentru că erau amețiți de religia lor falsă. (Matei 27:62–66; 28:11–15)

Chiar dacă ei pretindeau că sunt copiii lui Dumnezeu, erau amețiți de acest Babilon mare. Așa sunt astăzi toți cei care nu I se închină adevăratului Dumnezeu și îi persecută pe adevărații Lui sfinți.

Aceasta este cetatea spirituală în care locuiesc toți cei nemântuiți, adică toți locuitorii pământului, cum sunt numiți în cartea Apocalipsa.

Cartea Apocalipsa împarte oamenii în două categorii.

Locuitorii pământului sunt cei care n-au numele scrise în Cartea Vieții Mielului de la întemeierea lumii, care nu vor fi mântuiți niciodată, care sunt atașați de pământ. De aceea sunt

numiți locuitorii pământului. Trăiesc după duhul lumii acesteia, se închină fiarei și icoanei ei, au semnul ei pe frunte și pe mână, îi aparțin fiarei, aparțin lumii acesteia.

A doua categorie este alcătuită din locuitorii cerului, care sunt scriși de la întemeierea lumii în Cartea Vieții Mielului. Aceștia sunt sfinții, armata lui Dumnezeu, gloata cea mare din Apocalipsa 7, cei 144.000 care au scrise pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său, care aparțin Mielului și Tatălui Său, sunt călăuziți de Duhul Sfânt, ascultă de Dumnezeu și I se supun.

Ei biruiesc fiara și icoana ei. Ei nu se supun acestui duh antihrist și nici sistemului fals și idolatru de închinare al lumii acesteia. Ei nu curvesc cu Babilonul. Ei păzesc poruncile lui Dumnezeu și sunt loiali lui Dumnezeu și Mielului.

Romani 12:2 ne spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia."

Asta înseamnă să te închini icoanei fiarei: să te potrivești chipului veacului acestuia.

> *Ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.*
>
> ROMANI 12:2

Asta înseamnă să ai pe frunte Numele lui Dumnezeu și Numele Mielului: să faci voia Lui, să cunoști voia Lui, să-I aparții Lui, să te identifici cu El, nu cu fiara.

Cei care au numele fiarei pe frunte se identifică cu fiara și locuiesc în cetatea fiarei. Locuiesc în Babilon. Sunt amețiți de această femeie pe care o poartă fiara, de religia falsă.

Fiecare dintre aceste două categorii de oameni are câte o cetate spirituală în cartea Apocalipsa. Cei nemântuiți locuiesc în Babilon. Cei mântuiți locuiesc în Noul Ierusalim.

Babilonul este mama celor nemântuiți. Noul Ierusalim este mama celor mântuiți.

Galateni 4:26 spune: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră."

Credincioșii aparțin Ierusalimului ceresc, nu Babilonului. Cetățenia celor nemântuiți este pe pământ, de aceea sunt numiți locuitori ai pământului. Aici este cetățenia lor; pentru ei totul este aici și acum.

Cetățenia celor mântuiți este în ceruri, de aceea sunt numiți în capitolul 12 locuitori ai cerului. Sunt chemați să se bucure pentru că Satana a fost biruit. De aceea îi vedem mereu în carte în ceruri: în capitolul 7, gloata cea mare; în capitolul 14, glasul care cântă din ceruri, pe care îl aud cei 144.000; în capitolul 15, biruitorii fiarei din ceruri; în capitolul 19, armata lui Hristos, care se întoarce cu Hristos.

Această gloată mare de oameni mântuiți, răscumpărați de pe pământ, este mereu în ceruri, cu excepția celor 144.000, care reprezintă Israelul spiritual și îi înfățișează în oglindă pe cei răscumpărați, pe pământ. Ei luptă aici, pe pământ. Este vorba despre aceeași categorie de oameni din ceruri care luptă pe pământ, dar care, în carte, se identifică cu locuitorii cerului.

Asta vedem în capitolul 14: doar ei știu să cânte cântarea celor răscumpărați. Ei sunt locuitori ai cerului. Ei nu aparțin lumii acesteia.

Filipeni 3:20 spune: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos."

Toți cei răscumpărați din cartea Apocalipsa sunt locuitori ai cerului. Restul sunt locuitori ai pământului.

• • •

APOCALIPSA 17:9–10

CELE ȘAPTE CAPETE, ȘAPTE MUNȚI ȘI ȘAPTE ÎMPĂRAȚI

Mai departe, de la versetul 9, ni se mai spune ceva despre această femeie: „Aici este mintea plină de înțelepciune: cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni, va rămâne puțină vreme." (Apocalipsa 17:9–10)

Dacă veți citi comentariile mai multor teologi la acest text, veți observa că foarte mulți comentatori identifică femeia aceasta cu Roma, pentru că Roma era numită în vechime cetatea celor șapte munți.

Eu cred că cei care fac asta greșesc într-un mod fundamental, nu pentru că sunt eu mai deștept decât ei, ci pentru că privesc cartea aceasta dintr-o perspectivă greșită. De acolo pornește totul. Nu pot vedea contrastul dintre cele două cetăți spirituale. Interpretează lucrurile într-un mod firesc, deși cartea Apocalipsa folosește un limbaj duhovnicesc.

Ei se concentrează pe lucrurile firești. Limbajul duhovnicesc nu se interpretează firește. Nu ne gândim la cetăți de pe pământ, nu căutăm acum șapte munți sau șapte împărați de pe pământ. Nu aceasta este ideea.

„Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești." (1 Corinteni 2:13) Nu putem explica lucrurile duhovnicești cu înțelepciunea firească. Nici nu am avea cum. Trebuie înțelese duhovnicește.

Toate cifrele din cartea Apocalipsa sunt simbolice. Trebuie să fim consecvenți cu asta. Șapte reprezintă mereu același lucru: reprezintă ceva deplin.

Dacă ni se spune că cei șapte munți sunt și șapte împărați, pe lângă faptul că sunt munți, putem trage concluzia că se referă la șapte împărății și că cei șapte împărați sunt împărații acestor șapte împărății, ai acelor șapte munți.

Nu este vorba despre un număr fix de împărați. Despre ghicitoarea aceasta — pentru că avem aici un fel de ghicitoare — vom discuta data viitoare, când vom vorbi despre întruparea fiarei, adică despre întruparea lui antihrist, despre care Pavel ne dă mai multe detalii în 2 Tesaloniceni 2.

Acum ne ocupăm de femeie. Ideea este că această femeie are stăpânire peste toate împărățiile și peste toți împărații pământului: șapte munți, șapte împărați, toate împărățiile, toți împărații pământului, deplinătatea împărățiilor și împăraților pământului.

Acesta este mesajul transmis. Este foarte simplu. Nu este nimic complicat, nimic de calculat, nimic de interpretat firește. Nu trebuie să căutăm potriviri și corespondențe ale celor șapte munți sau ale celor șapte împărați în lumea fizică.

Veți observa că toți cei care fac asta nu ajung niciodată la aceeași concluzie. Fiecare cu ideile lui. Interpretarea aceasta apare pentru că nu țin cont de modul în care este scrisă cartea, de genul ei literar, care este unul apocaliptic, plin de simboluri prin care Dumnezeu ne transmite un mesaj. Noi trebuie să înțelegem mesajul.

Deci este vorba despre toate împărățiile și despre toți împărații pământului care I se împotrivesc lui Hristos și urmașilor Lui, care aparțin fiarei, sunt călăuziți de duhul ei și sunt amețiți de această femeie.

De aceea sunt șapte.

La final, însuși duhul acesta antihrist, care i-a călăuzit pe toți de-a lungul istoriei, se întrupează.

• • •

APOCALIPSA 17:18
FEMEIA ESTE CETATEA CEA MARE

Nici nu cred că trebuie să ne dăm noi cu părerea despre ce înseamnă cei șapte munți pe care șade femeia și care sunt și șapte împărați.

Ne explică Dumnezeu. Ne explică în același capitol.

Versetul 18: „Femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului.” (Apocalipsa 17:18)

Nu peste șapte împărați ai pământului, ci peste împărații pământului, peste toți împărații pământului.

Asta simbolizează cifra șapte. Îi simbolizează pe toți împărații pământului.

Ni se spune la început că femeia șade pe ape mari, apoi la final ni se explică: apele mari sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Aceștia sunt toți locuitorii pământului din Apocalipsa 13, peste care are stăpânire fiara și care iau semnul fiarei.

Apoi ni se spune că cele șapte capete ale fiarei sunt șapte munți pe care șade femeia, care sunt și șapte împărați. Iar la final, la fel cum ni s-a explicat despre apele mari, ni se explică ce reprezintă acești șapte munți și acești șapte împărați: „Femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului.” (Apocalipsa 17:18)

Ni se explică cine sunt cei șapte munți și cei șapte împărați, la fel cum ni s-a explicat și cine sunt apele mari. Nu trebuie să ne dăm cu părerea. Trebuie doar să avem perspectiva corectă asupra cărții, să nu căutăm să potrivim noi totul, să căutăm câte un corespondent în istorie.

Aceasta este boala noastră firească, boala cercetărilor firești: să cauți mereu — „Acesta este împăratul acela? Acesta este al șaptelea? Sunt toți împărații romani? Dar care dintre ei?” — în loc să urmărești mesajul. Aceasta vine din fire.

Noi avem de-a face aici cu un limbaj duhovnicesc; nu îl interpretăm în mod firesc.

Ideea acestui pasaj este să ne facă o descoperire, nu să ne pună pe noi să facem calcule firești și să căutăm tot felul de potriviri. Nu să ne inducă în eroare. Noi trebuie să înțelegem mesajul duhovnicesc transmis prin acest limbaj simbolic.

Numai Dumnezeu putea să ne descrie atât de simplu și cu atâta înțelepciune lucrurile acestea. Pe mine mă fascinează simplitatea și, în același timp, profunzimea acestor descrieri pe care ni le face Dumnezeu. Sunt atât de simple și de clare. Ne desenează, ca unor copii mici, ce se întâmplă în spatele lumii. Nu putea să facă asta mai simplu de atât.

Iar noi, parcă suntem bătuți în cap, tot căutăm potriviri și tot felul de lucruri care nu au legătură cu mesajul, care ne iau ochii de la ce vrea să ne transmită Dumnezeu.

Cartea pe care o citim se numește Descoperirea, Apocalipsa, Dezvăluirea, nu „Încurcarea minții". Nu se numește Încurcarea, ci Apocalipsa, Revelația. Ni se revelează lucruri. Dumnezeu ne descoperă niște realități spirituale pe care nu le vedem și care se desfășoară acum, nu în viitor.

Abia data viitoare ne vom concentra asupra a ceea ce va fi în viitor și vom vedea că fiara și împărații ei, în acea mare apostazie, în acea rebeliune de la final, se vor descotorosi de această femeie. Sistemul politic se folosește mereu de cel religios ca de o curvă, pentru interesele lui. Antihristul, la final, se va ridica deasupra oricărei religii false, după cum scrie și Pavel în 2 Tesaloniceni 2. (2 Tesaloniceni 2:3–4) Dar vom vedea asta data viitoare.

• • •

TRECERE

RECAPITULARE: BABILONUL ȘI NOUL IERUSALIM

Această femeie cuprinde toate religiile false ale lumii acesteia. Ea este mama lor. Oricine nu se închină adevăratului Hristos și Tatălui Său curvește cu această femeie.

Ea este mama tuturor religiilor false și a tuturor spurcăciunilor spirituale ale celor nemântuiți, ale locuitorilor pământului. Ea îi amețește pe toți cu religii false.

În același timp, această femeie este și o cetate spirituală în care locuiesc toți cei nemântuiți. Este în contrast cu cetatea Mielului, Noul Ierusalim, în care locuiesc doar cei scriși în Cartea Vieții Lui. (Apocalipsa 21:27)

Babilonul, cetatea lumii, este o curvă spirituală. Noul Ierusalim este mireasa curată a Mielului.

Cei ce locuiesc în Noul Ierusalim se închină doar Mielului și Tatălui Său. Ei au scrise pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. Ceilalți au numele fiarei scris pe frunte și îi aparțin fiarei.

Dacă ne-am folosi puțin mai mult imaginația, am putea spune că mirele acestei femei, mirele Babilonului, este fiara. În loc să o cinstească așa cum Hristos Își cinstește soția, Noul Ierusalim, fiara o batjocorește la final, pentru că este o curvă, și o tratează ca atare.

Așa este religia falsă.

Conflictul din carte este mereu între Hristos și antihrist, între Miel și fiară. Fiecare are câte o cetate, fiecare are câte o femeie și fiecare are câte o armată.

Nu este cale de mijloc.

Ori ești iudeu spiritual și faci parte din Ierusalimul spiritual, Ierusalimul ceresc, și din armata Mielului, ori ești babilonian spiritual și faci parte din Babilonul spiritual și din armata fiarei.

Așa trebuie înțelese lucrurile acestea. Acesta este conflictul prezentat în carte: între fiară și urmașii ei, pe de o parte, și Miel și urmașii Lui, pe de altă parte.

Dacă faci parte din armata Mielului, ești deja biruitor. Ai biruit și vei birui fiara și-i vei birui pe cei care o urmează, prin credința ta în Hristos.

Versetul 14: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui." (Apocalipsa 17:14)

Asigură-te că ești în tabăra corectă, că ești în tabăra învingătoare. Asigură-te că ești în tabăra Mielului, dintre cei chemați, aleși și credincioși.

Crede Evanghelia. Pocăiește-te. Ieși din Babilon. Întoarce-te la adevăratul Dumnezeu și închină-te numai Lui, așa cum a cerut El. Împacă-te cu El prin Hristos.

Crede că Dumnezeu te socotește neprihănit doar prin credința în Hristos. Primește harul Lui în toată plinătatea. Încrede-te doar în Hristos pentru mântuirea ta și trăiește în sfințenie.

Urmează-L pe Miel și pe Tatăl Său. Dă dovadă că pe fruntea ta este scris Numele Mielului și al Tatălui Său. Dă dovadă că faci parte din armata Lui și rămâi loial până la capăt.

Dumnezeu ne-a descris mai dinainte cine va învinge în această luptă spirituală.

Dacă ai crezut cu adevărat în Hristos, ești deja biruitor.

Dumnezeu ne-a descris mai dinainte cine va învinge în această luptă spirituală: cei ce sunt cu Mielul.

Este un mare har să avem descrise lucrurile acestea și să știm dinainte finalul, nu să purtăm dezbateri despre cine sunt cei șapte împărați. Nu acesta este scopul pentru care Dumnezeu ne-a descris lucrurile acestea.

Dumnezeu ne arată că El este suveran peste toată istoria. El știe ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi și a ales să ne descopere și nouă lucrurile acestea ca să ne încurajeze să rămânem în credință până la capăt, pentru că ne așteaptă un viitor glorios, un pământ nou și o cetate cerească.

Să nu curvim cu cetatea spirituală a lumii acesteia. Să nu ne supunem Babilonului. Să nu ne lăsăm amețiți de acest Babilon spiritual. Să-I rămânem loiali până la capăt.

Toți credincioșii Lui au biruit, biruiesc și vor birui, nu pentru că sunt tari prin ei înșiși, nu pentru că sunt cuminți, ci pentru că sunt cu Mielul. Prin Hristos, cu toții am biruit fiara și vom birui fiara. Prin Hristos suntem protejați de vinul Babilonului care îi amețește pe locuitorii pământului.

Slavă Lui în veci.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

48

APOCALIPSA 17

ANTIHRIST — FIARA SE ÎNTRUPEAZĂ LA FINALUL ISTORIEI ȘI O UCIDE PE CURVA CEA MARE

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 17:1–18

Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: «Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari! Cu ea au curvit împărații pământului, și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei.

Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și având șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și cu stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: «Babilonul cel mare, mama curvelor și a spurcăciunilor pământului».

Și am văzut-o pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.

Și îngerul mi-a zis: «De ce te miri? Îți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne. Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni.

Aici este mintea plină de înțelepciune: cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni,

va rămâne puțină vreme. Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare.

Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând și îi dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui.

Apoi mi-a zis: «Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara o vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul: să se învoiască pe deplin și să-i dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu. Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărații pământului.

APOCALIPSA 17:1–18

• • •

TRECERE
DE LA FEMEIA-CURVĂ LA FIARA CARE O POARTĂ

Ne-am ocupat data trecută de această femeie-curvă, de această cetate mare, Babilonul cel mare, care este mama tuturor religiilor false, a tuturor cetăților spirituale ale neamurilor.

Toți împărații pământului și toți locuitorii pământului, cum sunt numiți în cartea Apocalipsa cei nemântuiți care nu I se închină adevăratului Dumnezeu, curvesc cu această femeie. Sunt îmbătați, sunt amețiți de vinul ei.

Femeia aceasta reprezintă orice formă de religie falsă, indiferent de nume, orice formă de închinare falsă care nu este adresată Creatorului, adevăratului Dumnezeu, prin Hristos. Oricine nu I se supune Mielului și Tatălui Său este amețit de această femeie și de religiile ei false.

Dar vedem că această femeie nu acționează de capul ei. Este purtată de o fiară, și despre această fiară ne ocupăm acum.

• • •

APOCALIPSA 17:3, 8
FIARA CARE SE RIDICĂ DIN ADÂNC

Ni s-a vorbit deja în carte despre această fiară care se ridică din adânc. Așa este prezentată fiara: ca una care se ridică din adânc.

Este menționată pentru prima oară în cartea Apocalipsa în capitolul 11, unde ni se spune că la finalul istoriei, după ce Biserica își termină mărturisirea, la vremea hotărâtă de Dumnezeu, fiara va fi lăsată să-și facă de cap o scurtă perioadă de timp. Va stinge mărturia Bisericii pentru o perioadă scurtă, reprezentată acolo prin cele trei zile și jumătate.

Pentru trei ani și jumătate Biserica mărturisește; pentru trei zile și jumătate mărturia Bisericii este stinsă, adică pentru o perioadă scurtă, la finalul istoriei, această fiară va fi lăsată să-și facă de cap. (Apocalipsa 11:7–11)

Același lucru îl vedem și aici: pentru un ceas, o perioadă scurtă, fiara își va face de cap împreună cu împărații pământului.

Apoi această fiară este menționată din nou, mai în detaliu, în capitolul 13. Acolo este descrisă aceeași fiară ca în capitolul 17, doar că, în capitolul 13, accentul se pune pe altceva. Acolo este descrisă activitatea ei în toată această perioadă a Bisericii, reprezentată de cei trei ani și jumătate. Aceasta este perioada în care fiara s-a ridicat din adânc: perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

În capitolul 17, accentul se pune pe ceea ce va face fiara chiar la finalul istoriei, la finalul acestei perioade, pentru o vreme scurtă, descrisă acolo prin expresia „timp de un ceas".

Este vorba de aceeași perioadă din capitolul 11, descrisă acolo prin trei zile și jumătate. Pentru o perioadă scurtă, la finalul istoriei, această fiară se va dezlănțui pe tot pământul.

Această fiară a lucrat și lucrează acum în spatele cortinei acestei lumi. Este acest duh antihrist care îi inspiră și îi călăuzește pe împărații pământului și pe locuitorii pământului, pe cei nemântuiți. La finalul istoriei, această fiară își va face de cap. Va fi o ultimă confruntare între fiară și Miel.

Avem descris acest război final și în capitolul 19, războiul de la Armaghedon, și în capitolul 20, Gog și Magog. (Apocalipsa 19:19–21; 20:7–10) Este vorba mereu de aceeași perioadă a finalului istoriei, în care va avea loc o rebeliune globală condusă de antihrist, care este însuși fiara întrupată.

Această perioadă a finalului istoriei ne este descrisă și de apostolul Pavel în 2 Tesaloniceni 2. Dumnezeu ne-a descris finalul de mai multe ori, prin imagini și ilustrații diferite și din unghiuri diferite. Dar mesajul este mereu același: la finalul istoriei va avea loc un mare război. Este un război spiritual, bineînțeles, care se desfășoară încă de pe acum, dar care, la finalul istoriei, ajunge la un apogeu, la un climax.

• • •

APOCALIPSA 17:3

FIARA STACOJIE, PLINĂ CU NUME DE HULĂ, CU ȘAPTE CAPETE ȘI ZECE COARNE

Ioan vede o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, adică roșu-aprins, o culoare regală cu care era îmbrăcată și femeia. Aceasta arată spre faptul că fiara împărățește, că are putere împărătească. Unii ar spune că se referă și la sânge, dar mai degrabă se referă la puterea ei împărătească.

Fiara este plină cu nume de hulă, adică își atribuie titluri blasfemiatoare la adresa lui Dumnezeu. Face asta prin împărații pământului, care se cred dumnezei pe pământ. Duhul acesta antihrist îi călăuzește.

Avea șapte capete și zece coarne, exact cum este descrisă și fiara din Apocalipsa 13. (Apocalipsa 13:1) Cele șapte capete și cele zece coarne reprezintă deplinătatea și totalitatea împărățiilor și împăraților pământului.

Un cap reprezintă autoritatea. Cornul reprezintă puterea. Cifra șapte este cifra desăvârșirii, a deplinătății, iar cifra zece reprezintă o totalitate. Cifrele sunt simbolice.

Fiara aceasta îi controlează și îi călăuzește pe toți împărații pământului, toate puterile și toate autoritățile de pe pământ care se împotrivesc lui Hristos și urmașilor Lui. Toți sunt călăuziți de acest duh antihrist.

• • •

APOCALIPSA 17:8
FIARA CARE ERA, NU MAI ESTE ȘI VA VENI

Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni.

APOCALIPSA 17:8

În primul rând, nu avem de-a face cu ceva cronologic. Am văzut deja în capitolul 13 că fiara s-a ridicat din adânc și că locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise în cartea

vieții de la întemeierea lumii, se mirau de fiară și au început să se închine fiarei. Acolo fiara este descrisă ca având o rană de moarte, iar ei se mirau că fiara a înviat.

Același lucru ne este descris și aici prin expresia „era, nu mai este și va veni".

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că fiara a fost înfrântă la cruce. Asta înseamnă că are o rană de moarte. Dar i s-a mai dat o prelungire a vieții pentru puțină vreme.

Asta înseamnă că fiara era, nu mai este și va veni. Era în trecut, înainte de Hristos. Nu mai este, pentru că a fost înfrântă la venirea lui Hristos. Dar vine din nou, adică este o fiară care aparent nu mai moare.

Capitolul 17 nu urmează cronologic după capitolul 13. Aici ni se descrie cine este femeia și cine este fiara. Ni se descoperă taina femeii și a fiarei. În capitolul 13 ni se descrie ce face fiara în toată această perioadă după ce se ridică din adânc, adică în toată perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, când persecută sfinții și îi păcălește pe locuitorii pământului, pe cei nemântuiți.

Dumnezeu îi dă voie să se manifeste pe pământ în timp ce Hristos împărățește. Mesia a venit. Profeția din Daniel 7 s-a împlinit. Fiului Omului I-a fost dată toată autoritatea și toată stăpânirea. (Daniel 7:13–14) Dar, în același timp, această fiară mai este lăsată să lucreze în toată această perioadă până la a doua Lui venire, în spatele cortinei, chiar dacă este deja învinsă.

Vă puteți gândi la moarte. Hristos a biruit moartea la cruce, dar moartea încă activează în lume. Satana a fost biruit la cruce, dar încă activează în lume. Același lucru este și cu fiara. A fost biruită la cruce, dar încă activează în lume. Are o rană de moarte, dar încă trăiește. A fost, nu mai este, dar vine: aceeași idee.

• • •

TRECERE

APOCALIPSA 13 DESCRIE ACTIVITATEA FIAREI

Apocalipsa 13 descrie aceeași fiară.

> *Unul dintre capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să i se închine balaurului, pentru că-i dăduse puterea lui fiarei. Și au început să i se închine fiarei, zicând: «Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?*
>
> APOCALIPSA 13:3–4

Adică fiara era, nu mai era, dar a venit din nou.

„I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule." (Apocalipsa 13:5) Adică era plină cu nume de hulă, cum scrie în capitolul 17. Este aceeași fiară.

„Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni." (Apocalipsa 13:5) Aici avem descrisă activitatea fiarei: ce face fiara după ce se ridică din adânc, după ce învie. Aceasta este perioada în care fiara se ridică din adânc, perioada în care fiara

învie, deși nu mai era, deși a avut o rană de moarte, deși a fost înfrântă la cruce. Totuși, fiara aceasta încă trăiește. De aceea se miră locuitorii pământului: fiara a fost înfrântă, dar încă trăiește.

> *Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.*
>
> APOCALIPSA 13:6

Cei ce locuiesc în cer sunt cei răscumpărați de pe pământ, toți cei mântuiți. „I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie.” (Apocalipsa 13:7) Aceștia sunt cei ce locuiesc în cer: sfinții.

„Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat.” (Apocalipsa 13:7–8) Toți, adică toți cei nemântuiți.

Este aceeași idee din capitolul 17: doar cei nemântuiți, locuitorii pământului, care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, se miră de fiară și se închină fiarei. Adică iau semnul fiarei. Asta înseamnă să te închini fiarei: să te identifici cu fiara.

În toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, în care sfinții sunt persecutați, locuitorii pământului se închină fiarei. Ei se alătură acestui duh antihrist și împăraților pământului care sunt călăuziți de duhul acesta antihrist.

• • •

APOCALIPSA 17:9–11

CELE ȘAPTE CAPETE, CEI ȘAPTE ÎMPĂRAȚI ȘI FIARA CA AL OPTULEA ÎMPĂRAT

Aici este mintea plină de înțelepciune: cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni, va rămâne puțină vreme. Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare.

APOCALIPSA 17:9–11

Foarte mulți comentatori asociază această femeie cu Roma doar pentru faptul că Roma era numită cetatea celor șapte dealuri. Dar aceștia greșesc fundamental, pentru că nu țin cont de genul literar în care este scrisă cartea Apocalipsa.

Avem de-a face cu o carte plină de simboluri și de cifre simbolice. Dumnezeu nu ne-a spus lucrurile acestea ca să începem noi să calculăm cine sunt cei zece împărați sau cine sunt cei șapte împărați. Nu aceasta este ideea.

Nu au fost numai șapte împărați romani. Fiecare alege după bunul plac de unde începe să numere. Dacă al optulea împărat roman ar trebui să fie antihristul, nu se potrivește. Nu așa se interpretează lucrurile acestea. Nici nu au existat numai șapte împărății pe pământ. Fiecare le potrivește cum vrea: Asiria, Egiptul, apoi cele patru din Daniel. Dar au mai fost și alte împărății.

Cartea se numește Apocalipsa, descoperirea, nu încurcarea minții. Dumnezeu nu ne pune capcane, chiar dacă ne vorbește într-un fel misterios și ne spune niște ghicitori. Dar este ceva simplu de înțeles când înțelegi limbajul simbolic în care este scrisă cartea.

Cifra șapte reprezintă mereu în carte ceva deplin, desăvârșit. Asta trebuie să reprezinte și aici. Trebuie să fim consecvenți. Cei șapte munți, care sunt și șapte împărați, reprezintă deplinătatea împărățiilor și împăraților acestei lumi care sunt călăuziți de fiară, de acest duh antihrist, care luptă împotriva lui Hristos și a urmașilor Lui pe parcursul întregii istorii.

Aceasta este cea mai simplă și la îndemână interpretare. Nu trebuie să-ți bați capul. Dumnezeu nu ne-a dat cartea aceasta ca să ne dea bătăi de cap. Mulți fug de ea pentru că aud pe internet tot felul de interpretări și spun că nu vor înțelege niciodată cartea aceasta. Normal că nu o vor înțelege dacă fiecare umblă cu potriviri: aceasta este aceea, aceasta reprezintă aceea.

Cei șapte munți reprezintă toate împărățiile lumii. Cei șapte împărați reprezintă toți împărații lumii care sunt călăuziți de această fiară.

La finalul istoriei, acest duh antihrist se întrupează. Fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat. Este din numărul celor șapte și merge la pierzare.

Este ca o ghicitoare aici. Este din numărul celor șapte pentru că ea i-a călăuzit pe toți împărații pământului, dar și pentru că ea este al șaptelea împărat. Antihristul, fiara întrupată, este împăratul care rămâne puțină vreme, al șaptelea împărat.

Imediat după aceea ni se spune despre cei zece împărați că primesc putere împreună cu fiara întrupată timp de un ceas. Deci al șaptelea împărat, care rămâne puțină vreme, este și al optulea împărat, care este fiara întrupată.

Fiara aceasta s-a arătat pe parcursul istoriei prin toți împărații care I s-au împotrivit lui Hristos, dar la finalul istoriei ea însăși se întrupează. Acesta este mesajul simplu și clar pe care trebuie să-l înțelegem.

Despre această întrupare a răului vorbește și Pavel în 2 Tesaloniceni 2: omul fărădelegii, fiul pierzării, antihristul. (2 Tesaloniceni 2:3)

Ioan spune: „Orice duh care nu-L mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul Antihristului, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum." (1 Ioan 4:3) Deci vine în viitor, dar este deja în lume. Acesta este duhul de care sunt călăuziți toți împărații pământului care I se împotrivesc adevăratului Hristos, care nu-L mărturisesc pe Isus.

Duhul acesta era în lume încă de atunci și este în lume, dar la final se întrupează. Fiara aceasta se întrupează. Ioan, la fel ca Pavel, vorbește despre o venire viitoare, despre o apariție a acestui antihrist. Primii creștini știau că la finalul istoriei va veni antihristul. Va veni un om în carne și oase, omul fărădelegii, fiul pierzării, ca și cum ar fi răul întrupat.

Va fi o confruntare finală între binele întrupat, care este Hristos, și răul întrupat, care este antihristul. Hristos îl nimicește cu suflarea gurii Lui. (2 Tesaloniceni 2:8)

• • •

APOCALIPSA 17:12–14

CELE ZECE COARNE ȘI RĂZBOIUL CU MIELUL

Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând și îi dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui.

APOCALIPSA 17:12–14

Din nou avem de-a face cu o cifră simbolică. Zece reprezintă o totalitate. Vedem că cei zece sunt tot împărați, la fel ca cele șapte capete, doar că acești zece împărați primesc putere la final.

La finalul istoriei, totalitatea împăraților care vor fi pe pământ și care vor conduce atunci lumea va conlucra cu fiara.

Fiara aceasta se manifestă în istorie prin aceste șapte capete, dar, la final, ultimului cap — fiarei întrupate — i se alătură cele zece coarne. Acestui ultim împărat, care este antihristul, i se alătură totalitatea împăraților pământului care vor fi atunci și care vor conduce lumea. Va fi ceva la nivel mondial.

Toți au același gând, adică toți I se împotrivesc lui Hristos și urmașilor Lui. Împreună cu antihristul se războiesc cu Mielul și cu urmașii Lui.

Este vorba de un război spiritual, pe care îl avem descris în capitolul 19, Armaghedonul, sau Gog și Magog din capitolul 20. Este aceeași imagine a sfârșitului.

Asta ne spune și Pavel în 2 Tesaloniceni 2, când vorbește de apostazie, de acea lepădare de credință la nivel mondial. Este vorba de o rebeliune spirituală împotriva adevărului, o rebeliune generală. Aceeași idee: oamenii lumii, cei nemântuiți, locuitorii pământului, și toți împărații pământului, amăgiți de antihrist, vor lepăda credința creștină, adevărul.

Asta înseamnă lepădarea de credință despre care vorbește Pavel în 2 Tesaloniceni 2. Nu se referă la faptul că unul a fost creștin și nu mai este creștin, ci la o lepădare de învățăturile creștine, de totalitatea învățăturilor creștine. Aceasta este credința acolo. Vor lepăda adevărul, vor lepăda creștinismul. Pentru că nu vor iubi adevărul, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire. (2 Tesaloniceni 2:10–12)

Dar cei aleși, cei ce sunt cu Mielul, nu vor fi amăgiți. Tot Pavel spune acolo că Dumnezeu i-a ales pe tesaloniceni încă de la început pentru mântuire. (2 Tesaloniceni 2:13) Aceia sunt amăgiți, dar voi, spune Pavel, Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire.

Războiul este unul spiritual. Nu este despre Rusia, nu este despre Iran, nu este despre Israelul pământesc. Lucrurile acestea sunt doar o distragere a atenției de la adevăratul război, care este unul spiritual. Oricine vă amețește pe internet cu Rusia, cu Iran, cu Israel, spunând că se împlinește Scriptura, vă distrage atenția de la adevăratul război.

Războaiele fizice din trecut erau o prefigurare; ele arătau spre niște războaie spirituale în care sunt angajați astăzi toți creștinii.

Războiul este unul spiritual. Este vorba de un război la nivelul minții, de un război împotriva adevărului, împotriva adevăratei credințe creștine care le-a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. (Iuda 3) Împotriva acestei credințe este războiul, împotriva adevărului.

Asta face fiara prin împărații pământului și prin femeia aceasta. Îi amăgește pe locuitorii pământului, pe cei care nu sunt aleși, ca să creadă o minciună.

• • •

APOCALIPSA 17:16–17

FIARA ȘI CELE ZECE COARNE URĂSC PE CURVĂ

În versetul 16 vedem că se întâmplă ceva foarte ciudat: „Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara o vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul: să se învoiască pe deplin și să-i dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 17:16–17)

Ceea ce este descris aici corespunde exact cu ceea ce spune apostolul Pavel în 2 Tesaloniceni 2 că va face antihristul: se va ridica deasupra oricărei forme de religie falsă, se va ridica deasupra Babilonului, va face să înceteze orice religie falsă și va dori ca numai lui să i se aducă închinare.

• • •

TRECERE

2 TESALONICENI 2 ȘI OMUL FĂRĂDELEGII

În 2 Tesaloniceni 2, Pavel spune că sunt două semne principale care trebuie să aibă loc înainte de venirea Domnului Isus, venire unică, vizibilă, în care orice ochi Îl va vedea.

> *Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte să fi venit lepădarea de credință și să se fi descoperit Omul Fărădelegii, fiul pierzării.*
>
> 2 TESALONICENI 2:3

Este vorba despre apostazie, despre rebeliunea împotriva adevărului, împotriva credinței.

Trebuie să se descopere, să se reveleze, acest om al fărădelegii, fiul pierzării, adică antihristul, cel pe care Ioan îl numește Antihrist.

> *Potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.*
>
> 2 TESALONICENI 2:4

Aici avem o problemă foarte mare cu traducerea Cornilescu. Nu se înțelege ce vrea să transmită apostolul Pavel. Ce înseamnă „mai presus de tot ce se numește Dumnezeu", cu D mare? Cine

este mai presus de Dumnezeu cu D mare? Cine este mai presus de Dumnezeu? Nu se înțelege ce vrea să transmită. Nu există literă mare în limba greacă în original.

Ce vrea să spună Pavel aici este că acest om al fărădelegii se ridică deasupra oricărui așa-numit dumnezeu, cu d mic, sau deasupra oricărui obiect al închinării, deasupra oricărui lucru la care se închină oamenii. Doar Dumnezeu este vrednic de închinare, adevăratul Dumnezeu, dar Pavel se referă aici la idolatrie.

În 1 Corinteni 8, același Pavel spune: „Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este totuna cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci, chiar dacă ar fi așa-numiți «dumnezei», fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt într-adevăr mulți «dumnezei» și mulți «domni»)..." (1 Corinteni 8:4–5)

Adică sunt mulți pe care oamenii îi consideră dumnezei și domni, dar de fapt există un singur Dumnezeu.

La astfel de dumnezei se referă și în 2 Tesaloniceni 2. Aceeași expresie: potrivnicul care se înalță deasupra tuturor așa-numiților dumnezei sau deasupra oricărui obiect de închinare.

Pavel se referă la faptul că antihristul se va ridica deasupra oricărei religii false. Aceasta este ideea. Și aceasta este ideea și din Apocalipsa 17.

În 1 Corinteni 8, Pavel vorbește despre așa-numiții dumnezei. În 2 Tesaloniceni 2, ideea este aceeași: se înalță deasupra oricărui idol și oricărei religii false. Asta înseamnă că fiara și împărații pământului o vor urî pe curvă, o vor lăsa goală, îi vor mânca trupul și o vor arde cu foc. Adică o vor elimina de tot.

Antihristul s-a folosit de religia falsă, de Babilon, pe tot parcursul istoriei, dar la final se va ridica deasupra oricărei religii false. O va omorî pe această curvă. Va dori ca numai lui să i se aducă adorare.

Aceasta a fost mereu nebunia lui Lucifer încă de la început. A vrut ca toată lumea să i se închine ca lui Dumnezeu.

Isaia 14 spune: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănopții; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.»" (Isaia 14:12–14)

Satana vrea să fie ca Dumnezeu. Nu există nimic mai presus de Dumnezeu. Și asta va încerca Satana să facă și prin acest om al fărădelegii, prin antihrist: va încerca să fie Dumnezeu pe pământ. Va dori ca numai lui să i se aducă adorare.

Asta înseamnă că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept dumnezeu. Se va pune în locul lui Dumnezeu, deasupra oricărui dumnezeu fals. Va dori ca numai lui să i se aducă adorare.

Se folosește de religia falsă în toată istoria ca de o curvă până își atinge scopul, iar la final, când obține puterea globală, se ridică deasupra oricărui dumnezeu fals și se dă drept dumnezeu pe pământ prin acest om al fărădelegii.

• • •

2 TESALONICENI 2
TAINA FĂRĂDELEGII, ARĂTAREA LUI ANTIHRIST ȘI RĂTĂCIREA CELOR CE NU IUBESC ADEVĂRUL

Pavel continuă în 2 Tesaloniceni 2: „Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi?” (2 Tesaloniceni 2:5)

Pavel le vorbea despre lucrurile acestea. Creștinii știau despre ele și noi ar trebui să știm despre ele. Mulți creștini citesc versetul acesta, „se va ridica mai presus de tot ce se numește Dumnezeu”, și trec mai departe, fără să mediteze la ce spune Pavel aici.

> *Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.*
>
> 2 TESALONICENI 2:6

Dumnezeu îl oprește. Nu trebuie să filozofăm prea mult aici, dacă este un înger, dacă este Duhul Sfânt. Dumnezeu îl oprește.

> *Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.*
>
> 2 TESALONICENI 2:7

Adică Dumnezeu să Se dea la o parte dinaintea acestei taine a fărădelegii care lucrează în spatele cortinei acestei lumi. Când Se dă Dumnezeu din drumul ei? Când îi dă drumul să se manifeste.

Asta este ideea. Atunci se întrupează fiara. Atunci vine antihrist, la vremea hotărâtă de Dumnezeu, pentru un ceas, cum scrie în Apocalipsa 17.

Dar Dumnezeu încă ține în frâu lucrurile acestea. Dumnezeu încă le ține pe loc. După aceea Se dă din drumul tainei fărădelegii, nu în sensul că Dumnezeu nu va mai fi pe pământ sau că pleacă Biserica ori pleacă Duhul Sfânt. Nu aceasta este ideea. Se dă din drumul tainei fărădelegii în sensul că o lasă să se manifeste deplin la finalul istoriei, atunci când fiara se întrupează.

Pavel continuă: „Și atunci se va arăta Cel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale." (2 Tesaloniceni 2:8)

Cum îl prăpădește Domnul Isus? Cu suflarea gurii Lui. Nu va fi niciun război în sensul că Hristos se bate cu antihristul. Domnul apare și, prin suflarea gurii Lui, antihristul este nimicit.

Aceasta va fi confruntarea finală: omul perfect, arătarea lui Hristos, împotriva omului fărădelegii. Omul perfect față în față cu omul fărădelegii, întruparea binelui cu întruparea răului. Domnul Isus îl nimicește cu suflarea gurii Lui.

Este ca și cum acest conflict spiritual, care are loc de veacuri în spatele cortinei acestei lumi, se va materializa în această confruntare finală dintre Hristos, Fiul lui Dumnezeu în carne și oase, și antihristul, fiul Satanei în carne și oase.

Pavel continuă: „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase." (2 Tesaloniceni 2:9)

Este cumva o imitație a arătării lui Hristos pe pământ prima dată, când Dumnezeu L-a confirmat prin semne și minuni. Satana îl confirmă pe copilul lui prin semne și minuni, doar că semnele și puterile acestea sunt mincinoase. Nu sunt adevărate, nu vin de la Dumnezeu.

Pavel spune mai departe: „Și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți." (2 Tesaloniceni 2:10)

Doar ei vor fi amăgiți. Aceștia sunt locuitorii pământului din cartea Apocalipsa, cei nemântuiți, cei care sunt pe calea pierzării.

Ei au luat semnul fiarei. Au preferat să asculte de fiară, să se identifice cu fiara. N-au primit adevărul.

Din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.

2 TESALONICENI 2:11–12

Dacă iubești adevărul, îți vei găsi plăcerea în neprihănire, nu în nelegiuire. Cei care n-au crezut adevărul au găsit plăcere în nelegiuire.

Dacă Dumnezeu te lasă în rătăcire, cine te mai scapă? Dacă te-ar amăgi Satana în mod direct, te-ar putea scăpa Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este mai mare. Dar dacă Dumnezeu îți trimite o lucrare de rătăcire, cine te mai scapă? Dacă Dumnezeu te lasă să crezi o minciună, cine te mai scapă? Absolut nimeni.

Oamenii aceștia vor fi osândiți cu toții. Dacă nu crezi adevărul, Dumnezeu spune: „Nu vrei adevărul? Du-te cu minciuna. Du-te cu omul fărădelegii, identifică-te cu fiara, du-te cu fiara."

Dar Pavel vorbește și de locuitorii cerului: „Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să-I mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și în credința adevărului." (2 Tesaloniceni 2:13)

Voi nu vă identificați cu fiara. Voi Îi aparțineți lui Dumnezeu. Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire. Voi nu iubiți nelegiuirea. Voi ați crezut adevărul pentru că Dumnezeu v-a ales și El vă sfințește prin Duhul Lui.

> *Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.*
>
> 2 TESALONICENI 2:14

Este o chemare glorioasă. Toți cei aleși pentru mântuire vor căpăta slava Domnului Isus pentru că Dumnezeu i-a ales. Aceștia sunt locuitorii cerului din cartea Apocalipsa, cei scriși de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului.

Vedem din nou aceste două categorii de oameni: cei rătăciți, care sunt lăsați în înșelare, și aleșii lui Dumnezeu. Dacă nu crezi adevărul și nu asculți de adevăr, dacă nu ești cu Mielul, ești în rătăcire, ești amăgit de fiară. Nu ai decât două opțiuni: ori ești cu Mielul, ori ești cu fiara.

• • •

APOCALIPSA 17:17
DUMNEZEU ÎȘI ÎMPLINEȘTE PLANUL

Dacă ești cu Mielul, nu ai de ce să te temi. Revelația aceasta din Apocalipsa 17 este menită să fie o încurajare pentru toți credincioșii, să ne facă să înțelegem că Dumnezeu este suveran peste toată istoria.

Nimic nu se întâmplă fără voia Lui. Toate sunt sub controlul Lui și toate împlinesc planurile Lui.

> *Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul: să se învoiască pe deplin și să-i dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.*
>
> APOCALIPSA 17:17

Dumnezeu îl atrage pe antihrist în capcană pentru confruntarea finală. Chiar și Satana și antihristul împlinesc planurile lui Dumnezeu. Dumnezeu Se folosește întâi de ei ca să distrugă orice formă de religie falsă, ca mai apoi să-i distrugă și pe ei.

Antihristul se ridică deasupra oricărei forme de religie falsă, ucide Babilonul și, după aceea, Dumnezeu îl nimicește pe antihrist. Toate împlinesc scopurile Lui. Toate funcționează conform planului Său.

• • •

APOCALIPSA 17:14
MIELUL ÎI VA BIRUI

Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui.

APOCALIPSA 17:14

Fiara întrupată și împărații pământului se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. El are această autoritate și putere de la Dumnezeu.

Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui. Toți cei ce sunt ai Mielului biruiesc și vor birui fiara.

Asigură-te că faci parte din tabăra învingătoare, din armata Mielului, dintre cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Cum faci asta? Cum poți fi sigur de asta? Crezi Evanghelia. Dacă crezi Evanghelia și Îi rămâi loial lui Hristos, poți fi sigur că faci parte din armata învingătoare.

Crede Evanghelia și urmează-L pe Hristos. Dacă faci asta, deja ai biruit și vei birui. Te afli printre biruitorii fiarei.

Faci deja parte din acea gloată mare din Apocalipsa 7, care stă îmbrăcată în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, învingătoare și strigă cu glas tare: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!" (Apocalipsa 7:10)

Faci parte din locuitorii cerului din Apocalipsa 12, care l-au biruit pe Satana prin Hristos la cruce: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apocalipsa 12:10)

Adică i s-a luat autoritatea lui Satana la cruce.

> *Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor.*
>
> APOCALIPSA 12:11

Așa îl biruim pe Satana.

> *Și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri!*
>
> APOCALIPSA 12:11–12

Aceștia sunt credincioșii din Apocalipsa 7, din Apocalipsa 15, cei care locuiesc în ceruri, și din Apocalipsa 19, cei care vin din ceruri cu Mielul. Aceștia sunt locuitorii cerului.

Bucurați-vă, pârâșul vostru a fost înfrânt. Nu vă mai poate acuza nimeni înaintea lui Dumnezeu.

Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba, mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!

ROMANI 8:33–34

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

49

APOCALIPSA 18

VAI! VAI! BABILONUL, CETATEA CEA MARE, CETATEA CEA TARE! ȚI-A VENIT JUDECATA!

TRECERE
JUDECATA BABILONULUI, CETATEA SPIRITUALĂ A LUMII ACESTEIA

În capitolul 18 avem de-a face cu judecata Babilonului, judecata cetății spirituale a lumii acesteia.

Am văzut în capitolul 17 cum ni s-a descoperit cine este această cetate mare despre care s-a tot vorbit în carte, atât în capitolul 11, cât și în capitolul 16. Acum ni s-a descoperit că este Babilonul cel Mare, cetatea spirituală a lumii acesteia, pe care Dumnezeu o compară cu o femeie curvă, cu mama curvelor spirituale ale pământului.

Ea este mama oricărei religii sau forme de închinare falsă a lumii acesteia. Este mama tuturor cetăților spirituale ale neamurilor. Este ca și cum toate neamurile au câte o cetate spirituală, iar Babilonul acesta mare este mama lor. De aici se nasc toate aceste cetăți spirituale. Aceasta înseamnă că ea este curva cea mare, mama curvelor pământului. Este mama tuturor celor care nu se închină adevăratului Dumnezeu, Creatorului, indiferent de forma pe care o ia închinarea lor falsă. Toți oamenii aceștia

răzvrătiți trăiesc în niște cetăți spirituale, iar Babilonul este cetatea cea mare, cea care le amețește pe toate cu vinul curviei ei, cu idolatria ei.

Este cetatea-mamă a tuturor locuitorilor pământului, care în cartea Apocalipsa sunt toți cei nemântuiți. Așa sunt numiți: locuitorii pământului, pentru că sunt atașați de pământul acesta. Doar ei au semnul fiarei pe frunte, se identifică cu duhul antihrist al lumii acesteia. Cei mântuiți sunt locuitorii cerului. Ei locuiesc în ceruri, așa sunt prezentați în carte.

După cum Mielul are o cetate care este comparată cu o femeie, Noul Ierusalim, cu o mireasă curată, tot așa și fiara are o cetate care este comparată cu o femeie: Babilonul cel Mare. Fiara poartă această cetate. Acesta este conflictul prezentat în cartea Apocalipsa: între Miel și fiară. Fiecare are un popor și fiecare are o cetate. Cei care aparțin fiarei au semnul ei pe frunte și trăiesc în Babilon din punct de vedere spiritual; sunt sclavii lumii acesteia, trăiesc după duhul veacului acestuia, se închină fiarei și icoanei ei. Cei care aparțin Mielului au Numele Lui și al Tatălui scris pe frunte, sunt sclavii lui Dumnezeu și ai Mielului, sunt cetățeni ai cerului și așteaptă lumea viitoare, pământul cel nou. Cu toții se află într-un mare exod spre lumea cea nouă pe care o va face Dumnezeu, în care va locui neprihănirea și unde Dumnezeu va locui împreună cu ei.

Pentru că credincioșii nu fac parte din această cetate spirituală a fiarei, aici, pe pământ, sunt persecutați de ea și omorâți de ea și de urmașii ei. Dar, de fapt, ei sunt prezentați în carte ca cei mai mari biruitori. Sunt biruiți de fiară, dar de fapt ei biruiesc fiara. Biruiesc fiara prin credincioșia lor față de Miel și față de Dumnezeu până la moarte. De aceea sunt prezentați în Apoca-

lipsa 14 ca stând cu Mielul, biruitori, pe Muntele Sionului, de unde El împărățește. (Apocalipsa 14:1) Sunt uniți cu El pe vecie, pentru că sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Am făcut un scurt rezumat al conflictului din carte, ca să ne aducem aminte cum trebuie privită. Este o carte plină de viziuni, plină de simboluri, care ne ilustrează niște realități spirituale. Ni se descoperă ce se întâmplă, de fapt, în spatele cortinei acestei lumi și cine sunt jucătorii principali. Cartea trebuie privită prin ochii lui Dumnezeu, din perspectiva veșniciei. Ne prezintă conflictul care are loc în tot veacul acesta, până la a doua venire a Domnului Isus, și împarte oamenii în două: locuitorii pământului și locuitorii cerului; cei care o urmează pe fiară și cei care biruiesc fiara; cetatea fiarei și cetatea Mielului. Ori faci parte dintr-o cetate, ori din alta.

Cartea nu se concentrează pe anumite evenimente care vor avea loc în ultimii șapte ani ai istoriei. Nu despre aceasta este vorba. Este o carte plină de imagini simbolice, care ne descrie ce se întâmplă în spatele cortinei acestei lumi, în tot veacul acesta, până la a doua venire a Domnului Isus.

De la capitolul 18 încolo încep judecățile. Pe acestea ne vom concentra de aici încolo. Dumnezeu îi va lua pe toți la rând și îi va judeca. În capitolul 18 avem prezentată judecata finală a Babilonului. În capitolul 19 avem prezentată judecata finală a fiarei și a proorocului mincinos. În capitolul 20 avem judecata finală a balaurului, a Satanei, și tot în capitolul 20, la final, judecata finală a oamenilor.

Dumnezeu îi ia pe toți la rând și ne prezintă pe rând judecata finală a tuturor personajelor principale din carte. Evident, cu toții vor fi judecați la a doua venire a Domnului Isus, dar în cartea Apocalipsa Dumnezeu ne ia pe rând și ne arată: aceasta va fi judecata Babilonului, aceasta va fi judecata fiarei și a proorocului mincinos, aceasta va fi judecata Satanei. Îi ia pe rând și face aceasta printr-un limbaj simbolic, ca în toată cartea. Noi trebuie să înțelegem mesajul transmis prin acest limbaj.

• • •

TRECERE
DE LA CADRUL GENERAL AL CONFLICTULUI LA ANUNȚAREA CĂDERII BABILONULUI

• • •

APOCALIPSA 18:1–3
„A CĂZUT, A CĂZUT BABILONUL CEL MARE”

Citesc întâi primele trei versete: „După aceea am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.»” (Apocalipsa 18:1–3)

Într-o altă formulare, „din puterea desfătării ei”, adică din bogăția ei excesivă.

Îngerul acesta anunță că, în sfârșit, a venit judecata Babilonului cel Mare. Babilonul a ajuns un locaș al dracilor și al duhurilor necurate din cauza răzvrătirii. Pentru că s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, din punct de vedere spiritual lumea aceasta ajunge să fie un locaș al dracilor și al duhurilor necurate. Aceasta reprezintă și păsările necurate și urâte: arată spre această realitate spirituală urâtă din spatele lumii acesteia.

Unele manuscrise adaugă și „un adăpost al oricărei fiare necurate". Este aceeași idee. Demonii și duhurile necurate sunt comparați cu fiarele și păsările considerate necurate conform Legii din Vechiul Testament. Din punct de vedere spiritual, lumea aceasta ajunge să fie dominată, ajunge un locaș, un loc unde locuiesc dracii și duhurile necurate. Își găsesc locul aici.

Toate neamurile de pe tot pământul și toți conducătorii pământului curvesc cu această cetate din punct de vedere spiritual. Și ei sunt influențați de acești demoni și de aceste duhuri necurate. Ei au băut din vinul mâniei curviei ei. Mânia lui Dumnezeu este și peste aceste neamuri, pentru că ele curvesc cu această cetate spirituală.

Toți necredincioșii, toți cei care nu-L urmează pe Dumnezeu, care nu ascultă de Dumnezeu, curvesc cu această cetate. Locuiesc din punct de vedere spiritual în această cetate, care a ajuns un locaș al dracilor și al duhurilor necurate.

Negustorii pământului, care s-au îmbogățit prin puterea desfătării ei, adică din bogățiile ei, îi reprezintă pe cei care se folosesc de sistemul fals și idolatru al lumii acesteia ca să se îmbogățească, pe cei cărora le convine sistemul acestei lumi

pentru că le aduce beneficii. Ei sunt negustorii care profită de sistemul acestei lumi, cei cărora lumea aceasta căzută le aduce profit într-un fel sau altul.

• • •

TRECERE

DE LA ANUNȚAREA CĂDERII BABILONULUI LA CHEMAREA POPORULUI LUI DUMNEZEU

• • •

APOCALIPSA 18:4–5

„IEȘIȚI DIN MIJLOCUL EI, POPORUL MEU”

Mai departe, versetele 4 și 5: „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.»” (Apocalipsa 18:4–5)

Dacă spune „poporul Meu”, cel mai probabil este glasul Domnului Isus. Tot Domnul Isus îl cheamă și pe Ioan în capitolul 4 din cer: se deschide o ușă în cer și îl cheamă sus. (Apocalipsa 4:1)

Poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă afară din Babilon. Atenție: nu fizic, ci din punct de vedere spiritual. Adică „să nu se potrivească chipului veacului acestuia”, cum spune Pavel. (Romani 12:2) Chiar dacă creștinii trăiesc în lume, ei nu sunt din lume. Ei nu aparțin lumii acesteia, nu funcționează după principiile lumii acesteia, nu gândesc ca lumea.

Cei care se amestecă cu lumea vor avea aceeași soartă cu ea. Aceasta este ideea: ieșiți din mijlocul ei, ieșiți afară, nu luați parte la așa ceva, nu luați parte la păcatele ei și la modul ei de gândire.

Și repet, pentru că mi-e teamă că sunt oameni care pot duce lucrurile acestea la extrem și se pot gândi că trebuie să fugă în munți și să nu mai vorbească cu oamenii din lume. Nu despre asta este vorba. Este vorba despre o realitate spirituală. Din punct de vedere spiritual, tu nu mai aparții lumii acesteia. Nu trebuie să mai gândești ca lumea. Asta nu înseamnă că nu mai trebuie să vorbești cu oamenii. Suntem chemați să ieșim din lume din punct de vedere spiritual.

1 Ioan 2, de la versetul 14: „V-am scris, părinților, fiindcă L-ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și l-ați biruit pe Cel Rău. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume! Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2:14–15)

Nu este vorba despre faptul că nu ar trebui să iubești copacii, marea, munții și ceea ce a creat Dumnezeu. Nu aceasta este ideea. Este vorba despre sistemul lumii acesteia, despre modul ei de gândire. Dacă iubești lumea aceasta, tu ești un locuitor al pământului conform cărții Apocalipsa. Dragostea Tatălui nu este în tine. Tu nu ești un locuitor al cerului.

Căci tot ce este în lume – pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții – nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

1 IOAN 2:16–17

Observați: nu se referă la creație. Se referă la duhul de care sunt călăuziți oamenii din lumea aceasta, lucrurile după care umblă lumea aceasta: lăudăroșia vieții, pofta firii pământești și pofta ochilor. Aceasta înseamnă să ieși din Babilon: să nu mai trăiești după firea pământească, să nu mai trăiești în păcat, să nu mai umbli după poftele ochilor, după ce îți ia ochii, și după lăudăroșia vieții.

Este foarte interesant: să nu te mai lauzi cu cât de mare și tare ești tu, cum fac de obicei oamenii lumii. Toți se cred cei mai mari și cei mai tari. Aceasta este lăudăroșia vieții.

Să nu mai gândești așa, să nu mai gândești ca lumea, ci să te închini adevăratului Dumnezeu și să faci voia Lui. Așa îl biruiești pe Satana, așa biruiești lumea, așa ieși din Babilon: dacă Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în tine. Așa îl biruiești pe cel rău, dacă păzești Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa strălucim ca creștini în lumea aceasta spre slava lui Dumnezeu: trăind în lume, dar nefăcând parte din lume. Gândiți-vă la Daniel și la prietenii lui, care trăiau în Babilon, în Babilonul fizic. Chiar dacă trăiau în Babilon din punct de vedere fizic, ei erau diferiți din punct de vedere spiritual. Aceasta fac și creștinii: trăiesc în lume, dar nu sunt din lume. Ei ies din lumea aceasta din punct de vedere spiritual. De aceea sunt ca niște

ciudați pentru lumea aceasta, pentru că se vede că cetățenia lor nu este aici. Ei nu gândesc ca lumea. Ei nu umblă după lucrurile după care umblă lumea. Ei nu sunt locuitori ai pământului, ci locuitori ai cerului.

Desigur, nu sunt toți perfecți. Unii preacurvesc. Sunt creștini care Îi aparțin lui Dumnezeu și care preacurvesc cu lumea. Despre ei vorbește Iacov în capitolul 4: „Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu." (Iacov 4:4)

Prieten în ce sens? Din punct de vedere spiritual. Cine vrea să fie ca lumea, cine se ia după modul de gândire al lumii acesteia, se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Adică nu poți să fii și cu Dumnezeu, și cu lumea. Nu merge așa.

Iacov continuă: „Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine." (Iacov 4:5) În momentul în care încep să mă comport și să gândesc ca lumea, Dumnezeu este gelos: „Tu ești al Meu. Ești un preacurvar. De ce Mă înșeli?" Aceasta este ideea.

„Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar le dă har celor smeriți.»" (Iacov 4:6) Mândria vine din lume. Vrei să fii ca lumea? Dumnezeu este împotriva ta. „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu! Împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi! Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi! Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!" (Iacov 4:7–8) Fiți smeriți.

Voi încă aveți inima împărțită. Sunteți ca evreii din pustiu: Dumnezeu îi scoate din Egipt, iar ei erau cu gândul la Egipt. Nu mai fiți așa. Dedicați-vă cu totul lui Dumnezeu. Nu fiți niște preacurvari. Sunteți ai lui Dumnezeu acum. „Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire, și bucuria voastră – în întristare! Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța!" (Iacov 4:9–10) Pocăiți-vă.

Cercetați-vă inimile, să nu aveți o inimă împărțită. Dumnezeu nu vrea să avem inimi împărțite. Și cu lumea, și cu El nu merge. Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu. Ești un preacurvar dacă faci parte din poporul Lui și totuși trăiești așa. Trebuie să ieși cu totul din Babilon, să te închini numai lui Dumnezeu, să asculți de poruncile Lui, să faci voia Lui, să te lași transformat de El, să-ți schimbi mintea și modul de a gândi după Cuvântul lui Dumnezeu. Așa ieși din Babilon.

Nu poți trăi în două cetăți spirituale în același timp: și în cetatea lui Dumnezeu, și în cetatea lumii. Nu merge. Nu poți avea doi stăpâni: și lumea, și Dumnezeu. Nu merge.

• • •

TRECERE
DE LA CHEMAREA DE A IEȘI DIN BABILON LA RĂSPLĂTIREA LUI

• • •

APOCALIPSA 18:6–8

RĂSPLĂTIREA BABILONULUI ȘI ZIUA JUDECĂȚII LUI

Mai departe, versetele 6 până la 8: „Răsplătiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei! Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: «Șed ca împărătească, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea», tocmai de aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.” (Apocalipsa 18:6–8)

Aici ideea nu este să ne răzbunăm noi singuri pe lumea aceasta. Dumnezeu ne transmite un mesaj: El ne va face dreptate în cele din urmă. Dumnezeu le va face dreptate tuturor sfinților Lui care au fost chinuiți și omorâți în lumea aceasta de acest Babilon mare, de această curvă.

Va veni și ziua răzbunării. Lumea aceasta va fi judecată, chiar dacă ea credea că nu va mai veni ziua aceea: „Șed ca împărătească, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea.” (Apocalipsa 18:7) Chiar dacă oamenii lumii cred că lumea aceasta nu va avea sfârșit și nu va fi judecată, va veni și ziua aceea în care sfinților lui Dumnezeu li se va face dreptate.

• • •

TRECERE

DE LA RĂSPLĂTIREA BABILONULUI LA PLÂNSUL CELOR CARE AU PROFITAT DE EL

• • •

APOCALIPSA 18:9–19

PLÂNSUL ÎMPĂRAȚILOR, NEGUSTORILOR ȘI CÂRMACILOR PENTRU CETATEA CEA MARE

Mai departe, de la versetul 9 până la 19: „Și împărații pământului, care au curvit și s-au dezmierdat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: «Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!»” (Apocalipsa 18:9–10)

Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa – marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in subțire, de purpură, de mătase și de stacojiu –, nici feluritele lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fier și de marmură, nici scorțișoara, nici mirodeniile, nici miroznele, nici mirul, nici tămâia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grâul, nici boii, nici oile, nici caii, nici căruțele, nici robii, nici sufletele oamenilor.

APOCALIPSA 18:11–13

Și roadele atât de dorite sufletului tău s-au dus de la tine. Toate lucrurile alese, strălucite, sunt pierdute pentru tine, și nu le vei mai găsi.

APOCALIPSA 18:14

Cei ce fac negoț cu aceste lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tângui și vor zice: «Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!

APOCALIPSA 18:15–17

Și toți cârmacii, toți cei ce merg cu corabia pe mare, marinarii și toți cei ce câștigă din mare stăteau departe; și când au văzut fumul arderii ei, strigau: «Care cetate era ca cetatea cea mare?» Și își aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau: «Vai! vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi i-a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare! Într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!

APOCALIPSA 18:17–19

Cred că se înțelege clar imaginea pe care vrea să o creeze Dumnezeu aici. Toți cei care s-au folosit de lumea aceasta, care s-au îmbogățit pe seama ei, vor fi uimiți și îngroziți când vor vedea că această lume nu va mai fi. Va fi judecată o dată pentru totdeauna, într-o clipă. Vor plânge după ea, pentru că pentru ei aici era totul. Ei sunt locuitori ai pământului, au semnul fiarei pe frunte, se închină icoanei ei, se identifică cu duhul lumii acesteia, cu dumnezeul veacului acestuia. (2 Corinteni 4:4) Aceasta este cetatea lor: Babilonul. Pentru ei totul era aici și acum și, dintr-o dată, totul se va termina. Într-o clipă, totul se va termina.

Este foarte interesant că, în lista aceea mare de mărfuri ale negustorilor, la final, spune și „sufletele oamenilor". (Apocalipsa 18:13) Ar putea fi vorba de oamenii religioși care fac negoț cu sufletele oamenilor, care câștigă pe seama lor, pe seama ignoranței lor. Nu știm sigur. Dar mesajul este clar: toate se vor sfârși. Va veni ziua judecății. Lumea aceasta va avea un sfârșit instantaneu, într-o clipă.

Cei atașați de lumea aceasta o vor plânge. Atenție: nu se vor gândi să se întoarcă la Dumnezeu. Nicidecum. Oamenii aceștia nu Îl vor iubi niciodată pe adevăratul Dumnezeu. Ei au scris pe frunte semnul fiarei, îi aparțin fiarei pe vecie. Niciunul dintre cei nemântuiți, care nu sunt scriși de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, nu va dori în ziua judecății să se întoarcă la Dumnezeu. Îl vor urî pe Dumnezeu, pentru că le-a distrus lumea de care erau atașați. „Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare!" (Apocalipsa 18:10) Vor plânge după cetate, nu se vor pocăi. Nimeni nu spune: „Hai să ne întoarcem la Dumnezeu." Nici gând.

Cred că acest lucru vrea Dumnezeu să ni-l scoată în evidență prin acest pasaj: ce este, de fapt, în inimile acestor oameni nemântuiți. Ei nu se pocăiesc, nu se gândesc la Dumnezeu.

Apocalipsa 9 spune: „Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor." (Apocalipsa 9:20–21)

Nu este vorba doar despre statui sau icoane; este vorba despre orice idol. Sunt o mulțime de idoli moderni astăzi.

Oricât i-ar judeca Dumnezeu pe oamenii lumii acesteia care nu sunt născuți din nou, oamenii aceștia nu se pot pocăi și nu se vor pocăi niciodată. Își iubesc mai mult dumnezeii lor falși, idolatria și păcatul. Aceasta este în inima lor. Și aceasta o vedem și în Apocalipsa 18: locuitorii pământului, cei atașați de acest pământ, de această lume, vor plânge după lumea aceasta: „Vai! vai! Cetatea cea mare!" (Apocalipsa 18:10) Pentru că aici erau comorile lor, aici era inima lor.

„Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră", spunea Domnul Isus. (Matei 6:21) Dacă comoara ta este în ceruri, acolo va fi și inima ta. Dar comorile locuitorilor pământului sunt aici, pe pământ, și aici era și inima lor.

Este îngrozitor gândul acesta, dar aceasta este realitatea. Oricât de mult i-ar judeca Dumnezeu pe oameni, chiar și atunci când vor vedea lumea aceasta judecată de Dumnezeu în mod clar, ei nu se vor pocăi. În inimile lor va fi tot lumea aceasta. Vor tânji tot după lumea aceasta.

Așa eram și noi. Dar Dumnezeu ne-a făcut parte de har. Ne-a adus la viață prin credința în Evanghelie. Numai Dumnezeu poate să facă aceasta. Altfel ne-am fi aflat și noi în această gloată care plânge după cetatea cea mare și tare. Și noi ne-am fi aflat printre oamenii aceștia. Dar Dumnezeu ne-a adus la viață prin credința în Evanghelie, pentru că ne-a scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. Altfel și noi am fi fost la fel ca locuitorii pământului.

Când citim lucrurile acestea, ar trebui să fim îngroziți, pe de o parte, de răutatea inimii omului, dar și uimiți de harul lui Dumnezeu, de harul de care ne-a făcut Dumnezeu parte celor mântuiți. Așa am fi fost și noi dacă Dumnezeu nu ne aducea la viață, dacă Dumnezeu nu alegea să ne mântuiască.

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre", dar Dumnezeu... (Efeseni 2:1,4) Slavă Domnului pentru acel „dar Dumnezeu" din Efeseni 2. „Ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)." (Efeseni 2:5) Dacă nu era acel „dar Dumnezeu" în Efeseni 2, cu toții rămâneam morți în greșelile și în păcatele noastre, umblam după mersul lumii acesteia, după duhul lumii acesteia, la fel ca toți oamenii aceștia. Și oricât ne-ar fi judecat Dumnezeu, nu ne-am fi întors niciodată la El.

Pe de o parte, vedem cât de rea este inima omului, cât de îngrozitoare este această realitate, cât de rău poate să fie omul. Pe de altă parte, vedem cât de mare este harul lui Dumnezeu și cu ce putere lucrează în viețile celor mântuiți.

• • •

TRECERE
DE LA PLÂNSUL PĂMÂNTULUI LA BUCURIA CERULUI

• • •

APOCALIPSA 18:20–24

BUCURIA SFINȚILOR ȘI NIMICIREA DEFINITIVĂ A BABILONULUI

Citesc și ultima parte, de la versetul 20 la versetul 24: „Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și prorocilor, pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate și a judecat-o!” (Apocalipsa 18:20)

> *Atunci un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare și a zis: «Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit! Și nu se va mai auzi în tine nici sunet de alăute, nici cântece din instrumente, nici cântători din fluiere, nici cântători din trâmbițe. Nu se va mai găsi la tine niciun meșter în vreun meșteșug oarecare. Nu se va mai auzi în tine vuietul morii. Lumina lămpii nu va mai lumina în tine și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei, pentru că negustorii tăi erau mai-marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta și pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.*
>
> APOCALIPSA 18:21–24

S-a terminat cu petrecerile și cu negustoria. A venit judecata. În această cetate a lumii acesteia au fost omorâți toți prorocii și sfinții Domnului. Toți oamenii care i-au omorât au fost călăuziți din punct de vedere spiritual de această cetate, de această curvă mare. De aceea, în ea se găsește sângele prorocilor, al sfinților și

al tuturor celor înjunghiați pe pământ. Orice crimă care a avut loc pe pământ a fost comisă din cauza duhului acestei lumi, care i-a călăuzit pe oamenii aceia să omoare.

Observați contrastul: în timp ce pământul și locuitorii pământului plâng și se tânguiesc, cerul și locuitorii cerului, sfinții, apostolii și prorocii, se bucură. Se bucură pentru că Dumnezeu, în sfârșit, le-a făcut dreptate. Babilonul, curva cea mare, care i-a persecutat și i-a omorât pe tot parcursul istoriei, este, în sfârșit, judecat.

S-a terminat cu lumea aceasta. În lumea viitoare nu va mai fi moarte, nu va mai fi țipăt, nu va mai fi tânguire. Va fi doar bucurie. În lumea viitoare intră doar cei scriși în cartea vieții Mielului. Aceasta o vedem în Apocalipsa 21: doar ei intră în Noul Ierusalim și pe pământul cel nou, adică cei care L-au urmat pe Miel și pe Tatăl Său, cei care au ieșit din Babilon. (Apocalipsa 21:4, 27)

• • •

TRECERE

CONCLUZIA CHEMĂRII: IEȘI DIN BABILON ȘI RĂMÂI ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Lumea aceasta va avea un sfârșit. Sfârșitul ei este sigur și va veni dintr-odată. Nu-ți pune nădejdea în ea, nu te alipi de lumea aceasta, nu gândi ca ea, nu te lăsa călăuzit de principiile ei păcătoase, de duhul lumii acesteia. Ieși din Babilon. Prietenia lumii este dușmănie cu Dumnezeu, este vrăjmășie cu Dumnezeu. Nu poți umbla pe două drumuri. Ori faci parte din cetatea

lumii, ori din cetatea lui Dumnezeu. „Nu puteți sluji și lui Dumnezeu, și lui Mamona”, spunea Domnul Isus. (Matei 6:24) Mamona este dumnezeul veacului acestuia. Nu poți.

Nu te juca cu focul. Nu preacurvi cu Babilonul. Nu-L înșela pe Dumnezeul tău, ca să nu fii judecat împreună cu Babilonul.

> *Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!*
>
> APOCALIPSA 18:4

Ieși din Babilon. Ieși cu totul din Babilon. Cercetează-ți inima, să nu ai o inimă împărțită. Închină-te și supune-te doar Creatorului. Crede Evanghelia, pocăiește-te și ascultă de poruncile Lui. Suferă persecuția din partea Babilonului. Vei fi persecutat. Așteaptă-te la aceasta. „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți”, a spus Pavel. (2 Timotei 3:12) Este normal să fii persecutat, pentru că tu nu mai faci parte din cetatea spirituală a lumii acesteia, căreia în curând îi va veni judecata.

Rabdă persecuția. Nu te răzbuna singur. Lasă-L pe Dumnezeu să Se ocupe de aceasta. „Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.” (Apocalipsa 13:10) Dumnezeu va face dreptate.

Ușa, poarta prin care ieși din această cetate spirituală, din Babilon, este Evanghelia, este Hristos. Crede că Hristos a murit la cruce sub mânia lui Dumnezeu în locul tău, pentru toate păcatele tale. Crede că Dumnezeu te îndreptățește înaintea Lui doar prin credință și atât. Crede că, prin credință, Dumnezeu te

îmbracă cu Hristos și nu mai vede nimic de condamnat în tine. Te îmbracă cu neprihănirea lui Hristos. Aceasta este esența Evangheliei. Acest lucru trebuie să-l crezi.

Este atât de simplu, dar oamenii complică atât de mult. Crede Evanghelia. Crede că Hristos a murit la cruce sub mânia lui Dumnezeu pentru păcatele tale. Trebuie să-ți însușești tu personal jertfa Lui. Trebuie să mănânci și să bei tu din El, să-ți însușești tu personal jertfa Lui, să crezi că a făcut aceasta pentru tine personal. În momentul în care ai crezut aceasta, Dumnezeu te socotește neprihănit, te îndreptățește. Păcatele tale sunt puse asupra lui Hristos. El este judecat pentru ele la cruce, iar neprihănirea lui Hristos este pusă asupra ta. Aceasta este esența Evangheliei.

Prin credința în Hristos și în jertfa Lui ești mutat din punct de vedere spiritual din Babilon în Ierusalimul ceresc, din cetatea spirituală a lumii acesteia în cetatea spirituală a lui Dumnezeu. Sunt doar două cetăți în cartea Apocalipsa: Babilonul, care este o curvă, curva cea mare, și Noul Ierusalim, care este o mireasă curată. De ce este curată? Datorită jertfei lui Hristos.

Ori faci parte din una, ori din cealaltă. Ori ești cetățean al Babilonului, ori cetățean al Ierusalimului ceresc. Dacă ești babilonian din punct de vedere spiritual, vei fi judecat împreună cu Babilonul. Dacă ești iudeu din punct de vedere spiritual, vei trăi veșnic în prezența lui Dumnezeu.

Adu-ți aminte mereu că „lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac". (1 Ioan 2:17) „Și la ce-i folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul?" (Marcu 8:36) Lumea aceasta va dispărea într-o clipă și nu

vrei să te afli în ziua aceea printre cei care plâng după ea: „Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare!" (Apocalipsa 18:10) Vrei să te afli în ziua aceea printre cei care se bucură că, în sfârșit, i-a venit judecata și Dumnezeu le va face dreptate, în tabăra celor care au fost credincioși Mielului și Tatălui Său, printre cei care au trăit în lumea aceasta, dar nu au aparținut lumii acesteia; au trăit în lume, dar nu au fost din lume.

La aceasta ne cheamă apostolul Pavel pe toți creștinii în Romani 12: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită." (Romani 12:1–2)

Cum facem aceasta? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. Prin Cuvântul Lui ne înnoim mințile și nu mai gândim la fel ca lumea, nu ne mai potrivim chipului veacului acestuia, nu ne închinăm fiarei și icoanei ei. Cuvântul Lui ne sfințește. „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul", spunea Domnul Isus. (Ioan 17:17) Noi suntem sfințiți prin adevăr, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există altă metodă prin care să-ți înnoiești mintea decât prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă te-ai îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, ești negreșit o victimă a Babilonului și vei fi înșelat. Trebuie să rămâi loial Cuvântului lui Dumnezeu și să te lași transformat de Cuvântul Lui.

Slavă Domnului pentru Cuvântul Lui, care ne luminează și ne călăuzește prin bezna acestei lumi. Slavă Domnului.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

50

APOCALIPSA 19:1–10

A VENIT NUNTA MIELULUI! FERICE DE CEI CHEMAȚI LA OSPĂȚUL NUNȚII MIELULUI!

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 19:1–10

După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aleluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea, pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte! El a judecat-o pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.

Și au zis a doua oară: „Aleluia! Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!

Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și I s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: „Amin! Aleluia!

Și din scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: „Lăudați-L pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi, care vă temeți de El, mici și mari!

Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.

(Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)

Apoi mi-a zis: „Scrie: ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!

Apoi mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.

Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-I-te!" (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.)

APOCALIPSA 19:1–10

• • •

TRECERE

DE LA JUDECATA BABILONULUI LA BUCURIA CERULUI

După ce, mai devreme, în capitolul 18, a fost descrisă judecata Babilonului, cetatea spirituală a lumii acesteia, acum vedem aici o imagine a bucuriei cerului atunci când vede judecata ei.

Vedem din nou acea mare gloată din capitolul 7, sau biruitorii fiarei din capitolul 15, care îi reprezintă pe toți credincioșii lui Dumnezeu de pe tot parcursul istoriei. Ei se bucură și Îi dau slavă lui Dumnezeu că le-a făcut dreptate și că, în sfârșit, a judecat Babilonul.

Îi vedem din nou și pe cei douăzeci și patru de bătrâni, care reprezintă poporul lui Dumnezeu: cei doisprezece apostoli și cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Ei sunt bătrânii Israelului spiritual al lui Dumnezeu.

Apoi vedem și cele patru făpturi vii, care se bucură împreună cu poporul Domnului, și auzim acel glas din scaunul de domnie, care cel mai probabil este glasul Domnului Isus și care îi invită pe toți robii Domnului, pe toți credincioșii adevărați, mici și mari, să-L laude pe Dumnezeul lor.

Este o imagine glorioasă a bucuriei de care vor avea parte toți credincioșii la finalul istoriei. Toți credincioșii sunt fericiți și binecuvântați să fie invitați la această nuntă cosmică dintre Hristos și mireasa Lui. Ferice de toți invitații la această nuntă, la acest ospăț pe care îl va da Dumnezeu atunci, adică de toți credincioșii adevărați.

• • •

APOCALIPSA 19:1–5

ALELUIA PENTRU JUDECATA DREAPTĂ A BABILONULUI

Avem de-a face cu un limbaj figurativ, simbolic, care descrie niște realități spirituale.

Cerul spune: „Aleluia!", pentru că judecățile lui Dumnezeu sunt adevărate și drepte. El a judecat-o pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei. (Apocalipsa 19:1–2)

A doua oară se spune: „Aleluia! Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!" (Apocalipsa 19:3) Judecata Babilonului este definitivă. Curva cea mare, cetatea spirituală a lumii acesteia, nu va mai avea putere asupra poporului lui Dumnezeu.

Cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii se aruncă la pământ și I se închină lui Dumnezeu, care șade pe scaunul de domnie, și spun: „Amin! Aleluia!" (Apocalipsa 19:4)

Din scaunul de domnie iese apoi glasul care îi cheamă pe toți robii lui Dumnezeu, mici și mari, pe toți cei ce se tem de El, să-L laude pe Dumnezeul lor. (Apocalipsa 19:5)

• • •

TRECERE
DE LA ALELUIA JUDECĂȚII LA NUNTA MIELULUI

După judecata Babilonului, după judecata curvei celei mari, apare bucuria nunții Mielului. Babilonul este curva fiarei; Noul Ierusalim este mireasa Mielului.

După ce Babilonul este judecat, urmează bucuria Mirelui și a miresei Lui.

• • •

APOCALIPSA 19:6–8
NUNTA MIELULUI ȘI HAINA MIRESEI

Apoi Ioan aude ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit." (Apocalipsa 19:6–7)

Soția Mielului, mireasa cu care Se va căsători Mielul la finalul istoriei, este Noul Ierusalim, cetatea spirituală a tuturor credincioșilor.

Soției Mielului i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat, iar inul subțire reprezintă faptele neprihănite ale sfinților. (Apocalipsa 19:8)

Aici nu avem de-a face cu hainele albite în sângele Mielului din Apocalipsa 7:14, unde este vorba despre neprihănirea lui Hristos, care ni se atribuie prin credința în jertfa Lui atunci când credem Evanghelia.

Aici este vorba despre o rochie de mireasă formată din faptele neprihănite ale sfinților. Este un limbaj simbolic, este ceva glorios. Dumnezeu Se exprimă atât de frumos: cetatea aceasta spirituală este îmbrăcată cu faptele neprihănite ale sfinților.

Toți cei care fac parte din această cetate, din mireasa Lui, sunt caracterizați de aceste fapte drepte, neprihănite, care sunt făcute în Hristos. (Efeseni 2:10)

Domnul Isus spune: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine risipește." (Matei 12:30) Singurele fapte care contează sunt cele care sunt adunate cu Hristos, care sunt făcute în Hristos.

Restul faptelor bune, chiar dacă sunt bune, sunt făcute în păcat.

Degeaba ești în Babilon din punct de vedere spiritual și mai faci fapte bune din când în când. Trebuie să fii în Hristos. Trebuie să faci parte din cetatea spirituală a lui Hristos, din mireasa Lui, din Noul Ierusalim, din Ierusalimul ceresc.

Sfinții de aici sunt cei care și-au zidit casa cu temelia pe stâncă. Ei nu doar au auzit voia Domnului, ci au și practicat-o. (Matei 7:24–25) „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri." (Matei 7:21)

Aceștia sunt oile din Matei 25, care au avut o viață caracterizată de fapte bune. (Matei 25:31–46) Așa arată adevărații credincioși ai Domnului. Așa arată credința mântuitoare: se vede în fapte, aduce roade, transformă omul, îl face să acționeze, să trăiască în neprihănire, să facă fapte neprihănite.

„Credința fără fapte este moartă", spune Iacov. (Iacov 2:26) Este o credință drăcească. (Iacov 2:19) Adevărata credință se vede în fapte. Dacă ai crezut cu adevărat în Hristos, viața ta va fi caracterizată de aceste fapte neprihănite. Vei face parte din acești sfinți care o îmbracă, prin faptele lor, pe mireasa lui Hristos.

Asta nu înseamnă că faptele bune contribuie la mântuire. Ele sunt consecința mântuirii noastre. Mântuirea este prin har, fără fapte, dar harul adevărat al lui Dumnezeu „ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos". (Tit 2:12–13)

Așa trăiește orice sfânt care face parte din Ierusalimul ceresc. Așa trăiesc toți credincioșii adevărați. Toți cei care sunt mântuiți prin har, prin credință, vor avea o viață caracterizată de fapte bune. Nu vor fi perfecți, dar vor fi sfinți. Perfecți sunt doar în

Hristos, dar vor fi sfinți, puși deoparte pentru Dumnezeu, separați de lume, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, iar viața lor va fi marcată de aceste fapte bune, fapte neprihănite făcute în Hristos.

Faptele bune ale sfinților sunt rochia de mireasă a soției lui Hristos, a Noului Ierusalim.

• • •

TRECERE
MIREASA MIELULUI ESTE NOUL IERUSALIM

Aici pot apărea confuzii. Chiar dacă apostolul Pavel compară adunarea noului legământ cu o mireasă, adică folosește aceeași metaforă pentru adunarea noului legământ, în cartea Apocalipsa această metaforă nu este folosită doar pentru adunare, ci și pentru Noul Ierusalim, pentru Ierusalimul ceresc, pentru cetatea spirituală a lui Dumnezeu, din care fac parte toți credincioșii din toate timpurile, toți cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Există doar două cetăți spirituale în cartea Apocalipsa: Babilonul și Noul Ierusalim. Dacă Babilonul nu este fizic, nici Noul Ierusalim nu este fizic. Sunt unii care spun că Babilonul este spiritual, dar că Noul Ierusalim va fi un cub fizic. Nu. Sunt două cetăți spirituale. Avem de-a face cu un limbaj simbolic care descrie niște realități spirituale.

Oamenii sunt împărțiți în două: ori fac parte dintr-o cetate, ori din cealaltă. Nu există cale de mijloc. Babilonul este comparat cu o femeie curvă. Noul Ierusalim este comparat cu o mireasă cura-

tă. Babilonul este curva fiarei, de care fiara se folosește și apoi o abandonează ca pe o curvă. Noul Ierusalim este mireasa lui Hristos, cu care El Se unește pe vecie, pe care o ia de soție.

Cartea ni se revelează treptat. La fel cum a fost și cu Babilonul, tot așa și aici: auzim despre soția Mielului, iar în capitolul 21 ni se descrie cine este această soție a Mielului.

În Apocalipsa 21:2, Ioan spune că a văzut „coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei". În Apocalipsa 21:9–10, unul dintre cei șapte îngeri spune: „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!", apoi îi arată cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer, de la Dumnezeu.

Aceasta este mireasa lui Hristos în cartea Apocalipsa: Ierusalimul ceresc. Hristos Se unește cu această cetate spirituală din care fac parte toți credincioșii de pe tot parcursul istoriei, și din Vechiul Testament, și din Noul Testament.

În Evrei 12, credincioșilor noului legământ li se spune că s-au apropiat „de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou". (Evrei 12:22–24)

Noi ne-am apropiat de cetatea spirituală a lui Dumnezeu, de Ierusalimul ceresc, și de duhurile celor neprihăniți din vechime. Suntem una cu ei. Formăm un singur popor spiritual, un Israel spiritual. Locuim în aceeași cetate spirituală cu ei. Ne-am apropi-

at de Muntele Sionului din ceruri, de unde Hristos, Fiul lui David, domnește acum. Nu este vorba despre cetăți fizice sau despre un munte fizic.

Această cetate spirituală din care fac parte toți credincioșii din toate timpurile este mireasa Mielului, mireasa lui Hristos. Toată cetatea aceasta este mireasa lui Hristos și toți cei ce fac parte din această cetate sunt uniți cu El. El a murit ca să-i răscumpere pe toți cei ce vor face parte din această cetate și apoi să Se unească cu ei pe vecie.

Tâlharul de pe cruce, care nu a avut timp să fie botezat, care nu a avut timp să intre într-o adunare locală, face parte din această cetate spirituală cu care Hristos Se va căsători la final. Toți cei răscumpărați din toate timpurile fac parte din această cetate. Nu sunt decât două cetăți: Babilonul și Ierusalimul ceresc.

Cu acest Ierusalim ceresc vorbea Dumnezeu și prin proroci. În Isaia 54, Dumnezeu îi promitea Ierusalimului ceresc că va avea mulți copii. (Isaia 54:1) Nu vorbea cu Ierusalimul de pe pământ. Toți credincioșii sunt copiii acestui Ierusalim ceresc.

În Galateni 4, apostolul Pavel spune că „Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră". (Galateni 4:26) El este mama noastră, a tuturor credincioșilor, a copiilor făgăduinței.

Ierusalimul ceresc a existat tot timpul. La finalul istoriei doar se coboară pe pământ, adică poporul lui Dumnezeu ia în stăpânire pământul cel nou. În comuniune perfectă cu Mielul și cu Dumnezeu, se va vedea asta în capitolul 21.

Nu doar adunarea noului legământ este mireasa lui Hristos, chiar dacă Pavel compară adunarea cu o mireasă, pentru că despre adunare vorbea acolo. În cartea Apocalipsa ni se descoperă că toată cetatea spirituală a lui Hristos va fi unită cu El.

• • •

APOCALIPSA 19:9

FERICE DE CEI CHEMAȚI LA OSPĂȚUL NUNȚII MIELULUI

În versetul 9 scrie: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!" Apoi îngerul îi spune lui Ioan: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu." (Apocalipsa 19:9)

Datorită acestei fericiri rostite aici pentru cei chemați la ospățul nunții Mielului, unii ajung să-și creeze doctrine întregi despre mireasă și prietenii Mirelui, ca și cum ar fi mai multe categorii de credincioși, mai multe ranguri de mântuiți: unii fac parte din mireasă, alții sunt doar invitați la nuntă.

Se leagă și de cuvintele lui Ioan Botezătorul, unde spune că el este prietenul Mirelui, când, de fapt, tot ce vrea Ioan să spună acolo este că nu el este Mesia. (Ioan 3:28–29) Cu alte cuvinte, mesajul lui este: „Eu nu sunt Mesia; eu sunt prietenul lui Mesia." Asta este tot ce vrea să spună.

În această cetate, în Noul Ierusalim, în mireasa Mielului, nu intră doar unii, iar alții stau pe lângă ea. În ea intră toți cei scriși în cartea vieții Mielului. Apocalipsa 21:27 spune: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului." Toți aceștia intră în această cetate.

Unii, pentru că se apropie cu preconcepțiile lor și spun că doar adunarea noului legământ este mireasa, încep să spună că alții stau pe pământul cel nou și vin doar în vizită, iar doar adunarea stă în Noul Ierusalim. Încep să facă tot felul de clasificări, să împartă creștinii în tot felul de categorii. Totul pleacă de la greșeala fatală de a face o doctrină dintr-o metaforă, dintr-un pasaj simbolic.

Nu acesta este scopul limbajului. Este un limbaj simbolic care vrea să transmită un mesaj folosindu-se de metafore și simboluri. Cartea Apocalipsa nu se contrazice.

Mireasa lui Hristos este Noul Ierusalim. Haina ei de mireasă este alcătuită din faptele neprihănite ale sfinților. Invitații la nuntă sunt toți cei răscumpărați de pe pământ, toți cei scriși în cartea vieții Mielului.

La nunta Mielului, Mielul Se căsătorește cu soția Lui, cu Noul Ierusalim, nu cu tine personal, creștine. Aceasta este simbolistica din cartea Apocalipsa. Mielul Se căsătorește cu cetatea, în timp ce fiara nu se căsătorește cu Babilonul, ci îl tratează ca pe o curvă, pentru că asta este. Mielul Se căsătorește cu cetatea aceasta, iar ca să fii cu Mielul o veșnicie trebuie să faci parte din această cetate.

În Apocalipsa 3:12, Domnul Isus îi promite unei adunări: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou."

Biruitorii din cartea Apocalipsa sunt toți credincioșii adevărați, sunt acea gloată mare din carte. Cu toții vor avea scris pe ei numele cetății lui Dumnezeu, adică sunt cetățeni ai Noului Ierusalim. Asta înseamnă să ai scris pe tine numele unei cetăți: aparții acelei cetăți, aparții acestei cetăți spirituale a lui Dumnezeu cu care Mielul Se va uni la final.

În momentul în care ești mântuit, tu deja faci parte din această cetate. Tu deja te-ai apropiat de Ierusalimul ceresc. Tu ai fost născut din Ierusalimul ceresc. Nunta aceasta cosmică dintre Hristos și această cetate spirituală va avea loc la final, dar tu deja ești unit cu Hristos. În momentul în care crezi Evanghelia, ești unit cu Hristos și faci parte din această cetate spirituală. Ai fost mutat din împărăția lui Satana în Împărăția lui Hristos. (Coloseni 1:13)

Ești cu Mielul pe Muntele Sionului, ca în Apocalipsa 14. Ești virgin, ești fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. (Apocalipsa 14:1, 4–5) Pentru asta Și-a dat viața Hristos: pentru toți copiii acestei cetăți spirituale cu care Se va uni la final, adică pentru toți frații Lui spirituali, pentru toată sămânța lui Avraam.

Evrei 2 spune: „Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare-preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului." (Evrei 2:16–17) Este vorba despre Israelul spiritual, despre sămânța spirituală a lui Avraam.

Pavel spune clar că din sămânța lui Avraam fac parte toți credincioșii, și dintre evrei, și dintre neamuri. Aceasta este adevărata sămânță a lui Avraam, iar cu toții sunt născuți din acest Ierusalim ceresc, sunt copiii promisiunii. (Galateni 3:7, 29; 4:28)

Dacă nu ești născut din acest Ierusalim ceresc, nu ești al lui Hristos, nu faci parte din mireasa cu care Se va căsători Hristos la final. În această cetate spirituală, Hristos nu a murit pentru tine; nu ți-ai spălat hainele în sângele Lui. Toți credincioșii fac parte din această cetate cu care Mielul Se va căsători la final.

Mireasa lui Hristos, conform cărții Apocalipsa, este Noul Ierusalim. Haina de nuntă cu care se îmbracă această mireasă este alcătuită din faptele neprihănite ale sfinților. Invitații la ospățul nunții Mielului cu soția Lui, Noul Ierusalim, sunt toți credincioșii adevărați.

De aceea zice: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!" (Apocalipsa 19:9) Toate fericirile din cartea Apocalipsa sunt pentru toți credincioșii adevărați, nu doar pentru o anumită categorie. Nu există mai multe categorii de credincioși în cartea Apocalipsa: unii care fac parte din mireasă, iar alții care sunt pe lângă mireasă. Toate fericirile sunt pentru toți credincioșii.

Apocalipsa 1:3 spune: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!"

Apocalipsa 14:13 spune: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!"

Apocalipsa 16:15 spune: „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!"

Apocalipsa 19:9 spune: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!”

Apocalipsa 20:6 spune: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere!”

Apocalipsa 22:7 spune: „Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta!”

Apocalipsa 22:14 spune: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!”

Aceștia sunt cei fericiți în cartea Apocalipsa. Cu toții intră în Noul Ierusalim. Este vorba despre toți credincioșii. Fericirile acestea sunt pentru toți cei care vor fi mântuiți. Nu se poate ca, în Apocalipsa 19, să se refere la o altă categorie de oameni. Este vorba despre toți credincioșii care vor fi prezenți la nunta Mielului cu mireasa Lui, Noul Ierusalim.

• • •

APOCALIPSA 19:10
LUI DUMNEZEU ÎNCHINĂ-TE

La final, în versetul 10, Ioan se aruncă la picioarele îngerului, iar îngerul îi spune: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-I-te!” (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.) (Apocalipsa 19:10)

Cât de clar este acest mesaj: lui Dumnezeu închină-I-te.

Asta vedem în toată cartea Apocalipsa. Nimeni nu este vrednic de închinare decât Dumnezeu și Mielul, care este una cu Dumnezeu.

Cei răzvrătiți din cartea Apocalipsa, care iau semnul fiarei, sunt cei care refuză să se închine adevăratului Dumnezeu. Aceasta este cea mai mare ofensă pe care I-o poți aduce lui Dumnezeu: să te închini altcuiva decât Lui.

Nici chiar cei mai glorioși îngeri nu sunt vrednici de închinare. Singurul vrednic și singurul căruia I se cuvine toată închinarea este Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului.

Acesta este mesajul în cartea Apocalipsa: „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!" (Apocalipsa 14:7) Nu vă mai închinați fiarei. Nu vă mai închinați lumii acesteia. Slujiți-I lui Dumnezeu.

Cei care Îi slujesc lui Dumnezeu în cartea Apocalipsa au scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. (Apocalipsa 14:1) Cei care slujesc fiarei au scris pe frunte numele fiarei și numărul ei. (Apocalipsa 13:16–18)

Mai vedem aici ceva foarte frumos: îngerii sunt împreună-slujitori cu noi, cu credincioșii. Chiar dacă nu îi vedem, ei sunt cu noi. Sunt „duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea" (Evrei 1:14), dar și să slujească împreună cu noi. Nu știm cum fac asta, nu îi vedem, dar vedem clar în Scriptură că aceasta este slujba lor.

• • •

APOCALIPSA 19:10

MĂRTURIA LUI ISUS ESTE DUHUL PROROCIEI

Îngerul adaugă ceva foarte important: „Mărturia lui Isus este duhul profeției." (Apocalipsa 19:10)

Esența profeției este mărturia lui Isus. Orice profet adevărat Îl va mărturisi pe Hristos. Despre asta este profeția: despre Hristos.

În 2 Petru 1 citim: „Și avem cuvântul profeției făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre." (2 Petru 1:19)

Scopul pentru care citești Cuvântul și meditezi la el, scopul pentru care iei aminte la cuvântul profeției, este ca să răsară Luceafărul de dimineață în inima ta, adică Hristos.

Chiar în cartea Apocalipsa, în capitolul 22, Hristos spune despre El Însuși: „Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață." (Apocalipsa 22:16)

Hristos este Luceafărul strălucitor de dimineață. Totul este despre El. Asta demască toată mascarada profetică a penticostalilor și carismaticilor. Dă la iveală esența profeției: Hristos. Scopul profeției este să-L cunoști pe Hristos și ca El să ia chip în tine.

Profeții uneori prevesteau și viitorul, dar nu aceasta era treaba lor principală. Ei meditau la Hristos, vorbeau despre Hristos. Profeții din Noul Testament vorbeau despre Hristos. Acestea erau revelațiile pe care le aveau despre Hristos și astfel era zidită adunarea.

Scopul profeției este să ți-L reveleze pe Hristos, ca Hristos să ia chip în tine, să te transforme în asemănare cu El. La asta sunt predestinați toți aleșii lui Dumnezeu, cum spune Romani 8:29: „să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați".

Acesta este scopul prorociei și acesta este scopul învățării: să crești în asemănare cu Hristos.

Efeseni 4 spune: „Și El i-a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos." (Efeseni 4:11–13)

Prorocii nu au rolul să-ți ghicească viitorul, să-ți spună cu cine să te măriți sau să te însori. Nu acesta este rolul lor.

Scopul lor este să-i desăvârșească pe sfinți prin revelațiile pe care le aveau de la Dumnezeu, prin învățătura lor, în vederea lucrării de slujire, ca fiecare apoi, la rândul lui, să ajungă să slujească altora pentru zidirea trupului lui Hristos. Scopul final este să fie zidită toată adunarea, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, adică până ne vom maturiza și vom crește în asemănare cu Hristos. (Efeseni 4:12–13)

Ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.

EFESENI 4:14–15

Acesta este scopul apostolilor, prorocilor, evangheliștilor, păstorilor și învățătorilor.

Apostoli și proroci nu mai sunt astăzi. Au rămas doar evangheliști, păstori și învățători. Ei zidesc peste temelia pusă de apostoli și proroci. (Efeseni 2:20) Evangheliștii, păstorii și învățătorii nu au revelații noi. Îți dau învățătură care te ajută să crești în asemănare cu Hristos, ca să răsară Luceafărul de dimineață în inima ta, să-L cunoști pe Hristos, El să ia chip în tine și să crești în asemănare cu El.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

51

APOCALIPSA 19:11–21

CONFRUNTAREA FINALĂ (ARMAGHEDON): ARMATA LUI HRISTOS VS. ARMATA FIAREI

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 19:11–21

Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios" și „Cel adevărat", și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului, capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu".

Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor".

Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!

Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care-i amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de

vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

APOCALIPSA 19:11–21

• • •

TRECERE

O DESCRIERE GLORIOASĂ A VICTORIEI DOMNULUI ISUS

Avem aici o descriere glorioasă a victoriei Domnului Isus și a celor care Îl urmează asupra fiarei, asupra împăraților pământului și asupra celor care se răzvrătesc împotriva Lui.

Avem prezentat un conflict între două armate spirituale: armata lui Hristos și armata fiarei. Nu avem prezentat aici un război fizic. Este vorba despre un război spiritual pe care Dumnezeu ni-l descrie prin aceste imagini omenești, pe înțelesul nostru.

Dar să le luăm pe rând.

• • •

APOCALIPSA 19:11

CALUL ALB ȘI CEL CREDINCIOS ȘI ADEVĂRAT

Cel care stă pe calul alb este evident Hristos. El este Cel credincios și Cel adevărat, care judecă și Se luptă cu dreptate.

Ochii Lui sunt ca para focului. Sunt pătrunzători; El vede tot, nu-I scapă nimic. El judecă totul.

El este Cuvântul lui Dumnezeu. El este Cuvântul întrupat, Cuvântul care la început era cu Dumnezeu și care era Dumnezeu. (Ioan 1:1)

• • •

APOCALIPSA 19:12–13

CUNUNILE, HAINA ÎNMUIATĂ ÎN SÂNGE ȘI NUMELE LUI: CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Sunt unii care spun că haina înmuiată în sânge se referă la jertfa Lui, pentru că este prezentat cu o haină înmuiată în sânge înainte de măcelul final, și spun ei că așa a biruit Hristos neamurile: prin jertfa Lui, S-a jertfit pentru neamuri și așa le-a biruit, și de aceea are o haină înmuiată în sânge.

Dar nu despre asta este vorba aici. Imaginea de aici este una a biruinței lui Hristos asupra împăraților pământului de pe tot parcursul istoriei. Sângele de pe haina Lui este sângele împăraților pământului pe care El i-a biruit.

Bineînțeles, nu fizic. Avem descrisă o realitate spirituală prin elemente fizice. Este imaginea unui împărat care se întoarce biruitor din luptă, după ce și-a biruit toți vrăjmașii. Se întoarce triumfător, cu multe coroane pe cap.

Coroanele de pe cap reprezintă coroanele împăraților pe care i-a biruit Hristos pe tot parcursul istoriei. De acolo și haina înmuiată în sânge.

Judecata finală încă nu a avut loc, dar aici este vorba despre biruința lui Hristos de pe tot parcursul istoriei asupra împăraților pământului. Aici contează foarte mult perspectiva din care privești cartea.

În cartea Apocalipsei avem o imagine panoramică a întregii istorii a omenirii. Dacă vă aduceți aminte, în capitolul 6 am văzut un cal alb, un călăreț pe cal alb, care a pornit biruitor ca să biruiască. Dar nu ni s-a revelat cine este acel călăreț. Nu ni s-a spus nimic despre el. Ni s-au dat doar anumite indicii și, bineînțeles, culoarea calului este cel mai clar indiciu.

Albul reprezintă puritatea, neprihănirea. Atunci când am studiat capitolul 6, am zis că acel călăreț ne este revelat în Apocalipsa 19 ca fiind Hristos. El este Călărețul de pe calul alb. Simbolistica cărții Apocalipsei este consecventă. Simbolistica culorilor este consecventă. Albul reprezintă mereu ceva neprihănit, ceva curat.

Unii, pentru că nu se potrivește cu tabloul lor escatologic, ajung să distorsioneze această consecvență a simbolurilor din cartea Apocalipsei și spun că, de fapt, în capitolul 6 este antihrist deghizat, antihrist de la finalul istoriei, care se dă neprihănit, pentru că așa interpretează ei cartea: că de la capitolul 6 încolo este vorba de ultimii șapte ani din istorie și deci nu are cum să fie Hristos. Nu le dau calculele.

De aceea contează foarte mult perspectiva din care privim cartea și să ținem cont de consecvența simbolurilor din cartea Apocalipsei. Albul este mereu alb. Nu avem voie, atunci când vedem un cal alb, să facem asemenea afirmații, că ar fi antihrist deghizat. De unde ideile acestea? Cum ajungem la concluziile acestea?

Venim cu tabelele noastre din afara Scripturii și încercăm să le potrivim cu Scriptura, că nu din Scriptură scoatem interpretările acestea. Nimic nu ne dă voie să facem așa ceva. Trebuie să fim consecvenți cu simbolistica cărții Apocalipsei.

Peste tot în carte, culoarea albă reprezintă ceva curat, neprihănit: calul alb pe care vine Hristos, hainele albe pe care le au sfinții, hainele albe cu care este îmbrăcată mireasa lui Hristos, Noul Ierusalim. Albul este mereu alb. Nu este niciodată negru deghizat în alb.

Dacă interpretăm așa cartea Apocalipsei, că negrul este de fapt alb și albul este de fapt negru, putem să facem noi ce vrem din carte. Unde ne convine nouă este așa, unde nu ne convine nouă este așa. După ce principii de interpretare ajungem noi la concluzia că albul este de fapt negru? Nu avem cum să facem așa ceva. Este absurd.

Așa că mai bine ne aruncăm tabelele noastre și interpretăm Scriptura cu Scriptura. Lăsăm cartea Apocalipsei să se interpreteze singură.

Albul este mereu alb în cartea Apocalipsei. Reprezintă mereu ceva curat. Cartea ni se revelează treptat. În capitolul 19 ni se revelează cine este acest călăreț misterios din capitolul 6: este Cuvântul lui Dumnezeu.

În capitolul 6 avem de-a face cu un cal alb. În capitolul 19 avem de-a face cu un cal alb. În capitolul 6 nu ni se spune cine este acest călăreț. În capitolul 19 ni se revelează cine este de fapt Călărețul de pe calul alb: este Hristos, care iese triumfător asupra împăraților pământului; este Cuvântul lui Dumnezeu.

Când zic Hristos, la asta vreau să vă gândiți: la Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că așa este prezentat în Apocalipsa 19. Și bineînțeles, avem de-a face cu un limbaj figurativ, simbolic. Cuvân-

tul lui Dumnezeu călărește un cal. Este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu care este biruitor asupra împăraților pământului și care a pornit deja biruitor.

Biruința Lui a fost asigurată.

Apocalipsa 6:2: „M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal alb", la fel ca în Apocalipsa 19. „Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruie."

Observați că acest călăreț este deja biruitor. Este deja Împărat. I s-a dat o cunună. Acest călăreț, care pleacă aici doar cu o cunună pe cap, Se întoarce încununat cu multe cununi împărătești. Acestea sunt coroanele pe care le-a luat împăraților pământului pe care i-a biruit. Aceasta este imaginea.

În capitolul 6 pleacă deja biruitor, având garanția biruinței, și ca să biruiască. În capitolul 19 Îl vedem luptând spiritual cu împărații pământului.

Cum am zis, avem descrisă această luptă printr-un limbaj omenesc, pe înțelesul nostru.

Despre această luptă și biruință a lui Hristos vorbește și apostolul Pavel în 1 Corinteni capitolul 15, unde citează din Psalmul 110 și îl aplică la Hristos în vremea de acum. După ce a vorbit mai devreme despre învierea morților, Hristos este cel dintâi rod; la venirea Lui învie ceilalți care sunt ai Lui, toți cei care sunt ai Lui. Nu vor fi două învieri. Pe urmă, adică după înviere, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl. (1 Corinteni 15:23–24)

El este la cârma Împărăției lui Dumnezeu acum. Dumnezeu Tatăl I-a dat Fiului întrupat cârma Împărăției lui Dumnezeu. El este Șeful peste Împărăția lui Dumnezeu acum, între prima și a doua Lui venire. La a doua Lui venire dă cârma Împărăției Tatălui. Dar până atunci El face ceva.

Continuă apostolul Pavel: „după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere" (1 Corinteni 15:24). Și asta face Hristos acum, pe parcursul istoriei. Și, bineînțeles, va fi și o judecată finală, dar și acum, pe parcursul istoriei, Hristos nimicește orice domnie, orice stăpânire, orice putere care se ridică împotriva Lui.

De aceea Se întoarce încununat cu multe coroane în capitolul 19. De aceea are multe cununi pe cap. Acestea sunt cununile pe care le-a strâns de la împărații pământului pe tot parcursul istoriei. De aceea are haina mânjită de sânge: este sângele împăraților pământului pe care i-a biruit. I-a biruit din punct de vedere spiritual.

Continuă Pavel, versetul 25: „Căci trebuie ca El să împărățească" (1 Corinteni 15:25) acum, între prima și a doua Lui venire, „până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale" (1 Corinteni 15:25). Citează aici direct din Psalmul 110, unde Dumnezeu Îi promitea lui Mesia că Îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. (Psalmul 110:1)

Este vorba de o luptă spirituală. Îi biruiește pe toți vrăjmașii Lui pe tot parcursul istoriei. La finalul istoriei, toți vrăjmașii vor fi puși sub picioarele Sale. Este ca și cum Hristos curăță Împărăția lui Dumnezeu și o predă curată lui Dumnezeu. O curăță de toți vrăjmașii Lui și I-o predă curată. Doar cei neprihăniți intră în

Împărăția pe care le-a pregătit-o Tatăl înainte de întemeierea lumii, în manifestarea deplină a Împărăției lui Dumnezeu pe pământul cel nou. (Matei 25:34)

Și versetul 26: „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea." (1 Corinteni 15:26) Și cumva exact aceasta este cronologia și din cartea Apocalipsei. Ultimul vrăjmaș după Judecata finală este moartea, care este personificată, bineînțeles. Este un limbaj figurativ. Moartea nu este o persoană.

Deci despre asta este vorba și în Apocalipsa capitolul 19: despre biruința lui Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, pe parcursul istoriei asupra tuturor împăraților pământului care I s-au împotrivit, împărații pământului care sunt călăuziți de fiară, de duhul antihrist care se împotrivește lui Hristos.

Acesta este duhul de care au fost cârmuiți acești împărați pe care Hristos i-a biruit. Iar istoria poate confirma asta: Cuvântul lui Dumnezeu este încă aici, este încă viu, este încă la dreapta lui Dumnezeu, întrupat, Hristos. Împărații pământului care I s-au împotrivit nu mai sunt. Nu mai sunt. Cuvântul lui Dumnezeu i-a biruit. Este încă viu, este încă aici. Împărații pământului nu mai sunt. Au fost cu toții biruiți. Toți cei care I s-au împotrivit lui Hristos au fost biruiți. Hristos Și-a mânjit hainele cu sângele lor și le-a luat cununile. Aceasta este imaginea.

Nu am cum să nu vă citesc și din Psalmul 45, unde Îl avem descris pe același războinic credincios și adevărat din Apocalipsa 19: pe Hristos.

Psalmul 45, de la versetul 2:

> *Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale, de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. Războinic viteaz, încinge-ți sabia – podoaba și slava, da, slava ta! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate!*
>
> PSALMUL 45:2–4

Observați că este vorba de un război spiritual: pentru adevăr, pentru blândețe, pentru neprihănire. Asta apără Hristos.

> *Săgețile tale sunt ascuțite: sub tine vor cădea popoare, și săgețile tale vor străpunge inima vrăjmașilor împăratului.*
>
> PSALMUL 45:5

Ce am citit în Apocalipsa 6? Călărețul care pleacă biruitor și ca să biruiască are în mână un arc. „Săgețile tale sunt ascuțite: sub tine vor cădea popoare, și săgețile tale vor străpunge inima vrăjmașilor împăratului.” (Psalmul 45:5)

> *Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al împărăției Tale este un toiag de dreptate. Tu iubești neprihănirea și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă.*
>
> PSALMUL 45:6–7

Dumnezeul pe care L-a uns Dumnezeu cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Lui de slujbă este Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Cuvântul lui Dumnezeu care este Dumnezeu. (Evrei 1:8–9) Iar tovarășii Lui de slujbă suntem noi.

• • •

APOCALIPSA 19:14

OȘTILE DIN CER CARE ÎL URMEAZĂ PE HRISTOS

Îi vedem pe tovarășii Lui de slujbă în Apocalipsa 19:14: oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi. El pe un cal alb, oștile din cer pe cai albi. Albul reprezintă mereu puritatea, curăția.

Erau îmbrăcați cu in subțire, alb și curat. Inul subțire ni s-a spus mai sus că sunt faptele neprihănite ale sfinților.

Aici este vorba de toți credincioșii din toate timpurile, de tot poporul spiritual al lui Dumnezeu, de Israelul spiritual al lui Dumnezeu, de armata de credincioși a lui Dumnezeu care Îl urmează pe Hristos, de acea mare gloată din cartea Apocalipsei: din capitolul 7, din capitolul 15, din capitolul 19 de mai devreme, din capitolul 14, unde iarăși vedem acea mare gloată.

Este prezentată aici ca o armată mare care Îl urmează pe Conducătorul ei. Conducătorul acestei armate este Cuvântul lui Dumnezeu. Așa biruiesc cei mântuiți pe împărații pământului: urmând pe Conducătorul lor, Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Isus Hristos, rămânând loiali Cuvântului lui Dumnezeu.

Și, fiind îmbrăcați cu fapte bune, așa triumfă și ei în acest război spiritual asupra împăraților pământului pe tot parcursul istoriei. Așa biruiește poporul lui Dumnezeu lumea asta: prin loialitatea lui față de Cuvântul lui Dumnezeu și prin faptele lui bune.

Sunt îmbrăcați cu in subțire, alb și curat. Chiar dacă fiara și împărații pământului îi biruiesc din punct de vedere fizic, ei sunt de fapt cei mai mari biruitori. Ei biruiesc fiara și împărații pământului prin loialitatea lor față de Cuvântul lui Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin loialitatea lor față de Hristos.

Ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și trăiesc o viață neprihănită. Nu se supun împăraților pământului călăuziți de duhul antihrist, care se răzvrătesc împotriva lui Hristos. Doar așa poți birui lumea aceasta.

• • •

APOCALIPSA 19:15–16

SABIA DIN GURA LUI, TOIAGUL DE FIER ȘI NUMELE: ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR

Din gura Lui iese o sabie ascuțită ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier, și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. (Apocalipsa 19:15)

Și aici sunt unii care spun: „Vezi, Călărețul din capitolul 6 avea un arc, aici are o sabie.” Rămâi fascinat de cum se pot lega unii de detaliile acestea doar ca să li se potrivească lor cu tabelele lor. Hristos are și sabie, și arc. Doar ce am citit în Psalmul 45:

„Săgețile tale sunt ascuțite" (Psalmul 45:5). Este vorba de Hristos acolo. „Sub tine vor cădea popoare, și săgețile tale vor străpunge inima vrăjmașilor împăratului." (Psalmul 45:5)

Sunt pur și simplu descrieri diferite ale unui războinic, care este Hristos. Aici este descris ca având o sabie ascuțită. Sabia cu care lovește neamurile este bineînțeles Cuvântul lui Dumnezeu.

Avem cumva o ciudățenie aici: Cuvântul lui Dumnezeu vine călare pe un cal alb și are în gură o sabie care este Cuvântul lui Dumnezeu. Este evident un limbaj figurativ care ne descrie cum biruiește Hristos, Cuvântul întrupat, neamurile: prin Cuvântul Lui. Nu este nevoie de luptă fizică. Prin Cuvântul Lui.

Nu încercați să încadrați imaginea aceasta în timp și spațiu. Aici avem pur și simplu descrisă puterea și autoritatea Lui. Nu ni se spune când va lovi neamurile sau când le va cârmui cu un toiag de fier. Știm că va călca teascul mâniei la final; este vorba despre Judecata finală, despre mânia finală. Dar intenția textului nu este să ne dea o cronologie, ci să ne facă o descriere a Domnului Isus, a autorității lui Hristos.

Are autoritate peste neamuri și El va face Judecata finală. Atât trebuie să înțelegem de aici. Este vorba de autoritatea pe care o are Hristos de a judeca toate neamurile și modul în care face asta: prin Cuvântul Lui.

Nu trebuie să ne gândim: „Da, înseamnă că va face asta undeva în viitor, pentru că scrie: «pe care le va cârmui» (Apocalipsa 19:15)." Nu așa se interpretează cartea Apocalipsei. La finalul capitolului, în versetul 21, vom vedea că toți oamenii sunt omorâți. Toți oamenii sunt omorâți. Pe cine să mai cârmuiască în

viitor, dacă vrem s-o luăm cronologic cum vor unii? Pe cine să mai cârmuiască în viitor? Toți sunt omorâți. Cum sunt omorâți? Cu sabia care iese din gura Călărețului de pe calul alb.

Din gura Lui iese o sabie ascuțită ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. (Apocalipsa 19:15) La finalul capitolului vedem cum lovește cu sabia din gura Lui neamurile și se termină cu ele o dată pentru totdeauna. Ce să mai cârmuiască? Este vorba despre Judecata finală.

Într-un sens, asta face Hristos de la înălțarea Lui până la a doua Lui venire: lovește neamurile cu sabia gurii Lui, cu Cuvântul Lui, și le cârmuiește cu un toiag de fier. Are autoritate peste ele. Aceasta este imaginea. Toiagul de fier reprezintă puterea. Nu se pot împotrivi.

Apocalipsa 12:5: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie."

Este o descriere a autorității care I se dă lui Hristos după întruparea și jertfa Lui. Vine Copilul, Se întrupează, Se jertfește, Se înalță la cer și cârmuiește toate neamurile cu un toiag de fier. I se dă autoritate.

În Apocalipsa 2:27, aceeași carte, Hristos spune că El a primit autoritatea aceasta deja și le promite biruitorilor că le va da și lor această autoritate, că vor împărtăși cu El această autoritate.

> *Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut.*
>
> APOCALIPSA 2:26–27

Fiți atenți aici: „cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu" (Apocalipsa 2:27). Deci Eu am deja puterea aceasta, autoritatea aceasta o am deja, am primit-o de la Tatăl Meu și o împărtășesc și cu biruitorii, cu credincioșii adevărați.

Autoritatea aceasta era promisă Domnului Isus încă din Psalmul 2. Psalmul 2 se desfășoară acum. Acum Hristos împărățește și neamurile se împotrivesc lui Dumnezeu și Unsului Său. Iar biruitorii, credincioșii adevărați, prin unirea lor cu Hristos, sunt părtași cu El la domnia Lui. Vom vedea asta în Apocalipsa 20. Vom discuta acolo mai mult.

Problema noastră este că avem mereu tendința să punem totul în timp și spațiu și să ne dea nouă calculele, să le punem toate într-un tabel. Nu așa se citește cartea Apocalipsei. Este o carte plină de imagini simbolice care îți transmit un mesaj spiritual.

Știu că este mai complicat, dar trebuie să ne maturizăm, să înțelegem limbajul lui Dumnezeu. Este mai ușor să luăm totul firește și cronologic și să facem tot felul de tabele și să ignorăm total perspectiva și limbajul cărții. Este mai ușor. Trebuie să ne dăm silința, să deschidem larg ochii, să gândim duhovnicește, să nu mai gândim firește, să înțelegem limbajul lui Dumnezeu.

Dacă nu-l înțelegem, să ne rugăm: „Doamne, deschide-mi ochii, ajută-mă să înțeleg ce vrei să-mi transmiți prin aceste imagini!" Nu mă duc și iau totul literal și cronologic și mă leg de tot felul de lucruri pe care încerc eu să le potrivesc în tabelul meu.

Mi-am făcut eu tabelul meu și după aceea încerc să potrivesc cartea Apocalipsei cu tabelul meu: că este vorba de ultimii șapte ani, este vorba de ultimii trei ani și jumătate. Păi ți se repetă de trei ori în carte perioada aceasta de trei ani și jumătate. De unde scoți șapte ani, că sunt zece ani și jumătate acolo? „Păi da, dar toate se referă la ultimii trei ani și jumătate." „Ba asta este prima jumătate." Și încerci să te încurci în toate lucrurile acestea și nu mai înțelegi nimic.

Sau încerci să le potrivești în istorie, că de fapt sunt 1260 de ani și cât a domnit papalitatea și noi acum ne aflăm aici și aceia s-au aflat acolo. Nu așa se interpretează cartea Apocalipsei.

Am mai vorbit de atâtea ori pe parcursul studiului acestei cărți: cartea îți prezintă aceeași perioadă de timp din perspective diferite. Toată perioada aceasta până la a doua venire a Domnului Isus. Ni se descoperă ce se întâmplă în spatele cortinei. Pe tot parcursul cărții avem prezentat sfârșitul de mai multe ori: în Apocalipsa 6 este sfârșitul, în Apocalipsa 11 este sfârșitul, în Apocalipsa 14 iar este sfârșitul. Îl avem prezentat de mai multe ori.

Acum avem prezentat sfârșitul dintr-un alt unghi: din perspectiva acestui război dintre cele două armate, confruntarea finală dintre Hristos și armata Lui, pe de o parte, și fiară și armata ei, pe de altă parte.

Tot ce trebuie să înțelegem din versetul 15 din Apocalipsa 19 este că Hristos are autoritate să judece neamurile. Este atât de simplu. Este vorba de autoritatea Domnului Isus. Și aceasta este ideea și în următorul verset.

Versetul 16: pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor" (Apocalipsa 19:16). Asta trebuie să înțelegem: că El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. El are toată autoritatea. Încă din capitolul 1 ne-a spus că El este acum Domnul împăraților pământului. (Apocalipsa 1:5) El are toată autoritatea.

• • •

APOCALIPSA 19:17–18
OSPĂȚUL CEL MARE AL LUI DUMNEZEU

Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!" (Apocalipsa 19:17–18)

Este o imagine a unei judecăți finale a tuturor oamenilor. Păsările le mănâncă carnea. Bineînțeles, nu se va împlini literal, nu aceasta este ideea. Domnul vrea să ne scoată în evidență cât de neputincioși și nesemnificativi sunt cei care se războiesc cu El. Sunt carne pentru păsări. Cum să îndrăznească ei să se războiască cu El? Nu au nicio șansă. Cu toții vor ajunge carne pentru păsări. Nu au nicio șansă.

Este o imagine menită să ne îngrozească de soarta finală a celor care se războiesc cu Hristos, cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Observați că nu doar împărații și căpitanii sunt nimiciți, ci orice categorie de om: carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari. Este foarte important să observați lucrul acesta. Este vorba de o distrugere totală a tuturor celor care s-au răzvrătit împotriva lui Hristos.

Nu doar împărații pământului și căpitanii se răzvrătesc împotriva lui Hristos, ci toți oamenii: și sclavii, și cei liberi, și cei mici, și cei mari. Toți se răzvrătesc și soarta lor va fi aceeași. Soarta lor va fi aceeași, și a celor mari, și a celor mici.

Oamenii aceștia mici și mari sunt armatele împăraților și căpitanilor de pe pământ, cei care i-au urmat pe împărații pământului în răzvrătirea lor, care s-au unit cu ei, împărații pământului călăuziți de duhul lui antihrist. Ei sunt armatele.

Este vorba despre un război spiritual între Hristos și cei mântuiți, pe de o parte, și fiară și cei nemântuiți, pe de altă parte.

• • •

APOCALIPSA 19:19–21

FIARA, PROROCUL MINCINOS ȘI CEI RĂZVRĂTIȚI SUNT NIMICIȚI

La final avem o imagine a acestei confruntări finale între fiară și Hristos, între cele două armate, care se termină foarte rapid. Foarte rapid. Nu se bate nimeni. Nu se bate nimeni.

Versetul 19: „Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui." (Apocalipsa 19:19) Ei s-au strâns să facă război cu Hristos și cu armata Lui. „Și fiara a fost prinsă." (Apocalipsa 19:20) S-a terminat totul imediat. „Și împreună cu ea a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care-i amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei." (Apocalipsa 19:20) Adică toți cei nemântuiți. „Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă." (Apocalipsa 19:20)

Vă readuc aminte, nu știu câta oară, că nu avem de-a face cu un război fizic aici. Fiara, împărații pământului și armatele lor nu se adună să facă război fizic cu Hristos și armata Lui. Este vorba de un război spiritual, o răzvrătire mondială care va avea loc la finalul istoriei împotriva lui Hristos și a urmașilor Lui, împotriva adevărului, împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Acest război a avut loc tot timpul pe parcursul istoriei. Fiara cu cele zece coarne și șapte capete, care îi reprezintă pe toți împărații pământului, totalitatea și deplinătatea împăraților și autorităților pământului care se războiesc cu Hristos, care sunt călăuziți de duhul lui antihrist, a fost mereu în conflict cu Hristos și urmașii Lui.

Acest conflict spiritual s-a manifestat vizibil și în lumea fizică, prin persecuții, necazuri și așa mai departe. Dar la finalul istoriei are loc o ultimă confruntare. Această fiară, acest duh antihrist care era în lume, ne spune Ioan, de pe vremea lui, care i-a călăuzit pe tot parcursul istoriei pe împărații pământului, am văzut în capitolul 17 că se întrupează. Se întrupează duhul acesta antihrist.

De prorocul mincinos, care se ocupă cu înșelarea religioasă, cu semne și minuni, adică fiara a doua din Apocalipsa 13, cu coarne ca de miel, nu ni se spune că se întrupează. Doar prima fiară, fiara aceasta politică, se întrupează. Fiara aceasta devine omul fărădelegii, fiul pierzării, despre care vorbește Pavel în 2 Tesaloniceni capitolul 2. Toți împărații pământului îi dau puterea lor.

Nu mai reiau iarăși; am vorbit în detaliu când am trecut prin Apocalipsa capitolul 17 despre lucrurile acestea. O să citesc doar pasajele-cheie.

Apocalipsa 17, de la versetul 11: „Și fiara care era și nu mai este", fiara aceasta cu zece coarne și șapte capete, „ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare".

Deci fiara aceasta a lucrat în spatele cortinei tot timpul. Duhul acesta antihrist i-a călăuzit pe împărații pământului pe tot parcursul istoriei, iar la final devine și ea un împărat, se întrupează. Duhul acesta, care i-a călăuzit pe toți împărații pământului, se întrupează la final.

Versetul 12: „Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara." (Apocalipsa 17:12) Aceștia sunt împărații din Apocalipsa 19. Zece este o cifră simbolică, se referă la totalitatea împăraților care vor fi pe pământ atunci. Zece mereu se referă la ceva total, la o totalitate.

Toți împărații aceștia, la finalul istoriei, îi vor da puterea lor fiarei întrupate, lui antihrist, omului fărădelegii. „Toți au același gând și îi dau fiarei puterea și stăpânirea lor." (Apocalipsa 17:13)

„Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților.” (Apocalipsa 17:14) Același limbaj și aceeași imagine din Apocalipsa 19.

> *Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El” (Apocalipsa 17:14), armata Lui din Apocalipsa 19, „de asemenea îi vor birui*
>
> APOCALIPSA 17:14

În capitolul 17 ni se spune ce se va întâmpla. În capitolul 19 se întâmplă ce scrie în capitolul 17: confruntarea aceasta finală, răzvrătirea aceasta finală împotriva Mielului și a urmașilor Lui.

Bineînțeles, toată această revoltă împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, tot acest război spiritual mondial împotriva lui Hristos și a celor care Îl urmează, este făcut în numele păcii. Cum citim în 1 Tesaloniceni capitolul 5: „Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei” (1 Tesaloniceni 5:3). Atunci vine Domnul ca un hoț, pe neașteptate peste ei, când vor zice pace și liniște.

Nu va fi o răzvrătire pe față, satanică, apare Satana și zice: „Urmați-mă pe mine.” Nu, nu. Va fi o înșelare mondială. Vedem acest duh antihrist cum se manifestă și astăzi pe tot pământul. Cine are ochi de văzut să-l vadă. Majoritatea oamenilor vor pace, dar fără Domnul păcii, fără Hristos. Vor pace în păcat. Vor să fie lăsați în pace. Și va veni Mesia pe care ei îl așteaptă, care le va face pe plac.

Aceasta este apostazia, lepădarea de credință, cum o traduce Cornilescu. Este vorba de o revoltă împotriva credinței, împotriva adevărului, despre care citim în 2 Tesaloniceni capitolul 2. Atunci va fi și arătarea lui antihrist, întruparea fiarei.

2 Tesaloniceni 2, de la versetul 3: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte..." Ce nu va veni înainte? Ziua Domnului, adică arătarea Domnului Isus despre care a vorbit mai sus, și strângerea noastră laolaltă cu El. Domnul Isus nu va veni înainte „să fi venit lepădarea de credință și să se fi descoperit Omul Fărădelegii, fiul pierzării", întruparea duhului antihrist despre care citim în Apocalipsa, fiara întrupată.

„Potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare." (2 Tesaloniceni 2:4) Traducere eronată și confuză a lui Cornilescu. O traducere corectă este: „de orice așa-numit dumnezeu". Nu are niciun sens să zici „de tot ce se numește Dumnezeu" cu D mare. Nu. De orice așa-numit dumnezeu, cu d mic, sau de ce este vrednic de închinare, sau obiect al închinării.

Care este ideea? Antihrist se descotorosește de orice religie falsă și de orice dumnezeu fals, de orice idol al oamenilor, de orice religie. Vrea doar el închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Va încerca să ia poziția lui Dumnezeu. Se va ridica deasupra oricărui idol. Va fi un fel de dumnezeu pe pământ pentru lume. Toți îl vor urma. Cu toții vor fi înșelați.

Bineînțeles, citim mai încolo: apariția lui va fi cu semne și minuni. (2 Tesaloniceni 2:9) Oamenii vor fi înșelați și vor zice: „Acesta este salvatorul nostru. Acesta ne aduce pace și liniște." De aceea îi vor da toți împărații pământului autoritatea lor, toți conducătorii.

Versetul 5, continuă Pavel: „Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi?" (2 Tesaloniceni 2:5) Pavel vorbea despre lucrurile acestea. Probabil le-a dat și mai multe detalii, dar atât a vrut Dumnezeu să știm noi.

> *Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui." (2 Tesaloniceni 2:6) Dumnezeu îl oprește. „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.*
>
> 2 TESALONICENI 2:7

Trebuie ca Dumnezeu să dea bariera la o parte. Este ca și cum i-a pus o barieră și trebuie s-o dea la o parte. Taina aceasta a fărădelegii se manifestă atât cât o lasă Dumnezeu acum. Dar la final o lasă să se manifeste deplin. Totul este sub controlul lui Dumnezeu. Asta vrea să spună Pavel aici.

Și atunci se va arăta Cel Nelegiuit" (2 Tesaloniceni 2:8), când Se dă Dumnezeu din drumul acestei taine a fărădelegii și o lasă să se manifeste deplin, când nu-i mai pune stop. Este cel despre care a vorbit mai sus: omul fărădelegii, fiul pierzării, fiara întrupată, „pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale

2 TESALONICENI 2:8

La venirea Lui îl prăpădește. Cum îl prăpădește? Cu suflarea gurii Lui. Nu va fi niciun război. Nimic. Nimicit. Și îl va prăpădi cu arătarea venirii Lui. Deci când se întâmplă asta? Când Se arată Domnul Isus, când vine Domnul Isus la a doua Lui venire. Are loc o confruntare finală între omul fărădelegii și Omul neprihănit. Doar cu suflarea gurii Lui îl nimicește. Nu are loc niciun război.

Exact asta vedem în Apocalipsa 19. Domnul Se arată și pur și simplu îl nimicește pe antihrist. Nu are loc niciun război. Ei se adună să facă război, se răzvrătesc, apare Domnul, îi prăpădește pe toți: și pe fiară, și pe prorocul mincinos, și pe împărații pământului, și pe toți cei care au luat semnul fiarei, adică toți cei nemântuiți, toți cei ce sunt pe calea pierzării, care n-au primit adevărul.

Ei sunt armatele împăraților pământului care se adună sub conducerea fiarei să se războiască cu Hristos. Despre oamenii aceștia înșelați, pe care Dumnezeu îi lasă să fie înșelați, vorbește tot Pavel în 2 Tesaloniceni capitolul 2. Dumnezeu îi lasă în înșelare pentru că se răzvrătesc împotriva adevărului. (2 Tesaloniceni 2:10–12)

Aceasta este imaginea din Apocalipsa capitolul 19: o imagine a acestei răzvrătiri mondiale împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și a celor care Îl urmează. Acesta este războiul final. Așa se va termina istoria: cu o răzvrătire mondială împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și a celor care Îl urmează.

Desigur, războiul acesta spiritual, care mai este numit în cartea Apocalipsei Armaghedon sau Gog și Magog, se manifestă și în lumea fizică prin persecuții, necazuri. (Apocalipsa 16:16; 20:7–10) Dar nu avem de-a face cu un război fizic. Nu aceasta este ideea. Războiul este unul spiritual. Este vorba despre un război pentru adevăr, manifestarea finală, confruntarea finală a acestui război spiritual care a avut loc tot timpul pe parcursul istoriei.

Acum, în lume, în spatele cortinei, sunt două influențe majore: duhul lui antihrist și Duhul lui Hristos. La final are loc și o confruntare în lumea fizică. Asta ne spune Pavel în 2 Tesaloniceni. Hristos, Cuvântul întrupat, stă față în față cu antihrist întrupat. Aceasta este imaginea din 2 Tesaloniceni capitolul 2. Totul se încheie rapid. Domnul îl prăpădește cu suflarea gurii Lui și cu arătarea venirii Lui. Doar Se arată și antihrist este prăpădit.

Ei se adună pentru război, dar sunt cu toții prăpădiți într-o secundă. Nu au nicio șansă: și antihrist, și conducătorii pământului, și toți cei răzvrătiți, toată armata spirituală a lui antihrist.

Versetul 21: „Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.” (Apocalipsa 19:21)

Ceilalți de aici sunt împărații pământului și oștile lor, armatele lor. Fiara și prorocul mincinos sunt aruncați de vii în iazul de foc. Ceilalți, împărații pământului și armatele lor, adică toți cei răzvrătiți care s-au aliat cu împărații pământului conduși de fiară în acest război spiritual, toți cei care se împotrivesc lui Hristos sunt uciși cu sabia care iese din gura Lui. Sunt uciși cu Cuvântul Lui. Printr-un singur cuvânt, îi nimicește pe toți.

Este foarte important să înțelegem asta: aici avem de-a face cu toți locuitorii pământului, cum sunt numiți în carte, care iau semnul fiarei. Toți cei nemântuiți. Toți locuitorii pământului iau semnul fiarei. Toți cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii iau semnul fiarei. (Apocalipsa 13:8)

În carte avem de-a face cu două categorii de oameni. M-am tot repetat. Avem locuitorii pământului, care au cu toții semnul fiarei, și avem locuitorii cerului, care se împotrivesc fiarei, care sunt loiali lui Hristos.

Aici se termină totul. Fiara este nimicită, prorocul mincinos este nimicit, împărații pământului sunt nimiciți, și toți robii și oamenii liberi, cei mici și cei mari, sunt nimiciți. Toți cei care se împotrivesc lui Hristos sunt nimiciți. Ei sunt armatele împăraților pământului. Toți cei nemântuiți, toți cei care se împotrivesc lui Hristos și care sunt înșelați de antihrist.

Vom vedea de ce este important să înțelegem că aici sunt nimiciți toți oamenii care se răzvrătesc împotriva lui Hristos când vom studia următorul capitol, capitolul 20, pentru că acolo apar niște oameni din senin. La final avem prezentat din nou același război de la finalul istoriei, din altă perspectivă, și i se dă alt nume. Nu este numit Armaghedon, este Gog și Magog. Este o altă imagine acolo.

Cei care vor să interpreteze cronologic cartea au o problemă foarte gravă, pentru că nu mai rămâne nimeni în capitolul 19. Absolut toți sunt omorâți. Nu mai rămâne nimeni. Nu are cine să intre în presupusul mileniu din viitor. Împărăția lui Hristos este acum, nu în viitor.

Dacă vrei să arunci împărăția de 1000 de ani undeva în viitor, trebuie să populezi iarăși pământul ca apoi să se răzvrătească iarăși la final, și nu ai de unde, pentru că toți sunt omorâți aici, toți cei care se răzvrătesc împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Vom vorbi despre lucrurile acestea poate mai mult în dățile viitoare. O să vă aduc aminte că este foarte important să înțelegem că aici toți mor. În Apocalipsa 20 avem o nouă viziune. Nu este ceva cronologic.

La final, tot ce trebuie să înțelegem din acest pasaj, din această imagine, este foarte simplu: Hristos și cei care Îl urmează vor birui. Hristos a pornit deja biruitor, continuă să biruiască pe parcursul istoriei și va birui. Iar toți cei care Îl urmează, care și-au spălat hainele în sângele Mielului și sunt loiali lui Hristos, au biruit, biruiesc și vor birui și ei. (Apocalipsa 7:14)

Asigură-te că ești în armata învingătoare: ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și urmează-L. Altfel vei ajunge carne de păsări.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

52

APOCALIPSA 20:1–3

SATANA E LEGAT, CA SĂ NU MAI ÎNȘELE NEAMURILE (LEGAREA SATANEI)

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 20:1–3

Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare.

El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani.

L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.

APOCALIPSA 20:1–3

• • •

TRECERE
CAPITOLUL 20 ESTE ÎMPĂRȚIT ÎN PATRU PĂRȚI

Am ajuns la un capitol foarte disputat, foarte dezbătut. De aceea o să-l împart în patru părți, ca să avem timp să îl studiem mai în detaliu.

O să-l împart în patru porțiuni: legarea Satanei, împărăția de o mie de ani, dezlegarea Satanei și Judecata finală.

De data aceasta ne vom concentra pe prima parte, pe legarea Satanei, pe primele trei versete. Vom încerca să înțelegem cu Scriptura, nu din imaginațiile noastre, ce înseamnă această legare a Satanei.

• • •

APOCALIPSA 20:1–3
REGULILE DE BAZĂ ALE INTERPRETĂRII

Înainte de toate, vă readuc aminte regulile de bază ale interpretării cărții Apocalipsei, pe care le-am tot repetat pe parcursul studiului. Și o să fim consecvenți și de data aceasta.

Cartea trebuie privită din perspectiva veșniciei. Nu are legătură cu evenimente care vor avea loc undeva la finalul istoriei, ca și cum cartea s-ar ocupa doar de ultimii ani ai istoriei. Avem o privire panoramică asupra întregii istorii a omenirii.

Limbajul este unul simbolic, iar evenimentele nu sunt mereu cronologice. Avem de-a face cu mai multe imagini, mai multe unghiuri din care este privit veacul acesta, în mod special perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

Mai devreme, în capitolul 19, am văzut deja finalul istoriei. Toți cei răzvrătiți sunt omorâți, cum am mai văzut finalul de atâtea ori în carte. În capitolul 19 am văzut că nu mai rămâne nimeni. Nu mai rămâne niciun necredincios.

Toți necredincioșii care au luat semnul fiarei, care nu s-au închinat Mielului și lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, sunt omorâți. Toți cei care s-au supus fiarei sunt omorâți.

• • •

TRECERE

DE CE ESTE IMPORTANT CAPITOLUL 19 ÎNAINTE DE APOCALIPSA 20

Voi face un scurt rezumat al lucrurilor pe care le-am studiat deja în capitolul 19, ca să vă aduc aminte că nu a mai rămas nimeni în viață. Toți oamenii necredincioși au fost omorâți. Este foarte important să înțelegem lucrul acesta.

În capitolul 19, de la versetul 15, Îl avem prezentat pe Domnul Isus ca având în gură o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. (Apocalipsa 19:15)

De la versetul 17 în jos apare un înger care cheamă toate păsările să se adune la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mănânce carnea împăraților, carnea căpitanilor, a celor viteji, a cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni: slobozi și robi, mici și mari. (Apocalipsa 19:17–18)

Avem de-a face aici cu toate categoriile de oameni. Nu scapă niciunul. Acesta este mesajul: toți oamenii sunt judecați. Împărați, căpitani, viteji, cai, călăreți, oameni liberi, sclavi, mici și mari — nu contează. Toți oamenii care s-au răzvrătit împotriva lui Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, sunt omorâți.

Apoi fiara și prorocul mincinos sunt aruncați în iazul de foc. La final, în versetul 21, citim: „Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.” (Apocalipsa 19:21)

Aici se împlinește ce este scris în versetul 15. Domnul Isus are o sabie ascuțită în gură ca să lovească neamurile, și aici lovește neamurile cu sabia care iese din gura Lui. Toate păsările se satură din carnea lor, cum ni s-a spus deja mai sus.

Cine sunt ceilalți? Sunt oamenii enumerați în versetul 18: împărații, căpitanii, vitejii, oamenii liberi, robii, cei mici și cei mari. Aceasta este armata fiarei: toți necredincioșii, toți cei care au luat semnul fiarei, care s-au închinat fiarei și icoanei ei, care n-au ascultat de Dumnezeu. Toți oamenii aceștia sunt uciși. Absolut toți.

• • •

TRECERE
PROBLEMA INTERPRETĂRII PREMILENISTE

De ce insist atât pe aceasta? Pentru că nu avem cum să scoatem de aici ideea premilenistă că undeva în viitor va fi un mileniu fizic, fix o mie de ani, în care cei mântuiți, care au deja trupuri glorificate pentru că au înviat în glorie, și cei nemântuiți, care au trupuri muritoare, vor conviețui împreună pe pământ.

Nu există nicăieri ideea aceasta în Scriptură. Dacă vrei să o iei cronologic și să fii sincer cu Dumnezeu și cu textul Scripturii, în mileniu nu va mai exista niciun nemântuit. Asta citim aici: toți mor la finalul capitolului 19. Absolut toți mor. Toți cei care au

luat semnul fiarei și nu s-au supus Cuvântului lui Dumnezeu, care au făcut parte din armata fiarei, nu din armata Mielului, din armata Cuvântului lui Dumnezeu, au murit cu toții.

Vei fi nevoit după aceea să sari prin Zaharia 14, să aduci oameni de acolo, cum fac de obicei premileniștii. Știu asta pentru că am fost acolo, le știu argumentele, pentru că le foloseam și eu.

Dar în Zaharia 14 este vorba despre Noul Ierusalim. Aceasta este altă poveste. Ceea ce știm sigur, sută la sută, este că Scriptura nu se contrazice. Aici se spune că toți mor. Toți cei nemântuiți mor. Nu are cum să spună în Zaharia 14 că sunt unii care intră într-un mileniu viitor. Scriptura nu se contrazice.

Poate că tu nu înțelegi bine Zaharia 14. Mai este și varianta aceasta. Dar premileniștii nu vor să ia în calcul varianta aceasta. Este nevoie de multă smerenie să accepți că greșești.

Ce este cert este că Scriptura nu se contrazice. Iar dacă interpretăm cartea Apocalipsei cu cartea Apocalipsei, toți mor. Absolut toți mor. Nu mai rămâne nimeni care să intre într-un mileniu viitor. Nu mai rămâne niciun nemântuit. Toți mor. Absolut toți necredincioșii mor. Aceasta este imaginea din Apocalipsa 19.

Aceasta este o problemă foarte gravă pentru teoria premilenistă, pe care nu o pot rezolva așa ușor. Trebuie să fie consecvenți cu teoria lor și nu au cum să fie consecvenți. Ei doar ciupesc un verset de aici, unul de acolo, își fac tabelul lor, apoi spun: „Uite, aici în Zaharia 14 zice că o să rămână unii; în Isaia zice că o să trăiască până la o sută de ani.” Dar în Isaia se vorbește despre pământul cel nou.

Nu mai țin cont de limbajul lui Dumnezeu, de ce vrea să transmită Dumnezeu acolo, doar ca să le dea lor calculele și tabelele pe care le-au primit prin tradiție de la alții.

Nu ai cum să fii consecvent cu învățătura aceasta dacă vrei să interpretezi cartea Apocalipsei cronologic și literal. Toți cei nemântuiți mor în Apocalipsa 19. Nu ai de unde să aduci alți oameni nemântuiți în mileniu. Nu ai de unde, decât să începi cu gimnastică: Zaharia 14, Isaia și tot așa.

Suntem la cartea Apocalipsei deocamdată. Da, interpretăm Scriptura în ansamblul ei, dar Scriptura nu se contrazice. Această teorie nu funcționează. Este inconsecventă și nu așa trebuie interpretat acest capitol. Trebuie să fim consecvenți.

• • •

APOCALIPSA 20:1–3
CEI O MIE DE ANI CA PERIOADĂ SIMBOLICĂ

Majoritatea teologilor reformați interpretează acest capitol la fel. Majoritatea teologilor reformați sunt amileniști. O minoritate sunt și postmileniști, dar majoritatea sunt amileniști.

Ce înseamnă aceasta? Cifra o mie, la fel ca toate cifrele din cartea Apocalipsei, este simbolică. Se referă la perioada aceasta dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, când El împărățește.

Domnul Isus împărățește acum. În capitolul 20 avem prezentată din nou perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, dar acum dintr-un alt unghi. Ne întoarcem din nou la

prima venire a lui Hristos. De data aceasta îi privim pe creștini nu din perspectiva celor persecutați, ci din perspectiva celor care împărățesc cu Hristos în toată această perioadă.

Din punct de vedere fizic, sunt persecutați. Din punct de vedere spiritual, ei împărățesc împreună cu Hristos. Despre această împărăție vom vorbi data viitoare. Deocamdată suntem la legarea Satanei.

Dacă până aici am văzut judecata Babilonului în capitolul 18, apoi judecata fiarei și a proorocului mincinos în capitolul 19, personaje principale în carte, acum vom vedea judecata Satanei. Este ca și cum Dumnezeu ne prezintă pe rând judecata fiecăruia: Babilonul, fiara, proorocul mincinos și acum Satana.

În acest capitol se ocupă în mod special de Satana, care la prima venire a Domnului Isus a fost legat, a fost judecat, așa cum a spus și Domnul Isus: „Stăpânitorul lumii acesteia este judecat." (Ioan 16:11) La cruce s-a întâmplat aceasta.

Apoi, după ce Hristos îi mântuiește pe toți ai Lui în toată această perioadă, Satana este dezlegat pentru puțină vreme la finalul istoriei. I se dă din nou autoritate să înșele toate neamurile și apoi este judecat o dată pentru totdeauna.

• • •

APOCALIPSA 20:1–3
LEGAREA SATANEI NU ESTE LITERALĂ

Cartea Apocalipsei nu se interpretează literal. Ce am citit în primele trei versete nu trebuie interpretat literal. Cartea este scrisă într-un limbaj simbolic, care ne descrie niște realități spirituale, nu fizice.

Aceste realități spirituale ne sunt descrise printr-un limbaj pe care noi să-l putem înțelege. Dumnezeu vorbește cu noi pe limba noastră. Ne desenează aceste realități spirituale ca unor copii mici, ca să le putem pricepe. El Se așteaptă să pricepem mesajul pe care vrea să ni-l transmită. Se așteaptă să pricepem limbajul Lui, nu să ne gândim că undeva în viitor o să vină un înger cu un lanț mare și o să-l lege pe Satana.

Nu trebuie să ne gândim că Satana, o ființă spirituală, este legat acum în lanțuri sau va fi legat în viitor în lanțuri, într-un loc numit Adânc, peste care se pune un capac, ca să nu mai iasă de acolo, și un înger are cheia acelui loc. Este absurd să deschizi Adâncul cu cheia și să-l legi pe Satana, o ființă spirituală, în lanțuri, iar apoi să pecetluiești ieșirea ca să nu mai poată ieși.

Aceste elemente sunt folosite ca să ne transmită un mesaj: Satana nu mai are putere, nu mai are autoritate în toată această perioadă. Putere să facă ce? Textul ne spune: ca să nu mai înșele neamurile. De aceea este legat: ca să nu mai înșele neamurile.

Atenție mare: aici este eroarea în care cad foarte mulți. Este o vorbire generală. Nu se referă la fiecare individ dintre neamuri, ca și cum Satana nu va mai înșela pe nimeni. Se referă la neamuri ca grup de oameni.

Pentru israeliți nu existau decât două grupuri de oameni: ei și neamurile. Neamurile erau înșelate de Satana, dar acum Satana este legat ca să nu mai înșele neamurile, ca neamurile să poată crede Evanghelia.

Mesajul transmis este foarte simplu: lui Satana i se ia autoritatea pentru ca neamurile să poată fi mântuite în toată această perioadă. Nu le mai poate înșela ca neamuri.

Repet: expresia „neamurile” nu se referă la fiecare individ dintre neamuri, nu se referă la faptul că Satana nu mai este activ în lume și nu mai înșală pe nimeni. Ba da, este foarte activ și îi înșală pe toți necredincioșii.

Mesajul transmis aici îl vedem în mod clar în Noul Testament, în special în Evanghelii. Odată cu venirea Domnului Isus, lui Satana i se ia autoritatea. Acum Hristos are toată autoritatea în cer și pe pământ, iar în baza acestei autorități îi mântuiește pe toți cei ce sunt ai Lui dintre neamuri.

Credincioșii dintre neamuri nu mai pot fi înșelați de Satana. Odată ce aud Evanghelia, li se deschid ochii, sunt aduși la viață. Nu mai pot fi orbiți de Satana, nu mai pot fi înșelați din punct de vedere spiritual, și au parte de prima înviere, despre care vom discuta data viitoare.

• • •

TRECERE

SATANA ÎNCĂ ESTE ACTIV, DAR NU-I POATE ORBI PE ALEȘII LUI DUMNEZEU

În toată această perioadă, credincioșii dintre neamuri aud glasul Domnului Isus prin Evanghelie și sunt înviați. Satana este încă activ. El este dumnezeul veacului acestuia. Îi orbește pe cei necredincioși care nu vor fi mântuiți. Evanghelia este acoperită pentru ei.

Așa citim în 2 Corinteni 4: „Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 4:3–4)

Cu cei credincioși dintre neamuri, Satana nu mai poate face aceasta. Nu-i mai poate orbi. Domnul Isus le deschide ochii. El are putere peste orice făptură ca să dea viața veșnică tuturor acelora pe care I i-a dat Tatăl.

Este foarte important ce spune Domnul Isus în Ioan 17. El are toată autoritatea peste orice făptură cu un scop: ca să dea viața veșnică aleșilor Tatălui, celor pe care Tatăl I i-a dat Lui.

Aceasta înseamnă că Satana este legat ca să nu mai înșele neamurile, ca cei dintre neamuri să poată fi mântuiți, ca cei credincioși dintre neamuri să poată fi mântuiți.

După răstignirea lui Hristos, El îi atrage la El pe toți oamenii, adică tot felul de oameni, orice categorie de om, din toate neamurile, nu doar pe evrei. Acesta este mesajul transmis aici.

Satana nu mai poate înșela neamurile. Evanghelia se duce și la neamuri. Lucrarea lui Hristos, cât a fost pe pământ, a fost doar pentru evrei. Dar după răstignirea Lui se duce la neamuri, iar Satana este legat ca să nu mai înșele neamurile.

Cei credincioși dintre neamuri nu mai pot fi înșelați. Toate neamurile sunt atrase de Hristos la El, adică cei care vor fi mântuiți, pentru că aceasta înseamnă să vii la Hristos. Toți aleșii Tatălui vor fi mântuiți. Nu vor mai putea fi înșelați de Satana.

Repet: când citim aici expresia „neamurile”, nu trebuie să ne gândim la fiecare individ dintre neamuri. Este vorba despre o categorie de oameni care erau înșelați de Satana din punct de vedere spiritual. Tatăl lor era Satana; erau orbiți, de aceea se închinau la idoli, aveau tot felul de zei și trăiau în păcat. Dar când Hristos vine, la cruce îl judecă pe Satana și îi ia autoritatea. Acum Hristos are toată autoritatea, iar Satana nu-i mai poate înșela pe cei dintre neamuri care vor crede Evanghelia și care I-au fost dați de Tatăl lui Hristos. Cu toții vor avea viața veșnică.

• • •

GENEZA 3:15
SĂMÂNȚA FEMEII ZDROBEȘTE CAPUL ȘARPELUI

Vreau acum să trecem prin câteva pasaje ca să vedem că acestea nu sunt imaginațiile mele sau ale altora. Aceasta este învățătura Scripturii.

Odată cu căderea omului, păcatul a intrat în lume. Întunericul spiritual a umplut pământul. Satana a avut o putere mare pe tot pământul. I-a înșelat pe toți oamenii.

Dar Dumnezeu a promis încă din Geneza că va veni Cineva care îi va călca capul, adică îi va lua autoritatea. Capul, în Scriptură, reprezintă autoritatea.

În Geneza 3:15, Dumnezeu îi spune Satanei: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Asta a venit să facă Hristos: să zdrobească capul șarpelui. Asta a făcut la cruce. Hristos, sămânța femeii, a zdrobit capul șarpelui, i-a luat toată autoritatea. Satana I-a zdrobit doar călcâiul, dar Domnul Isus i-a zdrobit capul, i-a luat toată autoritatea.

Tot El, după ce i-a luat toată autoritatea Satanei, l-a mai lăsat pe Satana să fie activ în lume în toată această perioadă. De aceea vedem fiara aceea cu o rană de moarte în Apocalipsa 13. (Apocalipsa 13:3) Tot El l-a lăsat în toată această perioadă. Nu l-a exterminat de tot.

În timp ce Satana este legat, nu mai poate să înșele neamurile, pe cei mântuiți dintre neamuri, pe cei credincioși dintre neamuri. El este încă activ în lume și îi persecută din punct de vedere fizic pe creștini, pe credincioși. Spiritual nu are ce să le facă. Este legat din punct de vedere spiritual. Toți credincioșii, pentru că sunt uniți cu Hristos, domnesc peste Satana. Satana nu mai are autoritate asupra lor.

• • •

MATEI 12
DOMNUL ISUS LEAGĂ PE CEL TARE

Să mergem în Evanghelia după Matei, în capitolul 12. Vreau să fiți atenți la cuvintele folosite de Domnul Isus și la mesajul pe care vrea să ni-l transmită.

În context, fariseii Îl acuzau că scoate dracii cu puterea Satanei. De la versetul 25 citim: „Isus, care le cunoștea gândurile, le-a zis: «Orice împărăție dezbinată împotriva ei înseși este

pustiită; și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei înseși nu poate dăinui. Dacă Satana îl scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci cum poate dăinui împărăția lui?»" (Matei 12:25–26)

Domnul Isus îi cheamă pe farisei să gândească logic. Este absurd ce gândiți, fariseilor. Nu are sens. Nu are logică. Satana nu scoate afară pe Satana. Nu îi este de niciun folos să facă aceasta.

Și continuă: „Și dacă Eu scot dracii cu ajutorul lui Beelzebul, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea ei vor fi judecătorii voștri. Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi." (Matei 12:27–28)

Dovada că Împărăția lui Dumnezeu a venit este că Domnul Isus are autoritate să scoată dracii. Ei vedeau lucrurile acestea. Aceasta era dovada că Împărăția lui Dumnezeu a venit peste ei. Dar ei o respingeau, pentru că nu voiau să creadă în Hristos și să I se supună, deși Dumnezeu Îl atesta pe El ca fiind Împăratul, Cel care aduce Împărăția, Trimisul lui Dumnezeu.

Apoi Domnul Isus pune această întrebare retorică: „Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria dacă nu l-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa." (Matei 12:29)

Cel tare de aici este Satana. Despre el este vorba în context. Domnul Isus a venit să-i jefuiască gospodăria, adică să-i scoată pe oameni de sub stăpânirea lui. Dar ca să poată face aceasta, trebuie mai întâi să-l lege, adică să-i ia autoritatea. Satana este neputincios, este legat. Aceasta este ideea.

Domnul Isus folosește un limbaj similar, referindu-se la autoritatea Satanei. El l-a legat pe Satana. Este mai mare decât Satana. Are autoritate peste el. L-a legat, și pentru că l-a legat, pentru că i-a luat autoritatea, acum îi poate jefui gospodăria, poate să-i scoată pe oameni de sub stăpânirea lui.

Acesta este mesajul și din Apocalipsa 20. Satana este legat acum. Domnul Isus, în toată această perioadă, îi mântuiește pe toți cei ce sunt ai Lui. Satana nu mai are nicio autoritate asupra lor. Domnul Isus a venit să-i jefuiască gospodăria Satanei, să-i scoată pe aleșii lui Dumnezeu de sub stăpânirea lui, să-i mute din împărăția Satanei în Împărăția Lui. (Coloseni 1:13)

• • •

LUCA 10
SATANA CADE CA UN FULGER DIN CER

În Evanghelia după Luca, în capitolul 10, după ce Domnul Isus trimite șaptezeci de ucenici să predice Împărăția lui Dumnezeu și le dă autoritate peste puterea Satanei, ei se întorc plini de bucurie și Îi spun: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău!" (Luca 10:17)

Isus le-a zis: „L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer." (Luca 10:18)

Ce limbaj ciudat: „L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer." (Luca 10:18) Această cădere din cer a Satanei înseamnă că i s-a luat autoritatea în lumea spirituală. Asta vrea să le transmită Domnul Isus aici prin această cădere din cer.

Lui Satana i s-a luat autoritatea odată cu venirea lui Hristos pe pământ. El a venit să aducă Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, Împărăție care se va manifesta într-un mod deplin pe pământul cel nou, la a doua Sa venire.

Domnul Isus continuă: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma." (Luca 10:19)

Din nou, este un limbaj metaforic. Nu se referă la șerpi și la scorpii aici. Se referă la demoni, la duhurile necurate. Vrăjmașul este Satana.

Și noi astăzi avem aceeași autoritate. Dar atenție mare: nu înseamnă că noi mergem acum la oameni și scoatem demoni din ei. Ideea este că șerpii, scorpiile, demonii și vrăjmașul, Satana, nu se mai pot atinge de noi. I s-a luat toată autoritatea. Nu mai are nicio autoritate asupra noastră.

Ceea ce au făcut ucenicii aceștia și ce s-a întâmplat cu ei atunci reprezintă ce se va întâmpla cu toți creștinii pe parcursul istoriei. Satana și demonii lui nu se vor putea atinge de ei.

Totuși, Domnul Isus le spune: „Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!" (Luca 10:20)

Asta este important. Iar dacă numele voastre sunt scrise în ceruri, ca ceva secundar, voi aveți și autoritate asupra acestor duhuri. Aceste duhuri necurate și Satana nu se mai pot atinge de voi, pentru că voi Îmi aparțineți Mie. Îi aparțineți lui Hristos și Hristos are autoritate peste ele.

Noi, prin unirea noastră cu Hristos, stăm la dreapta lui Dumnezeu împreună cu El, cum scrie în Efeseni 2. (Efeseni 2:6) Astfel avem autoritate peste aceste domnii și stăpâniri.

Repet: nu înseamnă că noi mergem și scoatem draci acum din oameni. Nu aceasta este ideea. Toate exorcizările din Scriptură arată spre ceea ce se va întâmpla cu toți creștinii: toți creștinii sunt scoși de sub puterea Satanei. Acesta este mesajul transmis.

Trebuie să începem să gândim duhovnicește. Gândirea firească spune: „Înseamnă că mă duc eu acum și scot demoni din oameni." Dar trebuie să înțelegem mesajul transmis.

De ce făcea Domnul Isus lucrurile acestea? De ce vindeca Domnul Isus oamenii în ziua Sabatului? Pentru că arăta spre mântuirea noastră, spre vindecarea noastră spirituală, spre odihna noastră. Suntem vindecați din punct de vedere spiritual, suntem vindecați de boala păcatului și ne odihnim în El.

La fel este și cu exorcizările. Toate arată spre faptul că El ne-a scos de sub stăpânirea Satanei. Satana nu mai are autoritate asupra noastră și noi avem putere să călcăm peste șerpi și scorpii și peste toată puterea vrăjmașului. (Luca 10:19)

Așadar, vedem că Satana cade din cer. Domnul Isus spune lucrul acesta în contextul autorității Satanei asupra creștinilor. Despre aceasta este vorba aici. Dracii sunt supuși. Hristos le-a dat putere să calce peste șerpi, scorpii și peste toată puterea vrăjmașului. Nimic nu-i va putea vătăma. (Luca 10:17–19)

Aceasta înseamnă că Satana a căzut din cer, adică i s-a luat autoritatea. Nu se referă la momentul căderii lui Satana când a păcătuit înaintea lui Dumnezeu în veșnicii. Nu se referă nici la

faptul că Satana va cădea în viitor. Satana a căzut din cer în momentul când a venit Domnul Isus pe pământ, adică atunci i s-a luat autoritatea.

Dovada că i s-a luat autoritatea este că acești ucenici scoteau draci în Numele lui Isus. Aceasta este dovada că Hristos are autoritate peste el, la fel ca în Matei 12. Din faptul că El scotea draci, demonstra că a venit să aducă Împărăția lui Dumnezeu și că are autoritate peste Satana, că l-a legat pe Satana.

Legarea Satanei și căderea lui Satana din cer se referă la același lucru. Sunt expresii diferite care se referă la faptul că lui Satana i s-a luat autoritatea.

• • •

APOCALIPSA 12
SATANA ESTE ARUNCAT DIN CER

Aceeași expresie o avem și în Apocalipsa 12. După ce copilul, Mesia, este adus pe lume și apoi este înălțat la cer, iar copilul Îl reprezintă pe Hristos, care a venit, S-a jertfit, a înviat și S-a înălțat la cer, vedem că Satana și îngerii lui sunt aruncați din cer. (Apocalipsa 12:5, 7–9)

Este aceeași idee: li se ia autoritatea la prima venire a Domnului Isus și I se dă toată autoritatea lui Hristos.

Asta citim foarte clar în Apocalipsa 12:10: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui.”

Acum — adică după ce Hristos este înălțat la cer și Satana este aruncat din cer. La prima venire a Domnului Isus, la înălțarea Lui, au venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru. Exact ce le spunea Domnul Isus fariseilor: Împărăția lui Dumnezeu a venit.

Hristos, la prima Lui venire, a adus Împărăția. Nu se oprește aici: a venit Împărăția lui Dumnezeu și stăpânirea Hristosului Lui. Hristos a început să stăpânească de la dreapta lui Dumnezeu peste toată creația.

Aceasta este imaginea din Apocalipsa 5. Toată creația se închină Mielului acum, la prima Lui venire. (Apocalipsa 5:8–14) După ce S-a jertfit, El a început să stăpânească peste toată creația. A venit Împărăția lui Dumnezeu și stăpânirea Hristosului Lui.

Mesia stăpânește. Este la cârma acestei Împărății acum, până la a doua Sa venire, cum citim și în 1 Corinteni 15. După aceea o dă în mâinile Tatălui. (1 Corinteni 15:24–25) Dar acum El stăpânește.

Textul continuă: „Pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos." (Apocalipsa 12:10) I s-a luat autoritatea. Nu mai poate aduce nicio acuzație împotriva noastră înaintea lui Dumnezeu, pentru că Hristos S-a jertfit pentru noi.

Aceasta este ideea. Noi l-am biruit prin sângele Mielului. Lui Satana i se ia autoritatea. Cade din cer. Este legat. Lui Hristos I se dă toată autoritatea. El începe să stăpânească și în ceruri, și pe pământ, și în lumea spirituală, și în lumea materială.

Chiar dacă oamenii nu I se supun, nu fac decât să împlinească ce scrie în Psalmul 2. Se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și împotriva Unsului Său, care stăpânește acum. (Psalmul 2:1–6) Nu vor să se supună, nu vor să-I dea cinste Împăratului, iar într-un final El îi va judeca.

• • •

IOAN 12

STĂPÂNITORUL LUMII ACESTEIA ESTE ARUNCAT AFARĂ

În Ioan 12, în context, niște greci, adică neamurile, Îl căutau pe Isus. El spune că a sosit ceasul să fie proslăvit. Ca răspuns la căutarea neamurilor, El spune: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului" (Ioan 12:23), adică a sosit ceasul să fie răstignit.

După jertfa Lui, El Se va duce la neamuri. De la versetul 31 citim: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară." (Ioan 12:31)

Acum, adică în momentul acesta în care urma să fie jertfit. Acum are loc judecata lumii acesteia. Acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

Ce înseamnă aceasta? Că Satana nu mai este activ în lume? Că a fost aruncat pe Marte? Nu. I s-a luat autoritatea. În sensul acesta stăpânitorul lumii acesteia a fost aruncat afară.

Nu undeva în viitor se va întâmpla aceasta. S-a întâmplat deja. „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară" (Ioan 12:31), spune Domnul Isus. Satana este încă activ în lume, dar i s-a luat autoritatea.

Meditați la versetul acesta. Este același lucru pe care Domnul Isus l-a spus în Evanghelia după Luca: Satana a fost aruncat din cer, și în Matei 12: Satana a fost legat. Stăpânitorul lumii acesteia a fost aruncat afară. Acest lucru s-a întâmplat la prima Lui venire, nu undeva în viitor. Lui Satana i s-a luat autoritatea.

Observați ce zice în următorul verset, pentru că este o legătură între versetul 31 și versetul 32: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ" (Ioan 12:32), iar Ioan interpretează că Se referea la răstignirea Lui, „îi voi atrage la Mine pe toți oamenii" (Ioan 12:32).

Adică voi atrage la Mine neamurile, toate categoriile de oameni, nu doar pe evrei. „Toți oamenii" (Ioan 12:32) nu se referă la fiecare individ de pe pământ. A veni la Hristos, în Evanghelia după Ioan, înseamnă să fii mântuit, să ai viața veșnică, să învii în glorie în ziua de apoi. Asta înseamnă să vii la Hristos: să fii mântuit o dată pentru totdeauna, să crezi cu adevărat în El.

Când Domnul Isus spune: „Îi voi atrage la Mine pe toți oamenii" (Ioan 12:32), înseamnă că toți oamenii de aici sunt mântuiți. Nu se referă la fiecare individ de pe pământ. Se referă la tot felul de oameni, orice categorie de oameni.

Până aici, lucrarea Lui a fost cu evreii, dar de acum încolo se va duce la neamuri. În context veniseră niște greci să-L caute. De aceea este important contextul. Veniseră neamurile, iar Domnul Isus prevestea că lui Satana i se ia autoritatea și după aceea Se va duce la neamuri, le va atrage la El.

Satana a fost legat ca să nu mai înșele neamurile. Stăpânitorul lumii acesteia, Satana, va fi aruncat afară. I se va lua autoritatea, și după aceea Hristos va atrage la El pe toți oamenii. Îi va mântui pe toți oamenii, adică oameni din toate neamurile. Este aceeași idee, același mesaj transmis.

• • •

IOAN 17

HRISTOS PRIMEȘTE AUTORITATE PESTE ORICE FĂPTURĂ

În Ioan 17 avem rugăciunea Domnului Isus. De la versetul 1 citim: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește-L pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să le dea viața veșnică tuturor acelora pe care I i-ai dat Tu!»” (Ioan 17:1–2)

Urma răstignirea Lui. Domnul Isus spune că I s-a dat putere, autoritate, peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelora pe care Tatăl I i-a dat.

Domnul Isus are acum toată autoritatea cu un scop. I s-a dat toată autoritatea cu un scop: să dea viața veșnică. Nu oricărei făpturi de sub cer, nu fiecărui individ, ci aleșilor Tatălui, tuturor acelora pe care Tatăl I i-a dat Lui.

Despre aceștia a vorbit și mai devreme în Evanghelia după Ioan: cei atrași de Tatăl la El, care vor avea viața veșnică; cei care cred în El și cred în El pentru că le-a fost dat de Tatăl să creadă în

El; oile Domnului Isus, pentru care El, Păstorul cel bun, a venit să-Și dea viața și care ascultă glasul Lui. Toate vor avea viața veșnică.

Nu doar dintre evrei, ci și dintre neamuri. „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc." (Ioan 10:16) Vorbea despre neamuri. Despre aceștia a vorbit și în Ioan 12, când a spus că îi va atrage la El pe toți oamenii.

Aceștia sunt cei pe care I i-a dat Tatăl. De aceea a primit Domnul Isus autoritate peste orice făptură: ca să-i mântuiască pe toți aleșii Tatălui, să le dea viața veșnică.

• • •

MATEI 28

EVANGHELIA MERGE LA TOATE NEAMURILE

În Matei 28, de la versetul 18, după învierea Lui, Domnul Isus le spune ucenicilor: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile." (Matei 28:18–19)

În baza autorității Mele, aceasta este ideea: duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.

Așa îi atrage Domnul Isus la El pe toți oamenii, cum a zis în Ioan 12. Îi trimite pe ucenicii Lui să predice Evanghelia la toate neamurile și să-i ucenicizeze.

Pentru că El are toată autoritatea în cer și pe pământ, ei se pot duce la neamuri. Satana nu se mai poate împotrivi. El are toată autoritatea și El este cu ei până la sfârșitul veacului. (Matei 28:20) El Își va face lucrarea. El îi va mântui pe toți aleșii Tatălui.

De aceea I-a fost dată toată puterea: ca să-i mântuiască pe toți aleșii Tatălui de pe parcursul istoriei, să le dea viața veșnică.

• • •

TRECERE
„NEAMURILE" CA O CATEGORIE DE OAMENI

Sunt conștient că mă repet întruna. O fac în mod intenționat, ca să se înțeleagă clar ce înseamnă că Satana a fost legat ca să nu mai înșele neamurile.

Nu se referă la fiecare individ dintre neamuri. Se referă la neamuri ca la o categorie de oameni. Satana a fost legat ca Domnul Isus să-i mântuiască pe toți aleșii Tatălui dintre neamuri în toată această perioadă dintre prima și a doua Sa venire.

Tot timpul în Scriptură, expresia aceasta, „neamurile", este folosită pentru categoria aceasta de oameni, nu pentru fiecare individ dintre neamuri.

În Faptele Apostolilor 11:1 citim: „Apostolii și frații care erau în Iudeea au auzit că și neamurile au primit Cuvântul lui Dumnezeu." Se referă la fiecare individ dintre neamuri? La fiecare om de pe pământ? Nu. Neamurile, ca această categorie de oameni, au primit Cuvântul lui Dumnezeu.

Tot acolo, în versetul 18, după ce îl ceartă pe Petru că s-a dus la neamuri, scrie așa: „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, L-au slăvit pe Dumnezeu și au zis: «Dumnezeu le-a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viața.»” (Faptele Apostolilor 11:18) Iarăși este vorba despre neamuri ca această categorie de oameni.

În Faptele Apostolilor 13, de la versetul 46, Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă, dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.»” (Faptele Apostolilor 13:46–47)

Asta face Domnul Isus acum prin ucenicii Lui: duce mântuirea până la marginile pământului. Dar nu înseamnă că fiecare om de pe pământ este mântuit, că toți cei dintre neamuri sunt mântuiți.

În versetul 48 citim: „Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.” (Faptele Apostolilor 13:48)

Adică toți aleșii lui Dumnezeu, aleșii Tatălui pe care Tatăl I i-a dat lui Hristos, cum am citit în Ioan 17, au crezut. Aceasta este ideea. Ei au fost rânduiți să capete viața veșnică și de aceea au crezut, pentru că ei au fost dați lui Hristos.

Asta face Domnul Isus acum, în toată această perioadă până la a doua Sa venire. Satana este legat ca să nu mai înșele neamurile, pentru ca cei rânduiți să capete viața veșnică dintre neamuri

să creadă. Domnul Isus are autoritate peste orice făptură, are toată autoritatea în cer și pe pământ, ca să dea viața veșnică tuturor celor pe care I i-a dat Tatăl.

În Romani 15:16, Pavel vorbește despre el însuși și spune: „Să fiu slujitorul lui Isus Hristos între neamuri". Iarăși este folosită expresia aceasta ca o categorie de oameni: „Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt".

Se referă la fiecare individ dintre neamuri? Nu. Se referă la neamurile ca această categorie de oameni care vor crede. Cei credincioși dintre neamuri să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt.

• • •

APOCALIPSA 20:1–3
CONCLUZIE DESPRE LEGAREA SATANEI

Asta înseamnă că Satana este legat ca să nu mai înșele neamurile. Dacă ești obișnuit cu tot felul de teorii, cu tot felul de tabele, ți se dă lumea peste cap. Este greu să accepți lucrurile acestea, dar lucrurile acestea sunt din Scriptură, nu sunt din mintea mea, nu sunt din imaginațiile mele.

Nu le cred numai eu și nu am inventat nimic. Poate că diferim în anumite detalii, dar majoritatea teologilor reformați cred că în acest capitol avem prezentată perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus și că legarea Satanei se referă la faptul că i s-a luat autoritatea ca să nu mai înșele neamurile, ca să nu-i mai înșele pe cei credincioși dintre neamuri.

Neamurile sunt privite ca o categorie de oameni. După aceea, până și amileniștii se împart în două categorii. Unii cred că este vorba de perioada aceasta intermediară în care împărățim cu Hristos când duhul nostru se duce în prezența Lui. Eu nu cred aceasta, dar acestea sunt aspecte secundare. Imaginea mare o vedem la fel.

Aceasta înseamnă că Satana este legat ca să nu mai înșele neamurile. Lui Hristos I s-a dat toată autoritatea. El are putere peste Satana. Satana nu-i mai poate înșela pe cei credincioși dintre neamuri.

Toți aleșii lui Dumnezeu dintre neamuri, când aud Evanghelia, sunt aduși la viață. Au parte de prima înviere, care este învierea spirituală de care au parte doar credincioșii. Vom vedea data viitoare.

Toți credincioșii, din momentul în care cred Evanghelia și sunt uniți cu Hristos, sunt în El și sunt așezați împreună cu El în locurile cerești. Împărățesc împreună cu El din punct de vedere spiritual.

Cu toții calcă peste șerpi, peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului. Nimic nu-i mai poate vătăma din punct de vedere spiritual. Sunt așezați în Hristos și împreună cu El în locurile cerești, de unde El stăpânește peste orice domnie spirituală, cum citim în cartea Efeseni. Și noi stăpânim împreună cu El, pentru că suntem uniți cu El.

Despre lucrurile acestea vom vorbi mai mult data viitoare.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

53

APOCALIPSA 20:4–6

ÎMPĂRĂȚIA DE O MIE DE ANI ȘI PRIMA ÎNVIERE

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 20:4–6

Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.

Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere.

Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

APOCALIPSA 20:4–6

• • •

APOCALIPSA 20:4

CEI CARE NU S-AU ÎNCHINAT FIAREI ȘI ICOANEI EI

Avem aici o imagine cu toți cei răscumpărați de pe pământ din toată această vreme dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, care n-au primit semnul fiarei, care nu s-au închinat fiarei, care s-au închinat lui Dumnezeu și lui Hristos.

Nu avem descriși niște oameni de la finalul istoriei. Îi avem descriși pe toți credincioșii. Creștinismul e marcat de martiraj și persecuție și de oameni care nu se închină fiarei și icoanei ei, oameni care nu se supun lui antihrist, duhului lui antihrist care îi călăuzește pe împărații lumii acesteia.

Ei au pe frunte Numele Tatălui și Numele Mielului, cum citim în Apocalipsa 14, și ei sunt cei care împărățesc împreună cu Hristos în toată această perioadă. (Apocalipsa 14:1) Sunt o împărăție de preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și acum împărățesc împreună cu El.

Știu că multora le este foarte greu de crezut lucrul acesta, datorită preconcepțiilor, datorită premiselor greșite atunci când se apropie de cartea Apocalipsei, datorită interpretărilor cronologice și literale ale textului, când evident cartea este plină de simboluri și nu se concentrează doar pe anumiți oameni de la finalul istoriei.

Este vorba de toată istoria răscumpărării și, în mod special, de toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus.

În Apocalipsa 5 Îl vedem pe Hristos, Mielul lui Dumnezeu, întronat ca Împărat al creației. Toată creația I se închină și El duce până la capăt istoria omenirii și istoria răscumpărării. (Apocalipsa 5:8–14)

• • •

TRECERE

LEGAREA SATANEI ȘI AUTORITATEA LUI HRISTOS

Am vorbit data trecută despre legarea Satanei descrisă în primele trei versete din Apocalipsa 20 și am dovedit cu Scriptura că se referă la faptul că, la prima venire a Domnului Isus, Satanei i s-a luat autoritatea.

Domnul Isus a vorbit clar în Evanghelie despre aceasta. Satana a fost legat, a căzut din cer, stăpânitorul lumii acesteia a fost aruncat afară, stăpânitorul lumii acesteia a fost judecat. Toate acestea sunt expresii prin care Domnul Isus ne spune că i s-a luat autoritatea.

Nu înseamnă că nu mai este activ în lume. Înseamnă că Satana nu mai poate înșela neamurile, adică această categorie de oameni. Nu se referă la fiecare individ dintre neamuri.

În trecut, Satana avea autoritate spirituală peste neamuri. Le înșela. Acum nu mai poate înșela neamurile ca grup. Neamurile vor crede Evanghelia; bineînțeles, cei aleși dintre neamuri vor crede Evanghelia, cei care I-au fost dați Domnului Isus dintre neamuri vor crede Evanghelia.

Satana a fost legat cu un scop precis. Scrie clar: ca să nu mai înșele neamurile, ca să nu mai înșele categoria aceasta de oameni pe care până la venirea Domnului Isus o înșela.

Acum Hristos are autoritate peste orice făptură, cum spune chiar El în Ioan 17, ca să dea viața veșnică tuturor aleșilor Tatălui, tuturor acelora pe care I i-a dat Tatăl. (Ioan 17:2)

Acestea sunt cuvintele Domnului. Domnul Isus are autoritate peste orice făptură ca să dea viața veșnică tuturor acelora pe care I i-a dat Tatăl. Deci autoritatea care I s-a dat lui Hristos peste toată creația are legătură directă cu mântuirea aleșilor lui Dumnezeu, nu numai dintre evrei, ci și dintre neamuri.

Aceasta vedem în Matei 28: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ." (Matei 28:18) Adică toată autoritatea. De aceea, în baza autorității Lui, Domnul Isus le spune ucenicilor: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile." (Matei 28:19)

În baza autorității care I s-a dat în cer și pe pământ, peste toată creația, în lumea vizibilă și invizibilă, ucenicii se duc acum și fac ucenici din toate neamurile, pentru că El are toată autoritatea și Satana nu se mai poate împotrivi, nu mai poate păcăli neamurile. Neamurile vor crede Evanghelia, cei care I-au fost dați de Tatăl dintre neamuri.

Domnul Isus îi mântuiește în toată această perioadă pe toți aceia pe care I i-a dat Tatăl, iar Satana nu mai poate face nimic în privința aceasta. Este legat. Nu mai are nicio autoritate spirituală asupra lor.

Îi poate persecuta, îi poate ucide prin oameni influențați de el sau de fiara lui, care sunt călăuziți de duhul lui antihrist, dar nu le poate influența mântuirea în niciun fel. Nu-i mai poate înșela din punct de vedere spiritual. Nu mai are nicio autoritate spirituală asupra lor.

• • •

LUCA 10

SATANA CADE DIN CER ȘI UCENICII AU AUTORITATE PESTE PUTEREA VRĂJMAȘULUI

Vă aduc aminte doar pasajul din Evanghelia după Luca, din capitolul 10, versetul 18. Domnul Isus îi trimite pe cei șaptezeci de ucenici să predice Evanghelia, să scoată draci, să facă vindecări. Le dă această autoritate, iar ei se întorc bucuroși și spun: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău!" (Luca 10:17)

Și Isus spune: „L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer." (Luca 10:18)

Aceasta le răspunde El la ce spun ei, adică: i s-a luat autoritatea. Satana a fost legat acum, nu în viitor. Acum, când Domnul Isus vorbea cu ucenicii Lui: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!" (Luca 10:19–20)

Aceasta înseamnă că Satana nu mai are nicio autoritate asupra noastră. Aceasta înseamnă să împărățești împreună cu Hristos din punct de vedere spiritual: să ai autoritate prin El în lumea spirituală peste toată puterea vrăjmașului, astfel încât Satana și demonii lui să nu se mai poată atinge de tine.

Șerpii și scorpiile reprezintă duhurile necurate aici. Și noi avem acum puterea să călcăm peste șerpi, peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului. Nu în sensul că trebuie să mergem să scoatem duhuri; nu aceasta este ideea. Acelea erau doar niște semne exterioare ale autorității din lumea spirituală pe care o are Domnul Isus și pe care le-a dat-o și ucenicilor Lui.

De aceea este aproape o blasfemie să spui că un creștin poate fi posedat de duhuri, cum spun mulți astăzi fără să gândească. Satana nu mai are nicio autoritate. De ce? Pentru că acum Hristos împărățește.

El a fost pus, cum scrie în Efeseni 1, „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor". (Efeseni 1:21)

Hristos are toată autoritatea în cer și pe pământ, în lumea spirituală și în lumea materială. El este mai presus de orice domnie, stăpânire sau putere spirituală.

Exact această împărăție o avem descrisă și aici. Aceasta este împărăția de o mie de ani. Aceasta este împărăția mesianică promisă în Vechiul Testament, pe care evreii o așteptau, dar nu au știut s-o interpreteze corect, duhovnicește. Au interpretat-o literal, exact cum fac și astăzi creștinii premilenișți.

• • •

TRECERE

ÎMPĂRĂȚIA MESIANICĂ NU ESTE O ÎMPĂRĂȚIE FIZICĂ VIITOARE CU CREDINCIOȘI GLORIFICAȚI ȘI NECREDINCIOȘI MURITORI

Premileniștii fac aceeași greșeală. Așteaptă o împărăție viitoare în care credincioșii glorificați, cu trupuri de slavă, care au deja viața veșnică, vor conviețui pe același pământ cu necredincioșii care vor muri, iar credincioșii vor fi cumva șefii lor.

Fac exact aceeași greșeală ca evreii din primul secol. Evreii de atunci așteptau ca Mesia să vină să domnească din Ierusalimul fizic peste tot pământul împreună cu evreii, iar ei să fie șefii neamurilor.

Aceasta așteptau și apostolii. Aceasta era gândirea lor înainte de Cincizecime. Vedem că Îl întreabă pe Domnul Isus: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?" (Faptele Apostolilor 1:6)

Ei se gândeau la o împărăție fizică a lui Israel, la fel ca cea a lui David din vechime.

Dar, după ce sunt botezați cu Duhul Sfânt la Cincizecime, după ce primesc făgăduința Tatălui pe care o primesc acum toți credincioșii atunci când cred Evanghelia, încep să priceapă lucrurile acestea din punct de vedere duhovnicesc. Nu se mai gândesc la lucrurile de pe pământ.

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta." (Ioan 16:12) Acestea le spunea Domnul Isus. Acum le puteau purta. Acum le puteau înțelege prin Duhul Sfânt.

Apostolul Petru, care în Fapte 1, înainte de Cincizecime — este foarte important, înainte de coborârea Duhului Sfânt — se întreba de împărăția fizică a lui Israel împreună cu ceilalți apostoli, în epistola lui le spune creștinilor că noi așteptăm acum un cer nou și un pământ nou.

Apostolul Petru nu mai aștepta împărăția lui Israel așa cum și-o imaginau apostolii înainte de Cincizecime. Ce spune el în 2 Petru 3:13? Spune oare că așteptăm împărăția de o mie de ani? Nu, nu aceasta spune. Spune oare că așteptăm împărăția lui Israel și că vom împărăți peste neamuri? Nu. El spune: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea."

Nu va mai fi păcat.

De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri...

2 PETRU 3:14

Fiți atenți la cuvintele lui: fiindcă așteptați aceste lucruri. Ce lucruri? Ceruri noi și un pământ nou. Aceasta așteaptă creștinii.

... siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace!

2 PETRU 3:14

• • •

TRECERE

APOSTOLII ÎNȚELEG ÎMPĂRĂȚIA LUI HRISTOS DUPĂ CINCIZECIME

După Cincizecime, apostolii înțeleg împărăția mesianică. Înțeleg că nu este o împărăție care să izbească privirile, cum le spunea Domnul Isus evreilor când întrebau de împărăție: „Nu se va zice: «Uite-o aici!» sau: «Uite-o acolo!»” (Luca 17:21)

Împărăția era în mijlocul lor, adusă de Domnul Isus, și se manifesta vizibil prin semne și minuni. Așa a fost inaugurată această împărăție. Nu înseamnă că vor fi tot timpul semne și minuni. Când a fost inaugurată, au fost semne și minuni care dovedeau faptul că Isus este Mesia, El este Cel care aduce Împărăția lui Dumnezeu, El este Cel care unește cerul cu pământul.

După Cincizecime, apostolii înțeleg aceasta. Pavel ne scrie foarte clar în 1 Corinteni 15, citând din Psalmul 110, că Hristos împărățește acum și trebuie ca El să împărățească până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Lui, apoi va înmâna împărăția Tatălui. (1 Corinteni 15:24–25)

Mesia, Hristos, este la cârma Împărăției lui Dumnezeu acum, între prima și a doua Lui venire. După aceea o înmânează Tatălui.

Ucenicii, în Fapte 4, aplică Psalmul 2 — care vorbea despre Mesia, Unsul lui Dumnezeu, care stăpânește din Sion — la vremea lor. Spun că neamurile s-au răsculat împotriva lui Mesia, Unsul lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 4:25–27)

Ei știau că Psalmul 2 s-a împlinit. Mesia a venit. Împărăția Lui a venit. Isus Hristos este Domnul. Nu va fi Domnul; este Domnul. A fost pus de Dumnezeu Tatăl Domn peste toată creația acum, nu în viitor.

A fost pus la prima Lui venire, atunci când S-a înălțat la cer. Aceasta este imaginea din Daniel 7: Fiul Omului vine înaintea lui Dumnezeu și I se dă împărăția. (Daniel 7:13–14)

Dar nu domnește de pe pământ, așa cum așteptau evreii și cum așteaptă mulți creștini și astăzi. Domnește din ceruri, din Sionul ceresc, din Ierusalimul ceresc.

Dumnezeu L-a uns ca Împărat, cum scrie în Psalmul 2, la prima Lui venire, pe muntele Lui cel sfânt din ceruri. (Psalmul 2:6) Chiar dacă împărații pământului, călăuziți de fiară, de duhul antihrist, se răzvrătesc acum împotriva Lui, n-au ce face. Dumnezeu L-a uns. El este Împăratul.

El acum domnește în mijlocul vrăjmașilor Lui. Îi va nimici pe toți, cum scrie în Psalmul 110. Și aceasta este și imaginea din Apocalipsa 19: Hristos Se întoarce biruitor, cu multe coroane pe cap. Acelea sunt coroanele împăraților pe care i-a biruit pe tot parcursul istoriei. Și este mânjit pe haină de sângele lor. Este imaginea unui Rege triumfător care Se întoarce de la război, de la un război spiritual, nu fizic.

Cuvântul lui Dumnezeu îi biruiește pe toți pe parcursul istoriei. Am vorbit despre aceasta când am studiat Apocalipsa 19.

Deci trebuie să înțelegem corect lucrurile acestea. Nu va mai exista o împărăție viitoare a lui Mesia peste neamuri. El acum stăpânește peste neamuri și va stăpâni până la a doua Lui venire, chiar dacă neamurile nu I se supun.

El este Împăratul uns de Dumnezeu acum. Acum sunt chemate neamurile să dea cinste Fiului. Acum sunt chemate neamurile să se încreadă în El. Acum se împlinește Psalmul 2. Și acum se împlinește și Psalmul 110, când El domnește în mijlocul vrăjmașilor Lui până îi va pune pe toți sub picioarele Lui.

• • •

TRECERE

LIMBAJUL APOCALIPSEI ESTE SIMBOLIC ȘI DESCRIE REALITĂȚI SPIRITUALE

Aici avem de-a face cu latura spirituală a împărăției lui Mesia. Cartea Apocalipsei ne vorbește printr-un limbaj simbolic, metaforic, despre niște realități spirituale. Dumnezeu ne descrie aceste lucruri folosind elemente din lumea noastră fizică.

De exemplu, Babilonul este prezentat ca o cetate, dar apoi este comparat și cu o femeie. Babilonul este o cetate spirituală. Babilonul nu este o femeie și nu este o cetate fizică ce va fi mâncată literal de păsări. Scrie că Babilonul va fi mâncat de păsări; literal ar fi o absurditate.

Satana, o ființă spirituală, nu poate fi legat în lanțuri într-un loc unde pui deasupra un capac ca să nu mai iasă. Este absurd. Hristos nu are o sabie fizică în gură. Nu ai cum să interpretezi literal lucrurile acestea.

Nu poți spune că, atunci când vine vorba de Hristos, este simbolic, dar când vine vorba de Satana, chiar va fi legat în lanțuri și se va pune un capac peste el. Nu ai cum să faci aceasta. Trebuie să fii sincer cu textul și să fii consecvent. Trebuie să înțelegi mesajul transmis.

Este un mesaj de natură spirituală, un mesaj duhovnicesc. Dumnezeu ne vorbește printr-un limbaj simbolic și ne transmite un mesaj duhovnicesc. Tot așa trebuie înțeles și capitolul 20 din Apocalipsa.

Trebuie să fii consecvent cu toată cartea Apocalipsei. Cartea nu se concentrează pe o anumită perioadă de timp din viitor. Nu despre aceasta este vorba. Avem o imagine panoramică a veacului acestuia, a acestei perioade dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, în care toți cei ce sunt ai Lui împărățesc.

Nu inventez eu lucrurile acestea; le vom vedea imediat. Dar până atunci vreau să lămurim clar că, potrivit Scripturii, împărăția viitoare despre care vorbesc premileniștii nu există. Nu există în Scriptură. Este o învățătură străină de Scripturi, o interpretare greșită a împărăției mesianice.

Pe lângă faptul că interpretează literal Apocalipsa 20, interpretează literal și anumite pasaje poetice din proroci. Unele pasaje pe care le folosesc vorbesc clar de pământul cel nou, cum ar fi Isaia 65, sau vorbesc de Noul Ierusalim, cum ar fi Zaharia 14. Ei spun: „Nu, este vorba de împărăția de o mie de ani."

Dacă pasajul spune clar că este vorba de pământul cel nou, cum poți spune că vorbește despre împărăția de o mie de ani? Pentru că nu înțeleg ce înseamnă că oamenii vor trăi până la o sută de ani. Interpretează literal acel pasaj și spun că este vorba de împărăția de o mie de ani. Dar pasajul spune că este vorba de pământul cel nou.

Nu te poți înțelege cu ei cu privire la lucrurile acestea. Sunt atât de prinși de această interpretare, încât nu mai pot vedea frântura de logică. Pasajul vorbește despre pământul cel nou, dar

ei spun că este vorba despre împărăția de o mie de ani. Încearcă să forțeze câteva texte din Vechiul Testament, pe care le interpretează literal, și să le introducă în Apocalipsa 20.

Dacă rămânem la limbajul biblic și comparăm Scriptura cu Scriptura, nu avem cum să dăm greș. Este o frântură de logică, o inconsecvență cu restul Scripturii, să spunem că undeva în viitor va exista o perioadă în care credincioșii cu trupuri proslăvite, care au deja viața veșnică, vor conviețui pe pământ cu necredincioșii. Este ca și cum credincioșii au intrat în veacul viitor și au viața veșnică, dar necredincioșii sunt tot în veacul acesta. Nu are niciun sens.

Trebuie să rămânem la limbajul biblic și să comparăm Scriptura cu Scriptura.

• • •

MATEI 13
ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR, GRÂUL, NEGHINA ȘI SFÂRȘITUL VEACULUI

Nu există decât două veacuri în Scriptură, adică două perioade de timp, două lumi: lumea aceasta și lumea viitoare. Unde s-ar încadra această presupusă împărăție viitoare? În veacul acesta sau în veacul viitor?

Dacă suntem atenți și luăm în serios cuvintele Domnului Isus, vom vedea că El spune clar că învierea are loc la sfârșitul veacului acestuia și, după înviere, nu mai rămâne niciun păcătos.

El numește Împărăția cerurilor perioada aceasta de acum, dintre prima și a doua Lui venire, care nu a venit încă într-un mod deplin. Se va manifesta vizibil, fizic, pe pământul cel nou, dar atunci nu vor mai fi necredincioși.

Pilda neghinei din Matei 13 vorbește despre împărăția mesianică profețită în Vechiul Testament. Domnul Isus vorbește despre această împărăție mesianică și spune că se desfășoară acum, între prima și a doua Lui venire.

Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul Omului. Țarina este lumea. Sămânța bună sunt fiii Împărăției. Neghina sunt fiii celui rău. Vrăjmașul care a semănat-o este diavolul. Secerișul este sfârșitul veacului. Secerătorii sunt îngerii. (Matei 13:37–39)

> *Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul Omului îi va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.*
>
> MATEI 13:40–42

Observați că spune: Fiul Omului îi va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea. Îi vor arunca în cuptorul aprins, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților. (Matei 13:41–42)

Atunci, la sfârșitul veacului acestuia, „cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit să audă!" (Matei 13:43)

Nu se poate mai clar de atât. Domnul Isus vorbește despre Împărăția cerurilor peste care Fiul Omului a fost pus Împărat acum, între prima și a doua Lui venire, și apoi vine în Împărăția Lui și face judecată la sfârșitul veacului. După aceea nu mai rămâne nimeni. Nu mai este nicio perioadă de o mie de ani. Nu mai rămâne nimeni.

Același lucru este și în pilda năvodului: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun și aruncă afară ce este rău. Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, îi vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților." (Matei 13:47–50)

La sfârșitul veacului acestuia, la sfârșitul lumii acesteia, la a doua venire a Domnului Isus, când vine Fiul Omului să facă judecata, s-a terminat totul. Nu mai urmează nimic după aceea.

Matei 28 spune: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului." (Matei 28:20) Biblia împarte timpul în două veacuri: cel de acum și cel viitor. Două lumi: cea de acum și cea viitoare. Sfârșitul lumii acesteia, așa cum o cunoaștem noi acum, este sfârșitul veacului acestuia. Se termină totul. Nu mai este nimic după aceea. Și la sfârșitul lumii acesteia vine Domnul Isus să facă judecata.

• • •

TRECERE

DOUĂ VEACURI, NU O LUME INTERMEDIARĂ

Mai dau câteva exemple.

Matei 12:32: „Oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” Două veacuri: lumea aceasta de acum și lumea viitoare.

Luca 18:30: „Și să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor – viața veșnică.” Observați ce urmează în veacul viitor: viața veșnică. În veacul de acum, credincioșii primesc mai mulți frați și surori; despre aceasta este vorba în context, iar în veacul viitor primesc viața veșnică.

La sfârșitul veacului acestuia vine viața veșnică. Și tocmai am citit în pilda neghinei și în pilda năvodului că la sfârșitul veacului acestuia, când vine Fiul Omului, are loc judecata finală. S-a terminat totul.

Efeseni 1:21 spune că Hristos a fost pus „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor”.

Observați limbajul Scripturii: veacul acesta, veacul viitor. Veacul acesta, veacul viitor. Nu există nimic între cele două veacuri. Nu mai există o mie de ani. Sunt doar două veacuri, doar două lumi: aceasta de acum și cea viitoare.

Nu va exista o lume intermediară între cele două veacuri, în care credincioșii glorificați, care au primit deja viața veșnică și au intrat deja în veacul viitor, vor conviețui pe acest pământ cu necredincioșii supuși putrezirii, care vor muri și care sunt tot în veacul acesta. Nu există așa ceva.

Singura perioadă de timp în care credincioșii și necredincioșii, în care grâul și neghina locuiesc împreună în timp ce Hristos domnește, este acum.

Acum Hristos domnește de la dreapta Tatălui. Aceasta este împărăția mesianică, potrivit cuvintelor Domnului Isus din pildele Lui din Matei 13. Aceasta este împărăția. El domnește acum, iar în Împărăția Lui, adică în lumea aceasta, este grâu și neghină. El vine la final și separă grâul de neghină.

Este atât de simplu. Hristos este acum la cârma Împărăției lui Dumnezeu. A fost uns de Dumnezeu să fie Domn peste toată creația acum, nu în viitor. La a doua Lui venire, El va da cârma Împărăției în mâinile lui Dumnezeu Tatăl.

• • •

1 CORINTENI 15

HRISTOS ÎMPĂRĂȚEȘTE PÂNĂ VA PUNE TOȚI VRĂJMAȘII SUB PICIOARELE LUI

Pavel ne spune clar în 1 Corinteni 15: după înviere — despre aceasta este vorba în context — Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, învie toți cei ce sunt ai Lui. Nu vor fi două învieri, ci una singură.

După înviere va veni sfârșitul. Gata, se termină veacul acesta. Atunci El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. (1 Corinteni 15:23–24)

Aceasta face Hristos acum. Face aceasta și pe parcursul istoriei, și aceasta va face și la finalul istoriei, când va face judecata finală.

> *Căci trebuie ca El să împărățească până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale.*
>
> 1 CORINTENI 15:25

Ce trebuie să facă? Să împărățească. Împărățește acum până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Lui. Este citat direct din Psalmul 110.

Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. (1 Corinteni 15:26) Nu va mai exista moarte la a doua venire a Domnului Isus. Nu vor mai exista oameni care să moară.

> *Dumnezeu, într-adevăr, «a pus totul sub picioarele Lui».*
>
> 1 CORINTENI 15:27

Citat din Psalmul 8.

Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că în afară de Cel ce I-a supus totul." (1 Corinteni 15:27) Adică Dumnezeu Tatăl. „Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul I Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

1 CORINTENI 15:28

La a doua Lui venire are loc învierea. Nu va mai fi moarte și Hristos Se va supune Tatălui, adică nu va mai fi El Împărat peste Împărăția lui Dumnezeu în felul acesta. Va da cârma Împărăției în mâinile lui Dumnezeu Tatăl.

El este Împărat peste această Împărăție doar acum, în această perioadă, nu în viitor. Acum împărățește și trebuie să împărățească. Apoi, după ce o va curăța de vrăjmașii Lui, o dă în mâinile Tatălui.

Dacă meditățm cu atenție la modul în care interpretează Pavel, insuflat de Duhul Sfânt, această împărăție mesianică, totul va avea sens și se leagă perfect și cu pildele Domnului Isus despre Împărăție, și cu ce spune apostolul Petru.

La venirea lui Hristos, cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Se va termina cu neghina și cei neprihăniți vor intra în Împărăția Tatălui lor, Împărăția pe care Hristos a dato Tatălui.

Doar credincioșii vor fi pe un pământ nou în care va locui neprihănirea. Nu va mai fi păcat, nici moarte. Aceasta se întâmplă la a doua venire a Domnului Isus. Se termină cu moartea, se termină împărăția mesianică, se termină totul. Vine veacul viitor, lumea viitoare.

Mai clar de atât nu se poate. Trebuie doar să fim sinceri cu textul Scripturii. La venirea lui Hristos se termină lumea aceasta, se încheie veacul acesta și începe lumea viitoare, noua creație, în care intră doar credincioșii. Aceasta va fi manifestarea deplină a Împărăției lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 20:4

SCAUNELE DE DOMNIE ȘI AUTORITATEA SPIRITUALĂ A CREDINCIOȘILOR

De ce o mie? De ce această cifră? Am stabilit deja că cifrele din cartea Apocalipsei sunt simbolice. Dar de ce o mie de ani?

Numărul o mie are legătură evident cu numărul zece: este zece ori zece ori zece. Zece înseamnă ceva complet. Peste tot în cartea Apocalipsei vedem zece împărați, zece coarne, care înseamnă totalitatea împăraților călăuziți de duhul lui antihrist, de fiară.

Deci o mie este un număr mare și complet. La aceasta trebuie să ne gândim: ceva mare și complet. Poate ne descrie și o împărăție puternică, tare, care dăinuiește, dar care, în același timp, se va termina cândva. La aceasta cred că se referă cifra o mie.

Dacă în Apocalipsa 11, 12 și 13 avem descrisă această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus prin cifra trei ani și jumătate, este pentru că acolo poporul lui Dumnezeu este privit din perspectiva persecuției. (Apocalipsa 11:2–3; 12:6, 14; 13:5) Este o perioadă de necaz fizic, de persecuție din partea lumii călăuzite de Satana și de fiara lui.

Aici perspectiva este alta. Dacă din punct de vedere fizic poporul lui Dumnezeu este persecutat în toată această perioadă, din punct de vedere spiritual împărățește împreună cu Hristos.

Aceasta este imaginea. Acolo avem o imagine a persecuției poporului lui Dumnezeu; aici avem o imagine a împărăției poporului lui Dumnezeu. Din punct de vedere spiritual, poporul lui Dumnezeu împărățește împreună cu Hristos și așa biruiește fiara.

Aparent, fiara îi biruiește în ochii lumii, dar ei biruiesc fiara din punct de vedere spiritual. Aceasta este lupta care contează cu adevărat. Ei sunt biruitorii fiarei, toți credincioșii care și-au spălat hainele în sângele Mielului, cei pe care îi vedem în imagini peste tot în cartea Apocalipsei: în capitolul 19, în capitolul 15, în capitolul 14, în capitolul 7.

Ei sunt martirii și cei care nu s-au închinat fiarei. Sunt toți credincioșii din toate timpurile. Ei stau acum pe scaune de domnie și li se dă judecata, în sensul că li se dă autoritate — autoritate în lumea spirituală, nu să stăpânească peste alți oameni, cum așteptau evreii și cum așteaptă și premileniștii.

Ei au autoritate spirituală împreună cu Hristos în toată această perioadă.

• • •

APOCALIPSA 20:4–5
ÎNTÂIA ÎNVIERE

Au parte de învierea spirituală. Aceasta este prima înviere, de care au parte toți cei ce sunt ai lui Hristos, toți cei care nu s-au supus fiarei și icoanei ei, toți credincioșii adevărați care sunt scrișI în cartea vieții Mielului.

Ei nu s-au închinat duhului antihrist al lumii acesteia și nici icoanei lui. Nu s-au supus chipului veacului acestuia, cum spune Pavel în Romani 12:2: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită."

Înnoiți-vă mintea după Cuvântul lui Dumnezeu. Nu mai gândiți ca fiara, nu mai gândiți ca antihrist, nu mai gândiți ca lumea aceasta.

La fel cum există două morți — prima moarte și a doua moarte, cea fizică și cea veșnică — tot așa există și două învieri în cartea Apocalipsei. Există o înviere spirituală și una fizică. Două morți de naturi diferite, două învieri de naturi diferite.

De învierea spirituală au parte doar credincioșii. De cea fizică au parte toți, cum scrie în Daniel 12:2: unii învie pentru viață veșnică, alții pentru ocară și rușine veșnică. Cum spune Domnul Isus în Matei 25: aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică. (Matei 25:46)

Pe cât de veșnică este viața, pe atât de veșnică este și pedeapsa. Toți oamenii vor învia fizic. Doar credincioșii vor avea trupuri de slavă, dar toți vor învia. Și ceilalți vor învia într-un trup.

Aceasta vedem și la finalul capitolului 20. Vedem o înviere a tuturor oamenilor, iar doar cei scrișI în cartea vieții, adică acei credincioși care au avut parte de prima înviere, vor scăpa de moartea a doua.

• • •

APOCALIPSA 20:6
A DOUA MOARTE NU ARE PUTERE ASUPRA CELOR CE AU PARTE DE ÎNTÂIA ÎNVIERE

Vedeți cum se leagă totul: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere.” (Apocalipsa 20:6)

În Apocalipsa 20:14 scrie: „Iazul de foc este moartea a doua.” Adică pedeapsa aceasta veșnică. „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20:15)

Deci, dacă nu ai parte de prima înviere, înseamnă că nu ești scris în cartea vieții și n-ai cum să scapi de iazul de foc, de moartea a doua. Dacă ai parte de prima înviere, ai garanția vieții veșnice. Moartea a doua nu mai are nicio putere asupra ta.

Vedem aici clar siguranța mântuirii. Nu ai cum să fii născut din nou, să ai parte de prima înviere și să nu ajungi la glorificare. La fel cum spune Pavel în Romani 8: toți cei chemați după planul lui Dumnezeu, adică toți cei scrișI în cartea vieții, sunt socotiți neprihăniți și glorificați. (Romani 8:28–30)

> *Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.*
>
> APOCALIPSA 20:6

Când devin creștinii preoți ai lui Dumnezeu? Când cred Evanghelia. Noi, toți creștinii, suntem o împărăție de preoți. (Apocalipsa 1:6; 5:10) Când împărățesc? Tot când cred Evanghelia.

Când devii preot al lui Dumnezeu și al lui Hristos, atunci și împărățești împreună cu El.

> *Vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.*
>
> APOCALIPSA 20:6

Atunci când crezi Evanghelia, atunci ești unit cu Hristos și împărățești din punct de vedere spiritual împreună cu El peste orice domnie și stăpânire spirituală.

• • •

IOAN 5
DOUĂ ÎNVIERI: UNA SPIRITUALĂ ȘI UNA FIZICĂ

Aici, în privința primei învieri, se poate aduce o obiecție: de ce prima înviere este de altă natură decât cea a necredincioșilor, dacă este folosit același cuvânt pentru înviere?

Scrie despre credincioși: „Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.” (Apocalipsa 20:4) Și imediat după aceea zice: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere.” (Apocalipsa 20:5)

Este folosit același cuvânt pentru înviere. Ce ne dă voie să spunem că prima înviere este spirituală și a doua este fizică? Domnul Isus ne dă voie și limbajul Scripturii ne dă voie.

În Evanghelia după Ioan, capitolul 5, Domnul Isus spune de la versetul 24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață!”

A doua moarte nu are putere asupra lui.

Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit...

IOAN 5:25

Fiți atenți la cuvintele Lui: „vine ceasul, și acum a și venit”. (Ioan 5:25)

... când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta vor învia!

IOAN 5:25

Vine ceasul — învierea fizică în viitor. Acum a și venit — învierea spirituală, când auzim glasul lui Hristos prin Evanghelie.

Este același cuvânt folosit pentru înviere în aceeași propoziție, dar se referă la două învieri diferite: „vine ceasul" (Ioan 5:25) — învierea fizică; „acum a și venit" (Ioan 5:25) — învierea spirituală.

Mereu învierea aceasta spirituală, prima înviere, este asociată cu împărăția lui Hristos. Pentru că atunci când credem Evanghelia, suntem aduși la viață din punct de vedere spiritual, suntem născuți din nou, dar în același timp suntem și uniți cu Hristos.

Tot ce are El este al nostru. Suntem în El. El îi poartă în trupul Lui, la fel cum Adam a purtat toată omenirea când a păcătuit. Hristos îi poartă pe toți credincioșii Lui. El este al doilea Adam. (1 Corinteni 15:45) El este Reprezentantul noii omeniri. Și unde este El, acolo sunt și credincioșii Lui. El împărățește, ei împărățesc.

Deci această înviere spirituală este inevitabil asociată și cu împărăția lui Hristos. Când ai parte de prima înviere, începi să și domnești împreună cu Hristos în locurile cerești.

• • •

EFESENI 2

ADUȘI LA VIAȚĂ, ÎNVIAȚI ȘI AȘEZAȚI ÎMPREUNĂ CU HRISTOS ÎN LOCURILE CEREȘTI

Aceasta vedem clar și în Efeseni 2, de la versetul 4: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus." (Efeseni 2:4–6)

Când Hristos a înviat, noi am înviat. Când credem Evanghelia, suntem uniți cu El și ni se atribuie moartea și învierea Lui.

Dar nu numai atât. Când Hristos S-a înălțat la cer, noi suntem în El. Noi ședem și noi împreună cu El în locurile cerești.

Ce face Hristos acum în locurile cerești? Împărățește, evident. Ne-a spus chiar Pavel în Efeseni 1. Dumnezeu L-a pus să șadă la dreapta Sa în locurile cerești, mai presus de orice domnie, stăpânire, putere, dregătorie și așa mai departe.

Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu și împărățește peste aceste domnii spirituale. Exact aceasta facem și noi. Noi suntem în Hristos, ședem împreună cu El în locurile cerești, împărățim împreună cu El.

Aceasta este împărăția de o mie de ani din Apocalipsa 20.

Aceeași imagine a unirii noastre cu Hristos și a împărăției noastre împreună cu El o avem și în Apocalipsa 14. Chiar dacă în Apocalipsa 13 credincioșii sunt persecutați, în următorul capitol îi vedem biruitori cu Mielul pe Muntele Sionului, adică în Împărăția Lui.

Din punct de vedere fizic sunt persecutați, din punct de vedere spiritual împărățesc și sunt fără vină înaintea lui Dumnezeu. Ei nu iau semnul fiarei. Ei iau semnul lui Dumnezeu pe frunte. Îl urmează pe Miel oriunde merge El și sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, pentru că sunt în Hristos, sunt uniți cu El.

Ei sunt cei care au fost socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, care și-au spălat hainele în sângele Mielului, care au biruit fiara prin credință și acum sunt uniți cu El în Împărăția Lui.

De aceea sunt fără vină. De aceea Îl urmează pe Miel oriunde merge, pentru că sunt în El.

• • •

APOCALIPSA 20:4–6

RECAPITULARE: ÎNVIEREA SPIRITUALĂ, PREOȚIA ȘI DOMNIA ÎMPREUNĂ CU HRISTOS

Recapitulare.

Poate este mult de digerat. Încerc să fac lucrurile cât se poate de simple.

Ce avem aici, în versetele 4–6 din Apocalipsa 20, este o imagine panoramică cu toți cei răscumpărați din toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, cu toți biruitorii fiarei care au refuzat să se supună duhului antihrist și chipului veacului acestuia.

Prin credința în Hristos au avut parte de prima înviere, de învierea spirituală, și acum fac parte din împărăția de preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos.

Satana este legat. Evanghelia avansează la toate neamurile. Credincioșii sunt aduși la viață, sunt uniți cu Hristos prin credință, devin închinători adevărați, preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și împărățesc împreună cu El din punct de vedere spiritual.

Aceasta este împărăția de o mie de ani. Aceasta este prima înviere.

> *Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.*
>
> APOCALIPSA 20:6

Aceasta se întâmplă cu toți credincioșii acum, când cred Evanghelia. Sunt aduși la viață din punct de vedere spiritual și devin preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos. Încep să împărățească împreună cu El, nu în viitor, ci acum.

Acum devin preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, când cred Evanghelia. Și, dacă sunt aduși la viață, a doua moarte nu mai are nicio putere asupra lor. Mântuirea lor este asigurată.

Data viitoare vom vedea ce se va întâmpla la finalul acestei împărății, când Satana va fi din nou dezlegat ca să înșele neamurile pentru puțină vreme.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

54

APOCALIPSA 20:7–10

GOG ȘI MAGOG, RĂZBOIUL DE LA FINALUL LUMII: TABĂRA SFINȚILOR SUB ASEDIU

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 20:7–10

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării.

Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit.

Și Diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.

APOCALIPSA 20:7–10

• • •

TRECERE
REAMINTIREA MODULUI ÎN CARE TREBUIE CITITĂ CARTEA APOCALIPSEI

Ca de obicei, vă aduc aminte de genul literar cu care avem de-a face. Ne aflăm în cartea Apocalipsei. Cartea Apocalipsei nu se interpretează literal, cu „l" la final. Este un gen literar apocaliptic și nu se interpretează cronologic.

Am mai vorbit despre asta de atâtea ori. Vă aduc doar aminte că prin acest capitol avem o imagine panoramică a veacului acestuia, a perioadei dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, a perioadei împărăției lui Mesia. Hristos împărățește acum de la dreapta lui Dumnezeu și va împărăți, cum spune Pavel în 1 Corinteni 15, până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Lui, iar apoi dă împărăția, dă cârma împărăției, în mâinile lui Dumnezeu Tatăl. (1 Corinteni 15:24–25)

Odată cu venirea lui Hristos, Satana este legat, i se ia autoritatea ca să nu mai înșele neamurile. Hristos începe să împărățească, Evanghelia avansează la toate neamurile, iar aleșii lui Dumnezeu dintre neamuri cred Evanghelia, sunt aduși la viață din punct de vedere spiritual, au parte de prima înviere, sunt uniți cu Hristos prin credință și iau parte cu El la împărăția Lui. Ei împărățesc din punct de vedere spiritual împreună cu Hristos.

Despre această împărăție împreună cu Hristos vorbește și Pavel în Efeseni capitolul 2. Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu și împărățește; noi suntem în El și împreună cu El la dreapta lui Dumnezeu. (Efeseni 2:6) Nu mai intru în subiectul acesta, am vorbit dățile trecute. Am făcut doar o scurtă recapitulare ca să înțelegem cum privim capitolul acesta.

• • •

APOCALIPSA 20:7

DEZLEGAREA SATANEI LA FINALUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI MESIA

La finalul împărăției lui Mesia, fix înainte de a doua Lui venire, avem descris aici un război. Nu avem descris un război fizic, ci unul de natură spirituală. Cartea Apocalipsei ne descrie, printr-un limbaj simbolic, niște realități spirituale. De aceea se numește Apocalipsa, descoperirea: ni se descoperă ce se întâmplă în spatele cortinei, în lumea spirituală, printr-un limbaj simbolic.

Ni se descoperă lucrurile pe care nu le vedem cu ochiul liber. Deci nu avem de-a face cu războaie fizice în cartea Apocalipsei. Armaghedonul nu este un război fizic, iar războiul lui Gog și Magog nu este un război fizic. (Apocalipsa 16:16; 20:7–10) Sunt războaie spirituale.

Am văzut când am trecut prin Apocalipsa capitolul 19 că cei care se răzvrătesc se răzvrătesc împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu vine călare pe cal, alături de armata Lui de credincioși. (Apocalipsa 19:11–14) Cuvântul lui Dumnezeu este, bineînțeles, Hristos. Are loc un război între cei care urmează Cuvântul lui Dumnezeu și cei care se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu, care o urmează pe fiară, care îl urmează pe Antihrist. Dar este un război de natură spirituală.

Același lucru se întâmplă și aici. De fapt, este același eveniment privit din altă perspectivă. Dacă vrei să interpretezi evenimentele cronologic, ai mari probleme. Tocmai de aceea premile-

niștii au inventat conceptul nebiblic de „Gog și Magog 2". Ei spun că acest război numit Gog și Magog are loc o dată la venirea Domnului Isus și apoi mai are loc încă o dată, după o împărăție fizică a lui Mesia de exact o mie de ani pe pământ.

Astfel au inventat doi Gog și doi Magog, doar ca să se potrivească cu preconcepțiile lor. Din momentul în care ți-ai făcut o preconcepție, nu-ți mai pasă de consecvență; vrei doar să ți se potrivească totul. Când nu se potrivește, inventezi lucruri: „Acesta este Gog și Magog 2". Este o invenție. Nu există așa ceva.

Este același război al lui Gog și Magog descris în Ezechiel 38 și 39, care are loc la finalul lumii acesteia, adică la a doua venire a Domnului Isus, după împărăția mesianică descrisă în acest capitol. Este un război de natură spirituală, care nu are nicio legătură cu Israelul etnic, nu are nicio legătură cu Israelul de astăzi, de jos, de pe pământ. Are legătură cu Israelul spiritual.

La fel ca Armaghedonul despre care am citit în capitolul 19, nu este despre Israelul etnic, ci despre cel spiritual, despre toți credincioșii Domnului Isus care Îl urmează. Tot așa, războiul lui Gog și Magog nu este despre Israelul etnic, ci despre cel spiritual.

Foarte mulți creștini au rămas blocați cu gândirea aceea firească. Se gândesc la Israelul firesc, etnic, de pe pământ. De aici nu pot să avanseze în gândirea lor. Nu pot să gândească duhovnicește. Nu pot să înțeleagă că Dumnezeu nu mai are un popor etnic, ci are un popor spiritual. Evreii credincioși și neamurile credincioase formează poporul Lui, un singur popor, Efeseni capitolul 2, un singur popor care nu va mai fi niciodată separat. (Efeseni 2:14–18)

Dumnezeu nu are un plan separat cu evreii la finalul istoriei. Sunt oameni care și-au făcut carieră din asta. Tot vorbesc despre evrei și Israelul de pe pământ. Nu au nicio treabă cu Scriptura oamenii aceștia. O interpretează după cum vor ei și după știrile de la televizor.

Odată cu venirea lui Hristos, am avansat. Am trecut de la cele firești la cele duhovnicești. Singurul popor al lui Dumnezeu sunt credincioșii. Atât. Punct. Evreii credincioși și neamurile credincioase. Acesta este poporul lui Dumnezeu. Acesta este Israelul lui Dumnezeu.

Evreii de astăzi de pe pământ care nu cred în Mesia sunt iudei, spun că sunt iudei, dar nu sunt. Nu sunt în inimile lor iudei, nu au inima tăiată împrejur, pentru că nu cred Evanghelia. (Romani 2:28–29) Vor merge în iad. Dumnezeu nu are niciun plan special cu ei; vor merge în iad pentru că nu cred Evanghelia. Trebuie să ne intre bine în cap lucrul acesta.

Dumnezeu nu are două popoare. Are un singur Israel și acela este spiritual. Deci lucrurile despre care Ioan vorbește aici se împlinesc cu Israelul spiritual. Planul lui Dumnezeu cu evreii s-a împlinit: a venit Mesia. Le-a zis: credeți. Dacă nu credeți, veți fi tăiați de la făgăduințe. Ioan capitolul 15. Cei care nu au crezut au fost tăiați. Romani 11 spune la fel: au fost tăiați din măslinul făgăduințelor lui Dumnezeu. (Ioan 15:2, 6; Romani 11:17–22) Nu au parte de făgăduințele lui Dumnezeu, nu au parte de viața veșnică, pentru că nu cred în Hristos.

Este un singur măslin, un singur popor la care au fost adăugate și neamurile. Nu mai există un plan separat, chiar dacă la finalul istoriei va fi mântuită o mulțime de evrei. Ei vor fi

mântuiți prin har, prin credință, vor fi integrați în adunare, în Biserică, la fel ca și noi astăzi. Nu există un plan separat pentru ei.

Am mai vorbit despre lucrurile acestea de atâtea ori și o să le tot repet, pentru că este foarte ușor să fii prins în plasa acestor literaliști care interpretează literal totul. Gata, evreii, evreii, totul este despre evrei. Au numai evreii în minte și uită de poporul lui Dumnezeu, de credincioși. Totul este despre evrei pentru ei.

Noi suntem evreii, noi suntem adevărații iudei care credem în Hristos. Noi suntem sămânța lui Avraam. (Galateni 3:7, 29)

• • •

APOCALIPSA 20:8

GOG ȘI MAGOG ȘI PROBLEMA CITIRII CRONOLOGICE

Dacă vrem să mergem cronologic prin cartea Apocalipsei, cum merg premileniștii, aduceți-vă aminte că la finalul capitolului 19 toți cei care s-au răzvrătit împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, care vine călare pe cal, și împotriva oștii Lui, au murit.

Apocalipsa 19, de la versetul 19: „Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor", adică toți cei răzvrătiți de pe pământ, „adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui", adică cu credincioșii Lui.

Avem o confruntare între două armate: armata fiarei și a împăraților pământului, și armata lui Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu.

Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care-i amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.

APOCALIPSA 19:20

Am vorbit la vremea potrivită despre semnul fiarei, despre icoana fiarei, despre prorocul mincinos și despre fiară. Nu mai reiau.

Iar versetul 21 este foarte important: „Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor." (Apocalipsa 19:21)

Deci toți au murit. Avem aici un război între două armate: armata fiarei și armata Cuvântului lui Dumnezeu, care este Hristos. Hristos și armata Lui biruiesc armata fiarei. Aceasta este imaginea. Toți cei care au urmat-o pe fiară, adică toți cei necredincioși, sunt omorâți.

Nu mai are cine să populeze pământul în presupusa perioadă viitoare de o mie de ani. Nu mai există oameni necredincioși. Dacă vrei să o iei cronologic, în mia de ani intră doar credincioși. Totuși, în capitolul 20 vedem că pământul este plin de oameni răzvrătiți pe care Satana, după ce a fost dezlegat, i-a înșelat. De unde apar oamenii aceștia? Credincioșii împărățesc împreună cu Hristos, au avut parte de prima înviere. De unde apar oamenii aceștia?

Au fost pe pământ tot timpul, pentru că aici avem descrisă toată perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, în care cei credincioși dintre neamuri au parte de prima înviere, iar ceilalți, necredincioșii, nu. La finalul istoriei, necredincioșii sunt înșelați să se răzvrătească împotriva credincioșilor. Aceasta este ideea.

Ei fac lucrul acesta pe tot parcursul istoriei, dar la final se întâmplă ceva important, la scară mondială. Bineînțeles, când premileniștii sunt confruntați cu dilema aceasta — de unde apar oamenii aceștia, pentru că toți au murit în capitolul 19 — vor veni cu tot felul de invenții. Pe lângă „Gog și Magog 2", te vor duce prin cartea lui Zaharia să-ți arate că unii au intrat de fapt în mileniu.

Nu le trece prin minte că nu interpretează corect cartea lui Zaharia și o aplică cum vor ei, unde vor ei. În cartea lui Zaharia avem de-a face cu Noul Ierusalim, nu cu mia de ani, nu cu împărăția de o mie de ani. Dar până la cartea lui Zaharia, noi acum ne aflăm în cartea Apocalipsei. Nu avem voie să facem așa ceva, să sărim unde ne convine nouă, să ciupim un verset de acolo și să spunem: „Păi uite, de aici apar oamenii aceștia."

Nu. Aici ni se spune clar, în cartea Apocalipsei, că toți au murit. Toți au murit. Dacă ești sincer cu tine însuți și cu Dumnezeu, trebuie să te confrunți cu problema aceasta și să renunți la preconcepțiile tale. În capitolul 19 toți oamenii mor. De unde apar oamenii aceștia? Nu-ți mai căuta scuze, nu mai încerca să te agăți de tot felul de versete de prin Zaharia și confruntă-te cu realitatea: ai o problemă, teoria ta nu se potrivește.

De unde apar oamenii aceștia? De ce războiul lui Gog și Magog este după împărăția de o mie de ani? Dacă vei fi sincer cu tine însuți, cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu, vei ajunge la concluzia că Apocalipsa 20 nu trebuie interpretată literal și cronologic, nu urmează după Apocalipsa 19.

Singura interpretare care are sens este că acum, în capitolul 20, este prezentată din nou istoria răscumpărării dintr-un alt punct de vedere, din alt unghi: din unghiul împărăției mesianice și al judecății finale a lui Satana.

Așa este scrisă toată cartea Apocalipsei. Nu este nimic nou. Cartea ne prezintă istoria răscumpărării din diferite unghiuri, prin diferite ilustrații preluate din Vechiul Testament. Cartea este una profund spirituală. Îți descoperă niște realități spirituale, nu fizice, care evident au impact în lumea fizică, dar nu pe asta se concentrează.

Avem de-a face cu mai multe imagini simbolice care ne descriu niște realități spirituale care se desfășoară în toată această perioadă dintre prima și a doua venire a Domnului Isus, în timp ce Domnul Isus împărățește și cei ce sunt ai Lui, uniți cu El, împărățesc împreună cu El.

Perioada aceasta este prezentată în cartea Apocalipsei din diferite perspective. Gândiți-vă la un meci de fotbal filmat, unde ți se prezintă realitatea de pe teren din mai multe unghiuri. Este același meci, doar că îl vezi din diferite unghiuri: din perspectiva portarului, din perspectiva mijlocașului, din perspectiva atacantului, din perspectiva arbitrului. Îl vezi din diferite unghiuri, dar este același meci. Așa trebuie citită cartea Apocalipsei.

Cartea îți spune când schimbă macazul, când îți prezintă din nou istoria. Îți dă indicii: se termină cu ilustrația aceasta și începe altă ilustrație. Până aici am văzut sfârșitul de mai multe ori, din perspective diferite, din unghiuri diferite. De aceea aici nici nu ți se mai dau detalii. Spune doar atât: „Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit." (Apocalipsa 20:9) Avem de-a face cu confruntarea finală, cu ultima confruntare dintre poporul lui Dumnezeu și cei care îl urmează pe Satana.

Ni se spune doar atât: un foc i-a mistuit. Gata. Nu ți se dau mai multe detalii, pentru că finalul ți-a fost prezentat de atâtea ori în carte, în diferite moduri. Nu este nevoie să ți se dea mai multe detalii. Un foc s-a coborât din cer și i-a mistuit. Gata. Îți rezumă pe scurt care va fi finalul: toți vor fi judecați.

Am văzut finalul în Apocalipsa capitolul 6, am văzut finalul în Apocalipsa capitolul 11, în capitolul 14, în capitolul 18 am văzut finalul Babilonului, iar în capitolul 19 am văzut finalul din perspectiva fiarei, a proorocului mincinos și a celor care i-au urmat, care nu s-au închinat adevăratului Dumnezeu. Acum vedem sfârșitul din perspectiva judecății finale a Satanei. El este păstrat la urmă, la finalul cărții, pentru că el este dușmanul principal. El este în spatele tuturor acestor instituții politice și religioase din lumea aceasta, care se împotrivesc lui Hristos și celor care Îl urmează, călăuzite de fiară și proorocul mincinos, de duhul lui antihrist și de duhul religios fals al lumii acesteia.

Credincioșii, cei care au fost scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, cum scrie în Apocalipsa 13, nu au putut să fie înșelați. (Apocalipsa 13:8) De ce? Pentru că Satana este legat. Satana nu-i poate înșela. Nu are autoritate. Nu mai poate să-i înșele pe aleși. Domnul Isus, pentru că Lui I s-a dat putere peste

orice făptură, ca să dea viață veșnică tuturor acelora pe care I i-a dat Tatăl, cum Se roagă El în Ioan 17, are toată autoritatea în cer și pe pământ. (Ioan 17:2) În baza autorității Lui, îi trimite pe ucenici să se ducă și să facă ucenici. (Matei 28:18–19)

Hristos are autoritate, Satana nu se mai poate împotrivi. Este legat. Pe cei necredincioși, în schimb, îi înșală în continuare.

Este ca și cum Dumnezeu ia la rând toate personajele negative din carte. Am văzut judecata Babilonului, cetatea spirituală a lumii, curva cea mare; după aceea am văzut fiara, duhul anti-hrist; am văzut prorocul mincinos, duhul religiei false; iar acum Se centrează pe Satana, cel care este în spatele tuturor. Îl lasă la final. Are sens, are logică.

Judecata lui Satana începe la Cruce, când este legat ca să nu mai înșele neamurile. I se ia autoritatea. La final va fi distrus, va fi trimis în iazul de foc. Dar judecata lui începe la Cruce. Asta a spus Domnul Isus: stăpânitorul lumii acesteia este judecat acum. (Ioan 12:31; 16:11) La Cruce a fost legat, i s-a luat autoritatea, dar încă a fost lăsat activ în lume.

Aceasta este contradicția pentru unii. Nu pot înțelege: dacă este legat, cum este activ în lume? Este legat ca să nu-i mai înșele pe aleșii lui Dumnezeu. Nu mai are nicio autoritate asupra lor. Asta înseamnă că Satana este legat. Aleșii lui Dumnezeu vor crede Evanghelia, nu vor putea fi înșelați de Satana și vor rămâne loiali lui Hristos până la capăt.

La finalul împărăției lui Mesia, la finalul celor o mie de ani, care este o cifră simbolică, este vorba de împărăția spirituală a lui Hristos și a credincioșilor Lui în toată această perioadă,

Satana este dezlegat ca să înșele neamurile din nou și să le conducă în această luptă finală, această apostazie, răzvrătire, rebeliune finală împotriva adevărului și adevăraților credincioși.

Despre asta vorbește și Pavel în 2 Tesaloniceni capitolul 2. Aceasta este apostazia, rebeliunea finală împotriva adevărului, împotriva credinței, credința ca adevăr creștin, ca învățătură creștină. (2 Tesaloniceni 2:3)

Dacă ar fi după Satana, el ar face asta astăzi, n-ar lăsa-o pe mâine. Dar Dumnezeu l-a legat. De ce? Pentru ca Hristos să-Și strângă aleșii de pe tot pământul. La final i se dă autoritate să facă ce vrea pentru o scurtă vreme. I se va da autoritate să înșele toate neamurile, doar ca după aceea să fie judecat o dată pentru totdeauna în iazul de foc.

Deci judecata lui începe la Cruce, odată cu legarea lui, iar înainte de judecata lui finală, Dumnezeu îl mai lasă să-și facă un pic de cap, o perioadă scurtă. Și aceasta tot ca Dumnezeu să fie glorificat prin faptul că îi va judeca și pe Satana, și pe cei care se răzvrătesc. El va fi glorificat, Își va arăta puterea.

• • •

APOCALIPSA 20:9

TABĂRA SFINȚILOR, CETATEA PREAIUBITĂ ȘI ASEDIUL FINAL

Observați cum sfinții sunt și în ceruri, pe tronuri, împărățind cu Hristos, dar și pe pământ, în tabăra sfinților. Prima oară au fost prezentați în ceruri, iar acum îi vedem prezentați pe pământ în tabăra sfinților și în cetatea preaiubită.

Din punct de vedere spiritual, ei domnesc împreună cu Hristos, dar pe pământ sunt pe un teren de război, într-o tabără de război. Locuiesc într-o cetate spirituală separată de lume, iar lumea vine să-i asedieze. Aceasta este imaginea.

Aceeași imagine cu sfinții priviți din două perspective este și în Apocalipsa capitolul 7. Cei 144.000 sunt aliniați pentru război, pleacă la război pe pământ, dar, din alt punct de vedere, sunt deja în glorie, în ceruri. Lucrul acesta este adevărat pentru orice creștin astăzi: chiar dacă pe pământ se află în mijlocul unui război, el domnește din punct de vedere spiritual, iar din perspectiva lui Dumnezeu este deja glorificat, cum scrie și în Romani 8:30: pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți și i-a și proslăvit.

Acesta este contrastul. Și în Apocalipsa 13, pe pământ fiara îi persecută, iar în Apocalipsa 14:1 ei stau pe Muntele Sionului împreună cu Mielul. Ei împărățesc.

După ce ni s-au prezentat sfinții pe tronuri, împărățind cu Hristos din punct de vedere spiritual, având parte de prima înviere, fiind născuți din nou, uniți cu Hristos și luând parte cu El la împărăția Lui, acum îi vedem pe pământ, într-o tabără, fiind asediați de armata inamică.

Avem aici ilustrată o invazie, un asediu, un război de natură spirituală între două tabere: cea a sfinților și cea a necredincioșilor. La finalul istoriei, pentru o vreme scurtă, Satana va amăgi lumea întreagă să lupte împotriva sfinților și împotriva adevărului. Evident, va dori să-i desființeze pe credincioșii adevărați. Îi va omorî pe cei doi martori, cum scrie în Apocalipsa capitolul 11. (Apocalipsa 11:7)

Mărturia creștinilor adevărați va fi stinsă. Creștinii adevărați nu vor mai fi lăsați să predice Evanghelia adevărată. Pun accent pe cuvântul „adevărată", pentru că evanghelii false sigur vor fi, iar oamenii se vor bucura. Aceasta citim tot în capitolul 11: se vor bucura pentru trei zile și jumătate, adică o vreme scurtă, pentru puțină vreme. (Apocalipsa 11:9–10)

Atenție: nu se referă la faptul că locuința morților va birui Biserica. Nu despre asta este vorba. Locuința morților de acolo nu se referă la împărăția Satanei. Acolo Domnul spune pur și simplu că cei care fac parte din adunarea Lui vor avea viața veșnică. În sensul acesta nu vor fi biruiți de locuința morților. (Matei 16:18)

Nu este vorba că Biserica va fi biruită. Nu despre asta este vorba. Nici măcar nu interpretează corect textul acela cu locuința morților care nu va birui Biserica.

Este vorba de mărturia Bisericii adevărate, mărturia creștinilor adevărați în lume, care nu va putea fi stinsă decât la final, pentru puțină vreme. Apocalipsa 20:3 spune: „După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme." O vreme scurtă. Și în Apocalipsa 11 scrie că cei doi martori vor fi morți pentru trei zile și jumătate, o perioadă scurtă în comparație cu trei ani și jumătate în care mărturisesc Evanghelia, perioadă care reprezintă toată perioada dintre prima și a doua venire a Domnului Isus. (Apocalipsa 11:3, 9)

O perioadă scurtă, mărturia lor va fi stinsă. La fel cum și împărații pământului din Apocalipsa 17 vor împărăți un ceas împreună cu fiara, o perioadă scurtă. (Apocalipsa 17:12) Este

aceeași imagine peste tot. Va fi o vreme foarte scurtă undeva la finalul istoriei, probabil după ce toți aleșii lui Dumnezeu sunt mântuiți, în care creștinii vor fi persecutați foarte tare.

Nu înseamnă că vor fi omorâți fizic. Este vorba de un război pentru adevăr, un război spiritual pe care îl resimțim încă de pe acum. Ne suflă în ceafă zilnic. Atunci va fi la cote maxime. Satana se va dezlănțui. Acum încă este legat. Atunci înșelarea va fi atât de mare, încât, dacă ar fi cu putință, chiar și cei aleși ar putea fi înșelați. (Matei 24:24) Dar nu este cu putință. Totuși, atât de mare va fi înșelarea.

Dacă nu faci parte dintre aleși și cu Dumnezeu, vei fi înșelat sigur, sută la sută. Pe cei care nu cred adevărul, Dumnezeu Însuși îi lasă în înșelare. Cum să mai scapi dacă Dumnezeu te-a lăsat în înșelare? Cine te mai scapă? De înșelarea lui Satana te poate scăpa Dumnezeu, dar dacă Dumnezeu te lasă în înșelare, cum scrie în 2 Tesaloniceni capitolul 2, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire pentru că nu au crezut adevărul, îi lasă să fie înșelați de Satana, de Antihrist, care își va face apariția cu semne și puteri mincinoase. (2 Tesaloniceni 2:9–12)

Atenție: nu este vorba de războaie fizice. Este vorba de înșelări spirituale, care au legătură cu învățătura, cu învățătura creștină. Oamenii se vor lepăda de credință, de învățătura creștină. Vor fi învățături mincinoase, aproape creștine. Ți se vor părea creștine: „Are sens să ne iubim unii pe alții, pace și liniște." Dar nu vor fi creștine. Vor fi aproape creștine. Îl vor scoate pe Hristos din ecuație.

Despre asta este vorba. Îl vor înlocui pe Hristos cu un Hristos fals sau Îl vor scoate din ecuație. Este vorba de o înșelare și o apostazie, o răzvrătire mondială împotriva adevărului creștin

biblic. Acesta este Armaghedonul. Acesta este Gog și Magog. Lumea întreagă se răzvrătește împotriva adevărului și a celor care cred și urmează adevărul biblic. Este aceeași imagine peste tot. Nu avem cum să o ratăm.

De aceea sunt atât de pasionat când vorbesc despre lucrurile acestea, pentru că mi se pare foarte grav ce se întâmplă când aud în jurul meu numai despre evrei și despre templu: „Evreii construiesc templul." Nu despre asta este vorba. Nu este vorba de evrei. Este vorba de Israelul spiritual, care va fi asediat, de poporul lui Dumnezeu spiritual. De aceea trebuie să fii pregătit. Dumnezeu de aceea te-a avertizat cu privire la lucrurile acestea, ca să fii pregătit.

Dacă ești creștin adevărat, dacă ai Duhul Sfânt, simți cum îți suflă în ceafă războiul acesta. Îl simți. Vezi încă de pe acum împotrivirea și înșelarea care sunt în lume. Despre asta este vorba: despre o înșelare spirituală care are legătură cu învățătura, cu credința creștină.

Despre acest asediu final descris aici în Apocalipsa 20 a profețit Dumnezeu încă din vechime, încă din cartea lui Ezechiel, în baza revelației pe care evreii o aveau atunci, folosindu-Se de contextul Israelului etnic de atunci. Imediat după aceea vorbește despre Noul Ierusalim. Cronologia de după acest asediu este aceeași ca în cartea Apocalipsei: după acest război final vine judecata finală și vine Noul Ierusalim, vine pământul cel nou.

De acolo este preluat numele acesta, Gog și Magog. În Ezechiel 38 și 39 este o profeție despre un anumit Gog din țara lui Magog, care la finalul vremurilor va aduna toate popoarele împotriva poporului lui Dumnezeu. Atunci, poporul lui Dumnezeu

erau evreii; mântuirea neamurilor era încă o taină. De aceea spun că Dumnezeu ne-a descoperit lucrurile acestea în baza revelației pe care ei o aveau atunci, în contextul de atunci.

Nu putea vorbi Dumnezeu atunci despre neamuri în sensul în care vorbim acum, pentru că mântuirea neamurilor era încă o taină descoperită în Noul Legământ, odată cu venirea lui Hristos. Despre asta vorbește Pavel în Efeseni 3: taina aceasta este descoperită acum, odată cu venirea lui Hristos, că neamurile și evreii formează un singur popor, un singur Israel, un popor spiritual. (Efeseni 3:4–6)

Ioan, aici în cartea Apocalipsei, ne dă revelația completă. Ne spune care va fi, de fapt, împlinirea acelei profeții: profeția despre Gog din Magog se împlinește cu Israelul spiritual. Dumnezeu Își mântuiește poporul, cum scrie acolo în Ezechiel, îl strânge în țară, în Israelul spiritual, iar apoi neamurile, adică dușmanii lui Dumnezeu, se adună împotriva lor. Se adună împotriva poporului lui Dumnezeu.

Neamurile din Apocalipsa 20 sunt reprezentate acolo, în Ezechiel, de neamurile care înconjurau Israelul etnic atunci, de dușmanii lui Israel. Iar Israelul etnic de atunci reprezintă Israelul spiritual, tot poporul mântuit al lui Dumnezeu.

Nu trebuie să stați să căutați acum țările despre care vorbea Ezechiel acolo. Nu. Țările acelea îi reprezintă pe toți dușmanii lui Dumnezeu, pe toți dușmanii poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu face profeția aceasta în baza revelației pe care ei o aveau atunci. Logic. Această profeție se împlinește cu Israelul spiritual la finalul istoriei.

Lumea întreagă va fi înșelată să lupte împotriva adevărului și a adevăraților credincioși, împotriva Israelului spiritual. Vor asedia tabăra sfinților și cetatea preaiubită, cetatea spirituală a celor răscumpărați. Noi aici pe pământ, acum, trăim într-o cetate spirituală separată de neamuri. Noi nu trăim în Babilon. Tabăra noastră este dușmană cu tabăra lumii. Noi suntem în tabăra armatei lui Dumnezeu de credincioși.

Atunci când lumea va zice că gata, a scăpat în sfârșit de creștini, când vor zice „Pace și liniște!" (1 Tesaloniceni 5:3), atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, cum scrie în 1 Tesaloniceni capitolul 5. Aceasta este mereu imaginea finalului: judecata lui Dumnezeu îi ia prin surprindere pe necredincioși. La fel a fost și cu potopul. De aceea Domnul Isus face referire la potop.

Nu este vorba de războaie nucleare. Oamenii vor mânca, vor bea, vor construi case, își vor vedea de viețile lor și vine judecata peste ei. (Matei 24:37–39) Războiul este unul spiritual. Niciodată nu avem prezentat în Scriptură finalul ca fiind un război între evrei și alte națiuni. Nu despre asta este vorba. Evreii au fost deja judecați o dată în anul 70. Nu vor mai fi judecați încă o dată de Dumnezeu. Ce necaz mare să mai aibă evreii? Au avut deja un necaz mare în anul 70.

Domnul Isus a spus că oamenii își vor vedea de treburile lor și va veni judecata peste ei. Pavel le spune că vor zice „Pace și liniște!" (1 Tesaloniceni 5:3) Oamenii își văd de treburile lor din punct de vedere fizic, dar din punct de vedere spiritual se află într-un război spiritual cu Dumnezeu și cu poporul Lui. Domnul vine ca un hoț peste ei, pe neașteptate, și vor fi toți judecați. Un foc de la Dumnezeu îi va mistui pe toți. Focul este simbolul judecății.

Când vor zice că gata, i-au prins la strâmtorare, le-au închis gura creștinilor, i-au omorât pe cei doi martori, vor fi judecați. Focul judecății va veni peste ei.

• • •

TRECERE

APLICAȚIA PENTRU PREZENT: CELE DOUĂ TABERE SPIRITUALE

Ce citim aici are aplicații profunde și pentru noi astăzi. Nu trebuie să ne gândim doar la viitor, la ce se va întâmpla în viitor. Și astăzi sunt doar două tabere: tabăra sfinților și cea a răzvrătiților. Astăzi te afli în una dintre ele. Dacă astăzi ar fi dezlegat Satana, unde te-ai afla? Ori ești în tabăra sfinților, ori ești în tabăra celor înșelați. Nu există poziție neutră.

Delimitarea aceasta nu se face fizic. Creștinii adevărați nu vor fi separați fizic de restul lumii undeva în munți. Nu asta este ideea. Nu își vor face ei cetatea lor fizică pe pământ. Nu despre asta este vorba. Separarea aceasta se face din punct de vedere spiritual. Este vorba de două armate spirituale.

Sunt mulți pretinși creștini astăzi care, de fapt, sunt în tabăra adversă. Așa va fi și atunci. Nu trebuie să te iei după exterior. Este vorba de ceva la nivel spiritual. Poate că ei vor continua să se numească creștini, dar de fapt se vor afla printre cei care asediază tabăra sfinților și vor să distrugă cetatea preaiubită.

De fapt, aceasta fac mulți și astăzi. Încă de astăzi mulți luptă împotriva Evangheliei și împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Sunt în tabăra adversă, deși se dau creștini. Creștinii adevărați, care pur și simplu vor să asculte de Cuvântul Domnului și de

poruncile Lui, care Îl iubesc pe Dumnezeu și își iubesc frații, sunt dați la o parte astăzi, sunt marginalizați. Dacă acum sunt dați la o parte, ce va fi atunci? Cum vor fi priviți atunci nu doar de cei din lume, ci și de acești pretinși creștini?

Ei vor fi printre noi, dar vor fi în tabăra adversă din punct de vedere spiritual.

Nu știu câți sunteți atenți la ce se întâmplă în lume, dar eu observ foarte mulți oameni, tot mai mulți oameni, care vor să fie morali, dar fără Hristos. Vor să trăiască în pace. Peste tot veți vedea: pace, pace, pace. Dar din punct de vedere spiritual sunt sclavi ai păcatului. Din punct de vedere exterior se dau morali, foarte morali, se dau sfinți, dar în interior sunt sclavii păcatului.

Aici este capcana multora și eu cred că asta face parte din înșelare. Dintr-o dată, parcă toată lumea se dă creștină. Numai eu observ asta? Toată lumea se dă creștină, toată lumea este creștină dintr-o dată, dar nu au nicio treabă cu Evanghelia. Le place moralitatea aceasta creștină, dar vor să fie morali fără Hristos, fără să creadă Evanghelia. Eu cred că aici este capcana în care vor cădea foarte mulți și în care cad foarte mulți încă de astăzi.

Nu studiază Biblia, nu vor să aibă nicio treabă cu adunarea, cu Biserica adevărată, dar vor să fie morali și se dau creștini cu toții. Eu asta văd că se întâmplă în lume acum. Donald Trump este creștin, el nu greșește niciodată, nu se pocăiește niciodată — el a declarat asta — dar el este creștin. Este o nebunie. Călin Georgescu este creștin. Este o nebunie. Oamenii aceștia se amăgesc singuri. Se află într-o mare înșelare.

Dacă acum oamenii sunt înșelați, cu atât mai mult vor fi înșelați la dezlegarea Satanei. Va fi o înșelare mondială și lumea și toți creștinii falși îi vor persecuta pe creștinii adevărați. O fac de acum; cu atât mai mult o vor face atunci.

Creștinii adevărați, a căror conștiință este legată de Cuvântul Domnului, care vor să facă voia Domnului, vor fi priviți ca niște barbari, ca unii care nu vor să evolueze odată cu lumea. „Dar ce ți-a făcut acela? N-a făcut rău nimănui. Vrea pace. Trăiește o viață morală. Da, ok, nu crede ca tine despre Hristos..." Cu acestea vom fi confruntați. Aceasta este înșelarea. Este la nivel spiritual. Vei fi marginalizat, vei fi dat la o parte, vei fi privit ca ultimul barbar.

Soarta acestor oameni, la fel ca soarta tuturor celor răzvrătiți împotriva adevărului biblic din Scriptură, va fi aceeași cu soarta tatălui lor, tatăl minciunii, diavolul. (Ioan 8:44) Așa, cu pacea în gură, pace, pace, soarta lor va fi soarta diavolului, pentru că nu vor să se pocăiască și să creadă în adevăratul Hristos și să-L urmeze. Se răzvrătesc împotriva adevărului și împotriva adevăraților credincioși.

Soarta lor va fi soarta diavolului, așa cu pacea în gură, pace și liniște. Vor avea aceeași soartă ca tatăl minciunii, pentru că trăiesc o minciună și se amăgesc singuri. Sunt înșelați de diavolul să creadă că ei sunt creștini și că ei caută pacea, când, de fapt, nu au nicio treabă cu Hristos, cu adevăratul Hristos revelat în Scripturi. Urăsc Cuvântul lui Dumnezeu, nu vor să audă de Cuvântul lui Dumnezeu. Se află deja și se vor afla în tabăra adversă.

Dacă astăzi ar fi dezlegat Satana, ei ar fi în tabăra adversă.

• • •

APOCALIPSA 20:10

DIAVOLUL ARUNCAT ÎN IAZUL DE FOC ȘI DE PUCIOASĂ

Și Diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.

APOCALIPSA 20:10

Aici ar putea spune unii: „Păi vezi, fiara și prorocul sunt deja acolo. Deci trebuie interpretat cronologic." Nu asta este ideea. Am zis de la început: cartea ne prezintă istoria din diferite perspective. Am văzut-o deja din perspectiva fiarei și a profetului mincinos, am văzut finalul lor, iar acum vedem finalul Satanei. Vedem totul din perspectiva Satanei.

Mesajul simplu de aici este că soarta lui Satana va fi aceeași cu cea a fiarei și a profetului mincinos. Atât trebuie să înțelegi de aici. Ți-a arătat judecata fiarei și a profetului mincinos, iar acum îți arată judecata Satanei separat, care începe la Cruce și se termină în iazul de foc.

Alții se leagă de pasajul acesta și de natura simbolică a cărții ca să spună că iadul este simbolic. Fiecare cu ale lui. De aceea cartea Apocalipsei este una dintre cele mai abuzate. Poți face din ea ce vrei tu dacă nu înțelegi structura ei și genul literar în care este scrisă.

Limbajul este simbolic, pedeapsa este cât se poate de reală. La fel cum împărăția lui Mesia este reală, la fel cum legarea Satanei este reală, chiar dacă el nu este în lanțuri acum. Nu este legat în

lanțuri. Îți descrie, printr-un limbaj simbolic, o realitate spirituală. Noi acum nu stăm în mod literal pe niște tronuri și împărățim. Ni se descrie, prin acest limbaj, o realitate spirituală: împărățim din punct de vedere spiritual împreună cu Hristos.

Nu stăm pe tronuri și nu vom sta niciodată toți pe tronuri. Unde ne întindem toți, o mare gloată pe care nu o poate număra nimeni, stăm pe tronuri? Nu despre asta este vorba. Tot așa și iazul de foc: limbajul este simbolic, dar îți descrie o realitate, îți transmite mesajul unei judecăți eterne care nu se mai termină.

„Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor." (Apocalipsa 20:10) Dacă nu te afli în tabăra sfinților, vei avea aceeași soartă cu diavolul, cu fiara și cu prorocul mincinos. Vom vedea data viitoare că după aceea este prezentată judecata finală a oamenilor, iar cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului sunt aruncați în iazul de foc. (Apocalipsa 20:15)

Domnul Isus ne-a spus deja în Matei 25 că cei răzvrătiți vor avea aceeași soartă cu diavolul. Matei 25:41: „Apoi le va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care le-a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui!»"

Deci și necredincioșii vor avea aceeași soartă cu Satana. În versetul 46 zice: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică." (Matei 25:46) Este vorba de pedeapsă veșnică, conștientă, veșnică. Nu dispari nicăieri. Cât de simplu ar fi doar să dispară Satana dintr-o dată și să scape așa ușor, după ce a înșelat întreaga lume, după ce a făcut atâta rău, să nu fie pedepsit, doar să dispară.

Nu este adevărat. Satana va fi judecat. Oamenii vor fi judecați. Nu este vorba de un foc în care ard oamenii în sensul acesta, ci de o pedeapsă veșnică, un chin veșnic și conștient pe care îl vei simți. Dumnezeu a ales să ne descrie acest chin veșnic printr-un iaz de foc, printr-un foc veșnic, ca să simțim cumva ceva, să înțelegem în termenii noștri umani cum va fi și să ne temem.

Limbajul este simbolic, pedeapsa este cât se poate de reală. Printr-un limbaj simbolic avem descrisă o realitate. Când spune că vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor, realitatea este că această pedeapsă va fi veșnică. Cum ne-a spus și Domnul Isus, pe cât de veșnică este viața, pe atât de veșnică este pedeapsa. „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică." (Matei 25:46)

Alegeți cu înțelepciune tabăra astăzi, nu mâine. Ai grijă să nu te afli printre cei care se împotrivesc adevărului, printre cei răzvrătiți care nu trăiesc adevărul și care-i persecută pe adevărații creștini. Vei avea aceeași soartă ca a Satanei. Nu te păcăli singur. Asigură-te că te încrezi în adevăratul Hristos și că-L urmezi pe adevăratul Hristos, Cel revelat în Scripturi, nu cel pe care ți-l imaginezi tu, nu cel pe care îl vezi pictat în icoane, nu cel despre care ai auzit la nu știu cine.

Doar cei neprihăniți, cei care trăiesc în conformitate cu Evanghelia, cei care au inima tăiată împrejur, care nu fac doar niște declarații goale, adevărații creștini, cei născuți din Duhul lui Dumnezeu și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, doar ei vor avea viața veșnică.

Asigură-te că ai crezut cu adevărat Evanghelia și că te afli în tabăra corectă, că te-ai încrezut în adevăratul Hristos, Cel prezentat în Scripturi, și că-L urmezi pe Hristos, pe adevăratul

Hristos. Altfel ești înșelat și vei fi înșelat. Te afli în cealaltă tabără. Dacă Satana ar fi dezlegat astăzi, te-ai grăbi să asediezi tabăra sfinților împreună cu restul lumii. Repet: mulți o fac de astăzi. Pretind că sunt din tabăra noastră, dar nu sunt. Ziua judecății îi va da pe față.

• • •

TRECERE

RECAPITULAREA FINALĂ: LEGAREA, ÎMPĂRĂȚIA ȘI DEZLEGAREA SATANEI

Fac o recapitulare finală. Încerc să creez pe scurt imaginea completă prezentată aici în acest capitol. Am împărțit evenimentele de aici în trei: legarea lui Satana; împărăția de o mie de ani și prima înviere; dezlegarea lui Satana.

Legarea lui Satana înseamnă că, odată cu venirea lui Hristos și glorificarea Lui, Satana este legat ca să nu mai înșele neamurile. Adică i se ia autoritatea spirituală pe care o avea pe pământ înainte. Hristos începe să împărățească, Evanghelia avansează la toate neamurile și aleșii lui Dumnezeu o cred. Hristos primește putere peste orice făptură ca să dea viața veșnică tuturor aleșilor Tatălui, iar Satana nu se mai poate împotrivi. Asta înseamnă că este legat. Hristos are acum toată autoritatea și El îi mântuiește și îi păzește pe aleșii lui Dumnezeu.

Împărăția de o mie de ani și prima înviere înseamnă că toți aleșii lui Dumnezeu care vor crede Evanghelia în toată această perioadă vor avea parte de întâia înviere, adică de învierea spirituală, și vor fi uniți cu Hristos prin credință. Vor fi scufundați în Hristos, cum spune Pavel, botezați în Hristos, uniți cu El din

punct de vedere spiritual în moartea și învierea Lui și vor împărăți împreună cu Hristos din punct de vedere spiritual. (Romani 6:3–5)

Chiar dacă pe pământ sunt pe un teren de război, ei împărățesc împreună cu Hristos. Toți credincioșii, din momentul în care cred Evanghelia, primesc Duhul Sfânt, sunt uniți cu Hristos și încep să împărățească împreună cu El din punct de vedere spiritual.

Dezlegarea Satanei înseamnă că la finalul istoriei, pentru un timp foarte scurt, lui Satana i se va da din nou voie să înșele lumea întreagă și îi va face pe toți să lupte împotriva adevărului și a adevăraților credincioși, a adevăraților creștini. Dar atunci când le va fi lumea mai dragă, judecata lui Dumnezeu va veni peste ei, adică la apariția Domnului Isus.

Apoi vine judecata finală, iar sfinții vor lua în stăpânire pământul cel nou. Despre lucrurile acestea vom discuta dățile viitoare.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

55

APOCALIPSA 20:11–15

A DOUA ÎNVIERE, NIMICIREA MORȚII, MOARTEA A DOUA, CARTEA VIEȚII

TEXTUL CITIT

APOCALIPSA 20:11–15

Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele.

Și i-am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.

Marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința Morților i-au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.

Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua.

Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.

APOCALIPSA 20:11–15

• • •

TRECERE

ULTIMA PARTE A CAPITOLULUI 20 ȘI ULTIMA PARTE A ACESTEI CREAȚII

Asta e ultima parte a capitolului 20 și, în același timp, e ultima parte a acestei creații. Acum Ioan vede o imagine cu judecata finală, cu o înviere generală a tuturor morților și cu o judecată finală a tuturor morților după faptele lor.

Așa ne descrie și Domnul Isus judecata în Matei capitolul 25. Întreaga omenire, toate neamurile, vor sta înaintea Lui și El va face judecata. Împarte omenirea în două: unii sunt oi, alții sunt capre. Oile sunt credincioșii, caprele sunt necredincioșii. (Matei 25:31–33)

Așa este descrisă învierea și în Daniel capitolul 12: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii – pentru viața veșnică, și alții – pentru ocară și rușine veșnică.” (Daniel 12:2) Omenirea este împărțită în două: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică.

Chiar dacă necredincioșii nu vor învia într-un trup glorificat ca al credincioșilor, vor avea și ei un trup potrivit pentru pedeapsa veșnică, în care vor suferi această pedeapsă veșnică. Nu vor avea parte de același tip de înviere ca al celor neprihăniți, ca al credincioșilor. Totuși, cert este că vor învia cu toții: și credincioșii, și necredincioșii, chiar dacă trupurile lor vor fi diferite.

Asta e imaginea și aici. Toți morții vor învia la finalul acestei creații. Toți morții vor învia. Asta e a doua înviere.

Ni s-a vorbit mai devreme, în capitolul 20, despre prima înviere, de care au parte doar credincioșii. Doar ei învie din punct de vedere spiritual. Acea înviere este una spirituală. Atunci când cred Evanghelia, toți credincioșii sunt aduși la viață din punct de vedere spiritual, sunt născuți din nou și tot atunci, prin credință, sunt uniți cu Hristos și încep să împărățească împreună cu El. Iau parte cu El la împărăția Lui mesianică, care se desfășoară între prima și a doua Lui venire.

Împărăția mesianică ține între prima și a doua venire a Domnului Isus. Acum Hristos împărățește peste Împărăția lui Dumnezeu și la final, la a doua Lui venire, va da cârma împărăției în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, cum scrie în 1 Corinteni 15. Pavel explică foarte clar acolo: Hristos împărățește acum și trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Lui. (1 Corinteni 15:24–25) Așa se împlinește Psalmul 110.

Noi, când suntem uniți cu El, suntem așezați împreună cu El în locurile cerești. Suntem înviați din punct de vedere spiritual și suntem așezați împreună cu El în locurile cerești. Adică împărățim împreună cu El. Asta înseamnă să ședzi la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești. (Efeseni 2:6)

Împărățim din punct de vedere spiritual peste toată puterea Satanei, cum scrie și în Evanghelia după Luca, în capitolul 10: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma.” (Luca 10:19) Despre asta e vorba: despre o autoritate spirituală pe care o au toți credincioșii. Nu înseamnă că mergem și scoatem demoni. Satana nu se mai poate atinge de noi, pentru că suntem uniți cu Hristos.

În sensul acesta Satana e legat. Satana nu ne mai poate înșela. Satana nu mai poate înșela neamurile care cred Evanghelia. E legat ca să nu mai înșele neamurile.

În Apocalipsa 20:6 scrie: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere!" Adică învierea aceasta spirituală, de care au parte doar credincioșii. Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere. Adică ei nu vor mai merge în iad niciodată. Dacă ești născut din nou, nu vei mai merge în iad niciodată. Ai garantată viața veșnică.

Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani. Creștinii sunt acum preoți ai lui Dumnezeu și împărățesc împreună cu Hristos. Bineînțeles, vor fi și veșnic preoți și vor împărăți și fizic pe pământul cel nou. Dar atunci când credem Evanghelia facem deja parte din această împărăție de preoți a lui Dumnezeu. Suntem aduși la viață din punct de vedere spiritual. Asta e prima înviere. Asta e nașterea din nou. (Apocalipsa 1:6; 5:10)

Toți cei născuți din nou nu mai pot fi atinși de moartea a doua. Ei au trecut din moarte la viață. Ei nu mai sunt în această stare de moarte.

Prima moarte e moartea fizică, de care au parte toți oamenii. A doua moarte e pedeapsa veșnică, de care au parte doar necredincioșii. Dacă există o a doua moarte, înseamnă că există și o primă moarte. Prima moarte este moartea fizică. A doua moarte este pedeapsa veșnică. Chiar dacă exiști, tu ești mort. De fapt, aceea nu este viață. Ești într-o stare de moarte veșnică.

Dacă este o primă înviere, trebuie să fie și o a doua înviere. Cei care au parte de prima înviere sunt toți credincioșii. De a doua înviere au parte toți oamenii. Exact asta avem ilustrat aici, la finalul capitolului: a doua înviere, această înviere generală a tuturor oamenilor. De prima înviere au parte doar credincioșii. De a doua înviere au parte toți oamenii: și credincioșii, și necredincioșii.

• • •

APOCALIPSA 20:11
SCAUNUL DE DOMNIE MARE ȘI ALB

Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele.

Adică s-a terminat cu vechea creație. Asta e mesajul. A venit sfârșitul acestei lumi, sfârșitul veacului acestuia. S-a terminat.

Cei mai mulți creștini se grăbesc să spună că aici e vorba de Hristos, care stă pe scaunul de domnie. Eu cred că Cel prezentat aici ca stând pe scaunul de domnie este Dumnezeu. Peste tot în cartea Apocalipsa, Dumnezeu este Cel care stă pe scaunul de domnie, iar Hristos, Mielul, Fiul lui Dumnezeu întrupat, stă la dreapta Lui.

Apocalipsa capitolul 5: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!" (Apocalipsa 5:13)

Apocalipsa capitolul 6: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului." (Apocalipsa 6:16)

Apocalipsa capitolul 7: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!" (Apocalipsa 7:10)

Apocalipsa capitolul 12: copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. Copilul e Hristos. (Apocalipsa 12:5)

Apocalipsa capitolul 14: „Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu." (Apocalipsa 14:5)

Apocalipsa capitolul 21: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi!»" (Apocalipsa 21:5)

Mereu, în toată cartea Apocalipsa, Dumnezeu e Cel care stă pe scaunul de domnie. Dacă nu mă înșel, sunt unele manuscrise care chiar adaugă aici că e vorba de Dumnezeu, că apare cuvântul „Theos" în limba greacă. În cele mai importante manuscrise nu scrie, scrie doar „Cel ce ședea pe el". (Apocalipsa 20:11)

Asta nu înseamnă că Isus nu este Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu, care este Dumnezeu, Ioan capitolul 1, S-a întrupat. Cuvântul lui Dumnezeu S-a întrupat. (Ioan 1:1, 14) A devenit om. El este în sânul Tatălui și, în același timp, S-a și întrupat. El stă la dreapta lui Dumnezeu ca om.

Da, El are aceeași autoritate, stă acum ca om pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Dumnezeu I-a dat toată autoritatea. În Apocalipsa capitolul 22 vom vedea un scaun de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în cetate, în Noul Ierusalim. (Apocalipsa 22:1, 3)

Hristos spune în Apocalipsa 3: „Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3:21) Deci Hristos are aceeași autoritate pe care o are Tatăl. Doar că în cartea Apocalipsa, Dumnezeu este Cel care e prezentat pe scaunul de domnie.

Totuși, în Matei 25, Domnul Isus este Cel care face judecata. El desparte oile de capre. El vine și stă pe scaunul de domnie și judecă oamenii. În Ioan capitolul 5, Hristos spune că Lui I s-a dat toată judecata pentru că este Fiul omului, pentru că este om. Tatăl I-a dat Lui toată judecata. Un om va judeca omenirea. (Ioan 5:22, 27)

Nu e nicio contradicție cu ceea ce citim aici. Dumnezeu este Cel care stă pe scaunul de domnie și Dumnezeu este Cel care judecă lumea prin Hristos. Prin Hristos, Dumnezeu va judeca lumea, spune apostolul Pavel în Fapte 17, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care le-a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți. (Faptele apostolilor 17:31)

Cel de pe tron este Dumnezeu, care judecă oamenii prin Omul Isus Hristos. Peste tot în cartea Apocalipsa, Cel de pe tron este Dumnezeu. Dar Dumnezeu va face judecata aceasta finală prin Omul Isus Hristos, conform restului Scripturii.

• • •

APOCALIPSA 20:12

MORȚII, CĂRȚILE FAPTELOR ȘI CARTEA VIEȚII

Și i-am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. (Apocalipsa 20:12) Când se spune „morți, mari și mici”, evident, se referă la o înviere generală, la fiecare om de pe pământ. Toți cei care au murit fizic vor învia.

Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. (Apocalipsa 20:12)

Cărțile acestea reprezintă faptele fiecărui om. Fiecare om are o carte în care sunt scrise faptele lui. Bineînțeles, e un limbaj simbolic. Nu înseamnă că Dumnezeu are o grămadă de cărți, de suluri, în care a scris fiecare faptă de-a noastră. E un limbaj simbolic menit să scoată în evidență că Dumnezeu ține cont de faptele noastre și că vom fi judecați pentru fiecare faptă.

Fiecare om este judecat după faptele lui. Chiar dacă oamenii se gândesc că Dumnezeu trece cu vederea faptele lor, Dumnezeu nu le trece cu vederea. Acesta este mesajul. Le are acolo scrise într-o carte. Fiecare om are o carte a lui cu faptele lui și va fi judecat după cartea faptelor lui.

Ce este important de reținut aici e că, pe lângă cărțile oamenilor, mai este deschisă și cartea vieții. Observați că este separată de celelalte cărți. Cartea vieții, care în cartea Apocalipsa mai este numită și cartea vieții Mielului.

• • •

APOCALIPSA 20:13

ÎNVIEREA GENERALĂ ȘI JUDECATA DUPĂ FAPTE

Marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința Morților i-au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. (Apocalipsa 20:13)

Se insistă pe faptul că fiecare a fost judecat după faptele lui. Se insistă și pe faptul că va fi o înviere generală a tuturor morților. Marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința Morților i-au dat înapoi pe morții care erau în ele.

Marea este separată de Locuința Morților pentru că Locuința Morților, pentru evrei, era sub pământ. Când te duci sub pământ, te duci în Locuința Morților. Orice om care moare se duce în Locuința Morților.

Pasajul cel mai clar în privința aceasta este în Numeri capitolul 16. De la versetul 33 scrie despre Core și cei care s-au răzvrătit, toți oamenii lui Core, că s-au coborât de vii în Locuința Morților, și ei, și averile lor. S-au coborât de vii în Locuința Morților ei și tot ce aveau. (Numeri 16:33)

Evident, nu există o locuință care poate fi localizată geografic. E un limbaj metaforic. De aceea marea este separată de Locuința Morților. Marea îi dă înapoi pe morții care erau în ea, pentru că oamenii aceștia au murit în mare. Moartea și Locuința Morților îi dau înapoi pe morții care erau în ele, adică pe cei care au murit pe pământ și s-au dus sub pământ.

Marea era și un loc al pericolului pentru cei din vechime. Așa vedeau marea. Se temeau de mare. De aceea va spune după aceea, în capitolul următor, că în creația cea nouă nu va mai fi mare, adică nu va mai fi pericol. Nu apa în sine e problema.

Rețineți că fiecare om va fi judecat după faptele lui. Foarte important. Se insistă pe aceasta: fiecare a fost judecat după faptele lui.

• • •

APOCALIPSA 20:14
MOARTEA, LOCUINȚA MORȚILOR ȘI IAZUL DE FOC

Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. (Apocalipsa 20:14)

Aici vedem clar că limbajul cărții este unul simbolic. Moartea sau Locuința Morților nu sunt persoane. Le vedem și în capitolul 6: Moartea vine călare pe un cal, iar în urma ei vine și Locuința Morților. Moartea este personificată în carte. Este un limbaj simbolic menit să transmită un mesaj. (Apocalipsa 6:8)

Ideea este că moartea nu va mai fi. Se va termina cu domnia morții. Gata. Se va termina cu moartea odată pentru totdeauna. Asta înseamnă că Moartea și Locuința Morților vor fi aruncate în iazul de foc. În noua creație nu va mai fi moarte. (Apocalipsa 21:4)

Iazul acesta de foc este moartea a doua. Pentru cine este moartea a doua? Aici apar confuziile. Moartea sau Locuința Morților nu au cum să moară de moartea a doua. Moartea nu este o persoană. Doar pentru oameni, a fi aruncat în iazul de foc înseamnă să ai parte de moartea a doua.

Ni s-a spus mai devreme, despre cei care au parte de prima înviere, că nu vor fi atinși de moartea a doua. Acum ni se explică: iazul de foc este moartea a doua. Doar pentru oameni, a fi aruncat în iazul de foc înseamnă să ai parte de moartea a doua.

De ce este important să înțelegem lucrul acesta? Pentru că de pasajul acesta se leagă de obicei adventiștii, care nu cred în acest chin veșnic, în această pedeapsă veșnică. Ei zic că oamenii nemântuiți vor dispărea, la fel cum și moartea va dispărea, pentru că și moartea, și Locuința Morților, și oamenii merg în iazul de foc.

Dar nu avem cum să citim pasajul acesta și să ignorăm ce scrie în restul cărții Apocalipsa. Despre oameni sau despre Satana, care sunt ființe, ni se spune clar în carte că vor fi chinuiți veșnic. Moartea nu este o ființă. Despre oameni sau despre Satana se spune clar că vor fi chinuiți veșnic.

Nu e nicio contradicție. Aici nu se pune accentul pe chin. Nu ni se spune că moartea va fi chinuită în iazul de foc. Se pune accentul pe faptul că moartea nu va intra în noua creație descrisă după aceea în capitolul 21. Nici Satana, nici păcătoșii care au parte de moartea a doua, dar nici moartea. Despre moarte nu ni se spune că va fi chinuită veșnic. Despre oameni și despre Satana ni se spune clar că vor fi chinuiți veșnic.

Ce citim aici se leagă și cu cronologia escatologiei apostolului Pavel din 1 Corinteni 15. De la versetul 24, apostolul Pavel spune, inspirat de Duhul Sfânt: „În urmă", adică după învierea fizică, „va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale." (1 Corinteni 15:24–25)

Asta e împărăția de o mie de ani. El împărățește acum. Asta e împărăția mesianică. Trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Lui. Acolo este citat Psalmul 110.

Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. (1 Corinteni 15:26) Aici vedem nimicirea morții, nimicirea ultimului vrăjmaș. Până aici am văzut nimicit Babilonul, apoi au fost nimiciți fiara și prorocul mincinos, după aceea Satana, iar acum și moartea.

Bineînțeles, vor fi nimiciți și toți oamenii care I s-au împotrivit lui Hristos, odată pentru totdeauna. Dar oamenii și Satana, ființele, vor fi chinuiți veșnic. Moartea nu este o ființă. Babilonul nu este o ființă. În schimb, despre fiară, despre prorocul mincinos, despre Satana și despre oameni ni se spune că vor fi chinuiți veșnic. Duhurile care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu vor fi chinuite veșnic. Oamenii care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu vor fi chinuiți veșnic.

• • •

APOCALIPSA 20:15

ORICINE NU ESTE SCRIS ÎN CARTEA VIEȚII ESTE ARUNCAT ÎN IAZUL DE FOC

Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc. (Apocalipsa 20:15)

Atenție: nu înseamnă că oamenii vor arde literal într-un foc. E un limbaj simbolic. Ideea principală e că nu vor intra în noua creație. La fel cum moartea nu va intra în noua creație, nici Satana, nici necredincioșii nu vor intra în noua creație. Nu vor mai fi păcătoși în noua creație. Asta e ideea principală.

Dar nu înseamnă că oamenii vor dispărea. Chiar dacă nu ni se spune aceasta aici, ni se spune clar în alte părți din cartea Apocalipsa și în alte părți din Scriptură că necredincioșii, diavolul, antihristul și prorocul mincinos vor fi chinuiți o veșnicie. Diferența dintre ei și moarte este că ei sunt ființe, sunt persoane care vor fi chinuite.

În Apocalipsa capitolul 14, de la versetul 9, scrie: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei.” (Apocalipsa 14:9–11)

Adică necredincioșii. Unii se leagă de faptul că se spune „fumul chinului lor”, spunând că focul este veșnic, dar ei nu ard veșnic. Dar scrie clar: nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei. Este vorba de necredincioși, de toți necredincioșii. Nu este vorba de unii din ultimii șapte ani. Toți necredincioșii din toată această perioadă care nu se închină adevăratului Dumnezeu, care nu se supun lui Hristos, care nu se supun Evangheliei, care nu cred Evanghelia și nu-L urmează pe Hristos, nici ziua, nici noaptea nu vor avea odihnă.

Chemarea din Apocalipsa capitolul 14 este: întoarceți-vă la Creator. Ieșiți din Babilon. Ieșiți din religiile voastre false. Întoarceți-vă la Creator. Dacă nu, dacă veți continua să slujiți fiarei, dacă vă supuneți fiarei, asta înseamnă să luați semnul ei. Dacă îi aparțineți fiarei, veți fi chinuiți zi și noapte.

În Apocalipsa 20:10 ni se spune despre diavol: „Diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor."

Limbajul este simbolic. Nu înseamnă că vor fi pârjoliți. E un limbaj prin care Dumnezeu descrie un chin etern, această pedeapsă veșnică, conștientă. Nu vei dispărea. Acesta este mesajul. Nu vei dispărea. Nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei. Vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor. Nu trebuie să te gândești la fum sau la foc, ci la chin, la pedeapsă. Vei avea parte de un chin veșnic, conștient. Vei fi într-o stare de chin.

În Matei 25:41, unde Domnul Isus vorbește de judecata finală, le zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care le-a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui!" Deci oamenii vor avea parte de aceeași pedeapsă cu Diavolul și îngerii lui. Nu Diavolul îi chinuie pe oameni. Diavolul va fi cel mai chinuit.

În versetul 46 zice: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică." (Matei 25:46) Pe cât de veșnică este viața neprihăniților, pe atât de veșnică este pedeapsa necredincioșilor. Este o pedeapsă veșnică. Nu dispar nicăieri.

Oamenii care sunt aruncați în iazul de foc vor suferi o pedeapsă veșnică. Moartea va dispărea, pentru că nici necredincioșii nu vor mai avea cum să moară fizic. Dar necredincioșii vor fi

într-o stare de chin veșnic. Chiar dacă vor continua să existe, aceea nu este viață. Scriptura nu numește aceea viață. Aceea este moarte. Este o stare de moarte. Aceea este moartea a doua.

Ei nu au trecut din moarte la viață. Nu au trecut din starea aceasta de moarte în starea de viață. Vor suferi consecințele veșnice ale stării lor, ale morții.

Dumnezeu a ales să descrie acest chin veșnic ca un iaz de foc, ca un foc veșnic, ca să înțelegem în termenii noștri umani cum va fi și să ne temem. Limbajul este simbolic, pedeapsa este cât se poate de reală. Printr-un limbaj simbolic avem descrisă o realitate.

Când spune că vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor, realitatea este că această pedeapsă va fi veșnică. Așa cum a spus și Domnul Isus: pe cât de veșnică este viața, pe atât de veșnică este și pedeapsa. Aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.

• • •

TRECERE
CARTEA VIEȚII MIELULUI ȘI SINGURA SPERANȚĂ LA JUDECATĂ

Gândiți-vă: dacă oamenii dispar, atunci ar trebui să dispară și Satana. Ce ușor ar scăpa Satana pentru tot răul pe care l-a făcut. Ar dispărea. De ce nu l-a făcut Dumnezeu să dispară din prima? Pentru că răzvrătirea are consecințe veșnice. Nu e de joacă cu lucrurile acestea. Sunt lucruri foarte solemne, foarte serioase.

Chiar dacă limbajul este figurativ, nu avem aici de-a face cu o poveste. Chiar dacă oamenii nu vor arde literal într-un lac de foc, Dumnezeu, prin limbajul acesta, prin imaginea aceasta, vrea să te îngrozească. Vrea să înțelegi cât de îngrozitoare va fi starea veșnică a celor necredincioși, a celor care vor fi judecați după faptele lor.

Cine va trece testul? Ca să intri în Împărăția lui Dumnezeu, ca să intri pe pământul cel nou, trebuie să fii perfect. Orice om va fi judecat după faptele lui. Fiecare om are o carte cu faptele lui. Cine va trece testul?

Dacă nu am vedea aici expresia „și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții", n-am avea nicio speranță. Niciunul dintre noi. Aceasta este singura speranță a omenirii. Toți oamenii care vor fi judecați după faptele lor vor merge în iazul de foc. Singura noastră speranță este acea propoziție adăugată acolo: „și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții". (Apocalipsa 20:12)

Să ne concentrăm pe această carte a vieții, care are legătură cu credincioșii, cu cei care au crezut Evanghelia.

Dacă celelalte cărți reprezintă cărțile faptelor fiecărui om, în cartea vieții ale cui fapte sunt scrise? Fiecare om va fi judecat după cartea lui. În cartea vieții, care este separată de celelalte cărți, ale cui fapte sunt scrise? Faptele Mielului, faptele lui Hristos.

Cartea vieții mai este numită și cartea vieții Mielului în cartea Apocalipsa, pentru că acolo sunt scrise faptele Lui. Cei care au numele scrise în această carte a vieții sunt cei care au crezut Evanghelia și au fost uniți cu Hristos. Tot ce a făcut Hristos li se atribuie lor.

Cartea mea înaintea lui Dumnezeu acum este curată. Eu nu mai am o carte ca ceilalți oameni. Cartea mea este cartea vieții Mielului, pentru că sunt unit cu Mielul, sunt unit cu Hristos. Aceasta este singura scăpare a oamenilor la judecată. Orice om care va fi judecat după cartea faptelor lui va merge în iazul de foc. Trebuie să fii găsit în ziua aceea scris în cartea vieții Mielului.

Atunci când crezi Evanghelia, când crezi că Hristos a suferit la cruce în locul tău pentru păcatele tale, ești unit cu El. Tot ce are El devine al tău. Nu doar moartea și învierea Lui, ci și viața Lui. Tot ce a făcut El. Ești așezat cu El, împreună cu El, în locurile cerești, Efeseni capitolul 2. (Efeseni 2:6) Unde este El, acolo ești și tu.

Apocalipsa capitolul 14: Îl urmezi pe Miel oriunde merge El, pentru că ești unit cu El și ești fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. (Apocalipsa 14:4–5) Viața Lui devine viața ta. Faptele Lui devin faptele tale. Și poți fi sigur 100% că faptele scrise în cartea Lui, care devin ale tale, sunt perfecte. Nu este nimic de condamnat în cartea vieții Mielului. Acolo Dumnezeu te vede perfect prin El.

Singurul om cu o carte curată este Hristos, Mielul lui Dumnezeu. De aceea doar cei scriși în cartea vieții Mielului vor intra în noua creație și vor avea viața veșnică. Nu datorită faptelor lor, ci datorită faptelor Mielului.

Apocalipsa 21:27: „Nimic întinat nu va intra în ea", în cetate, în Noul Ierusalim, „nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului."

De aici rezultă că cei scriși în cartea vieții Mielului nu vor trăi în spurcăciune și minciună. Dacă crezi cu adevărat Evanghelia, vei trăi și o viață neprihănită. Dar nu datorită neprihănirii tale vei intra în noua creație, ci datorită neprihănirii lui Hristos, pentru că ești scris în cartea Lui.

Singurul mod prin care un om poate scăpa de judecata finală este să se încreadă în jertfa lui Hristos, să creadă Evanghelia.

Ioan 5:24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată." Nu înseamnă că nu va fi prezent acolo. Ideea este că nu va mai fi condamnat niciodată. A trecut din moarte la viață. El nu mai este în starea aceea de moarte. El nu va mai avea parte de moartea a doua, pentru că a avut parte de prima înviere. A înviat din punct de vedere spiritual și moartea a doua nu se mai poate atinge de el. A trecut din moarte la viață când a crezut Evanghelia. Acum îl așteaptă viața veșnică, nu pedeapsa veșnică; nu moartea a doua, ci viața veșnică.

Ioan 3:18: „Oricine crede în El", adică în Hristos, „nu este judecat." De ce nu este judecat? Pentru că este scris în cartea vieții Mielului. Cartea lui este curată. Nu are de ce să mai fie judecat. Dar cine nu crede a și fost judecat. Este deja sub judecată pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Ioan 3:36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." Mânia lui Dumnezeu este deja peste el și se va manifesta deplin în chinul cel veșnic, când va bea paharul mâniei lui Dumnezeu, cum scrie în Apocalipsa 14, turnat neamestecat, adică fără milă, fără îndurare, o pedeapsă veșnică.

Cum știi dacă numele tău este scris în cartea vieții Mielului? Cum știi că vei intra în noua creație? Crezi Evanghelia. Dacă astăzi crezi Evanghelia, dacă astăzi crezi că Dumnezeu te îndreptățește doar prin credința în Hristos, pentru că te încrezi în Hristos și în ce a făcut El la cruce în locul tău, pentru că crezi că El a suferit pedeapsa lui Dumnezeu în locul tău, pentru că crezi că păcatele tale sunt puse asupra lui Hristos și Hristos suferă pentru ele, iar tu primești în schimb perfecțiunea Lui, nu ai de ce să te mai temi la judecată. Numele tău este scris în cartea vieții Mielului.

Dumnezeu nu va mai scoate la judecată o carte a ta personală, cum am văzut că au toți oamenii. Tu nu vei mai avea o carte personală cu faptele tale la judecată. Tu ești scris în cartea vieții Mielului. Faptele tale sunt faptele Mielului.

Dacă ai crezut cu adevărat Evanghelia, află că numele tău a fost scris în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Nu e meritul tău. Nu ai niciun merit. Toată gloria este a lui Dumnezeu. Totul este prin harul Lui. El a ales din veșnicie să-ți ofere acest har în Hristos.

Apocalipsa 13:8: toți locuitorii pământului, adică necredincioșii, i se vor închina fiarei; toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat. Dacă numele tău nu este scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, te vei închina fiarei, îi vei aparține fiarei.

Apocalipsa 17:8: locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni. Vor fi păcăliți

de fiară. Fiara îi păcălește acum, între prima și a doua venire a Domnului Isus, și îi păcălește pentru că numele lor nu sunt scrise în cartea vieții Mielului.

Dacă ai crezut Evanghelia, numele tău este scris în cartea vieții Mielului. Și nu ai cum să știi aceasta decât după ce crezi Evanghelia. După ce crezi Evanghelia, vei afla din Scripturi că numele tău nu a fost scris acolo atunci când ai crezut tu, pentru că nu este meritul tău. A fost scris acolo din veșnicii și de aceea ai crezut.

Fapte 13:48: cei ce au fost rânduiți să capete viața veșnică au crezut. Faci parte dintre cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu Mielul și au biruit fiara și împărații pământului prin credință. Faci parte din poporul ales al lui Dumnezeu încă din veșnicii și de aceea ai biruit fiara și te afli printre biruitori.

Apocalipsa 17:14: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui." Pe cine? Pe fiară și pe împărații pământului care se împotrivesc lui Hristos. Cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, cu Mielul, care sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, îi vor birui.

Hristos Însuși le promite tuturor biruitorilor că nu le va șterge nicidecum numele din cartea vieții. Apocalipsa 3:5. Aceea nu este o amenințare: „Ai grijă că o să șterg numele din cartea vieții." Nu e o amenințare. Este o promisiune pentru biruitori, adică pentru toți cei care au o credință mântuitoare care ține

până la capăt. Doar ei sunt scriși în cartea vieții Mielului, iar Domnul Isus nu le va șterge niciunuia dintre ei numele din cartea vieții. E o promisiune, o garanție.

Toți credincioșii adevărați, toate oile Domnului Isus pe care I le-a dat Tatăl din veșnicii, au scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. (Apocalipsa 14:1) Ei aparțin pe vecie Mielului și Tatălui Său. Nimeni nu îi va mai condamna niciodată, pentru că numele lor sunt scrise în cartea vieții Mielului și nu au de ce să mai fie condamnați. Faptele Mielului sunt faptele lor.

Romani capitolul 8: după ce Pavel vorbește despre cei chemați după planul Său, socotiți neprihăniți și glorificați — toți vor fi glorificați — de la versetul 33 zice: „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit!" Cine-i va condamna? Hristos a murit ca o jertfă de ispășire pentru ei. „Ba, mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!" (Romani 8:33–34)

Mijlocește pentru ei veșnic, ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Veșnic. (Evrei 7:24–25) Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

56

APOCALIPSA 21:1–8

NOUA CREAȚIE, NOUL IERUSALIM - MIREASA MIELULUI, BIRUITORII - FIII LUI DUMNEZEU

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 21:1–8

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.

Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.

Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!

Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate!

Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.

Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.

Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.

APOCALIPSA 21:1–8

• • •

TRECERE

DE LA JUDECATA FINALĂ LA NOUA CREAȚIE

După ce mai devreme Ioan are o viziune cu judecata finală, acum are o nouă viziune. De aceea începe și spune: „Apoi am văzut.” (Apocalipsa 21:1) Apoi am văzut altceva: un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.

Adică s-a terminat cu vechea creație. Acum Ioan vede o nouă creație.

• • •

APOCALIPSA 21:1

CER NOU, PĂMÂNT NOU ȘI MAREA CARE NU MAI ESTE

Trebuie să ne ocupăm întâi de subiectul mării. De ce nu va mai fi marea?

În cartea Apocalipsa, marea este separată de cer și de pământ. Este tratată într-un mod special. Vedem asta încă de la creație. Dumnezeu, în a treia zi, a creat marea, pe care o separă de pământ, iar în ziua a cincea a creat ființele din mare împreună cu păsările care zboară pe cer. Apoi, în ziua a șasea, a creat ființele de pe pământ, animalele și oamenii. (Geneza 1:9–13, 20–27)

În creația originală, Dumnezeu a intenționat să existe marea. Nu este nimic greșit în mare. Nu este nimic greșit cu apa de pe pământ. Totuși, pentru cei din vechime, marea ajunsese un loc al fricii. Le era frică de mare. Era un loc primejdios. Simboliza primejdia.

De aceea nu știm sigur dacă Dumnezeu vrea să spună aici că literal nu va mai fi apă deloc pe pământ, că nu vor mai fi ape, sau dacă vrea să spună că nu vom mai avea de ce să ne temem. Este posibil să fie vorba chiar de ambele. Este posibil ca în noua creație să nu mai fie mare deloc și, evident, să nu mai avem de ce să ne temem.

Totuși, sensul principal este că Dumnezeu nu vrea aici să descrie geografia noii creații, ci să transmită că va fi o nouă creație și că în această nouă creație nu vom mai avea de ce să ne temem.

Cred că, la fel ca în creația originală, vor fi ape și pești pe pământ, la fel cum vor fi păsări și tot felul de animale pe pământ, pe care nu le vom mai mânca. Animalele și peștii nu au fost creați inițial ca să fie mâncați. Au fost creați pentru gloria lui Dumnezeu, ca noi să-i privim, să ne minunăm de ei și să-I dăm glorie lui Dumnezeu.

De aceea nu cred că în noua creație nu vor mai fi animale, păsări sau chiar pești, care evident trebuie să fie în apă. Trebuie să existe și ape. Dar intenția lui Dumnezeu aici nu este să descrie noua creație în toate detaliile ei. El se concentrează pe mântuirea și moștenirea credincioșilor care vor fi cu Dumnezeu o veșnicie.

Dumnezeu vrea să ne asigure că va face o nouă creație în care nu va mai fi nicio frică, nicio primejdie și, bineînțeles, niciun păcat. Pe acest pământ nou va locui neprihănirea, cum spune apostolul Petru: „Noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2 Petru 3:13)

Acesta este cerul nou și pământul nou pe care îl așteptăm. Despre asta este vorba și aici.

Petru nu mai aștepta o împărăție a Israelului etnic sau o împărăție de o mie de ani. El aștepta ceruri noi și un pământ nou. Petru, care înainte de Cincizecime întreba împreună cu ceilalți apostoli când va fi instaurată din nou împărăția lui Israel (Faptele apostolilor 1:6), după Cincizecime a înțeles că împărăția lui Israel este una spirituală, din care fac parte și evreii, și neamurile, și că Mesia împărățește acum, cum spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 15. (1 Corinteni 15:25)

Noi împărățim împreună cu El din punct de vedere spiritual, prin unirea noastră cu El, prin credință. Nu mai așteptăm o împărăție viitoare a lui Mesia. Mesia a venit, împărăția Lui a venit. El are acum toată puterea în cer și pe pământ. (Matei 28:18) Nu în viitor, ci acum împărățește.

La a doua Lui venire, El vine să facă judecata, să-i judece pe cei care nu I s-au supus. Așa citim în Psalmul 2. Isus este Unsul lui Dumnezeu, Hristosul Lui, care a fost uns ca Împărat pe muntele Sionului din ceruri și împărățește peste neamuri acum, chiar dacă neamurile se răzvrătesc împotriva Lui. Neamurile sunt chemate să I se supună, să nu se mai răzvrătească, fiindcă Dumne-

zeu L-a uns și n-au ce să facă. Sunt chemate să I se supună, pentru că mânia Lui este gata să se aprindă, dar ferice de toți câți se încred în El. (Psalmul 2:1–12)

Psalmul 2 se împlinește acum. Creștinii așteaptă ca acest Împărat, care împărățește acum și care S-a dus la Tatăl ca să primească împărăția, să vină să facă judecata și să înceapă să împărățească pe noul pământ împreună cu cei care I-au fost credincioși în toată această perioadă.

Nu să împărățească peste oameni, ci peste creația lui Dumnezeu, peste noua creație a lui Dumnezeu. Cei răscumpărați în toată această perioadă vor fi administratori, ambasadori ai lui Dumnezeu pe pământ. Vor împlini scopul pentru care omul a fost creat inițial pe pământ, dar vor face asta pe un pământ nou, pentru că pământul acesta este corupt de păcat.

Hristos domnește acum. El stăpânește acum peste împărăția lui Dumnezeu, iar la a doua Lui venire dă cârma împărăției lui Dumnezeu Tatăl, cum spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 15 (1 Corinteni 15:24–25) și cum spune și Domnul Isus în pilda grâului și a neghinei din Matei 13.

Atunci, la finalul veacului acestuia, la a doua venire a Domnului Isus, după ce necredincioșii sunt judecați, cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. (Matei 13:43) Această împărăție a Tatălui lor va fi pe noul pământ. Dumnezeu va fi atunci totul în toți. (1 Corinteni 15:28)

Doar Dumnezeu va fi glorificat pe tot pământul.

• • •

ISAIA 65

CERURI NOI, PĂMÂNT NOU ȘI IERUSALIMUL PREFĂCUT ÎN VESELIE

Despre această nouă creație a vorbit Dumnezeu încă din vechime prin profetul Isaia. Nu este nimic nou. Din Isaia știa și apostolul Petru despre această nouă creație. De acolo citează Petru în epistola lui.

Isaia 65:17–19 spune: „Căci, iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte, ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și poporul lui – în bucurie. Eu Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor."

Nu înseamnă că ni se va șterge memoria. Mesajul este că lucrurile de acum nu vor mai fi. Se va termina cu suferințele din veacul acesta. Pe pământul cel nou, în noua creație, nu vom mai ști ce este suferința, ce sunt necazurile, ce este frica. Se va termina cu lucrurile acestea din creația aceasta.

Ierusalimul despre care vorbea Dumnezeu acolo este Ierusalimul ceresc, Noul Ierusalim. În Noul Ierusalim se împlinește profeția aceasta. Nu este vorba de un Ierusalim fizic pe pământ. Dumnezeu le vorbea pe limba lor, pe înțelesul lor, în contextul lor, despre niște realități spirituale, despre un Ierusalim ceresc, spiritual.

Aceasta ni se descoperă în Apocalipsa 21.

Isaia continuă: „Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinească zilele, căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr, și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos.” (Isaia 65:20)

Mesajul este că cei care vor locui în acest Ierusalim ceresc, cei care vor fi mântuiți, cei scriși în cartea vieții Mielului, vor trăi veșnic. Nu trebuie să ne concentrăm pe vârsta de o sută de ani și să interpretăm literal lucrurile acestea. Nu va mai muri nimeni. Mesajul este că oamenii din Noul Ierusalim vor avea viața veșnică.

Lucrurile acestea se desfășoară pe pământul cel nou. Dacă interpretăm literal textul, ar însemna că pe pământul cel nou vor muri oameni. Nu aceasta este ideea. Dumnezeu spune că în Noul Ierusalim oamenii vor trăi multe zile, adică vor avea viața veșnică.

Isaia spune mai departe: „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul și copiii lor vor fi împreună cu ei.” (Isaia 65:21–23)

Așa se întâmpla atunci, în contextul în care se aflau evreii.

Dacă interpretăm literal lucrurile acestea, ar însemna că pe noul pământ vom face copii. Dar Domnul Isus spune că în veacul viitor vom fi ca îngerii, adică nu ne vom mai înmulți. (Luca 20:35–36) Vom fi în trup, vom avea trupuri glorificate, dar nu ne vom mai înmulți.

Dumnezeu le transmitea, printr-un limbaj pe care ei îl puteau înțelege, că în acest Nou Ierusalim cei care vor face parte din el vor avea multe zile, nu vor mai fi persecutați și vor locui în pace.

Isaia continuă: „Înainte să Mă cheme, le voi răspunde; înainte să isprăvească vorba, îi voi asculta. Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu țărână. Niciun rău, nicio vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt", zice Domnul. (Isaia 65:24–25)

Nu este vorba despre lupi și miei în sine. Nu acesta este mesajul. Ideea este că va fi o împărăție a păcii. Muntele în Scriptură reprezintă o împărăție. Pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, adică în împărăția Lui, va fi pace.

Este un limbaj poetic prin care Dumnezeu descrie pacea care va dăinui pe muntele Domnului, adică în împărăția Lui, pe muntele Sionului ceresc, unde Hristos a fost uns ca Împărat, cum citim în Psalmul 2.

Muntele Sionului de pe pământ, care se afla în Ierusalim și de unde domnea David, era o reprezentare a acestei împărății a lui Dumnezeu, a muntelui Sionului din ceruri, de unde domnește Fiul lui David, Hristosul pe care Dumnezeu L-a uns.

Credincioșii, atunci când cred Evanghelia, din punct de vedere spiritual sunt cu Hristos pe muntele Sionului. Vedem asta în Apocalipsa 14. Ei împărățesc împreună cu El din punct de vedere spiritual. Au fost mutați din împărăția Satanei în împărăția lui Hristos.

Ce citim în Isaia nu se împlinește în Ierusalimul fizic sau pe un munte fizic. Este vorba de noua creație, de noul pământ și de Noul Ierusalim, pe care îl vedem în Apocalipsa 21 coborându-se din cer.

Noul Ierusalim este o cetate spirituală, la fel cum Babilonul, în cartea Apocalipsa, este o cetate spirituală. Babilonul este cetatea spirituală a lumii acesteia. Babilonul este o curvă. Noul Ierusalim este o mireasă curată. Este cetatea spirituală a tuturor celor răscumpărați de pe pământ și este mireasa Mielului, mireasa lui Hristos.

• • •

APOCALIPSA 21:2

NOUL IERUSALIM, CETATEA SFÂNTĂ ȘI MIREASA MIELULUI

Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.

APOCALIPSA 21:2

Noul Ierusalim se coboară din cer. Nu trebuie să ne gândim că este o cetate de piatră, aflată acum în cer, care se va coborî fizic din cer. Cei care interpretează așa Noul Ierusalim ratează mesajul transmis în cartea Apocalipsa despre acest Ierusalim ceresc și mesajul transmis prin profetul Isaia.

Acest Nou Ierusalim este o cetate spirituală. Mielul, adică Hristos, Se căsătorește cu cetatea. Este un limbaj simbolic care descrie niște realități spirituale.

Pavel compară adunarea Noului Legământ cu mireasa Mielului. Dar aici avem de-a face cu Noul Ierusalim, din care fac parte și cei din Vechiul Legământ. Este vorba de toată cetatea spirituală a tuturor celor răscumpărați de pe pământ, toți cei scriși în cartea vieții Mielului, toți cei răscumpărați de Hristos prin sângele Lui.

În Apocalipsa 19:7–9 citim: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” (Apocalipsa 19:7–8)

Soția Lui ni se descoperă mai târziu că este Noul Ierusalim. Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților. Aceasta este rochia de mireasă a soției Mielului. Cetatea aceasta este îmbrăcată cu faptele neprihănite ale sfinților.

Apoi îngerul spune: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” (Apocalipsa 19:9)

Nu trebuie să credem că aici sunt două categorii de oameni, unii care sunt mireasa și alții care sunt chemați la nuntă, ca și cum cei chemați la nuntă nu fac parte din Noul Ierusalim. Mielul

Se căsătorește cu cetatea, iar cei chemați la nuntă sunt toți cei răscumpărați de pe pământ, care locuiesc și intră în această cetate spirituală.

Mielul Se căsătorește cu cetatea. Oamenii răscumpărați sunt chemați la nunta Mielului cu cetatea. Această soție a Mielului, adică Noul Ierusalim, este îmbrăcată cu in subțire, strălucitor și curat, care sunt faptele neprihănite ale sfinților.

Aici este vorba de neprihănirea lor practică, nu de neprihănirea care li s-a atribuit datorită credinței în Hristos. Este vorba de faptele lor izvorâte din credință, de consecința credinței lor. Putem să ne gândim la pilda din Matei 25, cu oile și caprele, unde cei credincioși sunt caracterizați de fapte bune. (Matei 25:31–46)

Aceste fapte bune sunt bune pentru că sunt făcute în Hristos. Creștinii sunt uniți cu Hristos prin credință. Nu mai sunt în primul Adam. Ei adună cu Hristos. Cine nu adună cu El risipește. (Matei 12:30) Poți să faci câte fapte bune vrei, dar dacă nu ești în Hristos, unit cu El prin credință, nu aduni cu Hristos.

Faptele bune ale celor uniți cu Hristos nu sunt motivul mântuirii lor, ci consecința mântuirii lor. Prin credință sunt uniți cu Hristos și sunt făcuți făpturi noi, care trăiesc în neprihănire și fac fapte bune. Aceste fapte bune sunt rochia de mireasă a soției Mielului, adică a Noului Ierusalim, a Ierusalimului ceresc.

Acest Ierusalim ceresc a existat tot timpul. Nu apare doar la finalul istoriei. Toți cei răscumpărați de pe pământ fac parte din această cetate spirituală. Sunt chiar născuți din ea.

• • •

GALATENI 4 ȘI EVREI 12

IERUSALIMUL DE SUS, MAMA CREDINCIOȘILOR

În Galateni 4, apostolul Pavel vorbește despre Ierusalimul de jos, care este în robie, adică Ierusalimul firesc, Ierusalimul pământesc, pe care îl compară cu Agar, sclava Sarei. (Galateni 4:24–25)

De la versetul 26 spune: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră.” (Galateni 4:26)

Apoi citează Isaia 54, unde Dumnezeu vorbea cu Sionul, cu Sionul ceresc: „Bucură-te, stearpo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” (Galateni 4:27)

Dumnezeu vorbea aici cu Ierusalimul ceresc, care va naște copii. Noi suntem acei copii născuți din Ierusalimul de sus, nu din cel de jos. Suntem acești copii spirituali care fac parte din Ierusalimul spiritual, din Ierusalimul de sus.

În Evrei 12:22–24, credincioșilor li se spune: „ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.” (Evrei 12:22–23)

Ierusalimul ceresc există. Aceasta este cetatea noastră spirituală. Noi facem parte din cetatea lui Dumnezeu. Nu mai facem parte din cetatea lumii, care este Babilonul. Am ieșit din Babilon. Cetatea noastră este Ierusalimul ceresc.

Acesta este Noul Ierusalim descris în Apocalipsa 21. Acolo sunt zecile de mii, adunarea în sărbătoare a îngerilor, Biserica celor întâi-născuți, scrișii în ceruri, Dumnezeu, Judecătorul tuturor, și duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.

Ne-am apropiat din punct de vedere spiritual de ei. Duhurile noastre locuiesc în aceeași cetate spirituală cu ei. Cu toții formăm o singură cetate. Și cei din Vechiul Legământ, și cei din Noul Legământ suntem mântuiți prin har, prin credință, și facem parte din aceeași cetate spirituală.

Acest Ierusalim ceresc a existat mereu. La finalul istoriei se va coborî din cer pe pământul cel nou. Această cetate cerească se va uni cu pământul. Cerul va fi din nou unit cu pământul, iar cei răscumpărați care locuiesc în această cetate cerească vor lua în stăpânire pământul.

> *Ferice de cei blânzi", spune Domnul Isus, „căci ei vor moșteni pământul!*
>
> MATEI 5:5

Când se va întâmpla aceasta? La finalul veacului acestuia, pe pământul cel nou. Ierusalimul ceresc, care a existat mereu, din care facem parte acum din punct de vedere spiritual și cu care Dumnezeu vorbea prin proroci, la finalul istoriei se coboară pe pământ și se unește cu pământul. Copiii Sionului ceresc moștenesc pământul.

Nu copiii Sionului pământesc, nu copiii Ierusalimului pământesc, ci ai celui ceresc. Nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel, spune apostolul Pavel. Nu descendenții fizici ai lui Iacov și ai lui Avraam sunt copiii lui Dumnezeu, ci descendenții spirituali, cei care au credința lui Avraam. (Romani 9:6–8; Galateni 3:7)

Din acest Israel spiritual fac parte și neamurile. Acesta este poporul lui Dumnezeu, din care fac parte toți credincioșii scriși în cartea vieții Mielului, toți cei răscumpărați de pe pământ.

• • •

APOCALIPSA 21:3
CORTUL LUI DUMNEZEU CU OAMENII

Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

APOCALIPSA 21:3

Probabil putem să bănuim că glasul acesta este glasul Domnului Isus.

Literal, ideea este că Dumnezeu Își va întinde cortul cu oamenii. Pe pământul cel nou, când cerul va fi din nou unit cu pământul, oamenii nu vor mai trebui să umble cu Dumnezeu prin credință, cum se întâmplă acum. Vor fi mereu în prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu va locui împreună cu ei, în mijlocul lor, în aceeași locuință, în același cort.

Cortul în care locuiește Dumnezeu cu oamenii este acest Nou Ierusalim. Vom vedea mai departe că acest Nou Ierusalim are forma unui cub, la fel ca Sfânta Sfintelor, locul din templu în care se manifesta prezența lui Dumnezeu. (Apocalipsa 21:16) Toată această cetate devine Sfânta Sfintelor și toți cei răscumpărați care fac parte din această cetate au acces în prezența lui Dumnezeu.

Acesta este mesajul. Aceasta a vrut Dumnezeu încă de la început. Pentru aceasta a creat oamenii: ca să locuiască împreună cu ei.

În grădina Eden, Dumnezeu locuia împreună cu Adam, dar păcatul l-a despărțit pe om de Dumnezeu. A trebuit să vină Hristos ca să unească din nou cerul cu pământul. Această materializare, această împlinire deplină a lucrării lui Hristos de la cruce, va fi pe pământul cel nou.

Hristos a obținut deja această unire. Noi, creștinii, din punct de vedere spiritual suntem deja uniți cu cerul. Dar atunci vom fi uniți într-un mod deplin, pe pământul cel nou, când vom avea și un trup glorificat.

După ce Dumnezeu i-a scos pe evrei din Egipt, le-a poruncit să-I facă un cort ca să locuiască în mijlocul lor. Mai târziu, Solomon I-a făcut un templu. Acum Dumnezeu locuiește în adunare. Aceasta este noua Lui casă. Într-un final va locui cu oamenii răscumpărați față în față, ca în grădina Edenului, pe un pământ nou.

Spiritual, Dumnezeu locuiește deja cu credincioșii și în credincioși. În Ioan 14, Domnul Isus spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23)

Aceasta se întâmplă prin Duhul Sfânt, pe care Îl primim prin credință. Dar vom locui cu Dumnezeu și fizic. Îl vom vedea cu ochii fizici. Dumnezeu va locui în mijlocul nostru pe pământul cel nou.

> *Ferice de cei cu inima curată", spune Domnul Isus, „căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu!*
>
> MATEI 5:8

Acești oameni care vor moșteni pământul vor vedea și pe Dumnezeu. El este deja Dumnezeul nostru și noi suntem deja poporul Lui încă de acum, dar aceasta se va realiza într-un mod deplin pe pământul cel nou.

• • •

APOCALIPSA 21:4
MOARTEA, TÂNGUIREA, ȚIPĂTUL ȘI DUREREA NU VOR MAI FI

> *El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.*
>
> APOCALIPSA 21:4

Am văzut deja mai devreme, în Apocalipsa 20, că moartea a fost eliminată, aruncată în iazul de foc. (Apocalipsa 20:14) Cei răscumpărați vor trăi veșnic în comuniune perfectă cu Dumnezeu.

Pe lângă faptul că nu va mai fi moarte, nu vor mai fi nici suferințe. Lucrurile dintâi, adică lucrurile pe care le experimentăm în lumea aceasta căzută, suferințele, necazurile, toate se vor sfârși. Vor trece.

Va fi o nouă creație, fără păcat, fără moarte, fără suferințe. Vom fi într-o stare de bucurie veșnică. Ne vom bucura o veșnicie de Dumnezeul nostru și de creația Lui.

• • •

APOCALIPSA 21:5–6
„IATĂ, EU FAC TOATE LUCRURILE NOI”

Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi!» Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate!

APOCALIPSA 21:5

Dumnezeu a promis că va face o nouă creație și așa va fi. De aceea insistă și spune: „Scrie” (Apocalipsa 21:5), pentru că aceste cuvinte sunt incontestabile și adevărate.

Mai mult, este ca și împlinit:„S-a isprăvit!” (Apocalipsa 21:6)

Adică s-a împlinit. Lucrurile acestea sunt ca și împlinite. Cum putem fi siguri de aceasta?

Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.

APOCALIPSA 21:6

Caracterul lui Dumnezeu, natura lui Dumnezeu, cine este Dumnezeu, este garanția că lucrurile acestea nu doar că se vor împlini, ci, din perspectiva Lui, s-au și împlinit deja. El este Începutul și Sfârșitul, Alfa și Omega.

El le-a făcut pe toate și El le duce la bun sfârșit. El a decretat sfârșitul încă de la început. Tot ce a decretat El se va împlini. De aceea putem fi siguri de aceste lucruri.

De aceea vedem în cartea Apocalipsa poporul lui Dumnezeu și pe pământ, și în cer, în glorie, în același timp. Pentru Dumnezeu, poporul Lui este deja glorificat. Aleșii Lui sunt deja glorificați, cum citim în Romani 8:30: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit."

Din perspectiva lui Dumnezeu, din afara timpului și spațiului, planul Lui este deja încheiat. Toți aleșii Lui sunt deja glorificați. Tot așa este și cu promisiunea noii creații. Dacă El a promis că va fi un pământ nou, așa va fi.

Domnul Isus spune în Matei 25: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii!" (Matei 25:34)

Dumnezeu a pregătit lucrurile acestea de la întemeierea lumii. Dumnezeu a știut că omul va cădea în păcat și că Îl va trimite pe Hristos să-i răscumpere pe credincioși, pe aceia pe care El i-a ales înainte de întemeierea lumii, cum scrie în Efeseni 1 și în Romani 9, pe cei pe care i-a scris în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, cum scrie în Apocalipsa 13 și 17. (Apocalipsa 13:8; 17:8)

Doar cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului se închină fiarei. Ei îi aparțin fiarei. Aceste lucruri țin de planul tainic și veșnic al lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 21:6
APA VIEȚII DATĂ FĂRĂ PLATĂ

Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.

APOCALIPSA 21:6

Acesta este un limbaj simbolic cu referire la viața veșnică. Apa vie, în Evanghelia după Ioan, capitolul 7, este o referire la Duhul Sfânt pe care Îl vor primi credincioșii. (Ioan 7:37–39)

Duhul Sfânt este Cel care ne dă viață, Cel care ne împărtășește această viață veșnică. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu ne dă din viața Lui, ne împărtășește din viața Lui. Tot Duhul Sfânt este garanția vieții veșnice pentru toți credincioșii. Este pecetea și arvuna pe care o primesc toți credincioșii de la Dumnezeu. (Efeseni 1:13–14)

Dumnezeu este izvorul apelor vii. Din El curge viața. Dacă ai Duhul Sfânt, ai viață.

Romani 8:11 spune: „Și dacă Duhul Celui ce L-a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce L-a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.”

Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt este arvuna noastră, că am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării finale, pentru ziua glorificării.

Cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui. Nu poți să ai astăzi Duhul lui Hristos și mâine să nu-L mai ai. Ori Îl ai, ori nu-L ai. Dacă Îl ai, ești călăuzit de El. Domnul Isus le promite ucenicilor că Duhul Sfânt va rămâne cu ei în veac. (Ioan 14:16–17) Nu va mai pleca de la ei. Așa se întâmplă cu orice creștin.

De aceea este o absurditate să spunem că un creștin poate să fie mântuit astăzi și mâine nemântuit. Creștinii care dau înapoi, care se leapădă de credință, adică de învățătura creștină, nu au avut o credință adevărată niciodată. Nu au crezut cu adevărat Evanghelia și nu au primit Duhul Sfânt. Nu li s-a dat să bea din această apă a vieții. Din inimile lor nu au curs niciodată râuri de apă vie. Nu au fost scufundați în Duhul Sfânt niciodată. Nu au viață în ei.

Ei nu fac parte din categoria aleșilor lui Dumnezeu despre care citim în Romani 8: pe aceia pe care El i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți și i-a și glorificat.

• • •

APOCALIPSA 21:7
CEL CE VA BIRUI VA MOȘTENI ACESTE LUCRURI

Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.

APOCALIPSA 21:7

Trebuie să clarificăm cine sunt biruitorii, când și cum biruiesc lumea, când devine Dumnezeu Dumnezeul lor și când devin ei copiii lui Dumnezeu.

Promisiunile acestea sunt pentru viitor: „Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu." (Apocalipsa 21:7)

Când Domnul Isus Se adresează adunărilor în Apocalipsa 2–3, El le face promisiuni biruitorilor tot pentru viitor: „Celui ce va birui... Celui ce va birui... Celui ce va birui..."

Totuși, din Apocalipsa 4 încolo, după ce Ioan este luat la cer și începe să vadă întreaga istorie a răscumpărării din perspectiva lui Dumnezeu, ni se revelează cine sunt acești biruitori. Sunt acea gloată mare din Apocalipsa 7 care și-a albit hainele în sângele Mielului. Sunt locuitorii cerului din Apocalipsa 12 și 13, care nu iau semnul fiarei ca locuitorii pământului.

Toți locuitorii pământului au semnul fiarei pentru că nu sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. Locuitorii cerului nu iau semnul fiarei. Ei sunt persecutați de fiară. Ei au numele Mielului și numele Tatălui Său pe frunte. Îi aparțin Mielului și Tatălui Său.

Biruitorii sunt cei din gloata mare din Apocalipsa 15 care au biruit fiara. Cum au biruit fiara? Nu au luat semnul ei. I-au fost loiali lui Hristos. Au ascultat de cuvântul lui Dumnezeu, de poruncile Lui.

Sunt armata Mielului din Apocalipsa 17 și 19, care a biruit fiara și armata ei cu Cuvântul lui Dumnezeu în fruntea ei. Cuvântul lui Dumnezeu este Căpitanul ei. Merge călare pe cal alb înaintea ei, iar oștile din cer Îl urmează.

Sunt cei care împărățesc din punct de vedere spiritual împreună cu Hristos în Apocalipsa 20.

Aceștia sunt biruitorii: credincioșii adevărați, care au biruit prin credința lor lumea aceasta și sistemul ei antihrist și L-au urmat pe Hristos chiar până la moarte.

Apocalipsa 12:11 spune: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte."

În 1 Ioan 5 citim: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele, pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră." (1 Ioan 5:3–4)

Biruitorii sunt cei născuți din Dumnezeu. Toți cei născuți din Dumnezeu biruiesc lumea și o biruiesc prin credință. Aceștia sunt biruitorii fiarei din cartea Apocalipsa. Aceștia sunt biruitorii cărora li se fac promisiunile: „Celui ce va birui..."

Sunt toți aleșii lui Dumnezeu, toți copiii lui Dumnezeu care, pe parcursul istoriei, vor crede Evanghelia și vor birui lumea. Nu există copil al lui Dumnezeu care să nu biruiască lumea. Dacă nu biruiești lumea, nu ai o credință adevărată. Nu ești un copil al lui Dumnezeu.

Aceștia sunt cei pe care Dumnezeu i-a chemat, i-a socotit neprihăniți și i-a proslăvit. Restul, chiar dacă pretind că sunt creștini, nu sunt copiii lui Dumnezeu, pentru că toți copiii lui Dumnezeu biruiesc lumea.

Fiara din cartea Apocalipsa este duhul antihrist al lumii acesteia, care se împotrivește adevăratului Hristos, care îi călăuzește pe împărații pământului și pe cei care se împotrivesc lui Hristos. Adevărații credincioși au biruit fiara aceasta, au biruit duhul acesta și îl biruiesc în continuare prin credința lor. Îl vor birui, pentru că toți cei născuți din Dumnezeu biruiesc lumea.

Toți copiii lui Dumnezeu sunt copiii lui Dumnezeu încă de acum. Dar pe pământul cel nou va fi realizarea finală a înfierii. De aceea promisiunile acestea sunt pentru viitor: „Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu." (Apocalipsa 21:7)

Atunci când credem Evanghelia și primim Duhul Sfânt, suntem înfiați de Dumnezeu din punct de vedere spiritual. Suntem copiii lui Dumnezeu. Totuși, înfierea noastră va fi completă când și trupul nostru va fi răscumpărat pe pământul cel nou.

Din punct de vedere spiritual, suntem deja creații noi. Nu mai suntem din lumea aceasta. Suntem în lumea aceasta, dar nu mai suntem din lumea aceasta. Dacă am crezut cu adevărat Evanghelia și am devenit creații noi, putem spune încă de acum cu siguranță deplină că suntem copiii lui Dumnezeu. Avem deja o relație de Tată-fiu cu Dumnezeu, mediată de Duhul Sfânt. Am primit Duhul lui Hristos, Duhul Fiului Său. Am fost înfiați deja în familia lui Dumnezeu din punct de vedere spiritual. La final, lucrul acesta se va realiza într-un mod deplin, când vom avea și trupul răscumpărat.

• • •

ROMANI 8 ȘI 1 IOAN 3

DUHUL ÎNFIERII ȘI COPIII LUI DUMNEZEU

Romani 8:9 spune: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui."

Diferența dintre un om pământesc și un om duhovnicesc este Duhul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, care se primește prin credință. Dacă avem Duhul lui Dumnezeu, suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Doar aceștia sunt copiii lui Dumnezeu.

Romani 8:14–16 spune: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava!», adică «Tată!» Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu."

Pavel nu vrea să spună că poți avea Duhul lui Dumnezeu, dar să nu fii călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Toți copiii lui Dumnezeu sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Nu mai sunt sclavii firii pământești. Nu înseamnă că sunt perfecți, dar nu mai sunt sclavii firii pământești. Au putere să se împotrivească firii pământești și să nu mai asculte de ea.

Duhul Sfânt adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu acum, nu doar în viitor. Noi știm că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Pavel vorbește apoi și despre creație, care așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Romani 8:22–23 spune: „Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și

suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru."

Din punct de vedere spiritual suntem înfiați deja. Suntem copiii lui Dumnezeu, dar așteptăm înfierea noastră finală. Acum avem cele dintâi roade. Atunci vom avea recolta completă a mântuirii noastre, răscumpărarea trupului nostru.

Nu există nimeni care să aibă cele dintâi roade ale Duhului, care să aibă arvuna Duhului Sfânt, și să nu fie glorificat la final. Nu există nimeni care să aibă acum Duhul înfierii, dar să nu fie înfiat într-un mod deplin la final. Tocmai de aceea Pavel spune în Efeseni 4 că am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării. (Efeseni 4:30) Duhul Sfânt este arvuna noastră și garanția tuturor copiilor lui Dumnezeu că vor fi glorificați.

Vom fi înviați din pricina Duhului Său care locuiește în noi.

În 1 Ioan 3:1–3 citim: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat."

Copilul lui Dumnezeu se curățește de păcat. Copiii lui Dumnezeu, care sunt siguri că sunt copiii lui Dumnezeu, nu trăiesc în mod continuu în păcat. Nu sunt perfecți, dar sunt într-un proces de sfințire continuu.

Aceștia sunt biruitorii din cartea Apocalipsa. Biruiesc prin credința în Evanghelie. Prin credință sunt justificați și tot prin credință își sfințesc viața, prin puterea Duhului Sfânt pe care L-au primit prin credință.

• • •

APOCALIPSA 21:8
FRICOȘII, NECREDINCIOȘII ȘI MOARTEA A DOUA

> *Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.*
>
> APOCALIPSA 21:8

Din acest verset reiese clar că biruitorii nu trăiesc în păcat. Ei nu fac parte din categoria aceasta de oameni. Aceștia nu au biruit lumea prin credință. Nu și-au spălat hainele în sângele Mielului. Nu au crezut Evanghelia și au continuat să trăiască în păcat.

Soarta lor va fi iazul de foc, despre care s-a vorbit mai devreme: această stare de chin veșnic, de pedeapsă veșnică. În Apocalipsa 20 ni se spune că oamenii aceștia nu au fost scriși în cartea vieții: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20:15)

Cei scriși în cartea vieții vor intra cu toții în Noul Ierusalim, adică vor fi mântuiți. La finalul capitolului 21 citim: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.” (Apocalipsa 21:27)

Dacă ești scris în cartea vieții Mielului, dacă ai crezut cu adevărat Evanghelia, dacă ești un copil al lui Dumnezeu, nu mai trăiești în spurcăciune și minciună. Nu mai trăiești în păcat.

Aceștia sunt biruitorii fiarei: cei care au crezut cu adevărat Evanghelia, care și-au albit hainele în sângele Mielului și au fost loiali, trăind în ascultare de El până la moarte. Așa au biruit, biruiesc și vor birui lumea până la capăt. Toți copiii lui Dumnezeu biruiesc lumea. Toți cei care au crezut cu adevărat Evanghelia și au fost născuți din Dumnezeu biruiesc lumea.

Nu există oameni care au biruit o perioadă, dar după aceea n-au mai biruit. Toți cei care au biruit prin credință biruiesc prin credință și vor birui prin credință până la capăt, dacă într-adevăr au o credință adevărată.

• • •

2 PETRU 3
CUM TRĂIESC CEI CARE AȘTEAPTĂ NOUA CREAȚIE

Dacă așteptăm într-adevăr noua creație, cum ar trebui să trăim în lumea de acum?

2 Petru 3:11–14 spune: „Deci fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui

Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace!"

Cum grăbim venirea zilei lui Dumnezeu? Predicând Evanghelia, ca toți aleșii Lui să fie mântuiți. Apostolul Pavel spune că rabdă totul pentru cei aleși, ca și ei să ajungă la cunoștința adevărului. (2 Timotei 2:10, 25) Și noi trebuie să predicăm Evanghelia și să răbdăm totul pentru cei aleși, ca să ajungă la cunoștința adevărului. Așa grăbim venirea zilei lui Dumnezeu.

Noi, creștinii, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou în care va locui neprihănirea. Aceasta așteptăm noi. Nu așteptăm împărăția de o mie de ani, nu așteptăm împărăția Israelului etnic. Așteptăm noua creație.

De aceea, fiindcă așteptăm aceste lucruri, trebuie să ne silim să fim găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.

2 Petru 3:17–18 spune: „Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuiți și să vă pierdeți tăria, ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos!"

Cu aceasta trebuie să ne ocupăm: să ne sfințim viețile și să creștem în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Așa trăiesc în lumea de acum cei care așteaptă noua creație. Așa trăiesc copiii lui Dumnezeu, biruitorii.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

57

APOCALIPSA 21:9–21

NOUL IERUSALIM: MĂREȚIA, FORMA ȘI DIMENSIUNILE CETĂȚII LUI DUMNEZEU

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 21:9–21

Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte urgii a venit și a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!

Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer, de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul.

Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți – doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți; și spre apus, trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

Îngerul care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă. I-a măsurat și zidul și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul.

Zidul era zidit din iaspis și cetatea era din aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir; a treia, de halchedon; a patra, de smarald; a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de crisolit; a opta, de

beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de hiacint; a douăsprezecea, de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.

APOCALIPSA 21:9–21

• • •

TRECERE

DE CE SUNT IMPORTANTE DETALIILE DESPRE CETATE

Sper ca acest pasaj să nu vă plictisească și ca, la finalul acestui studiu, să înțelegeți de ce e nevoie de atâtea detalii. Detaliile acestea au menirea să scoată în evidență gloria acestei cetăți, strălucirea acestei cetăți, frumusețea ei: podoabele ei, dimensiunile ei, materialul din care este făcută cetatea și materialul din care este făcut zidul cetății. Toate sunt foarte importante și au menirea să ne transmită un mesaj.

Am stabilit deja data trecută și am mai spus de atâtea ori că acest Ierusalim ceresc este o cetate spirituală. Nu este vorba de o cetate fizică, aflată acum în cer, care se va coborî la final pe pământ. Nu există nicio cetate fizică de aur acum în cer. Să ne fie foarte clar lucrul acesta.

În cartea Apocalipsa avem de-a face cu două cetăți spirituale care sunt în opoziție, puse în contrast. Babilonul este cetatea spirituală a lumii acesteia, a oamenilor nemântuiți, și este

comparat cu o curvă. (Apocalipsa 17:1–6, 18) Toți oamenii nemântuiți trăiesc în această cetate spirituală. Sunt niște curvari spirituali. Nu vor să I se închine lui Dumnezeu.

Ierusalimul ceresc este cetatea spirituală a celor mântuiți și este comparat cu o mireasă curată, cu care Mielul, adică Hristos, Se va căsători la finalul istoriei. (Apocalipsa 21:2, 9–10) La finalul istoriei, Mielul Se căsătorește cu această cetate. Bineînțeles, este un limbaj profund simbolic, un limbaj duhovnicesc, ciudat pentru noi. Cum adică Mielul să Se căsătorească cu o cetate? Pare absurd. Dar menirea acestui limbaj simbolic este să transmită un mesaj de natură spirituală.

În comparație cu fiara, care o tratează pe curva cea mare așa cum este, ca pe o curvă, se folosește de ea și apoi o părăsește, o nimicește, Mielul Se va căsători cu mireasa Lui, cu Noul Ierusalim. Va fi cu ea o veșnicie, adică va fi cu cei care locuiesc în această cetate spirituală o veșnicie.

Atunci când credem Evanghelia, suntem mutați din punct de vedere spiritual din Babilon în Ierusalimul ceresc. Din punct de vedere spiritual, devenim cetățeni ai cerului. Nu mai suntem din lumea aceasta. Cetățenia noastră spirituală este acum în ceruri. (Filipeni 3:20) Suntem cetățeni ai Noului Ierusalim.

Vom fi și fizic la finalul istoriei, când Noul Ierusalim se va coborî pe pământ, se va uni cu pământul. Vom fi și fizic, dar acum, deocamdată, suntem cetățeni doar din punct de vedere spiritual.

• • •

APOCALIPSA 3:12
NUMELE NOULUI IERUSALIM PE BIRUITORI

Aceasta este promisiunea pe care Domnul Isus le-o face biruitorilor în carte, încă de la începutul cărții, în Apocalipsa 3:12: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el."

Adică îi promite că va fi veșnic în prezența lui Dumnezeu.

„Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou."

În Apocalipsa 13 vedem că toți locuitorii pământului, toți, absolut toți cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, au scris pe frunte numele fiarei. Iau semnul fiarei, îi aparțin fiarei și sunt cetățeni ai Babilonului. (Apocalipsa 13:8, 16–17) Ei trăiesc în cetatea spirituală a fiarei.

Locuitorii cerului, în schimb, biruitorii fiarei din cartea Apocalipsa, au scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său, cum citim în Apocalipsa 14. După ce, la finalul capitolului 13, sunt descriși locuitorii pământului care iau semnul fiarei cu toții, în Apocalipsa 14 este descris poporul lui Dumnezeu, care are scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. (Apocalipsa 14:1) Adică aparțin lui Dumnezeu și lui Hristos.

În Apocalipsa 3 vedem că biruitorii mai au scris pe frunte și numele Noului Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu. Adică aparțin Noului Ierusalim. Sunt cetățeni ai acestui Ierusalim ceresc.

Deci nu există cale de mijloc. Ori faci parte din Babilon din punct de vedere spiritual, ori faci parte din Noul Ierusalim. Iar acest Ierusalim este descris acum, în Apocalipsa 21, printr-un limbaj profund simbolic. Avem descrisă gloria și măreția acestei cetăți, valoarea ei inestimabilă, forma și dimensiunile cetății și ale zidului ei. Forma, dimensiunile și materialul din care este făcută cetatea și din care este făcut zidul care o înconjoară sunt profund simbolice.

• • •

APOCALIPSA 21:9–11

MIREASA, CETATEA SFÂNTĂ ȘI SLAVA LUI DUMNEZEU

De la versetul 9 la versetul 11 vedem că un înger îl cheamă pe Ioan pentru a-i arăta Ierusalimul, iar Ioan este dus în Duhul pe un munte înalt. Primul lucru care iese în evidență este gloria acestei cetăți, strălucirea ei: „Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer, de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul.” (Apocalipsa 21:10–11)

Iaspisul este un diamant transparent; aceasta înseamnă străveziu, transparent. Lumina acestei cetăți era transparentă ca cristalul. Lumina aceasta, adică strălucirea cetății, este o reflecție a slavei lui Dumnezeu.

Dumnezeu Se află în această cetate. De aceea spune că Ioan a văzut cetatea coborându-se din cer, având slava lui Dumnezeu. Vom vedea mai încolo că Dumnezeu și Mielul sunt lumina ei.

(Apocalipsa 21:23) Sunt în interiorul ei și această lumină se reflectă în toată cetatea. Este o imagine glorioasă a slavei lui Dumnezeu, care umple cetatea și o face să strălucească.

• • •

APOCALIPSA 21:12–14

CELE DOUĂSPREZECE PORȚI ȘI CELE DOUĂSPREZECE TEMELII

De la versetul 12 începe descrierea acestei cetăți: „Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți – doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți; și spre apus, trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.” (Apocalipsa 21:12–14)

Noi trăim alte vremuri, dar trebuie să ne imaginăm o cetate din vechime. Protecția cetăților din vechime era zidul de care erau înconjurate. Cu cât zidul era mai mare și mai gros, cu atât cetatea era mai protejată. Cu cât zidul era mai mare, aveai nevoie de o temelie mai bună. În cazul de față, vedem că zidul are douăsprezece temelii. Singura cale de acces în cetate era prin porțile făcute în zidul cetății.

Nu la întâmplare această cetate spirituală este descrisă ca având douăsprezece porți, iar zidul douăsprezece temelii. Îngerii de la porți, care sunt tot doisprezece, cel mai probabil au un rol protectiv. Sunt un fel de gardieni ai cetății. Vă aduceți aminte că atunci când omul este izgonit din Eden, Dumnezeu pune la răsă-

ritul grădinii Edenului niște heruvimi. (Geneza 3:24) Exact acesta este și rolul acestor îngeri. Ei stau la porți ca să nu poată intra oricine. Sunt un fel de gardieni. Protejează porțile.

Partea importantă de aici este ce scrie pe cele douăsprezece porți și pe cele douăsprezece temelii ale zidului.

• • •

TRECERE

CEI DOUĂZECI ȘI PATRU DE BĂTRÂNI ȘI POPORUL LUI DUMNEZEU

Nu v-ați întrebat niciodată unde au dispărut cei douăzeci și patru de bătrâni din cartea Apocalipsa, pe care i-am văzut menționați de mai multe ori în carte și care sunt niște personaje foarte importante? Ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu. Unde au dispărut așa, dintr-o dată?

Nu au dispărut nicăieri. Sunt tot aici. După cum am mai spus, de cele mai multe ori, cartea Apocalipsa se interpretează singură; ni se revelează treptat. Nu trebuie să dăm cu presupusul. Citim la începutul cărții despre cei douăzeci și patru de bătrâni și începem să presupunem cine sunt. Dar cartea trebuie citită până la final și ea revelează cine sunt cei douăzeci și patru de bătrâni.

Aici Duhul Sfânt spune clar cine sunt: reprezentanții celor douăsprezece seminții ale lui Israel și cei doisprezece apostoli ai Mielului. Doisprezece plus doisprezece egal douăzeci și patru. Atât de simplu.

Ei sunt bătrânii sau prezbiterii poporului lui Dumnezeu de pe tot parcursul istoriei. Sunt reprezentanții, conducătorii, liderii poporului lui Dumnezeu, bătrânii semințeiei spirituale a lui Avraam, bătrânii Israelului spiritual din care facem și noi parte.

Tocmai de aceea ei sunt cei care, simbolic, duc rugăciunile sfinților înaintea lui Dumnezeu în Apocalipsa 5, pentru că ei reprezintă poporul lui Dumnezeu. Îi reprezintă pe toți sfinții și din Vechiul Legământ, și din Noul Legământ. Dumnezeu nu are mai multe popoare. Are un singur popor. Și cât de bine se vede aceasta aici. Cu toții locuim în aceeași cetate. Nu există nicio separare între credincioșii din Vechiul Legământ și cei din Noul Legământ. Formăm un singur popor, un singur Israel.

Dumnezeu nu are două planuri separate, unul cu Israelul etnic și unul cu adunarea Noului Legământ. Nu. Cu toții formăm un singur popor și locuim în aceeași cetate. Din acest popor fac parte și cei mântuiți prin har, prin credință, înainte de venirea lui Hristos, și cei mântuiți prin har, prin credință, după venirea lui Hristos. Cu toții suntem mântuiți prin har, prin credință, prin sângele Domnului Isus, și locuim în aceeași cetate spirituală, aceeași cetate pe care o așteptau și Avraam și sfinții din vechime, despre care citim în Evrei 11. Ei așteptau o patrie cerească și acolo scrie că lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate. (Evrei 11:10, 13–16) Aceasta este cetatea pe care Dumnezeu le-a pregătit-o și lor, și nouă. Este cetatea aceasta cerească.

• • •

APOCALIPSA 5
CEI DOUĂZECI ȘI PATRU DE BĂTRÂNI ȘI RUGĂCIUNILE SFINȚILOR

În Apocalipsa 5, de la versetul 8, scrie așa: „Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților."

Cel care a luat cartea este Hristos, Mielul. Iar la finalul cărții vedem cine sunt acești douăzeci și patru de bătrâni.

Deci cei douăzeci și patru de bătrâni sunt reprezentanții poporului lui Dumnezeu, ai împărăției de preoți ai lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că ei mijlocesc pentru noi la Dumnezeu. Este o imagine simbolică. Ei ne reprezintă pe noi. Ei reprezintă poporul lui Dumnezeu.

> *Și cântau o cântare nouă și ziceau: «Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam! Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.*
>
> APOCALIPSA 5:9–10

Când vom împărăți pe pământ? Când Noul Ierusalim se va coborî pe pământ și vom lua în stăpânire pământul cel nou.

Aceasta este împlinirea făgăduinței făcute lui Avraam: în sămânța lui, adică în Hristos, vor fi binecuvântate toate neamurile. (Geneza 22:18; Galateni 3:16) Cei descriși în capitolul 5, cei răscumpărați de Hristos, sunt acea gloată mare din capitolul 7, locuitorii cerului din capitolele 12 și 13, biruitorii fiarei din capitolul 15, armata Mielului din capitolele 17 și 19, toți cei chemați la nunta Mielului cu mireasa Lui, cu Ierusalimul ceresc, toți cei scriși în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, care Îi aparțin lui Dumnezeu și lui Hristos și nu se vor închina fiarei. Vor ieși din Babilon și vor face parte din cetatea spirituală a lui Dumnezeu.

Bătrânii acestui popor spiritual al lui Dumnezeu, ai tuturor celor răscumpărați de pe pământ, sunt reprezentanții celor douăsprezece seminții ale lui Israel, reprezentanții Vechiului Legământ, și cei doisprezece apostoli ai Mielului, reprezentanții Noului Legământ.

De aceea pe porțile acestei cetăți și pe temeliile zidului sunt scrise numele lor: pentru că au un rol foarte important în planul de răscumpărare al lui Dumnezeu. Unii reprezintă poporul lui Dumnezeu din vechime, până la venirea lui Hristos. Ceilalți reprezintă poporul lui Dumnezeu de după venirea lui Hristos. Cu toții formează un singur popor, un Israel spiritual.

• • •

APOCALIPSA 21:15–17
FORMA CETĂȚII ȘI DIMENSIUNILE EI

Acum trecem la niște lucruri mai tehnice. Trebuie să ne concentrăm puțin, să ne folosim imaginația și cunoștințele matematice, pentru că în continuare este descrisă forma cetății și dimensiunile ei.

De la versetul 15 scrie așa: „Îngerul care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă. I-a măsurat și zidul și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul.” (Apocalipsa 21:15–17)

„După măsura oamenilor” (Apocalipsa 21:17), pentru că oamenii trăiesc în această cetate. Acesta este mesajul.

În primul rând, să ne concentrăm pe forma cetății. Am spus că cetatea are forma unui cub. Un detaliu important este că ni se spune după aceea, în versetul 22, că în această cetate nu există un templu. Dumnezeu și Mielul sunt templul ei. (Apocalipsa 21:16, 22)

Aduceți-vă aminte că în trecut slava lui Dumnezeu locuia în templul de piatră al evreilor. Acolo se manifesta prezența lui Dumnezeu, în acea parte a templului numită Sfânta Sfintelor sau Locul Preasfânt, care nu la întâmplare avea forma unui cub. (1 Împărați 6:20) Acela era locul unde era prezența lui Dumnezeu, în Sfânta Sfintelor, care avea forma unui cub.

În această cetate, care are forma unui cub, nu mai este nevoie de un templu, pentru că slava lui Dumnezeu umple toată cetatea. Prezența Lui este peste tot. Tot Ierusalimul acesta ceresc devine Sfânta Sfintelor. Este umplut de slava și prezența lui Dumnezeu.

De aceea scrie în versetul 3: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21:3)

De aceea nu mai este nevoie de templu. Întreaga cetate este plină de slava lui Dumnezeu. Dumnezeu umple cetatea cu prezența Lui și toți oamenii răscumpărați de El, toți cei scriși în cartea vieții Mielului, au acces în prezența lui Dumnezeu. Cu toții intră în această cetate, cu toții intră în Sfânta Sfintelor.

Înainte avea acces doar marele preot, o dată pe an. Nu putea să intre nimeni în Sfânta Sfintelor. Acum toți cei răscumpărați de Hristos au acces în prezența lui Dumnezeu. (Evrei 9:7; 10:19–22) Din punct de vedere spiritual, noi avem acces încă de acum. Din punct de vedere spiritual, suntem deja în această cetate și avem acces în prezența lui Dumnezeu, în Sfânta Sfintelor din ceruri. Dar și fizic, la finalul istoriei, pe pământul cel nou, vom fi cu trupurile noi glorificate în prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu va fi totul în toți, cum spune apostolul Pavel. (1 Corinteni 15:28)

• • •

TRECERE

DIMENSIUNILE CETĂȚII, NUMĂRUL DOISPREZECE ȘI POPORUL LUI DUMNEZEU

În al doilea rând, să ne concentrăm pe dimensiunile cetății și ale zidului ei. Am văzut simbolistica formei cetății. Acum vedem simbolistica dimensiunilor cetății și ale zidului.

Cetatea are douăsprezece mii de prăjini lungime, lățime și înălțime, iar zidul are o sută patruzeci și patru de coți. Aici probabil se referă la grosimea zidului. Nu la întâmplare numerele acestea sunt un multiplu de doisprezece. Numărul doisprezece, mereu în cartea Apocalipsa, face referire la poporul lui Dumnezeu: douăzeci și patru de bătrâni, doisprezece plus doisprezece; femeia cu douăsprezece stele pe cap. Tot așa este și aici. Cifrele acestea sunt simbolice: douăsprezece mii înseamnă doisprezece ori o mie; o sută patruzeci și patru înseamnă doisprezece ori doisprezece.

V-am întrebat mai devreme unde au dispărut cei douăzeci și patru de bătrâni din carte și am văzut că nu au dispărut nicăieri. Totuși, mai avem un grup de oameni foarte important în carte, menționat în capitolele 7, 9 și 14: cei o sută patruzeci și patru de mii, adică doisprezece ori douăsprezece mii.

În capitolul 7, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt descriși ca armata lui Dumnezeu, aliniați pentru luptă: câte douăsprezece mii din fiecare seminție. Ei au pecetea lui Dumnezeu pe frunte, adică Îi aparțin lui Dumnezeu. De aceea, în capitolul 9, mânia lui Dumnezeu nu îi poate atinge. (Apocalipsa 7:3–8; 9:4)

Acești o sută patruzeci și patru de mii reprezintă Israelul spiritual în cartea Apocalipsa. Sunt puși mereu în oglindă cu poporul lui Dumnezeu glorificat în ceruri. Ei reprezintă poporul lui Dumnezeu pe pământ, care este la luptă aici, pe pământ. Luptă împotriva fiarei și biruiește fiara. Iar gloata aceea mare din ceruri reprezintă poporul lui Dumnezeu glorificat în ceruri.

Sunt aceeași categorie de oameni pusă în oglindă. În capitolul 7 îi vedem pe cei o sută patruzeci și patru de mii pe pământ, pentru că sunt pecetluiți. Imediat după aceea, de la versetul 9, vedem în ceruri acea gloată mare pe care nu poate s-o numere nimeni, care și-a albit hainele în sângele Mielului. Adică toți cei răscumpărați de pe pământ sunt văzuți în glorie.

În capitolul 14 îi vedem pe cei o sută patruzeci și patru de mii pe Muntele Sionului, adică în împărăția lui Hristos. Imediat după aceea se aude un glas, glasul gloatei celei mari de oameni din ceruri, care cântă împreună cu cei o sută patruzeci și patru de mii de pe pământ. Doar ei știu cântarea aceasta, pentru că este cântarea celor răscumpărați de pe pământ, reprezentați de cei o sută patruzeci și patru de mii, în glorie reprezentați de acea gloată mare. Este vorba de aceeași categorie de oameni. (Apocalipsa 14:1–3)

Ce vreau să scot în evidență acum este că numerele acestea nu sunt alese la întâmplare și că cei o sută patruzeci și patru de mii nu au dispărut nicăieri din carte. Sunt tot aici. Zidul Noului Ierusalim nu la întâmplare are o sută patruzeci și patru de coți și dimensiunea cetății nu la întâmplare are douăsprezece mii de prăjini. Numerele acestea sunt profund simbolice.

• • •

TRECERE
CUBUL, CELE DOUĂSPREZECE MUCHII ȘI CEI 144000

Acum hai să facem puțină matematică, puțină geometrie. Câte laturi sau câte muchii are un cub? Vă asigur că eu, care nu sunt un mare matematician, a trebuit să caut pe Google câte muchii are un cub. Are douăsprezece muchii.

Ni se spune că acest înger a măsurat cetatea cu trestia și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Aceasta înseamnă aproximativ 2.200 de kilometri. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă. Atenție: îngerul acesta măsoară o singură latură a cetății, care are douăsprezece mii de prăjini, iar apoi ni se spune că cetatea are forma unui cub, are lungime, lărgime și înălțime.

Douăsprezece muchii ale unui cub ori douăsprezece mii de prăjini ne dau o sută patruzeci și patru de mii. Unde sunt cei o sută patruzeci și patru de mii? Sunt aici, sau simbolistica lor este tot aici.

Zidul cetății are o sută patruzeci și patru de coți, adică doisprezece ori doisprezece. Dacă cei douăzeci și patru de bătrâni sunt doisprezece plus doisprezece, aici îi avem reprezentați ca fiind doisprezece ori doisprezece. Avem o înmulțire.

Poate aici merg prea departe, dar dacă înmulțești o sută patruzeci și patru cu o mie, din nou rezultă o sută patruzeci și patru de mii. Nu găsim numărul o mie aici în text. Totuși, dacă ținem cont că prin acest zid vor intra toți cei răscumpărați de pe pământ, toți cei scriși în cartea vieții Mielului, și ținem cont de simbolistica cifrei o mie, care înseamnă un număr foarte mare, dar complet, putem face o astfel de înmulțire: reprezentanții

celor douăsprezece seminții ori cei doisprezece apostoli ai Mielului, doisprezece ori doisprezece, o sută patruzeci și patru, ori o mie, numărul mare și complet al celor răscumpărați, ne dă o sută patruzeci și patru de mii.

La fel cum putem face o adunare: cei douăzeci și patru de bătrâni, doisprezece plus doisprezece, plus gloata cea mare din ceruri egal poporul lui Dumnezeu. Deci, o dată adunăm: doisprezece plus doisprezece plus gloata cea mare formată din toți cei răscumpărați de pe pământ. Acesta este poporul lui Dumnezeu. Și o dată înmulțim: doisprezece ori doisprezece ori o mie, numărul mare și complet al celor răscumpărați, egal poporul lui Dumnezeu, o sută patruzeci și patru de mii.

Poate că merg cu imaginația prea departe, dar are sens pentru mine. Nu găsim numărul o mie aici, dar pentru mine are sens ca numărul o mie să reprezinte numărul mare și complet al celor răscumpărați, gloata aceea mare din ceruri, la care se adaugă cei douăzeci și patru de bătrâni: pe care ori îi adunăm, doisprezece plus doisprezece plus gloata cea mare, reprezentând poporul lui Dumnezeu, ori îi înmulțim, doisprezece ori doisprezece ori o mie.

Poate că sunt eu nebun, dar cred că ideea principală se înțelege. Oriunde vedem numărul doisprezece sau un multiplu de doisprezece, avem o referire la poporul lui Dumnezeu peste tot în cartea Apocalipsa. Iar acest popor al lui Dumnezeu locuiește împreună cu Dumnezeu în cetatea spirituală a lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 21:18–21

MATERIALUL CETĂȚII, PIETRELE SCUMPE ȘI SLAVA REFLECTATĂ

Am văzut forma, am văzut dimensiunile cetății și ale zidului. În continuare putem spune că este descris materialul din care sunt construite cetatea, zidul și ulița sau strada principală a cetății.

Versetul 18: „Zidul era zidit din iaspis și cetatea era din aur curat, ca sticla curată.” (Apocalipsa 21:18)

Materialul din care este făcut zidul este iaspis, adică un diamant transparent, cum am spus la început. Iar cetatea este făcută din aur curat, dintr-un aur clar, ca sticla.

De ce aceste materiale? Trebuie să ne folosim puțin imaginația. Gândiți-vă la un cub format din aur curat, ca sticla, înconjurat de un zid de diamant transparent, în interiorul căruia este slava lui Dumnezeu ca o lumină strălucitoare, transparentă, care face să strălucească toată cetatea. În materialele acestea se reflectă slava lui Dumnezeu, lumina Lui și a Mielului. Aceasta este imaginea. De aceea avem iaspisul și aurul curat. În aceste materiale se reflectă slava lui Dumnezeu și luminează toată cetatea din interior spre exterior. Dumnezeu este în interiorul cetății și slava Lui este reflectată în toată cetatea.

Mai departe, versetele 19 și 20: „Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir; a treia, de halchedon; a patra, de smarald; a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de

crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de hiacint; a douăsprezecea, de ametist." (Apocalipsa 21:19–20)

Nu știu cum arată toate aceste pietre prețioase, dar mă gândesc că sunt de culori diferite. Mă gândesc la o imagine foarte colorată. Nu pe aceasta trebuie să ne concentrăm, nu să căutăm ce sunt aceste pietre și cum arată. Aici este scoasă în evidență valoarea inestimabilă și măreția acestei cetăți. Temeliile zidului sunt împodobite cu pietre scumpe. Cetatea aceasta este de o valoare inestimabilă. Este înconjurată, împodobită cu tot felul de pietre scumpe.

Versetul 21: „Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie." (Apocalipsa 21:21)

Aici este aceeași idee. Este scoasă în evidență valoarea și măreția cetății. Porțile sunt niște mărgăritare sau niște perle de mare preț. Fiecare poartă este formată dintr-un singur mărgăritar. Dimensiunea acestor mărgăritare este cât porțile. De obicei, perlele sunt foarte mici, dar aici sunt cât poarta. De fapt, perlele acestea sunt porțile. Fiecare poartă este o perlă mare. Aceasta este ideea.

În final spune că ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie. Aici cuvântul „uliță" în original se poate referi și la o piață publică. Ideea este aceea a unui drum public, a unei străzi principale, făcută din același material ca întreaga cetate: aur curat, transparent.

Deci toată cetatea aceasta, tot acest cub, este făcut din aur curat. Zidurile și străzile ei sunt locul în care se reflectă slava lui Dumnezeu, iar zidul ei este făcut din diamant, din diamant transparent, care de asemenea face să strălucească slava lui Dumnezeu. Întreaga cetate luminează, strălucește și este împodobită cu tot felul de pietre prețioase.

Mesajul este că gloria și măreția acestui Ierusalim ceresc nu se compară cu Ierusalimul de pe pământ. Acesta este Noul Ierusalim care se va coborî din cer.

• • •

ISAIA 54 ȘI GALATENI 4

IERUSALIMUL CERESC ȘI FIII LUI

Dumnezeu îi promitea acestei cetăți cerești că o va împodobi cu pietre scumpe încă din Vechiul Testament, prin profetul Isaia. Dacă suntem atenți la ce citim și nu avem o gândire firească, nu ne gândim la lucrurile de pe pământ. De foarte multe ori, atunci când Dumnezeu vorbește cu Ierusalimul și îi face promisiuni, în principal prin profetul Isaia, nu Se referă la Ierusalimul fizic, ci la cel spiritual.

În Isaia 54, după ce în Isaia 53 avem descrisă jertfa lui Hristos și ce va obține El prin jertfa Lui (Isaia 53:4–12), în următorul capitol Dumnezeu începe să vorbească cu Ierusalimul ceresc și promite că va avea copii mulți.

De la versetul 10, în Isaia 54, îi spune așa: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina”, zice Domnul, care are milă de tine. „Nenorocito, bătuto de furtună și

nemângâiato! Iată, îți voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu și-ți voi da temelii de safir. Îți voi face crestele zidurilor de rubin, porțile de pietre scumpe și tot ocolul de nestemate." (Isaia 54:10–12)

Dumnezeu vorbește aici Ierusalimului ceresc.

În versetul 13 spune: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea fiilor tăi." (Isaia 54:13)

Fiii acestui Ierusalim ceresc suntem noi, credincioșii. Galateni 4:26 spune: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră."

Și apostolul Pavel citează tocmai din Isaia 54:1: „Bucură-te, stearpo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat." (Galateni 4:27)

Noi suntem copiii acestui Ierusalim ceresc, pe care Dumnezeu l-a împodobit cu tot felul de pietre scumpe. Aceasta este cetatea noastră încă de acum. Toți creștinii, atunci când cred Evanghelia, au intrat în această cetate din punct de vedere spiritual. Ei nu mai fac parte din cetatea spirituală a lumii, care este Babilonul. Ei sunt născuți din acest Ierusalim ceresc și locuiesc în el, în Ierusalimul spiritual, care la finalul istoriei se va coborî pe pământ, adică se va uni cu pământul.

Cei răscumpărați vor lua în stăpânire pământul așa cum li s-a promis (Matei 5:5) și vor locui veșnic pe un pământ nou, în comuniune perfectă cu Dumnezeu și cu Mielul. Vor fi veșnic în prezența lui Dumnezeu. Porțile acestei cetăți nu se vor închide niciodată. (Apocalipsa 21:25) Vom vedea data viitoare.

Pentru aceasta a venit Hristos: să ne unească din nou cu Dumnezeu, să unească din nou cerul cu pământul, care au fost separate la căderea omului în păcat. (Coloseni 1:19–20) Lumea spirituală și lumea materială vor fi din nou în comuniune perfectă pe un pământ nou, la fel ca în grădina Eden înainte de cădere.

Noul Ierusalim este, de fapt, noul Eden, unde omul locuiește în prezența lui Dumnezeu. Oriunde este prezența lui Dumnezeu, acolo este Edenul, paradisul, raiul. Acum, deocamdată, raiul este în cer, acolo este cetatea noastră. Dar la finalul acestei lumi, în noua creație, raiul va fi pe pământ.

Acum suntem în rai din punct de vedere spiritual. Intrăm în prezența lui Dumnezeu prin credința în Hristos. La final, în noua creație, vom fi și fizic în prezența Lui o veșnicie.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

58

APOCALIPSA 21:22–27

TEMPLUL NOULUI IERUSALIM, NEAMURILE VOR INTRA ÎN CETATE - PROFEȚIILE LUI ISAIA

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 21:22–27

În cetate n-am văzut niciun Templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, și Mielul sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.

APOCALIPSA 21:22–27

• • •

TRECERE

CETATEA SPIRITUALĂ ȘI CELE DOUĂ CETĂȚI DIN APOCALIPSA

Am văzut dățile trecute că această cetate este o cetate spirituală, nu una fizică. În cartea Apocalipsa există două cetăți spirituale: cetatea spirituală a lumii acesteia, care este Babilonul, în care locuiesc toți cei nemântuiți, toți cei care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și care nu se închină adevăratului Dumnezeu (Apocalipsa 17:1–6, 18); și cetatea lui Dumnezeu, care este Noul Ierusalim și despre care ni se spune că este mireasa Mielului, mireasa lui Hristos. (Apocalipsa 21:2, 9–10)

Mielul Se căsătorește cu cetatea. Am vorbit altădată despre lucrurile acestea și nu le mai reiau. Am văzut data trecută că dimensiunile acestei cetăți sunt profund simbolice. Valorile lor sunt întotdeauna multipli ai numărului 12, pentru că arată spre poporul lui Dumnezeu. Aceasta este cetatea în care Dumnezeu locuiește împreună cu poporul Lui. Toți cei răscumpărați de pe pământ locuiesc în această cetate și I se închină împreună în această cetate spirituală.

De data aceasta nu vor fi prea multe de comentat, dar vom trece prin mai multe versete din Vechiul Testament și vom vedea cum Dumnezeu vorbea despre acest Nou Ierusalim și despre acest nou Eden, acest loc în care oamenii vor fi veșnic în prezența Lui, cu sute de ani înainte de venirea lui Hristos. Aceasta este frumusețea cuvântului lui Dumnezeu.

Sper ca, după acest studiu, să citiți altfel prorocii. Atunci când treceți prin proroci, atunci când Dumnezeu vorbește prin proroci cu Ierusalimul, să vă gândiți la Ierusalimul de sus, la Ierusalimul

ceresc, la Noul Ierusalim, la Ierusalimul spiritual. Aceasta este cetatea în care locuiește Dumnezeu acum, în ceruri. Nu este o cetate de piatră, ci o cetate spirituală în care intră și vor intra toți cei scriși în cartea vieții Mielului.

Atunci când credem Evanghelia, intrăm din punct de vedere spiritual în această cetate. Până acum ne-a fost descrisă cetatea pe dinafară; acum suntem duși înăuntrul ei. Ni se spune ce se întâmplă în interiorul ei.

• • •

APOCALIPSA 21:22

ÎN CETATE NU ESTE TEMPLU, PENTRU CĂ DUMNEZEU ȘI MIELUL SUNT TEMPLUL EI

În cetate n-am văzut niciun Templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, și Mielul sunt Templul ei.

APOCALIPSA 21:22

Știți că, în Vechiul Legământ, locul de întâlnire al poporului lui Dumnezeu cu El era templul de piatră, în interiorul căruia se manifesta slava lui Dumnezeu, în acel loc numit Locul Preasfânt sau Sfânta Sfintelor, care avea forma unui cub. (1 Împărați 6:20) Dar poporul era separat de Dumnezeu prin acea perdea care era înaintea Locului Preasfânt și care se rupe în mod simbolic atunci când Hristos moare pe cruce. (Matei 27:50–51)

Mesajul este că, prin jertfa lui Hristos, oricine are acum acces în prezența lui Dumnezeu. Și nu are acces într-o manifestare a prezenței lui Dumnezeu aici, pe pământ, într-un templu de pia-

tră, ci direct în prezența lui Dumnezeu, în ceruri, unde este Hristos acum. Despre aceasta se vorbește foarte mult și foarte clar în cartea Evrei. (Evrei 10:19–22)

În ceruri este adevăratul Loc Preasfânt, locul în care se află acum prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în această cetate spirituală despre care se vorbește în Evrei 12 și de care ni se spune că ne-am apropiat. (Evrei 12:22–24) Tot acolo este acum și Hristos, la dreapta Lui. (Evrei 1:3)

Am văzut data trecută că acest Nou Ierusalim are forma unui cub. Nu întâmplător, întreaga cetate este Sfânta Sfintelor. Este Locul Preasfânt în care se manifestă slava lui Dumnezeu. Toată cetatea este plină de prezența lui Dumnezeu. Slava Lui umple cetatea și o luminează.

Tocmai de aceea nu este nevoie de un templu în această cetate: pentru că Dumnezeu și Mielul sunt în ea. Ei sunt templul cetății. Toți locuitorii cetății, toți cei care intră în această cetate, intră direct în prezența Lor. Oricine intră în această cetate intră în prezența lui Dumnezeu și a Mielului în mod direct. Nu trebuie să mai meargă la niciun templu. Slava lui Dumnezeu umple toată cetatea.

Noi, creștinii, am intrat deja în această cetate din punct de vedere spiritual. Vom intra într-un mod deplin și fizic în prezența lui Dumnezeu pe pământul cel nou, atunci când Noul Ierusalim se coboară pe pământ. Dar intrăm în prezența Lui încă de acum, prin credința în Hristos. Cu duhurile noastre, noi suntem acolo. Cetatea noastră spirituală este acest Ierusalim ceresc.

Noi nu mai suntem din lumea aceasta. Suntem cetățeni ai cerului. Cetățenia noastră este în ceruri. (Filipeni 3:20) Din punct de vedere spiritual, noi suntem acum cu Dumnezeu în acest Nou Ierusalim, în această cetate din ceruri, unde este și Hristos acum. Prin Hristos suntem acolo. Noi suntem așezați cu El și împreună cu El în locurile cerești, cum scrie în Efeseni 2. (Efeseni 2:6)

La final, această cetate, care este acum în ceruri și în care suntem deja din punct de vedere spiritual dacă am crezut Evanghelia, se coboară pe pământ. Cerul este unit din nou cu pământul. Cei răscumpărați vor lua în stăpânire pământul cel nou.

Acesta este motivul pentru care în cetate nu mai există un templu: pentru că în această cetate locuiește Dumnezeu, iar toată cetatea este plină de slava Lui. Dumnezeu și Hristos sunt templul cetății. Atunci când intri în cetate, intri direct în prezența Lor și te închini înaintea Lor.

• • •

TRECERE

ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ÎN ADEVĂR, NU ÎNTR-UN TEMPLU DE PIATRĂ

Să fie foarte clar, ca o paranteză foarte importantă: Dumnezeu nu mai acceptă și nu va mai accepta niciodată niciun fel de închinare în vreun templu de piatră sau într-un loc anume. El nu mai vede niciun loc de pe pământ ca fiind un loc sfânt pus deoparte pentru El, cum au fost înainte Ierusalimul de pe pământ și templul de pe pământ.

Nu mai există așa ceva. Acele lucruri și-au împlinit menirea. Arătau spre ceva mult mai glorios. Arătau spre acest Ierusalim ceresc. Singura închinare acceptată de Dumnezeu acum și pentru veșnicie este închinarea în duh și în adevăr.

În Evanghelia după Ioan, în capitolul 4, o femeie samariteancă Îl întreabă pe Domnul Isus în ce loc trebuie să se închine. În ce loc? Domnul răspunde: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați I se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine I se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:23–24)

Dumnezeu este o ființă duhovnicească. Aceasta spune Domnul Isus aici. Așa relaționăm cu El: din punct de vedere duhovnicesc, din interiorul nostru, nu formal, prin tot felul de ritualuri religioase sau clădiri sfințite. Nu așa relaționăm cu Dumnezeu. Nu contează locația fizică. Exact despre aceasta a întrebat femeia samariteancă: unde să ne închinăm? Nicăieri. Nu despre aceasta este vorba. Tatăl dorește ca oamenii să I se închine în duh și în adevăr.

Dacă Domnul Isus vine și spune că Tatăl dorește ca oamenii să I se închine în duh și în adevăr, cum poate cineva să spună că, în viitor, Dumnezeu va accepta din nou închinarea aceea ritualică de la templu? Sunt unii care spun că în împărăția de o mie de ani Dumnezeu va accepta jertfe, de față cu Domnul Isus, și că acolo vor veni oamenii la templu și vor aduce jertfe. Nu știu să-și citească Scripturile. Nu vreau să ofensez pe nimeni, dar acesta este adevărul. Nu înțeleg ce citesc. Interpretează literal anumite pasaje care nu trebuie interpretate literal și care vorbesc despre cu totul altceva.

Este imposibil ca Dumnezeu să mai accepte iarăși o închinare ca în Vechiul Legământ. Oricâte temple ar construi evreii, Dumnezeu nu le va recunoaște. Acelea nu vor fi templul lui Dumnezeu. Nu există așa ceva. Am terminat-o cu acelea. Avansăm, am crescut. Lucrurile acelea arătau spre ceva: spre acest Ierusalim ceresc în care locuiește Dumnezeu și Mielul. Ei sunt templul cetății.

Îi aducem închinare lui Dumnezeu acum în duh și în adevăr, în baza adevărului, cunoscând adevărul revelat în Scripturi, care este Hristos. Doar prin El Îi aducem o închinare plăcută lui Dumnezeu. Cum să ne întoarcem acum la temple de piatră? Este o nebunie.

Dar să revenim. Ar fi multe de vorbit despre lucrurile acestea. Cine nu înțelege, să nu înțeleagă. Dacă ești la începutul vieții de credință, înțeleg, o să interpretezi literal totul. Dar dacă ai crescut în cunoașterea lui Dumnezeu, nu mai ai voie să interpretezi așa Scriptura. Este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. S-a terminat cu lucrurile acelea din Vechiul Legământ. Nu vor mai reveni niciodată. S-a terminat cu ele. Profețiile care vorbesc despre un nou templu, un nou Ierusalim, se împlinesc în Noul Ierusalim despre care citim aici și pe noul pământ.

Cine poate să înțeleagă, să înțeleagă. Cine nu, nu pot să stau să insist tot timpul pe lucrurile acestea.

Nu există un templu în această cetate pentru că Dumnezeu și Mielul sunt în ea. Pentru că intri direct în prezența Lor. Ei sunt templul. Creștinii intră deja în această cetate din punct de vedere spiritual. Duhurile lor sunt acolo. Aceasta este cetatea duhovnicească a tuturor creștinilor adevărați, care au crezut cu adevărat

Evanghelia și au primit Duhul Sfânt. Ei sunt și născuți din această cetate, cum spune Pavel: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră.” (Galateni 4:26)

• • •

APOCALIPSA 21:23

CETATEA LUMINATĂ DE SLAVA LUI DUMNEZEU ȘI DE MIEL

Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.

APOCALIPSA 21:23

Cetatea este plină de slava lui Dumnezeu, care o luminează și o face să strălucească. Dumnezeu luminează cetatea din interior și toată cetatea strălucește. Când Ioan vede la începutul capitolului cetatea, o vede strălucind cu o lumină transparentă. Este slava lui Dumnezeu care strălucește din mijlocul cetății. Iar lampa ei este Hristos. Adică prin El, prin Hristos, se reflectă slava lui Dumnezeu.

• • •

APOCALIPSA 21:24–26

NEAMURILE, ÎMPĂRAȚII PĂMÂNTULUI ȘI PORȚILE CARE NU SE ÎNCHID

Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.

APOCALIPSA 21:24–26

Limbajul acesta este preluat din niște profeții din cartea lui Isaia, care prevesteau că și neamurile vor veni să I se închine lui Dumnezeu. O greșeală pe care o fac cei mai mulți creștini este să interpreteze acele profeții literal și apoi să le arunce în împărăția de o mie de ani. Nu despre împărăția de o mie de ani vorbim aici.

Duhul Sfânt ne spune foarte clar cum se împlinesc acele profeții din Isaia, când se împlinesc și unde se împlinesc: în acest Nou Ierusalim, în această nouă creație, nu în împărăția de o mie de ani. Duhul Sfânt ne spune aceasta. Nu avem voie să mergem la Isaia, de unde este împrumutat limbajul de aici, și să spunem: „Nu, în Isaia este vorba de împărăția de o mie de ani." Nu avem voie să facem așa ceva. Este o răzvrătire împotriva Duhului Sfânt și împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Este o încăpățânare firească. Nu vrem să renunțăm la preconcepțiile noastre și să lăsăm Scriptura să vorbească.

Profețiile din Isaia, de unde este împrumutat limbajul de aici, se împlinesc pe noul pământ, în Ierusalimul ceresc. Aceasta ne spune Scriptura aici. Și nu trebuie interpretate literal. Mesajul

este foarte simplu: nu doar evreii, ci și neamurile se vor închina lui Dumnezeu în această cetate. Vor intra și neamurile în această cetate și se vor închina lui Dumnezeu. Adică și neamurile vor fi mântuite, vor fi primite înaintea lui Dumnezeu.

Aceasta era încă o taină pentru ei. Atunci vedeau în ceață. Cum adică vor veni neamurile? Nu înțelegeau ce se va întâmpla. Dar această taină ni se revelează foarte clar în Noul Legământ. Despre aceasta vorbește Pavel în Efeseni: neamurile și evreii formează un singur popor. Aceasta era taina ascunsă din veșnicii, dar revelată acum în Noul Legământ.

Efeseni 3:4–6: „Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care nu le-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri în felul cum le-a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul: că, adică, neamurile sunt împreună-moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus."

Lucrul acesta era șocant pentru evrei. Trebuie să înțelegem contextul în care au fost scrise lucrurile acestea. Ele nu vorbesc despre o împărăție de o mie de ani în care vor veni neamurile la templu și se vor închina. Vorbesc despre acest Nou Ierusalim de pe pământul cel nou. Nu am scris eu cartea Apocalipsa. Este cuvântul lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu ne spune aici că acele profeții din Isaia se împlinesc în Noul Ierusalim, pe pământul cel nou.

• • •

TRECERE

ISAIA 60 ȘI LUMINA NOULUI IERUSALIM

Vreau să citim câteva profeții în care Domnul vorbea cu Ierusalimul și îi făcea niște promisiuni care se împlinesc în acest Ierusalim ceresc, nu în cel fizic, deși, atunci când citeai, poate te gândeai la cel fizic. Evreii n-aveau cum să înțeleagă; era o taină. Dumnezeu le vorbea pe limba lor de atunci, în contextul lor de atunci, folosindu-Se de circumstanțele în care ei se aflau. Dar le vorbea despre niște realități spirituale care se vor împlini în Ierusalimul ceresc, care nouă ne-au fost descoperite.

Cumva, ei nu aveau cum să înțeleagă, era o taină, dar creștinii n-au nicio scuză. Au revelația completă. Trebuie să înțeleagă lucrurile acestea. Iarăși, majoritatea nu le înțeleg pentru că învățătorii lor nu îi învață lucrurile acestea. Cei responsabili să îi învețe lucrurile acestea nu îi învață. De aceea a lăsat Domnul Isus învățători: ca să te învețe lucrurile acestea. Dar învățătorii stau și îți povestesc ce au mai făcut ei, ce s-a mai întâmplat cu ei, povești, tot felul de predici motivaționale, orice, numai cuvântul lui Dumnezeu nu ți-l explică.

Când ați auzit ultima oară să se vorbească într-o adunare din Isaia 60 sau chiar despre acest Nou Ierusalim despre care se vorbește în Apocalipsa 21? Și dacă ați auzit vorbindu-se despre el, sigur ați auzit despre cetăți de aur care sunt acum în cer și se vor coborî pe pământ. Nu despre aceasta este vorba. Și dacă Dumnezeu Și-a luat atâta timp să ne vorbească despre această cetate, înseamnă că pentru El este important să studiem și să înțelegem lucrurile acestea.

Dumnezeu a vorbit prin profetul Isaia foarte mult despre lucrurile acestea. Trebuie să înțelegem despre ce este vorba. Dumnezeu vrea să înțelegem despre ce este vorba. Nu vrea să citim cartea Isaia și să ne gândim la un Ierusalim de pe pământ și la ce se va întâmpla cu Israel după necazul de șapte ani. Nu vrea să ne gândim la astfel de aberații. Profețiile despre acest Ierusalim ne privesc pe noi astăzi și Dumnezeu vrea să înțelegem limbajul Lui, să ne bucurăm și să fim zidiți din punct de vedere duhovnicesc. Nu stăm și citim lucrurile acestea și ne gândim la ce se va întâmpla cu Israel. Nu despre aceasta este vorba.

Isaia 60 vorbește despre acest Nou Ierusalim. De aici este preluat limbajul din Apocalipsa 21: „Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine! Căci, iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare – popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați – în strălucirea razelor tale. Ridică-ți ochii împrejur și privește: toți se strâng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe, și fiicele tale sunt purtate pe brațe. Când vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie și îți va bate inima și se va lărgi, căci bogățiile mării se vor întoarce spre tine, și vistieriile neamurilor vor veni la tine.” (Isaia 60:1–5)

Înțelegeți de unde este preluat limbajul din Apocalipsa 21. Nu este vorba de o împărăție de o mie de ani aici. Este vorba de Noul Ierusalim, de această cetate cerească, spirituală.

Isaia 60:10–11: „Străinii îți vor zidi zidurile, și împărații lor îți vor sluji; căci te-am lovit în mânia Mea, dar în îndurarea Mea am milă de tine. Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi, nici noapte, ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor și împărații lor cu alaiul lor.”

Unde am mai citit aceasta? Ce am citit în versetele 25 și 26 din Apocalipsa 21? „Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor." Înțelegeți de unde este preluat limbajul și înțelegeți cum se împlinesc lucrurile acestea în Noul Ierusalim. Nu este vorba de un Ierusalim fizic.

Isaia 60:14: „Fiii asupritorilor tăi vor veni plecați înaintea ta, și toți cei ce te disprețuiau se vor închina la picioarele tale și te vor numi Cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel."

Aceasta este cetatea lui Dumnezeu, Noul Ierusalim.

Isaia 60:18–21: „Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale Mântuire, și porțile tale – Laudă."

Toți cei ce intră pe aceste porți, prin aceste ziduri, sunt mântuiți și Îl laudă pe Domnul. Acesta este mesajul.

„Nu soarele îți va mai sluji ca lumină ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei..."

Unde am mai citit aceasta?

„...ci Domnul va fi lumina ta pe vecie și Dumnezeul tău va fi slava ta. Soarele tău nu va mai asfinți și luna ta nu se va mai întuneca, căci Domnul va fi lumina ta pe vecie, și zilele suferinței tale se vor sfârși. Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău: ei vor stăpâni țara pe vecie ca o odraslă sădită de Mine, lucrarea mâinilor Mele, ca să slujească spre slava Mea."

Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău. Exact ce vom citi în ultimul verset din Apocalipsa 21: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.” (Apocalipsa 21:27)

Înțelegeți de unde este preluat limbajul acesta și înțelegeți cum se împlinesc aceste profeții din Isaia. Dacă ați crezut până acum că aceste profeții se împlinesc undeva cu Israel în împărăția de o mie de ani și tot felul de povești, renunțați la ele. Acceptați cuvântul lui Dumnezeu așa cum este El, așa cum ni l-a revelat Duhul Sfânt. Deschideți-vă mintea, lărgiți-vă privirile, înțelegeți limbajul lui Dumnezeu. Dumnezeu este cel mai mare poet și are un limbaj duhovnicesc. Nu mai avem voie să interpretăm firește lucrurile acestea. Noi, creștinii, nu mai avem voie să facem așa ceva, pentru că ne este revelat clar cum se împlinesc aceste lucruri în Noul Ierusalim.

• • •

TRECERE

ISAIA 66 ȘI MÂNGÂIEREA ÎN IERUSALIM

Isaia 66:10–13: „Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și veseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; împărtășiți și bucuria cu el acum, toți cei ce l-ați plâns, ca să fiți săturați bând laptele mângâierilor lui, ca să vă desfătați în totul de plinătatea slavei lui! Căci așa vorbește Domnul: «Iată, voi îndrepta spre el pacea ca un râu și slava neamurilor ca un pârâu ieșit din matcă și veți fi alăptați; veți fi purtați în brațe și dezmierdați pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu; da, veți fi mângâiați în Ierusalim!»”

În care Ierusalim va fi mângâiat poporul lui Dumnezeu? În Noul Ierusalim, în această cetate cerească în care se intră prin credința în Evanghelie, prin credința în Hristos. Aici Își mângâie Dumnezeu poporul. În cetatea aceasta intră numai cei scriși în cartea vieții Mielului. Aceștia sunt cei uniți cu Hristos prin credință, cărora li se atribuie viața lui Hristos și care sunt socotiți neprihăniți prin credință.

• • •

APOCALIPSA 21:27

NUMAI CEI SCRIȘI ÎN CARTEA VIEȚII MIELULUI INTRĂ ÎN CETATE

Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.

APOCALIPSA 21:27

Cei socotiți neprihăniți prin credință, cei scriși în cartea vieții Mielului, vor trăi în neprihănire. Vor trăi în neprihănire. Am spus, când am vorbit despre mireasa Mielului, că aceste fapte bune ale sfinților sunt rochia de mireasă a acestui Ierusalim ceresc. Despre această cetate ni se spune în Apocalipsa 19 că mireasa Mielului este îmbrăcată cu in subțire, alb și curat, care reprezintă faptele neprihănite ale sfinților. (Apocalipsa 19:7–8)

Nu intrăm în cetate în baza faptelor noastre. Intrăm în cetate doar pentru că numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului. Dar dacă numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului, vom trăi în neprihănire. Vom trăi o viață curată. Nu vom mai trăi ca oamenii lumii.

Am citit mai devreme că, după judecata finală, „oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc" (Apocalipsa 20:15). Dacă nu ești scris în cartea vieții Mielului, vei merge în iad. Nu există altă cale de mântuire. Doar așa intri în cetatea aceasta. Trebuie să fii scris în cartea vieții Mielului.

Prin faptele tale nu vei fi niciodată suficient de bun. Nu vei fi niciodată perfect ca să poți intra în cetate, să poți intra în prezența lui Dumnezeu. Ca să intri în prezența lui Dumnezeu trebuie să fii perfect. Iar singurul om perfect este Hristos. Trebuie să faci rost cumva de perfecțiunea Lui, iar perfecțiunea Lui ți se atribuie prin credință, prin credința în El. Dacă te încrezi cu adevărat în El, Îi vei fi și loial. Vei asculta de El. Vei trăi în ascultare de El. Nu vei mai trăi în spurcăciune și minciună.

• • •

TRECERE

ISAIA 52 ȘI IOEL 3 DESPRE CETATEA ÎN CARE NU INTRĂ NIMIC NECURAT

Vreau să vă citesc încă două profeții care vorbeau despre acest Ierusalim ceresc și care prevesteau același lucru: că în acest Ierusalim nu va intra nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună. Vor intra doar cei neprihăniți.

Isaia 52:1: „Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine niciun om netăiat împrejur sau necurat."

Care Ierusalim? Care cetate sfântă? Dumnezeu vorbește despre această cetate spirituală în care nu are cum să intre cineva netăiat împrejur sau necurat. „Necurat" înseamnă păcătos, iar „netăiat împrejur" înseamnă că nu face parte din poporul lui Dumnezeu. Toți creștinii au inima tăiată împrejur. Au avut parte de tăierea împrejur a lui Hristos. (Coloseni 2:11) Au fost eliberați de sub sclavia păcatului. Aceasta înseamnă să fii tăiat împrejur de Hristos.

Creștinii nu mai sunt necurați. Sunt socotiți sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu prin credința în Hristos. Doar aceștia intră în acest Ierusalim ceresc. În Ierusalimul de pe pământ poate să intre oricine. Oricine. În Ierusalimul ceresc nu intră decât cei tăiați împrejur și cei curați. Adică exact ce citim în Apocalipsa 21: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului." (Apocalipsa 21:27)

Cei scriși în cartea vieții Mielului sunt cei care au inima tăiată împrejur prin credința în Hristos. Sunt toți cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu, din sămânța lui Avraam, alcătuită din credincioși. (Galateni 3:7, 29)

Înțelegeți despre ce Ierusalim vorbea Isaia în Isaia 52, în Isaia 54, în Isaia 60. Înțelegeți că nu vorbea despre un Ierusalim de pe pământ, un Ierusalim firesc. Vorbea despre această cetate spirituală. Și Isaia înțelegea lucrurile acestea. Majoritatea evreilor nu

înțelegeau lucrurile acestea. Isaia știa despre ce vorbește. La fel cum Avraam știa că aștepta o cetate cerească, voia o patrie cerească, el nu se uita la cetatea aceasta de pe pământ. (Evrei 11:10, 13–16) Oamenii aceștia știau. Erau la fel ca noi. Nu aveau revelația deplină cum o avem noi, dar știau. Sunt frații noștri. Locuim în aceeași cetate spirituală cu ei și vom locui cu ei o veșnicie.

Isaia este fratele nostru. Ioel este fratele nostru. Și Ioel știa despre ce Sion vorbea, despre ce Ierusalim vorbea.

Ioel 3:17: „Și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt. Ierusalimul însă va fi sfânt și nu vor mai trece străinii prin el."

Care Sion? Unde locuiește Dumnezeu? Trec astăzi străinii prin Ierusalimul de pe pământ? Trec. Nu despre Ierusalimul de pe pământ vorbea Dumnezeu aici. Nu acesta este muntele Lui cel sfânt aici, pe pământ. Sionul, muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, este în ceruri. Acolo L-a și uns pe Domnul Isus ca împărat. Aceasta scrie în Psalmul 2: pe muntele Sionului, după ce a înviat, L-a uns ca împărat. (Psalmul 2:6) Nu pe pământ aici, ci în ceruri, în Ierusalimul ceresc.

Acest Ierusalim ceresc este sfânt. Nu intră străinii în el. Adică cei care nu fac parte din poporul lui Dumnezeu nu intră în el. „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului." (Apocalipsa 21:27)

Domnul să vă deschidă ochii duhovnicești să înțelegeți limbajul Lui: cât de frumos este, cât de glorios este. Tot ce era pe pământ în vechime era o ilustrație, era o prefigurare a ceea ce se întâmplă în ceruri. Acolo este Dumnezeu, în ceruri. Acolo este

Hristos, în ceruri, și de acolo mijlocește pentru noi. (Evrei 7:25) Acolo suntem și noi în El, prin unirea noastră cu El, prin credință, și suntem împreună cu El în ceruri. (Efeseni 2:6) El ne reprezintă pe toți. Acolo suntem toți și acolo suntem cu duhurile noastre.

Acum noi nu mai suntem din lumea aceasta. Cetatea noastră spirituală este Ierusalimul ceresc. Noi nu mai suntem în Babilon din punct de vedere spiritual. Chiar dacă trăim fizic în Babilon, din punct de vedere spiritual noi nu mai suntem din lumea aceasta. Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl așteptăm pe Domnul nostru Isus să vină să ne răscumpere într-un mod deplin. (Filipeni 3:20–21)

Mântuitorul și Domnul nostru Isus, Fiul lui David, Căruia I s-a promis că va avea o împărăție veșnică, stăpânește acum, împărățește acum din acest Ierusalim ceresc peste tot pământul. Are toată autoritatea în cer și pe pământ. (Matei 28:18) Acum stăpânește Fiul lui David. Aceasta este împărăția Fiului lui David. Aceasta este împărăția lui Mesia. Noi acum împărățim împreună cu El din punct de vedere spiritual. Aceasta este împărăția de o mie de ani: perioada de acum, până la a doua Lui venire. La final vom împărăți și fizic pe pământul cel nou. Vom împărăți o veșnicie. Nu peste oameni, ci peste noua creație. Vom vedea aceasta data viitoare.

• • •

ÎNCHEIERE

RUGĂCIUNEA LUI ISAIA DESPRE NIMICIREA CETĂȚII LUMII ȘI MÂNTUIREA POPORULUI LUI DUMNEZEU

Acum vreau să închei cu rugăciunea lui Isaia din Isaia 25. Rugăciunea fratelui Isaia. Așa se ruga Isaia, inspirat de Duhul Sfânt: „Doamne, Tu ești Dumnezeul meu; pe Tine Te voi înălța! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioșie. Căci ai prefăcut cetatea (Babilon) într-un morman de pietre, cetățuia cea tare într-o grămadă de dărâmături; cetatea cea mare a străinilor este nimicită și niciodată nu va mai fi zidită.” (Isaia 25:1–2)

Unde a mai văzut distrugerea Babilonului și unde mai este numit Babilonul „cetatea cea mare”? În cartea Apocalipsa. (Apocalipsa 18:2, 10, 21) Ce s-a întâmplat în trecut cu Babilonul fizic se va întâmpla în viitor cu Babilonul spiritual, cu cetatea spirituală a lumii acesteia. Aceasta este ideea. Isaia știa despre ce vorbește. El nu se gândea doar la Babilonul de pe pământ.

De aceea Te slăvesc popoarele puternice, și cetățile neamurilor puternice se tem de Tine. Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, un loc de scăpare pentru cel nenorocit în necaz, un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii, căci suflarea asupritorilor este ca vijelia care izbește în zid. Cum domolești căldura într-un pământ arzător, așa ai domolit zarva străinilor; cum este înăbușită căldura de umbra unui nor, așa au fost înăbușite cântările de biruință ale asupritorilor. Domnul Oștirilor le pregătește tuturor popoarelor, pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și pe muntele acesta înlătură marama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum, să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!

ISAIA 25:3–9

Muntele acesta este Sionul.

Amin. Nu mai am nimic de adăugat. Cine are ochi de văzut să vadă.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.”

59

APOCALIPSA 22:1–5

RÂUL CU APA VIEȚII CARE CURGE DIN TRONUL LUI DUMNEZEU, NOUA GRĂDINĂ A EDENULUI

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 22:1–5

Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.

În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.

Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.

Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.

APOCALIPSA 22:1–5

• • •

TRECERE

NOUL IERUSALIM CA CETATE CEREASCĂ, LOC PREASFÂNT ȘI NOUL EDEN

Ăsta este deja al patrulea mesaj despre Noul Ierusalim, pentru că vreau să înțelegem clar din Scriptură cum trebuie interpretat acest pasaj și la ce Ierusalim face referire Dumnezeu aici.

Am stabilit deja că este vorba de această cetate cerească. Nu este vorba de o cetate fizică, ci de o cetate spirituală. Noul Ierusalim este cetatea spirituală în care Dumnezeu locuiește împreună cu toți cei mântuiți, cu toți cei scriși în cartea vieții Mielului, cetate despre care am văzut că Dumnezeu a profețit încă din vechime prin proroci.

Încă de atunci, cu sute de ani înainte de venirea Domnului Isus, Dumnezeu a vorbit despre acest Nou Ierusalim în care evreii și neamurile I se vor închina împreună.

Am văzut că această cetate are niște dimensiuni profund simbolice care arată spre poporul lui Dumnezeu. Aceasta este cetatea în care Dumnezeu locuiește împreună cu poporul Lui. Toți cei răscumpărați de pe pământ locuiesc în această cetate și I se închină împreună în această cetate spirituală.

Am văzut că în interiorul ei locuiește Dumnezeu, care o umple cu slava Lui, cu prezența Lui. Slava lui Dumnezeu luminează toată cetatea. De aceea cetatea strălucește, iar lampa ei este Mielul. Prin Hristos se reflectă slava lui Dumnezeu.

Cetatea aceasta are forma unui cub. Aceasta este o aluzie la Sfânta Sfintelor, la Locul Preasfânt din templul de piatră al evreilor, locul acela în care Dumnezeu Își manifesta prezența, care era despărțit de o perdea și unde nu putea să intre nimeni. (1 Împărați 6:20; Evrei 9:7)

Mesajul este că întreg poporul lui Dumnezeu are acum acces direct în prezența lui Dumnezeu. Toată această cetate devine o Sfântă a Sfintelor, devine un Loc Preasfânt și tot poporul lui Dumnezeu are acces direct în prezența Lui. Bineînțeles, aceasta este datorită jertfei lui Hristos.

În cartea Evrei ni se spune că perdeaua dinăuntru reprezintă trupul lui Hristos care S-a frânt pentru noi. Când se rupe perdeaua, este ca și cum trupul lui Hristos se frânge pentru noi. Prin trupul Lui, prin jertfa Lui, avem acces în prezența lui Dumnezeu. (Evrei 10:19–22) Avem acces în acest Nou Ierusalim, acolo unde locuiește Dumnezeu în ceruri, unde intrăm din punct de vedere spiritual încă de pe acum, atunci când credem Evanghelia.

Noul Ierusalim devine cetatea noastră. Nu mai facem parte din Babilon, din cetatea spirituală a lumii acesteia. Noi nu mai suntem călăuziți de duhul lumii acesteia. Cetățenia noastră este în ceruri. (Filipeni 3:20) Nu mai suntem babilonieni. Suntem acum iudei din punct de vedere spiritual. Locuim în Ierusalim. Duhovnicește suntem deja în această cetate și vom fi și fizic, într-un mod deplin, în prezența Domnului pe pământul cel nou, atunci când cetatea se coboară pe pământ, când cerul se unește cu pământul.

Acum, în capitolul 22, avem descrisă această cetate și ca o nouă grădină a Edenului. Am avut descrisă cetatea ca un Loc Preasfânt, locul în care Își manifestă Dumnezeu prezența și unde noi cu toții intrăm în prezența Lui. Acum, în capitolul 22, avem niște descrieri preluate din Geneza și aplicate la Noul Ierusalim. Ni se transmite mesajul că aceasta este noua grădină a Edenului.

Ce se întâmpla în grădina Edenului? Omul era în comuniune perfectă cu Dumnezeu. Simbolistica Locului Preasfânt și a grădinii Edenului este aceeași: omul este în comuniune perfectă cu Dumnezeu, este în prezența lui Dumnezeu.

În Geneza 2, după ce Dumnezeu creează omul, scrie de la versetul 8: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și l-a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului.” (Geneza 2:8–9)

Observați că pomul vieții este în mijlocul grădinii. Tot așa vom vedea că și aici pomul vieții este în mijlocul cetății, în mijlocul pieței cetății, în mijlocul străzii principale a cetății. Nu ai cum să ratezi ce îți transmite Dumnezeu aici: Noul Ierusalim este noua grădină a Edenului.

În Geneza 2 scrie și că „un râu ieșea din Eden și uda grădina” (Geneza 2:10). Vom vedea și aici, în Apocalipsa 22, un râu al vieții. De aici este preluată imaginea cu râul și cu pomul vieții.

Atenție, limbajul este unul simbolic. Nu trebuie interpretat literal. În Geneza citim despre niște lucruri fizice. A existat cu adevărat un râu și un pom în grădina Edenului, dar acele lucruri erau o prefigurare a acestor lucruri spirituale despre care citim

aici. La fel cum Ierusalimul de piatră era o imagine a Ierusalimului ceresc, tot așa Edenul este o imagine a acestei noi creații, iar grădina Edenului era o imagine a acestui Nou Ierusalim.

Încă de la început, Dumnezeu a intenționat să facă această nouă creație. Acesta nu este planul B. El a intenționat să facă o creație în Hristos. Le-a făcut toate pentru El, nu pentru Adam. (Coloseni 1:16) Ce se întâmplă acum în lumea aceasta este doar o trecere în lumea viitoare. Creația aceasta, tot ce se întâmplă în lumea aceasta de acum, este ca un instrument prin care Dumnezeu Își împlinește planul veșnic în Hristos.

Sunt conștient că sunt lucruri greu de digerat, care nasc multe întrebări, dar poate vom vorbi altădată mai detaliat. Cine poate să primească, să primească. Noua creație nu este planul B al lui Dumnezeu. Asta a intenționat încă de la început Dumnezeu. Dar, ca să se ajungă acolo, trebuie să trecem prin lumea aceasta. În lumea aceasta Dumnezeu Își manifestă atributele, ca nimeni să nu-I mai pună la îndoială caracterul, și Își strânge pe aleșii Lui, pe care îi mântuiește prin Hristos și îi face creații noi în Hristos. Acesta a fost planul Lui încă de la început, plan care ni s-a revelat odată cu venirea lui Hristos.

Adam era doar o prefigurare a lui Hristos. (Romani 5:14) Grădina Edenului era doar o prefigurare a noii grădini a Edenului pe pământul cel nou.

• • •

APOCALIPSA 22:1

RÂUL CU APA VIEȚII CARE IESE DIN SCAUNUL DE DOMNIE AL LUI DUMNEZEU ȘI AL MIELULUI

S-o luăm cu începutul, versetul 1: „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.” (Apocalipsa 22:1)

Această apă a vieții curge din Dumnezeu și din Miel. Aceasta este ideea. Iese din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului, adică viața curge din Ei. Înțelegeți limbajul, înțelegeți mesajul.

Ca și data trecută, vreau să vă aduc aminte câteva profeții care vorbeau despre aceste lucruri și pe care unii le interpretează literal, ratând total mesajul lui Dumnezeu. Profeții din Ezechiel, din Zaharia. Dumnezeu Însuși, în cartea Apocalipsa, ne explică despre ce vorbeau prorocii. Nu trebuie să ne dăm cu părerea și să aruncăm profețiile lor într-o împărăție de o mie de ani, când Dumnezeu ne spune că lucrurile acelea se împlinesc aici și folosește același limbaj, pentru că este același Duh Sfânt care i-a inspirat și pe proroci.

Dacă am înțeles lucrurile acestea, vom citi altfel Biblia, vom citi altfel prorocii, vom înțelege limbajul lui Dumnezeu, care este cel mai mare și cel mai înțelept poet. Vom vedea cum Se folosește de circumstanțele în care se aflau evreii atunci în istorie și le vorbește pe limba lor despre niște realități spirituale, despre niște lucruri pe care atunci nu le puteau pricepe, dar noi acum le vedem și le putem pricepe. Noi nu mai avem scuză.

• • •

IOEL 3
IZVORUL CARE IESE DIN CASA DOMNULUI

Vă dau ca exemplu câteva profeții care vorbeau despre acest Nou Ierusalim, despre această nouă casă a Domnului din care va curge râul vieții.

Ioel 3, de la versetul 18: „În vremea aceea va picura must din munți și va curge lapte din dealuri; toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă. Un izvor va ieși, de asemenea, din Casa Domnului și va uda valea Sitim." (Ioel 3:18)

Am văzut în Noul Ierusalim că templul lui Dumnezeu, casa Domnului, este Însuși Dumnezeu și Mielul, pentru că Ei sunt prezenți acolo. Din tronul Lor curge un izvor, exact ce spune și Ioel: „Un izvor va ieși, de asemenea, din Casa Domnului".

Continuă: „Egiptul va ajunge pustiu, Edomul va ajunge o pustie stearpă" (Ioel 3:19).

Acestea sunt referințe la dușmanii poporului lui Dumnezeu. Asta reprezintă Egiptul și Edomul în Scriptură.

> *Egiptul va ajunge pustiu, Edomul va ajunge o pustie stearpă, din pricina silniciei făcute împotriva copiilor lui Iuda, al căror sânge nevinovat l-au vărsat în țara lor. Dar Iuda va fi veșnic locuit, și Ierusalimul – din neam în neam. Le voi răzbuna sângele pe care nu l-am răzbunat încă, dar Domnul va locui în Sion.*
>
> IOEL 3:19–21

Profeția aceasta se împlinește în Noul Ierusalim, în Sionul ceresc. Acolo locuiește Dumnezeu, cum vedem și în cartea Apocalipsa.

• • •

EZECHIEL 47 ȘI ZAHARIA 14
APELE VII DIN NOUL IERUSALIM

Ezechiel 47:1. Acolo Ezechiel ne descrie un templu și face o grămadă de măsurători. Din nou, este o referire la Noul Ierusalim și la noua casă a Domnului, care este o casă spirituală. Este vorba de Ierusalimul ceresc. Acolo este casa lui Dumnezeu.

Scrie așa: „M-a dus înapoi la ușa casei. Și iată că ieșea apă de sub pragul casei…"

Dumnezeu vorbea despre Noul Ierusalim prin Ezechiel, despre noua casă a lui Dumnezeu din Noul Ierusalim.

Zaharia 14, de la versetul 8: „În ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim" (Zaharia 14:8).

Care Ierusalim? Vor izvorî literal niște ape vii din Ierusalimul de pe pământ? Nu aceasta este ideea. Înțelegeți limbajul lui Dumnezeu. Vom vedea imediat la ce se referă apa vie care va izvorî din Ierusalim.

„Și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara, și iarna."

Adică va fi apă vie o veșnicie. Va curge non-stop apă vie din acest Ierusalim.

Continuă: „Și Domnul va fi împărat peste tot pământul.” (Zaharia 14:9)

Când? Pe pământul cel nou.

> *În ziua aceea Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.*
>
> ZAHARIA 14:9

Pe pământul cel nou, în Noul Ierusalim, acolo se împlinesc aceste profeții. Nu este vorba de o cetate fizică de pe pământ din care vor curge ape vii.

• • •

IOAN 4 ȘI IOAN 7
APA VIEȚII ESTE DUHUL SFÂNT

Domnul Isus ne explică foarte clar ce reprezintă această apă vie. Nu trebuie să ne dăm cu presupusul.

Această apă vie, cum vedem și în proroci, cum vedem și în cartea Apocalipsa, vine, izvorăște din Noul Ierusalim. Trebuie să faci parte din această cetate cerească pentru ca să bei din ea. Și ca să faci parte din această cetate cerească trebuie să fii scris în cartea vieții Mielului, adică să crezi Evanghelia, să fii unit cu Hristos prin credință.

În Evanghelia după Ioan, capitolul 4, de la versetul 10, este o conversație între Domnul Isus și o femeie samariteancă. Domnul Isus îi cere apă, intră într-o conversație cu ea și îi spune: „Dacă ai

fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie." (Ioan 4:10)

Care este darul lui Dumnezeu? Care este făgăduința lui Dumnezeu peste tot în Noul Testament? Duhul Sfânt.

Tot aici, de la versetul 13, Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică." (Ioan 4:13–14)

Dacă citești pentru prima oară Evanghelia după Ioan, poate nu îți dai seama despre ce este vorba aici. Ce este cu apa aceasta a vieții, ce este cu limbajul acesta? În capitolul 7, Ioan ne explică, ne spune ce este apa vieții. În mod direct ne spune ce este apa vieții.

În Ioan 7, de la versetul 37, Domnul Isus spunea: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura." (Ioan 7:37–38)

Exact ce îi spunea și femeii samaritence: să vină la Mine și să bea. El îi va da să bea apă.

În versetul următor, apostolul Ioan ne explică la ce se referă Domnul Isus: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El." (Ioan 7:39)

Deci crezi în El, primești Duhul Sfânt. Crezi în El, primești apa vieții. Ți se dă să bei din apa vieții. Duhul Sfânt este apa vieții. Duhul Sfânt este mijlocul prin care Dumnezeu îți dă viață. Trebuie să fii născut din Duhul Sfânt. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu îți dă viață din viața Lui.

Din tronul lui Dumnezeu curge apă vie și din tronul Mielului. Iar noi, când bem din această apă, adică atunci când primim Duhul Sfânt, primim viață din viața lui Dumnezeu și avem viața veșnică. Aceasta este apa vieții: Duhul Sfânt pe care Îl primim prin credința în Evanghelie, care curge din Tatăl și din Fiul. Este Duhul Tatălui și Duhul Fiului, care ne dă viață.

La începutul cărții Apocalipsa am văzut cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, care reprezintă plinătatea Duhului Sfânt. Ne transmit har și pace alături de Tatăl și de Fiul. (Apocalipsa 1:4) Unde a dispărut Duhul Sfânt? Unde au dispărut cele șapte duhuri? Nu au dispărut nicăieri. Duhul Sfânt este încă aici, în capitolul 22, împreună cu Tatăl și cu Fiul care stau pe scaunul de domnie. Iese, curge din Tatăl și din Fiul în mod continuu în această cetate cerească. Dă viață tuturor aleșilor lui Dumnezeu, tuturor credincioșilor lui Dumnezeu.

Imaginea este ca și cum viața ar curge din Tatăl și din Fiul, iar noi bem din această viață. Ni se dă din această viață și El ne susține viața aceasta veșnică. Râul acesta curge în mod continuu și viața aceasta este Duhul Sfânt. El ne naște din nou. El ne susține viața și El este garanția învierii noastre.

Romani 8:11: „Și dacă Duhul Celui ce L-a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce L-a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.”

Din pricină că sunteți cei mai buni oameni de pe pământ? Nu. Din pricina Duhului Său care locuiește în voi.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu te va învia: din pricina Duhului Său care locuiește în voi. Dacă ai crezut cu adevărat Evanghelia, ai primit Duhul Sfânt, ai băut din apa vieții și vei învia. Nu vei bea în viitor. Ai băut deja. Din punct de vedere spiritual, ești deja în această cetate. Tu deja ai băut din această apă a vieții atunci când ai crezut Evanghelia.

Noi avem deja primele roade ale Duhului, cum spune Pavel. Avem deja învierea aceasta spirituală. Am înviat deja din punct de vedere spiritual, dar vom avea și recolta completă a mântuirii noastre atunci când va fi învierea trupului nostru în noua creație. (Romani 8:23) Atunci se va materializa, să zic așa, mântuirea noastră. Vom avea trupuri glorificate.

Dacă am crezut cu adevărat Evanghelia, noi deja am băut din această apă vie. Avem deja garanția vieții veșnice. Din inimile noastre curg râuri de apă vie, cum spune Domnul, atunci când primim Duhul Sfânt, când credem Evanghelia, și această apă țâșnește în viața veșnică, adică ne dă viața veșnică. Este garanția vieții veșnice.

Duhul Sfânt este Cel care ne dă viață din viața lui Dumnezeu, care curge din El, din scaunul Lui de domnie. Am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării. El este arvuna moștenirii noastre. (Efeseni 1:13–14; 4:30) Acesta este limbajul Scripturii, limbajul apostolului Pavel.

Dacă avem Duhul Sfânt, avem deja din viața lui Dumnezeu în noi. Am fost aduși la viață din punct de vedere spiritual. Am băut din apa vieții și vom fi aduși la viață și fizic pe pământul cel nou.

Aceasta este apa vieții. Este Duhul Sfânt care curge din Tatăl și din Fiul. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu ne împărtășește din viața Lui. Acesta este mesajul. Aceasta este imaginea. Avem viață din viața Lui. Este prea glorioasă imaginea aceasta și mai mult o stric eu cu cuvintele mele. Trebuie să vedeți, să vă deschideți ochii, să vedeți ce se întâmplă aici.

• • •

APOCALIPSA 22:2

POMUL VIEȚII, RODUL CONTINUU ȘI VINDECAREA NEAMURILOR

Versetul 2: „În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.” (Apocalipsa 22:2)

În mijlocul pieței sau al uliței cetății, în mijlocul străzii principale a cetății, și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții.

Cornilescu traduce: „rodind douăsprezece feluri de rod”. Nu cred că aceasta este ideea. Literal se referă la faptul că rodește de douăsprezece ori și cred că NTR așa traduce: „rodind de douăsprezece ori și dând rod în fiecare lună”. Adică rodește în fiecare lună. Rodește non-stop. Aceasta este ideea. Nu că face mai multe

tipuri de roade, ci face un singur tip de rod, dar dă rod în fiecare lună. Rodește non-stop. Nu rămâne niciodată fără roade. Are viață non-stop.

Și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.

APOCALIPSA 22:2

Avem apa vieții, avem râul vieții și pe marginile lui este și pomul vieții. Totul aici este viață. În acest Nou Ierusalim, în această nouă grădină a Edenului, totul este viață. Această viață provine de la Dumnezeu. Râul acesta curge și udă și pomii aceștia. Râul acesta dă viață și acestor pomi, pentru ca atunci când tu mănânci din pom să ai parte de această viață. Înțelegeți limbajul poetic și imaginea simbolică.

În imaginea aceasta sunt mai mulți pomi. Sunt și pe o parte, și pe alta a râului acești pomi ai vieții. Când zice de pomul vieții, se referă la tipul acesta de pom. Pomul vieții, tipul acesta de pom, este pe ambele maluri ale râului.

Din nou, nu la întâmplare ni se spune că rodește de douăsprezece ori. Din nou avem numărul 12. Peste tot în cartea Apocalipsa, numărul 12 și multiplii de 12 sunt o aluzie la poporul lui Dumnezeu. Prin faptul că dă rod în fiecare lună se referă la faptul că pomul acesta suplimentează cu viață în mod continuu poporul lui Dumnezeu. Mesajul este că poporul lui Dumnezeu va avea viața veșnică. Este atât de simplu. Doar că Dumnezeu alege să ne descrie lucrurile acestea prin limbajul acesta frumos, pentru că Dumnezeu este cel mai mare poet.

Nu este vorba de pomi fizici sau de vreo apă magică. Și apa, și pomii fac referire la viața veșnică de care va avea parte poporul lui Dumnezeu. Este un limbaj simbolic, poetic.

Adaugă după aceea: „și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor" (Apocalipsa 22:2). Din nou același mesaj ca mai devreme, în capitolul 21: nu doar evreii, ci și neamurile vor face parte din poporul lui Dumnezeu și neamurile vor veni să se închine înaintea Lui în această cetate. Ele vor fi vindecate din punct de vedere spiritual.

Nu înseamnă că unii vor mânca fructe, iar alții frunze. Nu este o discriminare aici față de neamuri. Se înțelege de ce este făcută separarea aceasta. Evreii sunt primii care au avut parte de făgăduințele lui Dumnezeu, iar Pavel face separarea aceasta. Zice că au o anumită întâietate pentru că au fost primii care au avut parte de făgăduințele lui Dumnezeu. Din ei a venit Mesia. Dar în ce privește mântuirea, nu au nicio întâietate. Cu toții suntem egali. Suntem una în Hristos. Nu mai există evrei sau neamuri.

Trebuie să înțelegem mesajul transmis: neamurile vor fi împreună cu evreii în această cetate, în prezența lui Dumnezeu. Și neamurile vor avea viața veșnică, și ele vor avea acces la pomul vieții.

• • •

EZECHIEL 47
POMII DE PE MALURILE RÂULUI ȘI ROADELE LOR

Limbajul de aici este din nou preluat din Vechiul Testament, din cartea lui Ezechiel, care ne descrie Noul Ierusalim.

Ezechiel 47:12: „Dar, lângă râul acesta" — râul despre care a vorbit mai sus în versetul 1, care iese din casa lui Dumnezeu — „pe malurile lui, de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori."

Exact ce scrie și în cartea Apocalipsa. Observați că nu este doar un singur pom, ci sunt pomi. Este o aluzie iarăși la pomul vieții din cartea Apocalipsa.

„Frunza lor nu se va veșteji și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi".

Exact ce scrie și în cartea Apocalipsa.

„Pentru că apele vor ieși din Sfântul Locaș".

Observați motivul pentru care pomii aceștia aduc roade: pentru că apele vor ieși din Sfântul Locaș. Apa aceasta a vieții, râul acesta al vieții, udă în mod continuu pomii aceștia. De aceea aduc roade în mod continuu pomii.

„Roadele lor vor sluji ca hrană și frunzele lor, ca leac."

Exact ce scrie în cartea Apocalipsa, pentru că de aici este preluat limbajul. Dumnezeu ne spune în cartea Apocalipsa: uite cum se împlinesc proorociile lui Ezechiel. Nu se împlinesc într-o împărăție de o mie de ani, nu se împlinesc undeva fizic aici pe pământ. Se împlinesc în Noul Ierusalim, în această cetate spirituală din care curge viața și în care intră toți cei scriși în cartea vieții Mielului.

Nu avem voie să mergem acum la Ezechiel și să spunem că în Ezechiel este vorba de altceva, că vor construi evreii un templu în împărăția de o mie de ani. Nu avem voie să facem așa ceva.

Repet ce am mai zis de atâtea ori: dacă ești la începutul vieții de credință, este de înțeles. Normal că o să citești lucrurile acestea și o să le interpretezi literal, pentru că nu ești obișnuit cu limbajul lui Dumnezeu. Dar dacă pretinzi că ești chemat de Dumnezeu să fii învățător, să fii păstor și nu îți studiezi Biblia și nu înțelegi limbajul lui Dumnezeu, este o problemă acolo. Este responsabilitatea ta să îi înveți pe oameni lucrurile acestea.

Ei nu o să le vadă. Tu trebuie să le scoți în evidență ca învățător, ca păstor, nu să te duci la ei și să le spui să aștepte să construiască Israelul un templu fizic. Mai bine nu le spui așa ceva. Mai bine le spui: „Nu înțeleg despre ce este vorba aici" și treci mai departe. Nu trebuie să știi fiecare lucru, fiecare detaliu. Trebuie doar să înțelegi cum se împlinesc profețiile acestea și nu trebuie să faci altceva decât să compari Scriptura cu Scriptura.

Te duci în cartea Apocalipsa și așa interpretezi prorociile lui Ezechiel, ale lui Isaia. Nu te duci la prorociile acelea și le arunci tu unde vrei tu, le pui tu unde vrei tu. Dumnezeu îți interpretează prorociile. Odată ce ai înțeles limbajul Lui, o să vezi că o să citești altfel profeții. Ți se vor deschide ochii. Nu o să mai fii cu mintea atât de îngustă. Nu o să te mai gândești la Ierusalimul de pe pământ, la Israelul de pe pământ, la lucrurile firești.

• • •

APOCALIPSA 22:3

FĂRĂ BLESTEM, SCAUNUL DE DOMNIE ȘI SLUJIREA ROBILOR LUI DUMNEZEU

Mai departe, versetul 3: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.” (Apocalipsa 22:3)

O să vă citesc din nou niște profeții care vorbeau despre acest Nou Ierusalim, ca să vedem de unde a fost preluat limbajul. Dumnezeu ne explică felul în care se împlinesc acele profeții din Zaharia sau din Ezechiel în Noul Ierusalim.

Zaharia 14:11: „Ei vor locui în el și nu va mai fi niciun blestem în el; Ierusalimul va fi liniștit.”

Apocalipsa 22:3: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo.”

Nu ai cum să ratezi lucrurile acestea.

Tot în Zaharia 14, de la versetul 20, așa se încheie cartea lui Zaharia: „În ziua aceea va sta scris până și pe zurgălăii cailor: «Sfinți Domnului!» Și oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului. Orice oală din Ierusalim și din Iuda va fi închinată Domnului oștirilor; toți cei ce vor aduce jertfe vor veni și se vor sluji de ele ca să-și fiarbă carnea; și nu vor mai fi canaaniți în Casa Domnului oștirilor în ziua aceea.” (Zaharia 14:20–21)

Nu trebuie interpretat literal pasajul acesta. Mesajul este că în acest Nou Ierusalim despre care vorbea și Zaharia, totul va fi sfânt. Totul va fi sfânt și nu va mai fi niciun străin, niciun negustor, niciun canaanit. Va fi doar pentru poporul Domnului.

Cu toții se vor închina Domnului în acest Nou Ierusalim și tot ce va fi acolo va fi sfânt. Nu va fi nimic vrednic de blestem acolo. Acesta este mesajul.

Ezechiel 48:35: „Și din ziua aceea numele cetății va fi: «Domnul este aici».”

Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea.

Nu avem cum să ratăm aceste profeții. Este vorba de Noul Ierusalim. Se împlinesc în Noul Ierusalim, în această cetate cerească.

• • •

APOCALIPSA 22:4

EI VOR VEDEA FAȚA LUI ȘI NUMELE LUI VA FI PE FRUNȚILE LOR

Mai departe, Apocalipsa 22:4: „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.”

Matei 5:8: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu!”

Aici se împlinește. Aici se împlinește, în acest Nou Ierusalim. Este o promisiune pentru toți credincioșii care se împlinește pe pământul cel nou, în Noul Ierusalim. Acolo vom vedea fața lui Dumnezeu. Îl vom vedea pe Dumnezeu și numele Lui va fi pe frunțile noastre.

Ce înseamnă asta? Am mai vorbit despre lucrurile acestea. A avea numele lui Dumnezeu scris pe frunte înseamnă că Îi aparții Lui pe vecie. Te identifici cu El pe vecie. Ești al Lui, ești slujitorul Lui pe vecie. Nu înseamnă că va scrie cineva în mod literal pe fruntea ta „Iahve".

Aceasta este ideea și cu semnul fiarei. Nu este un semn literal. Fiara nu are un nume, Gheorghiță Vasilică, pe care îl va scrie pe fruntea ta. Este vorba de o identitate: cu cine te identifici, cui aparții. Nu este vorba de cipuri și alte aberații, inteligența artificială. Nu despre asta este vorba. Este vorba de niște realități spirituale. Trebuie să înțelegem limbajul lui Dumnezeu, să nu ne mai lăsăm păcăliți de tot felul de conspirații.

În limbajul Scripturii, în limbajul Duhului Sfânt, a avea scris pe frunte numele cuiva arată spre apartenența și identitatea ta.

În Apocalipsa 13 ni se spune că locuitorii pământului iau cu toții semnul fiarei pentru că nu sunt scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. (Apocalipsa 13:8, 16–17) Deci nu intră în Noul Ierusalim.

Imediat după aceea, avem descris poporul lui Dumnezeu, despre care ni se spune că are un alt semn pe frunte, un alt nume pe frunte.

Apocalipsa 14:1: „Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului".

Unde stătea Mielul? Pe Muntele Sionului. Unde este Muntele Sionului? În Ierusalim. Care Ierusalim? Ierusalimul ceresc.

„Și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său."

Nu înseamnă că scrie în mod literal pe frunțile credincioșilor „Iahve" și „Isus". Nu despre asta este vorba. Înseamnă că Îi aparțin Tatălui și Domnului Isus.

Cei care nu Îi aparțin lui Dumnezeu, cei ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii, vor lua semnul fiarei. Au semnul fiarei. Îi aparțin fiarei. Sunt ai fiarei în cartea Apocalipsa, pentru că nu sunt ai Mielului.

Nu poți să fii decât al Mielului sau al fiarei. Atât. Dacă ești al Mielului, ai semnul acesta pe frunte, numele Său și numele Tatălui Său. Dacă ești al fiarei, ai numele fiarei. Este atât de simplu.

La începutul cărții Apocalipsa avem niște promisiuni pentru biruitori, adică pentru credincioșii adevărați, cei scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii. Li se promite că vor avea scrise pe frunte trei nume. Evident, limbaj simbolic.

Apocalipsa 3:12: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el."

Care este mesajul? Va fi mereu în prezența lui Dumnezeu. Unde? În Noul Ierusalim.

„Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou."

Avem aici trei nume: numele lui Dumnezeu, numele lui Hristos și numele Noului Ierusalim.

Ce înseamnă să am numele Noului Ierusalim scris pe frunte? Aceasta este cetatea mea. Mă identific cu cetatea aceasta. Nu mă identific cu Babilonul. Mă identific cu Noul Ierusalim. Aceasta este ideea. Asta înseamnă să ai scris pe frunte un nume.

• • •

APOCALIPSA 22:5
FĂRĂ NOAPTE ȘI ÎMPĂRĂȚIREA ÎN VECII VECILOR

La final, în Apocalipsa 22:5, scrie: „Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor."

Nu vom mai avea nevoie de lumină, pentru că slava lui Dumnezeu ne va lumina. Vom fi în prezența Lui o veșnicie. El este adevărata lumină.

Cum scrie în Psalmul 36: „La Tine este izvorul vieții" (Psalmul 36:9).

Vedem și în Noul Ierusalim că din El curge viața.

Prin lumina Ta vedem lumina

PSALMUL 36:9

El este sursa luminii. El este singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, cum spune Pavel în 1 Timotei 6. El este sursa vieții și a luminii. Este singurul care are nemurirea și care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii. (1 Timotei 6:16) Totuși, noi ne vom apropia de această lumină. El ne va lumina cu lumina Lui datorită lui Hristos.

Scrie despre slujitorii Lui că vor împărăți în vecii vecilor. Vor împărăți în vecii vecilor, adică vor face exact ce a fost omul creat de la început să facă. Vor stăpâni pământul în comuniune perfectă cu Dumnezeu. (Geneza 1:26–28)

Atenție, nu într-o împărăție de o mie de ani și nu vor stăpâni peste alți oameni. Vor împărăți peste pământ, peste noua creație.

„Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!", spunea Domnul Isus (Matei 5:5).

Acesta este scopul pentru care Dumnezeu a creat omul. Adam împărățea peste pământ, nu peste alți oameni, până când a căzut în păcat și a fost alungat din grădina Edenului, acolo unde era în comuniune perfectă cu Dumnezeu.

Hristos este acum Cel care ne aduce din nou în această comuniune prin jertfa Lui. El ne împacă cu Dumnezeu, unește din nou cerul cu pământul, lumea spirituală cu cea materială și pe oameni cu Dumnezeu. (Coloseni 1:19–20)

Aceasta este împărăția pe care le-a pregătit-o Tatăl aleșilor Lui înainte de întemeierea lumii. (Matei 25:34) Nu o împărăție de o mie de ani. Mesia domnește acum. Aceasta este împărăția lui Mesia. La a doua Lui venire dă împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, cum scrie Pavel în 1 Corinteni 15. (1 Corinteni 15:24–25)

La a doua venire a Domnului Isus, în noua creație, vom împărăți fizic peste pământ. Vom moșteni toate lucrurile, toată creația, împreună cu Domnul Isus. Toate au fost create pentru El. Noi avem parte de moștenire datorită unirii noastre cu El, pentru că am fost înfiați prin El și vom moșteni și noi toate lucrurile. (Romani 8:17)

Asta înseamnă că vom împărăți o veșnicie. Vom stăpâni pământul. Acum stăpânim doar din punct de vedere spiritual, dar atunci vom stăpâni și fizic. Toți cei care cred Evanghelia vor învia într-un trup nou, glorificat, ca al Domnului Isus și vor împărăți peste creația lui Dumnezeu în comuniune perfectă cu El. (Filipeni 3:20–21)

Vor fi mereu în prezența lui Dumnezeu și Dumnezeu va fi totul în toți, cum spune apostolul Pavel. (1 Corinteni 15:28) Doar Dumnezeu va fi glorificat în toți și pe tot pământul. Pentru aceasta am fost creați. Am fost creați pentru gloria Lui și vom trăi pentru gloria Lui și ne vom bucura de gloria Lui. Gloria Lui va fi bucuria noastră veșnică. Ne vom bucura de El și împreună cu El o veșnicie.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

60

APOCALIPSA 22:12–21

EU, ISUS, L-AM TRIMIS PE ÎNGERUL MEU SĂ VĂ ADEVEREASCĂ ACESTE LUCRURI

TEXTUL CITIT
APOCALIPSA 22:12–21

Iată, Eu vin curând, și răsplata Mea este cu Mine, ca să-i dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.

Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună.

Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.

Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.

Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.

Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând!» Amin! Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin!

APOCALIPSA 22:12–21

• • •

TRECERE

FINALUL CĂRȚII APOCALIPSA ȘI CUVINTELE DIRECTE ALE DOMNULUI ISUS

Și iată că am ajuns cu studiul nostru și la finalul cărții Apocalipsa, după aproximativ trei ani în care, bineînțeles, au fost mai multe pauze, au intervenit mai multe lucruri, dar slavă Domnului, am ajuns și la finalul cărții.

Aici vedem că Domnul Isus intervine și ne vorbește direct prin apostolul Ioan. Ne spune că va veni repede și Se prezintă pe Sine ca fiind Judecătorul cel drept, care va da fiecăruia după fapta lui, dar și ca Dumnezeu, Alfa și Omega. Apoi rostește o binecuvântare pentru cei care ascultă de Dumnezeu, dar și o avertizare pentru cei care nu ascultă.

După aceea întărește, confirmă că aceste cuvinte scrise în carte sunt adevărate și ne spune că sunt destinate adunărilor, bisericilor. Iar la finalul cărții avem o ultimă chemare din partea Duhului și din partea miresei, care este Noul Ierusalim, dar și o avertizare pentru oricine va scoate sau va adăuga la cuvintele acestei cărți.

Deci, hai să le luăm pe rând.

• • •

APOCALIPSA 22:12–13

„IATĂ, EU VIN CURÂND" ȘI JUDECĂTORUL CARE DĂ FIECĂRUIA DUPĂ FAPTA LUI

O să începem cu versetele 12 și 13: „Iată, Eu vin curând", zice Domnul Isus, „și răsplata Mea este cu Mine, ca să-i dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul." (Apocalipsa 22:12–13)

Asta nu este prima oară când Domnul spune: „Eu vin curând" (Apocalipsa 22:12). Și va mai spune încă o dată la final: „Da, Eu vin curând!" (Apocalipsa 22:20)

Cred că o traducere mai bună a cuvântului „curând" de aici este „repede": „Iată, Eu vin repede." Repede, bineînțeles, din perspectiva lui Dumnezeu. Scopul este să îi încurajeze pe credincioși: „Eu vin repede. Răbdați. Nu dați înapoi." Repet: repede din perspectiva lui Dumnezeu.

De cuvintele acestea se leagă postmileniștii, de exemplu, care sunt parțial preteriști. Adică ei cred că lucrurile din cartea Apocalipsa s-au împlinit în anul 70 și că, într-un fel, cartea ar fi fost scrisă în jurul anului 66. Când Domnul spune că vine curând, ei spun că Se referă la faptul că vine în anul 70 să judece Ierusalimul.

Evident, aici este vorba de a doua venire a Domnului Isus în glorie. În anul 70 nu a dat fiecăruia după fapta lui. Nu a venit să judece lumea întreagă. Dar așa interpretează ei cartea Apocalipsa. Nu intru acum în subiectul acesta.

Ideea este că Domnul Isus vine repede, dar repede din perspectiva lui Dumnezeu. Și, cum am zis, scopul este să îi încurajeze pe credincioși. De aceea le spune: „Eu vin repede."

Și atunci când voi veni, spune Domnul Isus, „răsplata Mea este cu Mine, ca să-i dau fiecăruia după fapta lui" (Apocalipsa 22:12). Adică, atunci când voi veni, voi face judecată și voi judeca cu dreptate. Eu sunt Judecătorul cel drept.

În Ioan capitolul 5 știm că Domnul Isus spune că Tatăl I-a dat toată autoritatea. El va face judecata pentru că este Fiul Omului. (Ioan 5:22, 27) Un om, Omul perfect, va judeca omenirea după dreptate. El are dreptul să-i judece pe toți oamenii pentru că El este Omul perfect.

Dar El nu este doar om. Tocmai de aceea continuă și adaugă: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul" (Apocalipsa 22:13). Adică: Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt Iahve, Cel ce există prin Sine Însuși, Cel care are viața în El Însuși, Creatorul, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.

Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care este Dumnezeu, una cu Tatăl în natură, în atribute, în putere, în autoritate, care S-a întrupat. (Ioan 1:1, 14) Și va avea mereu ambele naturi: și cea divină, și cea umană.

• • •

APOCALIPSA 22:14
FERICE DE CEI CE ÎȘI SPALĂ HAINELE

Apoi continuă și rostește o binecuvântare.

Versetul 14: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14)

Cetatea se referă la Noul Ierusalim despre care s-a vorbit mai devreme.

În unele manuscrise aici scrie: „Ferice de cei care păzesc poruncile Lui.” Nu scrie „Ferice de cei ce își spală hainele”, ci „Ferice de cei care păzesc poruncile Lui” sau „Binecuvântați sunt cei ce păzesc poruncile Lui.”

Fericiți sunt cei ce păzesc poruncile Lui. De ce? Pentru că ei sunt cei care vor avea acces la pomul vieții și vor intra pe porți în cetate. Nu este nicio contradicție. Ideea transmisă este aceeași.

Metafora aceasta cu spălatul hainelor aici nu se referă la spălatul hainelor în sângele Mielului, cum scrie în Apocalipsa 7. Se referă la viața noastră trăită în curăție și se leagă de ce a zis mai sus: „răsplata Mea este cu Mine, ca să-i dau fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12).

Ferice de cei ce își spală hainele, cei ce trăiesc în curăție. Ei sunt cei binecuvântați, cei care vor avea acces la pomul vieții, adică cei care vor avea viața veșnică și vor intra în cetate, în Noul Ierusalim, în prezența lui Dumnezeu o veșnicie.

Sunt cei care au ascultat de Dumnezeu, care au păzit poruncile Lui. Și atenție, ceva foarte important: acesta nu este motivul mântuirii lor, ci este dovada mântuirii lor. Ei nu sunt mântuiți datorită faptelor lor. Faptele lor dovedesc că sunt mântuiți.

Așa sunt descriși adevărații credincioși în cartea Apocalipsa, biruitorii fiarei. Toți credincioșii adevărați sunt descriși ca unii care, în comparație cu cei ce ascultă de fiară, care se supun fiarei, păzesc poruncile lui Dumnezeu.

Tocmai de aceea fiara îi persecută. Ei au scris pe frunte Numele Mielului și Numele Tatălui Său. Ceilalți au scris pe frunte numele fiarei. (Apocalipsa 13:16–17; 14:1) Ei ascultă de fiară. Ei se închină fiarei.

Asta înseamnă să te închini fiarei: să asculți de ea, să te lași călăuzit de duhul lumii acesteia, de duhul antihrist din spatele lumii acesteia. Asta este fiara.

Cei ce sunt ai lui Hristos, cei ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieții Mielului, nu se închină fiarei. Ei nu se supun fiarei. Ei se împotrivesc fiarei. Ei trăiesc în ascultare de Dumnezeu și de aceea fiara îi persecută și îi urăște.

Am văzut în capitolul 19 că mireasa Mielului, Noul Ierusalim, este îmbrăcată cu in subțire, care reprezintă faptele neprihănite ale sfinților. (Apocalipsa 19:7–8) Sfinții, adevărații credincioși, fac fapte neprihănite. Ei sunt cei care intră în cetate, în Noul Ierusalim. De aceea Noul Ierusalim, mireasa Mielului, este îmbrăcată cu faptele lor.

Și am zis atunci când am studiat capitolul 19 că aceasta este rochia de mireasă a Noului Ierusalim: faptele neprihănite ale sfinților. Cei ce locuiesc în această cetate sunt caracterizați de fapte neprihănite.

În Apocalipsa 12, iarăși îi avem descriși pe credincioșii adevărați ca unii care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. (Apocalipsa 12:17) În Apocalipsa 14 la fel: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." (Apocalipsa 14:12)

Aceștia sunt adevărații sfinți ai lui Dumnezeu, adevărații credincioși, cei albiți în sângele Mielului, cei răscumpărați de Hristos cu sângele Lui, iertați prin credință, dar și regenerați, născuți din nou, care acum trăiesc în neprihănire.

Nu există iertare de păcate fără naștere din nou. Dacă crezi cu adevărat Evanghelia, vei fi și transformat. Vei fi o creație nouă, un om care acum ascultă de poruncile lui Dumnezeu.

Aceștia sunt toți cei scriși în Cartea Vieții Mielului de la întemeierea lumii, care nu iau semnul fiarei, care nu se supun fiarei. Cum scrie în Apocalipsa 13, cei care se supun fiarei sunt doar cei care nu sunt scriși în Cartea Vieții Mielului, locuitorii pământului care sunt atașați de lumea aceasta de aici și i se închină fiarei. (Apocalipsa 13:8) Ei ascultă de fiară, nu ascultă de Hristos.

Doar aceștia sunt cei scriși în Cartea Vieții Mielului, cei uniți cu Hristos. Asta înseamnă să fii scris în Cartea Vieții Mielului: tot ceea ce a făcut Hristos ți se atribuie ție. Faptele Mielului sunt faptele tale. Ești unit cu Hristos prin credință și ai fost făcut și o creație nouă.

Toți cei scriși în Cartea Vieții Mielului, toți cei uniți cu Hristos prin credință sunt făcuți și creații noi. Doar ei sunt cei care au acces la pomul vieții, adică au viața veșnică, și vor intra pe porți în cetate. Vor fi veșnic în prezența glorioasă a lui Dumnezeu.

Chiar la finalul capitolului 21 am citit că nimic întinat nu va intra în ea, în cetate, în Noul Ierusalim, nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.

Observați din nou că cei scriși în Cartea Vieții Mielului, adică cei uniți cu El, socotiți neprihăniți prin credință, albiți în sângele Mielului, nu mai trăiesc în spurcăciune și minciună.

„…nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului" (Apocalipsa 21:27). Deci, dacă ești scris în Cartea Vieții Mielului, nu vei mai trăi în spurcăciune și minciună.

Cartea Apocalipsa este foarte consecventă și Scriptura este foarte consecventă. Toți cei iertați cu adevărat prin credință sunt făcuți creații noi, care acum trăiesc în ascultare de Dumnezeu. Doar ei au viața veșnică, pentru că doar ei au o credință mântuitoare.

• • •

APOCALIPSA 22:15

AFARĂ SUNT CEI CARE TRĂIESC ÎN NECURĂȚIE ȘI MINCIUNĂ

După această binecuvântare urmează o avertizare.

Versetul 15: „Afară", adică în afara cetății, în afara prezenței lui Dumnezeu, „sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună." (Apocalipsa 22:15)

Aici câinii nu se referă la animale, evident. În vechime, câinii erau considerați animale murdare, necurate. Dar aici termenul este aplicat oamenilor și se referă la cei care sunt murdari din punct de vedere moral și spiritual.

La fel sunt și vrăjitorii, curvarii, ucigașii, idolatrii și mincinoșii. Oamenii aceștia sunt necurați din punct de vedere spiritual și din punct de vedere moral. Toți cei din categoria aceasta, toți cei care trăiesc așa, dovedesc că nu sunt mântuiți.

Faptele lor arată că nu au fost niciodată împăcați cu Dumnezeu prin credința în Hristos. Nu au crezut niciodată Evanghelia, pentru că nu au fost transformați. Ei nu sunt scriși în Cartea Vieții Mielului.

Ei nu vor intra în cetate, în Noul Ierusalim, în prezența veșnică, glorioasă și binecuvântată a lui Dumnezeu. Și nu vor avea acces la pomul vieții, la viața veșnică.

• • •

APOCALIPSA 22:16

ISUS TRIMITE CARTEA PENTRU BISERICI ȘI SE PREZINTĂ CA RĂDĂCINA LUI DAVID ȘI LUCEAFĂRUL DE DIMINEAȚĂ

După cuvintele acestea, Domnul întărește, confirmă faptul că El l-a trimis pe îngerul Lui la Ioan cu această revelație.

Versetul 16: „Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici.” (Apocalipsa 22:16)

Aici este vorba, în primul rând, de cele șapte adunări din capitolele 2 și 3. Dar, evident, această carte este pentru toate adunările din toate timpurile, de pe tot parcursul istoriei, până la a doua venire a Domnului Isus. Șapte este cifra plinătății. Cele șapte adunări reprezintă toate adunările din toate timpurile.

Orice adunare de astăzi ar trebui să se cerceteze, să asculte de îndemnurile pe care le dă Domnul Isus celor șapte adunări. Dar am vorbit deja despre lucrurile acestea.

Acum ce vreau să scot în evidență este că scopul pentru care Domnul Isus trimite cartea aceasta este ca să fie citită și cunoscută în adunări.

„Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici" (Apocalipsa 22:16), adică pentru adunări.

Cele mai multe adunări de astăzi fug de cartea aceasta. Observați cum sunt în totală contradicție cu ce spune Domnul Isus aici. Domnul Isus trimite cartea aceasta pentru adunări, ca să le adeverească adunărilor lucrurile scrise în cartea aceasta, și cele mai multe adunări fug de cartea aceasta.

Sunt foarte puține adunări în care veți auzi studii și predici din cartea Apocalipsa. Și dacă veți auzi, de cele mai multe ori vor fi foarte superficiale: interpretări literale și firești care ratează total mesajele și aplicațiile pentru noi astăzi din viziunile pe care le are Ioan.

Ce a vrut Domnul Isus să înțelegem? De ce a vrut Domnul Isus să fim conștienți? Cei mai mulți se concentrează pe cu totul altceva. Ratează total ce a vrut să ne transmită Domnul Isus. Și

aceasta pentru că majoritatea creștinilor privesc cartea dintr-o perspectivă greșită. Iar când perspectiva este greșită, toată interpretarea va fi greșită.

Dar nu este cazul să discutăm acum în detaliu. Am tot vorbit despre aceasta. Ideea este că intenția Domnului a fost ca adunările să citească și să studieze această carte, să fie conștiente de lucrurile scrise în ea, să le înțeleagă.

Să le înțeleagă. Este pentru adunări, nu este pentru lume. Oamenii din lume nu pot înțelege cartea aceasta. O vor înțelege firește, literal, cum o înțeleg, de altfel, și foarte mulți creștini.

Este trist, dar aceasta este realitatea. Eu, când citesc cât de mult preț pune Domnul Isus pe cartea aceasta și când văd cât de disprețuită este de creștini sau cât de greșit este înțeleasă, mă întristez. Mă întristez și mă gândesc că și El Se întristează.

Cei mai mulți au preconcepții greșite, au perspective greșite din care privesc cartea aceasta și ratează total ce a vrut să transmită Domnul Isus. Este trist, dar aceasta este realitatea.

Și adaugă apoi Domnul Isus: „Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.” (Apocalipsa 22:16)

Foarte interesant: Rădăcina și Sămânța lui David. Eu stau la originea lui David, dar sunt și Descendentul lui. Prin expresia aceasta, Domnul scoate încă o dată în evidență ambele naturi pe care le are: cea divină și cea umană.

El i-a dat viață lui David. El este Dumnezeu. Și, în același timp, din punct de vedere uman, El este Urmașul lui David, Descendentul lui. Adică El este Mesia, Cel despre care fusese profetit că va veni din semința lui David și a cărui stăpânire va fi veșnică. (2 Samuel 7:12–16)

Această stăpânire I s-a dat atunci când a fost înălțat la cer. Asta vedem în Apocalipsa capitolul 5. Mielul stăpânește peste toată creația. (Apocalipsa 5:5–10) Face aceasta acum, între prima și a doua Lui venire. El este Fiul Omului care stăpânește de la dreapta lui Dumnezeu, Dumnezeu-Omul, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Pe lângă faptul că El este Dumnezeu-Omul, ne spune că El este și Luceafărul strălucitor de dimineață. Adică El este cea mai strălucitoare stea care se vede pe cer dimineața, steaua care anunță zorii, care apare înainte să răsară soarele.

Și eu cred că aceasta este o aluzie la înviere. Nu pot spune infailibil, 100% cu siguranță, dar eu cred că este o aluzie la înviere, la noua creație. Atunci când El va veni, se va termina cu întunericul lumii acesteia. Va veni dimineața învierii, dimineața unei noi creații. Va veni ziua. Va începe noua creație.

Aceeași expresie o folosește și în Apocalipsa 2:28, ca o promisiune pentru credincioși, pentru biruitori: „Și-i voi da luceafărul de dimineață."

Acum, în Apocalipsa 22, spune: „Eu sunt Luceafărul de dimineață" (Apocalipsa 22:16). Adică: Mă voi da pe Mine? Da, El este învierea și viața. Exact cum scrie și în Evanghelia după Ioan. (Ioan 11:25) Cred că în Apocalipsa 2, când zice: „Și-i voi da luceafărul de dimineață", se referă tot la înviere.

Hristos este învierea și viața. În El este viața. El trebuie să ne dea viață. Și asta a zis și în Evanghelia după Ioan, în capitolul 5: Tatăl I-a dat și Fiului să aibă viața în Sine și El dă viață cui vrea El. (Ioan 5:21, 26)

Cred că la aceasta se referă prin expresia „Luceafărul de dimineață". Cred că aluzia este la înviere. Este o expresie metaforică pentru acel moment în care El va apărea și va aduce învierea și noua creație. Se va termina cu întunericul lumii acesteia. Va începe o nouă creație în care nu va mai fi păcat.

• • •

APOCALIPSA 22:17
DUHUL ȘI MIREASA ZIC: „VINO!"

Aici se încheie cuvintele Domnului, dar acum intervin Duhul și mireasa.

Versetul 17: „Și Duhul și Mireasa", adică Noul Ierusalim, „zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată." (Apocalipsa 22:17)

În mod intenționat, tot repet când zic „mireasa": Noul Ierusalim. Pentru că mireasa nu este doar adunarea Noului Legământ. Este Noul Ierusalim, cetatea sfântă în care intră toți credincioșii din toate timpurile.

Repet în mod intenționat. În context, în contextul cărții Apocalipsa, mireasa este Noul Ierusalim, cetatea, nu doar adunarea Noului Legământ, ci Noul Ierusalim, cetatea tuturor celor răscumpărați de pe pământ, a tuturor celor scriși în Cartea Vieții Mielului.

Deci Duhul și mireasa zic: „Vino!” Și atenție, Duhul și mireasa Îi zic Domnului Isus: „Vino!”, nu nouă. Duhul și mireasa zic: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:17)

„Și cine aude să zică: «Vino!»” (Apocalipsa 22:17). Adică și creștinii care citesc cartea să spună, împreună cu Duhul și mireasa: „Vino, Doamne Isuse!”

Ultima parte este o chemare pentru cei nemântuiți, o chemare la mântuire: „Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” (Apocalipsa 22:17)

Este apa vieții despre care Domnul Isus i-a vorbit femeii samaritence în Ioan, capitolul 4, spunându-i că i-o va da El. Despre aceasta am vorbit dățile trecute și am văzut că izvorăște din tronul lui Dumnezeu. Este o expresie simbolică cu referire la viața veșnică.

Apa aceasta a vieții este mereu asociată în Scriptură cu Duhul Sfânt. (Ioan 7:37–39) Așa ne împărtășește Dumnezeu această viață, prin Duhul Lui care vine să locuiască în noi.

Oricine se încrede doar în Hristos și în jertfa Lui pentru mântuirea lui are și va avea viața veșnică. I s-a dat și i se va da să bea în mod continuu din această apă a vieții. A trecut din moarte la viață. Am vorbit altădată despre lucrurile acestea.

Deci oricine aude este chemat să vină, să ia gratis, fără plată, fără fapte, viața veșnică, doar prin credința în Hristos.

> *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*
>
> IOAN 3:16

Adică oricine se încrede în El.

Oricui se încrede în Hristos i se va da să bea din această apă a vieții fără plată. Fără plată.

• • •

APOCALIPSA 22:18–19

AVERTIZAREA PENTRU CEI CARE ADAUGĂ SAU SCOT DIN CARTE

Mai departe avem o avertizare foarte solemnă, foarte serioasă.

Versetele 18 și 19: „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” (Apocalipsa 22:18–19)

Deci oricine adaugă sau scoate din carte — atenție, nu oricine interpretează diferit — oricine adaugă sau scoate din această carte, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

Mai repet încă o dată: nu oricine interpretează diferit cartea, ci oricine adaugă în carte sau scoate din ea. Oricine șterge versete din carte. Oricine adaugă alte versete în carte. Ca să fiu mai precis, mai clar: oricine adaugă cuvinte în carte, oricine scoate cuvinte din carte, nu oricine interpretează diferit cartea.

Aveți mare grijă cum folosiți această avertizare. Aveți mare grijă.

Niciun om mântuit, niciun creștin adevărat nu ar îndrăzni vreodată să adauge ceva în cartea Apocalipsa sau să scoată ceva din ea. Dezbaterile pe care le au creștinii țin de interpretare, nu de adăugarea sau scoaterea unor cuvinte. De interpretare.

Să nu confundăm interpretarea cu adăugarea sau scoaterea din carte. Ideea de aici este să nu adaugi cuvinte sau să scoți cuvinte din cartea aceasta. Oricine face aceasta nu va avea parte de pomul vieții. Nu va avea viața veșnică.

Este un avertisment foarte serios. Nu ne jucăm cu lucrurile acestea. Nu mă duc la cel cu care eu nu sunt de acord. De exemplu, eu nu sunt de acord cu ideea că această carte vorbește, din capitolul 6 până în capitolul 19, despre ultimii șapte ani din istorie, așa cum o interpretează foarte mulți creștini. Eu nu mă duc la ei și le spun că ei adaugă sau scot din carte. Este o nebunie.

Sau, dacă cineva interpretează mileniul, împărăția de o mie de ani, diferit față de mine, eu nu spun că adaugă sau scoate din carte și nu citesc versetul acesta ca și cum mi-ar susține nebuniile.

Realizați cât de grav este. Nu ne jucăm cu lucrurile acestea.

Oricine adaugă sau scoate din carte nu va avea viața veșnică, va merge în iad.

Pe lângă aceasta, scrie că Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și aici aș vrea să vă concentrați un pic.

Avertizarea aceasta dă peste cap interpretarea dispensațională pretribulațională. Mă refer la cei care cred că evenimentele din capitolul 6 până în capitolul 19 au loc în ultimii șapte ani din istorie.

Cei care interpretează așa cartea Apocalipsa spun că urgiile din carte la care face referire aici Ioan, adică judecățile despre care citim în carte, au loc în ultimii șapte ani. Asta spun ei.

Dacă interpretarea aceasta ar fi adevărată, această avertizare nu mai are niciun sens. Toți cei care adaugă la carte sau scot din carte până în ultimii șapte ani nu au cum să aibă parte de urgiile scrise în carte.

Înțelegeți logica? Dacă urgiile se întâmplă în ultimii șapte ani, toți cei care au adăugat pe parcursul istoriei și vor adăuga până în ultimii șapte ani din istorie nu au cum să sufere urgiile scrise în carte, pentru că urgiile acestea se desfășoară în ultimii șapte ani. Dacă ar fi adevărat — și nu este adevărat. Nu aceasta este perspectiva din care trebuie să privim cartea Apocalipsa.

Dar aceasta cred foarte mulți creștini și avertizarea aceasta le dă peste cap toată teoria. Le-o dă peste cap.

Dacă eu astăzi adaug în carte sau scot din ea, Dumnezeu trebuie să poată astăzi sau în timpul vieții mele să-mi dea urgiile scrise în carte, să mă facă să sufăr urgiile scrise în carte.

Deci, dacă perspectiva din care privești cartea nu permite ca Dumnezeu astăzi să-mi dea urgiile scrise în carte, dacă adaug în ea sau dacă scot din ea, perspectiva ta este greșită. Ești inconsecvent.

Schimbă-ți perspectiva, smerește-ți inima și acceptă că ai greșit. Ia-o de la capăt. Cu toții greșim.

Și eu am greșit foarte mult, mai ales în interpretarea cărții Apocalipsa, foarte mult, de foarte multe ori. Dar de fiecare dată când Dumnezeu m-a confruntat cu adevărul, m-a confruntat cu un lucru care nu era consecvent cu ce credeam eu, mi-am smerit inima și am renunțat.

Dacă ce citesc aici nu se potrivește cu modul în care gândesc eu, renunț la modul în care gândesc eu și accept că am greșit.

Cei cu inima smerită și care iubesc adevărul se corectează. Adevărul este mult mai important decât orgoliul tău legat de faptul că ai crezut așa nu știu câți ani. Dacă Dumnezeu te confruntă cu Cuvântul Lui și îți arată că nu este așa cum ai crezut tu, renunță. Smerește-ți inima și renunță.

Perspectiva aceasta dispensaționalistă, pretribulaționistă, care spune că din capitolul 6 până în capitolul 19 sunt evenimente care se întâmplă în ultimii șapte ani, nu se potrivește cu avertizarea Domnului de la finalul cărții.

Oricine adaugă la carte, oricine scoate de la carte, Dumnezeu îi va da urgiile scrise în carte în timpul vieții lui, nu în ultimii șapte ani.

Cine are urechi de auzit să audă. Cine vrea să se îngâmfe, să se îngâmfe și mai departe.

• • •

APOCALIPSA 22:20–21

„DA, EU VIN CURÂND" ȘI RĂSPUNSUL: „VINO, DOAMNE ISUSE"

Apoi, în versetul 20, Domnul ne spune încă o dată că va veni repede: „Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând!»" (Apocalipsa 22:20)

Și ce avem aici poate fi și o dovadă că revelația este completă. Nu mai este nimic de revelat. Domnul ne-a spus tot ce avea să ne spună.

Domnul nu spune: „O să vă mai trimit niște proroci, o să vă mai dau niște revelații." Nu. Spune: „Eu vin curând. Eu adeveresc lucrurile acestea scrise în carte și acum așteptați-Mă. Eu vin curând. V-am spus tot ce am avut de spus. Acum așteptați-Mă."

Și Ioan, și noi răspundem:„Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20)

Aceasta este în inima tuturor credincioșilor: această așteptare a revenirii Domnului Isus. Asta strigă inimile lor: „Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20)

Casa lor nu este aici. Îl așteaptă pe Luceafărul strălucitor de dimineață. Așteaptă acea dimineață a învierii. Așteaptă noua creație în care nu va mai fi păcat și în care vor fi veșnic în prezența lui Dumnezeu, pe un pământ nou.

Ei nu sunt locuitori ai pământului acestuia, cum sunt descriși în cartea Apocalipsa cei care nu sunt scriși în Cartea Vieții Mielului, care iau semnul fiarei. Ei sunt locuitori ai cerului.

Cetățenia lor este în ceruri. Viața lor, adevărata lor viață, este cu Hristos, este în Hristos și Însuși Hristos este viața lor.

Și încheie Ioan, versetul 21: „Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin!" (Apocalipsa 22:21)

Aici, în unele manuscrise, scrie: „Să fie cu toți sfinții." Și cred că are mai mult sens, pentru că sfinților li se adresează Ioan încă de la începutul cărții.

Bunăvoința, favoarea, grația lui Dumnezeu să fie cu toți sfinții Lui. Amin. Așa să fie.

Și aici se încheie și studiul nostru la cartea Apocalipsa. A durat mai mult, dar slavă Domnului că prin harul și puterea Lui am ajuns la final.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."

61

STUDIU TEMATIC

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII SCRIS ÎN CARTEA VIEȚII MIELULUI

TEXTUL CITIT ȘI URMĂRIT

APOCALIPSA 3:5; 13:8; 17:8; 20:11–15; 21:27

Astăzi o să vorbim foarte pe scurt despre cartea vieții Mielului și ce înseamnă să fim scriși în cartea vieții Mielului.

Găsim expresia aceasta doar în cartea Apocalipsa, așa că o să trecem prin versetele din cartea Apocalipsa care vorbesc despre asta.

• • •

APOCALIPSA 3:5

PROMISIUNEA CĂ NUMELE BIRUITORULUI NU VA FI ȘTERS DIN CARTEA VIEȚII

Primul verset în care găsim expresia „cartea vieții” — și o să vedem după aceea că este aceeași cu „cartea vieții Mielului” — este Apocalipsa 3:5, unde Domnul Isus îi spune unei biserici: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.”

Atenție mare: Domnul Isus nu spune aici că cineva poate fi șters din cartea vieții. Am auzit asta de atâtea ori, dar nu asta spune textul. Asta speculăm noi, de obicei, dar nu aceasta este intenția Domnului Isus.

Ce avem aici este o promisiune pentru biruitori. Am zis de atâtea ori că, în cartea Apocalipsa, biruitorii sunt cei născuți din nou. (1 Ioan 5:4) Aceștia sunt biruitorii.

Avem o promisiune, la fel ca în Apocalipsa 2:11, unde Domnul Isus îi spune bisericii din Smirna: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte."

Aici nimeni nu spune că asta înseamnă că poți fi vătămat de a doua moarte. Nimeni nu spune că este posibil ca biruitorii să fie vătămați de a doua moarte. Este pur și simplu o promisiune.

Tot așa și în Apocalipsa 3:5: este pur și simplu o promisiune pentru biruitori. Niciunul dintre cei care se vor afla printre biruitori nu va fi șters din cartea vieții. Este o promisiune, o garanție a vieții veșnice pentru credincioșii adevărați.

• • •

APOCALIPSA 13:8

LOCUITORII PĂMÂNTULUI NU SUNT SCRIȘI ÎN CARTEA VIEȚII MIELULUI

Următorul verset este Apocalipsa 13:8. Aici, în context, era vorba despre fiară: „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat."

Aici apare prima dată expresia „cartea vieții Mielului".

Știm că în cartea Apocalipsa există două tipuri de oameni: locuitorii cerului, cei mântuiți, și locuitorii pământului, cei nemântuiți. (Apocalipsa 12:12; 13:8)

Locuitorii cerului, cei mântuiți, sunt cei scriși în cartea vieții Mielului.

Locuitorii pământului, care se vor închina cu toții fiarei — nu doar cei de la finalul vremurilor, ci toți locuitorii pământului care se închină fiarei — sunt cei nemântuiți, cei care nu vor fi niciodată mântuiți.

• • •

APOCALIPSA 17:8

CARTEA VIEȚII ȘI CARTEA VIEȚII MIELULUI SUNT ACEEAȘI CARTE

Următorul verset este Apocalipsa 17:8: „Și locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni."

Din nou îi vedem pe locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții.

Observați că aici nu spune „cartea vieții Mielului", dar este același lucru. Este destul de clar că este vorba de aceiași locuitori ai pământului din Apocalipsa 13:8 și de aceeași carte a vieții. Doar că în Apocalipsa 13 este numită „cartea vieții Mielului", iar aici este numită pur și simplu „cartea vieții".

• • •

APOCALIPSA 21:27

NUMAI CEI SCRIȘI ÎN CARTEA VIEȚII MIELULUI INTRĂ ÎN NOUL IERUSALIM

Mai avem Apocalipsa 21:27, în conexiune cu cartea vieții Mielului: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului."

Aici era vorba de Noul Ierusalim, de cetatea spirituală a tuturor celor mântuiți de pe pământ.

Doar cei scriși în cartea vieții Mielului intră în cetatea aceasta. Adică doar ei vor fi mântuiți. Aceasta este ideea.

• • •

TRECERE

APOCALIPSA 20 LĂMUREȘTE CE ÎNSEAMNĂ CARTEA VIEȚII MIELULUI

Acum vreau să mergem la Apocalipsa 20, de la versetul 11. Aici o să vedem foarte clar ce înseamnă să fii scris în cartea vieții Mielului.

• • •

APOCALIPSA 20:11–13

ÎNVIEREA GENERALĂ ȘI CĂRȚILE FAPTELOR

Apocalipsa 20, de la versetul 11, descrie ce se întâmplă după ce Diavolul este aruncat în iazul de foc: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și i-

am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința Morților i-au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui." (Apocalipsa 20:11–13)

Evident, limbajul aici este unul simbolic, la fel ca în toată cartea Apocalipsa. Este o imagine a unei învieri generale a tuturor oamenilor.

Morții mari și mici stau înaintea scaunului de domnie. Marea îi dă înapoi pe morții care erau în ea. Moartea și Locuința Morților îi dau înapoi pe morții care erau în ele. Toți morții, mari și mici, sunt prezentați aici.

Este imaginea unei învieri generale, după cum scrie și în Daniel 12:2: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii – pentru viața veșnică, și alții – pentru ocară și rușine veșnică."

Aceeași idee este și aici. Aceasta este a doua înviere. Aceasta este învierea fizică a tuturor oamenilor.

Este un motiv pentru care ni se spune mai devreme, în Apocalipsa 20, că cei mântuiți, cei care domnesc împreună cu Hristos, au parte de întâia înviere. Dacă este întâia înviere, înseamnă că este și a doua. Altfel nu ar avea rost să mai spună „întâia înviere".

Prima înviere este cea spirituală, de care au parte doar cei mântuiți, adică doar cei scriși în cartea vieții. Lor li se promite că a doua moarte nu mai are nicio putere asupra lor: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere.” (Apocalipsa 20:6)

• • •

APOCALIPSA 20:14–15

IAZUL DE FOC ȘI CEI CARE NU SUNT SCRIȘI ÎN CARTEA VIEȚII

Exact asta citim mai jos, în Apocalipsa 20:14: „Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua.”

Moartea și locuința morților sunt personificate aici. Este vorba despre ceva simbolic.

Cei ce au parte de întâia înviere au scăpat de moartea aceasta a doua, de iazul de foc.

Versetul 15: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20:15)

Deci singurul mod prin care poți scăpa de iazul de foc este să fii găsit scris în cartea vieții. Iar dacă mergem mai în spate, este să fi avut parte de întâia înviere, de învierea spirituală, să fii născut din nou.

Am zis deja că „cartea vieții” este aceeași cu „cartea vieții Mielului”, cum am văzut în capitolele 13 și 17. Chiar și în capitolul următor vedem că pe pământul cel nou, în Noul Ierusalim, intră doar cei scriși în cartea vieții Mielului, cum am citat deja

din Apocalipsa 21:27: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului."

Aceștia sunt cei care au scăpat de a doua moarte. Au scăpat de judecata finală pentru că sunt scriși în cartea vieții.

• • •

TRECERE

CE ÎNSEAMNĂ CONCRET SĂ FII SCRIS ÎN CARTEA VIEȚII MIELULUI

Ce înseamnă, în mod concret, să fii scris în cartea vieții Mielului?

Ca să înțelegem asta, în primul rând, trebuie să înțelegem ce simbolizează aceste cărți din Apocalipsa 20. Ni se explică clar: „Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea." (Apocalipsa 20:12)

Deci, în cărțile acelea, în limbaj simbolic, bineînțeles, sunt scrise faptele oamenilor. Este ca și cum Dumnezeu ar avea câte o carte pentru fiecare om, în care scrie faptele fiecăruia.

De exemplu, în cartea lui George sunt scrise toate faptele pe care le-a făcut George în viața aceasta de pe pământ. Asta înseamnă. Fiecare om are câte o carte.

Repet: este un limbaj simbolic. Este ca și cum Dumnezeu înregistrează într-o carte faptele fiecărui om.

Dar observați un lucru: cei scriși în cartea vieții nu sunt judecați așa. Nu sunt judecați după cărțile lor. De fapt, nu sunt judecați deloc, pentru un singur motiv: pentru că numele lor sunt scrise în cartea vieții.

• • •

IOAN 3:18 ȘI IOAN 5:24
CINE CREDE ÎN HRISTOS NU VINE LA JUDECATĂ

Nu asta găsim și în Evanghelii?

Ioan 3:18: „Oricine crede în El nu este judecat."

La judecata aceasta se referă: judecata finală.

Ioan 5:24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață!"

Deci cum poate scăpa cineva de judecată? Crezând în Hristos.

Oricine crede în Hristos a scăpat de această judecată finală. Iar toți cei care cred în El cred în El pentru că au fost scriși în cartea vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Nu vor mai fi judecați după cărțile faptelor lor. Acelea pur și simplu nu mai există. Ei sunt scriși în cartea vieții Mielului.

• • •

CARTEA VIEȚII MIELULUI
VIAȚA LUI HRISTOS IMPUTATĂ CELOR UNIȚI CU EL

Ce înseamnă asta?

Tot ceea ce a trăit Isus este ca și cum ar fi trăit și ei. Viața lui Hristos este imputată lor. Cartea vieții Mielului este cartea după care ei vor fi judecați, iar cartea aceea este fără pată, este o viață perfectă.

Ei vor fi fără pată înaintea lui Dumnezeu. Tot ce a făcut Hristos este ca și cum ar fi făcut și ei. Li se impută lor.

Asta înseamnă să fii scris în cartea vieții Mielului.

La fel cum în Romani 5 scrie că în Adam toți am păcătuit, tot așa, în Hristos, al doilea Adam, toți suntem neprihăniți, fără vină înaintea lui Dumnezeu, perfect drepți. (Romani 5:12, 18–19)

De multe ori se predică despre neprihănirea care ne este imputată prin credință — și foarte bine, slavă Domnului pentru cei care încă mai predică asta, pentru că sunt pe cale de dispariție — dar nu este doar atât.

Chiar și viața lui Hristos, tot ce a trăit El, este ca și cum am fi trăit și noi. Noi eram în El, la fel cum eram și în Adam când a păcătuit și ni s-a imputat și nouă păcatul lui.

Tot așa, ni se impută viața lui Hristos, faptele Lui, lucrurile care sunt scrise în cartea vieții Mielului.

Dumnezeu nu mai vede nimic de condamnat în noi la judecată. Și asta doar pentru că El a ales înainte de întemeierea lumii să ne ofere acest har în Hristos.

Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, adică ne-a scris în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. (Efeseni 1:4)

Nu ne-am scris noi numele acolo când am crezut. Nu există așa ceva în Biblie: atunci când crezi, Dumnezeu îți scrie numele și, dacă te lepezi de Hristos, îl șterge. Nu există așa ceva. Este total opusul Scripturii.

Dimpotrivă, noi am crezut pentru că numele noastre au fost scrise în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, sau de la întemeierea lumii, cum scrie în Apocalipsa 13 și 17. (Apocalipsa 13:8; 17:8)

Pentru asta a venit Hristos pe pământ: să trăiască o viață perfectă în locul nostru și să fie pedepsit în locul nostru, ca Dumnezeu să nu mai aibă nimic de condamnat în noi, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în Hristos și prin Hristos. (2 Corinteni 5:21)

El este viața noastră.

De aceea nu mai avem la judecată cărți după care vom fi judecați. Faptele noastre au fost șterse. Nu mai există. Vechiul George a murit. (Romani 6:6) Nu mai există în ochii lui Dumnezeu. La judecată, nu mai există nicio carte a faptelor lui. Nu mai există nicio carte cu faptele lui George.

De ce? Pentru că Hristos este viața lui. Hristos este viața noastră, a tuturor celor care suntem scriși în cartea vieții Mielului.

• • •

COLOSENI 3:3–4
HRISTOS ESTE VIAȚA NOASTRĂ

Coloseni 3:3–4: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă."

Asta înseamnă să fii scris în cartea vieții Mielului.

Hristos este viața noastră. Nu există nimic mai glorios pe pământul acesta.

Vă aduceți aminte ce le spunea Domnul Isus ucenicilor?

> *Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!*
>
> LUCA 10:20

Numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului.

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin."